

JOHN GRISHAM

OMUL CARE
ADUCE PLOAIA

- OMUL CARE ADUCE PLOAIA -

JOHN GRISHAM

OMUL CARE ADUCE PLOAIA

Titlul original: *The Rainmaker*, 1995

Traducere din limba engleză GABRIELA NEDELEA

Avocaților americani

Am fost ajutat să scriu această carte, pas cu pas, de Will Denton, un avocat pledant de seamă din Gulfport, Mississippi. Timp de douăzeci și cinci de ani, Will a luptat neobosit pentru drepturile consumatorului și ale oamenilor mărunți. Victoriile sale din sala de tribunal sunt legendare și, pe când eram eu însumi avocat, îmi doream să fiu ca Will Denton. El mi-a pus la dispoziție dosarele sale vechi, mi-a răspuns la întrebări nesfârșite și mi-a verificat chiar manuscrisul.

Jimmie Harvey e un prieten și un medic deosebit din Birmingham, Alabama. El m-a condus prin labirintul impenetrabil al procedurilor medicale. Anumite pasaje din cartea aceasta au un înțeles și sunt la obiect datorită lui.

Mulțumiri.

1

M-am hotărât definitiv și irevocabil să devin avocat în momentul în care mi-am dat seama că tatăl meu ura această profesie. Eram un adolescent greoi, jenat de stângăcia mea, frustrat de viață, îngrozit de pubertate, la un pas să fiu expedit de tatăl meu la o școală militară, din cauza neascultării. Fost ofițer în Marina Militară, el considera că băieții trebuie să trăiască sub amenințarea biciului. Mă cam obrăznicisem și eram total refractar la disciplină, iar el a găsit soluția să mă trimită, pur și simplu, departe de casă. Și au trecut mulți ani înainte ca eu să îl iert.

Tata era însă și inginer și lucra șaptezeci de ore pe săptămână la o companie care făcea, printre altele, scări. Acestea fiind, prin natura lor, niște dispozitive periculoase, firma cu pricina a devenit adesea ținta urmăririlor penale. Și cum tata se ocupa de proiectare, era mereu ales să-i susțină cauza în procese și în depoziții. Nu pot să spun că îi găsesc vreo vină în această privință, dar eu am ajuns să-i admir pe avocați tocmai pentru că reușeau să-i facă viața amară. Își petrecea opt ore ciorovăindu-se cu ei, apoi, îndată ce intra pe ușă, înșfăca sticla cu Martini. Nu saluta. Nu îmbrățișa pe nimeni. Nu mânca nimic. Cam o oră, nu făcea altceva decât să înjure, în timp ce „rădea” patru porții de Martini, după care cădea lat. Unul dintre procese durase trei săptămâni și când s-a terminat cu un verdict zdrobitor împotriva companiei, mama a chemat doctorul și l-au ținut ascuns într-un spital o luna întreagă.

Mai târziu, firma a dat faliment și, bineînțeles, întreaga vină a fost aruncată asupra avocaților. N-am auzit nici măcar o dată vreo discuție în care să se facă și cea mai mică aluzie la faptul că proasta organizare ar fi putut contribui, într-un fel sau altul, la dezastru.

Băutura i-a acaparat viața și a devenit depresiv. Ani de zile n-a mai avut un serviciu stabil, ceea ce m-a cam dat

peste cap, pentru că am fost obligat să fac pe chelnerul și să livrez pizza la domiciliu, ca să-mi pot termina colegiul. Cred că n-am vorbit cu el mai mult de două ori în timpul ultimilor mei ani de studiu, înainte de facultate. În ziua când am aflat că am fost admis la drept, m-am întors mândru acasă cu vestea cea mare. Mai târziu, mama mi-a spus că asta l-a țintuit vreo șapte zile la pat.

La două săptămâni după vizita mea triumfătoare, tocmai când schimba un bec în magazie (jur că ăsta-i adevărul), scara de sub el a cedat și a căzut în cap. A zăcut un an în comă, într-o casă de sănătate, până când cineva s-a îndurat și a deconectat aparatele. La câteva zile după funeralii, i-am sugerat mamei să deschidem un proces, dar ea n-a prea fost încântată de idee. Pe lângă aceasta, am avut mereu bănuiala că, atunci când a căzut, tata era ușor matolit. Cum nu câștiga nimic, în sistemul nostru mercantil viața lui avea o valoare economică neînsemnată.

Mama a primit nici mai mult, nici mai puțin de cincizeci de mii de dolari de la asigurări și s-a recăsătorit aiurea. Tatăl meu vitreg e genul de om sărac cu duhu', un funcționar de poștă, pensionar, din Toledo; cei doi își petrec mai tot timpul țopăind dansuri populare și călătorind într-un Winnebago. Eu, unul, păstrez distanța. Mama nu mi-a dat niciun sfanț din banii pe care i-a primit; a zis că asta-i tot ce are ea pentru viitor și, o dată ce mă dovedisem în stare să trăiesc din nimic, îi plăcea să creadă că nici nu mai aveam nevoie de ceva. Apoi, mi se oferea o perspectivă frumoasă de câștig, pe când ei, nu. Sunt sigur că Hank, noul ei soț, îi împuia capul cu tot felul de sfaturi în materie de bani. Drumurile noastre or să se mai încrucișeze într-o bună zi - al meu cu al lui Hank.

Voi termina dreptul în mai, de-acum într-o lună deci; apoi îmi voi susține examenul de intrare în barou, în iulie. Nu voi absolvi cu surle și trâmbițe, deși mă aflu undeva în prima jumătate a promoției mele. Singurul lucru deștept pe care l-am făcut în trei ani de drept a fost că mi-am planificat cursurile grele, obligatorii, la început, așa încât puteam să-

mi fac de cap în ultimul semestru. În primăvara aceasta, orele mele sunt o bagatelă - legislație sportivă, artistică, selecțiuni din „Codul lui Napoleon” și, ceea ce îmi place mie cel mai mult, „Problemele legale ale vârstei a treia”.

Tocmai această ultimă alegere m-a adus aici, pe un scaun șubred, la o masă rabatabilă amărâtă, într-o clădire din metal, înăbușitoare și umedă, în care mișună tot felul de specimene ciudate de „seniori”, cum le place să li se spună. Deasupra singurei uși vizibile, se află o firmă scrisă de mână, care specifică măreț că acesta este Sediul Cetățenilor Seniori Grădina cu Chiparoși, dar, în afară de nume, nu vezi nici urmă de flori sau de verdeață. Pereții sunt cafenii și goi, cu excepția unei fotografii vechi și decolorate a lui Ronald Reagan, într-un colț, între două stegulețe triste - unul cu stele și dungi, celalalt aparținând statului Tennessee. Clădirea e mică, întunecată și mohorâtă, construită, desigur, în grabă, din bruma de dolari rămași vreodată disponibili de la buget. Mâzgălesc ceva pe o agendă juridică, de teamă să nu mă uit la mulțimea aceea de pe scaunele pliante aplecată în față.

Trebuie să fie vreo cincizeci în sală, o amestecătură de negri și de albi, în aceeași proporție, vârsta medie, cel puțin șaptezeci și cinci, câțiva orbi, vreo zece în scaune cu roțile, mulți dintre ei cu aparate auditive. Ni s-a spus că se întâlnesc aici în fiecare zi, la prânz, pentru o masă caldă, câteva cântece sau cu ocazia vizitei câte unui candidat politic disperat. După vreo două ore petrecute în societate, vor pleca acasă și vor începe să numere clipele până vor reveni. Profesorul nostru ne-a spus că acesta e momentul cel mai luminos al zilei pentru ei.

Am făcut cumplita greșală să sosim chiar în timpul mesei. Ne-au așezat pe toți patru într-un colț, împreună cu îndrumătorul nostru, profesorul Smoot, și ne-au examinat îndeaproape, în timp ce ciuguleam din puiul acela conservat în neopren și mazărea congelată. Jeleul meu era galben și lucrul acesta fu imediat observat de un țăp bătrân cu barbă, pe nume Bosco, așa cum era mâzgălit pe

ecusonul lui înfipt deasupra buzunarului murdar al cămășii, după formula de introducere „Bună, mă cheamă...”. Bosco bălmăji ceva despre jeleul galben, iar eu i-l oferii imediat, împreună cu puiul, dar domnișoara Birdie Birdsong puse mâna pe el și îl împinse cu brutalitate înapoi, pe scaun. Domnișoara Birdsong are vreo optzeci de ani, dar e foarte vioaie pentru vârsta ei și se comportă ca mamă, dictator și gardă de corp a acestei organizații. Manipulează mulțimea ca un comandant de oști veteran, îmbrățișându-se, bătându-se amical pe umăr și maimuțărindu-se cu alte doamne miciute, cu părul albăstrui, râzând strident, fără să îl piardă, între timp, din ochi pe Bosco care este, fără îndoială, poznașul clanului. Îi ținuu o teorie pentru că jinduisse la porția mea, dar, câteva secunde mai târziu, îi puse sub nas un castron plin cu gelatină galbenă, pe care el îl goli folosindu-se de degetele lui boante.

Trecu o oră. Aceste suflete moarte de foame își luară prânzul, îmbuibându-se cu șapte feluri de mâncare, de parcă nu mai aveau nicio speranță să mai vadă vreodată ceva comestibil în fața ochilor. Își mișcau furculițele și lingurile tremurătoare înainte și-napoi, în sus și-n jos, ca și cum ar fi fost pline cu nestemate. Timpul nu mai conta absolut deloc. Urlau unul la altul, când îi irita vreun cuvânt. Scăpară atâta mâncare pe jos, încât n-am mai suportat să-i privesc. Mi-am terminat până și piftia. Bosco îmi urmărea, la fel de pofticios, fiecare mișcare. Domnișoara Birdie se flutura prin încăpere, ciripind când de una, când de alta.

Profesorul Smoot, un intelectual nătăfleț, cu papion strâmb, cu părul vâlvoi și cozondraci roșii, stătea plin de mulțumirea omului care tocmai a terminat de mâncat o masă pe cinste și admira binevoitor scena ce se derula în fața noastră. E o persoană blândă, pe la cincizeci și ceva de ani, dar cu melicuri foarte asemănătoare cu ale lui Bosco și ale prietenilor lui, și care a predat timp de douăzeci de ani, toate drăguțele de cursuri refuzate de ceilalți profesori și rareori alese de studenți. „Drepturile copiilor”, „Legislația infirmilor”, „Seminarul asupra violenței în familie”,

„Problemele bolnavului psihic” și, desigur „Legislația babalâcilor”, cum i se spunea acestui curs, atunci când Smoot nu era de față. Cândva, plănuise o prelegere care să se numească „Drepturile fetusului nenăscut”, dar aceasta atrăsese după sine atâtea controverse, încât profesorul dăduse repede bir cu fugiții.

Ne-a explicat din prima zi că scopul cursului era să ne prezinte oameni reali, cu reale probleme legale. După părerea lui, toți studenții intră la drept cu o anumită doză de idealism și cu dorința să fie de folos marelui public, dar după trei ani de competiție dură, nu ne mai pasă de nimic, afară de o slujbă potrivită, la o firmă adecvată, la care să devenim, în șapte ani, parteneri și să câștigăm parale multe. În privința asta, are dreptate.

Materia în cauză nu e prea solicitată, așa că la început am fost unsprezece studenți. După o lună de prelegeri plicticoase și de pledoarii constante în favoarea disprețului pentru bani și a muncii gratuite, ne-am împușinat până la patru. E un curs fără nicio valoare, socotit doar la două ore și nu-ți cere aproape niciun efort. Tocmai de aceea m-a atras. Dar dacă s-ar prelungi mai mult de o lună, mă îndoiesc, la modul absolut serios, că l-aș mai putea suporta. În momentul de față, urăsc facultatea de drept. Și am dubii îngrijorătoare, în legătură cu practicarea justiției. E prima mea confruntare cu clienți în carne și oase și sunt înspăimântat. Cu toate că posibilia clienți din fața mea sunt bătrâni și infirmi, se holbează la mine de parcă aș fi întruchiparea marii înțelepciuni. La urma-urmei, sunt aproape avocat, port costum închis la culoare și am în față agenda aceasta juridică pe care desenez pătrate și cercuri, iar chipul mi-a încruntat într-o încruntare inteligentă, așa că trebuie să fiu în stare să-i ajut. Lângă mine, la măsura pliantă, stă Booker Kane, un negru - cel mai bun prieten al meu de la facultate. Și el e la fel de înspăimântat. În fața noastră, pe niște cartoane îndoite, ne sunt scrise numele, cu negru: Booker Kane și Rudy Baylor. Țsta sunt eu. Lângă Booker, se află podiumul în spatele căruia chițăie

domnișoara Birdie, iar dincolo de el, altă masă cu cartonașe de identitate, care atestă prezența lui F. Franklin Donaldson al Patrulea, un căcăcios cu pretenții. De trei ani încoace nu face altceva decât să își tot lipească la inițiale și la numere înaintea sau după numele său. Lângă el, o putoare veritabilă, N. Elizabeth Erickson, gagica pe cinste, care se îmbracă în costume cu dungulițe la care își asortează cravate de mătase și câte un epolet enorm pe umăr. Mulți dintre noi o suspectăm că poartă și suspensor.

Smoot se sprijină de perete, în spatele nostru. Domnișoara Birdie face tot felul de anunțuri, rapoarte spitalicești și necrologuri. Țipă la un microfon cu un sistem sonor care funcționează remarcabil. În fiecare colț al încăperii, atârnă câte un difuzor și vocea ei pătrunzătoare bubuie și trăsnește din toate direcțiile. Aparatele auditive pocnesc și sunt scoase din urechi. Pentru moment, nu mai doarme nimeni. Astăzi se anunță trei necrologuri, iar când domnișoara Birdie termină ce-avea de zis, văd câteva lacrimi pe obrajii celor prezenți. Doamne, te rog nu lăsa să mi se întâmple și mie una ca asta! Te rog, mai dă-mi vreo cincizeci de ani de muncă și de bucurie, după care-o moarte fulgerătoare, în somn.

În stânga noastră, lângă perete, prinde viață pianista. Își întinde partiturile pe grătarul de lemn din fața ei. Domnișoara Birdie se crede un fel de analist politic și chiar în clipa când începe să protesteze împotriva unei propuneri de creștere a taxelor de vânzare, pianista atacă partitura, „Frumoasa Americă”, mi se pare. Se arunca plină de savoare, furtunos, asupra transpunerii zăngănitore a refrenului de început și babalâcii înșfacă iute culegerile de imnuri și așteaptă să se ajungă la primul vers. Domnișoara Birdie nu pierde nicio măsură. Acum, devine dirijorul corului. Își ridică mâinile, apoi bate din palme, să atragă atenția și începe să și le fluture în toate părțile, intonând prima nota. Cei care se simt în stare, se ridică, încet, în picioare.

Hăhăiala se stinge dramatic la al doilea vers. Cuvintele

nu le sunt prea cunoscute și majoritatea amărăților ăstora nu-și văd nici lungul nasului, așa că partiturile nu le sunt de niciun folos. Gura lui Bosco se închide brusc, dar continuă să mârâie sonor, cu fața spre tavan.

Dintr-o dată, pianul se oprește, pentru că partiturile cad de pe grătarul de lemn și se împrăștie pe dușumea. Sfârșitul cântecului. Toată lumea rămâne cu ochii țintă la pianista care, binecuvântată fie, pocnește din degete și începe să moșmondească pe la picioare, pe unde i s-a adunat toată muzica.

— Mulțumim! chelălăie domnișoara Birdie la microfon, în vreme ce toți cad la locurile lor. Mulțumim. Muzica e un dar minunat. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru muzica frumoasă.

— Amin! răcnește Bosco.

— Amin! repeta altă relicvă, tremurând din cap, în rândul din spate.

— Mulțumim, zice domnișoara Birdie.

Se întoarce și ne zâmbește lui Booker și mie. Ne sprijinim amândoi în coate și ne mai uităm o dată la mulțime.

— Și-acum, zice ea pe un ton dramatic, să ne continuăm programul. Suntem foarte fericiți să-l avem din nou printre noi pe profesorul Smoot, împreună cu unii dintre studenții săi străluciți și chipeși.

Își întinde mâinile veștejite spre noi și îi zâmbește lui Smoot, arătându-și dinții galben-cenușii. Acesta își croiește liniștit drum alături de ea.

— Nu-i așa că sunt frumoși? întrebă ea, arătând spre noi. Apoi continuă la microfon: După câte știți, profesorul Smoot predă dreptul la Universitatea de Stat din Memphis, acolo unde a studiat și fiul meu mai mic, știți, dar n-a terminat; și, în fiecare an, profesorul ne vizitează aici cu unii dintre studenții dumnealui care vor da ascultare problemelor dumneavoastră juridice și vă vor sfătui de bine, așa cum au făcut-o mereu; și, trebuie să adaug, fără plată.

Se întoarce și îl mai învrednicește pe Smoot cu un surâs

viguros.

— Domnule profesor Smoot, în numele grupului nostru, vă spunem bun venit la Grădina cu Chiparoși. Vă mulțumim că vă aplecați asupra problemelor cetățenilor seniori. Vă mulțumim. Vă iubim.

Se dă jos de pe podium și începe să bată vajnic din palme și să dea din cap plină de solitudine către tovarășii ei; dar niciun suflet, nici măcar Bosco nu ridică o mână.

— E măreț, murmură Booker.

— Cel puțin, e iubit, îi răspund eu printre dinți.

Stau aici de zece minute. Abia au mâncat și observ deja câteva pleoape grele. Până va termina Smoot ce-are de zis, toată lumea o să sforăie.

Profesorul pornește spre podium, potrivește microfonul, își drege glasul și așteaptă ca domnișoara Birdie să ia loc în rândul din față. În timp ce ea se așază, îi șoptește furioasă unui domn palid de alături:

— Trebuia să fi aplaudat!

Dar el nu aude.

— Mulțumesc, domnișoara Birdie, schelălăie Smoot. E totdeauna o plăcere să vin în vizită la Grădina cu Chiparoși.

Glasul îi sună sincer și n-am nicio îndoială că profesorul Howard L. Smoot se simte, într-adevăr, privilegiat că e aici, în clipa aceasta, în inima acestei clădiri dărăpănate, în fața acestui grupuleț trist de babalâci, cu numai patru studenți care au rămas, din întâmplare, la cursul lui. Smoot trăiește pentru asta.

Ne prezintă. Mă ridic repede cu un zâmbet scurt, apoi mă întorc la locul meu și chipul îmi încremenește iar într-o încruntare inteligentă. Smoot vorbește despre îngrijirea sănătății și despre reducerile bugetare, despre testamente, despre scutirea de taxe de vânzare, despre bătrânii agresați și despre plăți de asigurare. Cei din sală cad ca muștele. Fisurile sistemului de asistență socială, legislația aferentă, reglementari în legătură cu îngrijirea la domiciliu, planificarea proprietății funciare, medicamente miraculoase – bate câmpii întruna, așa cum face și la clasă. Casc și

moțai până și eu. Bosco începe să se uite la ceas din zece în zece secunde.

În sfârșit, Smoot își strânge catrafusele, le mulțumește domnișoarei Birdie și protejaților ei încă o dată, promite că va reveni an de an și ia loc în capul mesei. Domnișoara Birdie bate din palme exact de două ori, apoi renunță. Nu mișcă nimeni. Jumătate din cei prezenți sforăie.

Domnișoara Birdie ne face semn cu mâna și se adresează turmei sale:

— Iată-i! Sunt buni și o fac pe gratis!

Încet și stângaci, se apropie cu toții de noi. Bosco e primul din rând și e clar că-mi poartă pică din cauza piftiei aceleia galbene, așa că îmi aruncă o privire fugară, apoi se îndreaptă spre celalalt capăt al mesei, unde se așază pe un scaun din fața onorabilei N. Elizabeth Erickson. Ceva îmi spune că nu e singurul dintre posibillii mei clienți care vor căuta, până la urmă, consultații juridice în altă parte. Un negru mai în vârstă îl alege pe Booker avocat și se conversează amândoi peste masă. Încerc să nu ascult. E vorba de-o fostă soție și de un divorț petrecut cu ani în urmă, care nu se știe dacă a fost oficializat sau nu. Booker ia notițe ca un avocat adevărat și ascultă foarte atent, de parcă știe exact ce-i de făcut.

Booker, măcar, are un client. Timp de cinci minute, mă simt pur și simplu ca un prost, stând acolo, singur, în vreme ce colegii mei de an șușotesc, și scriu, și-ascultă plini de compasiune, și dau din cap în semn că participă activ la problemele ce li se pun în față.

Singurătatea mea nu trece neobservată. Până la urmă, domnișoara Birdie Birdsong se scotocește prin poșetă, scoate un plic și se îndreaptă țațoș spre capătul meu de masa.

— Eu, de fapt, pe dumneata te voiam, șoptește ea, trăgându-și un scaun mai aproape de colțul mesei.

Se apleacă în față, iar eu spre stânga și în clipa aceea, când capetele noastre se apropie la câțiva centimetri, îmi încep prima consultație juridică. Booker îmi aruncă o privire

și surâde malițios.

Prima mea audiență. Vara trecută, am lucrat ca funcționar pentru o mică firmă din centru, formată din doisprezece avocați, a căror muncă era strict împărțită pe ore. Fără onorarii întâmplătoare. Am învățat arta învăluirii, a cărei primă regulă este că avocatul trebuie să-și petreacă mare parte a timpului său, cât nu doarme, discutând cu clienții, cu avocații adverși, cu judecătorii, cu partenerii, cu agenții de asigurări, cu funcționarii, cu asistenții - conversații în timpul mesei de prânz, la tribunal, la telefon, înainte de proces, după proces. Nu rămâne decât să numești o activitate, ca avocatul să-ți țină imediat un discurs, în acest sens.

Domnișoara Birdie aruncă priviri furișe în jur, ceea ce reprezintă pentru mine un semnal să-mi păstrez nivelul vocii și al capului cât mai jos posibil, pentru că indiferent ce vrea ea să discutăm e teribil de serios. Și asta îmi convine de minune, deoarece nu vreau s-audă nimeni sfatul lamentabil și naiv pe care îl voi da ca răspuns la problema ce mi se va pune.

— Citește asta, zice ea, iar eu iau plicul și îl deschid.

Aleluia! E un testament! Ultima dorința și testamentul lui Colleen Janice Barrow Birdsong. Smoot ne-a spus că mai mult de jumătate dintre acești clienți ar dori ca noi să le refacem și, poate, să schimbăm datele testamentelor lor; lucrul acesta e minunat, din punctul nostru de vedere, pentru că anul trecut am fost obligați să frecventăm un curs numit „Testamente și proprietăți funciare” și ne simțim, oarecum, în stare să analizăm problema cu competență. Testamentele sunt documente destul de simple și pot fi concepute fără greș până și de cel mai neexperimentat dintre avocați.

Cel din fața mea e bătut la mașină și pare oficial. În vreme ce-mi arunc ochii peste el, aflu încă din primele două paragrafe că domnișoara Birdie este văduvă, are doi copii și o liotă de nepoți. Al treilea paragraf mă îngheață și, pe măsură ce îl citesc, îi arunc și ei câte o privire furișă. Apoi,

reiau lectura. Ea surâde, stăpână pe sine. Cuvintele îl îndrumă pe executor să acorde copiilor ei câte două milioane de dolari și câte un milion pentru fiecare nepot prin tutelă. Număr rar: opt nepoți. Asta înseamnă cel puțin douăsprezece milioane de dolari.

— Citește mai departe, șoptește ea, ca și cum ar auzi zgomotul calculatorului din creierul meu.

Clientul lui Booker, bătrânul negru, plânge acum, se pare că din cauza unei iubiri terminate prost cu ani în urmă și a copiilor care l-au neglijat. Încerc să nu ascult, dar e imposibil. Booker scrie cu asiduitate, străduindu-se să facă abstracție de lacrimile lui. Bosco râde în hohote, la celălalt capăt al mesei.

Paragraful cinci al testamentului lasă trei milioane de dolari unei biserici și două unui colegiu. După care urmează o listă de donații, începând cu Asociația Diabeticilor, până la Grădina Zoologică din Memphis. În dreptul fiecăruia e scris un număr de cel puțin cincizeci de mii de dolari. La fel de încruntat, fac o socoteală rapidă și ajung la concluzia că domnișoara Birdie are o sumă netă de cel puțin douăzeci de milioane.

Deodată, se ivesc o mulțime de probleme, în legătură cu acest testament. Întâi, și cel mai important, este că nu e destul de gros. Domnișoara Birdie e bogată și oamenii avuți nu-și fac testamente subțiri și simple. Ei folosesc teancuri întregi de hârțoage, la care atașază tot felul de dovezi, de codicile, de transferuri peste generații și tot felul de accesorii și de scheme concepute și implementate de avocații de la marile firme care iau pielea de pe tine.

— Cine a conceput acest testament? întreb eu.

Pe plic nu scrie nimic și nu există nicio indicație în legătură cu asta.

— Fostul meu avocat, care a murit.

Bine că e mort. Pentru că, în cazul acesta, a dat dovadă de incompetență.

Așadar, aceasta doamnă micuță și drăguță, cu părul albit și cu dinți îngălbeniți, cu voce destul de plăcută, valorează

douăzeci de milioane de dolari. Și, după câte se vede, nu are avocat. Îi arunc o privire fugară, apoi mă întorc la testament. Nu se îmbracă în lucruri scumpe, nu poartă diamante sau aur, nu-și pierde nici timpul, nici banii cu făcutul părului. Rochia ei e din bumbac mercerizat, iar sacoul roșu e uzat și s-ar putea să provină de la solduri. Am văzut și eu câteva cucoane bogate la viața mea și, în mod normal, sunt ușor de reperat.

Testamentul are aproape doi ani.

— Când a murit avocatul dumneavoastră? întreb eu acum, cu glasul cel mai dulce posibil.

Capetele ne sunt tot aplecate și între nasurile noastre nu-i mai mult de câțiva centimetri.

— Anul trecut. De cancer.

— Și-acum, nu aveți avocat?

— N-aș sta de vorbă cu dumneata, dacă aș avea, nu-i așa, Rudy? Nu-i nimic complicat, în legătură cu testamentul, cred că poți să te descurci.

Lăcomia e un lucru bizar. La întâi iulie, încep munca la Brodnax și Speer - o firmă mică, austeră și sufocantă, cu cincisprezece avocați care se ocupă mai mult cu reprezentarea societăților de asigurări în litigiu decât cu alte lucruri. Nu că era slujba visurilor mele, dar pentru că Brodnax și Speer lua amploare, scosese un post, în vreme ce alte firme, nu. Plănuiesc să stau acolo vreo câțiva ani, să învăț cum să trag sforile, după care să mă mut undeva, mai bine.

Ce impresionați au să fie tipii de la Brodnax și Speer, când mă voi duce la ei, în prima zi, aducându-le un client de cel puțin douăzeci de milioane! Le-aș apărea dintr-o dată ca un fel de mag în stare să cheme ploile, un astru tânăr, strălucitor, care preface în aur tot ce atinge. Aș putea chiar să cer un birou mai mare.

— Bineînțeles că sunt în stare să mă descurc, zic eu cu jumătate de gură. Numai că, știți, e vorba de o sumă mare aici, iar eu...

— Ssstt! sâsâie ea sălbatic și se apleacă și mai tare. Nu

rosti cuvântul „bani”.

Aruncă priviri ascuțite în jur, de parcă ar urmări-o hoții.

— Refuz să vorbesc despre bani, insistă ea.

— Bun. Nu mă deranjează. Dar cred că ați putea să vă gândiți să stați de vorbă cu un specialist în taxe.

— Așa zicea și bătrânul meu avocat, dar eu nu vreau. În ceea ce mă privește, consider că avocatul e avocat și testamentul e testament.

— Așa e, dar ați economisi o grămadă de bani din taxe, dacă v-ați planifica avutul.

Dă din cap, ca și cum ar spune că sunt complet idiot.

— N-o să economisesc niciun bănuț!

— Păi, iertați-mă, dar cred c-ați putea.

Își pune mâinile pistruiate pe încheietura mea și șoptește:

— Rudy, dă-mi voie să-ți explic. Pentru mine, taxele nu au nicio importanța, pentru că, știi, oricum voi muri. Corect?

— Mda, asta cam așa e. Dar moștenitorii dumneavoastră?

— De-aia sunt aici. Moștenitorii mei mă calcă pe nervi și vreau să-i scot din testament. Pe ambii copii și pe unii dintre nepoți. Afară cu ei! Nu primesc nimic de la mine, înțelegi? Zero! Niciun bănuț, nicio așchie din mobila mea! Absolut nimic!

Ochii i-au devenit dintr-o dată de oțel și ridurile din jurul gurii s-au adâncit. Mă strânge de încheietura mâinii, fără să-și dea seama. Pentru o clipă, domnișoara Birdie nu e numai supărată, ci și jignită.

La capătul celălalt al mesei, izbucnește o ceartă între Bosco și N. Elizabeth Erickson. El protestează împotriva Societății de Ajutor Medical și a Societății de Supraveghere Medicală și împotriva republicanilor, în general, iar ea îi arată o foaie de hârtie, încercând să-i explice de ce anumite rețete medicale nu sunt gratuite. Smoot se ridică încet în picioare și se îndreaptă spre capătul mesei, ca să întrebe dacă le poate fi de folos cu ceva.

Clientul lui Booker încearcă cu disperare să-și revină, dar lacrimile îi curg pe obraji, scoțându-l pe avocatul lui din pepeni. Îl asigură pe bătrânul domn că el, Booker Kane, vă cerceta chestiunea și va pune lucrurile la punct. Intră în funcțiune instalația de aer condiționat și estompează discuțiile. Farfuriile și ceștile au fost luate de pe mese și încep tot felul de jocuri – table, bridge, dame și un joc cu zaruri. Din fericire, majoritatea oamenilor acestora au venit aici să ia prânzul și să nu fie singuri, nu pentru consultații juridice.

— De ce vrei să-i scoateți din testament? întreb eu.

Îmi lasă încheietura și se freacă la ochi.

— Știi, e o chestiune absolut personală și n-aș vrea să intru în amănunte.

— Prea bine, atunci. Și cine va primi banii? întreb eu și mă simt dintr-o dată amețit de puterea, cu care tocmai am fost investit, de a face, doar prin câteva cuvinte fermecate, milionari din oameni obișnuiți.

Îi zâmbesc atât de cald și de fals, încât mi-e teama să nu se simtă ofensată.

— Nu sunt sigură încă, zice ea pe gânduri și aruncă priviri furișe împrejur, de parcă ar fi vorba de un joc. Pur și simplu, încă nu m-am hotărât cui să-i las.

Păi, ce-ai zice să-mi dai și mie un milion? M-aștept din zi în zi să fiu dat în judecată de Texaco, pentru patru sute de dolari. Am întrerupt negocierile cu ei și așa mi-a spus juristul lor. Proprietarul mă amenință mereu că mă dă afară, pentru că nu mi-am plătit chiria de două luni. Iar eu stau aici și discut cu cea mai bogată persoană pe care am cunoscut-o vreodată – o persoană care, probabil, nu mai are mult de trăit și se gândește cu oarecare încântare cui și cât să lase moștenire.

Îmi înmânează o foaie de hârtie cu patru nume scrise frumos, cu litere de tipar, pe o coloană îngustă, și zice:

— Aceștia sunt nepoții pe care vreau să-i protejiez, cei care mă mai iubesc încă.

Își face mâna căuș și se apropie de urechea mea:

— Să le dai fiecăruia câte un milion de dolari.

Îmi tremură mâna, când încerc să scriu toate acestea în carnețelul meu. Măi să fie! Dintr-o suflare, am creat patru milionari!

— Și ce facem cu ceilalți? o întreb eu în șoaptă.

Se îndreaptă brusc de spate, se semețește și zice:

— Niciun sfaț! Nu mă sună, nu-mi trimit niciodată cadouri sau cărți poștale. Afară cu ei din testament!

Dacă aș avea o bunică în valoare de douăzeci de milioane, i-aș trimite săptămânal flori, cărți poștale din două-n două zile, ciocolată de câte ori plouă și șampanie, când e timp frumos. Aș suna-o o dată dimineața și de două ori înainte de culcare. Aș duce-o la biserică în fiecare duminică, aș sta cu ea, mână-n mână, în timpul slujbei, după care am ieși la masă, ne-am duce la o licitație sau la o piesă de teatru, sau la o expoziție, sau oriunde-ar vrea bunicuța. Aș avea grijă de ea.

Și mă gândesc să fac la fel și cu domnișoara Birdie.

— Bun, zic eu solemn, de parcă aș fi făcut lucrul acesta de nenumărate ori. Și pentru cei doi copii ai dumneavoastră, nimic?

— Eu ce ți-am spus până acum? Absolut nimic!

— Pot să vă întreb ce v-au făcut?

Oftează zgomotos, ca și când întrebarea mea ar amărî-o, își rotește ochii în jur, semn că nu-i place deloc să-mi povestească despre asta, dar apoi se sprijină în coate și catadicsește totuși să-mi spună:

— Păi, șoptește ea, Randolph, cel mai mare, are aproape șaizeci de ani, tocmai s-a însurat, pentru a treia oară, cu o curvuliță care pretinde bani întruna. Orice i-aș lăsa lui o să ajungă tot la ea. Prefer să ți-i dau ție, Rudy, decât propriului meu fiu. Sau profesorului Smoot, sau oricui altcuiva, numai lui Randolph, nu. Înțelegi ce vreau să spun?

Mi se oprește inima-n loc. Nu sunt decât la un pas să dau lovitura cu primul meu client. La naiba cu Brodnax și Speer și cu toate audiențele acelea care m-așteaptă;

— Cum să mi-i lăsați mie, domnișoara Birdie? zic eu și îi

zâmbesc cât pot eu de dulce.

Ochii, probabil și buzele, gura, precum și nasul o imploră să zică: „Da! La naiba! Doar sunt banii mei și îi las cui poftesc eu. Iar dacă mie mi se năzare să ți-i las ție, Rudy, atunci, la naiba, ai tăi vor fi!”

În loc de asta însă, ea spune:

— Tot ce mai rămâne îi las reverendului Kenneth Chandler. Îl cunoști? Apare mereu la televizor, de la Dallas, și face tot felul de lucruri minunate în toată lumea, cu donațiile noastre: construiește case, hrănește copii, propovăduiește învățătura Bibliei. Vreau să-i las lui...

— Unui evanghelist de la televiziune?

— O, e mult mai mult decât un evanghelist. E profesor, om de stat și consilier; stă la masă cu conducătorii țării, știu cum e. Plus că e drăgălaș ca un gândăcel. Are capul acela încadrat de cârlionți grizonați prematur, dar nu s-ar vopsi, pentru nimic în lume!

— Bineînțeles că nu, dar...

— M-a sunat alaltăieri seara. Poți să crezi una ca asta? La televizor are o voce moale ca mătasea, dar la telefon e de-a dreptul seducătoare. Înțelegi ce vreau să-ți spun, nu-i așa?

— Da, cred că da. De ce v-a sunat?

— Păi, luna trecută, când am trimis taxa de abonament pe martie, i-am scris și lui un bilețel, în care i-am explicat că vreau să-mi refac testamentul, acum, că fiii mei m-au abandonat, și că m-am gândit să las niște bani pastorilor săi. N-au trecut nici trei zile și m-a sunat, vorba plin de sine, cu glasul acela vibrant și plăcut la telefon, și m-a întrebat la cât m-aș gândi să-i las lui și pastorilor. L-am șocat cu o sumă acolo, și de-atunci, mă sună întruna. A zis că ar veni chiar cu avionul personal, un Learjet, să mă cunoască, dacă doresc.

Nu reușesc să-mi găsesc cuvintele. Smoot îl ține pe Bosco de braț și încearcă să-l liniștească și să-l așeze din nou în fața domnișoarei N. Elizabeth Erickson care, pentru moment, și-a pierdut eșarfa de pe umăr, e clar fâstâcită de

primul ei client și îi vine să se bage sub masă. Se uită disperată în jur, iar eu îi rânjesc, ca să știe că mă uit. Lângă ea, F. Franklin Donaldson e prins într-o consultație cu un cuplu mai în vârstă. Stau de vorbă asupra unui document care pare a fi un testament. Mă umflu în pene, având convingerea că documentul din mâna mea e cu mult mai valoros decât cel asupra căruia stă el aplecat cu încruntare.

Mă hotărâsc să schimb vorba:

— Domnișoara Birdie, mi-ați spus că aveți doi copii. Pe Randolph și pe...

— Da, și pe Delbert. Și-ăsta, la fel. N-am mai auzit nimic de el de trei ani. Locuiește în Florida. Îl tai, înțelegi? Îl tai din testament.

Trag o linie cu pixul și Delbert își pierde milioanele.

— Trebuie să am grijă de Bosco, zice ea brusc și sare în picioare. E un biet amărât. Afară de noi, nu mai are nici prieteni, nici familie.

— Păi, n-am terminat, încă, zic eu.

Se apleacă și își apropie din nou fața de mine.

— Ba da, Rudy. Fă cum ți-am spus. Câte un milion pentru cei patru, și ce rămâne lui Kenneth Chandler. Restul testamentului rămâne la fel; executorul, garanția și administratorii, aceiași. E simplu, Rudy. Nu-mi mai schimb părerea. Profesorul Smoot zice c-o să veniți înapoi, aici, peste două săptămâni cu toate actele bătute la mașină fain frumos. Așa e?

— Bănuiesc că da.

— Bun. Ne vedem atunci, Rudy.

O pornește spre capătul mesei și îl îmbrățișează pe Bosco și acesta devine pe loc calm și inocent, ca înainte.

Studiez testamentul și iau notițe. E liniștitor să știi că Smoot și ceilalți profesori îți stau la dispoziție, ca să te îndrume și să te ajute, precum și că mai am două săptămâni să-mi revin și să mă gândesc ce să fac. Nu sunt obligat să mă ocup de asta, îmi spun. Femeia aceasta micuță și încântătoare care posedă douăzeci de milioane are nevoie de mai multe sfaturi decât aș putea eu să-i dau.

Nu mă simt prost, ci nepotrivit. După trei ani de studiu al legilor, îmi dau seama cât de puțin știu.

Clientul lui Booker se străduiește cu vitejie să-și stăpânească emoțiile și avocatul lui a terminat tot ceea ce avea să-i spună. Continuă să-și noteze în carnet, mormăind din secundă în secundă câte un da sau nu. Mor de nerăbdare să-i povestesc despre domnișoara Birdie și despre averea ei.

Arunc o privire către mulțimea care se împuținează și observ în rândul al doilea un cuplu care pare să mă fixeze. Pentru moment, sunt singurul avocat disponibil, și șovăie dacă să-și încerce sau nu norocul cu mine. Femeia ține în mână un teanc voluminos de acte legate cu elastic. Șușotește ceva și soțul ei scutură din cap, ca și când ar zice că mai bine ar aștepta să se elibereze unul din ceilalți tineri vulturi ai legii.

Se ridică încet-încet și-și croiesc drum spre capătul meu de masă. În timp ce se apropie, se uită amândoi țintă la mine. Surâd. Bun venit în oficiul meu juridic!

Ea se așază pe scaunul pe care a stat domnișoara Birdie. El, de partea cealaltă a mesei, păstrând distanța.

— Bună, zic eu zâmbind și întinzând mâna.

El mi-o strânge stângaci, apoi i-o întind și ei.

— Mă cheamă Rudy Baylor.

— Eu sunt Dot, iar el e Buddy, zice ea, făcând un semn cu capul spre soțul ei, fără să-mi ia în seamă mâna întinsă.

— Dot și Buddy, repet eu și încep să-mi notez. Care este numele dumneavoastră de familie? Întreb cu toata căldura de care e în stare un avocat bine cotate.

— Black. Dot și Buddy Black. Mai bine zis, Marvarine și Willis Black, dar nouă ne zice toată lumea Dot și Buddy, pur și simplu.

Părul lui Dot e pieptănat și aranjat, cu vârfurile argintii. Pare curat. Poartă adidași albi, ieftini, șosete maro și ginși largi. E o femeie subțirică, filiformă chiar, dar tare ascuțită.

— Adresa? Întreb eu.

— Squire, op'sute șazeș'trei, în Granger.

— Sunteți salariați?

Buddy nici nu catadicsește să deschidă gura și am impresia că de ani de zile Dot este singura care vorbește în familie.

— Eu am un ajutor social, pe motive de boală, zice ea. Nu am decât cincizeci și opt de ani, dar sufăr cu inima. Buddy primește o amărâtă de pensie.

Buddy se uită la mine. Poartă niște ochelari cu lentile groase și rame de plastic. Tijele laterale abia de-i ajung la urechi. Are obraji roșii, bucălați și părul vâlvoi, cenușiu, cu o nuanță maronie. Cred că nu l-a mai spălat de-o săptămână. E îmbrăcat cu o cămașă cadrilată, roșu cu negru, și mai murdară decât părul.

— Câți ani are domnul Black? o întreb eu, gândindu-mă că, dacă îl întreb direct, nu-mi va răspunde.

— Zi-i Buddy, bine? Dot și Buddy. Nu ne mai domni atâta, da'? Are șaiszeci și doi. Pot să-ți spun ceva?

Dau repede din cap, aprobator. Buddy îi aruncă o privire lui Booker, peste masă.

— Nu e zdravăn, șoptește ea, făcând un semn discret cu capul înspre soțul ei.

Mă uit la el. El se uită la noi.

— A fost rănit în război, zice ea. În Coreea. Știi detectoarele alea de metale, de la aeroport?

Dau iar din cap.

— Ei bine, poate să treacă printre ele cu curu' gol și tot o să sune ca la balamuc.

Cămașa lui Buddy țipă pe el, iar nasturii sunt gata-gata să sară, în timp ce el caută cu disperare să-și acopere burțile. Are cel puțin trei rânduri. Încerc să mi-l închipui pășind gol, pe Aeroportul Internațional din Memphis, în timp ce sună alarma și gărzile intră în alertă.

— Are o placă în cap, adaugă ea ca să nu mai lungească vorba.

— E... e-ngrozitor, îi răspund eu tot în șoaptă, apoi scriu în carnetel că domnul Buddy Black are o placă în cap.

Domnul Black se întoarce spre stânga și se uită la

clientul lui Booker care se află doar la un metru de el. Deodată, ea se apleacă în față.

— Mai e ceva... zice Dot.

Mă aplec și eu ușor spre ea, așteptând:

— Da?

— Are probleme cu șnapsu'.

— Nu mai spune!

— Toate se trag de la rana aia din război, adaugă ea plină de solitudine.

Cât ai zice pește, femeia aceasta pe care am cunoscut-o doar acum trei minute își reduce soțul la un alcoolic imbecil.

— Te supără dacă fumez? mă întreabă ea, în timp ce scoatește în geantă.

— Păi, e voie aici? întreb eu, uitându-mă și sperând să văd un afiș cu „Fumatul interzis”.

Dar nu exista niciunul.

— O, bineînțeles!

Își proptește o țigară între buzele crăpate și-o aprinde, apoi o scoate și suflă un nor de fum drept în fața lui Buddy care nici nu clipește.

— Cu ce vă pot fi de folos, oameni buni? întreb eu, uitându-mă la teancul de hârtii strânse într-un elastic lat. Strecor testamentul domnișoarei Birdie sub carnetul meu de însemnări. Prima clientă este multimilionară, iar următorii sunt pensionari. Cariera mea care tocmai începuse să ia avânt, coboară cu picioarele pe pământ.

— N-avem prea mulți bani, zice ea încet, de parcă ar fi cine știe ce secret de care se rușinează.

Îi zâmbesc înțelegător. Indiferent cât ar avea, tot sunt mai bogați decât mine. Și mă-ndoiesc că i-ar mai da cineva în judecată.

— Și-avem nevoie de avocat, adaugă ea, în timp ce-și desface actele din elastic.

— Ce problema aveți?

— Păi, ne fac necazuri unii de la o societate de asigurări.

— Ce fel de poliță aveți? întreb eu.

Îmi aruncă actele, apoi își freacă mâinile, de parcă a scăpat de ele și întreaga povară a trecut asupra unui făcător de minuni. Deasupra teancului se află o poliță îngălbenită, zdrențuită și mototolită. Dot mai dă drumul unui norișor de fum și, o clipă, abia îl mai vad pe Buddy.

— E o poliță medicală, zice ea. Am cumpărat-o acum cinci ani, „Marele Profit al Vieții”, pe când băieții noștri aveau șaptesprezece ani. Acu’ Donny Ray e pe moarte, de leucemie, și ticăloșii nu vor să plătească pentru tratament.

— Marele Profit?

— Exact.

— N-am auzit niciodată de ei, rostesc eu sigur pe mine, în timp ce trec în revistă pagina cu declarația de pe poliță, ca și cum aș fi avut o mulțime de asemenea procese și cunosc personal totul despre fiecare societate de asigurări.

Sunt trecuți doi beneficiari: Donny Ray și Ronny Ray Black. Au aceeași zi de naștere.

— Iartă-mi expresia, dar nu sunt decât niște pui de cățea!

— Ca majoritatea societăților de asigurări, zic eu gânditor și-o văd, pe loc, zâmbind la remarcă mea, semn că i-am câștigat încrederea. Așadar, ați cumpărat polița aceasta acum cinci ani.

— Cam așa. Am plătit toate cotizațiile și nici n-am folosit hârtoaga asta afurisită, până când nu s-a îmbolnăvit Donny Ray.

Sunt doar un student neasigurat. Nici eu, nici viața, nici sănătatea sau automobilul meu nu sunt apărute de o poliță. Nu-mi pot permite nici măcar un cauciuc nou, stânga, spate, pentru micul meu jaf, Toyota.

— Și spui că... e pe moarte?

Aproba dând din cap, cu țigara între buze.

— Leucemie acută. A făcut-o acu’ opt luni. Doctorii i-au dat un an, dar nu cred c-ajunge, pentru că nu i s-a putut face transplantul de măduvă. Probabil că acum e prea târziu.

Pronunța cuvântul „măduva” în două silabe: mād’-vă.

— Transplant? zic eu, neînțelegând.

— Nu știi nimic despre leucemie?

— Păi, nu prea.

Strânge din dinți și își dă ochii peste cap de parcă aș fi un idiot, apoi își vâra țigara în gură și trage cu sete. După ce expiră fumul, rostește:

— Știi, băieții mei sunt gemeni monovitelini. Așa că Ron - îi zicem așa, pentru că nu-i place numele ăsta de Ronny Ray - e foarte potrivit ca să-i doneze mād'va lui Donny Ray. Așa au spus doctorii. Chestia e că asta costă vreo sută cincizeci de mii de dolari. Și noi n-avem atâția bani. Societatea de asigurări are datoria să ni-i plătească, fiindcă așa scrie în polița. Da' escrocii spun că nu. Așa că Donny Ray moare din cauza lor.

Are un fel uimitor de a pune problema.

Nu l-am băgat în seamă pe Buddy, dar el a ascultat tot timpul. Își scoate încet ochelarii cu lentile groase și se freacă la ochi cu dosul mâinii lui păroase. Alta acum! Buddy plânge. Bosco se smiorcăie la capătul celălalt al mesei. Pe clientul lui Booker l-a cuprins din nou remușcarea, sau simțământul vinovăției, sau altă durere amară și-acum suspină cu mâinile la ochi. Smoot stă lângă o fereastră și ne urmărește, întrebându-se, fără îndoială, ce sfaturi le dăm noi clienților, de-am reușit să producem atâta jale.

— El unde locuiește? întreb eu, ca să gădesc un prilej să scriu răspunsul în agenda mea juridică, fără să iau seama la lacrimi.

— N-a plecat niciodată de-acasă. Locuiește cu noi. Țsta-i încă un motiv de care s-a legat compania aia; au zis că, o data ce e om matur, nu mai e asigurat.

Răsfoiesc prin hârtii și arunc o privire la scrisorile trimise și primite de la „Mare Profit”.

— Scrie în poliță că e valabilă numai până la majorat?

Clatină din cap și surâde crispat.

— Nici vorba. Nu-i nimic scris în poliță, Rudy. Am citit-o de zeci de ori și n-am văzut așa ceva. Am citit și ce-i scris cu litere mici.

— Sigur? Întreb, uitându-mă iar peste poliță.

— Absolut. O tot citesc aproape de-un an.

— Cine v-a vândut-o? Cum îl cheamă pe agent?

— Un dobitoc mic și tâmpit care ne-a bătut la ușă și ne-a convins. Zicea că-l cheamă Ott, sau cam așa ceva; un pitic scârbos care vorbea ca o morișcă. Am încercat să dau de el, dar bineînțeles c-a șters-o din oraș.

Iau o scrisoare din teancul acela și o citesc. E de la un inspector-șef din Cleveland, trimisă la câteva luni după prima scrisoare la care m-am uitat și respinge acoperirea poliței destul de brutal, pe considerentul că leucemia lui Donny presupune o situație preexistentă și, prin urmare, nu poate fi onorată. Dacă băiatul este bolnav doar de opt luni, înseamnă că diagnosticul i s-a pus la patru ani după eliberarea poliței de la Marele Profit.

— Aici scrie că se refuză plata, din cauza unor condiții preexistente.

— S-au folosit de tot felul de scuze închipuite, Rudy. Ia numa' și citește toate actele alea cu atenție. Anulări, dispense, condiții preexistente, convenții. Au încercat tot ce se poate.

— E vreo clauză care exclude transplantul de măduvă?

— La naiba, nu! Până și doctoru' nostru s-a uitat la poliță și-a zis că Marele Profit trebuie să plătească, pentru că transplanturile de măduvă au ajuns lucruri obișnuite în zilele noastre.

Clientul lui Booker își șterge fața cu amândouă mâinile, se ridică și își cere scuze. Își mulțumesc reciproc. Bătrânul își trage un scaun lângă o masă unde se joacă aprins șah chinezesc. În sfârșit, domnișoara Birdie o scapă pe N. Elizabeth Erickson de Bosco și de problemele lui. Smoot se plimbă prin spatele nostru.

Următoarea scrisoare de la Marele Profit e, la prima vedere, la fel ca celelalte: concisă, dură și la obiect: „Stimată doamnă Black, Societatea noastră a refuzat, în scris, de șapte ori până acum onorarea cererii dumneavoastră. Vă aducem la cunoștință refuzul nostru,

pentru a opta și ultima oară. Trag concluzia că sunteți proastă, proastă, proastă!” Scrisoarea e semnată de același inspector-șef; scrijelesc puțin antetul, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. În toamna trecută, am urmat un curs despre „Legea asigurărilor” și îmi amintesc că am fost șocat de comportamentul strigător la cer al anumitor societăți în procesele de rea-credință. Lectorul nostru venea din afară și era un comunist care ura societățile de asigurări și își condimentase cursul cu tot felul de cazuri de nedreptate, prin care cererile asiguraților fuseseră refuzate. Avea încredințarea că în toată țara există zeci de mii de cazuri de rea-credință, care nu apar niciodată în fața justiției. Scrisese cărți despre asemenea litigii și avea chiar niște statistici prin care demonstra că mulți acceptă pur și simplu refuzul ca atare, fără să insiste prea mult.

Citesc din nou scrisoarea, scrijelind ușor cu degetul antetul elegant, cu numele firmei.

— Și n-ați uitat niciodată să plătiți cotizația? o întreb eu pe Dot.

— Nu, dom'le! Niciodată!

— Am nevoie de fișa medicală a lui Donny.

— Am aproape toate actele medicale acasă. N-a prea fost la doctor, în ultima vreme. Pur și simplu, nu ne permitem.

— Știți data exactă când i s-a pus diagnosticul de leucemie?

— Nu, dar a fost prin august, anu' trecut. Era în spital, pentru primul tratament cu citostatice, când ticăloșii ăștia ne-au anunțat că nu mai acoperă nicio cheltuială pentru tratament, așa că cei de la spital ne-au dat afară. Au spus că nu-și pot permite să doneze un transplant de măduva. Costă al dracului de mult. N-am cum să-i învinuiesc, credemă.

Buddy o cercetează cu privirea pe noua clientă a lui Booker - o femeie mică și firavă, care are și ea un teanc de acte. Dot scoțoceste prin pachetul ei de Salem și, până la urmă, își mai vâra o țigară în gură.

Dacă Donny suferă, într-adevăr, de leucemie și dacă o are de opt luni, atunci în niciun caz nu poate fi considerată o condiție preexistentă. Dacă nu s-a pus vreo clauză de excludere sau de anulare, în caz de leucemie, atunci Marele Profit trebuie să plătească, nu-i așa? E logic, totul e foarte clar în mintea mea și pentru că legea este rareori clară și de foarte puține ori logică, știu că trebuie să existe ceva fatal în teancul acesta de hârțoage al lui Dot.

— Nu prea-nțeleg, zic eu, nedezipindu-mi ochii de pe Scrisoarea Proastă.

Dot îl învăluie pe soțul ei într-un nor des, albăstrui, și fumul începe, parcă, să-i fiarbă în jurul capului. Cred că nu mai plânge, dar nu sunt sigur. Ea plescăie din buzele rujate și zice:

— E foarte simplu, Rudy. Nu sunt decât o adunătură de ticăloși. Au impresia că suntem doar niște amărâți înguști la minte, fără bani, prea slabi ca să le ținem piept. Am lucrat treizeci de ani într-o fabrică de ginși, am fost în sindicat, știi cum e, și ne hărțuiam cu compania în fiecare zi. Tot așa și-aici. Marile corporații trec cu tăvălugul peste bieții oameni mărunți.

Pe lângă că ura avocații, tatăl meu își scuipa adesea veninul și împotriva sindicatelor. Așa că am ajuns să fiu un apărător fervent al clasei muncitoare.

— Scrisoarea aceasta e incredibilă, îi spun eu.

— Care dintre ele?

— Aceasta, de la domnul Krokitt, în care vă face „proastă, proasta, proastă”.

— A, javra aia! Cât aș vrea să-și miște curul pân-aici și să mă facă proastă-n față! Ticălosul!

Buddy își alungă fumul din față și mormăie ceva. Îi arunc o privire, în speranța că, poate, încearcă să vorbească, dar nu catadicsește. Observ pentru prima oară că partea stângă a capului e ceva mai plată decât cea dreaptă și îmi apare din nou în fața ochilor imaginea lui mergând în vârful picioarelor pe aeroport, cu curul gol. Împăturesc la loc Scrisoarea Proastă și o așez deasupra celorlalte.

— Am nevoie de câteva ore, să studiez tot materialul, zic eu.

— Să știi că trebuie să te cam grăbești. Donny Ray nu mai are mult. Nu mai cântărește decât cincizeci de kilograme, față de șaptezeci și șase, cât avea el înainte. În câte-o zi, îi e atât de rău, încât nu e-n stare nici să meargă. Aș vrea să-l vezi și dumneata.

N-am niciun chef să-l văd pe Donny Ray.

— Da, poate mai încolo.

Am să studiez polița și scrisorile, precum și documentele medicale ale lui Donny, apoi am să mă consult cu Smoot și-am să scriu o depeșă frumoasă de vreo două pagini pentru familia Black, în care le voi explica înțelept că ar trebui să încredințeze cazul unui avocat adevărat, în plus, specializat în urmărirea penală a societăților care se fac vinovate de rea-credință. Și voi arunca acolo, pe hârtie, câteva nume și numere de telefon; după care, gata cu cursul ăsta inutil, gata cu Smoot și cu pasiunea lui pentru „Legislația babalâcilor”.

Mai am doar treizeci și opt de zile până la examenul de diplomă.

— Am nevoie de toate acestea, îi explic eu lui Dot, strângându-i hârtoagele și prinzându-i-le cu elasticul. Peste doua săptămâni, va voi aduce recomandările mele în scris.

— De ce durează doua săptămâni?

— Păi... va trebui să fac niște cercetări, știți, să mă consult cu profesorul, să mă documentez. Îmi poți trimite fișele medicale ale lui Donny?

— Bineînțeles. Dar aș dori să te grăbești.

— Îmi voi da toată silința, Dot.

— Crezi că avem câștig de cauză?

Deși nu sunt decât un student la drept, am învățat deja să mă eschivez.

— În faza aceasta, nu pot să mă pronunț. Totuși, pare promițător. Dar trebuie să citesc totul și să cercetez documentele cu atenție. Tot ce e posibil.

— Ce naiba vrei să zici?

— Păi, știi... vreau să zic că aveți dreptate, dar va trebui să studiez și eu materialul, înainte să va dau un răspuns sigur.

— Ce avocat ești dumneata?

— Sunt student la drept.

Asta pare s-o deconcerteze. Strivește filtrul alb între buze și se holbează la mine. Buddy geme din nou. Din fericire, apare Smoot din spate și întreabă:

— S-a întâmplat ceva?

Dot se uita mai întâi la papion, apoi la părul lui vâlvoi.

— Nu, nimic, zic eu. Tocmai terminam.

— Foarte bine, spune el, de parcă ne presează timpul și mai stau nu știu câți clienți la coadă.

Se depărtează.

— Ne vedem peste două săptămâni, rostesc eu cu căldură, zâmbind prefăcut.

Dot își strivește țigara într-o scrumieră și se apleacă din nou spre mine. Deodată, buzele încep să-i tremure și ochii i se umezesc. Îmi atinge ușor încheietura mâinii și se uită neajutorata la mine.

— Te rog grăbește-te, Rudy. Avem nevoie de ajutor. Băiatul meu e pe moarte.

Ne uităm lung, fără sfârșit parcă, unul în ochii celuilalt. Până la urmă, bâigui ceva. Oamenii ăștia amărâți tocmai și-au încredințat viața fiului lor în mâinile unui student în drept de la Universitatea de Stat din Memphis. Ei cred cu toată sinceritatea că eu pot să iau teancul ăsta de hârțoage pe care mi l-au aruncat în față, apoi să ridic receptorul, să dau câteva telefoane, să scriu vreo două scrisori, să ameninț pe ici, pe colo și gata, cât ai bate din palme, Marele Profit o să cadă-n genunchi și-o să azvârle cu bani în Donny Ray! Și se așteaptă să meargă și foarte repede.

Se ridică amândoi și se depărtează stângaci de masa la care stau. Sunt aproape sigur că, undeva, în poliță, există o clauză mică, perfectă ilizibilă și, cu siguranță, ininteligibilă, plasată acolo de artizani legali îndemânatici care adună onorarii și se distrează de ani de zile, concepând texte

prolix.

Târându-l pe Buddy după ea, Dot merge în zigzag printre scaunele pliante și jucătorii serioși de șah, apoi se oprește lângă cana cu cafea, își umple un pahar de hârtie cu cafea decofeinizată și își mai aprinde o țigară. Se ghemuiesc acolo, în fundul încăperii, sorbindu-și cafeaua și urmărindu-mă cu privirea, de la douăzeci de metri. M-apuc să citesc cele treizeci de pagini ale poliței scrise cu litere mici, abia lizibile, și iau notițe. Încerc să fac abstracție de ei.

Mulțimea s-a mai rărit, oamenii pleacă pe rând. M-am săturat să fac pe avocatul, ajunge pentru o singură zi și sper să nu-mi mai vină niciun client. Ignoranța mea în materie de drept e șocantă și mă străbate un fior când mă gândesc că în câteva luni mă voi afla în sălile de tribunal din orașul acesta, ciondându-mă cu alți avocați, în fața judecătorilor și a juraților. Nu sunt pregătit să fiu lăsat liber în societate, cu atâta răspundere legislativă.

Facultatea de drept nu înseamnă altceva decât trei ani de stres epuizant. Pierdem o groază de timp trudind să acumulăm informații de care nu vom avea nevoie nici odată. Suntem bombardați cu discursuri pe care le uităm pe loc. Memorăm situații și regulamente care vor fi, mâine, răsturnate și amendate. Dacă mi-aș fi petrecut cincizeci de ore pe săptămână, în ultimii trei ani ucenicind pe lângă un avocat bun, aș fi învățat și eu meserie ca lumea. În loc de asta, sunt un student timorat, în anul trei, înspăimântat și de cele mai simple probleme juridice și îngrozit de examenul iminent de intrare în barou.

Simt o mișcare în față și ridic ochii la timp ca să văd un bătrânel bucălat, cu un aparat auditiv masiv, bălăbănindu-se în direcția mea.

2

O oră mai târziu, moleșeala pune stăpânire pe jucătorii de dame și de gin rummy și ultimul dintre babalâci părăsește clădirea. În timp ce Smoot ne strânge în jurul lui pentru un raport final, la ușă așteaptă un portar. Povestim, pe rând, în două cuvinte, care sunt problemele noilor noștri clienți. Suntem oboșiți și abia așteptăm să plecăm de-aici.

Smoot ne face câteva sugestii - nimic creator sau original - și ne dă drumul cu promisiunea că vom discuta aceste probleme reale de legislație a bătrânilor la clasă, săptămâna viitoare. Mor de nerăbdare!

Plec împreună cu Booker în mașina lui - o vechitură de Pontiac, prea mare ca să fie elegant, dar într-o formă mult mai bună decât rabla mea de Toyota. Booker are doi copii mici și o nevastă care predă la o școală, cu jumătate de normă, așa că plutește undeva, puțin deasupra pragului de sărăcie. Studiază serios, ia note bune și, datorită acestui lucru, a atras atenția unei firme prospere de negri din centrul orașului - o unitate destul de selectă, cunoscută pentru expertizele sale în litigiile de drept civil. Pentru început, salariul lui va fi de patruzeci de mii pe an, ceea ce înseamnă cu șase mii mai mult decât mi-au oferit mie Brodnax și Speer.

— Urăsc facultatea de drept, zic eu în vreme ce părăsim parcare de la sediul cetățenilor seniori Grădina cu Chiparoși.

— Ești un om normal, îmi răspunde Booker.

Booker nu urăște nimic și pe nimeni, nici măcar atunci când pretinde că s-a saturat de-atâta studiu.

— De ce ne dorim să fim avocați?

— Ca să fim de folos oamenilor, să luptăm împotriva nedreptății, să schimbăm societatea, știi tu, chestii d-astea. Că doar îl asculți pe profesorul Smoot.

— Hai la o bere!

— Încă nu-i ora trei, Rudy.

Booker bea puțin, iar eu nici atât, pentru că e un obicei scump și chiar acum trebuie să economisesc bani pentru mâncare.

— Am glumit, zic eu.

Conduce în direcția facultății de drept. Astăzi e joi, ceea ce înseamnă că mâine voi fi îndopat cu legislație sportivă și cu „Codul lui Napoleon” - două cursuri la fel de inutile ca legislația babalâcilor și care necesită chiar mai puțină muncă. Numai că mă amenință un examen de intrare în barou și când mă gândesc la asta, mâinile încep să-mi tremure ușor. Dacă pic, tipii aceia drăguți dar scorțoși de la Brodnax și Speer îmi vor cere, mai mult ca sigur, să plec, ceea ce înseamnă că voi lucra vreo lună, după care am să bat străzile. Nici nu vreau să mă gândesc la un eșec - asta ar duce la șomaj, sărăcie, dizgrație, foame. Deci n-are niciun rost să mă mai frământ atâta.

— Du-mă la bibliotecă, bine? zic eu. Mă gândesc să lucrez la cazurile astea, apoi să mai recapitulez pentru examen.

— Nu-i o idee rea.

— Nu pot suferi biblioteca.

— Nimeni n-o poate suferi, Rudy. Biblioteca e făcută să fie urâtă. Și, în special, de studenții de la drept. Ești un om absolut normal.

— Mulțumesc.

— Prima doamnă în vârstă care-a venit la tine, domnișoara Birdie, are bani, nu-i așa?

— De unde știi?

— Am prins ceva din zbor.

— Da. E blindată. Are nevoie de un testament nou. E neglijată de copii și de nepoți, așa că e normal să dorească să-i taie de pe listă.

— Cât are?

— Vreo douăzeci de milioane.

Booker îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Cel puțin așa spune ea, adaug.

— Și cine ia banii?

— Un predicator sexy de la televizor, care posedă și-un Learjet.

— Nu se poate!

— Zău că-i așa.

Booker rumegă informația preț de vreo două intersecții, în condiții de circulație bară la bară.

— Uite ce-i, Rudy, nu vreau să te jignesc; știi că ești un băiat de ispravă, student bun, inteligent, dar te simți în largul tău să concepi un testament pentru o proprietate în valoare atât de mare?

— Nu. Ce, tu te-ai simți?

— Bineînțeles că nu. Așadar, ce-ai de gând să faci?

— Poate foarte în somn.

— Nu prea cred. Se ține bine. Ne-ngroapă și pe noi.

— Am să tabăr pe Smoot. Poate-l convinge pe vreunul dintre profesorii care predau despre taxe să mă ajute. Sau îi spun domnișoarei Birdie că nu pot face nimic pentru ea, că are nevoie de un avocat specialist în taxe, căruia o să-i plătească cinci bătrâne, ca să i-l conceapă. Nu stau eu în loc de-asta. Le am pe-ale mele.

— Chestia cu Texaco?

— Mda. Sunt pe urmele mele. Și proprietarul, la fel.

— Aș vrea să te pot ajuta, zice Booker, și știi că o face din suflet.

Dacă ar avea bani, m-ar împrumuta bucuros.

— N-o să mor eu, până la întâi iulie. Dup-aia, o să fiu mare sculă la Brodnax și Speer și scap de sărăcie. Dragul meu Booker, mă întreb cum naiba o să pot eu cheltui treizeci și patru de mii de dolari pe an?

— Pare imposibil. Vei fi bogat.

— Nu-ți dai seama? Șapte ani n-am trăit decât din bacșișuri și din mărunțiș. Ce-o să fac cu-atâta bănet?

— O să-ți cumperi un costum nou.

— De ce? Doar mai am două.

— Poate niște pantofi.

— Da, asta am să fac. O să-mi cumpăr pantofi, Booker. Pantofi și cravate și poate mâncare neconservată. De ce nu

și niște pantaloni scurți?

De trei ani încoace, Booker și nevastă-sa mă invită de cel puțin două ori pe lună la masă. Pe ea o cheamă Charlene și e din Memphis. Cu foarte puțin bani, reușește să facă minuni în materie culinară. Îmi sunt prieteni, dar sunt sigur că le e milă de mine. Booker surâde, apoi se uită în altă parte. S-a săturat de glumele acestea despre lucruri neplăcute.

Trage în parcare de dincolo de Central Avenue, vizavi de facultatea de drept.

— Am de făcut niște comisioane, zice el.

— Bine. Mulțumesc că m-ai adus.

— Mă-ntorc pe la șase, să ne pregătim pentru examen.

— Da, sigur. O să fiu la parter.

Trântesc portiera și traversez.

Într-un colț întunecat și izolat din subsolul bibliotecii, în spatele rafturilor cu tratate juridice vechi și zdrențuite, ascuns privirii, îmi găsesc locșorul meu preferat de studiu, însingurat, așteptându-mă, așa cum o face de luni de zile. E rezervat oficial pe numele meu. Nu există ferestre și, uneori, e frig și umezeală, și din acest motiv puțini se aventurează până aici. Mi-am petrecut ore întregi în mica mea vizuină, rezumând procese și studiind pentru examene. Iar în ultimele săptămâni, am petrecut ceasuri întregi, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu ea și unde-am greșit. Mare chin pe capul meu. Tăblia plată a biroului e înconjurată de trei panouri laterale și știu pe de rost fiecare nervură de pe pereții mici din lemn. Pot să plâng, fără să fiu văzut. Pot chiar să înjur, pe un ton scăzut, și nu m-aude nimeni.

În timpul iubirii noastre fulminante, Sara venea adesea aici și învățam împreună, ghemuindu-ne unul în altul, pe scaunele lipite. Puteam să chicotim și să râdem, fără să-i pese cuiva. Ne sărutam și ne-atingeam și nimeni nu vedea. Acum, în ghearele deprimării și-ale tristeții, aproape că-i simt parfumul.

Chiar c-ar trebui să-mi găsesc alt loc de studiu în labirintul acesta fără capăt. Când mă uit la panourile care mă înconjoară, îi văd chipul și îmi amintesc atingerea picioarelor ei; mă cuprinde pe loc o durere de inimă cumplită care mă paralizează. Cu câteva săptămâni în urmă, ea era aici! Acum, altul îi atinge picioarele.

Iau teancul de acte ale soților Black și urc spre sectorul destinat materialelor despre asigurări. Mă mișc lent, dar ochii mei cercetează repede împrejur. Sara nu mai trece prea des pe-aici, totuși, am văzut-o de câteva ori.

Înșirui actele lui Dot pe o masă liberă dintre rafturi și mai citesc o data Scrisoarea cea Proastă. E șocantă și meschină, scrisă clar, de cineva convins că Dot și Buddy n-ar arăta-o niciodată unui avocat. O citesc iar și-mi dau seama că m-a mai lăsat durerea aceea de inimă; în ultima vreme apare și dispare și încep să mă obișnuiesc cu ea.

Și Sara Plankmore e studentă în anul trei la drept. E singura fată pe care am iubit-o vreodată. Mi-a dat papucii pentru un sportiv de la Ivy League, o glorie locală. Mi-a spus că sunt prieteni din liceu și că s-au întâlnit din întâmplare, în vacanța de Crăciun. Au reînceput idila și ei îi pare tare rău că-mi face una ca asta, dar viața merge înainte. Toată lumea bârfește pe-aici că ar fi gravidă. Când am auzit prima oară chestia asta, am vomitat pur și simplu.

Studiez polița soților Black de la Marele Profit și iau pagini întregi de notițe. Parcă e scrisă în sanscrită. Clasez scrisorile, cererile și certificatele medicale. Pentru moment, Sara a dispărut și mă afund în lectura documentelor acestora controversate, care mi se par din ce în ce mai neclare.

Polița a fost achiziționată pentru optsprezece dolari pe săptămână, de la societatea de asigurări pe viață Marele Profit, din Cleveland, Ohio. Cercetez cartea de debit - un mic jurnal pentru înregistrarea plăților. Se pare că agentul, un oarecare Bobby Ott, i-a vizitat pe soții Black săptămânal.

Măsuța mea e plină de teancuri de acte și citesc absolut

tot ce mi-a dat Dot. Mă tot gândesc la Max Leuberg, profesorul acela comunist detașat la noi, și la ura lui neîmpăcată împotriva societăților de asigurări. Ele ne guvernează țara, nu mai contenea el să zică. Controlează industria bancară. Dețin proprietățile funciare. Dacă ele fac viroză, Wall Street-ul se îmbolnăvește o săptămână de diaree. Și când scade rata profitului și câștigurile lor din investiții se află la strâmtoare, dau fuga la Congres și cer reformă de prejudiciu. Ne omoară procesele, țipă ei. Toți avocații ăștia scârboși care fac dosare peste dosare aiurea și conving niște jurați ignoranți să împartă prime de asigurare imense în stânga și-n dreapta, și noi trebuie acum să punem capăt situației, ca să nu dăm faliment. Leuberg se enerva atât de tare, încât azvârlea cu cărțile-n pereți. Noi îl iubeam.

Predă și acum aici. Mi se pare că pleacă înapoi, în Wisconsin, la sfârșitul semestrului acestuia și, dacă voi putea să îmi iau inima în dinți, aș vrea să-l rog să analizeze cazul Black contra Marele Profit. Pretinde că a participat la multe procese importante de rea-credință din Nord, în care juriile au dat amenzi uriașe companiilor de asigurări.

Mă apuc să scriu un sumar al cazului. Încep cu data emiterii poliței, apoi notez fiecare eveniment semnificativ. Marele Profit a respins cererea de acoperire a cheltuielilor de opt ori. Bineînțeles, ultima oară, prin Scrisoarea cea Proastă. Parcă-l aud pe Max Leuberg fluierând și râzând, la lectura acesteia. Îmi miroase-a sânge.

Sper că și profesorului Leuberg îi miroase. Dau de cabinetul lui înghesuit undeva, între două depozite de la etajul al doilea al facultății de drept. Ușa e plină de afișe cu marșuri pentru drepturile homosexualilor, cu boicoturi și cu pledoarii pentru ocrotirea speciilor pe cale de dispariție - probleme care nu prea trezesc interesul la Memphis. E întredeschisă și îl aud lătrând la telefon. Îmi țin respirația și bat ușor.

— Intră! țipă el, iar eu mă strecor încet pe ușă.

Face un semn spre singurul scaun existent. E plin de cărți, de dosare și de reviste. Tot cabinetul e un câmp de bătălie. O învălmășeală de ziare și de sticle. Rafturile de cărți gem înțesate. Pereții sunt acoperiți de afișe cu graffiti. Pe jos, zac tot felul de hârtii. Timpul și organizarea nu înseamnă nimic pentru Max Leuberg.

E un bărbat firav, scund, de șaizeci de ani, cu părul des, zburlit, de culoarea paiului, cu mâinile veșnic în mișcare. Poartă blugi decolorați, tricouri provocatoare și bascheți uzați. Uneori, când e frig, își mai pune și șosete. E-atât de exaltat, încât mă face să nu mă simt în largul meu.

Trânțește receptorul jos.

— Baker!

— Baylor. Rudy Baylor. Cursul de asigurări, ultimul semestru.

— Aaa, da, da! Îmi amintesc. Ia loc.

Îmi face semn, din nou, spre scaun.

— Nu, mulțumesc.

Începe să scotocească prin niște hârtoage de pe masă.

— Așadar, ce s-a-ntâmplat, Baylor?

Max e adorat de studenți, pentru că își face totdeauna timp să-i asculte.

— Păi... știi... poți să-mi acorzi un minut?

În mod normal, ar trebui să fiu mai protocolar și să-i zic „dumneavoastră” sau o chestie d-asta, dar lui Max nu-i plac deloc formalitățile. Ne-a cerut insistent să-i zicem pe nume.

— Sigur. Ce dorești?

— Păi, urmez un curs cu profesorul Smoot, îi explic eu și îi fac un rezumat al vizitei mele la prânzul babalâcilor, vorbindu-i despre Buddy, despre Dot și despre lupta lor cu Marele Profit. Pare că-mi soarbe cuvintele.

— Ai auzit vreodată de Marele Profit? îl întreb eu.

— Mda. E o companie mare, care vinde o mulțime de polițe de asigurare ieftine negrilor și albilor de la țară. Foarte murdară.

— Eu n-am auzit niciodată de ei.

— Nici n-ai fi avut cum. Nu-și fac reclamă. Agenții lor bat

pe la uși și strâng săptămânal cotizația. Avem de-a face cu o afacere tenebroasă. Ia să văd polița.

I-o înmânez și el începe să răsfoiască paginile.

— Pe ce bază resping cererea? Întrebă, fără să se uite la mine.

— Invocă tot felul de motive. Mai întâi, o resping pur și simplu. Apoi, spun că leucemia nu e prevăzută în clauze. După aceea, că leucemia e o condiție preexistentă. În final, au spus că băiatul a devenit adult și că nu mai poate fi asigurat de polița părinților. Sunt foarte inventivi.

— Au fost plătite toate cotizațiile?

— Da, după câte spune doamna Black.

— Escrocii!

Mai răsfoiește câteva pagini, zâmbind răutăcios. Max e în culmea plăcerii.

— Și ai studiat tot dosarul?

— Da. Am citit tot ce mi-a dat clienta mea.

Aruncă polița pe birou.

— Fără nicio îndoială, merita să te bagi, zice el. Dar, ține minte: clientul îți prezintă rareori totul, de la început.

Îi înmânez Scrisoarea cea Proastă. În timp ce o citește, începe să surâdă ușor, dezgustat. O mai citește o dată, apoi se uită la mine.

— Incredibil.

— Și eu am zis la fel, adaug eu, ca un bătrân câine de pază, pus să urmărească societățile de asigurări.

— Unde-i restul dosarului? Întrebă el.

Îi pun tot teancul de documente pe birou.

— Asta-i tot ce mi-a dat doamna Black. Zice că fiul ei e pe moarte, fiindcă n-au cu ce-i plăti tratamentul. Nu mai are decât cincizeci de kilograme și n-o mai duce mult.

Nu-și mai mișcă mâinile.

— Escrocii! zice el, ca pentru sine. Escroci împuțiti!

Sunt într-un colț, altă pereche de ghete, niște Nike foarte vechi. Ne-a spus odată că mai demult purta Converse, dar că acum boicotează această companie din cauza politicii de

reciclare. Își alimentează micul lui război personal împotriva corporațiilor Americii și nu mai cumpără nimic, dacă fabricantul respectiv l-a iritat cu ceva. Refuză să-și asigure viața, sănătatea sau avutul, dar gurile rele spun că familia lui e bogată și că-i dă mâna să trăiască neasigurat. Și eu, pe de altă parte, din motive lesne de-nțeles, trăiesc într-o lume a neasiguraților.

Majoritatea profesorilor mei sunt bățoși și academici, poartă cravate la oră și predau cu nasturii de la haină încheiați. Max n-a mai purtat cravata de zeci de ani. Iar el nu predă. El interpretează. Tare-mi pare rău că pleacă de aici.

Mâinile îi învie din nou.

— Aș vrea să cercetez actele diseară, zice el, fără să se uite la mine.

— Nicio problemă. Pot să trec pe aici mâine dimineață?

— Sigur. Oricând.

Sună telefonul, iar el se repede la el. Zâmbesc și mă dau înapoi, ies răsuflând ușurat. Mă voi întâlni mâine dimineață cu el, îi voi asculta sfatul și apoi voi scrie un raport de două pagini, în care voi repeta tot ce-mi va spune.

Și-acum, să încerc să găsesc un suflet caritabil care să-mi facă treaba pentru domnișoara Birdie. M-am gândit eu la vreo doi profesori specialiști în taxe. Poate încerc să-i abordez mâine. Cobor scările și intru în camera de recreere a studenților, de lângă bibliotecă. E singurul loc din clădire unde fumatul este permis, în care plutește permanent o ceață albăstrie pe sub candelabre. Înăuntru există un televizor și tot felul de canapele și de scaune jerpelite. Pereții sunt împodobiți cu fotografii de absolvenți - colecții înrămate de chipuri studioase, de multă vreme intrate în slujba legalității. Când nu e nimeni în încăpere, mă holbez adesea la predecesorii mei și mă întreb câți dintre ei au fost dați afară din barou, câți și-or fi dorit să nu treacă pe aici niciodată și câți - puțini, desigur - simt într-adevăr vreo plăcere apărându-i sau acuzându-i pe oameni. Unul dintre pereți e destinat anunțurilor, buletinelor și cererilor de tot

felul, iar alături, un șir întreg de automate pentru răcoritoare și mâncare. De multe ori mănânc și eu aici. E mai ieftin.

Într-o parte, îl văd pe onorabilul F. Franklin Donaldson al Patrulea bârfind cu trei dintre acoliții săi – tot genul de băgăcioși care scriu la „Revista de drept” și care ne privesc de sus pe noi, ceilalți. Mă observă și pare interesat. Când trec pe lângă el, zâmbeste – lucru neobișnuit, pentru că pe chipul lui nu citești altceva decât dispreț suveran.

— Spune, Rudy, te duci la Brodnax și Speer, nu-i așa? rostește el tare.

Televizorul e oprit. Acoliiții lui se uită lung la mine. Două studente așezate pe o canapea își ridică ochii și mă privesc.

— Da. Și ce-i cu asta? întreb eu.

F. Franklin al Patrulea are o slujbă la o firmă plină de renume, de bani și de pretenții, o firmă mult mai acătării decât Brodnax și Speer. Pentru moment, prietenii lui intimi sunt W. Harper Wittenson, un mucos arogant, mărunțel, care va pleca, din fericire, din Memphis și va practica avocatura la o firmă foarte mare din Dallas; J. Townsend Gross, care a acceptat un post la altă companie uriașă; și James Straybeck, un tip prietenos câteodată, care a reușit să suporte trei ani de drept fără să-și plaseze vreo inițială înaintea numelui sau vreun număr la coadă. Cu un nume atât de scurt, viitorul lui de avocat într-o firmă mare e în pericol. Mă îndoiesc c-o să reușească.

F. Franklin al Patrulea face un pas în direcția mea. E tot numai zâmbet.

— Hai, spune-ne și nouă ce se întâmplă.

— Ce să se întâmple? întreb eu nedumerit.

Habar n-am la ce se referă.

— Păi, știi, cu fuziunea. Nu schițez niciun zâmbet.

— Ce fuziune?

— N-ai auzit?

— Ce s-aud?

F. Franklin le aruncă o privire acoliților săi și par cu toții amuzați. Zâmbetul îi cuprinde toată fața când se uită la

mine.

— Las-o moartă, Rudy. Vorbesc de fuziunea dintre Brodnax și Speer și Tinley Britt.

Încremenesc și încerc să mă gândesc la vreo replică inteligentă ori spirituală. Dar, pentru moment, nu-mi vin cuvintele. E foarte clar: habar n-am de fuziunea aceea, pe când căcăciosul ăsta știe ceva. Brodnax și Speer e o firmă mică - cincisprezece avocați - iar eu am fost singurul ales din anul meu. Acum doua luni, când am negociat, n-a fost vorba de nicio fuziune.

Pe când Tinley Britt este cea mai mare, cea mai gomoasă, cea mai prestigioasă și mai bogată firmă din statul nostru. După ultimele aprecieri, s-au aciuat pe lângă ea vreo sută douăzeci de avocați. Mulți provin din școlile de la Ivy League. Mulți și-au înnobilit cartea de vizită cu ucenicii federale. Este o firmă solidă care reprezintă corporații bogate și organisme guvernamentale și are o reprezentanță la Washington, unde colaborează cu elita. E un bastion al politicii conservatoare cu greutate. Unul dintre parteneri a fost senator al SUA. Asociații lui lucrează optzeci de ore pe săptămână și sunt toți îmbrăcați în bleumarin și negru, cu cămăși albe, încheiate la guler, și cu cravate vărgate. Se tund scurt și nu li se permite niciun fir de păr pe față. Poți repera un avocat de la Tinley Britt după mersul semeț și după felul în care se îmbracă. Firma mișună de filfizoni înțepați, toți de la școlile potrivite și din organizațiile adecvate, fapt pentru care restul comunității juridice din Memphis au botezat-o pentru totdeauna Trent & Brent.

J. Townsend Gross își ține mâinile în buzunare și rânjește la mine. E al doilea din anul nostru și poartă tricouri de polo scrobite atât cât trebuie; conduce un BMW, așa că a fost pe loc solicitat de Trent & Brent.

Mi se moaie genunchii, pentru că știu că Trent & Brent nu mă va lua niciodată. Dacă Brodnax și Speer a fuzionat cu colosul ăsta, mă tem că m-am cam pierdut pe drum.

— N-am auzit nimic, rostesc eu pierit.

Fetele de pe canapea se uită la noi cu interes. Tăcere.

— Vrei să spui că nu te-au pus la curent? mă întreabă F. Franklin al Patrulea neîncrezător. Uite, Jack a auzit astăzi, pe la prânz, zice el, făcând un semn cu capul spre amicul său, J. Townsend Gross.

— Așa e, zice acesta. Dar numele firmei a rămas neschimbat. Numele firmei, în afară de Trent & Brent, este Tinley Britt, Crawford, Mize și St. John. Cu ani în urmă, cineva a optat înțelegător pentru versiunea abreviată. Subliniind că denumirea firmei rămâne aceeași, J. Townsend a informat micul grup prezent aici că Brodnax & Speer e atât de neînsemnată și de nedemnă, încât poate fi înghițită cu totul de Tinley Britt, fără ca măcar aceasta să râgâie.

— Așadar, e tot Trent & Brent? îi spun eu lui J. Townsend, care pufnește la auzul acestei porecle răsuflate.

— Nu-mi vine să cred că nu te-au anunțat, continuă F. Franklin al Patrulea.

Ridic din umeri, ca și cum asta n-ar însemna nimic pentru mine și pornesc spre ușă.

— Cred că-ți faci cam multe griji în legătura cu asta, Frankie.

Își aruncă unul altuia surâsuri condescendente, de parcă au împlinit ceea ce-și propuseseră, iar eu părăsesc încăperea. Intru în bibliotecă și recepționarul de la intrare îmi face un semn.

— Ai un mesaj, zice el, întinzându-mi o bucățica de hârtie.

E un bilețel prin care sunt anunțat să îl sun pe Loyd Beck, șeful personalului de la Brodnax și Speer, cel care m-a angajat.

Telefoanele publice se află în sala de recreere, dar n-am niciun chef să-l mai văd pe F. Franklin și pe călăii din banda lui.

— Pot să dau un telefon de-aici? îl întreb eu pe recepționar, un student în anul doi care se comporta ca și cum ar fi stăpânul bibliotecii.

— Telefoanele publice sunt în sala de recreere, zice el, arătând cu degetul, ca și cum n-aș fi aflat nici după trei ani unde se afla încăperea cu pricina.

— Abia am ieșit de-acolo. Toată lumea e ocupată.

Se încruntă și se uită împrejur.

— Bine, dar repede.

Formez numărul de la Brodnax și Speer. E aproape șase și secretarele pleacă la ora cincii. După ce sună de nouă ori, răspunde simplu o voce de bărbat:

— Alo.

Mă întorc cu spatele la sală și încerc să mă ascund între rafturile laterale.

— Alo, sunt Rudy Baylor. Sunt la facultatea de drept și am primit un bilețel, să-l sun pe Loyd Beck. Scrie că e urgent.

Mesajul nu specifica nimic de vreo urgență, dar în clipa aceasta sunt destul de agitat.

— Rudy Baylor? În ce context?

— Sunt cel pe care tocmai l-ați angajat. Cu cine vorbesc?

— O, da, Baylor. Carson Bell la telefon. Știi, Loyd e-ntr-o ședință și nu poate fi deranjat, pentru moment. Încearcă peste o oră.

L-am cunoscut pe Carson Bell foarte puțin, când mi-au arătat birourile și îmi amintesc de el ca de un tip speriat de bombe, care și-a ridicat, prietenos, privirea pentru o secundă, apoi, înapoi, la lucru.

— Știți, domnule Bell, cred că trebuie să vorbesc cu domnul Beck.

— Îmi pare rău, dar nu e posibil, pentru moment. Înțelegi?

— Am auzit un zvon, cum că ați fuziona cu Trent... cu Tinley Britt. E-adevărat?

— Uite ce-i, Rudy, sunt ocupat și nu pot să stau de vorbă acum. Revino peste o oră și Loyd o să te lămurească.

Să mă lămurească?

— Mai am postul? Întreb eu cu teamă și oarecum disperat.

— Sună peste o oră, zice el iritat și-mi trănțește telefonul.

Mâzgălesc un mesaj pe o bucățică de hârtie și i-l întind recepționarului.

— Îl știi pe Booker Kane? îl întreb.

— Mda.

— Bun. O să sosească în câteva minute. Dă-i mesajul ăsta. Spune-i că mă întorc cam într-o oră.

Mârâie, dar ia bilețelul. Plec din bibliotecă, mă strecor pe lângă sala de recreere și mă rog în gând să nu mă vadă nimeni, apoi părăsesc clădirea și alerg în parcare, unde mașteaptă Toyota mea. Sper să pornească motorul. Unul dintre secretele mele cele mai întunecate este că mai sunt încă dator aproape trei sute de dolari, la o companie financiară, din cauza epavei acesteia jalnice. L-am mințit până și pe Booker. El crede că am plătit-o.

3

Nu e niciun secret că sunt prea mulți avocați în Memphis. Ni s-a spus acest lucru încă de când am început cursurile facultății de drept. S-a subliniat faptul că această profesie este suprapopulată nu numai aici, ci peste tot, că unii dintre noi ne vom omorî învățând trei ani de zile, vom lupta să trecem examenul de admitere în barou și tot nu ne vom putea găsi de lucru. Așadar, ne-au făcut favoarea să ne indice încă din primul an că vor trânti la examene cel puțin o treime din noi. Ceea ce au și făcut.

Pot să numesc vreo zece persoane care vor absolvi o dată cu mine, luna viitoare, și după aceea vor avea timp berechet să se pregătească pentru examenul de intrare în barou, pentru că n-au găsit încă de lucru. Șapte ani de studii superioare și să te trezești șomer! Mă mai gândesc și la alții câțiva zeci de colegi de-ai mei care vor lucra ca asistenți de avocați, asistenți de procurori municipali și ca funcționari prost plătiți, în slujba unor judecători cu leafa mică - posturi despre care ni s-a vorbit când am început facultatea de drept.

Așa că, din multe puncte de vedere, am fost destul de mândru de poziția mea la Brodnax și Speer - o firmă adevărată de avocați. Da, am fost destul de mulțumit față de alții mai puțin talentați care încă mai bat drumurile și cerșesc interviuri pentru angajare. Această aroganță mi-a dispărut dintr-o dată. Simt un nod în stomac, în timp ce conduc spre centru. Nu exista loc pentru mine la o firmă ca Trent & Brent. Toyota pârâie și scuipe ca de obicei, dar, cel puțin, se mișcă.

Încerc să mă gândesc lucid la fuziunea aceea. Acum vreo doi ani, Trent & Brent a înghițit o firmă formată din treizeci de oameni - lucru care a făcut multă vâlvă în oraș. Dar nu mi amintesc dacă în acest proces s-au făcut concedieri. De ce s-o facă în cazul unei firme cu cincisprezece oameni, așa ca Brodnax și Speer? Deodată îmi dau seama de cât de

puțin știu despre viitorul meu patron. Bătrânul Brodnax a murit cu ani în urmă și chipul lui bovin a fost immortalizat printr-un bust hidos de bronz, așezat lângă ușa din față a birourilor. Speer e ginerele lui, deși a divorțat de mult de fiica sa. L-am întâlnit pe Speer pentru o secundă și a fost destul de drăguț. Mi s-a spus încă de la al doilea sau al treilea interviu că clienții lor cei mai importanți erau două companii de asigurări și că optzeci la sută din activitatea lor se axa pe apărarea în cazuri de accidente de automobil.

Probabil că Trent & Brent are nevoie de o întărire a mușchilor la acest capitol. Cine știe?

Circulația e intensă pe Poplar, dar majoritatea autovehiculelor se deplasează în sens opus. Încep să zăresc clădirile înalte din centrul orașului. Nu-mi vine să cred că Loyd Beck, Carson Bell și ceilalți de la Brodnax și Speer vor fi de acord să mă angajeze, să-și facă tot felul de aranjamente și de planuri, apoi să-mi taie beregata, de dragul banilor. Doar n-au să fuzioneze cu Trent & Brent, fără să-și protejeze propriii lor oameni, nu-i așa?

În ultimul an, colegii mei care vor absolvi o dată cu mine luna viitoare au scormonit orașul acesta, căutându-și de lucru. E imposibil să mai fie vreun post liber. Nici măcar o posibilitate cât de mică de angajare n-ar fi putut scăpa printre degete.

Deși parcările se golesc văzând cu ochii și e destul loc liber, opresc ilegal, vizavi de clădirea cu opt niveluri unde funcționează Brodnax și Speer. La vreo două blocuri, se află banca, cea mai înaltă construcție din centrul orașului, unde, bineînțeles, Trent & Brent a închiriat jumătatea de sus. Din înălțimile lor mărețe, își permit să se uite în jos cu dispreț la restul orașului. Îi urăsc.

Traversez strada și pătrund în holul murdar al clădirii Powers. În stânga, se află două lifturi, dar în dreapta observ un chip cunoscut. E Richard Spain, unul dintre asociații de la Brodnax și Speer, un tip tare drăguț, care m-a invitat la masă, când am fost aici prima oară. Stă pe o bancă îngustă de marmură, fixând podeaua.

— Richard, zic eu apropiindu-mă. Sunt eu, Rudy Baylor.
Nu face nicio mișcare. Continuă să se uite în pământ. Mă așez alături de el. Lifturile sunt chiar în fața noastră, la zece metri.

— Ce s-a întâmplat, Richard? întreb eu.

Pare amețit.

— Richard, te simți bine?

Micul hol e gol în momentul acesta și e liniște.

Își întoarce încet capul spre mine și abia deschide gura.

— M-au concediat, zice el liniștit.

Are ochii roșii de plâns sau de băutură. Inspir adânc.

— Cine? întreb cu voce joasă, sigur de răspuns.

— M-au concediat, zice el iar.

— Richard, te rog, vorbește. Ce se întâmplă aici? Cine-a fost concediat?

— Au concediat toți asociații, spune el rar. Beck ne-a chemat în sala de ședințe, a zis că partenerii au căzut de acord să vândă totul firmei Tinley Britt și că nu mai e loc pentru asociați. Pur și simplu. Ne-au dat o oră să ne golim birourile și să părăsim clădirea.

În timp ce vorbește își mișcă ciudat capul, de pe un umăr pe altul și se uită țintă la ușile lifturilor.

— Așa, pur și simplu... zic eu.

— Bănuiesc că te întrebi ce-i cu postul tău, zice Richard, uitându-se tot în gol.

— Mi-a trecut și asta prin minte.

— Ticăloșilor ăstora nu le pasă de tine. Bineînțeles, îmi dădusem deja seama de asta.

— Și de ce v-ar concedia pe voi? întreb eu abia auzit.

Ca să fiu sincer, nu-mi pasă mie de ce-i concediază pe asociați. Dar încerc să par de bună-credință.

— Trent & Brent nu ne-au vrut decât clienții, zice el. Și ca să-i obțină, a trebuit să cumpere partenerii. Noi, asociații, le stăm în drum.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Și mie. A fost menționat și numele tău, în timpul ședinței. Cineva a întrebat de tine, pentru că erai singurul

asociat nou. Beck a zis că a încercat să te sune și să-ți dea vestea cea rea. Și ție ți-au tăiat craca de sub picioare, Rudy. Îmi pare rău.

Îmi cade puțin capul, în timp ce fixează podeaua. Măinile îmi sunt transpirate.

— Știi cât am câștigat anul trecut? Întreabă el.

— Cât?

— Optzeci de mii. Am slugărit aici șase ani, am lucrat câte șaptezeci de ore pe săptămână, mi-am neglijat familia, mi-am vărsat sângele pentru buna și bătrâna firmă Brodnax și Speer, ca apoi ticăloșii ăștia să-mi spună că am o oră să-mi golesc biroul și să plec. Au pus până și un gardian să mă supravegheze cât îmi strâng lucrurile. M-au plătit cu optzeci de mii și am avut trecute pe listă două mii cinci sute de ore a câte o sută cincizeci fiecare, așa că i-am îmbuibat cu trei sute șaptezeci și cinci de mii, anul trecut. M-au răsplătit cu optzeci de mii, mi-au dat un ceas de aur, mi-au spus că sunt grozav și că, în câțiva ani, poate le voi fi partener – știi cum e: marea familie fericită. Și vin ăștia de la Trent & Brent cu milioanele lor și mă trezesc fără serviciu. Iar tu, la fel, amice. Îți dai seama că tocmai ți-ai pierdut prima slujba, chiar înainte s-o începi?

Nu știi ce să-i răspund.

Își lasă ușor capul pe umărul stâng și nu mă mai bagă în seamă.

— Optzeci de mii. O grămadă de bani, Rudy, nu-i așa?

— Da.

Pentru mine, asta-i o mică avere.

— În niciun caz n-am cum să mai găsesc un serviciu unde să câștig atât, știi? E imposibil aici, în oraș. Nimeni nu angajează. Prea mulți afurisiți de avocați.

Fără doar și poate.

Își șterge ochii cu degetele, apoi se ridică încet în picioare.

— Trebuie să-i spun nevaste-mii, murmură el ca pentru sine, în timp ce traversează holul cu spatele plecat.

Dispare pe trotuar.

Iau liftul la etajul patru și ies într-un foaiier micuț. Dincolo de niște uși duble de sticlă, văd un gardian solid, îmbrăcat în uniformă, stând în picioare lângă biroul de recepție. Rânjește la mine când intru în sediul firmei Brodnax și Speer.

— Cu ce vă pot fi de folos? mârâie el.

— Îl caut pe Loyd Beck, spun eu, încercând să arunc o privire pe lângă el, spre coridorul din spate.

Se mută puțin, ca să-mi blocheze vederea.

— Și cine sunteți?

— Rudy Baylor.

Se apleacă și ia un plic de pe birou.

— Asta-i pentru dumneavoastră, zice el.

Numele meu e scris de mână, cu cerneală roșie. Despățuresc o scrisoare scurtă. Îmi tremură mâinile când o citesc.

Prin radio, se aude o voce cârâită și el se depărtează încet.

— Citiți scrisoarea și plecați, zice, apoi dispare pe hol.

Scrisoarea nu are decât un paragraf; Loyd Beck către mine. Îmi anunță vestea cu menajamente și îmi urează toate cele bune. Fuziunea a fost „bruscă și neașteptată”.

Azvărlu foaia pe jos și mai caut ceva de aruncat. În spate, niciun zgomot. Sunt sigur că s-au pitit după ușile ferecate, așteptând ca eu și alți inoportuni să ne luăm tălpășița. Pe pedestalul de lângă ușă, se află un bust - o lucrare proastă de sculptură în bronz reprezentând chipul buhăit al bătrânului Brodnax; o scuipe când trec pe lângă ea. Nu se clintește. Așa că îi dau un brânci, în vreme ce deschid ușa. Pedestalul se clatină și capul cade într-o parte.

— Hei! tună un glas în urma mea, și când bustul se prăbușește, prin ușa de sticlă îl văd pe gardian alergând după mine.

O miime de secundă, îmi trece prin minte să mă opresc și să-mi cer iertare, dar apoi țâșnesc prin foaiier și deschid iute ușa care dă spre scări. Urlă din nou după mine. O iau la

goană în jos, tropăind furios. E prea bătrân și prea gras, ca să mă ajungă.

Holul e gol, în clipa când intru acolo, pe ușa de lângă lifturi. Ies calm pe trotuar.

E aproape șapte și s-a întunecat când mă opresc în fața unui magazin la șase străzi distanță. O plăcuță scrisă de mână face reclamă la bere slab alcoolizată: trei dolari șase cutii. Simt nevoia unui carton de șase cutii de bere ieftină și blondă.

Loyd Beck m-a angajat acum două luni, a zis că am note destul de bune, că scrisul mi-e viguros, interviurile au decurs bine, iar cei de la firmă au fost în unanimitate de părere că sunt omul potrivit. Totul mergea excelent. Un viitor luminos, la buna și vechea firmă Brodnax și Speer.

Apoi Trent & Brent le flutură câțiva dolari pe la nas și partenerii ne trântesc ușa-n nas. Ticăloșii ăștia lacomi fac câte trei sute de mii anual și nu se mai satură.

Intru și cumpăr berea. După ce plătesc, mai am în buzunar patru dolari și niște mărunțiș. Nici contul meu de la bancă nu e mai acătării.

Mă așez în mașină, lângă o cabină telefonică, și golesc prima cutie. N-am mai mâncat nimic de-acum câteva ore, când am luat prânzul acela delicios cu Dot și Buddy, cu Bosco și cu domnișoara Birdie. Poate era bine să fi mâncat încă o porție de piftie, ca Bosco. Berea rece are un impact puternic asupra stomacului meu gol și urechile încep să-mi zbârnâie pe loc.

Cutiile se golesc rapid. Orele trec una după alta, în vreme ce eu dau târcoale pe străzile din Memphis.

4

Apartamentul meu e o speluncă murdară, formată din două încăperi, la nivelul al doilea al unei clădiri dărăpănate de cărămidă, numita The Hampton; două sute șaptezeci și cinci pe lună, rareori plătiți la timp. Se află la o stradă depărtare de o arteră aglomerată, cam la un kilometru și jumătate de campus. Aceasta a fost casa mea aproape trei ani de zile. În ultima vreme, mi-a trecut adesea prin minte să o șterg, pur și simplu, în miez de noapte, apoi să încerc să-mi găsesc ceva cu chirie lunară, pentru anul care vine. Până acum, aceste planuri au ținut totdeauna cont și de elementul serviciu și de salariul de la Brodnax și Speer. The Hampton e plină de studenți păduchioși ca mine, și proprietarul e obișnuit să facă scandal din cauza restanțelor.

Puțin înainte de două, când ajung acolo, parcare e întunecată. Trag lângă ruina aceea și, în timp ce mă strecor afară din mașină și închid portiera, văd că se mișcă ceva brusc, în apropiere. Din alt automobil, iese repede un bărbat, trânteste ușa și se îndreaptă spre mine. Îngheț acolo, pe trotuar. În jur e întuneric și liniște.

— Dumneata ești Rudy Baylor? îmi arunca el drept în față.

E un adevărat cowboy – cizme cu vârf ascuțit, blugi Levi's mulați, cămașă de cânepă, tuns scurt și cu barbă. Mestecă gumă și sunt sigur că nu se dă înapoi de la nicio încăierare.

— Dar dumneata cine ești? întreb eu.

— Ești Rudy Baylor? Da sau nu?

— Da.

Scoate niște hârtii din buzunarul de la spate și mi le vârbă sub nas.

— Îmi pare rău, zice el sincer.

— Ce-s astea? întreb eu.

— Citații.

Iau încet hârtiile. E prea întuneric să le citesc, dar mi-e foarte clar.

— Ești curier juridic, nu-i așa? bat eu în retragere.

— Mda.

— De la Texaco?

— Mda. Și de la Hampton. Vei fi evacuat.

Dacă aș fi treaz, poate aș resimți un șoc, știind că țin în mână o notă de evacuare. Dar am avut destule lovituri într-o singură zi. Arunc o privire spre clădirea aceea întunecată și mohorâtă, cu iarba plină de gunoi și cu buruieni pe trotuar și mă minunez cum de-a putut locul acesta jalnic să-mi mănânce cei mai frumoși ani.

Se dă un pas înapoi.

— E scris totul aici, îmi explică el. Data procesului, numele avocaților etc. Poate rezolvi, dând niște telefoane. Nu-i treaba mea. Nu-mi fac decât datoria.

Ce mai datorie! Să te streкори prin întuneric, să-i iei prin surprindere pe oameni, să le arunci niște hârtii în față, să le dai, acolo, niște sfaturi juridice pe gratis și-apoi s-o ștergi, să terorizezi pe altcineva.

Pleacă, dar se oprește o clipă și zice:

— O, ascultă. Eu am fost polițist și am un aparat de emisie-recepție în mașină. Acu' vreo câteva ore, am prins o discuție. Un oarecare Rudy Baylor a devastat o firmă de avocați din centru. Descrierea se potrivește. Și modelul mașinii. Da' eu nu cred.

— Și dacă-i așa?

— Nu-i treaba mea, să știi. Numa' că te caută poliția, pentru distrugerea avutului privat.

— Vrei să zici că mă vor aresta?

— Da. Să fiu în locul tău, m-aș duce să dorm în altă parte în noaptea asta.

Se-aruncă în mașina lui, un BMW. Îl urmăresc cu privirea cum se îndepărtează.

Booker mă întâmpină în pridvorul casei sale frumoase, cu etaj. Poartă un halat de mătase pe deasupra pijamalei. N-

are papuci, e în picioarele goale. O fi el Booker doar un biet student de la drept, care numără zilele până la angajare, dar ia moda foarte în serios. N-are multe în dulap, dar toaletele lui sunt alese cu grijă.

— Ce naiba se-ntâmplă? mă întrebă el iritat, cu ochii cârpiți de somn.

L-am sunat de la un telefon public, de la Junior Food Mart, de după colț.

— Îmi pare rău, zic eu, în timp ce intram în cameră.

O vad pe Charlene în bucătărioară, îmbrăcată și ea într-un halat de mătase, cu părul strâns la spate, cu ochii somnoroși, făcând cafea sau așa ceva. Undeva, în spate, aud un copil urlând. E aproape trei dimineața și am trezit toată trupa.

— la loc, zice Booker, luându-mă de braț și împingându-mă ușor pe canapea. Ai băut.

— Sunt beat, Booker.

— Ai avut vreun motiv anume?

Stă în fața mea, ca un tata supărat.

— E o poveste lungă.

— Ai zis ceva de poliție.

Charlene îmi pune o ceașca cu cafea fierbinte pe măsuța de lângă mine.

— Te simți bine, Rudy? mă întrebă ea cu cel mai dulce glas posibil.

— Nemaipomenit, îi răspund ca un cretin sadea.

— Du-te și vezi ce fac copiii, îi spune Booker, iar ea dispăre.

— Îmi pare rău, spun din nou.

Booker se-așază foarte aproape de mine, pe marginea măsuței și așteaptă.

Nici nu m-ating de cafea. Capul îmi zvâcnește. Mă descarc de tot ce mi s-a întâmplat de când ne-am despărțit, ieri după-masă, devreme. Mi s-a îngroșat limba, așa că mă opresc din când în când, încercând să mă concentrez asupra povestirii. Charlene se așază într-un scaun din apropiere și ascultă îngrijorată.

— Îmi pare rău, îi șoptesc eu.

— Nu-i nimic, Rudy. Nu-i nimic.

Tatăl lui Charlene e pastor, undeva, la țară, în Tennessee, iar ea nu are nicio înțelegere pentru băutură și mojiție. În rarele ocazii când am tras câte un chef cu Booker, în timpul facultății, am făcut-o pe furiș.

— Ai băut două cartoane de bere? mă întreabă el neîncrezător.

Charlene pleacă să vadă de copilul care a început iar să orăcăie în spate. Termin povestea despre întâlnirea dintre mine și curierul juridic, cu procesul și evacuarea. A fost o zi infernală.

— Trebuie să-mi găsesc o slujbă, Booker, zic eu, bând din cafea cu sete.

— Pentru moment, ai probleme mai mari decât asta. Trebuie să susținem examenul de intrare în barou, în trei luni de-acu'ncolo, apoi să trecem prin fața comitetului de selecție. Dacă te arestează și te condamnă pentru isprăvile tale, ești ruinat.

La asta nu m-am gândit. Capul îmi zvâcnește cu putere, să-mi crape.

— Poți să-mi dai un sandviș?

Mi-e rău. Când am început al doilea carton de bere, am mâncat o pungă cu cornulețe, dar asta-i tot, de la prânzul cu Bosco și cu domnișoara Birdie.

Charlene aude din bucătărie.

— N-ai vrea niște ouă cu șuncă?

— Ba da, Charlene. Mulțumesc.

Booker e cufundat în gânduri.

— Am să-l sun pe Marvin Shankle, peste câteva ore. El îi va telefona fratelui său, să tragă sforile pe la poliție, dac-o putea. Trebuie să prevenim arestarea.

— Mi se pare nemaipomenit.

Marvin Shankle e cel mai important avocat negru din Memphis, viitorul șef al lui Booker.

— Întreabă-l și dacă are vreo posibilitate de angajare.

— Bine. Așadar, vrei să muncești la o firmă pentru

drepturile civile ale negrilor.

— În momentul acesta, aş accepta și la o firmă coreeană specializată în divorțuri. N-am vrut să te jignesc, Booker. Dar trebuie să obțin o slujbă. Uită-te ce ruină-i pe capul meu. Pot s-apară oricând alți portărei strecurându-se din tufișuri, gata să sară la mine cu somații. Nu mai fac față.

Mă las ușor pe canapea. Charlene prăjește șunca și mirosul greu se răspândește în salonaș.

— Unde sunt citațiile? mă întreabă Booker.

— În mașină.

Pleacă din cameră și se întoarce într-o clipă. Se așază pe un scaun din apropiere și studiază citația de la Texaco și nota de evacuare. Charlene se-nvârte prin bucătărie, îmi mai aduce cafea și aspirină. E trei și jumătate dimineața. În sfârșit, copiii s-au liniștit. E cald și bine, mă simt la adăpost, mă simt iubit, chiar.

Capul mi se învârte ușor, în timp ce închid ochii și adorm.

5

Mă strecor spre seară în clădirea facultății de drept, ca un șarpe prin lăstăriș, la câteva ore după cele două cursuri pe care le-aveam astăzi: legislație sportivă și selecțiuni din „Codul lui Napoleon”. Ce glumă bună! Mă ascund în locșorul meu retras, din subsolul bibliotecii.

Booker m-a trezit, dându-mi vestea încurajatoare că a vorbit cu Marvin Shankle și că roțițele au început să se-nvârtească acolo, în centrul orașului. Un anume căpitan sau așa ceva fusese contactat, iar domnul Shankle spera că problema se va rezolva. Fratele domnului Shankle este judecător pe la criminalistica și dacă acuzațiile nu vor putea fi anulate, se vor trage alte sfori. Dar încă nu aflate nimic în legătură cu urmărirea poliției. Booker va mai da niște telefoane și mă va ține la curent.

El are deja un birou la firma lui Shankle. Lucrează de doi ani acolo, ca funcționar, cu jumătate de normă și învață mai mult decât noi toți. O sună pe secretară între cursuri, lucrează conștiincios, cu agendă, îmi povestește despre un client sau altul. O să fie un avocat nemaipomenit.

Imposibil să-ți aduni gândurile când ești mahmur. Mâzgălesc pe agenda mea juridică tot felul de lucruri importante pentru mine, cum ar fi: și-acum c-am intrat aici, fără să fiu reperat, ce-am de făcut? Voi aștepta vreo două ore, până se golește clădirea. E vineri după-amiază, când timpul se scurge cel mai lent din toată săptămâna. Apoi, o să mă duc tiptil până la Biroul de orientare profesională, o s-o abordez pe directoare și o să-mi spun păsul. Dacă am noroc, poate găsesc vreo agenție guvernamentală obscură, refuzată de ceilalți absolvenți, care să aibă de oferit vreo douăzeci de mii de dolari pe an unei minți luminate. Sau, poate, vreo companie neînsemnată care s-a trezit deodată că are nevoie de alt avocat al casei. În momentul de față, nu prea mi-a mai rămas de ales.

Prin Memphis, circulă o legendă vie, pe nume Jonathan

Lake, absolvent al acestei facultăți care nici el nu și-a găsit de lucru la firmele mari din centrul orașului. Asta se întâmpla acum douăzeci de ani. Lake a fost înșelat de firmele cu autoritate, așa că a închiriat un spațiu oarecare, și-a atârnat o tăbliță și s-a declarat gata să pledeze. A făcut foamea câteva luni, apoi s-a bușit cu motocicleta, într-o noapte, și s-a trezit, cu piciorul rupt, la „Sfântul Petru”, spitalul săracilor. Nu mult după aceea, patul de lângă el a fost ocupat de alt tip care avusese un accident de motocicleta. Acesta era zobit și suferise arsuri grave. Prietena lui, mai rău. A și murit, la câteva zile. Lake s-a împrietenit cu tipul acela și a rezolvat ambele cazuri. Pe măsură ce lucrurile evoluau, șoferul Jaguarului care nu cedase trecerea și lovise motocicleta celor doi clienți de care se ocupa Lake s-a dovedit a fi unul dintre partenerii de vază ai celei de-a treia firme ca mărime, din centrul orașului. Era același tip care îi luase un interviu lui Lake, cu șase luni în urmă. Și pe deasupra fusese beat, când n-a văzut semnul pe stop.

Lake și-a pledat cauza animat de sentimentul răzbunării. Partenerul de vază beat poseda mii de asigurări cu care compania acestuia a început imediat s-arunce în Lake. Toți voiau să se termine repede. La șase luni după examenul de intrare în barou, Jonathan Lake a solicitat pentru cazurile sale două milioane șase sute de mii. Bani gheață, dați pe loc. În mână.

Legenda spune că motociclistul i-a promis lui Lake, pe când zăceau amândoi în patul de spital, că îi dă jumătate din suma pe care o va obține de la vinovat. Avocatul și-a amintit de promisiune. Motociclistul s-a ținut de cuvânt. Conform legendei, Lake s-a ales cu un milion trei sute de mii. Eu unul aș fi plecat în Caraibe cu banii ăștia și-aș fi huzurit pe propriul meu keci, sorbind la punci cu rom.

Nu însă și Lake. El și-a construit un sediu, l-a umplut cu secretare și funcționari, curieri și anchetatori și s-a pus serios pe treabă. A lucrat câte optsprezece ore pe zi și nu s-a temut să dea în judecată pe oricine, pentru orice. A

studiat mult, s-a instruit și-a devenit curând cel mai grozav avocat pledant din Tennessee.

După douăzeci de ani, Jonathan Lake lucrează tot optsprezece ore pe zi, e proprietarul unei firme cu unsprezece asociați, fără parteneri, pledează în mai multe cazuri importante decât orice avocat și face, spune legenda, cam trei milioane de dolari pe an.

Îi place să-i arunce-n stânga și-n dreapta. E greu să ții de trei milioane de dolari la Memphis, așa că Jonathan Lake e totdeauna în centrul atenției. Și legenda lui ia amploare. În fiecare an, un anumit număr de studenți vin la drept, datorită lui Jonathan Lake. Au în față visul. Și câțiva absolvenți pleacă de-aici fără slujbă, pentru că nu-și doresc decât o cămăruță în centrul orașului, cu numele lor pe ușă. Vor să moară de foame și să dea lovitura, exact ca Lake.

Bănuiesc că merg și cu motocicletă. Poate asta-i calea mea. Poate mai e o speranță. Eu și Lake.

Îl prind pe Max Leuberg într-o pasă proastă. Vorbește la telefon dând din mâini și înjurând ca un marinar beat. E vorba de un proces din St. Paul, unde trebuie să depună mărturie. Mă prefac că măzgălesc ceva, privesc în pământ, încerc să nu ascult, în vreme ce el se agită în dosul biroului, smucind firul telefonului.

Pune receptorul jos.

— Le tai rafta, fără nicio problemă, zice el repede, în timp ce se întinde după ceva, în mijlocul harababurii de pe birou.

— Cui?

— Celor de la Marele Profit. Am citit tot dosarul, aseară. Hoție tipică a debitului de asigurare.

la un dosar cu șină dintr-un colț și se lasă să cadă în scaun.

— Știi ce-i acela un debit de asigurare?

Cred că știu, dar mi-e teamă să nu-mi ceară amănunte.

— Nu tocmai.

— Negrii îi zic „asigurare stradală”. Polițe ieftine, distribuite din ușă în ușă oamenilor cu venituri mici. Agenții

care vând polițele revin săptămânal, strâng cotizațiile și fac debitul în carnetul de plata al asiguratului. Îi pradă pe neștiutori, iar când se fac solicitări pe baza polițelor, societățile de asigurări le refuză aproape totdeauna. Ne pare rău, nu exista acoperire pentru motivul ăsta sau ăsta. Au o capacitate creatoare nelimitată, când e vorba de motive.

— Și nu sunt dați în judecată?

— Nu prea des. Studiile arata că unul din treizeci de cazuri de rea-credință ajunge la tribunal. Societățile știu acest lucru, desigur, și pe asta mizează și ele. Nu uita, e vorba de oameni simpli, cărora le e frică de avocați și de sistemul nostru juridic.

— Și ce se întâmpla când sunt dați în judecată? Întreb eu.

Dă cu mâna după un gândac sau după o muscă și-i zboară două file de pe birou, pe jos. Își pocnește violent încheieturile.

— În general, nu mare lucru, deși s-a ajuns la niște amenzi frumușele, în țară. În două sau trei, am fost și eu implicat. Dar juriile sunt refractare la transformarea oamenilor simpli, cu polițe ieftine, în milionari. Să ții minte asta. Un reclamant cere, să zicem, cinci mii de dolari pentru acoperirea cheltuielilor medicale, garantate fără doar și poate de polița respectivă. Dar societatea de asigurări zice nu. Iar aceasta valorează, să zicem, două sute de milioane. La proces, avocatul reclamantului solicita juriului cinci mii, precum și câteva milioane pedeapsă pentru rea-credință. Nu prea ține, decât foarte rar. Jurații accepta cinci mii, mai aruncă zece ca amendă și societatea câștigă din nou.

— Dar Donny Ray Black e pe moarte. Și asta din cauză că nu i se poate face transplantul de măduvă la care are dreptul prin polița aceea. N-am dreptate?

Leuberg îmi arunca un zâmbet malițios.

— Ba da, cum să nu! Asta presupunând că părinții lui ți-au spus totul. Rămâne de văzut.

— Și dacă nu mai e nimic, în afară de ce-i aici? Îl întreb

eu, arătând spre dosar.

Dă din umeri și din cap și surâde din nou.

— Atunci, e un caz bun. Nu nemaipomenit, dar bun.

— Nu înțeleg.

— Simplu, Rudy. Suntem în Tennessee. Statul verdictelor cu cinci cifre. Nimeni nu primește amenzi punitive aici. Jurații sunt extern de conservatori. Venitul pe cap de locuitor este destul de scăzut, așa că juraților nu le vine să-și îmbogățească vecinii. Mai ales Memphis e un loc unde obții greu un verdict decent.

Pun pariu că Jonathan Lake ar putea obține un verdict favorabil lor. Și poate îmi dă și mie o feliuță, dacă-i duc cazul. În ciuda mahmurelii, la etaj rotițele funcționează bine.

— Așadar, ce fac? întreb eu.

— Dă-i în judecată pe ticăloși.

— Nu prea sunt licențiat.

— Păi, nu tu. Trimite-i pe oamenii tăi la unul dintre avocații trăsnet din centrul orașului. Dă câteva telefoane în numele lor, stai de vorba cu avocatul. Scrie un raport de două pagini pentru Smoot și-ai rezolvat treaba.

Sare în picioare, în timp ce sună telefonul și îmi aruncă dosarul.

— Ai înăuntru o lista cu peste treizeci de cazuri de re-credință pe care ar trebui să le citești; asta presupunând că te interesează problema.

— Mulțumesc, zic eu.

Îmi face semn să plec. În vreme ce ies, Max Leuberg începe să urle la telefon.

Facultatea de drept m-a învățat să detest cercetarea. Trăiesc aici de trei ani și cel puțin jumătate din orele de chin le-am petrecut „săpând” prin tratate vechi, căutând cazuri antice care vin în sprijinul teoriilor juridice primitive la care niciun avocat sănătos la minte nu s-a mai gândit de ani de zile. Astora de-aici le place să te trimită după cai verzi pe pereți. Profesorii, care s-au apucat aproape toți să

predea pentru că nu sunt în stare să activeze în lumea adevărată, au impresia că e un exercițiu bun pentru noi să dăm de urma unor cazuri obscure, apoi să le expunem pe scurt, ca să obținem note bune; ceea ce ne va face să intrăm în profesie ca tineri avocați bine educați.

Lucrul acesta e valabil mai ales pentru primii doi ani de studiu. Acum nu mai e așa rău. Cu toată tâmpenia lui, acest exercițiu oferă, poate, o metodă. Am auzit mii de povești despre mari firme și despre obiceiul lor de a-i face pur și simplu, pe cei nou recrutați, sclavi ai bibliotecii, timp de doi ani, ca să scrie rezumate și dări de seamă ale unor procese.

Când faci cercetare juridică mahmur fiind, ți se opresc toate ceasornicele. Durerea de cap se înrăutățește. Mâinile îți tremură continuu. Booker mă găsește vineri seara târziu, în vizuina mea mică, cu zeci de cărți deschise, împrăștiate pe birou. Lista lui Leuberg cu cazurile care trebuie citite.

— Cum te simți? mă întreabă el.

Booker e la costum și la cravată și, cu siguranță, a fost la birou, a vorbit la telefon și-a folosit dictafonul ca un adevărat avocat.

— Bine.

Se ghemuiește lângă mine și se uită lung la teancul de cărți.

— Ce-i cu astea? mă întreabă el.

— Nu-s pentru examenul de intrare în birou. Fac puțina cercetare pentru cursul lui Smoot.

— N-ai făcut niciodată cercetare pentru Smoot.

— Știu. Și mă simt vinovat.

Booker se ridică și se apleacă peste birou.

— Două lucruri, zice el, aproape în șoaptă. Domnul Shankle crede că micul incident de la Brodnax și Speer s-a rezolvat. A dat niște telefoane și a fost asigurat că așa-numitele victime nu vor să facă presiuni.

— Bun, zic eu. Mulțumesc, Booker.

— Pentru puțin. Cred că poți să te aventurezi acum afară. Asta, în cazul că te poți rupe de cercetarea ta.

— Am să-ncerc.

— Al doilea: am avut o discuție lungă cu domnul Shankle. Vin de la el. Pentru moment, nu are nimic disponibil. A angajat trei asociați, pe mine și încă doi de la Washington și nu știe prea bine unde să-i plaseze nici pe ei. E în căutare de spațiu, pentru birouri.

— Nu trebuia să faci și asta, Booker.

— Nu, dar am vrut eu. Nu-i nicio greutate. Domnul Shankle mi-a promis că-și va pune antenele în funcțiune, știi cum e. Cunoaște o mulțime de oameni.

Sunt mișcat până dincolo de cuvinte. Acum douăzeci și patru de ore, aveam o promisiune pentru o slujbă bună, cu un salariu frumușel. Iată acum niște oameni care nici măcar nu mă cunosc, apelând la relații și zbatându-se să descopere o cale, cât de îngustă, să mă angajez.

— Mulțumesc, zic eu, mușcându-mi limba și cercetându-mi degetele stingherit.

Aruncă o privire la ceas.

— Trebuie să fug. Vrei să-nvățăm pentru barou, mâine dimineața?

— Da, sigur.

— Am să te sun.

Mă bate ușor pe umăr și dispare.

Exact la cinci fără zece, urc scările la etajul principal și părăsesc biblioteca. Nu mă mai feresc acum de polițiști, nu mă mai tem să dau ochii cu Sara Plankmore și nici măcar de portărei nu-mi mai pasă. Și, în principiu, nu-mi mai fac probleme nici în legătură cu eventualele confruntări neplăcute cu unii dintre colegii mei. Au plecat cu toții. E vineri și facultatea de drept e pustie.

Biroul de orientare profesională e la etajul principal, în partea din față a clădirii, unde e și administrația. Arunc o privire pe afișierul din hol, dar nu mă opresc din mers. De obicei, e plin de anunțuri cu oferte potențiale de muncă - firme mari, mici, practicanți solitari, companii private, agenții guvernamentale. O privire fugară îmi confirmă ceea

ce știam deja: nu e nici măcar un anunț. În perioada aceasta a anului, nu exista o piață cu oferte de serviciu.

Madeline Skinner conduce departamentul de orientare de ani de zile. Unii șușotesc că iese la pensie, alții îmi spun că amenință cu asta mereu, ca să-l stoarcă pe decan de tot ce vrea ea. Are șaiszeci de ani, dar pare de șaptezeci, e o femeie slabă, cu părul scurt, cenușiu, plină de riduri în jurul ochilor și veșnic cu o țigară aprinsă în scrumiera de pe birou. Se zice c-a ajuns la patru pachete pe zi, ceea ce e cam neobișnuit, pentru că în această încăpere fumatul e interzis oficial, dar nimeni nu-și poate lua inima-n dinți să-i spună asta lui Madeline. Are o influență enormă, pentru că ea îi atrage pe cei care dețin posturile. Dacă n-ar mai exista oferte de serviciu, ar dispărea și facultatea de drept.

Și e foarte bună în ceea ce face. Cunoaște oamenii potriviți, de la firmele potrivite. Le-a făcut rost de slujbe multora care acum vin să recruteze pentru propriile lor companii; și e brutală. Dacă un funcționar de stat din Memphis are sarcina să facă recrutări de personal pentru o firmă mare, și firma respectivă apelează la Ivy League, ocolindu-i pe ai noștri, atunci Madeline, se știe, îl sună imediat pe rectorul universității și depune o plângere neoficială. Iar acesta se duce în centru, la marile firme, ia masa cu partenerii și restabilește echilibrul. Madeline știe orice posibilă ofertă de serviciu din Memphis și cunoaște cu precizie cine obține fiecare poziție.

Dar serviciul ei devine tot mai dur. Prea mulți licențiați în drept. Și noi nu suntem Ivy League.

Stă lângă instalația de răcire a apei, uitându-se spre ușă, ca și cum m-ar aștepta.

— Bună, Rudy, zice ea cu voce gravă.

E singură, toți ceilalți au plecat. Într-o mână, ține o cană cu apa, iar în cealaltă, o țigara ieftină.

— Bună ziua, zic eu zâmbind, de parcă aș fi cel mai fericit om din lume.

Arată cu cana spre ușa biroului ei.

— Hai să stăm de vorbă aici, înăuntru.

— Da, sigur, spun și o urmez.

Închide ușa și îmi face semn să mă așez pe un scaun. Mă conformez, iar ea se proțăpește pe marginea scaunului din spatele biroului.

— Grea zi, nu-i așa? rostește, de parcă ar ști tot ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Las' c-a fost și bine.

— Am stat de vorbă cu Loyd Beck, în dimineața aceasta, zice ea rar.

Iar eu speram c-a murit!

— Și ce-a zis? o întreb încercând să par arogant.

— Păi, am auzit aseară de fuziune și-am fost îngrijorată. Ești singurul absolvent pe care l-am plasat la Brodnax și Speer, așa că am fost foarte curioasă ce s-a întâmplat cu tine.

— Și?

— Fuziunea aceea s-a petrecut rapid, o ocazie unică etc., etc.

— Și mie mi-a aruncat același praf în ochi.

— Apoi, l-am întrebat când te-au anunțat prima oară de fuziune, iar el a scâldat-o cum că cutare partener a încercat să te sune de vreo două ori, dar telefonul era deconectat.

— Da, a fost deconectat patru zile, nu-i așa?

— În orice caz, i-am cerut să-mi trimită prin fax o copie cu toata corespondența dintre Brodnax și Speer și tine, Rudy Baylor, privitor la fuziune și la situația ta, după realizarea fuziunii.

— Nu există așa ceva.

— Știu. Atâta lucru a recunoscut și el. Concluzia e că n-au făcut nimic până după realizarea fuziunii.

— Așa e. Nimic.

E tare plăcut s-o știi pe Madeline de partea ta.

— Așadar, i-am explicat detaliat cum și-a bătut joc de unul dintre absolvenții noștri și-am început să ne certăm ca chiorii, la telefon.

Nu m-am putut abține să zâmbesc. Știu sigur cine-a câștigat în disputa aceasta. Continuă:

— Beck jură c-au vrut să te păstreze. Nu prea cred, dar i-am explicat că trebuia să te-anunțe cu mult înainte. Ești student, aproape absolvent, și la un pas de a deveni asociat. În nici un caz, nu ești proprietatea cuiva. I-am spus că știu cum își exploatează oamenii, dar s-a terminat cu sclavia de mult. Nu are dreptul să te ia ori să te arunce, să te transfere ori să te țină, să te apere ori să-și bată joc de tine, cum vrea el.

Faină fată! Parcă mi-a citit gândurile.

— După ce-am terminat cearta, m-am întâlnit cu decanul. Acesta l-a chemat pe Donald Hucek, partenerul cu conducerea executivă de la Tinley Britt. Au dat niște telefoane și Hucek a venit cu aceeași placă: Beck te vrea, dar nu îndeplinești standardele de angajare de la Tinley Britt. Decanul s-a supărat, așa că Hucek a zis c-o să mai arunce o privire asupra rezumatelor și transcrierilor tale.

— Nu-i loc pentru mine la Trent & Brent, zic eu ca unul care vorbește în cunoștință de cauza.

— Și Hucek simte același lucru. A zis că Tinley Britt te va refuza, fără doar și poate.

— Bun, spun eu, pentru că nu mă pot gândi la nimic inteligent. Ea știe mai bine. Știe că stau aici și sufăr.

— Noi avem un dinte împotriva firmei acesteia. N-au angajat decât cinci dintre absolvenții noștri, în ultimii trei ani. Au ajuns așa mari, încât nu te mai poți baza pe ei. Ca să fiu sinceră, eu una nu mi-aș dori să lucrez acolo.

Încearcă să mă consoleze, să mă facă să mă simt ca și cum mi s-ar fi întâmplat ceva minunat. Cine are nevoie de Trent & Brent, cu salariul lor de începători de cincizeci de mii de dolari pe an?

— Și ce-a mai rămas? Întreb eu.

— Nu mare lucru, zice ea repede. De fapt, nimic, adaugă uitându-se la niște hârtii. I-am sunat pe toți cei pe care îi cunosc. Mai era un post de secretar la apărarea publică, cu jumătate de normă, douăsprezece mii pe an, dar s-a ocupat acum doua zile. L-am plasat pe Hall Pasterini acolo. Îl cunoști pe Hall? Amantul de el! Până la urmă, a căpătat și

el o slujbă.

Bănuiesc că și pe mine mă compătimentește lumea, la ora asta.

— Și mai sunt două posibilități de consilier intern, la niște companii mai mici, dar se cere, în ambele cazuri, examenul de intrare în barou.

Examenul de barou e în iulie. De obicei, firmele își aleg asociații imediat după absolvire, îi plătesc, îi pregătesc pentru examen și aceștia dau bir cu fugiții după ce îl trec.

Își pune hârtiile pe birou.

— În orice caz, eu continuu să sap. Poate se ivește ceva.

— Și eu, ce să fac?

— Să începi să bați pe la uși. În orașul ăsta, sunt trei mii de avocați, majoritatea practicieni solitari, sau angrenați la firme de câte doi-trei oameni. Nu se ocupă de plasamente, așa că nu-i știm nici noi. Du-te și caută-i. Eu aș începe cu grupurile mai mici, de doi, trei, patru avocați și i-aș convinge să-mi dea o slujba. Oferă-te să lucrezi la dosarele-pește, să le faci ordine în hârtii...

— Dosare-pește?

— Da. Fiecare avocat are un teanc de dosare-pește. Le ține undeva într-un cotlon, și cu cât stau mai mult cu atât se împut mai tare. E vorba de cazurile pe care și-ar dori să nu le fi acceptat niciodată în viața lor.

Acestea sunt lucruri despre care nu afli niciodată din facultate.

— Pot să întreb ceva?

— Sigur. Orice.

— Sfatul acesta pe care mi-l dați mie, acum, să bat la ușile tuturor, de câte ori l-ați repetat, în ultimele trei luni?

Surâde scurt, apoi consulta o hârtie.

— Mai avem încă cincisprezece absolvenți care-și caută de lucru.

— Și care bat străzile, în timp ce noi stăm de vorbă.

— Probabil. Greu de zis, de fapt. Unii au și alte planuri pe care nu simt nevoia să mi le împărtășească.

E trecut de cinci și ea vrea să plece.

— Mulțumesc, doamna Skinner. Pentru tot. E plăcut să știi că-i pasa cuiva de tine.

— Am să mai caut, îți promit. Mai treci pe-aici, săptămâna viitoare.

— Am să trec. Mulțumesc.

Mă întorc pe neobservate la locșorul meu de studiu.

6

Casa domnișoarei Birdsong se afla în Midtown, o zonă mai veche, cu afluență, din oraș, la numai câțiva kilometri de facultatea de drept. Strada e străjuită de stejari bătrâni și pare izolată. Unele case sunt destul de arătoase, cu pajiști îngrijite și cu automobile luxoase, strălucind pe alei. Dar altele par aproape părăsite și abia se zăresc prin desișul arborilor neîngrijiți și al tufișurilor sălbatice. Mai sunt însă și unele de nivel mediu. Casa domnișoarei Birdie este în stil victorian, de la începutul secolului, construită din piatră albă, cu o terasă ce se prelungește până după colț. Ar trebui să fie vopsită, acoperișul să fie schimbat și grădina, îngrijită. Ferestrele sunt murdare și streșinile pline de frunze, dar se vede că locuiește cineva aici și încearcă să o întrețină. Aleea e străjuită de un gard viu dezordonat. Parchez în spatele unui Cadillac murdar, vechi de vreo zece ani, probabil.

Scândurile din pridvor scârțâie, când mă îndrept spre ușa din față, uitându-mă în toate direcțiile, așteptând să apară vreun câine mare, cu colții ascuțiți. E târziu, s-a întunecat aproape și nu e nicio lumină aprinsă în pridvor. Ușa masivă de lemn e deschisă și prin plasă văd conturul unui salon micuț. Nu găsesc niciun buton de sonerie, așa că bat ușor în tocul ușii. Abia se-aude. Îmi țin respirația: nu latră niciun câine.

Niciun zgomot, nicio mișcare. Bat un pic mai tare.

— Cine-i acolo? răsună un glas cunoscut.

— Domnișoara Birdie?

În hol se mișcă o siluetă, se aprinde lumina și iat-o, îmbrăcată în aceeași rochie de bumbac pe care-o purta și ieri, la Grădina cu Chiparoși - Casa cetățenilor seniori. Își mijește ochii spre mine.

— Sunt eu. Rudy Baylor. Studentul la drept cu care ați stat ieri de vorbă.

— Rudy!

E încântată până la exaltare că mă vede. O clipă, mă simt ușor jenat, apoi mă întristez. Locuiește singură în casa aceea monstruoasă și e convinsă că familia ei a abandonat-o. Cea mai mare bucurie a ei e să aibă grijă de bătrânii aceia părăsiți care se strâng să mănânce împreună și să cânte puțin. Domnișoara Birdie Birdsong e o persoană foarte singură.

Descuie în grabă ușa de plasă.

— Intră, intră, repetă ea, fără să i se citească în glas nici cea mai mică urmă de curiozitate în legătură cu venirea mea aici.

Mă ia de cot și mă conduce prin hol, apoi pe un coridor, aprinzând luminile în drum. Pe pereți atârână o mulțime de portrete vechi de familie. Covoarele sunt pline de praf și rărite pe alocuri. Miroase dulceag a mucegai – casă veche în care trebuie să se facă șmotru serios.

— Ce drăguț din partea ta că ai trecut pe la mine! zice ea cu glas dulce, strângându-mă încă de braț. Nu-i așa că te-ai distrat ieri cu noi?

— Ba da, doamnă.

— Mai vii să ne vizitezi?

— Abia aștept.

Mă depune la masa din bucătărie.

— Cafea sau ceai? întrebă ea, ținându-mă spre bufet și aprinzând luminile.

— Cafea, zic eu, uitându-mă în jur.

— Instant?

— Da.

Nici după trei ani de drept nu-mi dau seama care e cafea instant și care adevărată.

— Vrei cu frișca sau zahăr?

— Nu, neagră, simplă.

Pune apa la fiert, pregătește ceștile și se așază la masă, în fața mea. Zâmbește cu gura până la urechi. I-am umplut ziua.

— Sunt pur și simplu încântată să te văd, zice ea, pentru a treia sau a patra oară.

— Aveți o casă drăguță, domnișoara Birdie, zic eu, inhalând aerul dulceag.

— O, mulțumesc. Am cumpărat-o împreună cu Thomas, acum cincizeci de ani.

Cratițele și tigăile, chiuveta și robinetele, soba și aparatul de prăjit pâine au cel puțin patruzeci de ani. Frigiderul e, probabil, din producția anilor șaiszeci.

— Thomas a murit acum unsprezece ani. În casa aceasta ne-am crescut cei doi fii, dar prefer să nu vorbesc despre ei.

Chipul ei radios se întuneca o clipă, dar începe repede să surâdă.

— Da, sigur.

— Să vorbim mai bine despre tine, zice ea. Aș prefera să evit subiectul acela.

— Sigur. De ce nu?

Sunt pregătit să-i ascult întrebările.

— De unde ești?

— M-am născut aici, dar am crescut la Knoxville.

— Ce drăguț! Și unde-ai făcut colegiul?

— La Austin Peay.

— Austin și mai cum?

— Austin Peay. E o școală mică, în Clarksville. De stat.

— Ce drăguț! Și de ce-ai ales facultatea de stat din Memphis?

— Pentru că e o școală foarte bună și pentru că îmi place la Memphis.

De fapt, motivele sunt cu totul altele. Aici am fost admis și mi-am putut eu permite să studiez.

— Ce drăguț! Când vei absolvi?

— În câteva săptămâni.

— Așadar, vei fi un avocat adevărat. Ce drăguț! Și unde vei lucra?

— Păi, nu știu sigur. În ultima vreme, mi-a trecut prin minte să-mi deschid propriul meu birou de avocatură. Sunt genul independent și nu cred c-aș putea lucra pentru cineva. Mi-ar plăcea să practic avocatura așa cum vreau

eu.

Se uită lung la mine. Nu mai zâmbește. Nu-și mai poate dezlipi privirea din ochii mei. E uluită.

— Asta-i pur și simplu minunat! zice ea până la urmă, apoi sare să pregătească cafeaua.

Dacă doamna aceasta mititică și drăguță posedă milioane, înseamnă că știe bine să ascundă acest lucru. Studiez încăperea. Masa de care-mi sprijin coatele are picioare de aluminiu și e acoperită cu melamină uzată. Fiecare vas, fiecare aparat, ustensilele și mobila au fost achiziționate cu zeci de ani în urmă. Locuiește într-o casă destul de părăginită și folosește un automobil vechi. După toate aparențele, nu are fată în casă sau servitori. Nici cățeluși de rasă.

— Ce drăguț! zice ea din nou și pune cele două cești pe masă.

Nu se ridică niciun abur din cafea. A mea e călduță și nu are niciun gust; e fadă și sălcie.

— Ce cafea bună! zic eu, plescăind din buze.

— Mulțumesc. Și cum ziceai, ai de gând să-ți deschizi un mic birou de avocatură, nu-i așa?

— Așa mă gândesc. O vreme, o să cam fiu la pământ, știți cum e. Dar dacă lucrez intens, mă port cinstit cu oamenii, atunci nu mai e o problemă să atrag clienții.

Zâmbește sincer și dă ușor din cap.

— Păi, e minunat, Rudy. Cât curaj!

Cred că în profesia asta e nevoie de mulți tineri ca dumneata.

Sunt ultimul lucru de care are nevoie profesia aceasta – încă un tânăr corb hoinar pe străzi, căutând prin gunoaiile legale, încercând să provoace o întâmplare, ca să stoarcă niște dolari de la clienții lui pârliti.

— Poate vă întrebați ce m-a adus aici, zic eu, sorbindu-mi cafeaua.

— Sunt așa fericită c-ai venit!

— Da, și eu mă bucur că vă revăd. Dar voiam să stăm de vorbă în legătură cu testamentul. Nici n-am putut dormi

bine, gândindu-mă la averea dumneavoastră.

I se umplu ochii de lacrimi. E mișcată de mărturisirea mea.

— Sunt câteva lucruri cu cântec, îi explic eu, cu cea mai studiată încruntare de avocat.

Îmi scot un pix din buzunar și îl țin în mână, gata de acțiune.

— Mai întâi, și vă rog să mă iertați pentru asta, dar trebuie să vă spun că mă deranjează să vă vad pe dumneavoastră sau pe orice alt client că ia asemenea măsuri drastice împotriva propriei sale familii. Cred c-ar trebui să discutăm pe-ndelete acest subiect.

Își strânge buzele, dar nu rostește niciun cuvânt.

— În al doilea rând, și vă rog să mă iertați din nou, dar n-aș fi împăcat cu mine însumi, ca avocat, dacă n-aș aduce și asta în discuție, mi-e, realmente, greu să concep un testament sau orice alt document prin care să transfer un quantum atât de mare dintr-o proprietate unei personalități de la televiziune.

— Dar e omul lui Dumnezeu, zice ea emfatic, sărind repede în apărarea onoarei reverendului Kenneth Chandler.

— Știu. Bun. Dar de ce să-i dați lui totul, domnișoară Birdie? De ce nu îi dați douăzeci și cinci la sută, vreau să zic, ceva rezonabil.

— Are multe pe cap. Și avionul ăla s-a învechit. Mi-a povestit totul.

— Bun, dar Domnul nu așteaptă de la dumneavoastră să-i finanțați și pastorii, nu-i așa?

— Numai eu știu ce-mi spune Domnul mie. Mulțumesc de sfat.

— Sigur că da. Ceea ce vreau eu să zic, și sunt sigur că știți și dumneavoastră, e că cei mai mulți dintre tipii ăștia au cam călcat pe bec, domnișoară Birdie. Au fost prinși înșelându-și nevestele. Au fost prinși cheltuind milioane pe articole de lux: case, automobile, vacanțe, îmbrăcăminte fistichie. Mulți dintre ei sunt niște ticăloși.

— El nu e un ticălos.

— Nici n-am spus asta.

— Ce insinuezi?

— Nimic, zic eu, sorbind o gură mare de cafea.

Nu e furioasă, dar nici nu mai are mult.

— Sunt aici, în calitate de avocat al dumneavoastră, domnișoară Birdie, asta-i tot. Mi-ați cerut să vă concep un testament și e de datoria mea să mă intereseze fiecare element al acestuia. Îmi iau responsabilitatea în serios.

Potopul de riduri din jurul gurii ei se relaxează și ochii i se îmblânzesc din nou.

— Ce drăguț! zice ea.

Bănuiesc că mulți oameni bogați ca domnișoara Birdie, mai ales cei care au avut de suferit de pe urma inflației și și-au câștigat singuri banii caută să-și protejeze îndârjit averile, cu ajutorul contabililor, al avocaților și al bancherilor flegmatici. Nu însă și domnișoara Birdie. Ea e naivă și încrezătoare ca o biată pensionară văduvă.

— Dar are nevoie de bani, zice ea, sorbind din cafea și fixându-mă cu suspiciune.

— Am putea vorbi despre bani?

— De ce vreți voi, avocații, să vorbiți mereu de bani?

— Dintr-un motiv foarte simplu, domnișoară Birdie. Dacă nu aveți grijă, guvernul o să pună mâna pe o mare parte din averea dumneavoastră. Acum, se pot face anumite lucruri cu banii, planificarea atentă a averii, de exemplu, evitându-se, astfel, o mulțime de taxe.

Asta o descurajează.

— Păi, toate procedurile acelea pompoase...

— Pentru asta sunt eu, aici, domnișoara Birdie.

— Bănuiesc că vrei să-ți vezi și numele tău undeva, în testament, zice ea, copleșita, încă.

— Bineînțeles că nu, spun eu, încercând să par șocat, dar și să-mi ascund surpriza c-am fost prins cu mâța-n sac.

— Avocații vor mereu să-și vadă numele în testamentele mele.

— Îmi pare rău, domnișoara Birdie. Există foarte mulți avocați escroci.

— Tot așa spunea și reverendul Chandler.

— Vă cred și eu. Uitați care-i treaba, nu vreau să știu în amănunt, dar ați putea să-mi spuneți dacă banii sunt sub formă de proprietăți funciare, acțiuni, dividende, în numerar sau alt fel de investiții? E foarte important să știu situația banilor, pentru o planificare corectă a averii.

— Toți banii sunt într-un singur loc.

— Bun. Unde?

— În Atlanta.

— În Atlanta?

— Da. E o poveste lungă, Rudy.

— Ce-ar fi să mi-o spuneți și mie?

Spre deosebire de discuția noastră de ieri, de la Grădina cu Chiparoși, domnișoara Birdie nu mai e presată de timp. Acum nu mai are alte responsabilități. Nu e Bosco prin preajmă, nu e nevoită să supravegheze strânsul mesei și nici să arbitreze jocurile. Așa că își învâрте încet ceașca de cafea și chibzuiește îndelung, fără să-și dezlipească privirile de pe masă.

— Nimeni nu știe despre asta, zice ea foarte încet.

Proteza dentară îi clămpăne o dată sau de doua ori.

— Sau, cel puțin, nimeni din Memphis.

— De ce nu? întreb eu, puțin cam nerăbdător, poate.

— Copiii mei nu știu.

— Despre bani? o întreb eu neîncrezător.

— O, ba da, știu de-o parte din ei. Thomas a muncit mult și am economisit foarte mult. Acu' unsprezece ani, când a murit, m-a lăsat cu aproape o sută de mii de dolari. Fiii mei și, mai ales, soțiile lor, sunt convinși că suma s-a înmulțit până acum de cinci ori. Dar ei nu știu de Atlanta. Mai vrei cafea?

E deja în picioare.

— Da, sigur.

Îmi ia ceașca și se duce la masa de lângă perete, pune ceva mai mult de o jumătate de linguriță de cafea, toarnă niște apă caldută, apoi se întoarce. Mestec în ea, de parca m-aș aștepta la un cappuccino exotic.

Privirile ni se întâlnesc. Sunt tot numai miere.

— Uite ce-i, domnișoară Birdie. Dacă e prea dureros, putem să trecem peste asta. Nu-mi spuneți decât așa, în general.

— E o avere. De ce să fie dureros?

Păi, așa gândeam și eu.

— Bun. Spuneți-mi doar cum au fost investiți banii. Pe mine mă interesează proprietatea funciară, în mod special.

— Țsta-i adevărul. Banii, ca orice avere lichidă, sunt primii care se duc pe taxe. Proprietatea funciară este ultima soluție. Așa că întrebările mele sunt animate de ceva mai mult decât simpla curiozitate.

— N-am spus niciodată nimănui despre bani, zice ea, tot foarte încet.

— Dar mi-ați spus ieri că ați discutat despre asta cu Kenneth Chandler.

Urmează o pauză lungă, timp în care își învârte ceașca pe masa melaminată.

— Da, cred că da. Dar nu sunt așa sigură că i-am spus tot. Poate-oi fi mințit un pic. Și știu exact că nu i-am spus de unde provin banii.

— Bun. De unde provin?

— De la cel de-al doilea soț al meu.

— Al doilea soț al dumneavoastră?

— Da, Tony.

— Thomas și Tony?

— Da. Cam la doi ani după moartea lui Thomas, m-am căsătorit cu Tony. El era din Atlanta, trecea, nu știu de ce, prin Memphis, când ne-am cunoscut. Cu intermitențe, am trăit împreună cinci ani; ne certam tot timpul. Apoi, el a plecat și s-a dus acasă la el. Era un pârlit care umbra după banii mei.

— Nu mai înțeleg nimic. Ați spus ca banii sunt de la Tony.

— Da, dar el n-a știut nimic despre ei. E-o poveste lungă. Niște chestii cu moșteniri, despre care nici Tony, nici eu n-am știut. Avea un frate bogat care era nebun, ca toată familia, de altfel, și chiar înainte ca Tony să moară, a

moștenit o avere de la acesta. Vreau să zic că fratele lui s-a prăpădit în Florida, cu două zile înainte ca Tony să dea ortul popii. Tony a murit fără testament. N-a rămas în urma lui decât o nevastă: eu. Și astfel, m-au căutat din Atlanta - de la o firmă mare - și mi-au spus că eu, conform legislației din Georgia, valorez foarte mulți bani.

— Cât?

— Cu mult mai mult decât mi-a lăsat Thomas. În orice caz, n-am spus nimănui despre asta. Până acum. Să nu mai spui la nimeni nici dumneata, Rudy, bine?

— Domnișoară Birdie, ca avocat al dumneavoastră nu am cum să spun cuiva. Am depus un jurământ de discreție. Se numește privilegiul avocat-client.

— Ce drăguț!

— De ce nu i-ați spus ultimului avocat despre bani? întreb eu.

— O! N-am prea avut încredere în el. Nu i-am dezvăluit decât sumele pe care voiam să le donez, dar nu i-am spus niciodată cât am de fapt. O dată ce și-a dat seama că sunt „blindată”, a vrut să-l trec și pe el în testament.

— Dar nu i-ați spus niciodată totul?

— Niciodată.

— Nici cât?

— Nu.

Dacă am calculat corect atunci, donațiile din primul testament erau de cel puțin douăzeci de milioane. Așa că măcar de ăștia avocatul tot a știut, o dată ce i-a făcut testamentul. Întrebarea logică ce se pune este cât posedă femeia aceasta micuța și neprețuită.

— Aveți de gând să-mi spuneți cât?

— Poate mâine, Rudy. Poate mâine.

Plecăm din bucătărie și pornim spre terasa din spate. Are o fântână nouă lângă tufele de trandafiri și vrea să mi-o arate. I-o admir cu încântare,

Mi-e clar acum. Domnișoara Birdie e o femeie bogată, dar nu vrea ca cineva să afle acest lucru, mai ales familia ei. A dus totdeauna o viață confortabilă și acum nu trezește

nicio suspiciune, în postura unei văduve de optzeci de ani care trăiește din propriile economii.

Ne așezăm pe una din băncile de fier ornamentale și sorbim din cafeaua rece, în întuneric, până ce, în sfârșit, reușesc să-mi găesc destule scuze să mă pot rupe de-acolo.

Ca să pot duce viața aceasta a mea, am lucrat în ultimii trei ani ca barman și chelner la Yogi's, o bombă studentească din apropierea campusului. E cunoscut pentru burgerii săi gustoși cu ceapă și pentru berea verde de Sfântul Patrick. E un local zgomotos unde timpul care se scurge între masa de prânz și ora închiderii pare o clipă fericită. În timpul emisiunii „Fotbalul de luni seara”, o halbă de bere apoasă, blondă costă un dolar; cu ocazia altor competiții o poți cumpăra cu doi.

Patronul este Prince Thomas, un cap pătrat cu coadă de cal, cu trupul masiv și cu un orgoliu și mai și. Prince este unul dintre mahării orașului, un adevărat întreprinzător, căruia îi place să-și vadă chipul în ziar și la știrile de noapte. Organizează tot fel de concursuri, cum ar fi târârea pe dușumea și „Cine-și udă tricoul mai repede”. A făcut petiție la primărie să se permită ca bombe ca asta a lui să stea deschise toată noaptea. În schimb, cei de-acolo l-au dat în judecată pentru diverse alte păcate. Lui îi place asta la nebunie. Ajunge să-i dai o idee, că numaidecât organizează un grup și încearcă s-o legalizeze.

Prince e destul de îngăduitor cu personalul de la Yogi's. Noi, angajații, ne respectăm orele de serviciu, ne primim bacșișurile, fără probleme, ne vedem de treaba, fără prea multă supraveghere. Prince preferă să se ocupe de protocol. Îi place să le întâmpine pe studente și să le conducă în separeuri. Flirtează cu ele și se face, în general, de râs. Îi place să stea pe lângă televizor când se transmit concursuri și să facă pariuri. E un bărbat masiv, cu brațe groase și, din când în când, se ia la bătaie.

Există și o față ascunsă a lui Prince. Gurile rele spun că

ar fi implicat în jocuri de noroc. Cluburile topless constituie o adevărată industrie în orașul nostru și partenerii lui, așa-ziii parteneri de fapt, au cu toții cazier. A scris și în ziare. A fost dat în judecată de două ori pentru jocuri de noroc, fiindcă organiza pariuri, dar de fiecare dată juriile au ajuns, fără speranță, la un punct mort. După trei ani de muncă la el, sunt convins de două lucruri: întâi, că Prince șterpelește cea mai mare parte a venitului lichid de la Yogi's. Bănuiesc că asta înseamnă cel puțin două mii pe săptămână, adică o sută de mii pe an. Al doilea, că folosește localul ca paravan pentru micul lui imperiu corupt. Își spală banii prin el și se preface în fiecare an că e în pierdere, ca să nu plătească impozite mari. Are un birou fără ferestre, la subsol, destul de sigur, unde se întâlnește cu prietenii lui intimi.

Dar nu mi-a păsat de nimic. A fost bun cu mine. Câștig cinci dolari pe oră și lucrez vreo douăzeci de ore pe săptămână. Clienții noștri sunt studenți, așa că primesc bacșișuri puține. În timpul examenelor, pot să-mi schimb programul. Vin cel puțin câte cinci studenți pe zi aici, să caute de lucru, deci mă consider un norocos.

Indiferent care-ar fi dedesubturile, Yogi's e o cârciumă studentească grozavă. Prince a făcut decorațiunile, cu ani în urmă, în albastru și gri, culorile statului Memphis, și pe pereți atârnă fanioanele echipelor și fotografiile înrămate ale vedetelor sportive. Peste tot, numai tigri. Se află la o aruncătură de băț de campus și puștii se strâng buluc aici, ca să stea ore întregi de vorbă, să râdă și să flirteze.

În seara aceasta, se uită la un meci. Campionatul de baseball abia a început, dar Prince e convins deja că „Temerarii” ajung în finale. Face pariu pe orice, dar ei rămân favoriții lui. Nu contează unde și cu cine joacă, cine faultează sau cine e faultat. Prince îi consideră pe „Temerari” cei mai buni.

În seara aceasta, servesc la barul cel mare și sarcina mea cea mai importantă este să am grijă ca paharul lui cu rom și apă tonică să nu se golească nicio clipă. Urlă din răspuțeri, pentru că Dave Justice reușește o lovitură pe

cinste. Apoi, ia niște bani de la un tovarăș de-al lui care fusese de părere că Barry Bonds va reuși să marcheze primul. L-am văzut pariind și dacă primul punct marcat de jucătorul de bătaie, în runda a treia, va fi minge sau lovitură.

Mă bucur că nu fac pe chelnerul în seara aceasta. Încă mă doare capul și nu mă pot mișca mai deloc. În plus, mai pot șterpeli, din când în când câte-o bere bună, în sticle verzi, Heineken și Moosehead, din frigider. Prince știe că barmanii îl mai „ciupec” câte puțin.

O să-mi fie dor de slujba asta. Oare?

Unul dintre separeurile din față se umple de studenți la drept, chipuri familiare pe care aș prefera să le ocolesc. Sunt colegi de-ai mei de promoție, din anul trei. Probabil, și-au găsit cu toții serviciu.

Câtă vreme ești student la drept, nu-i rău să fii barman sau chelner. De fapt, ai chiar un oarecare prestigiu lucrând la Yogi's. Dar autoritatea aceasta se va risipi dintr-o dată, peste o lună, când voi termina. Atunci voi deveni ceva mult mai rău decât un student care luptă să câștige un ban. Voi fi un caz, o cifră statistică, adică un alt student la drept care a căzut printre degetele rășchirate ale profesiei de avocat.

7

Ca să fiu cinstit, nu-mi amintesc criteriile după care m-am hotărât să aleg biroul de avocatură al lui Aubrey H. Long & Co. ca pe prima mea țintă de atac, dar cred că m-a influențat felul drăguț și, într-o oarecare măsură, demn în care își fac publicitate. Reclama conținea și o fotografie alb-negru a domnului Long. Avocații sunt mai rău ca acei chiromanți care își lipesc mutrele pe unde pot. Părea un tip de treabă, la vreo patruzeci de ani, cu un zâmbet amabil, total diferit de celelalte fețe de la secțiunea juridică a Anuarului. Firma lui e compusă din patru avocați specializați în accidente de automobil, caută dreptatea pe toate bulevardele, preferă cazurile de vătămare corporală și problemele cu asigurările, luptă pentru clienții săi și nu cere nimic până nu rezolvă ceva.

Ce naiba, doar trebuie să-ncep de undeva! Găsesc adresa căutată în centrul orașului, într-o clădire de cărămidă mică, pătrată și foarte urâtă, alături de care se află o parcare gratuită. Menționaseră acest lucru și în publicitate. În clipa când deschid ușa, sună un clopoțel. Mă întâmpină o femeie mărunțică și durdulie rânjind încruntată. Am întrerupt-o din dactilografiera.

— Cu ce-ți pot fi de folos? mă întrebă ea, ridicându-și puțin degetele grăsuțe deasupra tastelor.

Doamne, ce greu e! Mă forțez să zâmbesc.

— Păi, aș dori, dacă se poate, să îl văd pe domnul Long.

— E la tribunalul federal, zice ea, în timp ce atinge tastele cu două degete și scrie un cuvânt scurt.

Nu orice tribunal, cel federal! Asta înseamnă mari confederații, așa că atunci când un avocat pârlit ca Aubrey Long are un caz la tribunalul federal, face tot posibilul să afle toată lumea. Îi spune secretarei să difuzeze știrea.

— Vă pot ajuta cu ceva? repetă ea întrebarea.

M-am hotărât să fiu cinstit și direct. Pentru o vreme, pot amâna prefăcătoria și disimularea.

— Da, mă numesc Rudy Baylor, sunt student în anul trei la facultatea de drept din Memphis, aproape absolvent și voiam... de fapt, caut de lucru.

Începe să rânjească din plin. Își ridică mâinile de pe tastatura mașinii de scris, se rotește cu scaunul, să se uite la mine, apoi începe să dea ușor din cap.

— Nu facem angajări, zice ea, cu o oarecare satisfacție, parcă-ar fi un maestru de la rafinărie.

— Mda. Aș putea să las aici o prezentare și-o scrisoare, pentru domnul Long?

Îmi ia hârtiile din mână, de parc-ar fi ude de urină și le arunca pe birou.

— I le voi da, împreună cu celelalte acte.

Reușesc să-mi dreg vocea, surâzând:

— Vin mulți ca mine pe-aici?

— Cam unul pe zi, aș zice.

— O, păi, iertați-mă că v-am deranjat.

— Nu-i nimic, mormăie ea și se-ntoarce la mașina de scris.

Începe să țcăne năvalnic, iar eu mă îndrept spre ieșire.

Am o mulțime de scrisori și de prezentări. Mi-am pierdut o săptămână aranjându-mi hârtiile și pregătindu-mi planul de atac. La ora actuală, sunt în posesia unei strategii cu bătaie lungă, dar cu optimismul stau cam prost. Am să colind pe la câte două-trei firme mici pe zi, cinci zile pe săptămână, timp de o lună, până la absolvire, apoi, Dumnezeu cu mila! Booker l-a convins pe Marvin Shankle să scotocească pe la toate birourile juridice pentru o slujbă, iar Madeline Skinner e, probabil, la ora asta, la telefon și întreabă peste tot dacă mă poate angaja cineva. Poate iese ceva.

Următoarea mea țintă e o firmă formată din trei persoane, la trei străzi distanță de prima. Mi-am planificat totul, ca să mă pot mișca repede de la un refuz la altul. N-are rost să pierd timpul.

Conform Anuarului, Nunley, Ross & Perry este o firmă cu specific general, formata din trei persoane la vreo patruzeci

de ani, fără asociați și fără ajutoare. Se pare că se ocupă mult de proprietăți funciare, ceva ce eu nu pot suferi, dar nu-i momentul să fac mofturi. Birourile se află la al treilea nivel al unei clădiri modeme, din beton. În lift e foarte cald și urcă încet. Recepția e surprinzător de frumoasă, cu un covor oriental, peste pardoseala care imită lemnul masiv. Pe o măsuță de sticlă, zac aruncate mai multe exemplare din *People* și *Us*. Secretara pune receptorul jos și îmi zâmbeste.

— Bună dimineața. Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, aș dori să vorbesc cu domnul Nunley.

Fără să-i piară zâmbetul, se uită la un registru gros de programări, din mijlocul biroului ei curat.

— Aveți programare? Întreabă ea, știind foarte bine că n-am.

— Nu.

— Înțeleg. Domnul Nunley e foarte ocupat, pentru moment.

Vara trecută, am lucrat și eu într-un birou juridic, așa că știam foarte bine că domnul Nunley va fi foarte ocupat. Asta-i procedura. Niciun avocat din lumea asta nu va recunoaște vreodată că taie frunză la câini. Și nici secretara lui.

Putea să fie și mai rău. Putea să fie la tribunalul federal, în dimineața aceasta.

Roderick Nunley este cel mai important partener din asociație și, conform Anuarului juridic, a absolvit facultatea de stat din Memphis. Am încercat să-mi concep atacul, incluzând cât mai multe cunoștințe comune.

— Voi aștepta cu plăcere, zic eu, zâmbind.

Zâmbeste și ea. Toți zâmbim. În holul mic de alături, se deschide o ușă și iese un bărbat fără haină, cu mânecile cămășii suflecate. Se îndreaptă spre noi. Îmi aruncă o privire care mă face să îl simt imediat apropiat. Îi înmânează secretarei un dosar.

— Bună dimineața, zice el. Cu ce-ți pot fi de folos?

Are un glas puternic și prietenos.

Secretara vrea să spună ceva, dar i-o iau înainte.

— Trebuie să stau de vorbă cu domnul Nunley, rostesc eu.

— Eu sunt, zice el, întinzându-mi mâna. Rod Nunley.

— Sunt Rudy Baylor, zic eu, strângându-i mâna. Sunt student în anul trei la facultatea de stat, voi absolvi curând și voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră, în legătură cu o slujbă.

Ne strângem în continuare mâinile și chipul nu i se schimbă la auzul doleanței mele.

— Mda, face el. O slujbă, nu?

Îi aruncă o privire secretarei, de parca i-ar spune: „De ce n-ai grijă?”

— Da, domnule. Poate îmi acordați zece minute. Știu că sunteți foarte ocupat.

— Da, în câteva minute, am o depozitie, după care plec la tribunal.

E pe picior de plecare. Se uită la mine, la secretară, apoi la ceas. Dar, în esență, e genul de om cumsecade, bun la suflet. Poate, cândva, a fost în aceeași situație. Mă uit la el cu ochi rugători și țin în mână dosarul cu prezentarea și cu scrisoarea pe care i-am adresat-o.

— Da, bun. Hai la mine în birou. Dar numai câteva minute.

— Vă sun peste zece minute, zice secretara repede, încercând să dreagă situația.

Ca toți avocații ocupați, se uită la ceas o clipă, apoi îi spune cu voce gravă:

— Da, maximum zece minute. Și sun-o pe Blanche, s-o anunți că poate întârzii puțin.

S-au înțeles destul de frumos, cei doi. Mă fac să mă simt bine, dar mi-au și aranjat plecarea rapidă.

— Urmează-mă, Rudy, spune el zâmbind.

Privirile mi se lipesc de spatele lui, în timp ce pornim pe hol.

Cabinetul său e o încăpere pătrată cu peretele din dosul biroului plin de rafturi cu cărți. Pe cel din fața ușii, văd un

palmares destul de serios: o mulțime de diplome - comportament impecabil la Rotary Club, voluntar de seamă al Cercetașilor, avocatul lunii, cel puțin două promovări la colegiu, o fotografie de-a lui Rod împreună cu un politician cu fața roșie, membru al Camerei de Comerț. Tipul ăsta înrămează orice.

Aud tic-tac-ul ceasului mare, când ne așezăm unul în fața celuilalt, la biroul uriaș, în stil american.

— Iertați-mă că am dat buzna așa, încep eu, dar am mare nevoie de o slujbă.

— Când vei absolvi? întrebă el, sprijinindu-se pe coate.

— Luna viitoare. Știu că vin cam târziu, dar am avut motive întemeiate.

Îi povestesc tărășenia cu Brodnax și Speer. Când ajung la episodul cu Tinley Britt, îngroș puțin lucrurile, bazându-mă pe speranța că nu suportă firmele mari. Există o rivalitate autentică între tipi mai modești, așa ca Rod - avocați populari - și băieții cu fumuri din clădirile înalte din centrul orașului. Amintesc în treacăt de faptul că cei de la Tinley Britt voiseră să stea de vorba cu mine despre o eventuală aranjare, dar îmi exprim opinia că n-aș putea lucra pentru o firmă mare. Nu-mi stă în fire. Sunt prea independent. Vreau să reprezint oameni, nu mari corporații.

Îi spun toate acestea în mai puțin de cinci minute.

E un ascultător bun, cam agitat, cu atâtea telefoane care zbârnâie întruna. Știe foarte bine că nu mă va angaja, așa că nu așteaptă decât să treacă cele zece minute pe care mi le-a acordat.

— Ce lovitură urâtă! zice el plin de compasiune, când îmi termin povestea.

— Poate tot răul a fost spre bine, zic eu, precum un miel de jertfă. Sunt gata să mă apuc de lucru. Voi termina în prima treime a promoției mele. Îmi place să mă ocup de proprietățile funciare și am făcut două cursuri, în acest sens. La amândouă, am luat note bune.

— Noi ne ocupăm foarte mult de proprietățile funciare, zice el emfatic, de parcă asta ar fi cea mai importantă

muncă din lume. Și de litigii, adaugă, și mai plin de sine.

E ceva mai mult decât un șoarece de birou, probabil că se pricepe foarte bine la ceea ce face și câștigă frumușel. Dar vrea să mă facă să cred și că e un pledant talentat, un „nebu” al sălilor de tribunal. O spune, pentru că toți avocații fac așa. Nu că am cunoscut eu prea mulți, dar atâția câți au fost au încercat să mă facă să cred că sunt niște cocosi la tribunal.

Timpul care mi s-a acordat se scurge repede.

— M-am întreținut singur în școală. Șapte ani de zile. Niciun sfanț din partea familiei.

— Cu ce te-ai ocupat?

— Cu orice. În momentul acesta, lucrez la Yogi's; fac pe chelnerul, servesc la bar...

— Ești barman?

— Da, domnule. Printre altele.

Se uită la prezentarea pe care mi-am făcut-o.

— Ești necăsătorit? zice el rar.

Doar e scris negru pe alb.

— Ai vreo legătura serioasă?

Nu-i treaba lui, dar n-am încotro.

— Nu, domnule.

— Doar nu ești homo, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că nu.

O clipă, situația devine amuzantă. Așa, ca între doi albi deschiși și fără prejudecăți.

Se lasă pe spate și chipul îi devine deodată serios, ca și cum lasă gluma la o parte.

— N-am mai angajat un asociat de ani de zile. Din curiozitate, cu cât îi plătesc cei din centru pe noii recruți?

Întrebarea aceasta e un tâlc. Probabil că știe foarte bine care sunt salariile. Avocaților le place bârfa.

— Tinley Britt plătește cel mai mult, așa cum știți și dumneavoastră. Am auzit că se ajunge până la cincizeci de mii.

Înainte să-mi termin fraza, clatină ușor din cap.

— Nu mai spune! zice el, mirat. Nu mai spune!

— Eu nu sunt atât de scump, adaug repede.

M-am hotărât să mă vând ieftin, oricui mă vrea. Nu prea am loc de întors și dacă reușesc să intru undeva, să lucrez câțiva ani, poate mai apare ceva.

— Și la cât te gândești? mă întreabă el, ca și cum mica lui firmă puternică poate lucra numai cu personalități și orice altceva ar fi degradant.

— Aș accepta și pe jumătate. Douăzeci și cinci de mii. Voi lucra optzeci de ore pe săptămână, mă voi ocupa de dosarele-pește, voi face toată munca de jos. Dumneavoastră, domnul Ross și domnul Perry puteți să-mi dați toate dosarele pe care v-ați dori să nu le fi luat vreodată și le voi rezolva în șase luni. Vă promit. O să-mi merit salariul, un an de zile. Iar dacă veți constata că nu, plec.

Pur și simplu, rămâne cu gura căscată și îi văd dinții. Îi strălucesc ochii la gândul că va scăpa de tot rahatul din biroul lui și că se va ocupa altcineva de el. Se aude un zbârnâit puternic și-apoi vocea secretarei:

— Domnule Nunley, sunteți așteptat pentru depoziție.

Arunc o privire la ceas. Opt minute.

El se uită la al lui. Se încruntă, apoi mi se adresează:

— E o propunere interesantă. Lasă-mă să mă gândesc la ea. Va trebui să stau de vorbă și cu partenerii mei. Ne întâlnim în fiecare joi pentru informare.

Se ridică în picioare.

— Am să discut atunci problema cu ei. Să știi că nici nu ne-a trecut prin minte una ca asta.

Ocolește biroul, gata să mă conducă afară.

— Voi munci, domnule Nunley. Douăzeci și cinci de mii e un chilipir.

Mă dau înapoi, cu spatele, spre ușa. O clipă, pare uluit.

— O, păi nu e vorba de bani, zice el, ca și când el și partenerii lui nici nu s-ar gândi să-mi plătească mai puțin decât Tinley Britt. Numai că treaba merge destul de bine așa cum e acum. Câștigăm frumos, știi. Suntem mulțumiți. Și nu ne-am gândit să ne extindem.

Deschide ușa și așteaptă să ies.

— Mai ținem legătura.

Mă conduce aproape de ieșire, apoi o pune pe secretară să noteze numărul meu de telefon. Îmi strânge mâna cu căldură, îmi urează noroc, promite să mă caute curând și, după câteva secunde, mă află în stradă.

Un moment stau și-mi adun gândurile. M-am oferit să-mi prostituez educația și pregătirea pentru ceva lipsit de orice valoare și m-am trezit pe trotuar în câteva minute.

După cum stau lucrurile, scurta întrevvedere dintre mine și Roderick Nunley pare să fie unul dintre cele mai eficiente demersuri.

E aproape zece. Peste treizeci de minute, începe cursul de selecțiuni din „Codul lui Napoleon”, la care trebuie să mă duc, pentru că am lipsit o săptămână de la el. De fapt, aș putea să mai lipsesc vreo trei, fără probleme. Nu se dă examen final.

Mă învârt acum nestingherit prin facultatea de drept. Nu mi mai e rușine să mă arăt pe-acolo. În câteva zile, majoritatea studenților din anul trei pleacă. Dreptul începe cu tăvălug de muncă intensă și de examene copleșitoare, dar se termină cu câteva teste și lucrări sporadice și lipsite de importanță. Ne petrecem, cu toții, mai mult timp cu pregătirea intrării în barou decât să ne facem griji din pricina cursurilor de absolvire.

Majoritatea ne gândim acum la locul unde vom lucra.

Madeline Skinner a preluat cauza mea ca și când ar fi a ei însăși. Și suferă aproape la fel de mult ca mine, pentru că niciunul din noi n-are noroc. Există un senator din Memphis, cu biroul la Nashville, care ar avea nevoie de personal legislativ, ca să redacteze legile - cu treizeci de mii plus beneficii - dar pretinde licența și doi ani de activitate în domeniu. O companie mică vrea un avocat cu specializare în contabilitate. Eu am studiat istoria.

— Departamentul Shelby de Protecție Districtuală s-ar putea să scoată, în august, un post de avocat, la personal.

Își răsfoiește hârtiile de pe birou, încercând cu disperare să găsească ceva.

— Avocat la protecția socială? zic eu.

— Pare fascinant, nu-i așa?

— Cu ce salariu?

— Optsprezece mii.

— Ce fel de muncă?

— Trebuie să dai de urma taților care și-au abandonat familia, să încerci să strângi fonduri. În cele mai multe cazuri, e vorba de stabilirea paternității.

— Pare riscant.

— E un loc de muncă.

— Și până-n august, ce faci?

— Înveți pentru examenul de intrare în barou.

— Bun. Și dacă studiez din răspuțeri și trec examenul, pe urmă mă duc să muncesc la Departamentul de Protecție, pentru un salariu de nimic.

— Uite ce-i, Rudy...

— Iertați-mă, am avut o zi proastă.

Îi promit că voi veni și mâine, ca să avem, fără nicio îndoială, aceeași discuție.

8

Booker a găsit formularele undeva prin cotloanele firmei Shankle. Zicea că există un asociat ascuns la subsol, care se ocupă ocazional de insolvenți și care putea șterpele actele necesare.

Sunt destul de simple. Pe o pagină e lista averilor – o sarcină ușoară, în cazul meu. Pe alta, o listă a obligațiilor. Spații pentru informații, în legătură cu locurile de muncă, litigii etc. E vorba de ceea ce Capitolul 7 numește faliment clar, în care averile sunt confiscate pentru plata datoriilor, care sunt, în felul acesta, anulate.

Nu mai sunt angajat la Yogi's. Lucrez, dar mă plătesc acum cu bani gheață, fără acte. Nimic de care să se poată cineva lega. Nicio obligație să-mi împart amărâtul meu de salariu cu cei de la Texaco. Am discutat situația grea în care mă aflu cu Prince, i-am spus cât de grav stăteau lucrurile, am dat vina pe învățământ și pe cărțile de credit, iar lui i s-a părut încântătoare ideea să mă plătească în bani gheață, ca să păcălească guvernul. Este un adept înflăcărat al economiei fără taxe.

Prince s-a oferit să mă împrumute și să scap de probleme, dar nu ține. El crede că în curând voi face bani frumoși, ca tânăr avocat bogat, iar eu n-am avut tăria să-i spun că s-ar putea să mai lucrez, o vreme, la el.

Nu i-am spus nici cât de zdravăn ar trebui să fie împrumutul acesta. Texaco m-a dat în judecata pentru 612,88 \$, o sumă care include și taxa de tribunal și plata avocaților. Proprietarul meu, pentru 809 \$, la fel, cu taxe și costuri cu tot. Adevărații șacali se apropie. Îmi scriu scrisori murdare, care amenință cu trimiterea avocaților peste mine.

Am două cărți de credit, Visa și Master Card, emise de bănci diferite de aici, din Memphis. Anul trecut, între ziua Recunoștinței și Crăciun, în timpul unei scurte perioade fericite, pe când credeam că mi se va asigura o slujbă

peste câteva luni și pe când o iubeam zadarnic pe Sara, m-am avântat să-i cumpăr vreo două cadouri fermecătoare de sărbători. Am vrut să-i iau ceva de calitate, care să dureze. Cu cartela, am achiziționat o brățară din aur cu diamante, care a costat o mie șapte sute de dolari, iar cu cartea de credit i-am cumpărat preaiubitei mele niște cercei vechi, de argint. Aceștia m-au costat o mie o sută. Cu o zi înainte să-mi spună că nu mai vrea să mă vadă în viața ei, m-am dus la un magazin alimentar select și-am cumpărat o sticlă de Dom Pérignon, un sfert de kilogram de paté de ficat, niște icre negre, niște brânzeturi fine și alte bunătăți pentru masa de Crăciun. Am dat pe ele trei sute de dolari, dar, la naiba, viața-i scurtă!

Băncile perfide care emisese ră cărțile de credit îmi dăduseră mână liberă, în mod inexplicabil, chiar cu câteva săptămâni înainte de perioada sărbătorilor. M-am trezit deodată că pot să cheltuiesc după dorință și, cu perspectiva absolvirii și a locului de muncă la numai câteva luni de-atunci încolo, știam că voi putea să mă descurc și să plătesc ratele lunare, până în vară. Așa că am tot cheltuit, visând la o viață minunată cu Sara.

Îmi vine să-mi dau în cap acum, dar am pus mâna pe creion și pe hârtie și-am calculat totul. Mă puteam descurca.

Pateul de ficat s-a stricat când l-am lăsat pe frigider, într-o noapte, în timpul unei beții strașnice cu bere ieftină. De Crăciun, la prânz, am mâncat singur, în apartamentul meu întunecos, brânza și-am băut șampania. Nici nu m-am atins de icrele negre. M-am așezat pe canapeaua mea strâmbă și m-am tot uitat la bijuteriile care zăceau pe jos, în fața mea. Mă holbam la darurile de Crăciun pentru draga mea și plângeam, în timp ce ciuguleam din brânză și sorbeam câte-o gură de Dom.

La un moment dat, între Crăciun și Anul Nou, m-am recules și-am făcut niște aranjamente să înapoiez lucrurile acelea scumpe magazinelor de unde le cumpărasem. M-am răsfățat cu ideea să le arunc de pe un pod, precum Billy

Joe, sau să fac altă ispravă dramatică. Luând însă în considerație starea emoțională în care mă aflu, mi-am zis că e înțelept să mă țin departe de poduri.

Era chiar la o zi după Anul Nou. M-am întors în apartamentul meu după o lungă plimbare și după un jogging și-am constatat că-am fost jefuit. Ușa fusese forțată. Hoții îmi furaseră vechiul televizor și casetofonul stereo, un borcan cu mărunțiș de pe comodă și, desigur, bijuteriile cumpărate pentru Sara.

Am chemat poliția și-am făcut plângere. Le-am arătat chitanțele de la cărțile de credit. Ofițerul de poliție a dat din cap și mi-a spus să iau legătura cu societatea mea de asigurări.

Spulberasem trei mii de dolari pe nimic. Sosise timpul să cobor cu picioarele pe pământ.

Mâine urmează să fiu evacuat.

Codul falimentului are o prevedere minunată, care garantează imunitatea legală a unui debitor. Din acest motiv, vezi corporații mari și bogate, inclusiv amicul Texaco, ajungând la tribunalul pentru falimente, când au nevoie de protecție temporară. Proprietarul meu nu poate să se atingă mâine de mine; nu are voie nici măcar să mă sune la telefon, să mă facă cu ou și cu oțet.

les din lift și inspir adânc. Holul e înțesat cu avocați. Există trei judecători permanenți care se ocupă de falimente și sălile lor de judecată se afla la acest etaj. Planifică zeci de înfățișări pe zi și fiecare dintre acestea presupune o groază de avocați; unul pentru debitor și mai mulți pentru creditori. E o junglă. În timp ce mă fâțâi pe acolo, îmi ajung la ureche tot felul de discuții importante - avocați sporovăind despre taxe medicale neplătite sau despre valoarea vreunei camionete. Intru în biroul funcționarilor și aștept zece minute, până când avocații din fața mea catadicsesc să-și înainteze petițiile. Le cunosc foarte bine pe secretare, așa că flirtează și sporovăiesc cu ele, fără grija. Măi, ce mi-ar mai plăcea și mie să fiu un

avocat important care se ocupă de falimente, iar fetele de aici să-mi zică pe nume.

Anul trecut, un profesor ne-a spus că domeniul acesta al falimentului se va dezvolta mult în viitor, luând în considerație vremurile nesigure din punct de vedere economic, scăderea numărului locurilor de muncă și restrângerea corporațiilor. Informația venea de la o persoană care nu practicase nici măcar o oră.

În orice caz, în momentul de față pare un domeniu profitabil, fără îndoială. În stânga și-n dreapta se înaintează petiții peste petiții. Toată lumea se-ndreaptă spre faliment.

Îi înmânez actele unei funcționare hărțuite, o față drăgălașă, cu gura plină de gumă de mestecat. Se uită la petiție și mă studiază cu atenție. Sunt îmbrăcat cu o cămașă de doc și cu pantaloni kaki.

— Sunteți avocat? mă întrebă ea tare și toate privirile se îndreaptă spre mine.

— Nu.

— Sunteți debitor? mă întrebă ea și mai tare, mestecând gumă.

— Da, rostesc eu repede.

Un debitor care nu are avocat poate să-și pună singur petiția la dosar, deși nimeni nu face reclamă acestui lucru. Dau aprobator din cap și ea pune timbrele pe petiție.

— Taxa de înscriere e de optzeci de dolari, vă rog.

Îi înmânez patru hârtii de câte douăzeci de dolari. Ia banii și se uită la ei bănuitor. În petiția mea nu există niciun cont, pentru că l-am lichidat ieri, anulând efectiv o „avuție” de 11,84 \$. Celelalte bunuri ale mele de pe listă sunt: o Toyota foarte uzată - 500 \$; diverse mobile și lucruri utile -150 \$; o colecție de CD-uri - 200 \$; tratate de drept - 125 \$; îmbrăcăminte - 150 \$. Toate aceste bunuri sunt considerate personale și astfel sunt scutite de procedurile pe care tocmai le-am început. Pot să le păstrez pe toate, dar mi se cere să plătesc, în continuare, pentru Toyota.

— Bani gheață? zice ea, apoi se pregătește să-mi facă o chitanță.

— N-am cont la bancă, aproape că-i strig în față, ca să audă toți curioșii aceia numai ochi și urechi, care vor să cunoască toată povestea mea.

Se holbează la mine și eu la ea. Apoi se întoarce la treabă și, într-un minut, îmi întinde o copie a petiției, împreună cu chitanța. Observ că e trecută data, ora și sala în care voi avea prima audiere.

Dau să ies pe ușă, când sunt oprit. Un tânăr îndesat, cu o față transpirată și cu barba neagră mă ia ușor de braț.

— Iertați-mă, domnule, zice el.

Mă opresc și mă uit la el. Îmi strecoară o carte de vizită oficială.

— Robby Molk, avocat. Am auzit fără să vreau și m-am gândit că, poate, aveți nevoie de ajutor, în legătură cu FM-ul dumneavoastră.

FM reprezintă un termen avocățesc impersonal pentru faliment.

Mă uit la cartea de vizită, apoi la fața aceea ciupită de vărsat. De fapt, am auzit de Molk. L-am văzut reclama în ziar. Se ocupă de falimente, pentru o sută cincizeci de dolari și iată-l aici, rotindu-se ca un vultur prin biroul funcționarelor, așteptând să se arunce asupra vreunui ticălos falit care să mai aibă o sută cincizeci de dolari în buzunar.

Îi iau politicos cartea de vizită și zic, încercând să fiu drăguț:

— Nu, mulțumesc. Mă descurc și singur.

— Poți foarte ușor s-o dai în bară, zice el repede și sunt sigur că a rostit aceste cuvinte de-o mie de ori. Capitolul ăsta, 7, poate fi foarte problematic. Eu mă ocup de o mie de cazuri pe an. Pune două sute jos și m-apuc imediat de treabă. Am un oficiu dotat și personal specializat.

Acum a sărit la două sute de dolari. Bănuiesc că dacă îl soliciți, îți mai cere cincizeci, pe deasupra. Bănuiesc că aş putea să-i dau peste nas foarte ușor în clipa asta, dar ceva îmi spune că Molk e genul pe care nu-l poți umili nicicum.

— Nu, mulțumesc, spun și mă smucesc de lângă el.

Coborârea e lentă și neplăcută. Liftul e înțesat de avocați, toți prost îmbrăcați, cu serviete ponosite și pantofi scâlțiați. Flecăresc și-acum despre scutirea de taxe, despre ce e asigurat și ce nu. Sporovăială avocățască nesuferită. Discuții teribil de importante. Parcă nu se mai satură.

Când să ajungem jos, mă cuprinde amețeala. Habar n-am ce voi face peste un an; foarte posibil că și eu voi urca și voi coborî în liftul acesta și mă voi angaja în dezbaterei banale, cu aceiași oameni. Și voi fi exact ca ei, pierdut pe străzi, încercând să storc taxe de la cei care pot plăti, bântuind pe la tribunal și căutându-mi de lucru.

Gândul acesta mă amețește. În lift e foarte cald și abia poți să respiri. Cred că-mi vine rău. Se oprește și dau cu toții năvală într-un hol, apoi se împrăștie, continuând să vorbească și să negocieze.

Aerul curat îmi limpezește capul, în timp ce o pornesc pe Mid-America Mall, o alee pentru pietoni cu un tramvai fantastic, destinat să-i plimbe de colo-colo pe toți bețivii. Mai demult, se numea Strada Principală și pentru foarte mulți avocați rămâne locul preferat, unde se simt ca acasă. Sălile de tribunal se află la numai câteva străzi depărtare. Trec pe lângă marile clădiri din centrul orașului, întrebându-mă ce se petrece acolo, sus, în nenumăratele firme: asociați care mișună peste tot, lucrând câte optsprezece ore pe zi, pentru că cei de lângă ei muncesc douăzeci; parteneri tineri discutând strategia firmei, parteneri bătrâni, clocind tot felul de idei, în birourile lor somptuoase, în timp ce echipe întregi de avocați mai tineri le așteaptă instrucțiunile.

Cinstit, asta îmi doream când am început facultatea de drept. Voiam presiunea și puterea care emană atunci când lucrezi cu oameni deștepți și profund motivați - toți sub stres și la limită. Firma unde am muncit vara trecuta era mică, formată numai din doisprezece avocați, dar și dintr-o mulțime de secretare, și de asistenți și, uneori, haosul acela mă înveselea. Nu eram decât o cantitate neînsemnată acolo, dar tânjeam să devin, cândva,

conducătorul unei astfel de firme.

Cumpăr o înghețată de la un vânzător ambulant și mă așez pe o bancă din scuarul tribunalului. Porumbeii se uită la mine. De-aici se vede ca prin ceață Prima Clădire Federală, cea mai înaltă construcție din Memphis, sediul firmei Trent & Brent. Aș face moarte de om ca să lucrez acolo. E ușor pentru mine și pentru colegii mei să-i înjurăm. Îi urâm pentru că nici nu se uită la noi și nu s-ar obosi măcar să ne acorde un interviu.

Bănuiesc că există un Trent & Brent în fiecare oraș, în fiecare domeniu. N-am reușit să aparțin lumii aceleia, așa că nu fac decât să trec prin viață urându-i.

Pentru că veni vorba de firme, mă gândesc că, o dată ce tot sunt în centru, îmi voi petrece câteva ore ciocnind pe la uși. Am o listă de avocați care lucrează fie pe cont propriu, fie în asociații de câte doi-trei. Singurul factor încurajator într-un domeniu atât de saturat este că ai atât de multe uși la care poți să bați. Există speranța, îmi spun neconștient, ca la un moment dat să dau de un oficiu pe la care n-a mai trecut nimeni și să descopăr un avocat necăjit în căutare urgentă de un ageamiu care să-i facă treaba mizerabilă. Poate să fie și femeie. Nu mă interesează.

Trec pe lângă câteva blocuri și mă îndrept spre Sterick Building, prima clădire înaltă construită la Memphis, acum sediul a sute de avocați. Pălăvrăgesc cu câteva secretare și le dau biografia mea. Mă uluiește numărul mare de oficii juridice care și-au angajat funcționare morocănoase, nepoliticoase, chiar. Înainte de a le spune că-mi caut de lucru, sunt tratat de cele mai multe ori ca un cerșetor. Vreo două mi-au smuls hârtiile din mână și mi le-au aruncat într-un sertar. Sunt tentat să mă dau drept potențial client, un soț îndurerat al unei tinere femei omorâte de un camion asigurat și paraasigurat. Și că șoferul era beat. Poate am să zic c-a fost un camion de la Exxon. M-ar pufni râsul să le văd pe cățelele acestea afurisite sărind de pe scaune, surâzând sălbatic și grăbindu-se să-mi facă o cafea.

Vizitez oficiu după oficiu, zâmbind, când, de fapt, îmi vine

să urlu, repetând aceeași placă în fața unor femei trase parcă la indigo: „Mă numesc Rudy Baylor și sunt student la facultatea de stat din Memphis. Aș dori să stau de vorbă cu domnul Cutare, în legătură cu o slujbă”. „O ce?!”, exclamă ele adesea. Iar eu continuu să zâmbesc, în timp ce le înmânez hârtiile și-mi exprim din nou dorința de a-l vedea pe domnul Mare Sculă. Dar acesta este totdeauna ocupat, așa că sunt expedit cu promisiunea că voi fi căutat.

Cartierul Granger din Memphis se află la nord de centru. Șirul de case înghesuite, de cărămidă, de pe străzile umbrite, stau mărturie incontestabilă a unei suburbii întregi aruncate acolo, la sfârșitul Celui de Al Doilea Război Mondial, când speculanții de bursă s-au apucat de construcții. Oamenii și-au găsit slujbe bune la fabricile din apropiere. Și-au plantat arbori în față și și-au construit terase, în spate. Cu timpul, speculanții s-au mutat spre răsărit și au ridicat case mai frumoase și Granger a devenit încet-încet un amestec de pensionari, de albi și de negri de condiție modestă.

Casa lui Dot și a lui Buddy Black e la fel ca toate celelalte. E situată pe un teren neted, nu mai mare de douăzeci și cinci pe treizeci și cinci de metri. Nelipsitul arbore din față a început să se usuce. În garajul cu o singură încăpere, se afla un Chevrolet. Iarba și tufișurile sunt tunse frumos.

Vecinul din stânga e pe cale să-și refacă un automobil de curse, și piesele și cauciucurile sunt împrăștiate peste tot, până în stradă. Cel din dreapta, și-a împrumut grădina din față în care buruienile au crescut de o jumătate de metru. Doi dobermanii patrulează pe cărarea dinăuntru gardului.

Parchez pe alea lor, în spatele Chevroletului, iar la doi metri câinii încep să mârâie la mine.

Suntem la mijlocul după-amiezei și temperatura se apropie de treizeci și opt de grade. Ferestrele și ușile sunt deschise. Arunc o privire prin ușa din față și bat ușor în rama plasei de sârmă de la intrare.

Nu-mi face nicio plăcere să vin aici, pentru că nu vreau să-l văd pe Donny Ray Black. Bănuiesc că e bolnav și emaciat, așa cum mi l-a descris mama lui, iar eu am inima slabă.

Dot vine la ușă, cu niște alcool mentolat în mână și se uită la mine prin plasa de sârmă.

— Eu sunt, doamna Black. Rudy Baylor. Ne-am cunoscut săptămâna trecută, la Gradina cu Chiparoși.

Probabil că în Granger comis-voiajorii au devenit o pacoste, pentru că se uită la mine ca la felul paișpe. Mai face un pas înainte și își vâără țigara între buze.

— Nu-ți amintești? Mă ocup de cazul dumitale cu Marele Profit.

— Credeam că ești unu' de la Martorii lui Iehova.

— Păi, nu sunt, doamnă Black.

— Mă cheamă Dot. Parcă ți-am mai spus o dată.

— Bine, Dot.

— Afurisiții ăștia ne înnebunesc. Ei și mormonii. Plus cercetașii care vând gogoși sâmbăta dimineața, până-n răsăritu' soarelui. Și ce dorești?

— Păi, dacă aveți o clipa liberă, aș vrea să discutăm despre caz.

— Ce anume?

— Aș vrea să-mi spuneți câteva lucruri.

— Am crezut că ți-am spus tot ce trebuia.

— E nevoie să mai știu câte ceva.

Suflă fumul prin plasă și deschide. Intru într-o cameră mică de zi, apoi o urmez în bucătărie. Casa e umedă, lipicioasă chiar, și miroase peste tot a tutun.

— Ceva de băut? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc.

Mă așez la masă. Dot își toarnă niște cola dietetică peste câteva cuburi de gheață și se sprijină de masa de la perete. Buddy nu se vede pe niciunde. Presupun că Donny Ray e într-un dormitor.

— Unde e Buddy? o întreb eu voios, de parcă aș fi prieten vechi cu el și mi-e dor să-l văd.

Dot face semn cu capul spre fereastra care dă în spatele casei.

— Vezi mașina aia veche, de-acolo?

Într-un cotlon năpădit de iederă și de tufișuri, lângă un șopron, sub un arțar, se vede un Ford Fairlane vechi. E alb, cu două uși, ambele deschise. Pe capotă doarme o pisică.

— Stă acolo, în mașina lui, mă lămurește ea.

Automobilul e împresurat de buruieni și pare să nu aibă cauciucuri. De zeci de ani nu s-a mai clintit nimic de-acolo.

— Și unde se duce? Întreb eu, iar ea râde, pur și simplu.

Soarbe sonor din paharul cu cola.

— Buddy? Nu se duce niciunde. Am cumpărat mașina aia de nouă, în 1964. Stă acolo tot timpul, de dimineața până seara. Numai el și pisicile.

Există o oarecare logică în preferința lui. Singur, acolo, ferit de fumul de tutun care să-l îmbâcsească, departe de suferințele lui Donny Ray.

— De ce? Întreb eu.

E clar că n-o supără aceasta discuție.

— Buddy nu e zdravăn. Ți-am mai spus săptămâna trecută, doar.

Cum să uit una ca asta?

— Și Donny Ray ce face? Întreb.

Ridică din umeri și se așază pe un scaun de la masa șubredă din fața mea.

— Are unele zile bune, altele mai rele. Vrei să-l cunoști?

— Poate, mai târziu.

— Stă aproape tot timpul în pat. Dar se mai mișcă, uneori. Poate îl fac să se scoale, înainte să pleci.

— Da, poate. Uite ce-i, am lucrat destul de mult la cazul dumitale. Vreau să zic că am stat și-am citit materialul orenregi. Apoi, am studiat câteva zile cărțile de drept, la bibliotecă și, sincer, cred că voi, oameni buni, ar trebui să-i dați în judecata și să-i spulberați pe cei de la Marele Profit.

— Credeam c-am hotărât de-atunci lucrul asta, zice ea, privindu-mă tăios.

Dot are un chip necruțător, fără îndoială, din cauza vieții

alături de găgăuță ăla din mașină.

— Poate, dar trebuia să fac cercetări. Sfatul meu e să-i dați în judecată și asta cât mai repede.

— Păi, nu mai pierde vremea, atunci.

— Să nu vă așteptați însă la o soluție rapidă. Vă puneți cu o mare corporație. Au o mulțime de avocați care pot bloca și întârzia lucrurile. Cu asta-și câștigă doar pâinea.

— Și cât o să țină toată treaba?

— Poate să dureze luni, ani chiar. Există posibilitatea să-i obligăm să plătească repede, doar prin întocmirea unui dosar, dar ei pot să ne forțeze să mergem la proces, apoi, la Curtea de Apel. Nu se știe niciodată cum vor decurge lucrurile.

— Păi, el o să moară în câteva luni.

— Pot să te-ntreb ceva?

Ea sufla fumul, dând totodată din cap în perfecta concordanță.

— Marele Profit a refuzat cererea, prima oară, în august, anul trecut, chiar după ce i s-a pus diagnosticul lui Donny Ray. De ce-ai așteptat până acum să consulți un avocat?

Folosesc termenul de „avocat” într-un sens foarte larg.

— Am fost o proastă, înțelegeți? Am crezut că o să-mi plătească, știi, că o să ia asupra lor cheltuielile cu taxele și tratamentul. Am continuat să le scriu, iar ei mi-au tot răspuns. Nu știu. Pur și simplu, am fost o proastă. Ne-am plătit cotizațiile regulat, n-am întârziat niciodată, atâția ani. Mi-am închipuit c-o să ne onoreze polița până la urmă. Apoi, n-am avut niciodată avocat. Nici tu divorț, nici altceva de genul ăsta. Numai Dumnezeu știe, poate-ar fi trebuit s-o fac.

Se întoarce tristă și se uită pe fereastră, privind lung, în direcția automobilului și meditănd la toata durerea ei.

— Bea o halbă de gin dimineața și una, după-amiaza. Și, ca să fiu sinceră, nici nu-mi pasă. Treaba asta îl face fericit, îl ține departe de casă. Oricum, nu se poate spune că băutura îl împiedică de la cine știe ce îndatorire; înțelegeți ce vreau să spun...

Ne uitam amândoi la silueta ghemuită pe scaunul din față. Buruienile și arțarul îi țin umbră.

— Îți cumperi dumneata băutura? o întreb eu, ca și cum asta ar avea vreo importanță.

— O, nu. Plătește un puști din vecini să se ducă să i-o cumpere și să i-o dea pe furiș. Crede că eu nu știu.

Se aude mișcând ceva, în spate. Nu au instalație de aer condiționat care să acopere sunetele. Tușește cineva. Încep să vorbesc.

— Uite ce-i, Dot, aș vrea să mă ocup de cazul ăsta pentru dumneata. Știi că nu sunt decât un ageamiu, un puști pe cale să termine dreptul, dar am pierdut deja ore-ntregi studiind dosarul și îl cunosc mai bine ca oricine.

Are o privire goală, aproape fără speranță. Pentru ea, orice avocat e la fel. Va avea încredere în mine, așa cum ar avea în oricine, ceea ce nu-nseamnă nimic. Ce ciudat! Deși avocații cheltuiesc atâția bani pe publicitate, pe la televiziuni de mâna a doua, pe afișiere jechoase și prin tot felul de broșuri, exista încă oameni ca Dot Black care nu pot deosebi un specialist de un student în anul trei la drept.

Contez pe naivitatea ei.

— Va trebui, probabil, să mă asociez cu încă un avocat, numai ca să-i pun numele pe acte, până când trec examenul de intrare în barou. Știi cum e.

Nu pare s-o surprindă.

— Cât mă costă?

Îi zâmbesc cu căldură.

— Niciun sfanț. Îți iau cazul pe credit. Îmi dai o treime din ceea ce câștigăm. Dacă nu câștigăm nimic, nu-mi plătești.

Cu siguranță, a mai văzut ea reclame de felul acesta, dar pare să n-aibă habar.

— Cât?

— Îți dăm în judecată pentru milioane, zic eu dramatic, iar ea devine interesată.

Nu cred că există nici cea mai mica urmă de lăcomie în trupul femeii acesteia bătute de soartă. Orice vis pe care l-a avut în legătură cu o viață mai bună a dispărut de mult,

nici nu-și mai amintește de asta. Dar îi place ideea să le-o facă celor de la Marele Profit.

— Iar dumneata iei o treime?

— Acum, nu că m-aștept să obținem neapărat milioane, dar indiferent cât, eu iau o treime. Și asta după ce plătești îngrijirile medicale ale lui Donny Ray. N-ai nimic de pierdut.

Izbește cu palma stângă în masă.

— Atunci, fă-o! Nu mă interesează cât obții, dar fă-o! Bine? Mâine!

Am în buzunar un contract împăturit cu grijă, pentru servicii legale, pe care l-am găsit într-un carnet cu formulare, din bibliotecă. Aș putea acum s-o pun să semneze, dar nu mă simt în stare de una ca asta. Din punctul de vedere al eticii, nu pot semna contracte prin care să reprezint oamenii înainte să fiu admis în barou și să obțin licența de practicare a profesiei de avocat. Cred că Dot se va ține de cuvânt.

Încep să arunc priviri la ceas, ca un adevărat om al legii.

— Și-acum, la lucru, zic eu.

— Nu vrei să-l cunoști pe Donny Ray?

— Poate data viitoare.

— Nu te condamn. Nu mai e decât piele și os.

— Mă întorc în câteva zile, când voi putea sta mai mult. Avem multe de discutat și va trebui să-i pun și lui niște întrebări.

— Bine, grăbește-te!

Mai sporovăim câteva minute despre Grădina cu Chiparoși și toate festivitățile de-acolo. Ea cu Buddy se duc acolo o dată pe săptămână, dacă reușește să-l împiedice să bea până la prânz. E singura dată când pleacă de-acasă împreună.

Ea vrea să stea de vorbă, eu, să plec. Mă conduce afară, se uită lung la Toyota mea murdară și lovită, bombănește în legătură cu produsele importate, mai ales din Japonia și latră la dobermani.

În timp ce mă depărtez, mă urmărește cu privirea, fumând lângă cutia poștală.

Pentru un proaspăt falit, cheltuiesc la bani în prostie. Dau opt dolari pe un ghiveci cu o mușcată și i-o duc domnișoarei Birdie. Îi plac foarte mult florile, zice ea, e singură, bineînțeles, și cred că e un gest frumos. O rază de soare în viața unei bătrâne.

Nimeresc bine. O găsesc în patru labe, pe stratul cu flori de lîngă casă, alături de alea care duce spre garajul izolat din spate. Banda de beton e străjuită de flori, de tufișuri, de iederă și de arbuști decorativi. Umbra deasă a arborilor, la fel de bătrâni ca stăpâna lor, se întinde peste pajiște. Pe o porțiune pavată cu cărămidă, se zăresc niște ghivece cu flori viu colorate.

Pur și simplu, mă îmbrățișează, când îi dăruiesc micul meu cadou. Își scoate mânușile de grădinărit, le aruncă între flori și mă conduce spre casă. A și găsit un loc potrivit pentru mușcată. O va planta mâine. Mă întreabă dacă vreau o cafea.

— Puțină apă, zic eu.

Îmi stăruie încă în memorie gustul searbăd al fierturii sălcii pe care mi-a dat-o data trecută. Mă așază pe un scaun ornamental de pe terasă și își șterge mâinile pline de noroi pe șorț.

— Cu gheață? întreabă, încântată până peste poate, la gândul că mă va servi cu ceva de băut.

— Da, sigur, zic eu, iar ea se strecoară repede pe ușa bucătăriei.

Vegetația are o simetrie ciudată. Grădina din spate se întinde pe mai bine de cincizeci de metri, până la un gard viu. Printre arbori, zăresc un acoperiș. Din loc în loc, răsar mici oaze îngrijite, strătulețe cu flori de tot felul de care se vede clar că se ocupă cineva. Pe o platformă de cărămidă, de-a lungul gardului, se vede o fântână țâșnitoare, fără apă însă. Între doi arbori, un hamac care se mișcă ușor în bătaia vântului. Iarba nu e îmbruienată, dar trebuie cosită.

Îmi atrage atenția garajul. Are două uși glisante închise. Într-o parte, se afla o magazie cu ferestrele acoperite.

Deasupra, parcă ar fi un apartament, la care se ajunge pe niște scări de lemn ce dau colțul și, după toate aparențele, urcă până acolo. Cele două ferestre dau înspre casă. Unul din geamuri e spart. Pereții exteriori sunt năpădiți de iedera care pare că-și croiește drum prin giurgiuvelele crăpate.

Priveliștea are un oarecare pitoresc.

Domnișoara Birdie vine țopăind, ieșind pe ușa dublă, cu geamuri până jos, și aduce două pahare înalte cu apă cu gheață.

— Ce zici de grădina mea? Întreabă ea, așezându-se lângă mine.

— E frumoasă, domnișoară Birdie. Atât de liniștitoare!

— Asta-i viața mea, zice ea, făcând un gest larg cu mâinile, stropindu-mă pe pantofi, fără să observe. Așa-mi petrec eu timpul. Și îmi place foarte mult.

— E tare frumos! Dumneavoastră faceți toată treaba?

— O, aproape toată. Plătesc un puști cu treizeci de dolari să-mi tundă iarba, o dată pe săptămână. Nici nu-ți vine să crezi! Mai demult, nu-mi lua decât cincii.

Soarbe apa și plescăie din buze.

— Acolo, sus, aveți un apartament micuț? Întreb, arătând cu degetul spre garaj.

— Da, unul dintre nepoții mei a locuit, o vreme, acolo. L-a reparat, i-am făcut și-o baie, o bucătărioară. Era tare drăguț. Nepotul meu învăța la Memphis.

— Și cât a locuit acolo?

— Nu prea mult. Nici nu vreau să vorbesc despre el. Probabil că e unul dintre cei tăiați de pe listă.

După ce-ți petreci atâta vreme bătând pe la ușile oficiilor juridice, cerșind de lucru, fiind repezit de niște afurisite de secretare, îți dispar inhibițiile. Începi să devii nesimțit. Nu-ți mai e greu să fii respins, pentru că înveți repede că lucrul cel mai rău care ți se poate întâmpla e să ți se spună „nu”.

— Și, probabil, nu aveți de gând să-l închiriați, nu-i așa? Încerc eu marea cu degetul, ezitând un pic, dar fără să-mi fie teamă de un eventual refuz.

Se oprește cu paharul în aer și se uită lung spre

apartament, de parcă acum l-ar fi descoperit.

— Cui să-l închiriez? întrebă ea.

— Mi-ar plăcea foarte mult să locuiesc aici. E fermecător și bănuiesc că e multă liniște.

— De moarte, nu alta.

— Mă gândeam... pentru o vreme... Știți, până încep să lucrez și să stau pe propriile mele picioare.

— Tu, Rudy? face ea, neîncredătoare.

— Îmi place foarte mult aici, zic eu cu un zâmbet destul de sincer. Mi se potrivește perfect. Sunt singur, liniștit și nu-mi permit o chirie prea mare. E perfect pentru mine.

— Și cât poți plăti? întrebă ea tranșant, transformându-se dintr-o dată într-un avocat care-și perpelește clientul falit.

Mă ia pe neașteptate.

— O, păi, nu știi... Dumneavoastră sunteți proprietarul. La cât vă gândiți?

Își întoarce capul și se uita la arbori.

— Ce-ai zice de patru, ba nu, de trei sute de dolari pe lună?

E clar că domnișoara Birdie n-a mai închiriat până acum.

Zice și ea niște sume care-i vin în minte. Bine că n-a început cu opt sute pe lună.

— Cred c-ar fi bine să-l văd, mai întâi, spun eu, precaut.

Se ridică în picioare.

— Știi, e cam mizerabil. De vreo zece ani, îl folosesc ca magazie. Dar putem să facem curățenie. Bănuiesc că e nevoie și de instalator.

Mă ia de mână și traversăm pajiștea.

— Trebuie să pornim instalația de apă. Nu știi exact cum stăm cu încălzirea și cu aerul condiționat. E ceva mobilă acolo, dar nu mare lucru; niște vechituri care nu mi-au mai trebuit.

Se uită în sus, la scările crăpate.

— Ai nevoie de mobilă?

— Nu cine știe ce.

Balustrada e șubredă și toată casa se zgâlțâie parcă sub

- OMUL CARE ADUCE PLOAIA -

pașii noștri.

9

În facultatea de drept e imposibil să nu-ți faci dușmani. Competiția e, uneori, malefică. Oamenii învață cum să trișeze și să vâre cuțitul în tine pe la spate; un antrenament înainte de a fi aruncat în lumea reală. Am asistat, când eram în anul întâi, la o încăierare dintre doi studenți din anul trei, care au început să urle unul la altul la un concurs de procese simulate. Au fost exmatriculați, apoi readmiși. Școala asta are nevoie de bani pentru întreținere.

Sunt destui aici pentru care nu am niciun fel de simpatie și vreo doi pe care îi detest chiar. Încerc însă să nu urăsc pe nimeni.

Dar în clipa de față îl urăsc pe gunoiul care mi-a făcut-o.

În orașul acesta, se publică un ziar cu toate tranzacțiile legale și financiare. Se numește „Raportul zilnic” și include, printre dosarele de divorț și de alte chestiuni vitale, o listă a activităților falimentare din ziua precedentă. Amicul, sau grupul în cauză, a crezut de cuviință că ar fi drăguț să-mi „culeagă” numele din atâtea necazuri ale zilei de ieri, să taie anunțul de sub Capitolul 7, apoi să-l împrăștie prin toată facultatea de drept. Iată cum sună: „Baylor, Rudy L., Student; Averi: 1,125 \$ (scutit de impozit); Datorii acoperite: 285 \$ la Compania financiara Wheels și Deals; Datorii neacoperite: 5.136,88 \$; Masuri până la proces: (1) Anularea contului sus-amintit de către Texaco; (2) Evacuarea din imobilul The Hampton; Loc de muncă: fără; Avocat: *Pro Se.*”

Pro Se înseamnă că nu-mi pot permite avocat și că mă apăr singur. Studentul de la biroul de primire în bibliotecă mi-a dat și mie un astfel de bilețel, azi-dimineață când am intrat aici, și mi-a spus că a văzut o mulțime prin toată facultatea; până și la afișier. A adăugat:

— Mă întreb ce-i nostim în asta.

I-am mulțumit și-am pornit în fugă spre colțișorul meu din pivniță, furișându-mă iar printre rafturi, ca nu cumva să

dau de vreo față cunoscută. Curând se vor termina cursurile și voi scăpa de-aici, de oamenii ăștia pe care nu-i pot suporta.

Am oră de întâlnire cu profesorul Smoot în dimineața aceasta, dar sosesc cu zece minute întârziere. Nu se supără. Cabinetul lui are un fel de dezordine studiată, ca al unui învățat prea inteligent ca să se mai gândească la fleacuri. Papionul îi stă strâmb, zâmbetul îi e sincer.

Stăm mai întâi de vorbă despre familia Black și despre necazul lor cu Marele Profit. Îi înmânez un rezumat de trei pagini al cazului, împreună cu concluziile mele ingenioase și cu sugestiile de acțiune. Le citește atent, în timp ce eu mă uit la ghemotoacele de hârtie de sub birou. E foarte impresionat și nu contenește s-o spună. Aproba fără nicio rețineră sfatul meu ca Dot și soțul ei să ia legătura cu un avocat bun și să intenteze Marelui Profit un proces de re-credință. E total pe dinafară.

Tot ce vreau de la el e o notă de trecere, nimic altceva. Discutăm apoi despre domnișoara Birdie Birdsong. Îi spun că o duce destul de bine și că vrea să-și refacă testamentul. Nu-i dau detalii. Îi prezint un document de cinci pagini, vechiul testament revizuit, iar el se uită în fugă peste rânduri. Zice că e bine, fără să citească însă ceva. Cursul de „Probleme legale ale vârstei a treia” nu necesită un examen final și nici lucrări speciale. Nu e nevoie decât să te duci la ore, să-i vizitezi pe babalâci și să faci prezentarea unui caz. Smoot îți dă imediat o nota maximă.

Profesorul o cunoaște pe domnișoara Birdie de mai mulți ani. În mod clar, ea e regina Grădinii cu Chiparoși, pentru moment, și o vede de două ori pe an, când se duce acolo cu studenții. N-a fost niciodată înclinată, până acum, să ceară sfaturi juridice pe gratis, zice el, jucându-se cu papionul. Aducă că îl surprinde că e așa bogată.

Și ce l-ar mai surprinde dacă ar ști că e pe cale să-mi devină gazdă!

Cabinetul lui Max Leuberg e după colț. Mi-a lăsat un

mesaj la intrare, cum că trebuie să mă vadă neapărat. Max pleacă la sfârșitul anului școlar. A fost detașat doi ani din Wisconsin și i-a sosit sorocul. Probabil că-mi va fi dor de el când vom pleca amândoi de-aici, dar, pentru moment, e greu să mă imaginez cuprins de vreun sentiment nostalgic față de oricine sau orice legat de aceasta facultate.

Cabinetul lui Max e plin de cutii goale de băutură. Își împachetează lucrurile înainte de plecare. N-am văzut în viața mea o asemenea harababură. Ne lăsăm, câteva clipe jenante, legănați de amintiri, făcând un efort disperat să găsim ceva atrăgător în facultatea de drept. Nu l-am mai văzut atât de abătut niciodată. Pare aproape trist, la modul cel mai sincer, că pleacă. Îmi arată un teanc de hârtii înghesuite într-o cutie de carton.

— Astea sunt pentru tine. E vorba de niște materiale recente, pe care le-am folosit în cazuri de rea-credință. Ia-le. S-ar putea să-ți fie de folos.

Nu le-am terminat nici pe cele pe care mi le-a recomandat înainte!

— Mulțumesc, Max, zic, uitându-mă la curcanul roșu de pe cutie.

— Ai făcut dosarul pentru proces? mă întreabă el.

— Păi, nu. Nu încă.

— Trebuie să-l faci. Găsește un avocat din centru, cu palmares la activ. Pe cineva care are experiență în cazurile de rea-credință. M-am gândit mult la materialul tău și-ai să vezi că te va acapara până la urmă. Trebuie să inciți juriul. Parcă-i văd cum se vor ambala cu toții, în dorința de a-i pedepsi pe cei de la societatea de asigurări. Trebuie să se ocupe cineva de cazul ăsta și să ia taurul de coame.

Păi, eu ce altă treabă am, decât să iau taurul de coame?

Sare de la locul lui și își întinde brațele.

— La ce firmă te angajezi? întreabă el, stând pe vârfuri, exersând o figură de yoga de extensie a gambelor. Cazul acesta este extrem de important pentru tine. Mă gândeam că poate ar trebui să-l iei la firma ta, să-i lași pe cei în drept să-și pună pecetea și-apoi, să duci tu greul. Trebuie să fie

cineva, acolo, cu experiență în procese. Mă poți suna, dacă vrei. Voi sta toata vara la Detroit și voi lucra la un caz uriaș, împotriva societății Allstate, dar mă interesează și problema ta, înțelegi? Cred că s-ar putea să fie ceva măreț, un punct de cotitură. Mi-ar plăcea tare mult să văd cum îi mazilești pe băieții ăștia.

— Păi, ce-a făcut Allstate? întreb, schimbând subiectul cu firma mea.

Pe față îi apare un rânjet larg, își încrucișează mâinile în creștetul capului. Nici nu-mi vine să cred!

— Incredibil! zice el, apoi se lansează într-o perorație furtunoasă despre cazul său extraordinar. Mai bine nu întrebam.

Din experiența mea limitată cu avocații, mi-am dat seama că toți suferă de aceeași boală. Unul dintre cele mai nesuferite obiceiuri este acela al „poveștilor vânătorești”. Dacă au un proces foarte important, țin cu tot dinadinsul să afle și cei din jur. Dacă sunt în curs de rezolvare a unui caz care i-ar putea îmbogăți, trebuie să-și împărtășească bucuria și cu ceilalți. Max și-a pierdut somnul, visând cum îi va zdrobi pe cei de la Allstate.

— În orice caz însă, zice el, revenind la realitate, s-ar putea să te ajut. Nu mă mai întorc la toamnă, dar ți-am lăsat adresa și numărul de telefon în cutie. Dacă ai nevoie, sună-mă.

Ridic cutia cu hârțoage. E grea și cartonul de dedesubt se îndoaie.

— Mulțumesc, rostesc eu, întorcându-mă spre el. Apreciez mult tot ce ai făcut pentru mine.

— Vreau să te ajut, Rudy. Nu există nimic mai incitant pe lumea aceasta decât să pui la zid o societate de asigurări. Crede-mă.

— O să fac tot ce-mi sta în putință. Mulțumesc.

Sună telefonul, iar el se repede să ridice receptorul. Eu mă strecor afară din birou, cu pachetul voluminos în brațe.

Între domnișoara Birdie și mine se stabilește o înțelegere

mai puțin obișnuită. Ea nu se prea pricepe la negocieri și e clar că nu are nevoie de bani. Reușesc să ajung la o sută cincizeci de dolari pe lună, inclusiv curentul și apa. Pe deasupra, îmi pune la dispoziție tot felul de mobile, cu care aș putea aranja patru camere. În afară de bani, îi promit că o voi ajuta la treburile de pe lângă casă, mai ales la întreținerea gazonului și a grădinii. Voi cosi iarba, ca să economisească treizeci de dolari pe săptămână. Voi tunde tufișurile, voi grebla frunzele; și alte lucruri de felul acesta. La un moment dat, a făcut aluzie și la plivit, dar n-am luat-o în serios.

Pentru mine, e un chilipir și sunt mândru de abilitatea mea în materie de târguială. Apartamentul face cel puțin trei sute cincizeci de dolari pe lună, așa că am economisit două sute, bani gheață. Cred că pot câștiga atât, muncind cinci ore pe săptămână, adică douăzeci pe lună. În condițiile actuale, nu-i deloc o afacere proastă. După trei ani de trai în bibliotecă, am nevoie de aer curat și de mișcare. Nimeni n-o să știe că sunt ajutor de grădinar. În plus, voi fi aproape de domnișoara Birdie, clienta mea.

Înțelegerea se va încheia oral, de la o luna la alta, așa că, dacă nu merge, mă mut în altă parte.

Nu de mult, am vizitat vreo câteva apartamente drăguțe, potrivite pentru un avocat în devenire. Mi-au cerut șapte sute de dolari pentru două dormitoare ceva mai mici de o sută de metri pătrați. Abia așteptam să mă mut acolo. Între timp, multe s-au schimbat.

Acum mă mulțumesc cu un lăcaș oarecum spartan, proiectat de domnișoara Birdie, lăsat apoi în părăsire timp de zece ani. E un adăpost modest, cu carpete grosolane portocalii și cu pereții verde-pal. Apartamentul e compus dintr-un dormitor, o chicinetă propriu-zisă, care se continuă cu o mică sufragerie. În fiecare încăpere, plafonul e boltit și neregulat, ceea ce îți cam dă un sentiment de claustrofobie, de îndată ce pătrunzi în această mică mansardă.

Mie-mi convine de minune. Atâta vreme cât domnișoara

Birdie mă lasă în pace, totul va fi perfect. I-am promis, la insistențele ei, că nu voi face chefuri nebune, că nu voi da muzica tare, că n-am să aduc femei ușoare, băutură, droguri, câini și pisici. Ea însăși mi-a făcut curățenie; a frecat podelele, a șters pereții și a scos gunoiul, atât cât i-a fost posibil. M-a ajutat să-mi car bruma de lucruri în casă. Sunt sigur că-i era milă de mine.

Îndată ce-am urcat ultima cutie, înainte să apuc să despachetez ceva, a insistat să bem o cafea pe terasa din spate.

Am stat acolo vreo zece minute, și nici n-am apucat să-mi trag bine sufletul, când a decretat că e timpul să „atacăm” straturile de flori. Am smuls la buruieni, până m-a luat durerea de șale. În primele clipe, a lucrat cot la cot cu mine; apoi, s-a ridicat și-a început să-mi dea indicații.

Nu reușesc să scap de corvoada grădinăritului, decât atunci când mă retrag la Yogi's. Sunt de serviciu la bar până la închidere, adică până după ora unu noaptea.

În seara aceasta e foarte multă lume și, spre disperarea mea, văd și niște colegi de-ai mei, grupați în jurul a două mese lungi, în colțul din față. E vorba de banchetul uneia dintre fraternitățile legate în timpul facultății și din care eu n-am făcut niciodată parte, nefiind invitat. Se numește „Pledanții”, un grup de studenți care se iau foarte în serios, genul de indivizi care fac „Revista de drept”. Se străduiesc să aibă o atitudine secretă și exclusivistă, organizează ritualuri cu incantații în limba latină și tot felul de chestii de-astea trăsnete. Majoritatea vor lucra fie la firme mari, fie în birourile legale federale. Vreo doi au fost acceptați chiar la catedra de taxe a Universității din New York. E o clică foarte pompoasă.

În timp ce eu le tot umplu halbele de bere, ei se îmbată rapid. Cel mai gălăgios e unul mititel, ca o veveriță, pe nume Jacob Staples, un tânăr avocat promițător, care, acum trei ani, când a început facultatea de drept, stăpâna deja arta tertipurilor murdare. Băiatul acesta a descoperit

mai multe metode de a păcăli pe toata lumea decât oricine-a trecut, de-a lungul anilor, prin aceasta facultate. A furat la examene, a ascuns tratatele de drept, ne-a șterpelit schițele, i-a mințit pe profesori și i-a determinat să amâne lucrările și colocviile. Va deveni curând milionar. Îl bănuiesc că el a tăiat anunțul acela din „Raportul zilnic” și-a răspândit copii peste tot în facultate. E stilul lui.

Deși încerc să nu-i bag în seamă, privirile ni se încrucișează, câteodată. De câteva ori, îmi ajunge la urechi cuvântul „faliment”.

Dar îmi fac de lucru și mai sorb câte-o gură de bere, dintr-o ceașcă mică de cafea. Prince se uită la televizor în colțul celalalt. Din când în când, le mai aruncă și el câte-o privire reținută. Urmărește cursele de ogari pe o pistă din Florida și pariază de fiecare dată. Tovarășul lui de joc și de băutură din seara aceasta e propriul său avocat, Bruiser Stone, un bărbat imens, foarte gras, cu părul des și lung, cu o barbă ca de țap. Cântărește cel puțin o sută șazeci de kilograme și, împreună, cei doi par niște urși care ronțăie alune pe-un bolovan.

Bruiser Stone este un avocat cu o etică extrem de îndoielnică. Se cunoaște cu Prince de mult, din vremea când erau prieteni la cataramă în liceu, în sudul Memphisului, și-au făcut multe matrapazlâcuri ascunse împreună. Își numără banii la adăpost de privirile străine. Mituiesc politicieni și polițiști. Prince e omul de acțiune, Bruiser, creierul. Și când Prince calcă pe bec, Bruiser apare pe prima pagină, strigând în gura mare câte nedreptăți se fac pe lumea asta. E un avocat foarte eficient în sala de tribunal, mai ales pentru că se știe că oferă sume importante de bani juraților. Prince nu se teme de verdicte.

Bruiser are patru sau cinci avocați în firma lui. Nu știu cât aș putea fi de disperat, ca să-i cer lui o slujbă. Nu mi se pare nimic mai rău pe lumea asta, decât să le spun celor din jur că lucrez pentru Bruiser Stone.

Lui Prince i-ar fi ușor să-mi aranjeze treaba. Adoră să facă favoruri, să demonstreze câtă influență are.

- OMUL CARE ADUCE PLOAIA -

Nu-mi vine să cred c-am ajuns să-mi treacă așa ceva prin
minte.

10

La insistențele noastre, ale celor patru, Smoot cedează și ne dă voie să ne ducem la Grădina cu Chiparoși singuri, nu în grup, ca să nu mai trecem prin chinurile orei de masă. Eu și Booker ne strecurăm acolo într-o zi, în timpul „Frumoasei Americi” și ne așezăm în spate, în vreme ce domnișoara Birdie le vorbește cu ardoare despre vitamine și despre gimnastica potrivită vârstei. Ne vede, până la urmă, și insistă să urcăm pe podium, ca să ne prezinte oficial.

După ce se termină programul, Booker se furișează într-un colț depărtat, unde se întâlnește cu clienții lui și le împărtășește lucruri pe care nimeni altcineva nu trebuie să le mai audă. Deoarece eu m-am întâlnit deja cu Dot, iar cu domnișoara Birdie am petrecut ore-ntregi, ciondănindu-ne asupra testamentului, nu prea am ce face aici. Dwayne Deweese, cel de-al treilea client al meu achiziționat în vizita trecută, este în spital și i-am trimis prin poștă o listă total inutilă a sugestiilor mele, care să-l ajute în micul lui război împotriva Administrației Veteranilor.

Testamentul domnișoarei Birdie nu e terminat și nici semnat. În ultima vreme, e foarte susceptibilă în legătură cu asta. Nu sunt prea sigur că mai vrea să-l schimbe. Zice că nu mai știe nimic de reverendul Kenneth Chandler, așa că s-ar putea să nu-i lase lui toată averea. Încerc s-o încurajez în acest sens.

Am discutat de câteva ori despre banii ei. Îi place să aștepte până mă îngrop până-n gât în bălegar și în pământ de flori, până începe să îmi curgă sudoarea pe vârful nasului înnegrit de mizerie, apoi tabără asupra mea cu câte-o întrebare ca nuca-n perete: „Și dacă nu-i las nimic lui Delbert, nevastă-sa poate să conteste testamentul?” Sau: „De ce nu pot să-mi împart banii chiar acum?”

Atunci mă opresc, mă înalț dintre flori, îmi șterg obrajii și încerc să mă gândesc la un răspuns inteligent. De obicei însă, între timp, ea schimbă subiectul și vrea să știe de ce

nu-i cresc azaleele de acolo.

Încerc să aduc vorba despre testament de câteva ori, în timp ce ne bem cafeaua pe terasă, dar devine imediat agitată și neliniștită. Manifestă o suspiciune sănătoasă față de avocați.

Am avut posibilitatea să verific anumite lucruri. A fost într-adevăr căsătorită a doua oară, cu un oarecare domn Anthony Murdine. Mariajul lor a ținut aproape cinci ani, până când acesta a murit. Se pare că soțul ei i-a lăsat o avere frumușică, după ce s-a prăpădit, care a stârnit multe controverse, din cauza că tribunalul din De Kalb County, Georgia, a dat ordin ca dosarul să rămână închis. Atât am putut afla. Mă gândesc să vorbesc cu unii dintre avocații implicați în proprietatea domnului Murdine.

Domnișoara Birdie vrea să vorbească, să-și etaleze talentele de orator. Asta o face să se simtă importantă în fața oamenilor ei. Ne așezăm la o masă de lângă pian, departe de ceilalți și ne apropiem capetele la câțiva centimetri unul de altul. Parcă nu ne-am mai văzut de-o lună.

— Trebuie să știu ce fac cu testamentul dumneavoastră, domnișoară Birdie, rostesc eu. Și înainte să mă apuc de el, e absolut necesar să aflu câte ceva și despre bani.

Își aruncă ochii împrejur, să vadă dacă ascultă cineva. Majoritatea amărâților ăștora nu ne-ar auzi nici dacă am urla unul la altul. Coboară vocea, ținându-și mâna la gură.

— Niciun ban nu e sub formă de proprietăți funciare. Piețe financiare, fundații reciproce, dividende municipale.

Mă surprinde că o aud vorbind de acest tip de investiții cu atâta dezinvoltură. Înseamnă că banii există.

— Cine se ocupă de ei? o întreb.

Întrebare inutilă de altfel, pentru că nu mă ajuta cu nimic la conceperea testamentului, dacă aflu cine îi gospodărește banii. Dar mă roade curiozitatea.

— O firmă din Atlanta.

— O firmă de avocați? întreb eu speriat.

— O, nu. N-aș putea avea încredere în avocați, în aceasta

chestiune. E vorba de un trust. Toți banii sunt investiți acolo. Primesc dobândă până la moarte, apoi se împarte averea. Așa a hotărât judecătorul.

— Ce venit vă aduc? Întreb eu, pierzându-mi total controlul.

— Uite ce-i, asta nu e treaba ta. Înțelegeți, Rudy?

Nu, nu este. Mi s-a dat peste mână, dar încerc să ies basma curată, în cea mai subtilă tradiție avocățească.

— Păi, ar putea avea importanță. În privința taxelor, știți...

— Ți-am cerut eu să te ocupi de taxe? Pentru asta am un contabil. Nu ți-am solicitat decât să-mi redactezi testamentul, dar se pare că te depășește.

Bosco se foiește la capătul celălalt al mesei și ne surâde. Nu prea mai are dinți. Domnișoara Birdie îi cere politicoasă să mai joace Parcheesi vreo câteva minute. E tare drăguță și înțelegătoare cu oamenii ăștia.

— Am să vă redactez testamentul așa cum doriți, domnișoara Birdie, zic eu sever. Dar trebuie să vă hotărâți.

Își îndreaptă spatele, oftează extrem de dramatic și strânge din dinți.

— Lasă-mă să mă mai gândesc.

— Bun. Dar nu uitați: exista atâtea lucruri cu care nu sunteți de acord în testamentul dumneavoastră, încât dacă vi se întâmplă ceva...

— Știu, știu, mă întrerupe ea, dând din mâini. Nu-mi mai ține teorii. În ultimii douăzeci de ani, am făcut cam tot atâtea teste. Știu totul despre ele.

Bosco plânge lângă ușa de la bucătărie, iar ea aleargă să-l liniștească. Booker își termină consultația, răsuflând ușurat. Ultimul lui client e bătrânul cu care și-a petrecut atâtea vreme în timpul vizitei noastre anterioare. E clar că tipul nu e mulțumit de rezolvarea dată de colegul meu, pentru că îl aud pe Booker rostind, în timp ce încearcă să se depărteze de el:

— Uite ce-i: consultația e gratuită. La ce te-aștepti?

Îi prezentăm respectele noastre domnișoarei Birdie și o

ștergem repede de-acolo. Prelegerea despre „Problemele legale ale vârstei a treia” aparține de-acum trecutului. În câteva zile, cursurile noastre vor lua sfârșit.

După trei ani în care am urât facultatea asta de drept cu înverșunare, ne trezim dintr-o dată eliberați. Am auzit, cândva, un avocat zicând că-ți trebuie vreo câțiva ani să ștergi din amintire mizeria și suferințele petrecute în școală și apoi, așa cum se întâmpla cu aproape toate evenimentele din viață, începi să ai amintiri frumoase. Părea copleșit de melancolie lăsându-se legănat de nostalgia zilelor glorioase ale educației sale juridice.

Eu, unul, nici măcar nu-mi pot închipui momentul acela în care, rememorându-mi acești trei ani din viață, voi fi în stare să declar că, până la urmă, au fost frumoși. Poate, într-o zi, voi fi capabil să pun cap la cap câteva amintiri despre clipele petrecute alături de prieteni, când hoinăream cu Booker, când lucram la Yogi's sau când făceam alte lucruri care îmi scapă pentru moment. Și sunt sigur că voi face haz cu Booker de toată chestia asta cu bătrânii de la Grădina cu Chiparoși și de încrederea lor în noi.

Da, s-ar putea să fie amuzant, cândva.

Îi sugerez să bem o bere la Yogi's. Fac eu cinste. E ora două și plouă - un moment perfect ca să ne ghemuim la o masă și să pierdem o după-amiază. S-ar putea să fie ultima noastră șansă.

Booker vrea din tot sufletul, dar trebuie să fie la birou, într-o oră. Marvin Shankle l-a pus să lucreze la un dosar care intră luni pe rol. O să-și petreacă tot sfârșitul de săptămână îngropat în bibliotecă.

Shankle lucrează șapte zile pe săptămână. Firma lui a inițiat multe dintre litigiile iscate în legătură cu drepturile civile la Memphis și-acum culege roadele. E formată din douăzeci și doi de avocați negri, dintre care jumătate sunt femei și încearcă toți să respecte planificarea împovăraătoare făcută de Marvin Shankle. Secretarele lucrează în schimburi, așa că îți stau totdeauna trei dintre

ele la dispoziție, douăzeci și patru de ore pe zi. Booker îl idolatrizează pe Shankle și știu că în câteva săptămâni va lucra și el duminica.

Mă simt ca un spărgător de bănci, hoinărind prin mahalale, dând crengile la o parte, încercând să aflu care e mai ușor de atacat. Dau de firma pe care o caut într-o clădire modernă, din piatră și sticlă, cu patru niveluri. E în estul Memphisului, pe o arteră aglomerată care duce spre vest, în centru și până la fluviu. Aici a aterizat flotila albilor.

Firma are patru avocați, toți trecuți de treizeci de ani, toți absolvenți ai facultății de stat din Memphis. Am auzit că au fost prieteni în studenție, și-au găsit de lucru la firme mari din oraș, s-au săturat apoi de stres și s-au strâns aici, ca să fie mai liniștiți. Le-am văzut publicitatea în anuar, pe o pagină întreagă. Se spune că îi costă patru mii de dolari pe luna. Se ocupă de toate, de la divorțuri la proprietăți funciare și expertize, dar, bineînțeles, stă scris cu litere mari, în anunț, că sunt specialiști în VĂTĂMARE CORPORALĂ.

Indiferent de ceea ce face sau, cel mai des, de ceea ce nu face un avocat, se va da totdeauna expert în vătămare corporală. Deoarece pentru marea majoritate a avocaților care nu au clienți pe care să-i taxeze la nesfârșit cu ora, singura speranță de bani serioși o reprezintă oamenii agresați sau uciși. E o modalitate ușoară de câștig. Să luăm, de exemplu, pe cineva rănit într-un accident de mașină din vina altui șofer care are asigurare. Stă o săptămână în spital, cu un picior rupt, fără salariu. Dacă avocatul ajunge la el înaintea agentului de asigurare, atunci îi poate stabili pretențiile la cincizeci de mii de dolari. Avocatul se-apucă să învârtească niște hârtii, dar probabil că nu ajunge nici măcar să intenteze proces. Își pierde cel mult treizeci de ore lucrând la acest caz și ia o taxă de vreo cincisprezece mii de dolari. Asta înseamnă cinci sute pe oră.

Dacă ajungi să faci asta, ai dat lovitura. De aceea,

aproape fiecare avocat care-și face publicitate în Memphis caută victime agresate fizic. Nu se cere experiență juridică; nouăzeci și nouă la sută din cazuri se rezolvă de la sine. Șmecheria e să ajungi la ele.

Nu mă interesează cum își fac ei reclamă. Singura mea grijă e să-i determin să mă angajeze. Stau câteva clipe în mașină, în timp ce ploaia se izbește în parbriz. Aș prefera să fiu biciuit ca un animal decât să intru în birou, să-i zâmbesc călduros secretarei, să pălăvrăgesc ca un comis-voiajor dezvăluindu-mi, într-un târziu, scopul vizitei, în așa fel încât să pot trece de ea și să intru la unul din șefi.

Nici nu-mi vine să cred că pot face una ca asta.

11

Scuza pe care-o găsesc ca să scap de ceremonia de absolvire e că am planificate câteva interviuri pe la niște firme juridice. Ceva promițător, îl asigur eu pe Booker, dar el știe mai bine. Știe că nu fac decât să bat pe la uși și să-mi împrăștii biografia prin tot orașul.

Booker este singura persoană căreia îi pasă dacă port tocă și robă și dacă iau parte la ceremonie. E dezamăgit că nu vin. Mama și Hank sunt cu cortul undeva, prin Maine, și se uită cum dă frunza. Am vorbit cu ea acum o lună, și habar n-are când îmi termin eu facultatea.

Am auzit că ceremonia e destul de plictisitoare, judecătorii bătrâni, de cursă lungă, țin tot felul de discursuri prin care îi imploră pe absolvenți să iubească legea, să-și trateze profesia onorabil, să o respecte ca pe o amantă geloasă și să îmbunătățească imaginea ei, maculată de cei care ne-au precedat. *Ad nauseum*. Prefer să stau la Yogi's și să mă uit cum pariază Prince la cursele de capre.

Booker va fi acolo cu toata familia. Cu Charlene și cu copiii. Cu părinții lui, ai ei, mai mulți bunici, mătuși, unchi, veri. Clanul Kane o să formeze un grup formidabil. Vor fi multe lacrimi și fotografii. E primul din familie care a făcut colegiul, iar faptul că mai termină și facultatea de drept e un motiv de mare mândrie. Sunt tentat să mă ascund în public, numai să mă uit la părinții lui, în clipa când își primește diploma. M-aș apuca, probabil, să plâng împreună cu ei.

Nu știu dacă familia Sarei Plankmore va lua parte la festivități, dar nu vreau să risc. N-aș suporta ideea s-o văd zâmbind în fața camerelor de filmat, îmbrățișându-se cu logodnicul ei, S. Todd Wilcox. Va purta, cu siguranță, o robă largă, așa că va fi imposibil să-ți dai seama dacă se vede deja că e gravidă. Iar eu ar trebui să asist la toate acestea. Oricât aș încerca mi-ar fi imposibil să-mi dezlipesc ochii de la mijlocul ei.

Cel mai bine e să nu mă duc acolo. Madeline Skinner mi-a mărturisit acum două zile că jumătate din absolvenți și-au găsit o slujbă oarecare. Alții s-au mulțumit cu mai puțin decât sperau. Cel puțin cincisprezece au pornit-o pe străzi pe cont propriu, și-au deschis mici birouri și s-au declarat gata de treabă. S-au împrumutat de bani pe la părinți și pe la unchi și-au închiriat cămăruțe cu mobilă ieftină. Madeline a făcut o statistică. Știe unde se duce fiecare. N-am cum să mă proțăpesc acolo, în tocă și-n robă neagră, alături de cei o sută douăzeci de colegi ai mei care știu cu toții că eu, Rudy Baylor, sunt singurul amărât fără serviciu din tot anul. La fel de bine aș putea să port tocă cu beculețe și robă rozalie! Nici nu mă gândesc să mă duc.

Mi-am luat diploma de ieri.

Ceremonia de absolvire începe la două, chiar în momentul în care eu intru în firma lui Jonathan Lake. Acesta va fi primul meu bis. Am mai fost aici acum o lună și i-am dat timid hârtiile secretarei. De data aceasta, va fi altfel. Acum, mi-am făcut un plan.

M-am interesat puțin despre firma Lake, atât cât se poate. Pentru că domnul Lake nu are de gând să-și împartă averea, e singurul partener. Are doisprezece avocați care lucrează pentru el. Șapte dintre ei sunt asociați specializați în procese, și ceilalți cinci sunt mai tineri și se ocupă cu diverse. Cei șapte sunt avocați pledanți talentați. Are fiecare câte o secretară, câte un asistent, care la rândul-i are și el o secretară. Aceasta structură e cunoscută sub numele de unitate pledantă. Fiecare secțiune de felul acesta lucrează independent fața de celelalte. Singurul care se mai bagă este Jonathan Lake, care trece, din când în când, pe la ei, să-i susțină, își ia ce cazuri vrea, ca să se ocupe personal de ele, mai ales pe cele în care se întrevede un verdict măreț. Îi place să-i dea în judecată pe obstetricieni, în diferite cazuri de nașteri nereușite și, recent, a făcut avere dintr-un litigiu legat de azbestul folosit în construcții. Fiecare asociat specializat în procese

Își conduce propriul său personal, are dreptul să angajeze și să concedieze și poate să-și aleagă cazurile. Am auzit că aproape optzeci la sută din afacere provine de la alți avocați, de genul celor care lucrează pe cont propriu sau se ocupă de proprietăți funciare, și care se întâmplă să dea peste câte un client vătămat. Venitul unui asociat pledant e determinat de mai mulți factori, printre care și de numărul de cazuri achiziționate.

Barry X. Lancaster e o tânără stea în ascensiune la aceasta firmă, proaspăt uns asociat pledant, care a păgubit un doctor din Arkansas de vreo două milioane, pe la Crăciun. Are trezeci și patru de ani, e divorțat, locuiește la birou și a studiat dreptul la Universitatea de Stat din Memphis. Îmi știu bine lecția. Acum caută un asistent. Am citit în „Raportul zilnic”. Dacă nu pot să încep ca avocat, ce-i rău în a fi asistent? Cândva, când voi fi mare și tare și voi avea propria mea firmă, o să circule o adevărată poveste în legătură cu tânărul Rudy care n-a putut să-și ia o slujbă și și-a început activitatea în biroul de corespondență al lui Jonathan Lake. Și, ia priviți ce-a ajuns acum!

Am întâlnire cu Barry X., la două fix. Recepționera mă primește cam în doi peri, dar treacă de la ea. Mă îndoiesc că-și mai amintește de mine. De la prima mea vizită, au trecut pe-aici cel puțin o mie de persoane.

Mă așez pe o canapea de piele, ascunzându-mi chipul după o revistă; trag cu ochiul admirativ spre covoarele persane și spre parchetul din lemn masiv. Grinzile de deasupra sunt groase de trezeci de centimetri. Birourile acestea se află într-un vechi depozit din apropierea cartierului mediciniștilor. Lake a plătit trei milioane de dolari numai pe renovarea și pe amenajarea acestui monument. Am văzut pozele și-am citit în două reviste despre cum a decurs totul.

După o așteptare de câteva minute, sunt condus de o secretară printr-un labirint de holuri și de coridoare spre biroul de la etaj. Mai jos, se află o bibliotecă fără pereți, neîngrădită - rafturi peste rafturi cu cărți. La o masă lungă,

stă un studios solitar, înconjurat de tratate, pierdut într-o mare de teorii contradictorii.

Cabinetul lui Barry X. este lung și îngust, cu pereții de cărămidă și cu podele scârțâitoare. E decorat cu tot felul de antichități și alte accesorii. Ne strângem mâinile și ne așezăm. Barry X. e un bărbat zvelt, bine făcut; îmi vin în minte fotografiile sălii de gimnastică pe care a amenajat-o domnul Lake pentru firma sa. Tot în reviste, am văzut că mai au o saună și o baie de aburi.

Barry e foarte ocupat. Fără îndoială, trebuie să se întâlnească cu oamenii lui, să pregătească strategia vreunui caz important. Telefonul e astfel plasat, încât văd beculețele licărind furios. Mâinile îi sunt calme, liniștite, dar nu se poate abține să se uite la ceas.

— Povestește-mi despre cazul dumatăle, zice el, după un scurt moment preliminar. Ceva despre o cerere refuzată de o societate de asigurări, nu-i așa?

Pare cam neîncredător, văzându-mă îmbrăcat în veston, cu cravată, altfel decât un client obișnuit.

— Păi, de fapt, am venit să caut o slujbă, zic eu cu îndrăzneală.

Mai mult decât să mă dea pe ușă afară, n-are ce-mi face. Ce-am de pierdut?

Se strâmbă și dă un bobârnac unei foi de hârtie. Afurisita aia de secretară iar a încurcat lucrurile.

— Am văzut anunțul dumneavoastră, din „Raportul zilnic”, prin care căutați un asistent.

— Așadar, ești asistent? șuieră el.

— Aș putea fi.

— Ce naiba vrei să zici?

— Am trei ani de drept.

Mă studiază vreo cinci secunde, apoi clatină din cap și arunca o privire la ceas.

— Să știi că sunt realmente ocupat. Fă cererea și las-o la secretară.

Sar brusc în picioare și mă aplec peste birou.

— Să vedeți care-i treaba, zic eu dramatic, în timp ce el

mă privește uluit. Încep să-mi turui poezia obișnuită cum că sunt deștept și motivat și că mă situez în prima treime a anului meu. Îi spun, apoi, despre slujba de la Brodnax și Speer. Am luat țeapă. Tinley Britt, ura mea pentru marile firme. Mă vând ieftin. Fac orice. Am mare nevoie de o slujbă, domnule.

Turui așa, fără întrerupere, un minut sau două, apoi mă întorc la locul meu.

Mocnește câteva clipe; își roade o unghie. Nu-mi dau seama dacă e furios sau incitat.

— Știi ce mă calcă pe mine pe nervi? zice el într-un târziu, pe un ton care numai incitat nu se poate numi.

— Sigur, oamenii ca mine care îi mint pe cei de la poartă, ca să poată intra aici, să se lupte pentru o slujbă. Asta-i exact ce vă calcă pe nervi. Vă înțeleg. Și eu m-aș simți tot așa, dar n-aș da mare importanță acestui lucru. Mi-aș zice: ia te uită, tipul asta e aproape avocat și, în loc să-l plătesc cu patruzeci de bătrâne pe an, pot să-l angajez și numai pentru... să zicem, douăzeci și patru de mii.

— Douăzeci și una.

— S-a făcut, zic eu. Mâine încep. Pentru douăzeci și una de mii. Și-am să lucrez un an întreg. Promit că nu voi pleca de-aici timp de douăsprezece luni, indiferent că iau sau nu examenul de intrare în barou. Am să trudesesc șazeci-șaptezeci de ore pe săptămână, un an de zile. Fără concediu. Aveți cuvântul meu. Voi semna un contract.

— Condiția noastră de angajare a unui asistent e să aibă cinci ani vechime. E muncă, nu glumă, aici.

— Voi învăța rapid. Vara trecuta, am fost funcționar la o firmă din centru, care se ocupa de litigii.

Își dă seama că ceva nu-i în regula. Am dat buzna aici, cu armele încărcate, și l-am încolțit. E clar că am mai făcut asta de nenumărate ori, pentru că prea am replică promptă la orice-ar zice el.

Ca să fiu sincer, nu-i plâng de milă. Are oricând posibilitatea să mă dea afară.

— Am să discut și cu domnul Lake, zice el, lăsând-o mai

moale. Are reguli stricte, în legătură cu personalul. Nu sunt în măsură să angajez un asistent care nu îndeplinește condițiile stabilite de firma.

— Da, sigur, zic eu, cu tristețe.

Așadar, mă aleg din nou cu un pumn în bot. M-am obișnuit să primesc loviturile cu grație. Mi-am dat seama că avocații, indiferent cât ar fi ei de ocupați, au o simpatie organică față de un proaspăt absolvent care nu-și găsește de lucru. Bineînțeles, fără să exagereze, însă.

— Poate va fi de acord, și atunci, slujba e a dumitale.

Spune asta ca să mă liniștească.

— Mai e ceva, zic eu, adunându-mi forțele. Am un caz. Și încă unul foarte bun.

Devine extrem de suspicios.

— Ce fel de caz? Întreabă el.

— Rea-credință, din partea unei societăți de asigurări.

— Dumneata ești clientul?

— Nu. Eu sunt avocatul. Am dat peste el din întâmplare.

— E valoros?

Îi înmânez rezumatul de două pagini în care prezint cazul Black. L-am modificat fără rușine și l-am scris într-un stil senzațional. Am tot lucrat la acest sinopsis, șlefuiindu-l de fiecare dată, după ce l-am dat spre lectură câte unui avocat care apoi m-a refuzat.

Barry X. îl citește cu atenție, mult mai concentrat decât cei dinaintea lui. Îl mai ia o dată la cercetat. Între timp, eu admir pereții vechi, de cărămidă și visez să am eu însumi un astfel de cabinet.

— Nu-i rău! zice el după ce termină.

Ochii îi strălucesc și cred că e mai incitat decât lasă să se vadă.

— Ia lasă-mă să ghicesc: vrei o slujba și puțină acțiune, nu-i așa?

— Nu. Nu vreau decât o slujbă. Cazul e al dumneavoastră. Mi-ar plăcea să lucrez la el și va trebui să mă ocup de clientul meu. Dar onorariul e al dumneavoastră.

— O parte. Pentru că domnul Lake ia procentul cel mai mare, zice el rânjind.

Foarte bine. Sincer, nici nu-mi pasă cum își împart ei banii. Eu, unul, nu vreau decât o slujbă. Gândul că aş putea lucra la Jonathan Lake, în clădirea aceasta opulentă, mă ameţeşte.

M-am hotărât ca pe domnişoara Birdie să o păstrez pentru mine. Nu prezintă interes ca client, deoarece nu dă un ban pe avocaţi. O să trăiască probabil o sută douăzeci de ani, aşa că nu merita să fie considerată un atu în mâneacă. Sunt sigur că exista avocaţi abili care s-ar pricepe s-o facă să plătească, dar firma Lake nu se ocupă de aşa ceva. Băieţii ăştia ies la luptă. Pe ei nu-i interesează testamentele sau confirmarea proprietăţilor.

Mă ridic din nou. I-am răpit destul timp.

— Uitaţi, zic eu cu cât mai multă sinceritate posibilă. Ştiu că sunteţi ocupat. În ceea ce mă priveşte, sunt în regulă cu toate. Puteţi să mă verificaţi la facultate. Sunaţi-o pe Madeline Skinner, dacă vreţi.

— Nebuna de Madeline! Tot acolo e?

— Da, şi în momentul de faţă e prietena mea cea mai bună. Ea vă va da relaţii despre mine.

— Sigur. Vom lua legătura cât mai curând posibil.

Cum să nu!

Mă rătăcesc de două ori, căutând drumul spre ieşire. Nu mă urmăreşte nimeni, aşa că nu mă grăbesc. Admir cabinetele mari din clădire. La un moment dat, mă opresc la marginea bibliotecii şi-mi ridic privirea spre pasajele şi promenadele înguste, pe trei niveluri. Niciun birou nu seamănă cu altul. Din loc în loc, se află câte-o sală de şedinţe. Secretarele, funcţionarii şi oamenii de serviciu mişună în linişte peste podelele parchetate. Aş lucra aici şi pentru mai puţin de douăzeci şi una de mii.

Parchez ușor în spatele Cadillacului lung şi ies fără zgomot din maşina mea. N-am chef să replantez crizanteme. Mă strecor în linişte pe lângă casa şi văd

deodată o grămadă mare de saci albi, uriași, de plastic. Sunt zeci și zeci. Gunoii de pădure, cu tona. Fiecare sac cântărește peste patruzeci de kilograme. Îmi amintesc că domnișoara Birdie zicea acum câteva zile că trebuie să îngrașe straturile de flori, dar nu știam cum se procedează.

Țâșnesc pe scările care duc spre apartamentul meu și când s-ajung sus, o aud strigându-mă:

— Rudy, Rudy dragă, hai să bem o cafea.

Stă lângă monumentul acela de îngrășământ, rânjind cu gura până la urechi, arătându-și dinții galben-cenușii. E sincer fericită că m-am întors acasă. Se întunecă, iar ei îi place să-și soarba cafeaua pe terasa, la apusul soarelui.

— Bineînțeles, zic eu, așezându-mi haina pe balustradă și scoțându-mi cravata.

— Ce mai faci, dragă? zice ea pe un ton cântător, înalt.

A început chestia cu „dragă” de vreo săptămână. Dragă-n sus și dragă-n jos!

— Destul de bine. Cam obosit. Mă supără spatele.

De câteva zile îi tot fac aluzii de felul acesta, dar până acum nu s-a prins.

Îmi iau scaunul pe care mă așez de obicei, în timp ce ea amestecă fiertura aceea îngrozitoare în bucătărie. E după-amiază târziu, umbrele se alungesc peste pajiștea din spate. Număr sacii cu îngrășământ. Opt pe lungime, patru pe lățime și opt pe înălțime. Asta înseamnă două sute cincizeci și șase de saci. Dacă fiecare are câte patruzeci și cinci de kilograme, atunci cântăresc în total peste o mie două sute de kilograme. De bălegar. Pentru a fi împrăștiat. De către mine.

Ne sorbim cafeaua, eu, cam fără chef, iar ea vrea să știe tot ce-am făcut astăzi. O mint că am stat de vorbă cu niște avocați despre niște procese și că, apoi, am studiat pentru examenul de intrare în barou. Măine, am același program. Ocupat, tare ocupat, știți cum e, ca avocații. Hotărât, n-am timp să car o tonă de bălegar!

Amândoi stăm, oarecum, cu fața spre sacii albi, dar evităm să ne uităm la ei. Evit s-o privesc și pe ea, în ochi.

— Și când începi să lucrezi ca avocat? mă întrebă.

— Nu știi sigur, îi răspund, apoi îi explic pentru a zecea oară cât de mult voi învăța în săptămânile care urmează. O să stau îngropat în cărți la bibliotecă și sper să trec examenul de intrare în barou. Nu pot practica, până nu trec.

— Ce drăguț! zice ea căzând, pentru o clipă, în visare. Trebuie neapărat să-ncepem cu îngrășământul acela, adaugă, dând din cap și holbându-se sălbatic la mormanul de saci.

Pentru moment, nu știu ce să-i spun. Până la urmă, zic:

— E ceva îngrășământ aici!...

— O, n-o să fie prea greu. Am să te-ajut.

Asta înseamnă că o să-mi dea indicații și-o să mă bată la cap la nesfârșit.

— Mda, păi, poate mâine. E târziu și-am avut o zi dură.

Reflectează câteva secunde.

— Speram c-am putea începe treaba în după-amiaza aceasta, zice ea. Te-ajut și eu.

— Păi, nici n-am mâncat.

— Îți fac eu un sandviș, se oferă ea repede.

În concepția domnișoarei Birdie, un sandviș înseamnă o bucățică transparentă de carne fiartă de curcan, între două feliuțe subțiri de pâine neunsă cu nimic. Niciun strop de muștar sau de maioneză. Nici urmă de salată verde sau de brânză. Ai nevoie de vreo patru de-astea, ca să-ncepi să-ți potolești foamea.

Se ridică și pornește spre bucătărie, în timp ce sună telefonul. Încă nu mi-am pus o linie separată în apartamentul meu, deși ea îmi tot promite de vreo două săptămâni c-o să se ocupe de asta. Pentru moment, nu am decât o extensie, ceea ce înseamnă că pot fi oricând ascultat. Mi-a cerut să-mi limitez convorbirile, pentru că are și ea nevoie de telefonul acesta care sună de fapt foarte rar.

— Pe tine te caută, Rudy, mă striga ea din bucătărie. Un avocat.

E Barry X. Zice că a stat de vorba cu Jonathan Lake și că ar fi bine să trec pe-acolo. Mă întreabă dacă n-aș putea veni chiar acum, pentru că lucrează în noaptea aceasta. Și vrea să-i aduc și dosarul. Vrea să-l vadă pe tot.

În timp ce stau de vorbă, o urmăresc pe domnișoara Birdie cum îmi prepară grijulie sandvișul cu carne de curcan. Tocmai când taie feliile, pun receptorul jos.

— Sunt nevoit să fug, domnișoară Birdie, zic într-un suflet S-a ivit ceva urgent. Trebuie să mă întâlnesc cu un avocat, în legătură cu un caz foarte important.

— Dar...

— Îmi pare rău. M-apuc mâine de treabă.

O las acolo, cu câte o felie în fiecare mână, cu fața căzută, ca și cum pur și simplu nu i-ar veni să creadă că nu vom mai lua masa împreună.

Barry mă întâmpină la ușa din față care e încuiată, deși mai lucrează multă lume înăuntru. Îl urmez în cabinetul său cu un pas mai alert ca de obicei. Nu mă pot abține să admir covoarele, rafturile cu cărți, operele de artă și să mă închipui făcând parte din lumea aceasta. Eu, angajat al firmei lui Lake, cel mai mare avocat pledant din zona!

Îmi oferă o ruladă cu ouă - rămășițele lui de la cină. Spune că mănâncă trei mese la birou. Îmi amintesc că e divorțat și îmi explic de ce. Mie nu mi-e foame.

Își pornește dictafonul și îl așază pe marginea biroului, cât mai aproape de mine.

— Vom înregistra convorbirea noastră. Mâine, am s-o pun pe secretară să o bată la mașină. Ai ceva împotrivă?

— Nu, deloc, zic eu.

Sunt în stare să accept orice.

— Te voi angaja ca asistent, timp de douăsprezece luni. Salariul tău va fi de douăzeci și una de mii pe an și îți va fi plătit în douăsprezece rate, în ziua a cincisprezecea a fiecărei luni. Nu vei beneficia de asigurare medicală sau de altele de felul acesta, până nu vei fi împlinit un an de muncă. La sfârșitul celor douăsprezece luni, vom evalua

colaborarea noastră și vom analiza posibilitatea de a te angaja ca avocat, nu ca asistent.

— Da, sigur. E foarte bine.

— Vei avea biroul tău și acum îți căutam o secretară care să te ajute. Minimum șaiszeci de ore pe săptămână. Începi la opt dimineața și stai până când îți termini treaba. Niciun avocat de la aceasta firmă nu lucrează mai puțin de șaiszeci de ore pe săptămână.

— Nicio problemă.

Voi lucra și nouăzeci. Asta o să mă scutească de domnișoara Birdie și de bălegarul ei. Se uită atent prin hârtii.

— Și vom începe să ne ocupăm de cazul... cum ai spus că se numește?

— Black. *Black contra Marele Profit.*

— Bun. Îi vom reprezenta pe cei din familia Black, contra societății de asigurări pe viață Marele Profit. Vei lucra la dosar, dar nu vei beneficia de niciun profit, dacă vom obține vreunul.

— Foarte bine.

— Ai vreo întrebare? zice el în microfon.

— Da. Când încep?

— Acum. Aș vrea să trecem cazul în revistă chiar în seara aceasta, dacă ai timp.

Sigur că da!

— Altceva?

Înghit în sec.

— Am fost dat în judecată pentru faliment, la începutul lunii. E o poveste lungă.

— Nu mai spune! Șapte sau treisprezece!

— Șapte.

— Atunci, nu-ți va afecta cecul de plată. În legătura cu examenul de intrare în barou, vei studia în timpul liber, bine?

— Da, sigur.

Oprește dictafonul și îmi oferă din nou o ruladă cu ou. Îl refuz. Apoi îl urmez pe o scară în spirală, într-o bibliotecă

mică, de jos.

— Te rătăcești ușor pe-aici, zice el.

— E incredibil, spun eu, minunându-mă de labirintul încăperilor și al coridoarelor.

Ne așezăm la o masă pe care așez actele din dosarul Black. E impresionat de câtă organizare dau dovadă. Îmi cere anumite documente. Le găsesc într-o clipită. Vrea date și nume. I le spun din memorie. Am câte două copii pentru fiecare act - una pentru el, una pentru mine.

Am totul, în afară de un contract semnat pentru servicii legale cu familia Black. Îl surprinde, iar eu îi explic cum am ajuns la acest caz.

Trebuie să intrăm în legătură cu ei, zice el de nenumărate ori.

Plec de-acolo după ora zece. Mă surprind zâmbind în oglinda retrovizoare, în timp ce traversez orașul. Primul lucru pe care îl voi face mâine dimineața, va fi să-l sun pe Booker, să-i dau vestea cea bună. Apoi, am să iau niște flori, și-am să i le duc Madelinei Skinner, cu mulțumiri.

Poate că e o slujbă inferioară, dar de acum înainte drumul meu va fi mereu în ascensiune. Nu-mi trebuie decât un an, ca să fac mai mulți bani decât Sara Plankmore și S. Todd și N. Elizabeth și F. Franklin și decât ceilalți o sută de căcăcioși de care m-am tot ascuns de-o lună încoace. N-am nevoie decât de timp.

Mă opresc pe la Yogi's și beau un păhărel, cu Prince. Îi comunic veștile minunate, iar el mă gratulează cu o îmbrățișare de bețiv. Zice că-i pare tare rău că plec. Eu îl asigur că mi-ar plăcea să mai lucrez la el vreo câteva luni, poate la sfârșit de săptămână, până la terminarea examenului de intrare în barou. Prince acceptă orice.

Mă așez singur într-un separeu din spate, sorbind o bere rece și uitându-mă la lumea împrăștiată prin local. Nu mă mai simt jenat. Pentru prima oară, de săptămâni întregi, nu mă copleșește sentimentul de umilință. Acum, sunt gata de acțiune, gata să-mi clădesc o carieră. Visez să-l înfrunt,

- JOHN GRISHAM -

Într-o bună zi, pe Loyd Beck, într-o sală de tribunal.

12

În timp ce dau cu nasul prin materialele pe care mi le-a oferit Max Leuberg, nu conțin să mă minunez de grozăviile pe care le fac societățile de asigurări, ca să păcălească oamenii simpli. Nu se sfiesc să se lupte nici măcar pentru un dolar. Uzează de orice tertipuri. Mă uimește și cât de puțini cetățeni cu polițe de asigurare ajung să dea societățile în judecată. Majoritatea nici măcar nu consultă un avocat. Li se atrage atenția asupra diverselor adăugiri și adende și sunt convinși că, de fapt, nici n-au fost asigurați. Statisticile arată că numai cinci la sută dintre cazuri sunt prezentate unui avocat. Cei care cumpără polițele sunt, în general, oameni simpli. Se tem, în aceeași măsură, și de avocați și de societățile de asigurări. Numai ideea de a intra într-o sală de tribunal și de a depune mărturie în fața unui judecător și-a unui juriu îi reduce la tăcere.

Două zile în întregime, am trudit împreună cu Barry Lancaster la dosarul Black. S-a ocupat de-a lungul anilor de numeroase cazuri de rea-credință, în care a obținut rezultate din cele mai diferite. Repetă întruna că juriile din Memphis sunt atât de conservatoare, încât e greu să obții un verdict corect. De trei ani de zile, n-aud decât asta. Memphisul e prea dur pentru un oraș sudist. De obicei, metropolele sindicaliste sunt favorabile reclamanților. Dar, din motive care îmi rămân necunoscute, aici se întâmplă foarte rar un asemenea lucru. Jonathan Lake a obținut câteva verdicte de milioane de dolari, dar acum preferă să se ocupe de cazuri din alte state.

Încă nu l-am cunoscut pe domnul Lake. E implicat, pentru moment, într-un proces cine știe pe unde și nu-l interesează să se întâlnească cu cel mai nou angajat al său.

Temporar, biroul meu a fost amenajat într-o mică bibliotecă de pe un palier ce dă spre al doilea nivel. Mobilierul e compus din trei mese rotunde și din opt rafturi

cu cărți care se referă toate la neregulile din practica medicală. În timpul primei zile la lucru, Barry mi-a arătat o încăpere frumoasă, pe același hol cu biroul lui și mi-a spus că, peste vreo două săptămâni, va fi a mea. Trebuie zugrăvită, iar instalația electrică urmează să fie reparată. Doar e vorba de un depozit, îmi explică el de câteva ori.

De fapt, n-am mai cunoscut pe nimeni altcineva de la firmă. Sunt sigur că din cauză că sunt doar un amărât de asistent. Dacă aș fi avocat... Așa, nu prezint niciun interes deosebit. Asistenții vin și pleacă neobservați.

Aici, toți sunt foarte ocupați și prietenii se înfiripă greu. Barry vorbește puțin despre ceilalți avocați din clădire și mi se confirmă faptul că fiecare unitate pledantă lucrează pe cont propriu. De asemenea, am simțământul că a te ocupa de un proces sub supravegherea lui Jonathan Lake constituie o problemă spinoasă.

Barry sosește la birou în fiecare dimineața înainte de opt, și sunt hotărât să-l aștept la ușa din față, până când oi primi și eu o cheie. Bineînțeles, domnul Lake are mare grijă să știe cine intră în clădire. E o poveste lungă despre cum au fost plasate microfoane ascunse în telefoane, cu câțiva ani în urmă, în timp ce firma era angajată într-un proces dificil cu o societate de asigurări. Barry mi-a relatat toate acestea când i-am sugerat să-mi dea și mie o cheie. A zis că s-ar putea să mai treacă vreo câteva săptămâni până atunci. Și-o să dau și o probă cu detectorul de minciuni.

M-a plasat în bibliotecă, mi-a dat instrucțiuni și-a plecat în biroul lui. În timpul primelor două zile, m-a controlat cam la două ore o dată. Am făcut copii ale întregului dosar Black. Fără să știe, am făcut una și pentru mine. Am luat-o acasă a doua zi și am vârat-o cu grijă într-o mapă nouă și lucitoare pe care am primit-o cadou de la Prince.

După indicațiile lui Barry, am redactat o scrisoare destul de severă către Marele Profit, în care am prezentat toate faptele relevante și acuzele care i se aduc. Bătută la mașină, avea patru pagini. După ce a făcut tăieturi radicale în ea, domnul Barry m-a trimis la locul meu. Lucrează

eficient și e mândru de puterea lui de sinteză.

În timpul unei pauze, în cea de-a treia zi de lucru, am îndrăznit, în sfârșit, s-o întreb pe secretara lui despre actele mele de angajare. Era ocupată, dar mi-a promis c-o să se uite și-o să-mi spună.

În aceeași zi, am plecat de acolo împreună cu Barry, puțin după ora nouă. Terminaserăm scrisoarea către Marele Profit – o capodoperă de trei pagini – și urma să fie trimisă cu aviz de primire, prin poșta specială. Nu povestește nimic niciodată despre viața lui în afara firmei. I-am sugerat să mergem la o bere, să mâncăm un sandviș, dar mi-a rețezat-o brusc.

M-am dus la Yogi's să iau o gustare. Localul era înțesat de membrii fraternităților de tot soiul și Prince însuși făcea pe barmanul. Nu părea deloc încântat. L-am înlocuit și i-am spus să se ducă să joace popa prostu'. N-a mai putut de bucurie.

S-a așezat la masa lui preferată unde avocatul său, Bruiser Stone, fuma Camel țigară de la țigară și punea pariuri la un meci de box. Apăruse, din nou, în dimineața aceasta, în ziar, negând c-ar ști ceva despre nu-știu-cine. Cu doi ani în urmă, polițiștii găsiseră un cadavru fără cap, aruncat la gunoi. Mortul era un borfaș local care se ocupa de afaceri porno în oraș și, bineînțeles, voise să intre în circuitul traficului de carne vie. Luase legătura cu cine nu trebuia și fusese decapitat. Bruiser n-ar face niciodată una ca asta, dar se pare că polițiștii erau absolut convinși că știe cine o făcuse.

Era de multa vreme aici, băuse zdravăn și șușotea întruna cu Prince.

Doamne ajută c-am găsit o slujbă adevărată. Era cât pe aci să cedez ispitei și să-i cer de lucru lui Bruiser.

Astăzi este vineri, cea de-a patra mea zi de lucru la firma lui Lake. Am spus deja câtorva persoane că lucrez acolo și m-am simțit tare bine. Numele firmei îmi sună dulce pe limbă. Firma Lake. Nimeni nu pune întrebări, când aduc

vorba de ea. Ajunge să spui numele și oamenii văd în fața ochilor depozitul vechi impozant despre care știi îndată că este sediul marelui Jonathan Lake și al bandei lui de avocați care nu iartă nimic.

Lui Booker i-a venit să plângă. A cumpărat cotlete și o sticlă de vin fără alcool. Charlene a gătit și-am sărbătorit până la miezul nopții.

În dimineața aceasta, mi-am planificat să nu mă scol mai devreme de șapte, dar aud zgomot la ușă. E domnișoara Birdie care încearcă clanța și mă striga:

— Rudy! Rudy!

Dau ivărul la o parte și ea dă buzna înăuntru.

— Rudy! Te-ai trezit?

Ne-am oprit amândoi în bucătărioară și ea se uita la mine. Port chiloți de gimnastică și tricou. Nimic indecent. Abia țin ochii deschiși și părul mi-e ciufulit. M-am trezit, dar nu de tot.

Abia a răsărit soarele, dar ea e deja murdară de pământ din cap până în picioare.

— Bună dimineața, zic eu, încercând să nu mi se citească iritarea în glas.

Surâde galben-cenușiu.

— Te-am trezit cumva? ciripește ea.

— Nu, tocmai mă sculam.

— Bun. Avem câte ceva de făcut.

— Păi...

— Da, Rudy. Te-ai eschivat destul cu îngrășământul; e timpul să ne punem pe treabă. O să putrezească, dacă nu ne grăbim.

Clipesc derutat.

— Astăzi e vineri, mormăi eu nesigur.

— Nu. E sâmbătă, șuieră ea.

Ne uităm câteva secunde unul la celălalt, apoi îmi arunc privirea la ceas, obicei pe care mi l-am și format, după numai trei zile de lucru.

— E vineri, domnișoara Birdie. Vineri. Trebuie să mă duc la serviciu.

— E sâmbătă, repeta ea cu încăpățănare.

Ne uităm lung unul la altul. Aruncă o privire spre chiloții mei de gimnastică, iar eu îi studiez pantofii plini de noroi.

— Domnișoara Birdie, spun cu căldură, știu sigur că e vineri și sunt așteptat la birou, peste o oră și jumătate. O să ne ocupăm de îngrășământ la sfârșit de săptămână.

Încerc, bineînțeles, s-o îmbunzez. Îmi planificasem să-mi aranjez biroul, mâine dimineață.

— O să putrezească.

— Nu, până mâine.

Oare chiar putrezește bălegarul în saci? Nu prea-mi vine să cred.

— Voiam să mă ocup de trandafiri, mâine.

— Ce-ar fi să vă ocupați astăzi de trandafiri, în timp ce eu sunt la birou, apoi, mâine, împrăștiem îngrășământul.

Reflectează o clipă și mi se face, deodată, mila de ea. Umerii îi cad și chipul i se întristează. Parcă e jenată.

— Promiți? mă întreabă ea timid.

— Promit.

— Ai zis c-ai să te ocupi de grădină, dacă scad chiria.

— Da, știu.

Cum să uit? Doar mi-a reamintit-o de nenumărate ori.

— Atunci, bine, zice ea, ca și cum ar fi obținut ceea ce dorea. Apoi iese și-o ia în jos, pe scări, bombănind întruna. Închid încetișor ușa, întrebându-mă la cât va veni să mă înșface mâine dimineață.

Mă îmbrac și plec la serviciu, unde găsesc deja vreo șase mașini parcate. Clădirea e pe jumătate luminată. Nu e nici șapte. Aștept până mai vine un automobil și fac în așa fel, încât să prind din urmă bărbatul între două vârste care a coborât chiar în fața intrării: Are un diplomat și ține în mână un pahar de carton cu cafea care se clatină gata să se verse, în timp ce-și caută cheile.

Pare descumpănit la vederea mea. Nu că ar fi vreo zonă de mare pericol, dar e totuși centrul orașului și oamenii sunt tare fricoși.

— Buna dimineața, zic eu cu căldură.

— 'neața, mormăie el. Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, domnule. Sunt noul asistent al lui Barry Lancaster și m-am prezentat la muncă.

— Numele?

— Rudy Baylor.

Mâinile îi încremenesc o clipă și se încruntă rău. Își țuguie buzele și clatină din cap.

— Nu-mi spune nimic numele dumitale. Eu sunt directorul economic. Nu mi-a vorbit nimeni despre dumneata.

— M-au angajat acum patru zile, vă jur.

Bagă cheia în broască, aruncându-mi priviri furișe și înspăimântate peste umăr. Tipul crede că sunt vreun hoț sau vreun criminal. Port costum cu cravată și arăt destul de bine.

— Iartă-mă, dar domnul Lake are reguli foarte stricte de securitate. Nimeni nu intră înainte de program, dacă nu e pe statul de plată, zice el, țâșnind aproape înăuntru. Spune-i lui Barry să mă sune în dimineața aceasta, adaugă el și-mi trânteste ușa-n nas.

N-am de gând să mișun pe la intrare, până își face apariția altă persoană trecută pe statele de plata. Mă duc într-un local, la câteva blocuri depărtare și îmi iau un ziar, o chiflă și-o cafea. Îmi omor timpul inhalând fum de tutun și ascultând bârfele din jur, apoi mă întorc în parcare acum plină. Ce automobile frumoase! Mașini nemțești, elegante, și tot felul de mărci de import care-ți iau ochii. Îmi aleg cu grijă un loc, lângă un Chevrolet.

Secretara de la recepție m-a văzut venind și plecând de câteva ori, dar se preface că nu mă cunoaște deloc. N-am de gând s-o informez că sunt și eu, la fel ca ea, salariat al acestei firme. Îl sună pe Barry care îmi permite să intru în labirint.

Trebuie să fie la tribunal la ora nouă, cu niște moțiuni, într-un caz de garanție a produselor, așa că e grăbit. Sunt hotărât să pun în discuție consemnarea numelui meu pe statul de plată, dar îmi dau seama că nu e momentul. Mai

pot aștepta o zi-două. Își umple servieta voluminoasă cu hârtoage și o clipă îmi surâde ideea să-l însoțesc la tribunal.

Dar el are alte planuri.

— Vreau să te duci la familia Black și să vii înapoi cu semnăturile. Asta chiar acum.

Accentuează cuvântul „acum”, ca nu cumva să înțeleg pe dos. Îmi înmânează un dosar subțire.

— Contractul e înăuntru. L-am pregătit azi-noapte. Uită-te peste el. Trebuie semnat de toți trei: de Dot, Buddy și de Donny Ray Black, o dată ce e major.

Aprob, dând din cap cu hotărâre, dar prefer să mă bată cineva, decât să-mi petrec dimineața cu familia Black. În sfârșit, am să-l cunosc pe Donny Ray, o ocazie pe care am crezut că o pot amâna la nesfârșit.

— Și apoi? întreb eu.

— Voi fi toata ziua la tribunal. Vino să mă cauți în sala judecătorului Anderson.

Sună telefonul și îmi face semn că e cazul să plec să-mi văd de treaba.

Nu-mi surâde ideea să-i strâng pe toți din familia Black în jurul mesei de la bucătărie și să-i pun să semneze. Aș fi silit să stau acolo și să mă uit cum o ia Dot prin curtea din spate până la jaful ăla de Fairlane, înjurând la tot pasul, apoi lingușindu-l și ademenindu-l pe Buddy să se rupă de lângă ginul și pisicile lui. Probabil că nu va reuși să-l scoată afară din mașină decât trăgându-l de urechi! Asta ar fi tare neplăcut. Apoi, aș fi nevoit să stau acolo ca pe ghimpi, până dispăre ea în spatele casei, ca să-l pregătească pe Donny Ray și să-mi țin respirația jenat, în timp ce voi fi prezentat drept avocatul lui.

Ca să evit cât mai mult din toate acestea, mă opresc la un telefon public dintr-o stație de benzină Gulf și o sun pe Dot. Ce păcat! Firma Lake are aparatură electronică de cea mai bună calitate, iar eu sunt obligat să folosesc un telefon public. Din fericire, îmi răspunde chiar Dot. Nu-mi pot imagina o convorbire telefonică cu Buddy. Mă îndoiesc c-ar

avea un aparat în rabla lui de mașină.

Ca de obicei, e suspicioasă, dar acceptă să ne întâlnim câteva clipe. Nu-i spun direct că trebuie să strângă tot clanul, dar o avertizez că am nevoie de semnăturile tuturor. Și, bineînțeles, îi spun că mă grăbesc foarte mult. Știi cum e, mă duc la tribunal. Mă așteaptă judecătorii.

Mă forțez să rânjesc cât mai larg și îi servesc o gamă întreaga de saluturi și de urări. Ridurile din jurul gurii ei nici nu se clintesc. O urmez prin salonul înțesat și neaerisit, pe lângă canapeaua veche, deteriorată, deasupra căreia se află o colecție de portrete de-ale familiei Black, pe când erau fericiți. Pe jos sunt aruncate tot felul de preșulețe, ca să nu se vadă găurile. Ajungem în bucătărie unde nu ne așteaptă nimeni.

— Cafea? întrebă ea, făcându-mi semn să mă așez la masă.

— Nu, mulțumesc. Puțină apă, dacă se poate.

Umple un pahar de plastic cu apă de la robinet și mi-l plasează în față. Ne întoarcem amândoi privirile încet spre fereastră.

— Nu-l pot face să vina înăuntru, zice ea, fără nicio urmă de nemulțumire.

Bănuiesc că sunt zile când Buddy vrea și altele când nu vrea să intre în casă.

— De ce? întreb eu, de parcă s-ar găsi vreo explicație rațională pentru comportamentul lui Buddy.

Ea nu face decât să ridice din umeri.

— Ai nevoie și de Donny Ray, nu-i așa?

— Da.

Se strecoară afară din bucătărie, lăsându-mă cu paharul acela cu apă caldă și cu priveliștea lui Buddy în față ochilor. E cam greu să-l vezi, de fapt, pentru că parbrizul n-a mai fost spălat de zeci de ani, iar pe capotă țopăie o adevărată hoarda de pisici râioase. Poarta o șapcă, probabil una din acelea cu urechi de lână, și își ridică încet sticla la gură. E mascată de o pungă maronie de hârtie. Moțâie în voie.

O aud pe Dot vorbindu-i blând fiului ei. Își târșâiesc

picioarele prin salon, apoi intră în bucătărie. Mă ridic să-l întâmpin pe Donny Ray Black.

E clar că e la un pas de moarte, oricare-ar fi cauza. E înfiorător de scofâlcit și de emaciat, cu obrajii supti și pielea albă ca varul. Nu era, oricum, prea înalt când s-a îmbolnăvit, dar acum că s-a gârbovit e cât maică-sa. Părul și sprâncenele negre ca pana corbului i se conturează clar în contrast cu pielea lividă. Dar surâde și îmi întinde o mână osoasă, pe care i-o strâng cu mare grijă.

Dot îl sprijină cu brațul în jurul taliei și îl așază încetișor pe scaun. E îmbrăcat în pantaloni largi și într-un tricou alb simplu, care îi flutură pe pieptul scheletic.

— Încântat să te cunosc, rostesc eu, încercând să-i evit ochii duși în fundul capului.

— Mama mi-a spus lucruri frumoase despre dumneata, zice el.

Are o voce slabă și răgușită, dar pronunță cuvintele clar. N-am crezut niciodată că Dot ar putea spune ceva frumos despre mine. Își sprijină bărbia cu ambele mâini, de parcă nu și-ar putea ține altfel capul drept.

— Zice c-ai să-i dai în judecată pe escrocii ăia de la Marele Profit și c-o să-i faci să plătească.

Cuvintele îi sunt mai degrabăperate decât mâniașe.

— Așa e, zic eu.

Deschid dosarul și scot scrisoarea pe care Barry X. a trimis-o celor de la Marele Profit. I-o înmânez lui Dot care stă în spatele lui Donny Ray.

— Am pus-o la dosar, îi explic eu, ca un avocat eficient.

„Pusă la dosar”, în contrast cu „pusă la poștă”. Sună mai bine; ca și cum ne-am fi pus deja pe treabă.

— Nu ne așteptăm să răspundă într-o manieră favorabilă, așa că îi vom da în judecată, în câteva zile. Și le vom cere, probabil, un milion.

Dot se uită fugar la scrisoare, apoi o pune pe masă. Mă așteptasem la un potop de întrebări prin care să fiu tras la răspundere că nu am făcut deja procesul. M-am temut că ne vom certa. Dar ea îi masează ușor umerii lui Donny Ray

și rămâne cu privirea pierdută pe fereastră. Se va controla, pentru că nu vrea să-l supere.

Donny Ray se uită în curte.

— Vine și tata? întrebă el.

— Zice că nu, îi răspunde ea.

Scot contractul din dosar și i-l dau lui Dot să semneze.

— Trebuie să semnați, înainte de-a intenta procesul. E un contract între voi, clienții, și firma mea de avocatură. Un contract de reprezentare legală.

Îl ia precaută. Are doar două pagini.

— Ce scrie aici?

— O, chestiuni de rutină. Formularea obișnuită. Voi ne angajați ca avocați, noi ne ocupăm de caz, ținem evidența cheltuielilor și obținem o treime din câștig.

— Atunci, de ce a fost nevoie de două pagini scrise mărunt? mă întrebă ea și își trage o țigară dintr-un pachet de pe masă.

— N-o aprinde! îi șuieră Donny peste umăr. Apoi se uită la mine și zice: Nici nu mă mir că sunt pe moarte.

Ea însă își vâra fără ezitare țigara în gură, uitându-se în continuare la document. Nu și-o aprinde.

— Și trebuie să semnam toți trei?

— Exact.

— Păi, el mi-a spus clar că nu vrea să vină înăuntru, zice ea.

— Atunci, du-i-o acolo, se răstește Donny Ray. Ia un pix și du-te la el s-o semneze.

— Nu m-am gândit la asta, zice ea.

— Doar am mai făcut așa.

Donny Ray își apleacă fruntea și se scarpină în cap. Cuvintele lui mânioase l-au epuizat.

— Cred c-aș putea să mă duc, spune ea, ezitant.

— Atunci, du-te o dată, ce naiba? izbucnește el, iar Dot scotocește într-un sertar după pix.

Donny Ray își ridică fruntea și își sprijină din nou bărbia în mâini. Încheieturile lui sunt subțiri ca o coadă de mătură.

— Mă-ntorc imediat, zice Dot, ca și cum s-ar duce până la

colț, după cumpărături, și se teme să-și lase copilul singur acasă.

O pornește încet peste platforma de cărămidă, apoi o ia printre buruieni. Una dintre pisicile de pe capotă o zărește și țâșnește sub mașină.

— Acum câteva luni, începe Donny Ray, după care se oprește câteva clipe, respirând greu și legănându-și încet capul. Acum câteva luni am avut nevoie de specimenul lui de semnătura la notariat, dar el a refuzat. Mama a găsit un notar amabil care-a vrut să vină acasă, pentru douăzeci de dolari. Însă când l-a adus, tata a refuzat să intre în casă. Așa că mama s-a dus cu notarul până acolo, prin buruieni. Vezi pisica aceea mare, arămie, de pe capotă?

— Da...

— Îi zicem „Gheare”. E un fel de pisică de pază, aici, în zonă. În orice caz, când notarul a vrut să ia actele de la Buddy, care, bineînțeles, era matolit și în semiconștiență, Gheare a sărit de pe mașină și l-a atacat. Ne-a mai costat șaizeci de dolari, pentru doctor. Și-o pereche de pantaloni noi. Ai mai văzut vreodată pe cineva suferind de leucemie acută?

— Nu, până acum, nu.

— Mai am vreo cincizeci de kilograme. Acum opt luni, aveam peste șaptezeci. Boala a fost descoperită în timp util, pentru a fi tratată. Oricum, am noroc că am un frate geamăn și mi se potrivește perfect măduva lui. Transplantul mi-ar fi salvat viața, însă părinții mei nu și-au putut permite. Aveam asigurarea. Restul poveștii îl știi, nu-i așa?

— Da, îți cunosc cazul foarte bine, Donny Ray.

— Bun, zice el ușurat.

Ne uităm la Dot, cum ușuie pisicile. Gheare se preface că doarme pe capotă. N-o vrea pe Dot prin preajmă. Ușile sunt deschise, așa că femeia strecoară contractul înăuntru. Îi auzim vocea sonoră.

— Știu că ți se par nebuni, zice el, citindu-mi, parcă, gândurile. Dar sunt oameni buni care au trecut prin niște

nenorociri. Te rog să ai răbdare cu ei.

— Sunt oameni cumsecade.

— Știu că am pierdut optzeci la sută din șanse. Optzeci la sută... Dacă mi s-ar fi făcut transplantul acum șase luni, la naiba, aș fi avut nouăzeci la sută șanse să scap. Nouăzeci la sută! Ciudat, cum folosesc doctorii cifrele, ca să ne spună că vom trăi sau vom muri... Acum e prea târziu.

Brusc, nu mai are aer, își strânge pumnii și tremură tot. Fața i se colorează ușor, în timp ce se chinuie cu disperare să soarbă aerul și o clipă simt că trebuie să-l ajut. Se bate în piept cu amândoi pumnii și mi se face teama să nu și-l spargă.

În sfârșit, își recapătă răsuflarea și respiră zgomotos pe nas. Acesta este momentul în care am început să-i urăsc pe cei de la societatea de asigurări Marele Profit.

Nu mai am nicio rețineră să mă uit la el. E clientul meu și se bazează pe mine. Îi iau soarta în mâinile mele, așa amărât cum e.

Respirația i s-a normalizat pe cât se poate, iar ochii îi sunt roșii și umezi. Nu-mi dau seama dacă plânge sau e din cauza efortului.

— Îmi pare rău, șoptește el.

Gheare șuieră atât de tare, încât o auzim și noi. O vedem sărind și aterizând în buruieni. E clar că pisica asta de pază s-a arătat prea interesată de contractul meu, iar femeia a pocnit-o zdravăn. Dot îi spune ceva urât soțului ei, care s-a ghemuit și mai mult sub volan. Îi smulge hârtiile din mână, apoi se îndreaptă furtunos către noi. Pisicile se răspândesc pe unde pot.

— Deci, am pierdut optzeci la sută din șanse, înțelegi? zice Donny Ray răgușit. N-o s-o mai duc prea mult. Indiferent cât vei reuși să câștigi din cazul acesta, te rog să ai grijă de ei. Au avut o viață dură.

Mă impresionează atât de tare, încât nu pot să-i răspund nimic.

Dot deschide ușa și așază contractul pe masă. Prima pagină s-a îndoit puțin, iar a doua are o pată. Sper să nu fie

pipi de pisică.

— Poftim, zice ea.

Misiunea a fost îndeplinită. Buddy a semnat, într-adevăr; o mângălitură ilizibilă.

Le indic unde să semneze și ei. Donny Ray și mama lui se conformează și târgul e gata încheiat. Mai stăm puțin de vorbă, apoi încep să mă uit la ceas.

O las pe Dot alături de fiul ei, mângâindu-l ușor și asigurându-l că totul va fi bine.

13

Mă pregătisem să-i spun lui Barry X. că nu voi putea lucra sâmbătă, din cauza unor treburi presante de-acasă. Și voiam să-i propun să vin duminica după-amiaza, pentru câteva ore, dacă are nevoie de mine. Dar m-am frământat degeaba. Barry pleacă din oraș la sfârșit de săptămână și, pentru că nu îndrăznesc să intru la birou fără ajutorul lui, n-a mai fost nevoie să-mi iau inima-n dinți.

Din motive care-mi rămân necunoscute, domnișoara Birdie nu vine să-mi bata în ușă înainte de răsăritul soarelui, apucându-se, în schimb, să pregătească uneltele în fața garajului, exact sub fereastra mea. Trântește pe jos greble și hârlețe. Curăță de mizerie o roabă, cu ajutorul unui târnăcop greu de mânuit. Ascute două săpăligi boante, cântând și ciripind în tot acest timp. În sfârșit, cobor și eu, după ora șapte, iar ea se preface surprinsă că mă vede.

— O, bună dimineața, Rudy! Cum te simți?

— Bine, domnișoara Birdie. Dumneavoastră?

— Minunat! Nu-i așa, ce zi frumoasă?

Ziua abia a început și e greu să spui în ce măsură va fi frumoasă, în orice caz, pentru momentul acesta al dimineții, e cam zăpușeală. Fierbințeala insuportabilă a verii din Memphis nu poate fi departe.

Îmi permite să beau o ceașcă cu cafea solubilă și să mănânc o felie de pâine prăjită, înainte să începă dansul în jurul sacilor. Pornesc voinicește la acțiune, spre încântarea domnișoarei Birdie. La indicațiile sale, arunc primul sac în roabă și o urmez pe după casă, pe alee, apoi traversez pajiștea din față, spre un strat mic și amărât, de lângă stradă. Își ține cafeaua în mâna înmănușată, iar cu cealaltă îmi indica locul exact unde trebuie să arunc îngrășământul. Am cam amețit, mergând pe cărăruia întortocheată, mai ales pe ultima porțiune, prin iarba udă, dar deschid voios sacul și încep să scot îngrășământul cu o furcă.

După cincisprezece minute, când termin primul sac, tricoul mi-e ud learcă. Pornesc cu roaba și domnișoara Birdie mă urmează în spate, până la marginea terasei, ca să luăm o noua încărcătură. Îmi arată exact ce sac să iau și-o pornim spre un punct precis, de lângă cutia poștală.

În prima oră, terminăm de împrăștiat cinci saci. Două sute treizeci de kilograme de bălegar, parcă sunt în chinurile iadului. Temperatura a atins treizeci și două de grade la ora nouă. Pe la nouă și jumătate, o conving să luăm o pauză, ca să bem apă, iar după zece minute de odihnă, mi-e greu să mă mai scol în picioare. După o vreme, simt un junghi în spate, dar îmi mușc limba și nu îmi permit decât să mă strâmb puțin de durere. Ea însă nu observă.

Nu sunt un leneș și, la un moment dat, pe când eram în colegiu, nu cu mult timp în urma deci, aveam o condiție fizică excelentă. Alergam și jucam sporturi de sală, dar apoi am ajuns la facultatea de drept și, în ultimii trei ani, am avut foarte puțin timp pentru asemenea activități. După câteva ore de muncă grea, mă simt ca un amărât firav și moale.

La prânz, îmi oferă două sandvișuri fade, cu carne de curcan, și un măr. Mănânc foarte încet, pe terasă, răcorit de un ventilator. Mă doare spatele, picioarele mi-au înțepenit și mâinile îmi tremură. Ronțai din pâine ca un iepuraș.

În timp ce aștept să-și termine treaba în bucătărie, mă uit cu ochii pierduți peste peticul de gazon, dincolo de monumentul de bălegar, la apartamentul meu cu aspect atât de inocent, de deasupra garajului. M-am simțit tare mândru că am reușit să-l negociez pentru suma derizorie de o sută cincizeci de dolari. Dar am fost oare chiar așa deștept? Până la urmă, cine-a avut de câștigat? Îmi amintesc că m-am simțit ușor rușinat că profit de femeia aceasta dulce și mititică. Acum îmi vine s-o îndes într-unul din sacii goi de bălegar!

După cum arată termometrul vechi, bătut în cuie pe ușa

garajului, pe la ora unu sunt treizeci și opt de grade Celsius. La două, îmi înțepenește, în sfârșit, spatele și îi explic domnișoarei Birdie că trebuie să mă odihnesc. Se uită trist la mine, apoi se întoarce și cercetează cu privirea grămada, parcă neatinsă, de saci albi. Abia am făcut o mică scobitură în ea.

— Păi, dacă trebuie...

— Măcar o oră, o implor eu.

Cedează, dar la trei și jumătate încep iar să împing roaba aceea, cu domnișoara Birdie pe urmele mele.

După opt ore de muncă încrâncenată, constat că am consumat șaptezeci și nouă de saci cu bălegar, mai puțin de o treime din cantitatea pe care și-a comandat-o ea.

Nu mult după prânz, îi arunc în treacăt, pentru prima oară, că sunt așteptat la Yogi's, la ora șase. Am mințit, desigur. De fapt, am program de la opt, până la închidere. Dar ea nu se prinde niciodată, iar eu sunt hotărât să scap de bălegar, înainte să se întunece. La cinci, pur și simplu mă opresc. Îi spun că-mi ajunge, că mă doare spatele, că trebuie să plec la muncă, și-mi târșai picioarele pe scări, sub privirile ei triste. Poate să mă și dea afară, nu-mi pasă.

Bubuitul măreț al tunetelor mă trezește târziu, duminică dimineața. Zac înțepenit pe cearșafuri, în timp ce ploaia grea izbește acoperișul. Nu mă doare capul; n-am băut aseară decât până când am intrat în tură. Dar restul trupului mi-e împietrit; nici nu pot să mă mișc. La cea mai ușoară mișcare, simt o durere îngrozitoare. Mă doare și când respir.

Ieri, în timpul trudei mele chinuitoare, domnișoara Birdie m-a întrebat dacă vreau să asist cu ea la slujbă, în dimineața aceasta. Mersul la biserică n-a fost o condiție, atunci când am încheiat târgul, dar mi-am zis: de ce nu? Dacă bătrânica aceasta singură vrea s-o însoțesc, ce mare lucru? Doar n-o să-mi facă niciun rău.

Apoi, am întrebat-o la ce biserică merge. Chivotul Abundenței, din Dallas, mi-a răspuns ea. În direct, prin

satelit, se roagă împreună cu reverendul Kenneth Chandler, în propriul ei cămin.

Am refuzat-o. S-a simțit jignită, dar și-a revenit repede.

Când eram copil, cu mult înainte ca tatăl meu să se dedea cu totul la băutură și de a mă trimite la școala militară, frecventam uneori biserica, împreună cu mama, dar el s-a plâns atâta, încât am preferat să-l lăsăm acasă să citească ziarul. La bisericuța metodistă la care mergeam era un pastor prietenos, reverendul Howie, care ne spunea povești amuzante și ne făcea pe toți să ne simțim iubiți. Îmi amintesc cât era mama de mulțumită, ascultându-i slujbele. Școala de duminică era frecventată de mulți copii, așa că nu aveam nimic împotriva să mă las spălat zdravăn și împopoțonat, ca să merg la biserică.

O dată, mama a suferit o operație minoră și a stat trei zile în spital. Bineînțeles, doamnele din biserică erau la curent cu cele mai intime detalii ale intervenției chirurgicale, așa că trei zile, casa noastră s-a umplut de cratițe, prăjituri, plăcinte, pâini, borcane și vase înțesate cu atâta mâncare, încât tata și cu mine n-am fi terminat-o nici într-un an. Doamnele s-au organizat, ca să aibă grijă de toate, acasă la noi. Făceau cu rândul, găteau, spălau în bucătărie și primeau musafirii care aduceau și mai multe cratițe. Timp de trei zile, cât a stat mama în spital, și încă pe-atât, când s-a întors, în casa noastră a locuit mereu câte o doamnă, cel puțin; mi se părea că păzesc mâncarea pe care ne-o aduseseră!

Taică-meu simțea că-nnebunește. Mai întâi, pentru că nu putea să se furișeze, să tragă câte-o dușcă. Cum să facă una ca asta, cu o casă mișunând de cucoane bisericose? Cred că ele știau că-i cam place să tragă la măsea și, o dată ce reușiseră să pătrundă în casă, erau hotărâte să-l prindă asupra faptului. Apoi, i se cerea să fie o gazdă primitoare, ceea ce el, pur și simplu, nu era în stare. După primele douăzeci și patru de ore, stătea mai mult la spital, fără să-și îngrijească însă soția în suferință. Se oprea în camera de primire a vizitatorilor și se uita la televizor, bând

cola „îmbunătățită”.

Păstrez amintiri frumoase din această perioadă. Niciodată casa noastră n-a avut mai multă căldură și n-a văzut atâta mâncare delicioasă. Cucoanele se purtau cu mine cu mânuși, de parcă maică-mea murise, iar eu mă lăsam în voia acestui răsfăț. Ele mi-au fost atunci mătușile și bunicile pe care nu le cunoscusem niciodată.

La puțină vreme după ce mama s-a însănătoșit, reverendul Howie a fost nevoit să-și ia tălpășița, din cauza unei necuviințe despre care n-am înțeles mare lucru niciodată și biserica s-a destrămat. Cineva de acolo a insultat-o pe mama și acesta a fost sfârșitul vizitelor noastre la biserică. O iubită de-a mea din colegiu m-a luat de câteva ori la vecernie, duminica seara, dar eu sunt protestant până în măduva oaselor, așa că nu sunt în stare să pricep toate ritualurile acelea.

Domnișoara Birdie a făcut aluzie timid la posibilitatea de a lucra în grădină și în după-amiaza aceasta, dar i-am explicat că e sabatul, ziua sfântă a lui Dumnezeu și că nu concep să muncesc duminica.

Cu toată străduința, n-a putut găsi niciun argument să mă contrazică.

14

Ploaia n-a conținut trei zile, împiedicându-mă să-mi mai continuu munca de grădinar. Marți, după lăsarea serii, mă ascund în apartamentul meu, să studiez pentru admiterea în barou, când sună telefonul. E Dot Black și îmi dau seama că ceva nu-i în regulă. Altfel nu m-ar căuta.

— Am primit un telefon, zice ea, de la un oarecare domn Barry Lancaster. A zis că-i avocatul meu.

— Așa e, Dot. E unul dintre avocații cu faimă de la firma mea. Lucrăm împreună.

Bănuiesc că Barry vrea să verifice niște lucruri.

— Păi, el n-a zis așa. M-a sunat să vadă dacă n-aș putea veni cu Donny Ray, mâine, la el în birou, pentru că are nevoie de niște semnături. L-am întrebat de tine și mi-a spus că nu lucrezi la ei. Vreau să știu care-i treaba.

Și eu, la fel. Bâigui ceva despre o neînțelegere. Mi se pune un nod în gât.

— E o firmă mare, Dot, iar eu sunt nou, știi. Poate a uitat, pur și simplu, de existența mea.

— Nu, știe cine ești. A zis că ai lucrat la ei, dar ai plecat. Nu mai înțeleg nimic.

Te cred și eu. Cad în scaun și încerc să judec limpede. E aproape ora nouă.

— Uite ce-i, Dot, liniștește-te. Lasă-mă să-l sun pe domnul Lancaster și să-l întreb ce-are de gând. Te sun imediat dup-aia.

— Vreau să știu care-i treaba. I-ai dat în judecată pe ticăloșii ăia?

— Te sun în câteva minute, bine? Pe curând.

Pun receptorul jos, apoi formez repede numărul de la firma Lake. Am deodată simțământul că am mai trecut prin așa ceva.

Telefonista din tura de noapte îmi face legătura cu Barry X. Mă hotărâsc să fiu cordial, să mă prefac, ca să văd ce spune.

— Barry? Sunt eu, Rudy. Ai văzut materialul meu?

— Da, pare foarte bun, zice el obosit. Asculta, Rudy, s-ar putea să avem o mică problemă, în legătură cu postul tău.

Simt că nodul îmi urcă în gât. Îmi îngheață inima. Abia mai pot să respir.

— O, da? îngaim eu.

— Da. Vești proaste. M-am întâlnit în după-amiaza aceasta cu Jonathan Lake și nu vrea să te primească.

— De ce?

— Nu-i surâde ideea ca un avocat să ocupe locul de asistent. Și, dacă mă gândesc bine, are dreptate. Domnul Lake e de părere, și sunt de acord cu el, că, în poziția respectivă, un avocat va avea, bineînțeles, tendința să încerce să-și forțeze drum spre postul de asociat. Iar noi nu procedăm astfel. Din punctul nostru de vedere, e o afacere proastă.

Închid ochii și-mi vine să plâng.

— Nu înțeleg, rostesc eu.

— Îmi pare rău. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar n-a vrut să cedeze. Conduce firma cu o mână de fier și își respectă propriile metode. Ca să fiu sincer, m-a făcut cu ou și cu oțet, numai că mi-a trecut prin minte să te angajez.

— Vreau să stau de vorbă cu Jonathan Lake, zic eu cu toată hotărârea.

— Nici vorbă! E mult prea ocupat, plus că n-ar accepta una ca asta. Și oricum, nu se va răzgândi.

— Ticălosule!

— Uite ce-i, Rudy, noi...

— Ticălosule! urlu eu în receptor, ușurându-mă.

— Liniștește-te, Rudy.

— Lake e la birou? întreb eu răstit.

— Probabil că da. Dar n-o să...

— Vin acolo în cinci minute, strig și îi trântesc telefonul în nas.

După zece minute, apăs pe frâne și opresc, în scârțâit de cauciucuri, în fața vechiului depozit. În parcare, mai sunt trei automobile, iar clădirea e luminată. Barry nu mă

așteaptă.

Dau cu pumnii în ușa din față, dar nu apare nimeni. Știu că mă aud, dar sunt prea lași ca să iasă. Probabil că vor chema poliția dacă nu mă opresc.

Dar eu nu mă mai pot opri. Ocolesc clădirea pe la nord și bat în altă ușă, după care repet procedura și la ușa de incendiu. Mă proțăpesc în fața ferestrei lui Barry și urlu la el. Luminile sunt aprinse, dar nu mă bagă în seamă. Mă întorc la ușa din față și-i mai dau câțiva pumni.

Din umbră, iese un gardian în uniformă și mă apucă de umăr. Mi se moaie genunchii de frică. Îmi ridic privirile spre el. E un negru mătăhălos, cu șapcă închisă la culoare.

— Fiule, trebuie să-ți iei tălpășița, zice el blând, pe un ton scăzut. Pleacă acum, ca să nu chem poliția.

Îmi smucesc umărul din mâna lui și plec.

Stau pe întuneric, pe canapeaua prăpădită pe care mi-a împrumutat-o domnișoara Birdie și încerc să-mi limpezesc gândurile. Dar nu reușesc deloc. Beau două cutii calde de bere. Înjur și plâng. Îmi fac planuri de răzbunare. Mă gândesc chiar să-i omor pe Jonathan Lake și pe Barry X. Ticăloșii ăștia josnici au uneltit să pună mâna pe cazul meu. Cum să le spun una ca asta soților Black? Ce explicație să le dau?

Umblu de colo-colo prin încăpere, așteptând să se facă ziuă. M-a apucat, pur și simplu, râsul, aseară, când m-am gândit să-mi reiau lista de firme și să pornesc din nou din ușă-n ușă. Mi-a venit în minte s-o sun pe Madeline Skinner și să-i zic: „Sunt tot eu, Madeline. M-am întors.”

Până la urmă, am adormit pe canapea. Mă trezește cineva, după ora nouă. Nu e vorba de domnișoara Birdie, ci de doi polițiști în haine civile. Își flutură insignele prin ușa deschisă, iar eu îi invit înăuntru. Sunt în chiloți de gimnastică și în tricou. Mă frec la ochii care parcă îmi ard și încerc să mă lămuresc cum de-am făcut de i-am atras aici, așa, deodată.

Parcă sunt gemeni, amândoi de vreo treizeci de ani, ceva

mai în vârstă ca mine. Poartă ginși și adidași, au mustață neagră și joacă teatru ca doi actori de mâna a doua de la televiziune.

— Putem lua loc? Întreabă unul din ei, în timp ce-și trage un scaun de sub masă și se așază. Partenerul lui face același lucru și sunt amândoi gata de atac.

— Bineînțeles, zic eu ca un idiot. Luați loc.

— Așază-te și dumneata, zice unul dintre ei.

— De ce nu?

În sfârșit, mă așez între ei. Se apleacă puțin amândoi, continuându-și comedia.

— Aveți de gând să-mi spuneți care-i treaba? Întreb eu.

— Îl cunoști pe Jonathan Lake?

— Da.

— Știi unde e biroul lui?

— Da.

— Ai fost acolo aseară?

— Da.

— La ce ora?

— Între nouă și zece.

— Cu ce scop?

— E o poveste lungă.

— Nu ne grăbim.

— Voiam să stau de vorbă cu Jonathan Lake.

— Și-ai stat?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că ușile erau încuiate. N-am putut intra în clădire.

— Ai încercat să le spargi?

— Nu.

— Te-ai întors acolo, după miezul nopții?

— Nu.

— Ești sigur?

— Da. Întrebați-l pe gardian.

Când rostesc aceste cuvinte, se uită semnificativ unul la altul. Se pare că am atins un punct sensibil.

— L-ai văzut pe gardian?

— Da. El mi-a cerut să plec de-acolo și m-am conformat.

— Ni-l poți descrie?

— Da.

— Atunci, dă-i drumul.

— Un negru mătăhălos. Îmbrăcat în uniformă, cu caschetă, pistol și alte chestii de-astea. Întrebați-l. O să vedeți c-o să vă spună c-am plecat, la somația lui.

— N-avem cum să-l mai întrebăm.

Se privesc în ochi semnificativ.

— De ce? Întreb eu.

Urmează ceva îngrozitor.

— Pentru că a murit.

Se uită amândoi la mine, să vadă cum reacționez. Sunt șocat, ca oricare. Privirile lor mă apasă.

— Păi... cum a murit?

— A ars în incendiu.

— Ce incendiu?

Amuțesc amândoi ca la un semn, uitându-se fix la tăblia mesei, dând neîncredători din cap. Unul din ei își scoate un carnețel din buzunar.

— Mașinuța aceea de-acolo, Toyota, e a dumitale?

— Știți bine că-i a mea. Doar aveți computere.

— Ai condus-o la birou, aseară?

— Nu. Am împins-o pân' acolo. Despre ce incendiu e vorba?

— Nu face pe deșteptu' cu noi, bine?

— Bine. Promit. Nu fac pe deșteptu', dacă nu faceți nici voi pe deșteptii.

Intervine și celălalt.

— S-ar putea ca mașina dumitale să fi fost văzută prin preajma oficiului lui Lake, la două noaptea.

— Nu, asta nu e posibil. Nu era mașina mea.

În clipa aceasta, nu-mi dau seama dacă tipii ăștia spun adevărul.

— Despre ce incendiu este vorba? Întreb eu din nou.

— A ars firma Lake, azi-noapte. A fost distrusă complet.

— Rasă de pe fața pământului, îi sare în ajutor și celălalt.

— Și, voi, băieți, sunteți de la brigada de antiincendiatori, nu-i așa? zic eu încă uluit, dar, în același timp, cătrănit rău, pentru că au impresia că sunt amestecat în chestia asta. Iar Barry Lancaster v-a spus că așa fi un suspect minunat, nu-i așa?

— Da, ne ocupăm de incendiatori. Dar și de ucigași.

— Câte persoane au murit?

— Numai gardianul. Am primit primul telefon la trei dimineața, așa că clădirea era goală. Cu siguranță, gardianul n-a mai putut ieși de acolo, când a căzut acoperișul.

Aproape că-mi doresc să fi fost și Jonathan Lake cu gardianul; apoi însă, mă gândesc la birourile acelea frumoase, pline de tablouri și de covoare.

— Vă pierdeți timpul, spun eu și mai supărat la gândul că sunt suspect.

— Domnul Lancaster a zis că erai foarte supărat, când te-ai dus la birou, aseară.

— Așa e. Dar nu până-ntr-atât de nebun, încât să incendiez clădirea. Băieți, vă pierdeți vremea. Vă jur.

— A zis că tocmai fusesse concediat și că voiai să-l iei la rost pe domnul Lake.

— Așa e, așa e! Tot ce-ați spus e adevărat până la un punct. Dar asta nu înseamnă că aveam vreun motiv să dau foc la clădire. Fiți realiști.

— Omorul comis într-o acțiune de incendiere atrage după sine pedeapsa cu moartea.

— Nu mai spune! Sunt absolut de acord. Hai să-l găsim atunci pe incendiator și să-i punem fundu' la frigare! Știți ce? Pe mine să nu mă băgați în chestia asta.

Bănuiesc că mânia mea e destul de convingătoare, pentru că încep amândoi să bată în retragere. Unul din ei scoate o hârtie împăturită din buzunarul de la piept.

— Am aici un raport, de-acu' două luni, prin care ai fost urmărit pentru distrugerea avutului particular. Ceva cu un geam spart, la o firmă din centru.

— Vedeți? Vă merg bine computerele.

— Un comportament cam ciudat, pentru un avocat.

— Am văzut și mai răi. Iar eu nu sunt avocat. Sunt asistent, sau ceva în genul asta. Abia am terminat facultatea de drept. Iar urmărirea a fost abandonată, ceea ce, sunt sigur, e scris foarte clar acolo, pe hârtie. Iar dacă voi, băieți, credeți că chestia asta cu spartul unui geam în aprilie are vreo legătură cu focul de-aseară, atunci adevăratul incendiator poate să-și vadă liniștit de treabă. E în siguranță. Nu va fi prins niciodată.

La aceste cuvinte sar amândoi de pe scaune.

— Ar fi bine să stai de vorbă cu un avocat, zice unul din ei, arătându-mă cu degetul. În momentul acesta, ești suspectul numărul unu.

— Da, da. Așa cum vă spuneam, dacă eu sunt suspectul numărul unu, atunci adevăratul ucigaș e un norocos! Sunteți pe de lături, băieți.

Trântesc ușa și dispar. Aștept o oră, apoi urc în mașină. Trec pe lângă blocuri și mă strecor până aproape de depozit. Parchez, merg pe jos până trec de încă un cvartal și pătrund într-un magazin. Văd rămășițele fumegânde la o distanță de două cvartale. Un singur zid mai stă în picioare. O mulțime de oameni forfotesc încolo și încioace, avocații și secretarele explică și dau indicații, iar pompierii tropăie în cizmele lor bloncoase. Poliția împrejmuiește zona cu banda galbenă folosită pentru a marca locul crimei. Mirosul înțepător de lemn ars îți mută nările, iar deasupra plutește un nor cenușiu, la mică înălțime.

Podurile și tavanele din clădire fuseseră toate din lemn și, cu câteva excepții, pereții, la fel. Dacă mai adăugăm la asta impresionantul număr de cărți împrăștiate peste tot și tonele de hârtie depozitate acolo, e ușor de înțeles cum a izbucnit incendiul. Curios însă că în toată clădirea exista un sistem de conducte anti-incendiu. Vedeai peste tot țevi vopsite, adesea „țesute” în schema decorativă.

Din motive lesne de înțeles, Prince nu e o persoană

matinală. De obicei, închide localul pe la două noaptea, apoi se aruncă pe locul din spate al Cadillacului său. Firestone, șoferul lui de-o viață și așa-zisa lui gardă de corp, îl duce acasă. De vreo două ori, Firestone însuși s-a îmbătat criță și n-a mai putut conduce, așa că i-am dus eu acasă pe amândoi.

Prince vine de obicei la birou pe la unsprezece, pentru că la Yogi's nu se servesc decât gustări la prânz. Îl găsesc acolo la amiază. Stă la biroul lui și răsfoiește niște hârtii, luptându-se cu mahmureala lui zilnică. Ia analgezice cu pumnul și bea apă minerală, până la ora fermecată, cinci, când se cufundă în lumea mângâietoare a romului cu apă tonică.

Biroul lui Prince este o încăpăre fără ferestre, sub bucătărie, foarte dosită, la care ajungi strecurându-te prin trei uși banale, coborând apoi niște scări ascunse. Camera e perfect pătrată, cu pereții acoperiți în întregime de fotografii de-ale lui Prince, strângând mâna politicianilor locali și a altor tipi fotogenici. Printre ele, zărești o mulțime de tăieturi din ziare, înrămate, în care e vorba despre cum a fost Prince suspectat, acuzat, inculpat, arestat, judecat și, absolut totdeauna, găsit nevinovat. Îi place să apară în presă.

Ca de obicei, e într-o dispoziție proastă. De-a lungul anilor, am învățat să-l evit, până când își bea al treilea pahar, de obicei, pe la șase seara. Așadar, am sosit cu șase ore mai devreme. Îmi face semn să intru și închid ușa după mine.

— Ce s-a-ntâmplat? mormăie el.

Are ochii injectați. De câte ori îl văd, îmi amintesc de Wolfman Jack, cu părul lui negru, cu barba fluturând și cămașa descheiată, cu gâtul păros.

— Am niște mici probleme, zic eu.

— Alte noutăți?

Îi povestesc despre noaptea trecută, despre cum mi-am pierdut slujba, despre incendiu și polițiști. Absolut tot. Accentuez faptul că există un cadavru și că polițiștii sunt

foarte interesați de acest lucru. Chiar așa! Nici nu-mi vine să cred că sunt suspectul numărul unu, dar, se pare, polițiștii asta gândesc.

— Așadar, Lake a fost incendiat, reflectează el cu voce tare.

Pare satisfăcut. O incendiere ca la carte este singurul lucru care l-ar face pe Prince să se simtă înveselit, să-i însenineze dimineța.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după el.

— Păi, n-a murit. Nu va mai funcționa o vreme, dar se va întoarce.

Asta mă îngrijorează cel mai mult. Jonathan Lake cheltuiește o mulțime de bani cu politicienii. Își cultiva relațiile, ca să poată cere favoruri. Dacă e convins că am fost implicat în incendiu, sau dacă vrea, pur și simplu, un țap ispășitor, atunci copiii vor fi puși pe urmele mele, ca să se răzbune.

— Juri că n-ai făcut-o tu?

— Asta-i bună, Prince!

Cântărește situația, își mângâie barba și îmi dau seama imediat că e încântat că s-a trezit așa, deodată, în mijlocul evenimentelor. E vorba de crimă, de moarte, de intrigă, de politica – o felie normală de viață din lumea interlopă. Dacă ar mai avea la dispoziție niște dansatoare cu sânii goi și câțiva asasini, Prince ar scoate imediat ceva bun de băut, ca să sărbătorească.

— Ar fi bine să vorbești cu un avocat, zice el, mângâindu-și încă perciunii.

Din nefericire, acesta este motivul pentru care am venit aici. M-am gândit să-l sun pe Booker, dar l-am deranjat destul. Iar el se află în aceeași situație ca mine; n-am trecut, încă, examenul de intrare în barou și nu suntem avocați adevărați.

— Nu-mi pot permite să angajez un avocat, zic eu, apoi aștept replica din acest scenariu.

Dacă aș avea alternativă în clipa aceasta, n-aș ezita s-o aleg.

— Lasă-mă să mă ocup eu, atunci, zice el. O să-l chem pe Bruiser.

Dau din cap și spun:

— Mulțumesc. Crezi c-o să mă ajute?

Prince rânjește și își întinde brațele larg.

— Bruiser o să facă tot ce-i cer eu, înțelegi?

— Da, sigur, zic eu pierit.

Ridică un telefon și formează numărul. Sunt numai urechi, în timp ce trece prin vreo două „vămi” până îl obține pe Bruiser pe fir. Folosește expresii prescurtate rostite rapid ca omul care știe că telefoanele sunt ascultate. Scurpă următoarele: „Bruiser, sunt Prince. Mda, mda. Trebuie să te văd repede... O treb’soară, în legătură cu unul dintre angajații mei... Mda, mda. Nu, la tine. Treizeci de minute... Sigur”. Și închide.

Mi-e milă de bietul operator de la FBI care încearcă să selecteze date incriminatorii din această conversație.

Firestone trage Cadillacul la ușa din spate și sar împreună cu Prince pe locurile din spate. Automobilul e negru, iar ferestrele sunt foarte închise la culoare. Prince trăiește în întuneric. De trei ani, nu l-am auzit niciodată că ar activa în aer liber. Își petrece concediile la Las Vegas, în cazinouri.

Ascult povestea care devine curând plictisitoare a victoriilor avocațești ale lui Bruiser, care se referă aproape toate la Prince. Ciudat, încep să mă liniștesc. Sunt pe mâini bune.

Bruiser a făcut seralul, și-a terminal școala la douăzeci și doi de ani. Prince e de părere că e un adevărat record. De copii, au fost cei mai buni prieteni, iar în liceu mai jucau câte puțin, beau o grămadă, umblau după fete, se băteau cu băieții. Împrejurimile dure ale Memphisului de sud. Ar putea scrie un roman, pe tema asta. Bruiser s-a dus la colegiu, Prince și-a luat un camion de transportat bere. Încet-încet, lucrurile au început să se lege.

Birourile de avocatură își au sediul într-un complex comercial în formă de lamă, din cărămida roșie. La un

capăt, se află un centru de închirieri de casete video, iar la celălalt, o curățătorie. Bruiser investește cu cap, explică Prince. El e proprietarul întregii clădiri. Vizavi, se află o patiserie deschisă toată noaptea, iar lângă ea, Clubul Amber, o tavernă dubioasă, cu dansatoare goale până-n brâu și cu neoane stil Las Vegas. E zona industrială a orașului, de lângă aeroport.

În afară de cuvintele „Birou de avocatură” scrise cu negru pe o ușă deschisă din mijlocul blocului, nu mai există nimic care să indice ce profesii se mai practică aici. Ne întâmpină o secretară dințoasă, cu ginși strâmți și buze roșii, lipicioase, dar nu slăbim pasul. Îl urmez pe Prince pe ușă din față.

— Fata asta lucra mai de mult vizavi, mormăie el.

Sper că în patiserie, deși mă îndoiesc!

Cabinetul lui Bruiser e uimitor de asemănător cu al lui Prince – fără ferestre, nicio rază de soare, mare, pătrat și somptuos, împodobit cu fotografii ale unor oameni importanți, dar necunoscuți, îmbrățișându-se cu Bruiser și rânjind la aparat. Unul dintre pereți e destinat în exclusivitate armelor de foc, tot felul de carabine, muschete și premii la concursurile de tir. În spatele scaunului masiv de piele al lui Bruiser se află un acvariu mare, așezat pe un stativ înalt, cu ceva ce seamănă cu niște rechini miniaturali care luneca prin apele întunecate.

Vorbește la telefon, așa ca ne face semn cu mâna să luăm loc în fața biroului său lung și mare. Ne așezăm, iar Prince mă informează nerăbdător:

— Aia să știi că sunt rechini adevărați, zice el, arătând cu degetul spre peretele de deasupra capului lui Bruiser.

Rechini vii, în biroul unui avocat. M-am prins. E o glumă. Prince chicotește.

Eu îi arunc o privire lui Bruiser, încercând să-i evit ochii. Receptorul pare minuscul, față de capul lui enorm. Părul lung, grizonat îi cade pe umeri în șuvițe zbârlite. Bărbuța cenușie e deasă și lungă și telefonul se pierde aproape în atâta păr. Ochii întunecați și vioi sunt încercănați. M-am

gândit totdeauna că are descendență mediteraneană.

Deși l-am servit pe Bruiser cu mii de pahare, n-am avut niciodată o adevărată conversație cu el. Pentru că n-am vrut. Și nici nu vreau, dar n-am de ales.

Mârâie câteva remarci scurte și pune receptorul jos. Prince face repede prezentările, iar Bruiser ne asigură că mă cunoaște bine.

— Sigur că da! Îl cunosc pe Rudy de multă vreme, zice el. Care-i problema?

Prince se uită la mine, iar eu îi povestesc.

— Am văzut, la știrile de dimineața, mă întrerupe Bruiser când ajung la partea cu incendiul. Am și primit cinci telefoane, în legătură cu asta. Avocații se-apucă imediat de bîrfă.

Zâmbesc și dau din cap, pentru că știu că se referă și la mine, apoi, ajung la partea cu polițiștii. Termin, fără să mai fiu întrerupt și aștept cuvintele și sfatul din partea avocatului meu.

— Asistent? zice el, perplex.

— Eram disperat.

— Așadar, unde lucrezi acum?

— Nu știu. În momentul de față, mă preocupă mai mult arestarea mea decât slujba.

Cuvintele acestea îl fac pe Bruiser să zâmbească.

— Las' c-am să am eu grijă, zice el plin de sine.

Prince m-a asigurat de nenumărate ori că Bruiser cunoaște mai mulți polițiști decât însuși primarul.

— O să telefonez unde trebuie.

— E bine să se dea la fund, nu-i așa? întrebă Prince, de parcă aș fi un tâlhar evadat.

— Mda. Dă-te la fund.

Nu știu de ce, am senzația că sfatul acesta a fost rostit de nenumărate ori în acest birou.

— Ce știi despre incendieri? mă întrebă el.

— Nimic. Nu ne-au învățat asta la facultatea de drept.

— Ei bine, m-am ocupat de câteva cazuri de genul acesta. Durează zile întregi până să-și dea seama dacă e

vorba de incendiere sau nu. Într-o clădire veche ca aceea, putea să se întâmple orice. Dacă e vorba de incendiere, câteva zile nu se vor face arestări.

— Să știi că nu vreau să fiu arestat. Mai ales că sunt nevinovat. N-am nevoie de publicitate în presă.

Rostesc aceste cuvinte, aruncând o privire la peretele plin de poveștile lui apărute în presă.

— Ai perfectă dreptate, zice el sincer. Când îți dai examenul de intrare în barou?

— În iulie.

— Și-apoi?

— Nu știu. O să mai caut.

Deodată, se baga în vorbă și amicul Prince.

— N-ai putea să-l folosești pe-aici, Bruiser? La naiba, doar ai o liotă de avocați. Ce mai contează unul în plus? E student foarte bun, muncește din greu, e deștept. Pun mâna în foc pentru el. Băiatul are nevoie de-o slujbă.

Mă întorc încet și mă uit la Prince, care îmi zâmbeste de parcă ar fi Moș Crăciun.

— O să ai un loc de muncă nemaipomenit, zice el convins. Vei învăța ce fac avocații adevărați.

Râde și mă lovește prietenește pe genunchi. Ne uităm amândoi la Bruiser. Ochii îi scapără și își frământă mintea să găsească o scuză.

— Păi, sigur... Totdeauna am fost în căutarea talentelor în domeniu...

— Vezi? zice Prince.

— De fapt, doi dintre asociații mei tocmai m-au părăsit, să-și facă propriile lor firme. Așa că am două birouri goale.

— Vezi? zice Prince din nou. Ți-am spus că se rezolvă.

— Numai că nu e un post salarizat în sensul obișnuit al cuvântului, zice Bruiser, luminându-se că i-a venit o asemenea idee. Nu, domnule. Eu nu lucrez așa. Eu le cer asociaților mei să plătească, să-și producă singuri onorariile.

Rămân cu gura căscată, fără să mai fiu în stare să rostesc niciun cuvânt. N-am discutat cu Prince subiectul

angajării mele. Nu voisem să mă ajute în acest sens. Nu-mi surâde ideea să-l am pe Bruiser Stone ca șef. Dar nici nu-l pot jigni pe omul acesta, mai ales acum, când îmi dau polițiștii târcoale, aducând vorba, mai mult sau mai puțin clar, despre pedeapsa cu moartea. Nu sunt în stare să-mi adun puterile și să-i spun lui Bruiser că e destul de mârșav ca să mă reprezinte, dar prea ticălos ca să vreau să mă angajeze.

— Și cum merge treaba?

— Păi, e foarte simplu; și merge bine, cel puțin din punctul meu de vedere. Și, ține minte, în douăzeci de ani, am încercat de toate. Am avut o mulțime de parteneri și zeci de asociați. Singurul sistem care ține e acela prin care asociații reușesc să strângă atâtea onorarii, încât să-și acopere propriul lor salariu. Crezi că poți să faci asta?

— Pot să încerc, zic eu, plin de îndoieli.

— Sigur că da, adaugă Prince plin de solitudine.

— Primești de la mine o mie de dolari pe lună. Îți păstrezi o treime din onorariile pe care reușești să le obții. Treimea ta intră în salariu. Altă treime intră în fondurile oficiului meu, prin care se acoperă cheltuielile, secretariatul - chestii d-astea. Cealaltă treime îmi revine mie. Dacă nu reușești să-ți acoperi salariul lunar, atunci îmi rămâi dator. Țin contabilitatea, până dai lovitura, într-o lună. Înțelegi?

Cântăresc schema aceasta ridicolă vreo câteva secunde. Singurul lucru mai rău decât lipsa unei slujbe e să ai una prin care să pierzi bani și să ți se tot adune la datorii în fiecare lună. Îmi vin în minte tot felul de întrebări înțepătoare și chiar încep să pun una, dar Prince mă întrerupe.

— Mie mi se pare cinstit. Țasta da, târg!

Mă pocnește din nou peste genunchi.

— În felul ăsta, faci bani frumoși.

— Eu unul așa lucrez, zice Bruiser pentru a doua sau a treia oară.

— Și cât reușesc să câștige asociații duminică? întreb eu, fără să mă aștept la adevăr.

Se încruntă. Gândește profund.

— Depinde de cât realizezi. Anul trecut, unul dintre asociați a făcut vreo optzeci de mii. Altul, însă, numai douăzeci.

— Iar tu ai scos trei sute de mii, zice Prince, râzând în hohote.

— Mi-ar plăcea.

Bruiser se uită atent la mine. Îmi oferă singura slujbă posibilă din oraș și pare să știe că nu mor de nerăbdare să o accept.

— Când aș putea începe? întreb într-o încercare nereușită să par nerăbdător.

— Chiar acum.

— Dar examenul de intrare în barou...

— Nu-ți face griji. Poți să-ncepi de azi să faci rost de onorarii. Am să-ți arăt eu cum.

— O să ai multe de-nvățat, se amestecă și Prince, aproape să-și iasă din piele de satisfacție.

— Îți plătesc astăzi o mie de dolari, zice Bruiser, ca ultimul mare nabab. Să te pui pe picioare. Îți voi arăta biroul, ca să te obișnuiești aici.

— Nemaipomenit! zic eu, forțându-mă să zâmbesc.

Pentru moment, n-am cale de-ntors. Nici măcar n-ar trebui să mă aflu aici, dar mi-e frică și am nevoie de ajutor. Ceea ce n-am discutat, însă, până acum, e cât îi voi datora lui Bruiser pentru serviciile sale. Nu e genul de generos bun la suflet, care să facă din când în când câte o favoare unui om sărac.

Mi-e cam rău. Probabil, din cauză că n-am dormit, sau că am fost trezit de poliție. Sau, poate, prezența mea în acest birou, rechinii aceia vii care înoată de colo-colo, faptul că m-am lăsat prins la înghesuială de doi dintre cei mai mari șarlatani din oraș.

Până nu demult, eram un student în anul trei, inteligent, curat, cu promisiunea că voi lucra la o firmă adevărată, nerăbdător să-mi încep profesiunea, să muncesc din greu, să devin membru activ în asociația baroului local, să-mi

Încep cariera, să fac tot ceea ce-ar face prietenii mei. Dar acum stau aici, atât de vulnerabil și de slab, încât sunt de acord să mă prostituez pentru o mie de dolari amărâți, pe lună.

Bruiser primește un telefon urgent, probabil de la vreo dansatoare cu sânii goi, ajunsă la pușcărie, pe motive de „agățat”, așa că ne urnim de pe locuri. Îmi șoptește, acoperind receptorul, că vrea să mă întorc în după-amiaza aceea.

Prince e atât de mândru, încât nu mai are mult și plesnește. Cât ai bate din palme, m-a salvat de la pedeapsa cu moartea și mi-a găsit și-o slujbă. Oricât aș încerca, nu mă pot arăta vesel, în timp ce Firestone se strecoară pe străzile aglomerate și pornește în viteză spre Yogi's.

15

M-am hotărât să mă ascund la facultate. Îmi petrec acolo vreo două ore, furișându-mă printre rafturile de la subsol, dezgropând și studiind tot felul de cazuri de rea-credință. Îmi omor și eu timpul.

Conduc încet în direcția aeroportului și ajung la biroul lui Bruiser la trei și jumătate. Împrejurimile sunt mai puțin plăcute chiar decât mi s-au părut cu câteva ore în urmă. Strada are cinci benzi de circulație și e străjuită de ateliere, depozite de mărfuri, baruri și cluburi întunecoase unde își desfășoară activitatea oamenii muncii. E undeva, în zona intrării în aeroport, și deasupra urlă avioanele supersonice.

Complexul lui Bruiser se numește Greenway Plaza și, după ce opresc în parcare murdară, observ că, în afară de curățătorie și de închirieri casete video, mai există acolo un magazin de băuturi și o cafenea. Deși e greu de precizat, din cauza ferestrelor întunecate și a ușilor ferecate, se pare că birourile de avocatură ocupă șase sau șapte tronsoane în centrul clădirii. Strâng din dinți și deschid ușa larg.

Secretara îmbrăcată în ginși se află de partea cealaltă a unei teighele înalte cam până la piept. Are părul vopsit și o siluetă remarcabilă. Formele sunt unduitoare și proporțiile, perfecte.

Îi explic de ce-am venit. Mă aștept să fiu respins, să mi se ceară să plec, dar e civilizată. Îmi spune cu o voce caldă și inteligentă, destul de personală, să completez formularele necesare de angajare. Mă uluiește când aflu că această firmă, Biroul de avocatură al lui J. Lyman Stone, oferă angajaților săi asigurare completă de sănătate. Citesc cu atenție ceea ce e scris cu litere mărunte, pentru că mă cam aștept ca Bruiser să strecoare niscaiva clauze prin care să-mi înfigă, mai târziu, gheara în gât. Dar nicio surpriză.

O întreb dacă pot să-l văd pe Bruiser și îmi spune să aștept. Iau loc pe unul dintre scaunele de plastic din șirul

de lângă perete. Sala de primire e proiectată după modelul birourilor de asistență socială – podea cu gresie uzată, acoperită de un strat de jeg, scaune ieftine, pereți lambrisați șubrezi și un sortiment uluitor de reviste rupte. Dru, secretara, bate la mașină și răspunde, în același timp, la telefon. Sună mereu, iar ea e eficientă. Bate la fel de repede în timp ce sporovăiește cu clienții. În sfârșit, mă trimite să mă întâlnesc cu noul meu șef. Bruiser stă la biroul lui, cercetându-mi fișele de angajare, ca un veritabil contabil. Mă surprinde interesul cu care studiază detaliile. Mă întâmpină, trece în revistă chestiunea financiară a contractului nostru, apoi mi-l pune în față. E pecetluit cu numele meu. Îl citesc, apoi îl semnez. Are o clauză prin care pot părăsi sau pot fi dat afară după o lună în cazul în care unul din noi are obiecții. Îi sunt recunoscător pentru asta, dar simt că a plasat-o acolo din motive bine întemeiate.

Îi povestesc de falimentul meu recent. Mâine trebuie să fiu la tribunal, pentru prima întâlnire cu creditorii. Această înfățișare se numește „cercetarea debitorului”, iar avocații pot să se bage prin toate cotloanele sufletului meu. Virtual, pot să-mi pună orice întrebare despre starea financiară și despre viața mea așa, în general. N-o să fie un proces important. De fapt, am șansa să nu fie nimeni pe-acolo care să mă pună pe jar.

Din cauza acestei înfățișări, e în avantajul meu să nu fiu angajat vreo câteva zile. Îl rog pe Bruiser să țină formularele la el și să-mi amâne primul salariu până după proces. Chestia are o ușoară notă de fraudă, iar lui îi place asta. Nicio problemă.

Mă conduce să-mi arate locul. E așa cum mi l-am închipuit – o mică îngrămădeală de încăperi pe ici, pe colo; pe măsură ce firma s-a extins de la un palier la altul, pereții au fost spărți. Ne cufundăm tot mai mult în labirint. Îmi face cunoștință cu două femei foarte ocupate dintr-o încăpere micuță, plină de computere și de imprimatoare. Mă îndoiesc că sunt stilul care dansează pe mese!

— Cred că avem șase fete acum, zice el, când plecăm.

Secretarele sunt, pur și simplu, fete. Îmi mai face cunoștință cu doi avocați, băieți simpatici, îmbrăcați prost, care lucrează în niște cabinete strâmte.

— Ne-am restrâns la cinci avocați, îmi explică, în timp ce pătrundem în bibliotecă. Am avut șapte, dar e prea mare bătaie de cap. Prefer să am patru sau cinci. Dacă angajez mai mulți sunt pus în situația să fac mereu pe arbitrul. La fel și cu fetele.

Biblioteca e o încăpere lungă și îngustă, cu rafturi pline de cărți până în tavan, fără vreo ordine aparentă. Pe o masă mare din mijloc, se află tot felul de tratate de drept deschise și teancuri de documente juridice.

— Unii dintre băieții ăștia sunt niște porci! bombănește el ca pentru sine. Ei, ce zici de micul meu fief?

— Îmi place, zic eu.

Și nu mint. Răsuflu ușurat, văzând că, totuși, aici se face meserie. Da, poate că Bruiser e un ticălos prins în rețeaua afacerilor tenebroase și a investițiilor necurate, dar rămâne avocat. Birourile lui zumzăie de activitate.

— Nu e așa elegant ca la băieții ăia importanți din centru, zice el, fără intenția de a se scuza. Dar am plătit totul. Am cumpărat complexul cu cincisprezece ani în urmă. Biroul tău e-aici.

Îmi arată cu degetul și părăsim biblioteca. Cu două uși mai departe, lângă un automat de băuturi răcoritoare, se află o încăpere bine întreținută, cu un birou, niște scaune, dulapuri pentru dosare și poze cu cai pe pereți. Pe birou, se află un telefon, un dictafon și un teanc de foi. Totul e frumos aranjat. Miroase a dezinfectant, de parcă abia s-ar fi făcut curățenie.

Îmi înmânează un inel cu două chei.

— Asta-i de la ușa din față, și asta, de la cabinetul tău. Poți veni și pleca la orice oră. Numai să ai grijă noaptea. Asta nu-i cea mai selecta zonă din oraș.

— Trebuie să stăm de vorbă, spun eu, luând cheile.

Aruncă o privire la ceas.

— Cât?

— Dă-mi o jumătate de oră. E ceva urgent.

El ridică din umeri și pleacă împreună în biroul lui, unde își așază fundul mare pe scaunul de piele.

— Care-i treaba? mă întrebă el, extrem de oficial, scoțându-și un rotring din buzunar și luându-și agenda.

Începe să mâzgălească ceva, înainte ca eu să spun un cuvânt.

Îi fac un sumar rapid al cazului Black, ceea ce îmi ia zece minute. Între timp, îi povestesc și despre ce-am pățit cu firma Lake, cum a vrut Barry Lancaster să mă tragă pe sfoara, ca să-mi fure cazul, ceea ce mi-a forțat mâna să ajung la Bruiser.

— Trebuie să punem azi procesul pe rol, îi zic eu cu gravitate. Pentru că, practic, Lancaster e stăpân pe cazul ăsta și cred c-o s-o facă el, în curând, dacă nu ne grăbim.

Bruiser se uita lung la mine cu ochii lui negri. Cred că i-am captat atenția. Îi surâde ideea să-i învingă pe cei de la firma Lake, la tribunal.

— Dar clienții? întrebă el. Au semnat contractul cu Lake.

— Da, dar mă duc imediat la ei. O să mă asculte.

Scot din servieta un teanc de acte la care am lucrat ore întregi cu Barry. Bruiser le citește cu atenție.

Apoi, îi dau scrisoarea pe care am bătut-o la mașină, la firma Lake, ca să fie semnata de cei trei, din familia Black. O citește pe îndelete.

— Ai făcut o treaba bună, Rudy, zice el, de mă simt ca un avocat de mâna a doua. Ia stai puțin. Faci dosarul pentru proces în după-amiaza asta, apoi te duci la familia Black să semneze, da?

— Exact. Nu am nevoie decât de numele și de semnătura dumitale ca să punem procesul pe rol. Voi face toată treaba și te voi ține la curent.

— Chestia asta o să-i dea peste cap pe cei de la Lake, nu-i așa? zice el reflectând și trăgându-se de un perciun. Și cât valorează dosarul ăsta?

— Probabil că depinde de juriu. Mă îndoiesc că se va

rezolva fără să fie nevoie de un proces propriu-zis.

— Și ai de gând să faci tu procesul ăsta?

— S-ar putea să am nevoie de puțin ajutor. Bănuiesc că durează un an-doi.

— Am să-ți fac cunoștința cu Deck Shifflet, unul dintre asociații mei. El a lucrat pentru o societate mare de asigurări și se ocupă de multe polițe aici, la mine.

— Excelent.

— Cabinetul lui e pe hol, aproape de-al tău. Pune actele la punct și scrie numele meu. Astăzi îl și înregistrăm. Numai să te asiguri că clientul va merge mână-n mână cu noi.

— Clienții sunt ai noștri, îl liniștesc eu.

Îmi apare în minte imaginea lui Buddy mângâindu-și pisicile și alungind muștele în vechiul lui Fairlane, aceea a lui Dot fumând în pridvor și urmărind mereu cutia poștală, doar-doar primește vreo veste de la Marele Profit. Apoi, îl văd în fața ochilor pe Donny Ray, sprijinindu-și capul în mâini.

— Și-acum, să schimbăm puțin subiectul, fac eu, dregându-mi glasul ușor. Ai vreo veste de la polițiștii aceia?

— Nu-i nicio problemă, zice el cu îngâmfare, de parcă maestrul și-ar fi terminat deja numărul de magie. Am stat de vorbă cu niște tipi pe care îi cunosc și-au zis că nici măcar nu sunt siguri că e vorba de incendiere. O să dureze câteva zile, până se lămuresc.

— Așadar, n-au cum să mă aresteze la miezul nopții.

— Nu. Mi-au promis c-au să mă sune mai întâi pe mine, dacă au de gând să te ridice. I-am asigurat că te poți apăra, că te scot pe cauțiune etc., etc. Dar nu se va ajunge până acolo, liniștește-te.

Asta și fac. Îl cred pe Bruiser Stone în stare să stoarcă promisiuni de la polițiști.

— Mulțumesc, îi spun.

Pășesc în biroul de la registratură cu cinci minute înainte de închidere și înregistrez dosarul meu de patru pagini, prin care pun pe rol procesul împotriva societății de asigurări pe

viața Marele Profit și a lui Bobby Ott, agentul dispărut care a vândut polița. Clienții mei, cei trei Black, cer daune reale în valoare de două sute de mii de dolari plus zece milioane amendă. Habar n-am de valoarea netă a respectivei companii și va mai trece ceva vreme până să aflu. Am pus suma de zece milioane așa, după ureche, pentru că suna frumos. Avocații pledanți obișnuiesc să procedeze adesea așa.

Bineînțeles, numele meu nu e consemnat niciunde. Avocatul reclamant care face înregistrarea este J. Lyman Stone și semnătura lui complicată împodobește ultima pagina, dând întregii pledoarii autoritate legală. Îi înmânez funcționarului un cec pentru taxa de înregistrare și treaba demarează.

Marele Profit a fost dat oficial în judecată!

Traversez orașul rapid până în Granger, unde îmi găsesc clienții aproape la fel cum i-am lăsat cu câteva zile în urmă. Buddy e afară. Dot îl cară pe Donny Ray din camera lui. Stăm toți trei la masă, în timp ce ei admiră copia procesului lor. Sunt foarte impresionați de asemenea sume. Dot rostește întruna „zece milioane” de parcă ține în mână un bilet câștigător la loterie.

Până la urmă, sunt obligat să le explic ce s-a întâmplat cu tipii aceia îngrozitori de la firma Lake. Un conflict de strategie, zic eu. Nu mi-a convenit ritmul în care se mișcau. Lor nu le-a plăcut abordarea mea drastică. Etc., etc.

De fapt, nu prea-i interesează. Important e că procesul s-a pus pe rol. Dovada e în mâinile lor. Pot să-l citească în voie. Îi interesează ce urmează și peste cât timp vor avea noutăți. Sunt șanse pentru un verdict rapid? Întrebările acestea îmi scot sufletul. Știu că procesul va dura foarte mult și m-aș simți plin de cruzime să le-o spun.

Îi îmbrobodesc să semneze o scrisoare către Barry X. Lancaster, vechiul lor avocat, prin care e concediat, pur și simplu. Apoi, noul contract cu firma J. Lyman Stone. Vorbesc foarte repede, explicându-le despre ce e vorba în teancul acela de hârțoage. De pe aceleași scaune, la masa

din bucătărie, Donny Ray și cu mine o urmărim pe Dot croindu-și drum printre buruieni, răstindu-se iar la soțul ei, să obțină semnătura.

Îi las într-o dispoziție mai bună decât i-am găsit. Au o mare satisfacție că au dat în judecată compania pe care o urăsc de atâta vreme. În sfârșit, au ripostat: au fost călcați în picioare și m-au convins că li s-a făcut o nedreptate. Acum, li s-au alăturat și ei milioanele de americani care intentează procese în fiecare an. Asta îi face să se simtă, oarecum, patrioți.

Stau în mașinuța mea fierbinte la o oră de vârf și mă gândesc la nebunia ultimelor douăzeci de ore. Tocmai am semnat un contract discutabil de angajare. O mie de dolari pe lună e o sumă atât de mizeră și totuși mă înspăimântă. Nu e vorba de un salariu, ci de un împrumut și nici nu-mi trece prin minte cum de se gândește Bruiser că aș putea să fac rost imediat de clienți. Dacă mă bazez pe cazul Black, mai am de așteptat multe luni.

Voi continua să muncesc la Yogi's, pentru o vreme. Prince mă plătește tot în numerar - cinci dolari pe oră, plus cina și câteva beri.

În orașul acesta, există firme care le cer asociaților nou angajați să poarte zilnic costume frumoase, să conducă mașini arătoase, să locuiască în case respectabile, până și să frecventeze cluburile la modă. Bineînțeles, plătesc mult mai mult decât îmi dă mie Bruiser, dar sunt și împovărați de o mulțime de alte sarcini inutile ce țin de viața mondenă.

Dar eu și firma mea avem alte concepții. Pot purta orice, pot conduce orice, pot să-mi petrec timpul oriunde și nimeni nu va zice un cuvânt. Mă întreb cum voi reacționa când vreunul dintre colegii mei va dori să treacă strada, să facă un dans-două, pe masă!

Dintr-o dată, sunt propriul meu stăpân. Pe măsură ce înaitez câțiva centimetri, mă cuprinde un simțământ minunat de independență. Sunt în stare să supraviețuiesc!

O să am zile grele la Bruiser; probabil că voi învăța mult mai mult drept decât dacă aș fi lucrat în centrul orașului. Voi îndura disprețul și sarcasmul și umilirea din partea celorlalți, pentru că lucrez într-o asemenea speluncă. Dar pot face față. Treaba asta o să mă călească. Nu cu multă vreme în urmă, când mă simțeam în siguranță, având perspectiva de a lucra la bătrânii Brodnax și Speer, apoi la Lake, mi-o cam luasem în cap, așa că acum voi coborî puțin cu picioarele pe pământ.

Când parchez în Greenway Plaza, e deja întuneric. Majoritatea automobilelor au plecat. Pe partea cealaltă a străzii, luminile strălucitoare ale Clubului Amber atrag mulțimea obișnuită de camionete și de mașini închiriate. Neonul pâlpâie de jur împrejurul acoperișului clădirii și luminează întreaga zonă.

Afacerile cu carne vie au cunoscut o adevărată explozie în Memphis, lucru greu de explicat. Acesta este un oraș extrem de conservator, cu multe biserici, inima învățaturii biblice. Cei care caută capital electoral trebuie să îmbrățișeze rapid preceptele morale stricte, atitudinea votanților fiind în strânsă legătură cu acest lucru. Nu-mi pot imagina un candidat cu vederi „blânde”, în ceea ce privește pornografia, care să mai fie și ales.

Mă uit cum ies dintr-o mașină plină niște oameni de afaceri care se îndreaptă șovăielnic spre Clubul Amber. E vorba de un american cu patru prieteni japonezi, fără îndoială gata să încununeze o zi lungă de negocieri cu câteva păhărele și cu o imagine plăcută a ultimelor progrese făcute de siliconul american.

Muzica se aude deja tare. Parcarea se umple repede.

Pornesc rapid spre ușa din față și o deschid. Birourile sunt goale. La naiba, probabil că toată lumea e vizavi! În după-amiaza aceasta, am avut simțământul clar că firma J. Lyman Stone nu e un loc pentru cei care se dau în vânt după muncă.

Toate ușile sunt închise și, presupun, încuiate. Nimeni n-are încredere în nimeni. Îmi propun să nu ezit să mi-o încui

și eu pe a mea. Voi sta aici câteva ore. Trebuie să-l sun pe Booker și să îl pun la curent cu ultimele mele aventuri. Am neglijat amândoi studiul pentru intrarea în barou. Timp de trei ani de zile ne-am putut stimula și motiva reciproc. Examenul de intrare în barou se întrevede la orizont ca o dată a prezentării în fața plutonului de execuție.

16

Noaptea trece fără să fiu arestat, dar și fără să prea dorm. La un moment dat, între cinci și șase, pun capăt gândurilor încâlcite care îmi aleargă prin minte și mă dau jos din pat. N-am dormit nici patru ore în ultimele două zile.

Găsesc numărul în cartea de telefon și formez. E ora șase fără cinci. Sunt la a doua ceașcă cu cafea. Sună de zece ori, până aud o voce somnoroasă:

— Alo?

— Cu Barry Lancaster, vă rog, rostesc eu.

— La telefon.

— Barry, sunt eu, Rudy Baylor.

Își drege vocea și mi-l închipui sculându-se în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă el, cu un glas mult mai tăios.

— Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar aș vrea să-ți spun vreo două lucruri.

— Adică?

— Adică, familia Black i-a dat ieri în judecată pe cei de la Marele Profit. Vă voi trimite și vouă, băieți, o copie a dosarului, îndată ce vă veți muta într-un local nou. Au semnat și o scrisoare prin care renunță la serviciile voastre, așa că nu mai aveți treabă. Nu mai e nevoie să vă faceți probleme, în legătura cu ei.

— Cum să intentezi proces?

— Asta nu e, în niciun caz, treaba ta.

— Pe naiba!

— Am să-ți trimit o copie a dosarului, ca să te lămurești. Ești băiat deștept. Aveți o nouă adresă sau merge să-ți scriu pe cea veche?

— Căsuța noastră poștală n-a fost distrusă.

— Excelent! În orice caz, ți-aș fi recunoscător, dacă nu m-ai băga în treaba cu incendierea. N-am avut niciun amestec și dacă te încapățânezi să mă implici, mă văd obligat să te

dau în judecată.

— Fac pe mine de frică!

— Îmi dau seama. Încetează să-mi mai împrști numele cu noroi.

Închid receptorul, înainte ca el să poată răspunde. Mă uit cinci minute la telefon, dar nu mă sună. Ce laș!

Sunt nerăbdător să văd ce se vorbește despre incendiu în ziarul de dimineață, așa că fac un duș, mă îmbrac și plec repede, pe întuneric, să nu mă vadă nimeni. Conduc în direcția aeroportului, spre Greenway Plaza, un loc în care am început să mă simt ca acasă. E puțină circulație pe stradă. Parchez în același loc din care am plecat acum șapte ore. Clubul Amber e întunecat și liniștit, parcare e plină de gunoarie și de cutii goale de bere.

Clădirea de lângă cea care îmi adăpostește cabinetul e închiriată de o nemțoaică îndesată, pe nume Trudy, care ține o cafenea ieftină. Am cunoscut-o aseară, când am trecut pe-aici, să iau un sandviș. Mi-a spus că deschide la șase, și că servește gogoși și cafea.

Când intru, o găsesc pregătind ceștile. Stăm câteva clipe de vorbă, în timp ce-mi prăjește cornul și îmi toarnă cafeaua. În jurul măsuțelor, stau deja ghemuite vreo douăzeci de persoane, iar Trudy fierbe. Omul cu gogoșile a întârziat și nu-i poate servi pe matinalii aceștia.

Iau un ziar și mă așez la o masă de lângă fereastra. Răsare soarele. Pe prima pagină văd o fotografie mare cu depozitul domnului Lake, în flăcări. Într-un articol scurt, e prezentat istoricul clădirii, apoi se spune că a fost complet distrusă și că domnul Lake estimează că pierderea e de trei milioane de dolari. „Renovarea a durat cinci ani încheiați” – îl citează ziarul. „Sunt la pământ.”

Așa, nu-ți mai șterge lacrimile, bătrâne! Mă uit repede peste text, dar nu văd cuvântul „incendiere”. Apoi o iau de la început, pe îndelete. Poliția nu vorbește – chestiunea e încă în cercetare, e prea devreme pentru speculații; fără comentarii. Exprimarea obișnuită a curcanilor.

Nu că mă așteptam neapărat să-mi văd numele printre

suspecți, dar totuși, răsuflu ușurat.

Stau în cabinetul meu, încercând să fac pe ocupatul și storcându-mi creierii cum naiba să-mi produc o mie de dolari din onorarii, în următoarele treizeci de zile, când dă buzna și Bruiser. Îmi pune o foaie de hârtie pe birou. O înșfac degrabă.

— E o copie a unui raport de poliție, bombăne el și se întoarce să iasă.

— Despre mine? Îl întreb eu, înspăimântat.

— Ei, la naiba! E vorba de un accident de automobil. S-au ciocnit două mașini, la câteva străzi de-aici, pe strada Airway, colț cu Shelby. S-ar putea să fie implicat și-un șofer beat. Se pare c-a trecut pe roșu.

Tace și se uita la mine.

— Reprezentăm unul din...

— Încă nu! De-aia ești aici. Du-te și pune mâna pe cazul ăsta. Fă investigații. la semnături. Se pare că sunt stricăciuni serioase.

M-am zăpăcit cu totul, iar el mă lasă în aceasta stare de confuzie. Trântește ușa și îl aud bombănind, în timp ce se depărtează.

Raportul despre accident e plin de informații: numele șoferilor și ale pasagerilor, adresele, numerele de telefon, vătămările, stricăciunile autovehiculelor, declarațiile martorilor oculari. Mai e o diagramă în care polițistul a desenat modul în care crede el că s-a petrecut accidentul și alta care arată cum a găsit automobilele. Amândoi șoferii au fost răniți și transportați la spital. Cel care a trecut pe roșu era, pare-se, beat.

Interesantă lectură, dar ce fac eu acum? Accidentul s-a petrecut aseară, la zece și zece, și Bruiser a reușit să pună laba pe el la prima oră. Îl citesc din nou, apoi mă uit lung.

Tresar, auzind o bătaie în ușă, care mă scoate din starea aceasta de confuzie totală.

— Intră, zic eu.

Ușa se deschide puțin cu un scârțâit și văd capul unui

omuleț slăbuț.

— Rudy? rostește el cu un glas pițigăiat și neliniștit.

— Da, intră.

Se strecoară fără să deschidă ușa mai tare și se furișează, parcă, spre scaunul din fața biroului meu.

— Sunt Deck Shifflet, spune el, așezându-se, fără să-mi întindă mâna sau sa surâdă. Bruiser m-a anunțat că ai un caz despre care vrei să vorbești cu mine.

Se uită peste umăr, de parcă l-ar fi urmărit cineva până aici și-acum ascultă ce zice.

— Încântat să te cunosc, rostesc eu.

Greu de precizat dacă Deck are patruzeci sau cincizeci de ani. Părul i-a căzut aproape de tot și cele câteva șuvițe care i-au mai rămas sunt date puternic cu briantină și lipite de scalpul lui mare. Peticele din jurul urechilor sunt aproape albe. Poartă ochelari pătrați, cu ramă metalică, cu lentilele groase și murdare. De asemenea, e greu de precizat dacă are capul prea mare, sau trupul nedezvoltat; oricum nu se potrivesc deloc unul cu celălalt. Are fruntea împărțită în două protuberanțe care se întâlnesc la mijloc într-o creastă ce se prelungește cu nasul.

Bietul Deck! E unul dintre cei mai urâți bărbați pe care i-am văzut vreodată. Obrajii poartă urmele acneei devastatoare din adolescență. Practic, nici nu are bărbie. Nasul i se încrețește când vorbește și buza de sus i se ridică, descoperind patru dinți mari, toți la fel.

Gulerul cămășii lui albe pătate, cu două buzunare, e ros. Poartă o cravata roșie, urâtă, tricotată, cu un nod cât pumnul.

— Da, zic eu, încercând să nu mă uit în ochii aceia uriași care mă studiază de după ochelari. E vorba de un caz cu asigurări. Ești asociat aici?

Buza de sus i se lipește de nas. Dinții lucesc scurt.

— Cam așa ceva. Nu tocmai. Știi, eu nu sunt încă avocat. Am făcut facultatea de drept, dar n-am trecut examenul de intrare în barou.

Aha, de-al meu!

— Da? zic eu. Când ai terminat facultatea?

— Acum cinci ani. Știi, am necazuri cu examenul de admitere în barou. L-am dat de șase ori.

Nu-mi place deloc să aud una ca asta.

— Oho! mormăi eu.

Cinstit, habar n-am avut că poți să dai examenul asta de-atâtea ori.

— Îmi pare rău.

— Tu, când îl dai? mă întrebă el, aruncându-și neliniștit privirile înjur.

Stă pe marginea scaunului, de parcă e gata să sară de-acolo din moment în moment. Se ciupește cu două degete de dosul mâinii stângi.

— În iulie. E dur, nu-i așa?

— Mda, dur de tot. Îți spun sigur. Nu l-am dat de un an și nu știu dacă mai încerc vreodată.

— Unde ai făcut facultatea? îl întreb, pentru că mă calcă pe nervi. Nu mai sunt prea sigur că vreau să discutăm despre cazul Black. Ce-o fi în capul lui? Ce procent o să-mi ceară?

— În California, zice el și obrazul îi tresare într-un tic violent, cum n-am mai văzut în viața mea. Clipește, își mișcă sprâncenele și buzele îi tremură. La seral. Pe vremea aceea, eram căsătorit și lucram câte cincizeci de ore pe săptămână. Nu prea aveam timp să studiez. Mi-au trebuit cinci ani, ca să termin. Nevasta m-a părăsit și m-am mutat aici.

Rostește ultimele cuvinte pierit, din ce în ce mai încet, pe măsură ce scurtează fraza, lăsându-mă descumpănit vreo câteva secunde.

— Mda, și de când lucrezi la Bruiser?

— De-aproape trei ani. Se poartă cu mine la fel ca și cu ceilalți asociați. Îi caut cazuri, le rezolv și îi dau procentajul. Toată lumea - fericită. De obicei, mă pune să mă ocup de asigurări. Am lucrat la Ajutorul Mutual Pacific, timp de optsprezece ani. Mă săturasem, și-am început apoi facultatea de drept. I se sting iar cuvintele.

Aștept precaut.

— Și ce se întâmplă dacă trebuie să te duci la tribunal?

Rânjește umil, mare guguman.

— Păi, am fost de câteva ori, să știi. Încă nu m-au prins. Cu atâția avocați, e greu să ne mai țină socoteala și nouă. În general, dacă e vorba de proces, îl trimit pe Bruiser. Sau pe unul dintre asociați.

— Bruiser mi-a spus că sunt cinci avocați la firma asta.

— Da. Eu, Bruiser, Nicklass, Toxer și Ridge. Eu, unul, nu i-aș zice firmă. Fiecare lucrează pe cont propriu. Ai să vezi. Îți găsești singur cazurile și clienții și primești o treime din câștig.

Sinceritatea lui mă cucerește, așa că îl iscodesc mai mult.

— Și e o afacere bună pentru asociați?

— Depinde ce vrei, spune el, tresărind și uitându-se în jur, ca și cum Bruiser s-ar putea să intre din clipă-n clipă: Competiția e mare. Mie-mi convine de minune, pentru că fac câte patruzeci de mii pe an, fără să am licență. Da' să nu spui cuiva.

Nici nu mi-a trecut prin minte una ca asta!

— Și cum o să ne înțelegem, în legătură cu cazul meu? îl întreb.

— O, asta era. Dacă se stabilește ceva, o să mă plătească Bruiser. Îl ajut la dosare. Sunt singurul în care are încredere. Nimeni, în afară de mine, nu are voie să se atingă de dosarele lui. A mai dat afară câțiva avocați care au încercat să-și bage nasul. Eu sunt inofensiv. Trebuie să stau aici, cel puțin până îmi iau examenul de intrare în barou.

— Ceilalți avocați cum sunt?

— De treabă. Vin și pleacă. Știi, nu angajează absolvenți excepționali. Adună tipi tineri de pe stradă. Lucrează un an sau doi, rezolvă câțiva clienți și contracte, apoi își deschid propriile lor firme. Avocații sunt mereu în mișcare.

Mie-mi spui!

— Pot să te întreb ceva? mă aventurez eu, fără să judec.

— Sigur că da.

Îi înmânez raportul despre accident, iar el se uită repede peste file.

— Bruiser ți l-a dat, nu-i așa?

— Da, acum câteva minute. Ce se așteaptă să fac?

— Primește cazul. Găsește-l pe tipul care-a fost accidentat, fă-l să semneze contractul cu firma J. Lyman Stone, apoi ocupă-te de caz.

— Și cum dau de el?

— Păi, se pare că e în spital. De obicei, e locul cel mai bun unde-ți poți găsi clienții.

— Și tu umbli prin spitale?

— Bineînțeles. Mereu. Știi, Bruiser are legături la circumscripția mare de poliție. Sunt niște relații foarte bune, băieți cu care a copilărit. Ei îi furnizează genul acesta de rapoarte, aproape în fiecare dimineață. Le aduce la birou și ne pretinde să ne ocupăm de cazuri. Nu e mare scofală.

— La ce spital?

Își dă ochii ăia cât cepele peste cap și clatină din cap dezgustat.

— Ce v-au învățat ăia, la facultate?

— Nu mare lucru, dar în niciun caz nu ne-au spus cum să „vână” ambulanțe.

— Atunci, ar fi cazul să cam înveți. Dacă nu, ai să mori de foame. Păi, uite-aici, numărul de telefon al șoferului care-a fost lovit. Îl formezi, pur și simplu, și îi spui celui care îți răspunde că ești de la Divizia de Pompieri din Memphis sau ceva de genul ăsta și că trebuie să stai de vorba cu cel accidentat. Nu poate fi dat la telefon, pentru că e la spital. Corect? La ce spital? Trebuie să știi, ca să-l treci pe computer. Au să-ți spună. Treaba asta merge totdeauna. Folosește-ți fantezia. Oamenii sunt creduli. Mi se face rău.

— Și-apoi?

— Apoi te duci la spital și vorbești cu unul și cu altul. Uite ce-i, îmi dau seama că ai caș la gură. Iartă-mă. Am să-ți arăt eu cum să faci. Hai să luăm un sandviș, îl mâncăm în

mașină și mergem la spital să-l facem pe băiatul ăla să semneze.

Nu-mi surâde deloc ideea. Îmi vine să ies de-aici și să nu mă mai întorc niciodată. Dar, pentru moment, n-am încotro.

— Bine, rostesc eu cu inima îndoită.

Sare în picioare.

— Ne-ntâlnim în față. Sun eu, să vedem la ce spital e.

E vorba de Spitalul Filantropic Sfântul Petru - o adevărată grădină zoologică, în care sunt aduși majoritatea pacienților accidentați. Aparține primăriei și oferă, printre multe altele, îngrijire nenumăraților săi pacienți nevoiași.

Deck îl știe foarte bine. Traversăm orașul în dubița lui amărâtă, singurul lucru pe care l-a obținut după divorțul a cărui cauză a fost abuzul de alcool. Acum e vindecat. Face parte din Asociația Alcoolicilor Anonimi și s-a lăsat și de fumat. Recunoaște însă, cu gravitate, că-i place să joace și că îl cam îngrijorează faptul că au apărut atâtea noi cazinouri în Mississippi.

Fosta lui soție și cei doi copii sunt încă în California.

Mi-a dat toate aceste detalii în mai puțin de zece minute, în timp ce molfăiam un crenvurșt. Deck conduce cu o singură mână; cu cealaltă își ține mâncarea; tresare, se strâmbă, zvâcnește și sporovăiește, în timp ce traversăm jumătate din oraș. În colțul gurii, i-a rămas o fărâmbă din salata de pui și nu suport să mă uit la el.

Parcăm în perimetrul rezervat doctorilor, pentru că Deck are un permis în care scrie că e medic. Gardianul, se pare, îl cunoaște și ne face semn să trecem.

Deck mă conduce direct spre biroul de informații din holul principal, care e plin de oameni. În câteva secunde, obține numărul salonului în care se află Dan Van Landel, viitorul nostru client. Deck are picioare scurte și șchiopătează ușor, dar abia apuc să-l urmez, când țâșnește spre lift.

— Să nu te comporti ca un avocat, îmi șoptește el, în vreme ce așteptăm într-un grup de asistente.

Cine să bănuiască măcar că Deck e avocat? Urcăm fără să scoatem o vorbă până la etajul șapte și ieșim din lift împreună cu o mare de oameni. Deck a făcut acest lucru de nenumărate ori.

În ciuda formei ciudate a capului său mare, a ținutei împopoțonate și a altor trăsături ieșite din comun, nu ne baga nimeni în seamă. Ne strecurăm pe un coridor aglomerat până la întretăierea cu un altul, acolo unde e și camera de gardă plină de asistente. Deck știe exact unde e salonul 886. Virăm la stânga, trecem pe lângă câteva surori, laboranți și un doctor care studiază o fișă. De un perete, sunt sprijinite niște târgi fără cearșafuri. Gresia e tocită și trebuie spălată. Trecem de patru uși pe stânga și intrăm, fără să ne ciocnim, într-o rezervă. E semiîntuneric. Primul pat e ocupat de un bărbat cu cearșaful tras până la bărbie. Urmărește un serial, la un televizor micuț, suspendat deasupra patului.

Ne aruncă o privire plină de spaimă, de parcă am fi venit să-i luăm un rinichi, și-mi vine să intru în pământ că am acceptat să vin aici. Nu avem niciun drept să dăm buzna atât de brutal în intimitatea acestor oameni.

Pe de altă parte însă, Deck nu-și pierde cumpătul. Nici nu-mi vine să cred că impostorul acesta neobrăzat e același cu nevăstuica speriată care s-a furișat acum o oră în biroul meu. Atunci, îi era frică și de umbra lui. Acum pare cel mai curajos om.

Facem câțiva pași și pătrundem într-o rezervă. Deck ezită puțin, să vadă dacă stă cineva cu Dan Van Landel. Pentru că e singur, prinde curaj.

— Buna ziua, domnule Van Landel, spune el cu sinceritate.

Van Landel are aproape treizeci de ani, deși e greu să-i stabilești vârsta, din cauza bandajelor. Un ochi îi e umflat, abia îl mai ține deschis, iar celalalt are pleoapa de jos sfâșiată. Are un braț rupt și un picior în extensie.

Nu doarme, așa că, din fericire, nu e cazul să-l zgâlțâim sau să strigăm. Rămân în picioare la capul patului, sperând

din tot sufletul să nu ne prindă vreo asistentă, vreun doctor sau vreunul dintre membrii familiei.

Deck se apleacă asupra lui.

— Mă auziți, domnule Van Landel? Întreabă el, cu glasul sugrumat de milă, ca un preot.

Van Landel e bine legat de pat, așa că nu se poate mișca. Sunt sigur că ar vrea să se ridice în fund sau să se întoarcă puțin, dar e ținut acolo. Îmi închipui cât e de șocat. Cu o clipă în urmă se uita în tavan, probabil încă amețit de durere și de analgezice; apoi îi apare în față unul dintre cele mai pocite chipuri pe care le-a văzut vreodată.

Clipește repede, încercând să distingă imaginea.

— Cine sunteți? geme el, cu dinții încleștați, din cauza sârmelor.

Ce situație!

La aceste cuvinte, Deck surâde, arătându-și cei patru dinți lucitori.

— Deck Shifflet, de la biroul de avocatură Lyman Stone.

O spune cu siguranța, de parcă e de la sine înțeleș că locul lui e aici.

— Sper că n-ați stat de vorbă cu nicio societate de asigurări, nu-i așa?

Nici una, nici două, Deck a stabilit personajele negative. În niciun caz nu suntem noi, ci cei de la asigurări. Face eforturi vizibile să-i câștige încrederea. Noi contra ei.

— Nu, geme Van Landel.

— Bun. Nici să nu stați de vorbă cu ei. Nu vor decât să vă tragă pe sfoară, spune Deck apropiindu-se și mai mult de el, oferindu-și deja serviciile. Ne-am uitat peste raportul accidentului. E un caz limpede de trecere pe roșu. Peste aproximativ o oră, o să ne ducem la fața locului, adaugă el, consultându-și ceasul cu importanță, ca să facem fotografiile, să vorbim cu martorii oculari, știți cum e. Trebuie să ne mișcăm repede, înainte să-i abordeze agenții societății de asigurări. Se știe că obișnuiesc să-i mituiască pe martori și să-i facă să depună declarații false. Tot felul de josnicii. Da, trebuie să ne mișcăm repede, dar avem nevoie și de

autorizația dumneavoastră. Aveți avocat?

Mi se oprește respirația. Dacă Van Landel zice că are un frate avocat, îmi iau imediat tălpășița.

— Nu, răspunde el.

Deck face mișcarea decisivă.

— Păi, cum vă spuneam, trebuie să acționăm repede. Firma mea se ocupă de accidentele de automobil mai mult ca oricare alta din Memphis și reușim să obținem câștiguri uriașe. Societățile de asigurări se tem de noi. Și nu luăm niciun ban în avans. Pretindem o treime din câștig.

În timp ce se apropie de punctul final, scoate încet un contract din agenda lui juridică. E făcut în grabă, conține doar trei paragrafe pe o pagină, suficient însă să se facă tranzacția. Deck i-l flutură în așa fel pe la nas, încât Van Landel e obligat să-l ia cu mâna sănătoasă. Încearcă chiar să-l citească.

Vai de capul lui! Abia a scăpat de cea mai cumplită noapte a vieții, a dat Dumnezeu să nu moară și-acum, cu ochii umflați și mintea tulbure, i se cere să studieze un document legal și să ia o decizie inteligentă.

— N-ați putea aștepta să vină și soția mea? Întreabă el, aproape rugător.

Vom fi, oare, prinși cu mâța-n sac? Mă apuc de bara patului și, din greșeală, ating un cablu care acționează un scripete. Piciorul i se ridică brusc.

— Auă! geme el.

— Iartă-mă! zic eu repede, trăgându-mi brusc mâinile.

Deck se uită la mine să mă mănânce, dar își recapătă controlul.

— Unde e soția dumneavoastră? Îl întreabă.

— Auăleuuu! geme amărâtul din nou.

— Iartă-mă! repet, pentru că n-am cum să-l ajut.

Sunt la capătul puterilor.

Van Landel se uită fioros la mine. Îmi țin mâinile adânc în buzunare.

— Se întoarce imediat, spune el, rostind fiecare silabă cu greutate.

Deck are răspuns pentru orice.

— Am să stau de vorbă cu ea mai târziu, la mine la birou. Va trebui să-mi dea o groază de informații.

Pune contractul pe agenda lui juridică, pentru ca omul să poată semna mai ușor, și scoate capacul stiloului.

Van Landel bombănește ceva, apoi își scrie numele. Deck strecoară contractul în agendă și îi înmânează noului client o carte de vizită, pe care scrie că e asistent la firma lui J. Lyman Stone.

— Și-acum, încă vreo două lucruri, spune el pe un ton autoritar. Să nu stai de vorbă cu nimeni, în afară de doctorul dumitale. Cei de la societățile de asigurări se vor prezenta cu siguranță astăzi și vor încerca să te tragă de limbă, apoi o să te pună să semnezi tot felul de formulare și chestii de-astea. S-ar putea chiar să-ți propună o înțelegere. Sub niciun motiv, nu le spune nimic oamenilor ăstora, indiferent de situație. Și nici să nu semnezi vreun document, până nu-l văd eu. Ai numărul meu de telefon. Poți să mă suni. Pe dosul cărții de vizită, găsești numărul de telefon al lui Rudy Baylor, aici, de față, și poți să-l suni la orice oră. Ne vom ocupa împreună de caz. Ai vreo întrebare? Bun, spune Deck, înainte ca omul să fie în stare să geamă sau să mârâie. Dimineață, Rudy se va întoarce cu niște documente. Spune-i soției să ne caute în după-amiaza aceasta. E foarte important să stăm de vorbă cu ea.

Îl bate ușor cu palma pe piciorul sănătos. E timpul s-o ștergem, înainte să se răzgândească.

— O să-ți facem rost de-o grămadă de bani, îl asigură Deck.

Ne luăm la revedere și ne retragem în grabă. O dată ajuns în hol, Deck rostește cu mândrie:

— Uite-așa se face treaba, Rudy. O nimica toată.

Ne ciocnim de-o femeie într-un scaun cu rotile și ne oprim să treacă niște brancardieri cu o targă, pe care zace un pacient. Pe hol mișună o mulțime de oameni.

— Și dacă tipul avea avocat? Îl întreb eu, venindu-mi inima la loc.

— N-ai nimic de pierdut, Rudy. Să nu uiți asta niciodată. Am venit aici pe gratis. Dacă ne dădea afară, dintr-un motiv sau altul, ce mare pagubă? Ce-aveam de pierdut?

Poate puțină demnitate și respect de sine. Judecata lui e absolut logică. Nu zic nimic. Merg repede, lungind pasul și încerc să nu mă uit cum țopăie și se schimonosește.

— Știi, Rudy, la facultatea de drept nu te-nvață ce trebuie. Toata ziua, numai cărți și teorii și noțiuni pompoase, despre practicarea dreptului ca profesiune, așa, ca între domni, înțelegi? E o meserie onorabilă, guvernată de pagini întregi de principii etice.

— Și ce e rău în principiile etice?

— O, nimic. Cel puțin, așa bănuiesc. Vreau să zic că eu am convingerea că un avocat trebuie să se lupte pentru clientul său, să se abțină să fure bani, să încerce să nu mintă, știi și tu, principii de bază.

Deck și etica! Am petrecut ore întregi cercetând dilemele etice și morale și omulețul acesta reduce, cât ai bate din palme, toate canoanele la trei: să lupți pentru clientul tău, să nu furi, să încerci să nu minți.

O luăm brusc la stânga și pătrundem în alt hol. Spitalul Sfântul Petru e un labirint de prelungiri și de anexe. Deck are chef de prelegeri.

— Ceea ce nu vă învață acolo, la drept, se poate întoarce împotriva voastră. Să-l luam, de exemplu, pe tipul asta, Van Landel. Am avut impresia că nu erai tocmai în apele tale, acolo, în salon.

— Da, așa e.

— Nu era cazul.

— Păi, nu e etic să te impui omului. E ca și cum ai vâna ambulante.

— Exact. Și cui crezi că-i pasa? Care pe care. Îți spun sigur că în următoarele douăzeci și patru de ore va veni alt avocat să ia legătura cu Van Landel și va încerca să-l facă să semneze. Cam așa stau lucrurile, Rudy. E vorba de competiție, de piață. Sunt o puzderie de avocați în jurul nostru.

Ca și când eu n-aș ști asta!

— Crezi că tipul o să rămână cu noi? îl întreb eu.

— Probabil că da. Până acum, am avut noroc. L-am abordat la momentul potrivit. De obicei, când îi cauți, șansele sunt de cincizeci la sută; dar o dată ce i-ai făcut să semneze, cresc la optzeci. Va trebui să-l vizitezi în următoarele ore, să stai de vorba cu soția lui, să te oferi că vii diseară să discuți cazul cu ei.

— Eu?

— Sigur. E o nimica toată. Am niște dosare pe care ți le voi da să le citești. Nu e cine știe ce filosofie.

— Dar nu sunt sigur că...

— Uite ce-i, Rudy, ia-o ușor. Nu te speria de spital. Acum, el este clientul nostru. Ai dreptul să-l vizitezi și nimeni nu-ți poate face nimic. Nu mai poți fi dat afară. Liniștește-te.

Bem cafea din pahare de plastic într-o cafenea de la etajul doi. Deck preferă acest loc, pentru că se afla în apropierea secției de ortopedie, pentru că a fost de curând renovat, și pentru că puțini avocați știu de el. Aceștia din urmă, îmi explică el șoptit, uitându-se la fiecare pacient din jur, se învârt prin cafenelele din spitale unde tabără asupra răniților. Spune toate acestea cu un anumit dispreț pentru asemenea comportament. Deck nu are simțul ridicolului.

Una dintre sarcinile mele, ca nou asociat al firmei lui J. Lyman Stone, va fi să mișun prin spitale și să pasc iarba pe-aici. Mai e o cafenea în holul cel mare din spitalul Cumberland, la două cvartale distanță. Iar clinica VA are trei astfel de localuri. Bineînțeles, Deck știe unde sunt și nu ține secret.

Mă sfătuiește să demarez cu spitalul Sfântul Petru, pentru că are cea mai mare secție de traumatologie. Desenează o hartă pe un șervețel, arătându-mi unde se află alte „puncte fierbinți”, cafeneaua cea mai mare, o rotiserie la primul etaj, o cafenea lângă holul de la intrare. În timpul nopții e foarte bine, spune el, uitându-se încă în jur după o posibilă prădă, pentru că pacienții se plictisesc

adesea în saloanele lor și, dacă sunt în stare, preferă să vină în scaunul cu roțile, să ia o gustare. Cu câțiva ani în urmă, unul dintre avocații lui Bruiser bântuia prin cafeneaua mare, la ora unu noaptea, când a pus mâna pe un puști care suferise arsuri. Cazul a fost rezolvat un an mai târziu, cu un câștig de două milioane. Numai că puștiul l-a concediat pe Bruiser și și-a angajat alt avocat.

— l-a scăpat, pur și simplu, din mână, spune Deck, ca un pescar învins.

17

Domnișoara Birdie se retrage la culcare după filmul de noapte, pe la unsprezece. M-a invitat de nenumărate ori să stau cu ea după cină și să mă uit la televizor, dar până acum am reușit să găesc scuzele necesare.

Stau jos pe treptele din fața apartamentului meu și aștept să stingă lumina. Îi văd silueta mișcându-se de la o ușă la alta, verificând încuietorile, trăgând jaluzelele.

Presupun că bătrânii se obișnuiesc cu singurătatea, deși niciunul nu se așteaptă să-și petreacă ultimii ani așa, departe de cei dragi. Când era mai tânără, sunt singur că se gândea încrezătoare că-și va petrece acești ani înconjurată de nepoți. Și că propriii săi copii vor fi prin apropiere, că au să treacă zilnic pe la ea, să vadă ce face mama, aducând cu ei flori, prăjituri și cadouri. Domnișoara Birdie nu-și închipuise că-și va petrece ultimii ani într-o casă bătrânească, cu amintirile ei vagi.

Vorbește foarte rar de copii și de nepoți. Are câteva fotografii la vedere, dar, judecând după îmbrăcăminte, sunt destul de vechi. Mă aflu aici de câteva săptămâni și nu știu să fi luat legătura cu cineva din familie.

Mă simt vinovat că nu stau seara cu ea, dar am motive întemeiate. Se uită fără încetare la filmele acelea stupide, iar eu nu le pot suferi. Știu că-i așa, pentru că numai despre asta vorbește. În plus, trebuie să studiez pentru examenul de admitere în barou.

Și mai există un motiv întemeiat pentru care păstrez distanța. Domnișoara Birdie mi-a făcut aluzii destul de transparente cum că trebuie zugrăvit și că după ce termină cu bălegarul, va avea timp să se ocupe și de următorul plan.

Astăzi am conceput și-am trimis o scrisoare către un avocat din Atlanta. Am semnat cu numele meu, specificând că sunt asistent la J. Lyman Stone și i-am cerut câteva lămuriri în legătură cu averea numitului Anthony L.

Murdine, ultimul soț al domnișoarei Birdie. Sap anevoios, fără prea mult noroc însă.

Lumina din dormitorul ei se stinge, iar eu cobor în vârful picioarelor, desculț, pe treptele șubrede, apoi traversez pajiștea până la hamacul zdrențuit care se leagănă precar între doi pomișori. M-am culcat în el și acum vreo două nopți, fără să pățesc ceva. Din hamac, se vede bine, printre arbori, luna plină. Mă legăn ușor. Noaptea e caldă.

Am dus-o tot într-o emoție, de când cu episodul de astăzi, cu Van Landel, la spital. Am început facultatea de drept, cu mai puțin de trei ani în urmă, cu sufletul plin de aspirații nobile, tipice vârstei, că într-o bună zi mă voi folosi de poziția mea ca să îmbunătățesc cât de cât această societate, să mă angajez într-o profesiune onorabilă, guvernată de canoane etice pe care, credeam eu, toți avocații se străduiesc să le respecte. Credeam realmente în asta. Știam că nu pot schimba lumea, dar visam să lucrez într-un mediu activ, cu oameni inteligenți care au aderat la niște standarde ridicate. Voiam să muncesc din greu și să mă formez în profesiunea mea și, astfel, să-mi atrag clienții nu prin publicitate abilă, ci prin reputația mea. Și, cu vremea, pe măsură ce aveau să-mi crească priceperea și veniturile, să fiu în măsură să mă ocup de cazuri mai puțin atrăgătoare și de clienți, fără povara ideii de plată. Visurile acestea nu sunt neobișnuite pentru un student care abia începe facultatea de drept.

Am petrecut ore întregi studiind și dezbătând problemele de etică, numai de dragul facultății de drept. S-a pus atâta accent pe morală, încât am avut impresia că se depun toate eforturile ca această profesiune să fie marcată de linii directe imuabile. Acum, adevărul mă deprimă. În ultima lună, avocații n-au făcut altceva decât să arunce săgeți în baloanele mele de săpun. Sunt coborât la condiția de braconier prin bufete de spital, pentru o mie de dolari pe lună. Mi-e silă și sunt deprimat când mă gândesc ce-am ajuns și mă uluiește viteza cu care mă prăbușesc.

Cel mai bun prieten al meu din colegiu a fost Craig

Balter. Am stat în aceeași cameră timp de doi ani. Anul trecut, am fost la nunta lui. Craig avea un singur țel când am început colegiul, și anume, să predea istoria la liceu. Era foarte inteligent, iar școala i se părea mult prea ușoară. Am avut discuții lungi în legătură cu ce vrem să facem în viață. Mă gândeam atunci că se subestimează, și el se enerva când făceam comparație între viitoarea mea profesiune și a lui. Urmăream câștigul bănesc și succesul la cel mai înalt nivel. El era sortit sălii de clasă unde salariul era independent de voința lui.

Craig și-a luat diploma și s-a căsătorit cu o educatoare. El predă istoria și științele sociale la clasa a noua, iar ea e gravidă și are grijă de copii, la grădiniță. Au o casă frumoasă, la țară, cu câteva pogoane de pământ și o grădină și sunt cei mai fericiți oameni pe care-i știu. Veniturile lor se ridică, probabil, la vreo cincizeci de mii pe an. Dar lui Craig nu-i pasă de bani. Face exact ceea ce și-a dorit dintotdeauna. Eu, pe de altă parte, nu am nici cea mai mică idee ce fac. Profesiunea lui Craig e plină de satisfacții, pentru că modelează mințile tinere. Are posibilitatea să vadă roadele muncii sale. Eu, în schimb, mă voi duce mâine la serviciu, cu speranța că voi pune laba, cu șoșele și momele, pe vreun client credul care se zbate în cine știe ce necaz. Dacă avocații ar avea același salariu ca profesorii, cu siguranță că nouă din zece facultăți de drept ar da faliment.

Lucrurile trebuie să se îmbunătățească. Dar înainte de asta, mai există alte două nenorociri posibile. Întâi, aș putea fi arestat sau, oricum, amestecat în incendiul de la firma Lake și al doilea, un posibil eșec la examenul de admitere în barou.

Gândul la aceste două necazuri mă face să mă legăn în hamac până spre dimineață.

Bruiser vine la birou devreme, mahmur, cu ochii injectați, dar gătit în costumul lui de avocat, scump, din cea mai fină lână, cu o cămașă albă de bumbac, scrobită frumos, și cu o

cravată de mătase. Coama lui unduitoare pare să fi fost proaspăt spălată, în dimineața aceasta. Strălucește de curățenie.

Se pregătește să meargă la tribunal, să conteste niște moțiuni într-o înfățișare preliminară a unui proces cu trafic de droguri și e tot numai nerv și acțiune. M-a chemat să-mi dea instrucțiuni.

— Ai lucrat bine cu Van Landel, zice el, fără să-și scoată nasul din hârtii și din dosare.

Dru mișună prin spatele lui, la o oarecare distanță. Rechinii o urmăresc înfometati.

— Am stat de vorbă cu societatea de asigurări, acum câteva minute. Sunt blindați. Responsabilitatea pare foarte clară. Cât e de lovit băiatul ăla?

Am petrecut o oră care m-a întors pe dos, aseară, la spital, cu Dan Van Landel și cu soția lui. Mi-au pus o groază de întrebări, principala lor grijă fiind cât vor obține din acest proces. Le-am dat câteva răspunsuri solide, dar într-un limbaj teatral, avocățesc. Până acum, se țin de noi.

— Are o mână și-un picior rupt, coastele, la fel, și o mulțime de plăgi. Medicul lui zice c-o să stea zece zile în spital.

La acestea, Bruiser începe să zâmbească.

— Ține-te de treaba. Fă investigații. Ascultă ce-ți spune Deck. S-ar putea să ai un rezultat remarcabil.

Toate bune și frumoase pentru Bruiser, dar n-am nimic de câștigat din asta. Cazul nu l-am descoperit eu.

— Polițiștii vor o declarație de la tine, în legătură cu incendiul, îmi aruncă el, întinzându-se după un dosar. Am stat cu ei de vorbă, aseară. Au să vină aici, în acest birou, și-au să ți-o ia în prezența mea.

Îmi spune asta de parcă părerea mea nici nu contează.

— Și dacă refuz? întreb eu.

— Atunci, probabil că te vor chema să te interogheze la centru. Dacă n-ai nimic de ascuns, îți sugerez să le dai declarația. Voi fi aici și eu. Te poți consulta cu mine. Stai de vorbă cu ei și după asta au să te lase în pace.

— Deci, au ajuns la concluzia că e vorba de incendiere?
— Sunt siguri chiar.
— Și ce vor de la mine?
— Unde ai fost, ce-ai făcut, orele, locurile, chestii de-
astea.

— Nu pot să răspund la toate, dar pot să spun adevărul.
Bruiser zâmbește.

— Atunci, adevărul o să-ți redea libertatea.

— Lasă-mă să-mi scriu declarația.

— Hai s-o facem astăzi, la ora două.

Dau din cap afirmativ, dar nu zic nimic. E ciudat cum, în starea aceasta de vulnerabilitate, am încredere absolută în Bruiser Stone, un om în care, în alte condiții, n-aș avea nici cea mai vagă urmă de încredere.

— Am nevoie de câteva ore libere, Bruiser, zic eu.

Mâinile îi încremenesc în aer și se holbează la mine. Dru, care trebăluiește printr-un cabinet cu dosare, se oprește și se uită la noi. Se pare că m-a auzit și unul dintre rechini.

— Abia ai început, spune Bruiser.

— Da, știu. Dar nu mai e mult până la examenul meu de intrare în barou. Am rămas rău în urmă cu studiul.

Își semetește capul într-o parte și se mângâie pe barbă. Bruiser are ochii aspri și când bea și se distrează. Acum, par niște raze laser.

— De cât timp ai nevoie?

— Păi, aș vrea să vin în fiecare dimineață și să lucrez până la amiază sau cam așa ceva. Apoi, în funcție de procese și de schema întâlnirilor, s-o șterg la bibliotecă și să studiez.

Dorința mea de a avea umor cade ca nuca-n perete.

— Ai putea studia cu Deck, zice Bruiser, luminându-și brusc fața într-un zâmbet.

E o glumă, așa că râd din toata inima.

— Am să-ți spun ce-ai să faci, zice el, devenind serios. Lucrezi până la prânz, apoi îți iei cărțile și te duci la cafeneaua de la Sfântul Petru. Studiază până-ți sar capacele, dar ține ochii deschiși. N-am nimic împotriva să-ți

treci examenul, dar, pentru moment, mă interesează să obții cazuri noi. Ia cu tine un telefon celular, ca să putem lua legătura la orice oră. Ești mulțumit?

De ce-oi fi făcut-o? Mi-am dat cu stângu-n dreptu', aducând vorba de examenul de admitere în barou.

— Sigur că da, rostesc eu, încruntându-mă.

Azi-noapte, în hamac, m-am gândit că, poate, cu puțin noroc, voi fi în stare să evit spitalul Sfântul Petru. Acum, am ajuns să-mi petrec cea mai mare parte a timpului acolo.

Aceiași polițiști care m-au căutat acasă se prezintă la Bruiser să-i ceară permisiunea să mă interogheze. Stăm toți patru în jurul unei măsuțe rotunde dintr-un colț al cabinetului. În mijloc, se află două magnetofone, ambele pornite.

Treaba devine curând plictisitoare. Repet aceeași poveste pe care le-am spus-o acestor doi măscărici când ne-am întâlnit prima oară, iar ei irosesc o groază de timp repetând fiecare detaliu. Încearcă să mă facă să mă contrazic în amănunte ne semnificative – „parcă spuneai că erai îmbrăcat într-o cămașă bleumarin și-acum zici că era albastră” – dar nu le spun decât adevărul gol-goluț. N-am ce ascunde și după vreo oră se pare că-și dau seama că nu sunt omul lor. Bruiser se enervează și le tot spune să treacă mai departe. Ei se supun o vreme. Cred, fără rezerve, că acestor doi polițiști le e teamă de Bruiser.

Până la urmă pleacă, iar Bruiser zice că asta a fost tot. Nu mai sunt suspectat, încearcă doar și ei să-și acopere urmele. Va sta de vorbă mâine dimineață cu locotenentul lor, și o să-i facă să termine cu mine.

Îi mulțumesc. Îmi înmânează un telefon miniatural.

— Ține-l la tine tot timpul, spune el. Mai ales când studiezi pentru examen. S-ar putea să am nevoie urgent de tine.

Aparatul acela minuscul mi se pare deodată mult prea greu. Prin el, voi sta la dispoziția lui Bruiser zi și noapte.

Mă expediază în biroul meu.

Mă întorc la cafeneaua de lângă secția de ortopedie cu hotărârea solemnă să mă ascund într-un colț, să studiez, să țin la îndemână afurisitul ăsta de telefon celular, dar să-i ignor pe cei din jur.

Mâncarea nu e rea. După șapte ani de cantină, orice mi se pare gustos. Mănânc un sandviș cu brânză, ardei iute și cartofi prăjiți. Îmi etalez cursul meu de recapitulare pentru examen pe o masă din colț și mă așez cu spatele la perete.

Mai întâi îmi devorez sandvișul, în timp ce îi examinez pe cei din jurul meu. Majoritatea poară amprenta medicală, într-un fel sau altul – doctori în halate scrobite, asistente în alb, laboranți cu jachete speciale. Stau în grupuri mici și discută despre calmante și despre tratamente de care n-am auzit în viața mea. Pentru niște oameni despre care se presupune că se ocupă de sănătate și de alimentație rațională, aceștia mănâncă cea mai cumplita hrană posibilă: cartofi prăjiți, chiftele, tocană, pizza. Urmăresc un grup de medici tineri, aplecați asupra farfuriilor lor cu mâncare, și mă întreb ce părere ar avea dacă ar ști că în mijlocul lor se află un avocat care studiază pentru examenul de admitere în barou și care ar putea, într-o bună zi, să-i dea în judecată.

Mă îndoiesc că le-ar păsa. Am dreptul să stau aici la fel ca ei.

Nimeni nu mă bagă în seamă. Din când în când, mai intră câte un pacient în cârje sau într-un cărucior împins de câte un sanitar. Nu mai zăresc alți avocați prin preajmă, gata să sară asupra prăzii.

Plătesc pentru prima mea ceașcă de cafea, la șase seara și mă cufund curând în recapitularea greoaie a contractelor și a proprietăților funciare, două subiecte care îmi readuc în minte oroarea primului meu an de la facultatea de drept. Trudesc înainte. Am tot amânat până acum și nu se mai poate. Trece o oră. Abia atunci mă duc după încă o cafea. Mulțimea s-a rărit și dau cu ochii de doi accidentați care stau unul lângă altul în partea cealaltă a încăperii. Amândoi

sunt înfășurați în pansamente și plini de plasturi. Deck le-ar ieși îndată în față. Nu însă și eu.

După o vreme, spre surpriza mea, hotărâsc că îmi place aici. E liniște și nu mă cunoaște nimeni. Un loc ideal pentru studiu. Cafeaua nu e rea și suplimentul e la jumătate de preț. Mă aflu departe de domnișoara Birdie, departe de povara muncii fizice. Șeful meu mă vrea aici și, deși se presupune că-mi caut vânatul, n-o să-și dea seama niciodată ce fac. Doar n-am normă. Nu poate să-mi ceară un anumit număr de cazuri pe săptămână.

Telefonul emite un sunet nesuferit. Bruiser care mă verifică. Ai dat de ceva? Nu, zic eu, uitându-mă la cei doi răniți minunați care își compară rănilile din două scaune cu rotile. Îmi spune că a vorbit cu locotenentul și că lucrurile par să meargă bine. E convins că poliția va urma altă pistă, va lua în considerație alți suspecti. Vânătoare plăcută! Îmi urează el râzând și închide; fără îndoială că se duce la Yogi's să bea una mică.

Mai studiez o oră, apoi mă duc la etajul șapte, să văd ce mai face Dan Van Landel. Are dureri, dar vrea să stea de vorbă. Îi dau vestea bună cum că am luat legătura cu societatea de asigurări a celui alt șofer și că ne așteaptă o poliță frumoasă. Cazul lui le are pe toate, îi explic eu, repetând cuvintele pe care mi le-a spus Deck mai devreme: claritate (doar e vorba de un șofer beat!), o grămadă de polițe de asigurare și vătămare corporală serioasă. Asta înseamnă câteva oase frânte care ar putea conduce la magnifica situație de *vătămare permanentă*.

Dan reușește să surâdă plăcut impresionat. Își și numără banii în gând. Mai are de negociat cu Bruiser, atunci când se va-mpărți plăcinta.

Îmi iau rămas-bun și îi promit că voi trece și mâine pe la el. O dată ce am fost pus de serviciu la spital, voi putea să-mi vizitez toți clienții, pentru că veni vorba de slujbă!

Cafeneaua e din nou plină, când mă întorc și îmi reiau locul în colț. Mi-am lăsat cărțile pe masă și pe una scrie

limpede „Recapitulare pentru examenul de barou – Elton”. Acest lucru a captat atenția unui grup de medici tineri de la masa vecină și când mă așez, trag cu coada ochiului suspicioși spre mine. Tac dintr-o dată, așa că-mi dau seama că au vorbit despre cursurile mele. Curând, se ridică și pleacă. Îmi mai iau niște cafea și mă cufund în minunile procedurilor de judecata federală.

Mulțimea se rărește, până nu mai rămâne decât o mână de oameni. Acum beau cafea decofeinizată și nu încetez să mă minunez de cât material am reușit să parcurg în ultimele patru ore. Bruiser mă sună din nou la zece fără un sfert. Se pare că e undeva, într-un bar. Vrea să vin mâine dimineață, la ora nouă, la el în birou, să discutăm un articol de lege pe care îl vrea conspectat și prezentat pe scurt, pentru procesul cu drogurile, care va avea loc luna aceasta. Îi spun că voi fi acolo.

Nu mi-ar plăcea să știu că avocatul meu a rezolvat problema teoriilor legale pe care le va folosi în apărarea mea, în vreme ce trage la măsă, într-un bar unde se dansează cu sâni goi.

Dar Bruiser e avocatul meu.

La zece, nu mai sunt decât eu în cafenea. E deschis toată noaptea, așa că fata de la casă nu-mi dă nicio atenție. Sunt cufundat în limbajele înfățișărilor preliminare, când aud strănutul delicat al unei femei. Ridic privirile și văd, la două mese mai încolo, o pacientă într-un scaun cu rotile – singura persoană care-a mai rămas în ospătărie, în afară de mine. Piciorul drept îi e în ghips de la genunchi până în vârful degetelor. Pare să fie proaspăt, din câte știu eu, în faza actuală a carierei mele, despre asemenea lucruri.

E foarte tânără și extrem de drăguță. Nu mă pot abține să nu mă holbez la ea câteva secunde, înainte să-mi reiau studiul. Apoi, îmi ridic din nou privirile spre ea. Are părul negru și strâns la spate. Ochii îi sunt căprui închis și par umezi. Are trăsături bine conturate, care îți atrag atenția, în ciuda unei contuzii vizibile de pe maxilarul stâng. E o vânătaie urâtă, de genul celor lăsate de loviturile de pumn.

Poartă un halat alb, de spital, și pare fragilă. Un bărbat mai în vârstă, cu jachetă roz, unul dintre acele nenumărate suflete caritabile care vin să lucreze ca voluntari la spitalul Sfântul Petru, îi pune ușor în față un pahar de plastic cu suc de portocale.

— Poftim, Kelly, zice el ca un bunic perfect.

— Mulțumesc, îi surâde ea.

— O jumătate de oră, da? o întreabă el.

Ea dă din cap și își mușcă buza de jos.

— Da, o jumătate de oră.

— Pot să mai fac ceva pentru tine?

— Nu, mulțumesc.

O bate ușor pe umăr și iese.

Am rămas singuri. Încerc să-mi dezlipesc ochii de la ea, dar mi-e imposibil. Mă uit ce mă uit în hârtii, apoi îmi ridic ochii încet. Nu e chiar în fața mea; privește în gol. Ridică paharul și observ că încheieturile mâinilor îi sunt bandajate. Nu cred că m-a văzut. De fapt, îmi dau seama că n-ar observa pe nimeni din jur, chiar dacă încăperea ar fi plină de lume. Kelly trăiește într-o mică lume numai a ei.

Se pare că are glezna ruptă. Vânătaia de pe obraz l-ar satisface în mod sigur pe Deck care ar trece-o în categoria vătămarilor multiple, deși nu pare să aibă răni deschise. Încheieturile pansate sunt însă derutante. Oricât ar fi ea de drăguță, tot nu sunt tentat să-mi practic talentele de avocat. Pare foarte tristă și nu vreau să-i adâncesc durerea. Poartă o verighetă subțire pe inelarul de la mâna stângă. Nu cred să aibă mai mult de optsprezece ani.

Încerc să mă concentrez asupra legilor, fără să mă întrerup măcar cinci minute, dar o văd că-și tamponează ochii cu un șervețel. Își apleacă ușor capul într-o parte, în timp ce lacrimile îi curg șiroaie pe obraji. Suspină încetșor.

Îmi dau repede seama că nu plânge din cauza durerii fizice.

Fantezia mea dezlânată de avocat lucrează cu febrilitate. Poate a suferit un accident de automobil, soțul ei a murit și ea a fost rănită. E prea tânără ca să aibă copii, familia e

departe și ea stă singură aici și își jelește bărbatul. Ar fi un caz pe cinste.

Alung gândurile acestea îngrozitoare și încerc să mă concentrez asupra cărților din fața mea. Ea suspină și plânge încetisor în continuare. Câțiva clienți vin și pleacă, fără însă să se așeze la masa mea sau a lui Kelly. Beau și ultima picătură din ceașca de cafea și mă scol încet de pe scaun. Trec chiar prin fața ei, îndreptându-mă spre tejea. Îi arunc o privire, ea se uită la mine și ochii ni se întâlnesc o secundă ce mi se pare nesfârșită.

Gata-gata să mă lovesc de un scaun metalic! Când plătesc cafeaua, mâinile îmi tremură ușor. Trag aer în piept și mă opresc la masa ei.

Își ridică încet ochii aceia frumoși și umezi. Înghit în sec și zic:

— Știi, nu sunt un băgăcios, dar poate te ajut cu ceva. Ai dureri?

La aceste cuvinte, fac un semn cu capul spre ghipsul ei.

— Nu, zice ea cu voce stinsă, apoi surâde slab și neașteptat. Oricum, mulțumesc.

— Cu plăcere, zic eu și mă uit spre masa mea care se află la vreo cinci metri de-aici. Eu stau acolo. Studiez pentru examenul de intrare în barou. Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi.

Ridic din umeri, ca și cum n-aș ști ce să fac, dar sunt un om săritor, iar dacă am dat buzna, îmi cer scuze. În realitate însă, sunt îngrijorat. Și sunt gata să fac orice.

— Mulțumesc, repetă ea.

Mă las în scaunul meu. Am clarificat situația: sunt o persoană legală, într-o oarecare măsură, care studiază tratate voluminoase, în speranța că va intra în curând într-o profesiune nobilă. Cu siguranță că am impresionat-o, întrucâtva. Mă cufund în studiu, uitând de suferințele ei.

Minutele trec. Dau foaia și-i arunc totodată o privire. Și ea se uită la mine și îmi simt inima bătând mai tare. Nu o mai bag în seamă, cât pot eu de mult, apoi îmi ridic ochii. E din nou în ghearele suferinței. Strânge șervețelul în mână.

Lacrimile îi curg pe obraji.

Mi se rupe inima când o văd suferind așa. Mi-aș dori din tot sufletul să mă așez lângă ea, s-o cuprind pe după umeri chiar și să discutăm. Dacă e căsătorită, unde naiba e soțul ei? Se uită spre mine, dar nu cred că mă vede.

Exact la zece și jumătate, îi sosește escorta în jachetă roz, iar ea încearcă repede să-și revină. El o mângâie pe creștet, îi spune un cuvânt de alinare pe care însă nu-l aud, apoi împinge cu blândețe scaunul cu roțile. În timp ce pleacă, ea se uită clar la mine. Și îmi zâmbește înlăcrimat.

Îmi vine să o urmăresc de la distanță, să văd la ce cameră stă, dar mă stăpânesc. Mai târziu, mă gândesc să dau de tipul în roz, ca să-i cer amănunte. Dar n-o fac. Încerc s-o uit. Nu e decât un copil.

Seara următoare, sosesc în cafenea și pun stăpânire pe aceeași masă. Ascult aceleași conversații dintre aceiași oameni grăbiți. Îi vizitez pe cei doi Van Landel și răspund la întrebările lor interminabile. Mă uit după alți rechini care ar putea să se hrănească în aceste ape murdare și nu bag în seamă câțiva posibili clienți, așteptând să-mi cadă pară mălăiață. Studiez ore întregi. Mă concentrez puternic și parcă n-am avut niciodată o motivație mai intensă.

Și mă uit la ceas. Pe măsură ce se apropie ora zece, îmi pierd cumpătul și încep să-mi arunc ochii împrejur. Încerc să fiu calm și studios, dar mă trezesc tresărind de câte ori intră un nou client în local. La o masă, mănâncă două asistente, la alta, un laborant citește o carte.

Intră la zece și cinci, în căruciorul împins de același bărbat în vârstă. O duce cu grijă unde vrea ea. Alege aceeași masă ca aseară și îmi zâmbește, în timp ce bătrânul îi aranjează scaunul.

— Suc de portocale, spune ea.

Părul îi e tot strâns la spate, dar, dacă nu mă înșel, și-a dat cu rimel și și-a conturat ochii. Buzele îi sunt rujate cu roz și efectul e uluitor. Aseară nu mi-am dat seama că nu era fardată deloc. Acum, cu numai puțin machiaj, e uluitor

de frumoasă. Ochii îi sunt senini, radioși, lipsiți de tristețe.

Bătrânul îi pune paharul cu suc pe masă și rostește aceleași cuvinte ca seara trecută.

— Poftim, Kelly. O jumătate de oră, da?

— Mai bine patruzeci și cinci de minute, spune ea.

— Cum dorești, zice el și se depărtează.

Își soarbe sucul și se uită absentă în jos, la masă. Am pierdut multă vreme astăzi, gândindu-mă la Kelly și, după lungi reflecții, mi-am făcut un plan de acțiune. Aștept câteva minute, prefăcându-mă că n-o văd și studiind cu importanță, apoi mă ridic încet, ca și cum aș lua o pauză de cafea.

Mă opresc la masa ei și zic:

— Astă-seară pari mult mai liniștită.

Se aștepta la cuvintele mele.

— Mă simt mult mai bine, rostește ea, surâzând și arătându-și dinții perfecți.

În ciuda vânății de pe obraz, are un chip superb.

— Să-ți aduc ceva?

— Aș vrea o cola. Sucul ăsta e amar.

— Da, sigur, spun eu și mă depărtez în culmea fericirii.

Iau două pahare mari cu cola de la automat, plătesc și le pun pe masa ei. Mă uit încurcat la scaunul din fața ei.

— Te rog, ia loc, mă îmbie ea.

— Ești sigura că nu deranjez?

— Te rog. M-am săturat de discuțiile cu asistentele.

Iau loc și mă sprijin în coate.

— Mă numesc Rudy Baylor, încep eu. Iar tu ești Kelly...

— Kelly Riker. Mă bucur că te cunosc.

— Și eu.

E frumoasă și de la depărtare, dar acum, că o pot privi fără jenă de la un metru, mi-e imposibil să nu rămân cu gura căscată. Are ochii blânzi, căprui, cu o licărire șireată. E foarte fină.

— Iartă-mă dacă te-am deranjat aseară, rostesc eu nerăbdător să stăm de vorbă.

Vreau să știu atâtea despre ea!

— Nu m-ai deranjat. Îmi pare rău că m-am dat în spectacol.

— Cum de vii aici? o întreb, de parcă ar fi o străină, iar eu sunt de-al casei.

— Ca să mai ies și eu din camera. Dar tu?

— Păi, învăț pentru examenul de intrare în barou și aici e liniște.

— Așadar, vei fi avocat.

— Da. Am absolvit facultatea de drept acum câteva săptămâni și mi-am găsit de lucru la o firmă. După ce trec examenul acesta, plec.

Bea cu paiul și se strâmbă ușor de durere, la orice mișcare.

— Urâtă ruptură, nu-i așa? o întreb eu, făcând un semn cu capul spre piciorul ei.

— Da, la gleznă. Mi-au pus tijă.

— Cum s-a întâmplat?

Era logic că asta urmează, iar răspunsul va fi ușor pentru ea.

Dar nu-i așa. Ezită și ochii i se umplu, dintr-o dată, de lacrimi.

— Un accident în casă, zice ea, o replică vagă, pe care a repetat-o de mai multe ori.

Ce vrea să-nsemne una ca asta? Un accident în casă! A căzut de pe scări?

— O! fac eu, ca și când lucrurile ar fi extrem de clare.

Mă interesează însă încheieturile de la mâini, pentru că sunt pansate, nu puse în ghips. Nu par a fi rupte și nici sucite. Rănite, probabil.

— E o poveste lungă, murmură ea, sorbind din cola și întorcându-și privirile.

— De când ești aici? o întreb.

— De două zile. Medicul așteaptă să vadă dacă tija rămâne dreaptă. Altfel, trebuie s-o mai pună o dată.

Tace și se joacă cu paiul.

— Nu-i un loc cam ciudat pentru studiu?

— Nu tocmai. Aici e liniște. Au cafea la discreție și e

deschis toată noaptea. Porți verighetă...

Chestia asta mă deranjează mai mult ca orice.

Se uită la deget, ca și cum nu mai era sigură că o are.

— Mda, oftează ea, apoi rămâne cu ochii pironiți la paiul din pahar.

Verigheta e simplă, fără diamante.

— Și unde e soțul tău?

— Îmi pui cam multe întrebări.

— Păi, sunt avocat sau, mă rog, aproape. Așa suntem noi obișnuiți.

— De ce te interesează?

— Pentru că mi se pare ciudat că ești singură aici, la spital, rănită, iar el nu stă cu tine.

— A fost pe la mine mai devreme.

— Acum e acasă, cu copiii?

— N-avem copii. Tu?

— Nu. N-am nici nevastă, nici copii.

— Câți ani ai?

— Îmi pui cam multe întrebări, spun eu zâmbind, și-i văd lucirea din ochi. Douăzeci și cinci. Dar tu?

Se gândește o clipă și zice:

— Nouăsprezece.

— Te-ai măritat îngrozitor de tânără.

— N-am avut de ales.

— O, îmi pare rău.

— Tu n-ai nicio vină. Am rămas gravidă când abia împlinisem optsprezece ani, m-am măritat la puțină vreme, am pierdut copilul la o săptămână de la nunta, și de atunci viața mea e un calvar. Ei, ți-am satisfăcut curiozitatea?

— Nu. Ba da. Iartă-mă. Despre ce-ai vrea să vorbim?

— Despre colegiu. Unde-ai învățat?

— La Austin Peay. Apoi, la Universitatea de Stat din Memphis.

— Mi-am dorit totdeauna să fac colegiul, dar n-a mers. Ești din Memphis?

— Aici m-am născut, dar am crescut la Knoxville. Dar tu?

— Într-un orașel, la o oră depărtare. Am plecat de acolo

când am rămas gravidă. Familia mea s-a simțit jignită. Ai lui sunt niște prăpădiți. Trebuia să plecăm.

Sunt niște chestiuni urâte, de familie, în toată povestea asta și cred că ar fi bine să nu mă amestec. A pomenit de două ori că a fost gravidă, deși putea să evite subiectul. Dar e singură și simte nevoia să vorbească.

— Așadar, v-ați mutat la Memphis.

— Am fugit la Memphis. Ne-a căsătorit un judecător de pace, a fost o ceremonie pe cinste, apoi, am pierdut copilul.

— Și cu ce se ocupă soțul tău?

— Lucrează pe un electrostivuator. Bea foarte mult și e un ratat care visează încă să joace în marile echipe de baseball.

Nu i-am cerut atâtea amănunte. Înțeleg că el era elev la un liceu sportiv, iar ea, cea mai drăguță puicuță - perechea americană perfectă - domnul și domnișoara, cei mai frumoși, cei mai chipeși, cei mai atletici, gata să le reușească totul, până când au călcat, într-o noapte, pe bec și-au uitat de prezervativ. Și-astfel, s-a abătut nenorocirea asupra lor. Din motive necunoscute mie, nu s-a pus problema unui chiuretaj. Nici nu știu dacă au terminat liceul. Căzuți în dizgrație, au fugit din târgușorul Cutare într-un oraș mare, în care să li se piardă urma. După abort, povestea de dragoste ia sfârșit, iar ei se trezesc la realitatea crudă a vieții.

El mai visează încă la faima și la bogăția pe care i le-ar aduce marile cluburi sportive. Ea tânjește după anii lipsiți de griji și se gândește suspinând la colegiu, unde nu va mai ajunge niciodată.

— Iartă-mă, spune ea. Nu trebuia să-ți povestesc toate acestea.

— Ești destul de tânără, ca să mergi și la colegiu, îi spun eu.

Pufnește, văzând atâtea optimism din partea mea, ca și cum visul acesta a murit de mult.

— N-am terminat liceul.

Și-acum, ce să-i mai spun? Poate să-i bălmăjesc ceva

despre seară, când vrei, faci orice.

— Lucrezi undeva?

— Când și când. Ce fel de avocat vrei să devii?

— Mi-ar plăcea să pledez, să-mi clădesc o carieră în sala de tribunal.

— Și să-i aperi pe criminali?

— Poate. Au și ei dreptul să fie judecați și apărați.

— Ucigașii?

— Da, dar majoritatea nu-și pot permite un avocat.

— Violatorii și cei care molestează copiii?

Mă încrunt și nu spun nimic, o secundă.

— Nu.

— Bărbații care-și bat nevestele?

— Nu, niciodată!

Devin foarte serios și încep să mă gândesc la loviturile ei. E de acord cu preferințele mele în materie de clienți.

— Procesele penale sunt rare, îi explic eu. Probabil că mă voi ocupa mai mult de litigiile civile.

— Dosare și chestii de-astea, nu?

— Da. Litigii civile.

— Divorțuri?

— Aș prefera să le evit. E o treabă cam urâtă.

Se străduiește să conversăm despre mine, ca să nu mai aducă vorba de trecutul și de prezentul ei. Mie-mi convine. În orice clipă ar putea izbucni în plâns și nu vreau să ne strice discuția. Aș dori să țină cât mai mult.

O interesează perioada pe care am petrecut-o la colegiu - învățătura, petrecerile, fraternitățile, viața în cămin, examenele, profesorii, excursiile. A văzut o mulțime de filme și are o imagine romantică despre cei patru ani minunați, într-un campus fantastic, toamna, când îngălbenesc frunzele, despre studenții în treninguri care joacă fotbal și despre noile prietenii care vor dura o viață întreagă. Copila asta amărâtă a plecat din târgușorul ei, dar nu și-a pierdut visurile minunate. Vorbește foarte corect gramatical și are un vocabular mai bogat ca al meu. Îmi mărturisește cu modestie că, dacă n-ar fi fost idila aceea cu

Cliff Riker, ar fi absolvit prima sau a doua din clasă.

Fără prea mare efort, îi povestesc tot felul de nimicuri despre zilele glorioase din vremea studiilor mele, trecând peste lucruri esențiale, cum ar fi faptul că lucram patruzeci de ore pe săptămână, livrând pizza la domiciliu, ca să mă pot menține în școală. Vrea să știe amănunte despre firma mea și tocmai când îi prezint o imagine incredibilă a lui J. Lyman și a birourilor sale, aud telefonul sunând pe masa mea. Îmi cer scuze și-i spun că mă caută șeful meu.

E Bruiser, beat, la Yogi's, împreună cu Prince. Îi amuză ideea că eu stau unde stau, iar ei beau și pariază la cine știe ce jocuri de la televizor. Pe fundal, se aude, parcă o încăierare.

— Cum merge vânătoarea? îmi urlă Bruiser în receptor.

Îi surâd lui Kelly care e, desigur, impresionată de telefonul acesta, și îi explic cât mai încet posibil că stau chiar în momentul acesta de vorbă cu un posibil client. Bruiser se sparge de râs, apoi îi înmânează receptorul lui Prince, care e și mai beat ca el. Îmi spune un banc cu avocați, fără nicio poantă, ceva despre urmărirea ambulanțelor. După care se lansează într-o sporovăială cum că „ți-am spus eu”, cum o să fiu cucerit de Bruiser și cât de multe voi învăța de la el. Nici cincizeci de profesori nu știu atâta carte ca prietenul lui. Convorbirea aceasta durează ceva, așa că nu trece mult și îl văd pe voluntarul lui Kelly venind după ea. Fac câțiva pași spre masa ei, acopăr microfonul cu palma și zic:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Ea surâde și-mi răspunde:

— Mulțumesc pentru cola și pentru discuții.

— Măine seară? o întreb eu, în timp ce Prince îmi urlă în ureche.

— Poate.

Îmi face cu ochiul și mi se moaie genunchii.

Bineînțeles, bătrânul care o escortează e de multă vreme pe aici, ca să recunoască un racolator. Se încruntă la mine și pleacă cu ea. Sunt singur că se va întoarce.

Apăs pe un buton și îl întrerup pe Prince chiar în mijlocul frazei. Dacă revin cu telefonul, nu mai răspund. Mai târziu, dacă își vor mai aminti, ceea ce mă îndoiesc, am să dau vina pe firma Sony.

18

Lui Deck îi plac provocările, mai ales când e vorba să-l pui să culeagă informații prin telefoane secrete, de la turnători necunoscuți. Îi dau câteva detalii despre Kelly și despre Cliff Riker și, în mai puțin de o oră, se strecoară în cabinetul meu rânjind mândru.

Îmi citește din agenda lui, pe care și-a luat notițe:

— Kelly Riker a fost primită la Sfântul Petru acum trei zile, la miezul nopții, cu tot felul de vătămări corporale. Niște vecini care nu și-au dezvăluit identitatea au chemat poliția la ea acasă, pentru că au auzit niște bătăi groaznice. Curcanii au găsit-o zăcând pe canapeaua din salon. Cliff Riker era beat crișă, foarte agitat și, la început, a vrut să-i servească și pe polițiști cu aceleași scatoalce ca și pe soția lui. Învârtea în mână o crosă de aluminiu, arma lui preferată, după toate aparențele. Au pus repede mâna pe el, l-au arestat, l-au acuzat de atac la persoană și l-au ridicat. Ea a fost dusă la spital cu salvarea. A dat o scurtă declarație la poliție, cum că el a venit beat acasă după nu știu ce meci, au început să se certe prostește, s-au bătut și el a ieșit învingător. A zis că a lovit-o de două ori în gleznă cu crosa și i-a dat doi pumni în față.

De două nopți, n-am mai putut dormi, gândindu-mă la Kelly Riker și la ochii ei căprui, la picioarele ei bronzate, iar gândul că a fost molestată în felul acesta îmi provoacă o stare de rău îngrozitoare. Deck îmi urmărește reacțiile, așa că încerc să-mi păstrez cumpătul.

— E bandajată la încheieturile mâinilor, spun eu, iar el dă pagina, surâzând plin de sine.

Mai are un raport, din altă sursă, mult mai secretă, îngropată adânc prin dosarele echipei de salvare, Departamentul Pompierilor din Memphis.

— E vorba de un fel de zgârieturi la încheieturile mâinilor. La un moment dat, în timpul luptei, el i-a țintuit mâinile la podea și a încercat s-o oblige să aibă raporturi sexuale.

Evident, n-a fost în stare, probabil pentru că băuse prea multă bere. Polițiștii au găsit-o în pielea goală, acoperită doar cu o pătură. N-a putut să fugă, pentru că avea glezna ruptă.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— A petrecut o noapte la poliție, apoi a fost scos pe cauțiune de familia lui. Trebuie să se prezinte peste o săptămână la tribunal, dar nu i se va întâmpla nimic.

— De ce?

— Ciudățenia e că ea va renunța la plângere, se vor săruta și se vor împăca, apoi își va mai trage sufletul, până când el o s-o bată iar.

— De unde știi?

— Pentru că s-a mai întâmplat. Acum opt luni, s-a primit un telefon asemănător la poliție. Tot așa, s-au bătut, numai că atunci ea a avut mai mult noroc. S-a ales numai cu niște vânătăi. În mod cert, n-a avut crosa aceea la îndemână. Polițiștii i-au despărțit, i-au muștruluit acolo, pe loc, sunt doar niște copii abia căsătoriți, așa că să se sărute și să se împăce. Apoi, acum trei luni, a intrat în joc și crosa cu pricina și i-a rupt niște coaste. A stat o săptămână la Sfântul Petru. De data aceasta, chestiunea a ajuns la Secția de Abuzuri Familiale de la Primăria din Memphis. Cei de acolo, au insistat să se aplice o pedeapsă severă. Dar ea îl iubește pe tipul ăla și refuză să depună mărturie împotriva lui. Deci, a căzut toată treaba. Așa se întâmplă mereu.

Îmi trebuie câteva momente să-mi revin. Am bănuț eu ceva necazuri în familie, dar nu în halul ăsta. Cum poate un bărbat să ia o crosă de aluminiu și să-și bată nevasta cu ea? Cum de-i vine lui Cliff Riker să lovească cu pumnul un chip atât de frumos?

— Așa se întâmplă mereu, repetă Dick ca pentru sine, citindu-mi gândurile.

— Altceva? îl întreb eu.

— Nimic. Doar că te sfătuiesc să nu te bagi prea mult.

— Mulțumesc, rostesc eu amețit și vlăguit. Mulțumesc.

Deck se ridică.

— Pentru puțin.

Nu e nicio surpriză că Booker a învățat pentru examenul de admitere în barou mai mult ca mine. Și, ca de obicei, își face griji în privința mea. A organizat o recapitulare maraton în sala de ședințe de la firma Shankle.

Sosesc, la instrucțiunile lui, exact la amiază. Cabinetele sunt moderne și aglomerate. Lucrul cel mai bizar de aici e că toți sunt negri. Am văzut o groază de oficii juridice în ultima lună și nu îmi aduc aminte decât de o secretară negresă, dar de niciun avocat de culoare. Aici însă, nu vezi o față albă.

Booker mă poartă repede peste tot. Cu toate că e ora prânzului, forfota e-n toi. Computere, copiatoare, faxuri, telefoane, glasuri - o larmă continuă. Secretarele mănâncă grăbite la birourile lor pline de teancuri mari de dosare. Avocații și asistenții sunt cumsecade, dar se grăbesc să-și vadă de treabă. Și ținuta este strictă pentru toată lumea: bărbații în costume de culoare închisă și cămăși albe, iar femeile în rochii simple. Fără culori vii, fără ginși.

Fac comparație cu firma lui J. Lyman Stone, dar renunț repede la asta.

Booker îmi spune că Marvin Shankle conduce firma cu mână de fier. Se îmbracă simplu, la patru ace, se comportă cu un profesionalism exemplar din toate punctele de vedere și programul de lucru e absolut cumplit. Nu acceptă abateri de la regulă din partea partenerilor și a angajaților.

Sala de ședințe se află într-un colț liniștit al clădirii. E rândul meu să aduc mâncarea de prânz și despachetez niște sandvișuri pe care le-am luat de la Yogi's. Pe gratis. Stăm de vorbă vreo cinci minute, mai ales despre familie și despre prietenii de la facultatea de drept. Îmi pune câteva întrebări despre slujba mea, dar știe să rămână discret. I-am spus deja totul. Aproape tot. Prefer să nu știe despre noua mea misiune de la Spitalul Sfântul Petru.

Booker a devenit un adevărat avocat. Se uită la ceas, după ce și-a permis câteva minute de pălăvrăgeală, apoi se

lansează în după-amiaza splendidă pe care și-a planificat-o pentru amândoi. Vom lucra șase ore continuu, cu scurte pauze pentru cafea și toaletă, iar la ora șase fix plecăm, pentru că încăperea a fost solicitată de altcineva.

De la douăsprezece și un sfert până la unu și jumătate recapitulăm taxele pe venituri federale. Booker vorbește cel mai mult, pentru că s-a priceput totdeauna la acest subiect. Ne ghidăm după materialele recapitulative speciale pentru acest examen, dar secțiunea despre taxe e la fel de voluminoasă ca tratatul pe care l-am studiat toamna trecută.

La unu și jumătate, mă lasă să mă duc la toaletă și aduce cafea. Apoi, până la două și jumătate, e rândul meu și vorbesc despre regulile federale ale probelor juridice, o chestiune „incitantă”. Energia colosală a lui Booker e contagioasă, așa că reușim să parcurgem rapid niște materiale plictisitoare.

Eșecul la examenul de admitere în barou e un coșmar pentru orice asociat tânăr, dar simt că pentru Booker ar fi un dezastru. Ca să fiu sincer, pentru mine n-ar fi sfârșitul lumii. M-aș simți lovit în orgoliul meu, dar aș merge mai departe. Aș studia și l-aș da din nou după șase luni. Lui Bruiser nu i-ar păsa de asta, dacă i-aș mai racola vreo doi clienți în fiecare lună. Dacă pun mâna pe un caz gras, nici nu l-ar mai interesa să dau vreodată acest examen.

Dar Booker ar putea avea necazuri. Bănuiesc că domnul Marvin Shankle i-ar face viața un iad, dacă pică la prima încercare. Iar dacă se întâmplă să cadă și a doua oară, nu mai are ce căuta aici.

Exact la două și jumătate, Marvin Shankle intră în sala de ședințe, iar Booker mă prezintă. E un bărbat abia trecut de cincizeci de ani, foarte bine făcut și dichisit. Părul îi e ușor grizonat la tâmpile. Are un glas blând, dar ochii îi sunt pătrunzători. Am simțământul că vede și după colț. E o adevărată legendă prin cercurile juridice din zona de sud și mă simt onorat să-l cunosc.

Booker l-a rugat să ne țină o prelegere. Ascultăm cu

atenție, timp de aproape o oră, cum Shankle ne lămurește cu privire la principiile de bază ale litigiilor pe tema drepturilor civile și a discriminărilor de angajare. Luăm notițe, punem câteva întrebări, dar, în cea mai mare parte a timpului, ascultăm.

Apoi pleacă la o ședință, iar noi ne petrecem următoarea jumătate de oră singuri, trecând în revistă legea antitrust și monopolurile. La patru, altă prelegere.

Noul nostru conferențiar este Tyrone Kipler, unul dintre parteneri, care a studiat la Harvard. Specialitatea lui este Constituția. Începe domol și se mai ambalează puțin când Booker îl „condimentează” cu niște întrebări. Mă închipui ascuns între tufișuri, noaptea, sărind apoi cu o crosă de base-ball uriașă și bătându-l măr pe Cliff Riker. Ca să nu adorm, mă plimb în jurul mesei, îngurgitând la cafea și încercând să mă concentrez.

Spre sfârșitul orei, Kipler e animat și întărâtat, iar noi îl bombardăm cu întrebări. Deodată, se oprește la mijlocul frazei, se uită la ceas agitat și ne spune că trebuie să plece. Îl așteaptă un judecător pe undeva. Îi mulțumim că și-a pierdut vremea cu noi și se retrage.

— Mai avem o oră, spune Booker. E cinci și cinci. Ce facem?

— Hai să bem o bere.

— Îmi pare rău. Facem legea proprietății funciare sau etică.

Am nevoie de etică, dar sunt obosit și n-am niciun chef să mi se reamintească acum cât sunt de păcătos.

— Hai să ne ocupăm de proprietate.

Booker dă fuga și aduce tratatele necesare.

E aproape ora opt când bâjbâi prin labirintul de coridoare care duc în inima spitalului Sfântul Petru și găsesc masa mea preferată ocupată de un doctor și de o asistentă. Îmi iau cafeaua și mă așez alături. Asistenta e foarte drăguță și cam nebunică. Judecând după șoaptele pe care și le adresează, aș zice că treaba e pe bune. El are vreo șaiszeci

de ani, transplant de păr și operație estetică la bărbie. Ea are vreo treizeci și în mod clar nu aspiră la statutul de soție. Doar amantă și atât. Șoaptele par serioase.

N-am niciun chef de învățat. Mi-ajunge pentru o zi, dar mă susține faptul că-l știu pe Booker încă la birou, studiind pentru examen.

Cei doi îndrăgostiți părăsesc brusc încăperea, după câteva minute. Ea plânge. El e rece și fără inimă. Mă fac comod pe scaunul de la masa mea și îmi întind notițele, încercând să învăț.

Și aștept.

Kelly sosește la zece și câteva minute, dar scaunul ei e împins de altcineva. Îmi aruncă o privire rece și arată spre o masă din centrul încăperii. O lasă acolo. Mă uit la el și el se uită la mine.

Bănuiesc că e Cliff. E cam de înălțimea mea, bine făcut și are un început de burtă, ca băutorii de bere. Are umeri largi, puternici și i se văd bicepsii printr-un tricou mult prea mulat și menit să-i pună în valoare brațele vânjoase. Poarta blugi strâmți. Părul negru e prea lung și cârlionțat, ca să poată fi considerat îngrijit. O mulțime de cicatrice pe brațe și pe față. Cliff e genul de băiat care s-a ras din clasa a opta.

Are ochi verzi și o față frumoasă, dar care nu pare doar de nouăsprezece ani. Ocolește glezna aceea pe care a frânt-o cu o crosă de base-ball și se duce la teighea, să cumpere ceva de băut. Ea știe că o privesc. Se uită nonșalant prin sală, apoi, în ultima clipă, îmi face repede cu ochiul. Gata-gata să-mi vărs cafeaua.

Nu-ți trebuie cine știe ce fantezie să intuiești discuțiile recente dintre cei doi. Amenințări, scuze, implorări, alte amenințări. Se pare că s-au dondănit mult în seara aceasta. Amândoi au chipuri severe. Își sorb în liniște paharele. Din când în când, mai rostește unul câte un cuvânt, dar parcă sunt doi cățeluși în călduri, la ora de mârâială săptămânală. Câte o propoziție scurtă, apoi replica și mai concisă. Se uită unul la altul numai când e absolut necesar, în rest, fixează

podeaua și pereții. Mă ascund în dosul unei cărți.

S-a așezat în așa fel, încât să se poată uita la mine, fără să fie prinsă. El e aproape cu spatele. Se tot uită în jurul lui, dar se mișcă lent. Am timp să mă prefac că mă scarpin în cap sau că studiez intens înainte să-și pună ochii pe mine.

După vreo zece minute de semităcere, ea spune ceva la care el reacționează puternic. Cât aș vrea să aud și eu! El începe deodată să tremure și să mârâie la ea. Kelly îi răspunde prompt. Încep să vorbească tot mai tare și disting repede că se refera la posibilitatea ca ea să depună mărturie la tribunal. Se pare că nu s-a hotărât încă dacă da sau nu. Și asta îl cam supără pe Cliff. O clipă, nu se mai poate controla, absolut normal pentru un mitocan ca el, iar ea îi spune să nu țipe. El se uită împrejur și încearcă să coboare glasul. Nu mai aud ce zice.

După ce l-a provocat, tot ea îl calmează, deși e încă tare supărată. El fierbe, se lasă o scurtă tăcere și nu se mai uită unul la altul.

Apoi, ea începe iar. Murmură ceva, iar el își încordează spatele. Mâinile îi tremură, și folosește un limbaj mitocănesc. Se ceartă cât se ceartă, până când ea tace și nu îl mai bagă în seama. Cliff nu suportă să nu i se dea atenție, așa că începe să vorbească iar tare. Ea îi spune să se liniștească, pentru că sunt în public. Dar el strigă și mai tare. Îi spune ce-o să facă dacă nu renunță la plângere și cum nici nu-i pasă că va fi băgat la pușcărie etc., etc.

Ea zice ceva ce eu nu aud, iar el aruncă deodată cu cana de plastic și sare în picioare. Băutura efervescentă se împrăștie peste tot, pe mesele din jur și pe dușumea. O udă din cap până-n picioare. Kelly geme, închide ochii și începe să plângă. El se depărtează, înjurând și călcând apăsător pe hol.

Sar instinctiv de la loc, dar ea dă repede din cap. Mă așez la loc. Casiera a văzut tot ce s-a întâmplat și vine cu un prosop. I-l dă lui Kelly care începe să se ștergă de cola pe față și pe brațe.

— Îmi pare rău, îi spune ea casierei.

Halatul îi e ud learcă. Se chinuiește să nu izbucnească în plâns, în timp ce-și șterge ghipsul și picioarele. Sunt în apropiere, dar nu pot s-o ajut. Presupun că se teme ca nu cumva să se întoarcă el și să dea de noi.

Există multe locuri în spitalul acesta unde poți sta de vorbă la un pahar de cola sau la o cafea, dar l-a adus aici pentru că a vrut să mi-l arate. Sunt aproape sigur că l-a provocat, ca să fiu martor la ieșirea lui.

Ne uitam lung unul la altul, în timp ce ea își șterge fața și brațele cu grijă. Lacrimile îi curg șuvoi pe obraji. Și le tamponează ușor. Posedă acea capacitate specific feminină de a lacrima fără să pară că plânge. Nu suspină și nu sughiță. Buzele nu-i tremură. Mâinile îi sunt liniștite. Stă acolo, pe altă lume, uitându-se la mine cu ochi încetoșați, tamponându-și pielea cu un prosop alb.

Timpul trece fără să-mi dau seama. Sosește un sanitar schiop care se învârte în jurul ei. Dau buzna și trei asistente râzând și vorbind tare, până când o văd și se liniștesc dintr-o dată. O privesc, şușotesc ceva, și din când în când se uită și la mine.

A trecut destulă vreme de la plecarea lui Cliff, așa că nu mai exista posibilitatea să se întoarcă. Îmi surâde ideea să mă port ca un domn. Asistentele ies, iar Kelly îmi face semn cu degetul. Acum pot să mă apropii.

— Îmi pare rău, zice ea, când mă ghemuiesc alături de ea.

— Nu-i nimic.

Și rostește niște cuvinte pe care nu le voi uita niciodată.

— Vrei să mă duci la mine în cameră?

În alte împrejurări, aceste vorbe ar putea avea semnificații profunde și, o clipă, mintea mi-o ia razna. Îmi apare în față imaginea unei plaje exotice unde doi tineri îndrăgostiți s-au hotărât să se retragă.

Camera ei trebuie să fie o semirezervă cu o ușă care poate fi deschisă de foarte multă lume. Inclusiv avocații pot da buzna.

O conduc pe Kelly în scaunul ei cu rotile pe după mese,

apoi în hol.

— Etajul patru, îmi spune ea peste umăr.

Nu mă grăbesc. Sunt foarte mândru că mă port atât de cavalereste. Îmi place că bărbații se uită la ea, în timp ce străbatem coridorul.

Rămânem singuri în lift, preț de câteva secunde. Mă las jos, alături de ea.

— Te simți bine? o întreb.

Acum nu mai plânge. Are ochii încă umezi și ușor înroșiți, dar și-a revenit. Dă repede din cap și zice:

— Mulțumesc.

Apoi îmi ia mâna și mi-o strânge tare.

— Îți mulțumesc din suflet.

Liftul se smucește ușor și se oprește. Intră un doctor și ea îmi lasă repede mâna. Stau în picioare în spatele scaunului cu roțile, ca un soț devotat. Vreau să ne ținem iarăși de mână.

E aproape unsprezece, după cum arată ceasul de pe peretele de la al patrulea etaj. Cu excepția câtorva asistente și a femeilor de serviciu, pe hol nu mai e nimeni. E liniște. Când trecem pe lângă camera de gardă, o asistentă mă măsoară din cap până în picioare. Doamna Riker a plecat cu un bărbat și se întoarce cu altul.

Cotim la stânga și ea îmi arată o ușă. Spre surpriza și încântarea mea, încăperea e numai a ei. Are și baie și fereastră. Luminile sunt aprinse.

Nu știu cât se poate mișca, dar în momentul acesta e complet neputincioasă.

— Trebuie să mă ajuți, spune Kelly.

Și nu e nevoie să zică de două ori. Mă aplec cu grijă asupra ei și îmi încolăcește gâtul cu brațele. Mă strânge mai mult decât e cazul, dar nu mă plâng. Halatul îi e pătat de cola, însă nu-mi fac prea multe griji. E o povară dulce, așa lipită de pieptul meu și simt că nu poartă sutien. O strâng și mai tare.

O ridic ușor din scaun. E foarte simplu, pentru că nu cântărește mai mult de cincizeci de kilograme, cu tot cu

ghips. Nu ne grăbim, lungind clipa cât se poate, apoi o pun în pat cu cea mai mare grijă. Ne dezlipim cu greu unul de celălalt. Fețele noastre sunt la doar câțiva centimetri când dă buzna aceeași asistentă de la camera de gardă. Pantofii cu talpa de cauciuc se aud scârțâind pe gresia de jos.

— Ce s-a întâmplat? exclamă ea, arătând spre halatul pătat al lui Kelly.

Suntem încă îmbrățișați și încercăm să ne desprindem.

— O, doar un accident, îi explica ea.

Asistenta se mișcă întruna. Se duce la un sertar de sub televizor și scoate un halat împăturit.

— Păi, trebuie să te schimbi, spune ea, aruncându-l pe pat, lângă Kelly. Și trebuie să te speli cu buretele.

Apoi se oprește o secundă, arată cu capul spre mine și zice:

— Pune-l să te ajute.

Inspir adânc și simt că leșin.

— Mă descurc eu, zice Kelly, punând halatul pe masa de lângă pat.

— Orele de vizită s-au terminat, drăguță, îmi spune asistenta. Luați-vă rămas bun, copilași.

Apoi, iese din cameră. Închid ușa și mă întorc pe marginea patului. Ne studiem reciproc.

— Unde-i buretele? întreb eu și amândoi izbucnim în hohote.

Când râde, face gropițe adânci la colțurile gurii.

— Stai aici, zice ea, bătând ușor cu palma pe marginea patului.

Mă așez alături de ea, cu picioarele atârând. Nu ne atingem.

Își trage un cearșaf alb până la piept, ca și cum ar vrea să-și ascundă petele.

Știu foarte bine cum stă treaba. O nevastă bătută rămâne măritată până la divorț. Sau până îl ucide pe ticălos.

— Așadar, ce părere ai de Cliff? mă întreabă ea.

— Ai vrut să mi-l arăți, nu-i așa?

— Cred că da.

— Ar trebui împușcat.

— E o pedeapsă cam severă pentru un acces de furie, nu crezi?

Tac o clipă și mă uit în altă parte. Am hotărât să nu fac fițe cu ea. Dacă tot stăm de vorbă, să fim cinstiți. Ce caut eu aici?

— Nu, Kelly, nu e prea severă. Orice bărbat care își bate soția cu o crosă de aluminiu trebuie împușcat.

O urmăresc atent când rostesc aceste cuvinte, iar ea nici nu clipește.

— De unde știi? mă întreabă.

— Din răsfoirea hârtiilor. Rapoartele de la poliție, de la salvare, fișele de la spital. Ai de gând să aștepți până-ți dă în cap? S-ar putea să mori. Două lovituri zdrene în craniu și...

— Încetează! Nu-mi povesti mie ce-nseamnă asta!

Se uită pe pereți, iar când își întoarce ochii spre mine sunt plini de lacrimi.

— Nici nu știi ce vorbești.

— Atunci, spune-mi tu.

— Dacă voiam să discutăm despre asta, aduceam eu vorba. N-ai niciun drept să-mi scormonești viața.

— Întocmesc dosarul de divorț. Măine aduc actele. Fă-o acum, cât ești în spital. Ce dovadă mai concludentă vrei? O să meargă ușor. În trei luni, ești o femeie liberă.

Scutură din cap, de parcă aș fi complet nebun. Și poate că sunt.

— Nu înțelegi.

— Sunt sigur că nu. Dar prevăd ce se va întâmpla. Dacă nu scapi de derbedeul asta, nu știu cât o mai duci. Am numele și telefoanele de la trei organizații care sprijină femeile de care se abuzează.

— Ce tot spui?

— Da, de abuz e vorba, Kelly. Nu știi? Semnele acelea de la încheieturile mâinilor înseamnă abuz. Vânățiile de pe obraz sunt dovada că soțul tău te bate. Poți fi ajutată.

Intentează divorț și vei fi sprijinită.

Se gândește o secundă la ce i-am spus. În încăperea liniștite.

— Nu merge cu divorțul. Am încercat deja.

— Când?

— Cu câteva luni în urmă. Nu știai? Sunt sigură că e înregistrat la tribunal. Cum rămâne cu urmărirea hârtiilor?

— Și ce s-a întâmplat cu divorțul?

— L-am anulat.

— De ce?

— Pentru că mă săturasem să tot fiu pocnită. Avea de gând să mă omoare, dacă nu-l anulam. Zice că mă iubește.

— Se vede! Pot să te-ntreb ceva? Ai tată sau vreun frate?

— De ce?

— Pentru că dacă fiica mea ar fi bătută de soțul ei în halul ăsta, i-aș rupe gâtul.

— Tata nu știe. Părinții mei încă mocnesc, din cauză că am rămas gravidă. Nu pot să uite. L-au disprețuit pe Cliff de când a pus prima oară piciorul în casa noastră, iar în clipa în care a izbucnit scandalul, s-au închis în ei. N-am mai stat de vorbă de când am plecat de acasă.

— Nu ai frați?

— Nu. Nu se interesează nimeni de mine. Cel puțin, deocamdată.

Asta îmi cade greu și trece ceva timp până înțeleg.

— Voi face ce vrei tu, îi spun. Dar trebuie să bagi divorț.

Își șterge lacrimile cu degetele și eu îi dau niște pansament de pe masă.

— Nu pot intenta divorț.

— De ce nu?

— O să mă omoare. Așa îmi spune mereu. Știi, prima dată când am încercat, am avut un avocat ticălos. L-am găsit în anuar. Mi-am închipuit că sunt toți la fel. S-a gândit că n-ar fi rău să-i înmâneze citația de divorț lui Cliff la lucru, de față cu amicii lui de băutură și din echipa de base-ball. Cliff, bineînțeles, s-a simțit umilit. Atunci am intrat eu prima oară în spital. Peste o săptămână, am anulat divorțul, iar el

continuă să mă amenințe. O să mă omoare.

Spaima și teroarea i se citesc pe chip. Se mișcă puțin și se încruntă. Cred că o doare glezna cumplit. Geme și zice:

— Poți să-mi pui o pernă sub picior?

Sar de pe pat.

— Sigur că da.

Îmi arată două pernițe groase de pe scaun.

— Adu-mi una de-acolo, spune ea.

Asta înseamnă, bineînțeles, că va trebui să dăm cearșaful la o parte. O voi ajuta.

Se oprește o secundă, se uita în jur și zice:

— Dă-mi și halatul.

Pornesc repede spre masă și îi aduc halatul curat.

— Vrei să te ajut?

— Nu, întoarce-te.

Începe să-și tragă halatul pătat peste cap. Mă întorc foarte încet.

Nu se grăbește. Și ca să-i pună capac, îl aruncă chiar la picioarele mele. E în spatele meu, la mai puțin de un metru și jumătate, doar în chiloți și cu ghipsul pe picior. Cred că nu s-ar supăra, dacă m-aș întoarce și m-aș uita la ea. Amețesc, numai gândindu-mă la asta.

Închid ochii și mă-ntreb ce caut eu aici.

— Rudy, vrei să-mi aduci un burete? ciripește ea. E în baie. Udă-l puțin. Și un prosop, te rog.

Mă întorc. Stă în fund, în mijlocul patului, strângându-și cearșaful subțire în jurul pieptului. Nu s-a atins încă de halatul curat.

Nu pot să mă abțin să-o privesc.

— Acolo, îmi arată ea cu capul.

Intru în baia aceea mică, unde găsesc un burete. În timp ce îl ud, mă uit la ea în oglinda de deasupra chiuvetei. Îi văd spatele prin ușa întredeschisă. În întregime. Pielea îi e netedă și bronzată, dar are o vânătaie oribilă între omoplați.

Mă hotărâsc să o spăl eu. Sunt sigur că vrea asta. E lovită și vulnerabilă. Îi place să flirteze și vrea să-i văd

trupul. Tremur tot.

Apoi, se aud voci. S-a întors asistenta. Când ies din baie, ea se fâțâie de colo-colo prin cameră. Se oprește și îmi rânjește, de parcă ne-a prins.

— Gata, zice ea. E aproape unsprezece și jumătate. Aici nu e hotel.

Îmi smulge buretele din mână.

— Mă ocup eu de asta. Și-acum, afară.

Rămân așa și-i zâmbesc lui Kelly, visând că-i ating picioarele. Asistenta mă apucă zdravăn de cot și mă trage spre ușa.

— Leși, bombănește ea, prefăcându-se supărată.

La trei noaptea mă strecor în hamac și mă legăn absent în întunericul liniștit, uitându-mă la stele printre crengi și frunze, amintindu-mi de mișcările ei încântătoare, auzindu-i vocea tulburată și visându-i picioarele.

Mie îmi revine sarcina să o apăr, n-are pe altcineva. Așteaptă s-o salvez, apoi s-o readuc la viață. E clar pentru amândoi ce se va întâmpla pe urmă.

O simt încolăcindu-mi gâtul, lipindu-se de mine în clipele acelea minunate. E ușoară ca fulgul în brațele mele.

Vrea s-o privesc, să-i mângâi carnea cu buretele acela cald. Știu că-i așa. Și diseară, așa voi face.

Mă uit printre arbori cum răsare soarele, apoi adorm, numărând orele până o voi vedea din nou.

19

Stau în biroul meu și studiez pentru examen, pentru că n-am altceva mai bun de făcut. Îmi dau seama că nu mi se prea dă de lucru, din cauză că nu sunt încă avocat. Și nici nu voi fi, până nu intru în barou.

Mi-e greu să mă concentrez. Cum de m-am îndrăgostit de o femeie măritată, tocmai cu câteva zile înainte de examen? În perioada aceasta, ar trebui să am mintea cât mai clară, să nu mă distragă nimic, să mă concentrez asupra unui singur țel.

E o păguboasă, încerc eu să mă conving. O fată bătută de soartă, plină de cicatrice. Multe dintre ele nu i se vor vindeca niciodată. Iar el e periculos. Numai gândul că alt bărbat i-ar putea atinge fundulețul ei cel drăgălaș l-ar scoate din minți.

Meditez la toate acestea cu picioarele pe birou și cu ceafa sprijinită în mâini, privind visător ca prin ceață. Deodată, ușa se dă în lături și Bruiser dă buzna.

— Ce faci? Iatră el.

— Studiez, îi răspund, sărind și luându-mi o poziție decentă.

— Credeam că înveți după-amiază. Acum e zece și jumătate.

Se plimbă nervos prin fața biroului meu.

— Uite ce-i, Bruiser, astăzi e vineri. Miercurea viitoare începe examenul. Mi-e frică.

— Atunci, du-te și studiază la spital. Și fă rost de-un caz. De trei zile n-ai venit cu nimic nou.

— E greu să înveți și să stai la pândă în același timp.

— Deck poate.

— Da, Deck, eternul învățăcel.

— Am primit mai adineauri, un telefon de la Leo F. Drummond. Îți spune ceva numele ăsta?

— Nu. De ce? Ar trebui?

— E unul dintre partenerii principali de la Tinley Britt.

Pledează extraordinar și e specializat în litigii comerciale. Pierde foarte rar. Mare avocat! La fel ca firma lui.

— Știi totul despre Trent & Brent.

— Ei, afla că vei ști și mai multe. Îi reprezintă pe cei de la Marele Profit. Drummond e consilierul principal.

Bănuiam că sunt cel puțin o sută de firme în orașul acesta care se ocupa de miile de societăți de asigurări. Cum se face că Marele Profit și Trent & Brent – două societăți pe care le urăsc din tot sufletul – au ajuns să coalizeze?

Ciudat, reacționez destul de bine. De fapt, nu sunt tocmai surprins.

Observ deodată că Bruiser se plimbă de colo-colo și vorbește precipitat. E clar că e îngrijorat. Din cauza mea, a intentat un proces de zece milioane împotriva unei societăți reprezentate de un avocat care îl intimidează. Asta mă amuză. Nici n-am visat vreodată că Bruiser Stone se teme de ceva pe lumea asta.

— Și ce-a zis?

— Mai nimic. Mi-a spus că de acest caz se ocupa Harvey Hale, un ticălos, care i-a fost coleg de cameră la Yale, acum treizeci de ani, când erau la facultate, și care, dacă nu știai, a fost un avocat extraordinar, specializat în apărarea societăților de asigurări, înainte să facă un infarct și să-și schimbe cariera, la recomandarea medicului. Așa a ajuns judecător. Cu siguranță, nu va admite în numele nici unei pledoarii din lume, mai mult de zece mii de dolari penalizare.

— Cine m-a pus să-ți mai cer amănunte?

— Așadar, îl avem pe Leo F. Drummond cu personalul lui grozav, plus pe judecătorul acela. Te-ai dus pe copcă!

— Eu? Păi, tu ce cusur ai avea?

— O, eu o să te-ajut. Dar e felia ta. Au să te sufoce cu hârțoagele, zice el și se îndreaptă spre ușă. Nu uita că sunt plățiți cu ora. Cu cât fac mai multe acte, cu atât primesc mai mulți bani.

Îmi râde în nas și trânteste ușa, fericit parcă la gândul că

am căzut în ghearele lupului.

Sunt pierdut. La Trent & Brent sunt peste o sută de avocați. Dintr-o dată mă simt tare singur.

Mănânc o farfurie de supă la Trudy, împreună cu Deck. Puținii clienți care își iau prânzul sunt toți muncitori necalificați. Miroase a untură, a sudoare și a carne friptă. Aici îi place lui Deck cel mai mult să mănânce, pentru că a reușit să pună mâna pe niște cazuri de accidente de muncă. Unul s-a soldat chiar cu treizeci de mii de dolari. A primit atunci o treime din douăzeci și cinci la sută, adică două mii cinci sute.

Îmi mai mărturisește, cu nasul în farfurie, că mai frecventează și câteva baruri din zonă. Își scoate cravata, încearcă să pară un băiat oarecare și pierde vremea la un pahar de cola. Stă și ascultă muncitorii care își ung gâttele după muncă. Ar putea să-mi spună și mie unde sunt barurile bune, „pășunile grase”, cum îi place lui să le numească. Deck e o comoară de sfaturi în ceea ce privește vânarea de cazuri și de clienți.

Da, bineînțeles, se duce, din când în când, și în cluburile mai deocheate, dar numai cu scopul să-și găsească clientelă. Îmi repetă întruna că trebuie doar să te miști. Lui îi plac cazinourile din inima statului, deși sunt considerate neatrăgătoare, din cauză că sunt frecventate de oameni săraci care își pun la bătaie doar banii de coșniță. Dar tocmai acolo dai de câte ceva gras. Criminalitatea e în creștere. La fel, divorțurile și falimentul. Toate acestea, pentru că tot mai multă lume e atrasă de jocurile de noroc. Și ăștia au nevoie de avocați. În principiu, există multă suferință acolo, și el e vigilant. A dat de un fir.

O să mă țină la curent.

Seara mănânc la spital, în cafeneaua „diafană”, după cum i-au zis un grup de interni. Salată de paste făinoase, într-un castron de plastic. Învăț puțin și mă tot uit la ceas.

La zece, sosește domnul mai în vârstă, cu jacheta roz. E

singur însă. Se oprește, se uită în jurul lui, mă vede și se îndreaptă spre mine cu chipul sever, fără nicio plăcere.

— Sunteți domnul Baylor? mă întrebă el politicos.

Ține un plic în mână, pe care mi-l pune în față, când dau afirmativ din cap.

— E de la doamna Riker, zice, aplecându-se ușor din talie, apoi pleacă.

Plicul e alb, obișnuit îl deschid și scot un cartonaș pe care scrie:

Dragă Rudy,

Doctorul mi-a dat drumul din spital în dimineața aceasta, așa că acum sunt acasă. Îți mulțumesc pentru tot. Roagă-te pentru noi. Ești un băiat minunat.

Semnătura, apoi, un post scriptum:

Te rog, nu-mi telefona și nici nu-mi scrie. Nu încerca să mă vezi. Ne-ar aduce numai necazuri. Îți mulțumesc din nou.

Știa că voi fi aici și că o voi aștepta credincios. Cu atâtea gânduri și dorințe care m-au sfâșiat în ultimele douăzeci și patru de ore, nici nu mi-a trecut prin minte că ar mai putea să și plece. Eram absolut sigur că ne vom întâlni în seara aceasta.

Pornesc fără niciun țel pe coridoarele nesfârșite, încercând să-mi revin. Sunt hotărât s-o văd. Are nevoie de mine, pentru că nu exista nimeni care s-o ajute.

Găsesc o carte de telefon, într-o cabină, unde e trecut și Cliff Riker. Formez numărul, dar robotul mă informează că linia a fost deconectată.

20

Sosim la mezaninul hotelului, miercuri dimineața, devreme, și suntem dirijați cu mână sigură spre o sală de bal mai mare ca un stadion. Suntem înregistrați și catalogați, cu taxele plătite dinainte. Toată lumea discută nervos, fără prea multă căldură însă. Suntem cu toții morți de frică.

Dintre cei aproximativ două sute de candidați care dau examenul de intrare în barou în această sesiune, cel puțin jumătate au terminat Universitatea de Stat din Memphis, luna trecută. Sunt prietenii și dușmanii mei. Booker se așază la o masă departe de mine. Am hotărât să nu stăm împreună. Sara Plankmore Wilcox și S. Todd stau într-un colț din partea cealaltă a sălii. S-au căsătorit sâmbăta trecută. Casă de piatră! El e un tip bine, ferchezuit și cu aere de prinț. Sper să pice. Și Sara, la fel.

Simt cum plutește în aer spiritul competitiv, la fel ca în primele săptămâni de facultate, când mă interesa grozav cât a progresat fiecare. Dau din cap în semn de salut spre niște cunoștințe, sperând din toată inima să pice, pentru că și ei îmi doresc în sinea lor același lucru. Asta prin natura profesiei.

O dată așezați cum trebuie la mesele pliante, depărtate bine una de alta, ni se citește timp de vreo zece minute instrucțiunile. Subiectele ne sunt împărțite la ora opt fix.

Examenul începe cu o secțiune numită Multi-Stat, niște teste-grilă derutante, interminabile, care se referă la corpul de legi comune tuturor statelor. Mi-e imposibil să spun cât sunt de bine pregătit. Dimineața se scurge încet. Iau masa de prânz într-un bufet liniștit din hotel, împreună cu Booker, fără să vorbim despre examen.

La cină, mănânc un sandviș cu carne de curcan, împreună cu domnișoara Birdie. La nouă, sunt în pat.

Examenul se termină vineri, la ora cinci după-amiază, cu

un geamăt general. Suntem prea vlăguți, ca să sărbătorim evenimentul. Ne sunt strânse lucrările pentru ultima oară și ni se spune că putem pleca. Cineva face propunerea să bem ceva rece undeva, în amintirea zilelor trecute, așa că șase dintre noi ne strângem la Yogi's. În seara aceasta, Prince e plecat și nici urmă de Bruise, ceea ce mă face să răsuflu ușurat, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să fiu văzut de prieteni în prezența șefului meu. Ar începe să-mi pună tot felul de întrebări, în legătură cu ceea ce fac. N-am nevoie decât de un an, ca să găesc o slujbă mai bună.

Încă după primul semestru de facultate, am învățat că nu e bine să discuți despre examene. Dacă te verifici, te oftică al naibii când vezi că ți-a scăpat ceva.

Mâncăm pizza, bem vreo două beri, dar suntem prea oboșiți să facem vreo prostie. În drum spre casă, Booker îmi spune că examenul acesta l-a îmbolnăvit fizic. E sigur că l-a picat.

Dorm douăsprezece ore. L-am promis domnișoarei Birdie că astăzi mă pun pe treabă, dacă nu plouă. Când mă trezesc, în sfârșit, încăperea e scaldată de razele soarelui. E cumplit de cald, pâclă și umezeală, așa cum e în iulie, la Memphis. După trei zile în care mi-am stors imaginația și memoria și mi-am oboșit ochii într-o sală fără ferestre, abia aștept să mă umplu de sudoare și de pământ. O șterg de-acasă pe furiș și în douăzeci de minute parchez pe aleea familiei Black.

Donny Ray așteaptă în pridvorul din față. E îmbrăcat în blugi, cu adidași, șosete negre și un tricou alb. Pe cap, poartă o șapcă obișnuită de base-ball care pare prea mare pentru fața lui emaciată. Merge în baston, dar e nevoie de un braț puternic, ca să se poată ține pe picioare. Îl târăsc împreună cu Dot pe trotuar și îl așezăm cu grijă pe locul din față al mașinii mele. Răsuflă ușurată. Donny Ray n-a mai ieșit din casă de luni de zile, îmi spune ea. De data asta rămâne ea acasă doar cu Buddy și cu pisicile.

În timp ce traversăm orașul, Donny Ray își sprijină bărbia

de bastonul pe care îl ține între picioare. În afară de faptul că-mi mulțumește o dată, nu prea mai zice nimic.

A terminat liceul la vârsta de nouăsprezece ani. Fratele lui geamăn, Ron, a absolvit cu un an înaintea lui. N-a încercat să dea la colegiu. A lucrat doi ani ca funcționar într-un magazin, dar a plecat de acolo, după un jaf. Îmi spune în două cuvinte despre perioada cât a fost angajat. N-a plecat niciodată de-acasă. Din documentele pe care le-am studiat până acum, am aflat că Donny Ray n-a depășit niciodată salariul minim.

Ron, pe de altă parte, și-a croit drumul prin școli, și acum face studii superioare la Houston. Nici el nu s-a căsătorit și vine rareori prin Memphis. Băieții n-au fost niciodată apropiați, după spusele lui Dot. Donny Ray stătea mai mult în casă, citea și construia aeromodele. Ron mergea cu bicicleta și o dată a intrat chiar într-o bandă de puști vagabonzi. Amândoi au fost băieți buni, m-a asigurat ea. Din dosar reiese foarte clar că măduva osoasă a lui Ron s-ar potrivi perfect pentru transplantul lui Donny Ray.

Mașinuța mea prăpădită ne hurducă pe străzi. El stă cu ochii țintă înainte, cu cozorocul șepcii căzut pe frunte, și vorbește numai când e întrebat. Parcăm alături de Cadillacul domnișoarei Birdie și îi spun că locuiesc în căsuța aceasta veche și drăguță, dintr-o zonă atât de selectă. Mă îndoiesc că l-am impresionat. Îl conduc pe lângă grămada de saci cu îngrășământ, până la un loc umbros de pe terasa.

Domnișoara Birdie știe că îl aduc să ne viziteze și ne așteaptă nerăbdătoare cu limonadă proaspătă. Nici n-apuc bine să fac prezentările, că preia imediat comanda. Prăjitură? Zahăr candel? Ceva de citit? Îi proptește întruna la pernițe pe lângă el, ciripind fericită tot timpul. Are o inimă de aur. I-am explicat că i-am cunoscut pe părinții lui Donny Ray la Grădina cu Chiparoși, așa că se simte foarte apropiată de băiat. Aparține turmei ei.

De îndată de Donny Ray a fost instalat la adăpost de orice rază de soare care i-ar putea bășica pielea ca varul,

domnișoara Birdie îmi declară că e timpul să ne apucăm de treabă. Se oprește dramatic și cercetează curtea din spate, își scarpină bărbia, de parcă ar cădea pe gânduri, apoi își lasă molcom privirile să coboare asupra mormanului de bălegar. Dă câteva comenzi, de ochii lui Donny Ray și eu mă reped la saci.

Curând, sunt lac de sudoare, dar de data aceasta mă bucur de fiecare clipă de muncă. La început, domnișoara Birdie se plânge de umiditate, apoi se hotărăște să-și facă de lucru cu florile din jurul terasei, unde e mai răcoare. O aud vorbind întruna cu Donny Ray care nu prea deschide gura, dar se bucură de aerul curat. La un moment dat, trecând cu roaba prin fața lor, observ că cei doi joacă dame. La al doilea transport, o găsesc pe ea așezată confortabil alături de el și arătându-i niște poze dintr-o carte.

M-am frământat mult, dacă s-o rog pe domnișoara Birdie să-l ajute pe Donny Ray. Cred din tot sufletul că femeia aceasta bună ar completa un cec pentru transplantul lui Donny Ray, dacă are într-adevăr bani. Dar n-am făcut-o, din două motive. Mai întâi, pentru că e deja prea târziu să se mai facă transplantul. Iar apoi, fiindcă domnișoara Birdie s-ar simți umilită, dacă n-ar avea bani. Și-așa m-a suspectat că mă interesează prea mult averea ei. N-am cum să-i cer așa ceva.

Îndată ce s-a pus diagnosticul de leucemie acută, s-a încercat vag colectarea unor fonduri pentru tratament. Dot a luat legătura cu câțiva prieteni care au pus poza lui Donny Ray prin cafenelele și magazinele din partea de nord a Memphisului. N-au obținut mare lucru, după spusele ei. Au închiriat un restaurant local și-au dat o petrecere mare, au servit oaspeții cu somn și cu alge. Au invitat până și un disc jokey. Au ieșit în pierdere cu douăzeci și opt de dolari.

Prima ședința de citostatice a costat patru mii de dolari, dintre care Spitalul Sfântul Petru a suportat două treimi. Restul l-au adunat ei, cum au putut. Peste cinci luni, boala a izbucnit cu și mai mare intensitate.

În timp ce dau cu lopata, car și transpir, îmi analizez toate energiile mentale în ura față de Marele Profit. Nu că mi-ar fi greu, dar am nevoie de foarte multă forță, ca să prind curaj acum că am început războiul împotriva unei firme ca Tinley Britt.

Masa de prânz constituie o surpriză plăcută. Domnișoara Birdie a făcut supă de pui – e drept că nu asta mi-aș fi dorit eu într-o zi atât de fierbinte, dar, oricum, e o schimbare față de sandvișurile cu carne de curcan. Donny Ray mănâncă o jumătate de farfurie, apoi zice că trebuie să se odihnească. I-ar plăcea să se întindă în hamac. Îl conducem prin iarbă și îl culcăm acolo. Deși temperatura a depășit treizeci și două de grade, ne cere o pătură.

Stăm jos la umbră, mai sorbim niște limonadă și vorbim despre tristețea băiatului. Îi povestesc puțin că i-am dat în judecată pe cei de la Marele Profit, accentuând asupra sumei de zece milioane pe care am cerut-o ca daune. Îmi pune câteva întrebări generale despre examenul de intrare în barou, apoi se duce în casă.

Când se întoarce, îmi înmânează un plic de la un avocat din Atlanta. Recunosc numele și adresa.

— Poți să-mi dai o explicație? mă întrebă, stând în fața mea cu mâinile în șolduri.

Avocatul i-a scris domnișoarei Birdie, atașând și o copie a scrisorii mele, unde spuneam că o reprezint pe ea, că mi s-a cerut să refac testamentul și că, din acest motiv, am nevoie de informații în legătură cu averea lăsată de soțul ei decedat. În scrisoarea pe care i-a trimis-o o întrebă doar dacă poate să-mi dezvăluie ceva din toate acestea. Tonul e neutru, ca și cum s-ar conforma unor ordine.

— Păi e foarte simplu, zic eu. Sunt avocatul dumneavoastră și încerc să strâng informații.

— Dar nu mi-ai spus că ai de gând să faci săpături în Atlanta.

— Ce-i rău în asta? Ce se ascunde în spatele acestei afaceri, domnișoară Birdie? De ce atâtea secrete?

— Judecătorul a închis dosarul, zice ea ridicând din umeri, ca și când cu asta pune capăt discuției.

— Ce e în dosarul acesta?

— Tot felul de nimicuri.

— Care vă privesc pe dumneavoastră?

— Doamne ferește!

— Bun. Atunci, pe cine?

— E vorba de familia lui Tony. Știi, fratele lui a fost putred de bogat, acolo, în Florida. A avut mai multe neveste și copii. Toți din familie au fost cam țicniți. S-au certat pentru testamentele lui, patru la număr, mi se pare. Nu prea știu mare lucru, dar am auzit că o dată, după ce s-a terminat toată tărășenia, i-au plătit pe avocați cu șase milioane. O parte din bani i-au revenit lui Tony care a mai trăit destul, ca să-i moștenească, conform legislației din Florida. El însă, murind, n-a mai apucat să vadă banii. În urma lui, n-am mai rămas decât eu. Asta-i tot ce știu.

N-are importanță cum a obținut banii. Dar mi-ar plăcea să știu cât a moștenit.

— Vreți să discutăm despre testament?

— Nu. Mai târziu, zice ea, luându-și mănușile de grădinărit. Hai la muncă.

După câteva ore, stau cu Dot și cu Donny Ray pe terasa năpădită de buruieni din fața bucătăriei lor. Din fericire, Buddy s-a dus la culcare. Donny Ray e epuizat, după ziua petrecută la domnișoara Birdie.

E sâmbătă seara și pâcla care plutește prin mahala se amestecă cu mirosul de cărbune și de carne la grătar. Glasurile bucătarilor ad-hoc din grădinile din spatele caselor trec peste gardurile de lemn și peste tufișuri până la noi.

E mai comod să stai și să asculți decât să conversezi. Dot preferă să fumeze și să-și bea cafeaua decofeinizată, furnizându-ne, din când în când, câte o bârfă despre vecini. Sau despre câinii lor. Săptămâna trecută, pensionarul care locuiește alături și-a tăiat un deget la circular. Îmi spune

treaba asta de cel puțin trei ori.

Dar nu-mi pasă. Aș putea să stau acolo și să ascult ce zice ore întregi. Sunt încă amețit după examen. Mă amuză orice. Și când reușesc să nu mă gândesc la barou, mă simt bântuit de Kelly. Nu se poate să nu găsec o cale mai puțin periculoasă, ca să iau legătura cu ea. Timpul le rezolvă pe toate.

21

Centrul Shelby de Justiție Districtuală e o clădire modernă, cu douăsprezece niveluri, din mijlocul orașului și e conceput ca un fel de dispecerat unic al legii. Are o mulțime de săli de tribunal și de cabinete pentru funcționari și administratori. Tot aici își au sediul procuratura și șeriful. Au până și un arest.

Tribunalul destinat proceselor penale are zece secțiuni, zece judecători, fiecare cu cazurile lui, care intră pe rol în săli diferite. Etajele de la mijloc mișună de avocați, de polițiști și de acuzați, dar Deck cunoaște drumul. A dat înainte câteva telefoane.

Îmi arată ușa de la secțiunea a patra și îmi spune că ne întâlnim acolo într-o oră. Intru și mă așez pe o bancă din spate. Sala e mochetată, și mobilierul e deprimant de modern. În față, roiesc avocații ca albinele. Într-o boxă din dreapta, sunt vreo doisprezece arestați care își așteaptă rândul să apară în fața judecătorului. Un procuror oarecare răsfoiește niște hârtii, căutând numele acuzatului care urmează să fie audiat.

În rândul al doilea din față, îl văd pe Cliff Riker. Șușotește cu avocatul său și se uită peste niște acte. Soția lui nu e în sală.

Când apare judecătorul, toata lumea se ridică în picioare. Se abordează câteva cazuri cu privire la reducerea sau renunțarea la cauțiune, se discută despre termene stabilite deja. Avocații se sfătuiesc scurt, apoi dau din cap și îi șoptesc câte ceva judecătorului.

Aprodul strigă numele lui Cliff și acesta se îndreaptă semet spre podiumul din fața băncilor. Lângă el, vine și avocatul, cu un teanc de acte în mână. Procueroarea anunță că s-a renunțat la acuzații, din lipsă de probe.

- Unde este victima? îl întrerupe judecătorul.
- A preferat să nu vină aici, răspunde procuroarea.
- De ce? întrebă judecătorul.

Pentru că e într-un scaun cu rotile, îmi vine mie să strig.

Procuroarea ridică din umeri, în semn că nu știe sau chiar că nu-i pasă. Ridică și avocatul lui Cliff din umeri, de parcă l-ar mira că micuța doamna n-a venit aici să-și etaleze rănile.

Procuroarea e o persoană ocupată. Are de rezolvat zeci de cazuri până la prânz. Recită repede cele ce s-au petrecut, arestarea, lipsa de probe, din cauză că victima nu vrea să depună mărturie.

— Asta-i a doua oară, zice judecătorul, fixându-l pe Cliff. De ce nu divorțezi, înainte s-o omori?

— Încercăm să ne acomodăm, domnule judecător, zice Cliff pe un ton umil, prefăcut.

— Să vă grăbiți. Dacă mai văd asemenea acuzații, nu le mai anulez. Ai înțeles?

— Da, domnule, răspunde Cliff, căindu-se, chipurile, că e așa o pacoste.

Avocatul prezintă actele, iar judecătorul le semnează, clătinând din cap. Acuzațiile sunt anulate.

Încă o dată, glasul victimei nu a fost auzit. Ea e acasă, cu glezna frântă, dar nu asta a făcut-o să nu se prezinte. Se ascunde, pentru că se teme să nu fie bătută din nou. Mă întreb cu ce preț a renunțat la acuzații.

Cliff dă mâna cu avocatul și trece printre bănci, pe lângă mine. E liber să facă ce pofteste, păstrându-și imunitatea, numai pentru că pe ea nu o ajută nimeni.

Există o logică păguboasă a acestei benzi rulante justițiare. La doi pași, sunt siluitorii, ucigașii și traficanții de droguri, îmbrăcați în salopete portocalii, cu cătușe la mâini. Abia au timp să-i treacă în revistă pe ticăloșii aceștia și să le aplice niște măsuri legale oarecare. Cum să se mai îngrijească acest sistem de drepturile unei neveste molestate?

Deck a dat niște telefoane, săptămâna trecută, în timp ce eram la examenul de intrare în barou. A aflat, astfel, noua adresă și numărul de telefon ale familiei Riker. S-au mutat de curând într-un complex mare de apartamente, din

sud-estul orașului. Patru sute de dolari chirie pentru un apartament cu un singur dormitor. Cliff lucrează la o companie de mărfuri, nu departe de birourile firmei noastre, într-o gară. Nu au sindicat. Deck bănuiește că primește vreo șapte dolari pe oră. Avocatul lui e un târâie-brâu, ca sutele de mii din acest oraș.

I-am spus lui Deck adevărul despre Kelly. Mi-a declarat că, după părerea lui, e bine că l-am informat, pentru că atunci când Cliff îmi va zbura creierii cu un pistol, el o să fie prin preajmă și o să povestească cum s-a întâmplat.

A adăugat să nu mă mai gândesc la ea. N-o să-mi aducă decât neazuri.

Găsesc un bilețel pe biroul meu, prin care sunt chemat urgent la Bruiser. E singur în spatele biroului său imens și vorbește la telefonul din dreapta. Mai are un aparat în partea stângă și încă vreo trei la mijloc, iar în mașină și în servietă, câte unul celular. Plus cel pe care mi l-a dat mie, ca să poată da de mine la orice oră din zi sau din noapte. Îmi face semn să iau loc, își dă ochii negri, înroșiți, peste cap, ca și cum ar conversa cu cine știe ce nebun, apoi mârâie un răspuns afirmativ în receptor. Rechinii dorm ori s-au ascuns după pietre. Filtrul din acvariu bâzâie și scoate bule de aer.

Deck mi-a șoptit că Bruiser face între trei sute și cinci sute de mii de dolari pe an numai din avocatură. Greu de crezut, dacă te uiți la încăperea aceasta dezordonată. Patru dintre asociații lui bat maidanele în căutare de cazuri de vătămare corporală. (Și-acum, mă are și pe mine.) Deck a reușit să pună mâna pe cinci cazuri anul trecut, ceea ce i-a adus lui Bruiser un venit de o sută cincizeci de mii de dolari. Se mai ocupă și de cazurile traficantșilor de droguri, ceea ce i-a adus reputația, în lumea interlopă, că ar fi un avocat de încredere. Dar, după spusele lui Deck, veniturile reale ale lui Bruiser Stone provin din investiții. E amestecat până peste cap în afacerile cu baruri deocheate din Memphis și din Nashville. Administrația federală se

străduiește zadarnic să afle ce venituri are din acestea. Fiind însă o afacere ce se bazează pe bani lichizi, nimeni nu poate ști adevărul.

A divorțat de trei ori, mi-a povestit Deck, în timp ce molfăia un sandviș plin de grăsime, la Trudy, și are trei copii adolescenți care, nici nu mă miră, locuiesc cu mamele lor naturale. Lui îi place compania tinerelor care dansează pe mese, bea și joacă extrem de mult și nu va avea niciodată destui bani ca să fie mulțumit, indiferent cât ar câștiga.

Cu șapte ani în urmă, a fost arestat fiind acuzat de Curtea Federală pentru niște afaceri cu gangsteri, dar autoritățile n-au avut nicio șansă să dovedească ceva. Acuzațiile au fost anulate, după un an. Deck mi-a destăinuit că se cam teme de investigațiile curente ale FBI-ului în lumea interlopă din Memphis, în care apăreau mereu numele lui Bruiser Stone și al lui Prince Thomas. Tot el mi-a spus că Bruiser se comportă în ultima vreme cam ciudat – bea prea mult, se enervează repede și umblă tunând și fulgerând prin clădire, mai rău ca oricând.

În ceea ce privește telefoanele, Deck e sigur că FBI-ul a pus microfoane ascunse în fiecare aparat, inclusiv într-al meu. Crede același lucru și despre pereți. Au mai făcut-o și înainte, mi-a spus el pe un ton grav. Și mi-a atras atenția să am grijă, că la Yogi's e la fel.

Mi-a băgat în cap aceste gânduri „reconfortante” ieri, după-amiază. Dacă trec examenul de intrare în barou, plec de-aici chiar fără un ban în buzunar.

Bruiser pune, în sfârșit, receptorul jos și își șterge ochii oboșiți.

— Uită-te puțin prin astea, îmi spune el, aruncându-mi un teanc gros de hârtii.

— Despre ce e vorba?

— Răspunsul de la Marele Profit. Ai să afli acum de ce e dificil să dai în judecată marile corporații. Au o grămadă de bani, ca să angajeze o mulțime de avocați care, la rândul lor, se-apucă de scris în neștire. Probabil că Leo F.

Drummond îi taxează pe cei de la Marele Profit cu câte două sute cincizeci pe oră.

E vorba de o moțiune prin care se anulează cazul Black, pe baza unei scrisori de șaiszeci și trei de pagini. Mai e și o notiță prin care suntem anunțați că argumentele vor fi prezentate în cadrul unei audieri în fața Onorabilului Harvey Hale.

Bruiser mă urmărește cu calm.

— Bun venit pe câmpul de bătaie.

Mi s-a pus un nod zdravăn în gât. Mi-ar trebui zile-n șir să reacționez la o asemenea urare.

— Impresionant, bâigui eu, cu gura căscată. Nici nu știu de unde să încep.

— Citește regulile cu atenție. Dă un răspuns acestei moțiuni. Scrie și tu o expunere, din punctul tău de vedere. Acționează rapid. Nu-i chiar așa rău cum pare.

— Nu?

— Nu, Rudy. Nu-i decât hârțogăraie. Ai să te obișnuiești. Ticăloșii ăștia vor înainta orice moțiune posibilă și vor mai inventa câteva, pe deasupra. Și toate vor fi susținute de expuneri impresionante. Au să ceară Curții să planifice o audiere pentru fiecare drăgălașă de moțiune. Nu le pasă dacă pierd sau câștigă. Oricum, fac o grămadă de bani. Și-apoi, în felul acesta întârzie procesul. S-au perfecționat până la artă și clienții lor plătesc. Scopul e să te jupoaie, până la proces.

— M-am săturat deja.

— E o porcărie. Drummond nu face decât să pocnească din degete și să spună: „Vreau o moțiune de anulare”, și trei asociați se „îngroapă” îndată în bibliotecă, iar doi asistenți le pun pe computere expuneri din procese mai vechi. Și cu asta, basta! În câteva clipe, apare un rezumat al argumentelor lor, profund documentat. Apoi, Drummond îl va citi de nenumărate ori, îl va studia pentru două sute cincizeci pe oră, poate își mai pune și vreun partener mai tânăr să-l analizeze. După care, n-are decât să-l editeze, să-l scurteze și să-l modifice pe ici, pe colo, așa că asociații

se pot întoarce liniștiți la bibliotecă, iar asistenții la computerele lor. E o pierdere de vreme, dar Marele Profit are destui bani și nu se dă înapoi să plătească firme ca Tinley Britt.

Mă simt ca și cum m-aș pune cu o armată. Încep să sune două telefoane deodată, iar Bruiser îl înșfacă pe cel mai apropiat.

— Apucă-te de treabă, îmi aruncă el, apoi rostește în receptor: Da...

Car teancul de hârtii la mine în cabinet, cu amândouă mâinile. Închid ușa și citesc moțiunea de anulare, cu expunerea de motive frumos prezentată și bătută perfect. Îmi dau repede seama că vin cu argumente convingătoare pentru aproape fiecare acuzație din acțiunea mea. Limbajul e ales și clar, plin de termeni juridici, ca orice expunere de motive; redactarea e fără cusur. Argumentele prezentate sunt întărite de o multitudine de dovezi ce par la obiect. Pe majoritatea paginilor, se află tot felul de note de subsol sofisticate. Au atașat până și o tablă de materii, un indice și o bibliografie.

Nu lipsește decât un ordin prin care să se confirme tot ce dorește Marele Profit și care să fie semnat de judecător.

După ce îl citesc a treia oară, încerc să mă adun și încep să iau notițe. Trebuie să găsesc un capăt de fir de care să mă leg. Primul șoc provocat de spaimă mi se risipește. Mă străduiesc să-mi reactualizez antipatia profundă față de Marele Profit și față de ceea ce i-a făcut clientului meu, apoi îmi suflec mânecele.

Poate să fie domnul Leo F. Drummond și vrăjitor în ale litigiilor, poate să aibă mii de sclavi la îndemână, dar eu, Rudy Baylor, nu am altceva de făcut. Sunt inteligent și sunt în stare să muncesc. Vrea să înceapă un război al hârtiilor cu mine? Foarte bine! Am să-l sufoc și eu.

Deck a mai trecut prin examenul de admitere în barou de șase ori, până acum. La a treia încercare, era gata-gata să-l ia, în California; i-au lipsit doar două puncte per total. L-a mai dat de trei ori în Tennessee, fără să se mai apropie

măcar de punctajul cerut, mi-a relatat el cu o candoare dezarmantă. Nu sunt sigur că Deck își dorește să treacă acest examen. Câștigă patruzeci de mii pe an, vânând clienți pentru Bruiser și nu se simte împovărat de principii etice. (Nu că pe Bruiser l-ar chinui aspectul moral!) Deck nu e obligat să plătească cotizații pentru barou, nici să-și împrășteze continuu cultura legală, să frecventeze seminarii, să apară în fața judecătorilor, să aibă remușcări pentru pro bono, ca să nu vorbim de suprasolicitare.

Deck e o lipitoare. Atâta vreme cât are un avocat de numele căruia să se folosească și un birou unde să lucreze, el n-are treaba!

Știe că nu sunt prea ocupat, așa că și-a făcut un obicei să treacă pe la mine, pe la unsprezece. Vreo jumătate de oră, stăm de bârfă, apoi ne plimbăm pe jos până la Trudy, ca să mâncăm un prânz ieftin. Acum, m-am obișnuit cu el. Deck e Deck, un omuleț lipsit de pretenții care vrea să fim prieteni.

Stăm și mâncăm într-un colț, printre hamali și manipulanți, la ospătăria lui Trudy, și Deck vorbește pe un ton atât de scăzut, încât abia-l aud. Uneori, mai ales în sălile de așteptare ale spitalelor, poate să fie atât de îndrăzneț, încât situația devine jenantă; alteori însă, e timid ca un șoricel. Mormăie ceva ce eu ar trebui să aud, în timp ce aruncă priviri furișe împrejur, peste umăr, de parcă se așteaptă să fie atacat dintr-o clipă într-alta.

— La noi, la firmă, a lucrat un tip, pe nume David Roy, care s-a apropiat mult de Bruiser. Își numărau banii împreună, ca niște hoți. Roy a fost dat afară din barou, pe motiv că și-a vârat mâna în niște fonduri, așa că nu mai poate profesa ca avocat.

Deck se șterge de maioneză pe buze, cu degetele.

— Asta nu-i nimic. Roy vine aici, trece strada și-și deschide un club cu dansatoare goale, care ia foc. Deschide altul. Arde și-asta. Apoi, altul. Atunci a izbucnit războiul în treaba cu țâțele goale. Bruiser e prea deștept să se bage la mijloc, dar e tot timpul pe muchie de cuțit. La fel ca amicul tău, Prince Thomas. Războiul durează de vreo doi ani.

Destul de des mai iese la iveală și câte un cadavru. Tot mai multe incendii. Roy și Bruiser au tot scăpat basma curată. Anul trecut însă, băieții de la FBI l-au înhățat pe Roy și se zvonește că o să ciripească. Înțelegeți ce vreau să zic?

Dau din cap, aplecat la fel ca Deck. Nu ne-aude nimeni, dar am surprins câteva priviri, tocmai din cauză că stăm așa, cu nasu-n farfurie.

— Ei bine, ieri, David Roy a depus mărturie în fața marelui juriu. Se pare că au încheiat un târg.

La aceste cuvinte care reprezintă punctul culminant al relatării sale, Deck își îndreaptă spatele brusc și se uită în jos, ca și cum e capabil acum să aibă o imagine de ansamblu asupra lucrurilor.

— Așadar? fac eu, tot pe un ton scăzut.

Se încruntă, se uită în jur precaut, apoi se apleacă.

— Există o mare probabilitate să ciripească despre Bruiser. Sau despre Prince Thomas. Am auzit chiar că s-a pus un preț mare pe capul lui.

— Ca să fie omorât?

— Da. Mai încet.

— De către cine?

Nu poate fi vorba de patronul meu!

— Ia ghicește tu!

— Doar nu vrei să spui că Bruiser...

Catadicsește să-mi ofere un surâs timid cu buzele strânse, fugar, apoi spune:

— N-ar fi prima oară.

După care mușcă o îmbucătură mare din sandviș și mestecă încet, dând din cap. Aștept să înghită.

— Și ce încerci să-mi spui? îl întreb.

— Să-ți analizezi opțiunile.

— Păi, eu n-am de ales.

— S-ar putea să fii nevoit să te muți.

— Păi, abia am venit.

— Lucrurile se pot precipita.

— Dar tu? îl întreb.

— S-ar putea să fiu și eu nevoit să mă mut.

— Dar ceilalți?

— Nu-ți face tu griji în legătură cu ei, pentru că nici lor nu le pasă de tine. Eu sunt singurul tău prieten.

Cuvintele acestea mă urmăresc ore întregi. Deck știe mai multe decât lasă să se înțeleagă, dar după câteva prânzuri luate împreună voi fi la curent cu toate. Am simțământul clar că e în căutarea unui nou liman, în cazul în care se produce dezastrul. L-am cunoscut și pe ceilalți avocați de la firmă – pe Nicklass, Toxer și pe Ridge – dar sunt rezervați și vorbesc puțin. Își țin totdeauna ușile încuiate. Lui Deck nu-i place de ei și presupun care sunt simțămintele lor față de el. După spusele lui Deck, cei trei sunt prieteni și există posibilitatea ca, în curând, să-și deschidă o firmă mică. Nicklass e alcoolic și e cam terminat.

Lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla lui Bruiser e să fie acuzat, arestat și dat în judecată. Procesul acela ar dura cel puțin un an. În acest timp, ar putea încă să muncească și să-și țină firma. Cel puțin, așa cred. Nu au cum să-l scoată din barou, până nu e condamnat.

„Liniștește-te”, îmi spun eu întruna.

Și chiar dacă voi fi aruncat în stradă, nu-i mare lucru. Doar mi s-a mai întâmplat. Și-am reușit să cad tot în picioare.

Pornesc spre domnișoara Birdie și trec pe lângă un parc din oraș, unde se joacă cel puțin trei partide de base-ball, la lumina becurilor.

Mă opresc la un telefon public de lângă o spălătorie de automobile și formez numărul. Îmi răspunde după al treilea apel.

— Alo.

Glasul ei îmi străbate tot trupul.

— Cliff e acasă? spun eu cu o octavă mai jos.

Dacă zice că da, închid pur și simplu.

— Nu. Cine întreabă?

— Rudy, zic eu cu vocea mea normală.

Îmi țin respirația, așteptându-mă să aud cum îmi închide

și cum îmi vine tonul; dar, pe de altă parte, poate îmi vorbește, cu vocea aceea dulce. La naiba, nici nu știu la ce să mă aștept!

Urmează o pauză, dar nu-mi închide.

— Ți-am spus să nu mă suni, zice ea, fără mânie sau nemulțumire.

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abține. Mă gândesc mult la tine!

— Nu putem să facem una ca asta.

— Adică ce să facem?

— La revedere.

Îmi închide și îmi vine tonul.

Mi-a trebuit mult curaj să sun, iar acum regret că am făcut-o. Unii oameni au mai mult curaj decât creier. Știu că soțul ei e un exaltat dement, dar nu știu până unde poate să meargă. Dacă e genul de bărbat gelos, și sunt sigur că e așa, pentru că nu e decât un mitocan idiot, de nouăsprezece ani, care s-a însurat cu o fată frumoasă, atunci bănuiesc că-i suspectează fiecare mișcare. Dar, oare, ar merge până acolo, încât să pună microfoane la telefon?

Puțin probabil. Și totuși, gândul acesta nu mă lasă să dorm.

Nici n-am apucat bine să dorm o oră, că sună telefonul. E aproape patru dimineața, după cum arată ceasul meu electronic. Bâjbâi pe întuneric să iau receptorul.

E Deck, foarte agitat. Vorbește repede, de la telefonul lui din mașină. E în drum spre mine, la o distanță de trei cvartale. S-a întâmplat ceva mareț, ceva urgent, un dezastru minunat. Grăbește-te! Îmbracă-te! Îmi dă instrucțiuni să ne întâlnim imediat la colț.

Mă așteaptă în dubița lui rablagită. Sar înăuntru și pornește brusc, lăsând urme pe asfalt. Nici n-am apucat să mă spăl pe dinți.

— Ce naiba faci? îl întreb.

— E un mare naufragiu pe fluviu, mă anunța el solemn,

ca și cum treaba asta l-ar întrista dintr-o dată.

Încă o zi de lucru, deci.

— Chiar după ora unsprezece, azi-noapte, s-a desprins de remorcher o barjă cu petrol și a început să plutească pe fluviu în jos, până când s-a ciocnit de un vaporeș unde se afla o promoție întreaga de liceeni. E vorba de vreo trei sute de copii la bord. Vaporeșul se scufundă pe lângă insula Mud.

— Îngrozitor, Deck. Dar ce naiba putem face noi?

— Să vedem care-i treaba. Bruiser a primit un telefon. El m-a sunat pe mine. Asta e. E un dezastru uriaș, poate cel mai mare din Memphis.

— Și ăsta-i un motiv de mândrie?

— Nu înțelegi. Lui Bruiser nu-i poate scăpa una ca asta.

— Foarte bine. Lasă-l să-și vâre fundul ăla mare într-un costum de scafandru și să se-apeuce de căutat cadavre.

— E o mină de aur.

Deck conduce rapid, traversând orașul. Nu ne mai spunem niciun cuvânt, când ajungem în centru. Pe lângă noi, trece o ambulanță și pulsul începe să-mi crească. Altă ambulanță ne taie calea.

Aleea de lângă fluviu e blocată de zeci de mașini de poliție, toate cu farurile aprinse. Mașinile de pompieri și ambulanțele sunt parcate bară la bară. În josul fluviului, se aude huruitul unui elicopter. Unii oameni stau nemișcați, alții se agită, strigă și arată cu degetul. În apropierea malului, se vede brațul unei macarale.

Ocolim repede banda galbenă de avertisment și ne alăturăm mulțimii de gură-casă de la marginea apei. Scena durează de câteva ore și panica s-a mai potolit. Acum, toată lumea așteaptă. Mulți s-au strâns în grupuri mici înspăimântați și stau pe dig plângând, în timp ce scafandrii și sanitarii caută cadavrele. Pastorii îngenunchează și se roagă cu familiile disperate. Zeci de puști îmbrăcați în smoching sau în rochii de sărbătoare sfâșiate, stau unul lângă altul și se țin de mână, cu ochii pironiți la fluviu. Din vaporeș nu se mai văd decât vreo trei metri, iar salvatorii,

mulți dintre ei îmbrăcați în costume impermeabile negre și albastre, precum și o cabină de scufundare se învârtesc în jurul lui. Alții lucrează pe trei bărci de salvare legate între ele.

La început, nu înțeleg, dar îmi dau seama după o clipă că se făptuiește un ritual. Un locotenent de poliție pășește încet de-a lungul unei estacade dinspre un debarcader plutitor și ajunge pe dig. Mulțimea deja copleșită se liniștește brusc. El se îndreaptă spre o mașină militară, în timp ce reporterii îl înconjoară. Cei mai mulți oameni rămân la locurile lor, înfășurându-se în paturi și plecându-și frunțile în rugăciune. Sunt părinți, rude, prieteni. Locotenentul rostește:

— Îmi pare rău, am identificat cadavrul Melaniei Dobbins.

Cuvintele lui răsună în această liniște sfâșiată instantaneu și de gemetele și de hohotele familiei fetei. Se strâng și se prăbușesc cu toții. Prietenii îngenunchează și se îmbrățișează, apoi se aude țipatul unei femei.

Ceilalți se întorc și privesc, răsuflând ușurați. Nu că s-ar aștepta la vești mai bune, dar cel puțin momentul a fost amânat cu câteva clipe. Mai au o speranță. Am aflat mai târziu că douăzeci și unu de copii au supraviețuit, fiindcă nimeriseră într-o bulă de aer.

Locotenentul de poliție pleacă spre debarcaderul plutitor, unde a mai fost scos un cadavru din apă.

Apoi are loc alt ritual, nu atât de tragic, dar mult mai dezgustător. Niște bărbați cu chipuri mohorâte încearcă să se strecoare lângă familiile îndurerate. Țin în mâini cărți de vizită albe pe care vor să le dea rudelor sau prietenilor victimelor. Se apropie tot mai mult, în întuneric, trăgând cu coada ochiului unul la celălalt. Ar face moarte de om, să pună mâna pe cazul acesta. Nu vor decât o treime din câștig.

Deck își dă seama de asta cu mult înainte ca eu să observ ce se întâmplă. Îmi face semn cu capul spre un loc liber din preajma familiilor, dar refuz să mă mișc. Se strecoară prin mulțime și dispare repede în întuneric, gata

- OMUL CARE ADUCE PLOAIA -

să treacă la „extragerea aurului”.

Mă întorc cu spatele spre fluviu și mă trezesc curând
alergând pe străzile din centrul Memphisului.

22

Comisia trimite prin poștă rezultatele de la examenul de admitere în barou. În timpul facultății, am auzit tot felul de povești despre candidații care așteaptă, apoi leșină lângă cutia poștala. Sau aleargă înnebuniți pe străzi cu scrisoarea în mână, ca niște idioți. Poveștile acestea mi se păreau amuzante atunci. Acum însă, și-au pierdut orice urmă de umor.

Au trecut treizeci de zile, dar n-am primit încă nimic. Le-am dat adresa de acasă, ca să mă asigur că scrisoarea nu mi va fi deschisa de careva de la firma lui Bruiser.

Ziua a treizeci și una cade într-o sâmbătă, când pot și eu dormi până la nouă. Dar îmi bate la ușă, cu o bidinea, doamna și stăpâna mea. Dintr-o dată, domnișoara Birdie a hotărât că garajul de dedesubtul apartamentului meu trebuie zugrăvit, deși mie mi se pare destul de curat. Mă ademenește să ies din pat cu vestea că mi-a pregătit deja ouăle cu șuncă și-mi spune să mă grăbesc, că altfel se răcesc.

Treaba merge bine. Vopsitul pereților îți dă o satisfacție imediată. Văd rezultatul muncii mele fără întârziere. Soarele e acoperit de nori la mare înălțime, iar eu nu mă grăbesc prea tare. La ora șase, mă anunță că e timpul să termin, că am lucrat destul și că are vești minunate pentru cină: o să prepare o pizza vegetariana!

Azi-noapte, am lucrat la Yogi's până la unu, și n-am niciun chef să mă mai duc acum acolo. Deci, ca de obicei, nu am nimic de făcut în seara aceasta de sâmbătă. Mai trist e că nici nu mi-a trecut prin minte să-mi fac vreun program și că ideea de a mânca o pizza vegetariana cu o bătrână de optzeci de ani chiar îmi surâde.

Fac un duș și îmi iau pantalonii kaki și niște pantofi sport. Când intru în casă, simt un miros ciudat, venind din bucătăria în care se agită domnișoara Birdie. Îmi spune că n-a mai făcut niciodată pizza până acum, ca și cum asta ar

trebui să mă bucur.

Nu e rea. Ardeul e cam crud, dar a pus multă brânză de capră și ciuperci, iar eu mor de foame. Mâncăm în salon și ne uităm la un film cu Cary Grant și cu Audrey Hepburn. Domnișoara Birdie plânge aproape la fiecare scenă.

Al doilea film e cu Bogart și Bacall și încep să simt febra musculară. Mi se face somn. Domnișoara Birdie stă pe marginea canapelei și soarbe fiecare cuvânt dintr-un film pe care l-a tot văzut de cincizeci de ani încoace.

Deodată, sare în picioare.

— Am uitat ceva! exclamă ea și se repede în bucătărie, unde o aud cum scotocește prin niște hârtii. Se repede în salonaș cu o foaie în mână și se oprește teatral în fața mea, apoi zice solemn:

— Rudy! Ai trecut examenul de intrare în barou.

Ține în mână o foaie de hârtie albă. Mă întind s-o iau. E din partea Comisiei de examinare din Tennessee, îmi e adresată mie, bineînțeles, iar în mijlocul ei scrie cu litere mari cuvintele magice: „Felicitări. Ai trecut examenul de intrare în barou”.

Mă răsucesc pe călcâie și mă uit la domnișoara Birdie. Pentru o zecime de secundă, îmi vine să-i trag o palmă, pentru că și-a băgat nasul în chestiunile mele personale. Putea să-mi spună mai devreme. N-avea niciun drept să-mi deschidă scrisoarea. Dar îi văd absolut toți dinții aceia galbeni și cenușii. Are lacrimi în ochi, își ține mâinile pe obraji și e aproape la fel de emoționată ca și mine. Mânia mea se transformă pe loc în exaltare.

— Când a venit? o întreb eu.

— Astăzi, în timp ce lucrei în garaj. Mi-a bătut poștașul la ușă, a întrebat de tine, dar i-am spus că ești ocupat, așa că am semnat eu pentru ea.

Să semnezi e una, s-o deschizi e alta!

— Nu trebuia s-o deschideți, spun eu, fără mânie însă.

Cum să mai fi furios, într-un asemenea moment?

— Iartă-mă, dar am crezut că vrei și tu s-o deschid eu. Spune, nu e nemaipomenit?

Cum să nu! Plutesc până în bucătărie, rânjind ca un idiot caraghios și inspirând adânc. Totul e minunat. Ce lume mirifică!

— Hai să sărbătorim, zice ea, cu un surâs pișicher.

— Facem ce vreți dumneavoastră, zic eu.

Îmi vine să alerg prin grădinița din spate și să urlu la stele. Ea scotocește prin fundul unui bufet, zâmbește, apoi scoate încet o sticlă cu o formă ciudată.

— Am păstrat-o pentru ocazii speciale.

— Ce-i asta? spun, luându-i sticla din mână. N-am văzut niciodată la Yogi's așa ceva.

— Rachiul de pepene. E cam tare, să știi.

Chicotește. În clipa asta, aș bea orice. Găsește două cești de cafea la fel - niciodată nu se servesc băuturi în casa asta - și le umple până la jumătate. Lichidul e vâscos și cleios. Aroma îmi amintește de dentist.

Toastăm în cinstea norocului meu, ciocnim ceștile și sorbim câte o înghițitură. Are un gust de sirop de tuse și arde ca votca. Domnișoara Birdie plescăie din buze.

— Hai să stăm jos, zice ea.

După câteva înghițituri, domnișoara Birdie începe să sforăie pe canapea. Dau televizorul încet și îmi mai torn o ceașcă. E o băutură tare și după primele înghițituri gustul nu mi se mai pare atât de neplăcut. Beau pe terasă, sub lună, și surâd cu chipul spre cer, recunoscător pentru vestea aceasta divină.

Efectul rachiului de pepene durează și după răsăritul soarelui. Fac un duș, ies și mă strecor în mașinuța mea, apoi gonesc pe alee, cu spatele, până în stradă.

Intru într-o cafenea, să-mi iau micul dejun. Cumpăr ziarul voluminos de dimineață și îl întind pe o masă din spate. Multe articole se referă la lucruri care îmi sunt familiare.

Pentru a patra zi, pagina întâi e dedicată în întregime dezastrului cu naufragiul. Au murit patruzeci și unu de copii. Avocații au și început să pregătească dosarele.

A doua chestiune se află în paginile despre infracțiuni și

se referă la ultimele noutăți dintr-o serie de investigații în legătura cu anumite cazuri de polițiști corupți, mai exact, la relația dintre afacerile porno și lege. Numele lui Bruiser e menționat de câteva ori, ca apărător al unui mahăr local, Willie McSwane, precum și al lui Bennie Thomas, cunoscut sub numele de Prince, proprietar de taverna și recidivist. De asemenea, Bruiser constituie, după cât se pare, ținta investigațiilor federale și pentru propriile sale fapte.

Simt că deznodământul nu e departe. De o lună întregă, marele juriu federal se întrunește zilnic. Ziarul acesta publică tot felul de povești. Deck e din ce în ce mai neliniștit.

A treia chestiune reprezintă o surpriză totală pentru mine. Pe ultima pagină a secțiunii economice, sunt scrise câteva rânduri cu titlul „Examenul de intrare în barou a fost trecut de 161 de candidați.” E un anunț de trei fraze din partea comisiei de examinatori, apoi lista alfabetică, cu litere minuscule, a celor admiși.

Trag ziarul în față și mă apuc să citesc febril. Iată-mă! E-adevărat. N-a fost nicio greșeală. Am trecut examenul de admitere în barou! Îmi arunc privirile rapid peste nume și recunosc multe cunoștințe.

Mă uit după Booker Kane, dar nu-l găsesc. Verific și răsverific și mă pleoștesc. Pun ziarul pe masă și încep să citesc fiecare nume cu voce tare. Nici urma de Booker Kane.

Era gata-gata să-l sun aseară, după ce i-a revenit memoria domnișoarei Birdie și mi-a înmânat hârtia cu vestea minunată, dar pur și simplu n-am fost în stare. O dată ce am trecut, m-am gândit să aștept și să-l las pe Booker să mă sune el pe mine. Mi-am zis că dacă nu-mi telefonează în câteva zile, înseamnă că nu l-a luat.

Acum nu mai știu cum să procedez. Parcă-l văd cum o ajută pe Charlene să îmbrace copiii pentru biserică, străduindu-se să zâmbească și să pară bine dispus, încercând să-i convingă că nu e decât o chestiune temporară și că data viitoare îi va face praf. Dar eu știu că

e întors pe dos. Îl doare și îi e ciudă pe el însuși că a picat se teme de reacția lui Marvin Shankle, se gândește cu groază la ziua de mâine, când va trebui să se ducă la birou.

Booker e un bărbat foarte mândru care crede că poate să realizeze orice. Aș vrea din tot sufletul să mă duc la el și să suferim împreună, dar știu că nu ține.

Mă va suna mâine și mă va felicita. Se va comporta impecabil, la suprafață, și va jura că data viitoare va fi mai bine.

Citesc lista din nou și îmi dau seama dintr-o dată că nu e trecut nici Sara Plankmore. Domnul S. Todd Wilcox a promovat examenul, dar proaspăta lui soție, nu.

Izbucnesc în răs. Sunt meschin, copilăros, răzbunător, demn de tot disprețul, plin de ură, chiar. Dar, pur și simplu, nu mă pot abține. A rămas gravidă ca să se mărite și bănuiesc că asta a copleșit-o. A ieșit din ritm, în ultimele trei luni, gândindu-se numai la nuntă și la aranjarea camerei copilului. Cu siguranță că și-a neglijat învățătura.

Ha! Ha! Ha! Cine râde la urmă râde mai bine!

Bețivul care l-a lovit pe Dan Van Landel are asigurare pentru o sumă-limită de o sută de mii de dolari. Deck l-a convins pe agentul acestuia că pretențiile lui Van Landel se ridică la mult mai mult de atât. Și are dreptate. Agentul a fost de acord să depășească suma-limită. Bruiser a fost amestecat doar în ultimul moment, ca să amenințe cu procesul și alte chestii de-astea. Deck a făcut optzeci la sută din toată treaba. Eu, cel mult cincisprezece la sută. Acceptăm tacit că Bruiser a făcut restul. Dar schema care funcționează la firmă nu prevede ca Deck și cu mine să avem vreun profit. Van Landel e cazul patronului, pentru că el a auzit întâi de el. Noi doi ne-am dus la spital și-am luat semnătura, dar asta intră în sarcinile noastre, ca angajați ai lui Bruiser. Dacă am fi semnalat noi cazul și-apoi am fi obținut semnătura, atunci ne-am fi putut aștepta la ceva.

Bruiser ne cheamă pe amândoi în birou și închide ușa. Mă felicită pentru că am trecut examenul. Și el l-a luat din

prima încercare și sunt sigur că asta îl face pe Deck să se simtă și mai prost. Dar nu se vede nimic pe chipul lui. Stă și-și linge buzele, cu gâtul semețit într-o parte. Bruiser vorbește pentru moment despre aranjamentul cu Van Landel. A primit cecul de o sută de mii de dolari în dimineața aceasta și cei doi vor veni aici după-amiază, pentru încheierea socotelilor. Presimte, de asemenea, că vom primi și noi doi câte ceva.

Deck și cu mine schimbăm câteva priviri neliniștite.

Bruiser zice că a avut deja un an destul de bun, a câștigat mai mulți bani ca până acum și vrea ca și oamenii lui să fie fericiți. În plus, ne-am mișcat foarte repede. El, personal, n-a lucrat mai mult de șase ore.

Ne întrebam ce-o fi putut el să facă în aceste șase ore.

Și astfel, vrea să ne răsplătească, din generozitate. Partea lui e de treizeci și trei de mii de dolari, dar n-o să și-o ia pe toată. O va împărți cu noi.

— Vă voi da o treime din ce primesc eu, băieți.

Socotim în liniște cât ne revine. O treime din treizeci și trei de mii înseamnă unsprezece mii de dolari. Jumătate, cinci mii cinci sute.

Reușesc să rămân impasibil:

— Mulțumesc, Bruiser. Ești foarte generos.

— Pentru puțin, zice el, ca și cum asemenea favoruri sunt ceva obișnuit. Ia-o ca pe un cadou, pentru că ai trecut examenul.

— Mulțumesc.

— Da, mulțumesc, zice și Deck.

Suntem amândoi uluiți, deși ne gândim că lui îi rămân douăzeci și două de mii, pentru numai șase ore de lucru. Asta înseamnă vreo trei mii cinci sute pe oră.

Dar cum nu mă așteptam să primesc ceva, mă simt dintr-o dată bogat.

— Ați făcut treabă bună, băieți. Și-acum, să trecem la muncă.

Dăm din cap amândoi. Îmi fac socoteala cum am să-mi cheltuiesc mica mea avere. Fără îndoială, Deck face același

lucru.

— Suntem gata pentru mâine? mă întreabă Bruiser.

Dimineața la nouă, va trebui să respingem moțiunea de anulare trimisă de Marele Profit, în fața judecătorului Harvey Hale. Bruiser a avut deja o convorbire neplăcută cu el, în legătură cu aceasta moțiune și nu suntem prea nerăbdători să ne prezentăm în fața instanței.

— Cred că da, îi răspund eu, cu o zvâcnire nervoasă.

Am pregătit și-am pus la dosar o replică de respingere de treizeci de pagini, apoi Drummond și acoliții săi mi-au și trimis o contra-replică. Bruiser l-a sunat pe Hale, ca să protesteze, dar convorbirea lor a mers prost.

— S-ar putea să te las pe tine să susții unele argumente, așa că fii gata, zice Bruiser.

Înghit în sec. Am intrat în panică.

— La muncă! adaugă el. Ar fi jenant să pierzi cazul încă de la moțiunea de anulare.

— Lucrez și eu la asta, zice Deck plin de solitudine.

— Bun. Vom merge toți trei la tribunal. Mare lucru ca ei să aibă vreo douăzeci de persoane acolo.

Abundența neașteptată te face să-ți dorești lucruri mai bune în viață. Am hotărât împreună cu Deck să nu ne mai ducem să mâncăm supă la Trudy, ci să luăm cina la un restaurant. Comandăm costiță de cea mai bună calitate.

— N-a mai aruncat niciodată cu banii așa ca acum, zice Deck, strâmbându-se și sărind întruna pe scaun.

Stăm într-un separeu din spatele unei săli întunecate. Nu ne poate auzi nimeni, totuși lui îi este teamă.

— Ceva se întâmplă, Rudy. Sunt absolut sigur de asta. Toxer și Ridge sunt pe picior de plecare. Federalii sunt călare pe Bruiser. El a început să dea cu banii în dreapta și-n stânga. Sunt neliniștit. Tare neliniștit.

— Bun, dar de ce? Pe noi n-au de ce să ne aresteze.

— Nu mă îngrijorează c-au să mă aresteze. Dar rămân fără slujbă.

— Nu te înțeleg. Dacă Bruiser e acuzat de ceva și

arestat, o să iasă pe cauțiune, într-o clipă. Firma o să meargă înainte.

Asta îl scoate din sărite.

— Ia ascultă! Ce zici dacă vin cu citații și cu aprobări de confiscare? Știi foarte bine că pot s-o facă. Celor de la FBI le place să dea iama în birourile de avocatură, să înșface dosarele și să confiște computerele. N-ar fi prima dată. Mereu procedează așa, când e vorba de gangsteri. Nu le pasă lor de mine sau de tine.

Ca să fiu sincer, la asta nu mă gândisem. Presupun că am rămas cu gura căscată.

— Îl pot scoate din afaceri, fără doar și poate, continuă el, pățimaș. Și asta cu cea mai mare plăcere. Noi doi o să fim prinși la mijloc și nimănu, dar absolut nimănu n-o să-i pese.

— Deci, ce propui?

— Să ne luăm tălpășița!

Îmi stă pe limbă să-l întreb ce vrea să zică cu asta, dar e la mintea cocoșului. Deck e acum prietenul meu, însă vrea ceva mai mult. Eu am trecut examenul de intrare în barou, așa că se poate atașa de mine. Deck vrea un partener! Înainte să zic ceva, pornește atacul.

— Câți bani ai? mă întrebă el.

— Păi, cinci mii cinci sute.

— Eu, la fel. Asta înseamnă unsprezece mii. Dacă punem fiecare câte două mii, înseamnă patru. Putem închiria un mic local, cu cinci sute pe lună. Telefonul și celelalte acareturi ne mai costă cinci sute. Luăm niște mobilier ieftin. Operăm pe sume mici vreo șase luni și vedem dacă merge treaba. Eu pun mâna pe cazuri, tu apari la tribunal și împărțim fifti-fifti. Absolut totul - cheltuieli, taxe, profit - facem juma-juma.

Sunt derutat, dar gândesc rapid.

— Nu ne trebuie și secretară?

— N-avem nevoie, zice el repede.

Se pare că s-a gândit la toate.

— Cel puțin, nu pentru moment. Putem amândoi să

răspundem la telefon și să folosim un robot. Eu știu să bat la mașină. Și tu, la fel. O să meargă. După ce facem rost de ceva bani, angajam și-o fată.

— Și la cât o să se ridice întreținerea?

— Mai puțin de două mii. Chiria, telefonul, instalații, copiatoare și alte o mie de mărunțișuri. Putem să trecem peste anumite lucruri și să lucrăm mai ieftin. Ne restrângem cu cheltuielile și punem mai mulți bani la teșcherea. E foarte simplu.

Mă cercetează, în timp ce-și soarbe ceaiul cu gheața, apoi se apleacă din nou spre mine.

— Uite ce-i, Rudy; cum văd eu lucrurile: tocmai am lăsat douăzeci și două de mii pe masă. Am fi putut pleca cu toată suma, care ne-ar fi acoperit cheltuielile de întreținere pe un an întreg. Hai să luăm treaba în propriile noastre mâini și să ne rămână nouă tot câștigul.

Există o interdicție etică împotriva parteneriatului cu persoane care nu au statutul de avocat. Vreau să-i spun asta lui Deck, dar îmi dau seama că nu am nicio șansă. Va găsi o mulțime de soluții și pentru asta.

— Chiria mi se pare mică, zic eu, ca să mă aflu în treaba, dar și să văd până unde a mers cu căutările.

Se strâmbă și surâde, arătându-și dinții aceia de castor.

— Am și pus ochii pe ceva. E vorba de o clădire veche, pe Madison, chiar deasupra unui magazin de antichități. Patru încăperi, o toaletă, exact la jumătatea drumului între închisoarea orașului și Spitalul Sfântul Petru.

Poziția perfectă! Visul oricărui avocat!

— E o zonă dură, zic eu.

— Păi, de ce crezi că e chiria așa de mică?

— Arată bine?

— Da, destul. Va trebui să zugrăvim.

— M-am perfecționat în asta.

Ne sosesc salatele și îmi umplu gura cu lăptuci. Deck își ia farfuria, dar mănâncă puțin. Gândurile îl frământă prea mult, ca să se mai poată concentra și asupra mâncării.

— Trebuie să fac o mișcare, Rudy. Sunt anumite lucruri

pe care le știu și nu pot să le spun. Crede-mă, te rog, când îți spun că Bruiser e la un pas de cădere. Singura lui șansă e să-și ia tălpășița.

Se oprește o clipă și ia o nucă.

— Dacă nu vrei să mergi pe mâna mea, atunci am să stau de vorba cu Nicklass în după-amiaza aceasta.

Nicklass e singurul care-a mai rămas, după Toxer și Ridge, și știu că Deck nu-l place deloc. De asemenea, presupun că Deck spune adevărul, în legătură cu Bruiser. Nu trebuie decât să-ți arunci ochii prin ziare de două ori pe săptămână, ca să-ți dai seama că omul a intrat serios la apa. Deck a fost angajatul lui cel mai fidel în ultimii ani și faptul că e gata să-l părăsească mă sperie.

Mâncăm încet, în liniște, gândindu-ne amândoi la următoarea mișcare. Acum patru luni, ideea de a practica dreptul alături de unul ca Deck mi s-ar fi părut absurdă, hilară chiar, și totuși, iată-mă incapabil acum să găesc scuze credibile, ca să scap de el, ca partener.

— Nu mă vrei ca partener, nu-i așa? zice el, cu un glas înduioșător.

— Lasă-mă să mă mai gândesc, Deck. Acordă-mi un minut. Mi-ai dat în cap cu chestia asta.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ne mișcăm rapid.

— Cât de mult știi despre căderea lui Bruiser?

— Destul cât să fiu convins. Nu-mi mai pune întrebări.

— Lasă-mă să mă gândesc câteva ore. Noaptea e un sfetnic bun.

— Bun. Mergem amândoi mâine dimineată la tribunal, așa c-o să ne întâlnim devreme. La Trudy. Nu putem sta de vorbă la birou. Te gândești bine și îmi spui dimineată.

— S-a făcut.

Mă gândesc puțin. Am un dosar zdravăn cu cazul Black, unul mai subțirel cu testamentul domnișoarei Birdie și o cerere de compensație inutilă cu care m-a pricopsit Bruiser săptămâna trecută.

— Trei.

— Ia-le de la birou. Du-le acasă.

— Acum?

— Acum. În după-amiaza asta. Și dacă mai vrei ceva de-acolo, ar fi bine să le șutești repede. Dar ai grijă să nu te prindă cineva, bine?

— Ne urmărește cineva?

Tresare și se uită în jur, apoi dă afirmativ din cap, rostogolindu-și ochii sălbatic în dosul ochelarilor rotunzi.

— Cine?

— Cred că băieții de la FBI. Clădirea firmei e sub supraveghere.

23

Faptul că Bruiser s-a dat cu grație la o parte și s-ar putea să mă lase să-mi susțin singur unele argumente la prima înfățișare din cazul Black mă frământă toată noaptea. Nu știu dacă nu cumva e doar procedeuul înțelept al oricărui mentor, dar treaba asta mă îngrijorează mai mult decât gândul că voi intra în afacere cu Deck. Când sosesc la Trudy, e încă întuneric. Sunt primul ei client. Cafeaua clocotește, iar gogoșile sunt fierbinți. Pălăvrăgim un pic, dar Trudy are treabă.

Și eu, la fel. Nu mă interesează ziarele și mă îngrop în hârtiile mele. Din când în când, îmi arunc ochii pe fereastră în parcare goală și mă căznesc să văd agenți ascunși în automobile fără număr, fumând țigări cu filtru, bând cafele reci, la fel ca în filme. Uneori, îl cred pe Deck, alteori mi se pare că bate câmpii.

Vine și el repede. Își ia cafeaua pe la șapte și câteva minute și se așază în fața mea. Acum, s-a umplut cam o jumătate din sală.

— Ei? e primul cuvânt pe care îl rostește.

— Hai să facem o încercare, timp de un an de zile, spun eu. M-am hotărât să semnăm o înțelegere pe un an, care să includă și o clauză; dacă unul din noi e nemulțumit, poate strica aceasta convenție după treizeci de zile de la semnarea ei.

Dinții îi strălucesc și nu-și poate stăpâni exaltarea. Îmi întinde mâna dreaptă peste masă, ca să i-o strâng. E un moment mare pentru Deck. Ce bine ar fi să simt și eu același lucru!

M-am hotărât să-l mai strunesc un pic, să-l fac să se rușineze că se repede cum aude de un dezastru. Putem să ne creăm o viață prosperă muncind din greu și servindu-i cum trebuie pe clienții noștri. Îl voi încuraja pe Deck să învețe pentru examenul de intrare în barou, să obțină licența și să-și abordeze profesiunea cu mai mare respect.

Le voi face, bineînțeles, pe toate la timpul lor.

Și nu sunt un naiv. Știu că a-l ține pe Deck departe de spitale ar fi cam același lucru cu a-i interzice unui bețiv să intre în baruri. Totuși, voi încerca.

— Ți-ai scos dosarele de-acolo? șoptește el, uitându-se la ușa pe care tocmai au intrat doi șoferi de camion.

— Da. Tu?

— Eu car la lucruri de vreo săptămână.

Mai bine să nu-mi mai spună nimic. Schimb vorba și aduc în discuție cazul Black, dar Deck revine la noua noastră alianță. La opt, pornim pe jos la birou. Amicul meu aruncă priviri furișe spre toate mașinile din parcare, de parcă ar fi pline de polițiști.

Bruiser n-a sosit și e deja opt și un sfert. Noi doi discutăm argumentele din expunerea lui Drummond. Aici, unde pereții și telefoanele ascund microfoane secrete, nu vorbim decât chestiuni de serviciu.

S-a făcut opt și jumătate și nici urmă de Bruiser. A spus foarte clar că va fi aici la opt fix, să vorbim puțin despre dosar. Tribunalul la care lucrează judecătorul Hale se află în centru, cam la douăzeci de minute de mers cu mașina, în condiții de trafic imprevizibil. Deck îl sună fără nicio tragere de inimă pe Bruiser acasă, dar nu răspunde nimeni. Dru zice că îl aștepta la opt. Încearcă numărul de telefon din mașina lui, dar nici de acolo nu primește răspuns. Poate ne așteaptă la tribunal, zice ea.

Punem dosarul la mine în servietă și plecăm de la birou la nouă fără un sfert. Știe drumul cel mai scurt, se laudă el, și pornește în timp ce eu transpir de emoție. Mâinile îmi sunt lipicioase, și gâtul mi s-a uscat. Dacă Bruiser îmi face figura la înfățișarea asta, n-am să i-o iert niciodată. Am să-l urăsc toată viața.

— Liniștește-te, spune Deck, cocoșat asupra volanului, depășind mașinile în zigzag și trecând pe roșu.

Până și el își dă seama cât sunt de înspăimântat.

— Sunt sigur că Bruiser e-acolo, zice el, fără convingere. Și dacă nu e, ai să te descurci foarte bine. Nu e decât o

moțiune. Vreau să zic, nu te confrunți cu juriul.

— Mai tacă-ți gura și dă-i înainte, Deck. Ai înțeles? Și fă cumva să nu ne omori pe amândoi.

— Ești cam irascibil astăzi...

Suntem în centrul orașului, iar circulația e infernală. Mă uit la ceas cu groază. E nouă fix. Deck îi obligă pe doi trecători să se dea la o parte de pe stradă, apoi o ia în zigzag spre o parcare mică.

— Vezi ușa aia de-acolo? Întreabă el, arătându-mi colțul clădirii tribunalului.

— Mda.

— Intră pe-acolo, urci un șir de scări, apoi a treia ușă, pe dreapta.

— Crezi că Bruiser e acolo? Îl întreb eu, cu o voce destul de pierită.

— Sigur că da, mă minte el.

Apasă pe frâne, taie curba și eu sar afară, bălăbănindu-mă.

— Vin și eu acolo, după ce parchez, strigă el.

Urc niște scări de beton, intru, mai urc câteva trepte și mă trezesc deodată pe holurile justiției.

Tribunalul Districtual Shelby e vechi, impunător și foarte bine păstrat. Podeaua și pereții sunt din marmură, ușile duble sunt furniruite cu mahon. Holul e larg, întunecat, liniștit și plin de bănci aliniat pe lângă pereții de care atârnă portretele unor distinși juriști.

Încetinesc pasul, apoi mă opresc la ușa sălii de ședință a Onorabilului Harvey Hale. Curtea Teritorială, divizia a opta, după cum specifica plăcuța de alamă.

Nici urma de Bruiser acolo. Deschid încetișor ușa și mă uit înăuntru. Nu văd însă trupul lui masiv. E clar: nu e nici aici.

Dar sala nu e goală. Privirea mi se scurge peste culoarul cu carpetă roșie, și peste rândurile de bănci tapisate și lustruite, până la ușița batantă și văd că sunt așteptat de câteva persoane. Sus, în robă neagră, pe un jilț mare, de piele, privind amenințător, stă un bărbat antipatic.

Bănuiesc că e judecătorul Harvey Hale. Ceasul de pe peretele din spatele lui arată nouă și douăsprezece minute. Cu o mână își sprijină bărbia, iar cu cealaltă bate nerăbdător în masă.

În stânga, dincolo de bara care separă zona publicului de podium, de boxa juraților și de mesele de consiliu, văd un grup de bărbați, care mă așteaptă nerăbdători. Spre uimirea mea, sunt îmbrăcați și ferchezuiți cu toții la fel: au părul tuns scurt, costume închise la culoare, cămăși albe, cravate în dungi, chipuri severe, și li se citește disprețul pe figuri.

În încăperea domnește liniștea. Mă simt ca un intrus. Până și aprodul și grefiera par să aibă personalitate aici.

Mă îndrept spre portița de la bară, fără nicio speranță. Îmi simt picioarele ca de plumb, iar genunchii mi s-au muiat de tot. Gâtulejul mi s-a uscat, iar cuvintele abia îmi ies din gură.

— Iertați-mă, domnule, m-am prezentat aici, în legătură cu audierea cazului Black.

Expresia de pe chipul judecătorului rămâne neschimbată. Continuă să bată cu degetele în masă.

— Și cine ești dumneata?

— Mă numesc Rudy Baylor. Lucrez la firma lui Bruiser Stone.

— Unde e domnul Stone?

— Nu știu exact. Trebuia să ne întâlnim aici.

Aud cum grupul de avocați din stânga mea începe să se foiască, dar nu mă uit. Judecătorul Hale nu mai bate darabana, își ridică bărbia și clatină dezamăgit din cap.

— Nici nu mă surprinde, rostește el la microfon.

O dată ce Deck și cu mine dăm bir cu fugiții de la firmă, sunt hotărât să-mi iau și cazul acesta. Doar e al meu! Nu mi-l poate lua nimeni. Judecătorul Hale nu are de unde să știe în acest moment că eu sunt avocatul acuzării, nu Bruiser. Oricât aș fi de speriat, hotărâsc repede că e momentul în care trebuie să-mi definesc statutul.

— Presupun că vrei să ceri o amânare, spune el.

— Nu, domnule. Sunt pregătit să resping moțiunea, zic eu cât pot de tare.

Mă strecor prin portiță și pun dosarul pe masă, în dreapta mea.

— Ești avocat? mă întreabă el.

— Păi, tocmai am trecut examenul de intrare în barou.

— Dar nu ți-ai luat încă licența, nu-i așa?

Nu înțeleg de ce nu m-am gândit până acum. Cred că prea m-am umflat în pene, ca să mai țin seama de fleacuri. Afară de asta, Bruiser e cel care trebuia să vorbească astăzi aici.

— Nu, domnule. Depunem jurământul săptămâna viitoare.

Unul dintre dușmanii mei își drege glasul și judecătorul se uită la el. Mă întorc și văd un domn distins, în costum bleumarin, ridicându-se teatral de pe scaun.

— Cer permisiunea instanței, zice el degajat. Pentru conformitate, numele meu este Leo E Drummond, de la Tinley Britt, apărătorul societății de asigurare pe viață Marele Profit.

Rostește sobru aceste cuvinte, adresându-i-se prietenului său de-o viață și colegului de cameră de la Yale. Grefiera se apucă să-și pilească unghiile.

— Și ne opunem ca tânărul acesta să apară în cazul de față.

Se rotește spre mine cu brațul întins, pronunțând cuvintele rar și apăsător. Îl urăsc deja.

— Aceasta, pentru că nu are licența.

Îl urăsc pentru tonul acesta îngâmfat și pentru că despică firul în patru, prosteste. E vorba doar de o moțiune, nu de un proces.

— Domnule judecător, voi avea licența săptămâna viitoare, rostesc eu.

Vocea îmi tremură de mânie.

— Acesta nu-i un argument, domnule judecător, spune Drummond, cu brațele deschise larg, ca și cum aș fi zis ceva ridicol.

Ce tupeu!

— Dar am trecut examenul de admitere în barou, domnule judecător.

— Mare scofală! șuieră Drummond.

Mă uit în ochii lui. Stă în picioare la o masă la care sunt așezate încă trei persoane. Cu toții au agendele juridice în față. Al patrulea stă jos, în spatele lor. Am o privire de ansamblu asupra întregului grup.

— E mare scofală, domnule Drummond. Dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Shell Boykin, zic eu.

Chipul lui Drummond devine rigid. Observ, totuși, o zvâcnire ușoară. De fapt, e o tresărire colectivă la masa apărării.

E un atac de două parale, dar nu m-am putut abține. Shell Boykin este unul din cei doi studenți din anul nostru destul de bine cotați ca să fie angajați de Trent & Brent. Ne-am tot disprețuit timp de trei ani și am dat împreună examenul, luna trecută. Duminică, nu i-am găsit numele pe lista din ziar. Sunt sigur că marea firmă e ușor jenată că unul dintre tinerii străluciți angajați de ea fost trântit la examenul de intrare în barou.

Drummond devine și mai bățos, iar eu îi zâmbesc. În cele câteva secunde în care ne privim intens, învăț o lecție extrem de valoroasă. Nu e decât un om. Poate să fie un avocat faimos, cu tot felul de ași în mânecă, dar tot o ființă umană rămâne. Să nu îndrăznească să vină spre mine să mă plesnească, pentru că-l pocnesc de nu se vede. Nu poate să-mi facă nimic. Și nici snobii ăia care-l însoțesc nu mă pot răni.

Sălile de tribunal sunt aceleași și pentru apărători și pentru acuzatori. Masa mea e la fel de mare ca a lui.

— Luați loc! bombăne onorata instanța la microfon. Amândoi!

Caut un scaun și mă așez.

— O întrebare, domnule Baylor. Cine se va ocupa de cazul acesta, în numele firmei dumneavoastră?

— Eu, domnule judecător.

— Și domnul Stone?

— Nu știi ce să vă spun. Dar e cazul meu, și aceștia sunt clienții mei. Domnul Stone a pus procesul pe rol, pe numele sau, până la terminarea examenului de admitere în barou.

— Foarte bine. Să îndeplinim procedura. Consemnați, vă rog, rostește el, uitându-se la grefiera care s-a și apucat să bată la mașină. Este vorba de o moțiune de anulare. Așadar, primul care va lua cuvântul este domnul Drummond. Fiecare parte are cincisprezece minute la dispoziție, pentru a-și argumenta punctul de vedere, apoi voi examina situația. Nu doresc să stau aici toată dimineața. De acord?

Dăm cu toții din cap. Masa apărării pare un șir de rățuște de lemn ca la jocurile acelea de tras la țintă, din bâlciuri. Dau din cap la unison. Leo Drummond se îndreaptă agale spre un podium mobil din mijlocul sălii și își începe argumentația. Vorbește rar, meticolos și devine plictisitor, numai după câteva minute. Face un rezumat al punctelor principale consemnate deja în expunerea lungă, în temeiul cărora Marele Profit este pe nedrept dat în judecată, având în vedere că polița nu se referă și la transplanturile de măduvă. Apoi, Donny Ray Black n-ar mai trebui să beneficieze de acoperirea acestei polițe, deoarece acum e adult și nu mai face obiectul ei.

Ca să fiu sincer, mă așteptam la mai mult. Mă gândeam că voi asista la un adevărat exercițiu de magie din partea marelui Leo F. Drummond. Alaltăieri, m-am trezit la un moment dat așteptând cu interes aceasta hăituaială inițială. Abia așteptam să asist la încăierarea strașnică dintre Drummond, avocatul sofisticat, și Bruiser, mahalagiul tribunalelor.

Dacă n-aș fi atât de speriat, m-ar apuca somnul. Își consumă cele cincisprezece minute fără să se oprească. Judecătorul Hale ține ochii în jos și citește ceva, probabil o revistă. Douăzeci de minute. Deck mi-a spus că a auzit că Drummond ia o taxă de două sute cincizeci de dolari pe oră, pentru munca la birou și trei sute cincizeci, la tribunal.

Asta înseamnă mult mai puțin decât la New York sau la Washington, dar pentru Memphis e enorm. Are motive întemeiate să vorbească rar și să se repete. Merită să faci totul pe îndelete, să tragi chiar de timp, când ești astfel plătit.

Cei trei asociați ai săi scriu frenetic în agendele lor juridice, încercând să scrie fiecare cuvântul pe care îl rostește șeful lor. Situația e aproape comică și în alte împrejurări ar putea chiar să mă apuce râsul. Întâi, au făcut cercetarea, apoi au scris expunerea de motive, pe care au rescris-o de mai multe ori. În sfârșit, mi-au răspuns la expunerea mea, iar acum consemnează argumentele lui Drummond care sunt luate direct din ceea ce-au conceput ei înșiși. Numai că pentru asta sunt plătiți. Deck își închipuie că firma îi plătește pe asociați cu vreo sută cincizeci pentru munca la birou și, probabil, ceva mai mult, pentru procese. Dacă Deck are dreptate, atunci mutanții ăștia tinerei măzgălesc în neștire pentru vreo două sute de dolari pe oră, fiecare. Șase sute de dolari. Plus, trei sute cincizeci, pentru Drummond. Asta înseamnă aproape o mie de dolari pentru ce fac ei acum, în fața mea.

Cel de-al patrulea bărbat, care stă în spatele lor, e mai bătrân, cam de vârsta lui Drummond. Nu scrie nimic, așa că nu poate fi avocat. E probabil reprezentantul Marelui Profit, unul dintre juriștii lor.

Nu-mi aduc aminte de Deck, decât când mă bate pe umăr cu agenda lui juridică. E în spatele meu și se întinde peste bară. Vrea să corespondăm. Mi-a scris pe agendă: „Tipul ăsta te plictisește de moarte. Nu trebuie decât să spui ce-ai scris în expunere. Nu depăși zece minute. Bruiser a dat vreun semn de viață?”

Dau din cap, fără să mă întorc. Ca și cum Bruiser ar putea fi în sală, fără să-l vezi!

Drummond își termină monologul după treizeci și unu de minute. Ochelarii de citit i-au căzut pe vârful nasului. E stilul de profesor care ține discursuri în fața elevilor. Se întoarce la masa lui, cu o satisfacție imensă pentru logica

lui impecabilă și marea lui capacitate de sinteză. Mutanții lui se scarpină în vârful capului și laudă în șoaptă prezentarea lui minunată. Ce gloată de pupincuriști! Nu-i de mirare că are un ego atât de deformat.

Îmi plasez agenda pe podium și îmi ridic privirile spre judecătorul Hale care, pentru moment, pare extrem de interesat de ceea ce am de gând să spun. Mor de frică, dar n-am încotro. Trebuie să merg înainte.

E vorba de un caz simplu. Refuzul Marelui Profit l-a privat ilegal pe clientul meu de singurul tratament medical care i-ar fi putut salva viața. Comportamentul acesta al societății de asigurări îl va ucide pe Donny Ray Black. Noi avem dreptate, ei nu. Imaginea chipului sau emaciat și a trupului gârbovit îmi dă puteri să-mi susțin punctul de vedere și mă înfurie.

Apărătorii Marelui Profit vor primi o grămadă de bani, ca să încurce lucrurile, să le încetinească, cu scopul de a-l sufoca pe judecător, iar mai târziu de a-i îmbrobodi pe jurați. Asta le e meseria. Din acest motiv, Drummond a bătut câmpii timp de treizeci și unu de minute, fără să spună nimic.

Prezentarea mea privind faptele și articolele de lege va fi totdeauna mai scurtă. Expunerile și argumentele vor rămâne clare și la obiect. Cu siguranță, se va găsi cineva, în decursul procesului, care să aprecieze acest lucru.

Încep agitat cu câteva generalități în legătura cu moțiunile de anulare și judecătorul Hale se uită în jos neîncrezător parcă aș fi cel mai mare prost pe care l-a ascultat vreodată. Se strâmbă sceptic, dar, cel puțin, tace. Încerc să-i evit privirile.

Moțiunile de anulare sunt rareori acceptate în cazurile când există un conflict limpede între părți. Poate sunt, într-adevăr, agitat și timorat, dar am încredere că vom trece cu bine prin această încercare.

Îmi croiesc drum printre notele mele, fără să aduc nicio noutate. Onorabilul se plictisește repede de mine, la fel ca și antevorbitorul meu și se întoarce la lecturile sale. După

ce termin, Drummond cere permisiunea să-mi combată spusele, timp de cinci minute, așa că prietenul lui îi face semn să urce pe podium.

Începe să turuie încă unsprezece minute prețioase, își descarcă tot ce are pe inimă, dar fără să clarifice nimic, apoi se așază.

— Aș dori să văd părțile la mine în birou, spune Hale, sculându-se și dispărând în spate.

Cum nu știu unde este biroul lui, mă ridic și aștept ca domnul Drummond să-mi lumineze drumul. Când trec pe lângă el, îmi spune politicos că am făcut treabă bună și mă bate ușor pe umăr.

Când intrăm la judecător, acesta și-a scos deja roba. Stă în picioare în spatele biroului și ne face semn să ne așezăm.

— Vă rog, intrați și luați loc.

Încăperea e întunecată, din cauza decorului: ferestrele sunt acoperite cu draperii grele, covorul vișiniu acoperă toată dușumeaua, iar rafturile de cărți se ridică până în tavan.

Ne așezăm. Judecătorul reflectează. Apoi, rostește:

— Procesul acesta mă irită, domnule Baylor. N-aș zice că e frivol, dar nici nu mă impresionează prin argumente, ca să fiu sincer. M-am săturat de genul acesta de litigii.

Se oprește și se uită la mine, ca și cum așteaptă o reacție. Dar eu sunt complet pierdut.

— Sunt înclinat să dau câștig de cauză acestei moțiuni, spune el, trăgând un sertar din care scoate câteva sticlule cu medicamente.

Le aliniază grijuliu pe birou, în timp ce noi îl privim. Se oprește și se uită la mine:

— Poate îl pui pe rol la Curtea Federală. Du-l în altă parte. N-am poftă să-mi încarc registrul de procese.

Își numără tabletele. Scoate cel puțin vreo douăsprezece din flacoanele de plastic.

— Scuzați-mă, mă duc până la toaletă, spune el și pornește spre o ușiță din dreapta lui, pe care o închide

zgomotos.

Rămân amețit, uitându-mă la flacoanele de medicamente. Sper să-i stea în gât! Drummond nu rostește niciun cuvânt, dar se ridică brusc și își proțăpește fundul pe colțul biroului. Se uită la mine de sus și îmi zâmbeste, tot numai miere.

— Uite ce-i, Rudy, eu sunt un avocat foarte scump, de la o firmă extrem de importantă, începe el cu o voce sigură și profundă, ca și cum mi-ar divulga niște informații secrete. Când acceptăm un caz ca acesta, ne facem mai întâi calculele și estimăm costul apărării. Le prezentăm apoi clientului. Asta înainte să ridicăm un deget. M-am ocupat de multe asemenea cazuri și știu cum să nimeresc la țintă.

Își schimbă ușor poziția, pregătindu-se să-mi aplice lovitura.

— Le-am spus celor de la Marele Profit că întregul proces îi va costa între cincizeci și șaptezeci și cinci de mii de dolari.

Așteaptă să-mi vadă reacția uluită, dar nu fac decât să mă uit lung la cravata lui. În depărtare, se aude apa trasă la toaletă.

— Așa că Marele Profit m-a autorizat să-ți ofer ție și clienților tăi șaptezeci și cinci de mii, ca să încheiem afacerea.

Oftez greu. Gândurile îmi umblă prin cap frenetic. Îmi apare în fața ochilor numărul acesta imens, de șaptezeci și cinci de mii. Onorariul meu! Îl văd foarte clar!

la stai puțin! Dacă amicul Harvey are de gând să-mi respingă cazul, de ce îmi oferă tipul acesta atâția bani?

În clipa aceea, îmi dau seama: e vorba de metoda „una caldă, una rece”. Harvey îmi taie macaroana și mă sperie cât poate, apoi Leo vine cu cioara vopsită. Nu mă pot abține să mă întreb de câte ori or fi umblat ei cu fofârlica, în biroul ăsta.

— Cred că ți-ai dat seama că nu mai revenim asupra hotărârii, spune el. E vorba de o ofertă unică, valabilă timp de patruzeci și opt de ore. Trebuie să te hotărăști acum, cât

e pe masă. Dacă zici nu, începe al treilea război mondial.

— De ce?

— Chestiuni simple, de contabilitate. În felul acesta, Marele Profit economisește niște bani, plus că evită riscurile unui verdict idiot. Nu le place să fie dați în judecată, înțelegi? Salariaților lor de la executiv nu le convine să-și piardă vremea cu depoziții și cu ședințe de tribunal. Sunt discreți. Încearcă să evite genul acesta de publicitate. Asigurările sunt o afacere riscantă și nu vor să lase concurența să se lege de un fleac ca acesta. Au multe motive pentru care preferă să stea liniștiți. Clienții, la fel. Ar fi bine să-și ia banii și să dispară. Unde mai pui că nu trebuie să plătească niciun impozit, înțelegi?

E numai miere. Aș putea să aduc argumente în favoarea acestui caz și să-i spun cât e de ticălos clientul lui, dar el surâde întruna și încearcă să mi se bage sub piele. Să ștergem totul cu buretele. În clipa aceasta, Leo Drummond vrea să-i iau banii. Nu l-ar deranja nici dacă m-aș apuca să-i bârfesc nevasta.

Ușa se deschide și onorata instanță iese din toaleta lui micuță. De data aceasta, Leo e cel care simte că se scapă pe el și se scuză. Și-a făcut numărul. Duetul continuă.

— Tensiune mare, zice Hale ca pentru sine, în timp ce se așază la birou și își strânge flacoanele.

Nu destul de mare, îmi vine să-i spun.

— Mă tem că nu-i cine știe ce scofală, procesul ăsta, puștiule. Poate îl conving pe Leo să-ți facă o ofertă, ca să vă înțelegeți. E de datoria mea să procedez astfel. Alți judecători abordează problema altfel. Eu însă, nu. Îmi place să mediez înțelegerea, încă din prima zi. Se clarifică, astfel, totul. Tipii aceia și-ar putea permite să cheltuiască niște bani cu dumneata, ca să nu-i mai plătească lui Leo o mie de dolari pe minut.

Râde ca de o glumă bună. Fața i se înroșește și tușește.

Parcă-l văd pe Leo la toaletă, ascultând cu urechea lipită de ușă. Nu m-ar surprinde să aflu că au chiar și un microfon acolo. Mă uit cum se screme, până la lacrimi. Când îi trece

tusea, rostesc:

— Păi, mi-a oferit acum câteva momente suma pe care ar primi-o ca onorariu.

Hale e un actor prost. Încearcă să pară surprins.

— Cât?

— Șaptezeci și cinci de mii.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu mai spune! Uite ce-i, băiete, ești nebun dacă refuzi o asemenea ofertă.

— Credeți? Întreb eu, intrând în joc.

— Șaptezeci și cinci de mii! Măi să fie! Păi, ăsta-i bănet, nu glumă! Nu-mi vine să cred că Leo a făcut una ca asta!

— E un tip grozav.

— la banii, fiule. Eu am experiență, așa că trebuie să m-ascuți.

Ușa se deschide și Leo ni se alătură. Onorata instanță se uită la el și rostește:

— Șaptezeci și cinci de mii!

De parcă banii provin din bugetul instituției lui.

— Atât mi-a permis clientul meu să ofer, îi explică Leo.

Are mâinile legate, săracul! E fără nicio putere.

Își aruncă încă vreo câteva clipe mingea de la unul altul. Nu sunt în stare să gândesc rațional, așa că vorbesc puțin. Părăsesc încăperea, cu Leo ținându-mă pe după umeri.

Îl găsesc pe Deck la telefon, pe hol, așa că mă așez pe o bancă și încerc să-mi adun gândurile. Se așteptau să-l întâlnească pe Bruiser. Oare, l-ar fi abordat în aceeași manieră? Nu, nu cred. Cum de și-au făcut planul să mă atace atât de repede? Pentru el aveau, pesemne, cu totul alt gând.

Sunt convins de două lucruri: întâi, Hale a vorbit serios în legătură cu anularea procesului. E bătrân și bolnav, e de multă vreme la tribunal și a devenit imun la orice presiune. Nu-i pasă deloc dacă are sau nu dreptate. Și s-ar putea să fie foarte dificil să-mi mut procesul la alt tribunal. Acțiunea mea e amenințată serios. În al doilea rând, Drummond e prea nerăbdător să ne înțelegem. E speriat, pentru că

clientul lui a fost prins în flagrant delict, într-o situație foarte dezavantajoasă.

În ultimele douăzeci de minute, Deck a dat douăzeci de telefoane, dar nici urmă de Bruiser. În timp ce gonim spre firma noastră, îi reproduc scena bizară din biroul lui Hale. Deck, maestru al schimbărilor rapide, vrea să punem mâna pe bani și s-o lăsăm baltă. Îmi aduce, în acest sens, argumentul perfect adevărat că nicio sumă din lume nu-i va mai putea salva viața lui Donny Ray, în stadiul în care se află, așa că nu ne rămâne decât să luam banii și să le ușurăm astfel viața lui Dot și lui Buddy.

Deck pretinde că a auzit o mulțime de povești sordide, în legătură cu matrapazlâcurile care se petrec în sala de judecată a lui Hale. Pentru un judecător e neobișnuit de vehement când e vorba să-și susțină deciziile greșite. Nu-i suportă pe reclamanți, îmi spune Deck de nenumărate ori. E greu să obții, în acest caz, un proces corect. Așa că hai să luam banii și să terminăm treaba, adaugă el.

Când intrăm, o găsim pe Dru plângând în hol. Și-a pierdut cumpătul, pentru că toată lumea îl caută pe Bruiser. Înjură și plânge, în timp ce rimelul îi curge pe obraji. Nu e deloc stilul lui, repetă ea întruna. S-a întâmplat ceva rău, cu siguranță.

Fiind el însuși un gangster, Bruiser se înhăitează cu tot felul de indivizi dubioși și periculoși. Nu m-ar surprinde deloc, dacă i s-ar găsi cadavrul grăsan în portbagajul vreunei mașini pe la aeroport, iar Deck îmi dă dreptate. Și gangsterii îl caută.

Eu, la fel. Sun la Yogi's să stau de vorbă cu Prince. El trebuie să știe unde e Bruiser. Îmi răspunde Billy, administratorul, un tip pe care îl cunosc bine, și aflu în câteva minute că, se pare, și Prince s-a făcut nevăzut. L-au căutat peste tot, fără nicio șansă. Billy e neliniștit și îngrijorat. Tipii de la FBI tocmai au plecat de-acolo. Ce se întâmplă?

Deck intră din birou în birou și strânge trupele. Ne

întâlnim în sala de ședințe - eu, Deck, Toxer și Ridge, patru secretare și doi țângăi pe care nu i-am mai văzut niciodată pe-aici. Nicklass, celălalt avocat, e plecat din oraș. Toți își compară notițele luate când au vorbit ultima oară cu Bruiser. Ceva suspect? Ce trebuia să facă astăzi? Cu cine avea întâlnire? Cine a stat ultima oară de vorbă cu el? În încăperea plutește o atmosferă de panica și de confuzie. Smiorcăiala continuă a lui Dru nu face decât să înrăutățească lucrurile. Repetă întruna că știe sigur că s-a întâmplat ceva rău.

Întrunirea ia sfârșit, iar noi ne întoarcem tăcuți în birourile noastre și încuiem ușile. Bineînțeles, Deck mă urmează. Sporovăim o vreme, având grijă să nu spunem ceva secret, de teama microfoanelor ascunse. La unsprezece și jumătate, o ștergem printr-o ușă din spate și ne ducem la masă.

Nu vom mai pune piciorul aici niciodată.

24

Mă îndoiesc că voi afla vreodată dacă Deck știa într-adevăr ce avea să se întâmple, sau a avut doar un fler formidabil. Nu e o persoană complicată, ascunsă; îi citești aproape totdeauna gândurile pe față. Totuși, există ceva ciudat, dincolo de aparențe, ceva ascuns și secret. Am simțământul din ce în ce mai clar că el și Bruiser erau mult mai apropiați decât bănuiam noi, ceilalți, și că aranjamentul acela generos în legătură cu banii primiți de la Van Landel a fost pus la cale de Deck. Bruiser ne-a dat astfel un semn că are să dispară.

În orice caz, la trei și douăzeci noaptea, când sună telefonul, parcă nu mai sunt chiar atât de surprins. Deck mă anunță că FBI-ul a percheziționat birourile firmei după miezul nopții și că Bruiser a șters-o din oraș. Mai mult, birourile noastre au fost sigilate din ordinul tribunalului și federalii vor sta, probabil, de vorbă cu fiecare dintre noi. Ceea ce e și mai surprinzător, Prince Thomas a dispărut o dată cu prietenul și avocatul său.

— Închipuieți-i, chicotește Deck la telefon, pe mistreții ăia doi, cu părul lung și cărunt, cu obrajii bucălați, încercând să se furișeze incognito prin aeroporturi.

Vor fi emise și niște mandate de arestare astăzi, după răsăritul soarelui. Deck îmi sugerează să ne întâlnim la noul nostru sediu pe la amiază și cum nu am nimic mai bun de făcut, sunt de acord.

Mă uit în tavanul întunecat vreo jumătate de oră, apoi mă dau bătut. Pornesc cu picioarele goale prin iarba udă și răcoroasă și mă arunc în hamac. Despre un personaj cum e Prince se aud multe bârfe. lubește banii lichizi și, în prima mea zi de lucru la Yogi's, mi-a spus o chelneriță că n-a raportat mai mult de douăzeci la sută din câștig. Angajaților le plăcea să bârfească despre sumele mari pe care putea să le sustragă fără impozit.

Mai avea și alte surse. Cu vreo doi ani în urmă, un martor

a declarat într-un proces cu gangsteri că nouăzeci la sută din veniturile dintr-un bar cu dansatoare goale erau sub formă de bani lichizi și că, din aceștia, șazeci la sută n-au fost niciodată declarați. Dacă, într-adevăr, Prince și Bruiser aveau asemenea localuri, înseamnă că erau putred de bogați.

Se șușotea că Prince are o casă în Mexico, conturi la bancă în Caraibe, o amantă negresă în Jamaica, o fermă în Argentina și alte povești de genul acesta pe care nu mi le mai amintesc. În biroul lui există o ușă misterioasă, în spatele căreia se află o încăpere mică, plină cu lăzi de bancnote de douăzeci și de o sută de dolari.

Dacă a fugit într-adevăr, sper să fie în siguranță. Îi doresc din toată inima să fi plecat cu sume mari din prețioasa lui avere lichidă și să nu fie prins niciodată. Nu mă interesează ce matrapazlâcuri o fi făcut. E prietenul meu.

Dot mă așază la aceeași masă din bucătărie, pe același scaun, și mă servește cu cafea instant, din aceeași ceașcă. E devreme și aerul din încăperea dezordonată miroase încă puternic a untură prăjită. Buddy e-afară, acolo, îmi face ea semn cu mâna. Nici nu mă uit.

— Donny Ray se stinge repede, adaugă ea, în ultimele două zile nu s-a mai sculat din pat.

— Ieri am compărut prima oară la tribunal, îi povestesc eu.

— Deja?

— N-a fost tocmai un proces. Numai o moțiune preliminară. Societatea de asigurări încearcă să anuleze cazul și ne-am luptat puternic pe chestia asta.

Încerc să mă exprim cât mai simplu, dar nu sunt sigur că înțelege ceva. Se uită pe fereastra murdară în grădină, în niciun caz însă nu la automobilul acela vechi. Nu-i mai pasă, parcă, de nimic.

Atitudinea aceasta a ei, ciudat, mă liniștește. Dacă judecătorul Hale va face ceea ce cred eu că are de gând, și dacă nu vom putea depune dosarul la alt tribunal, atunci s-

a terminat cu cazul ăsta. Probabil că toata familia a renunțat. Poate că n-au să urle la mine, când vom fi respinși.

În timp ce veneam aici, m-am hotărât să nu-i povestesc despre judecătorul Hale și despre amenințările lui. N-ar face decât să complice situația și discuțiile noastre. Avem destul timp să vorbim și despre asta, mai târziu, când vom fi epuizat toate subiectele.

— Societatea de asigurări a făcut o ofertă, ca să ne înțelegem cu ei.

— Ce fel de oferta?

— Niște bani.

— Cât?

— Șaptezeci și cinci de mii de dolari. Atât au calculat ei că-i costă avocatul apărării, așa că ne fac aceasta ofertă, să renunțăm la proces.

Devine stacojie și scrâșnește din dinți.

— Ticăloșii, au impresia că ne pot cumpăra acum, nu-i așa?

— Da, așa cred.

— Donny Ray n-are nevoi de bani. Anul trecut îi trebuia un transplant de măd'vă. Acu' e prea târziu.

— De-acord.

Își ia pachetul de țigări de pe masă și își aprinde una. Are ochii înroșiți și plini de lacrimi. M-am înșelat. Această mamă nu s-a dat bătută. Vrea răzbunare.

— Și ce să facem noi cu șaptezeci și cinci de mii de dolari? Donny Ray o să moară și n-o să rămânem decât noi doi – zice ea, arătând cu capul în direcția automobilului din curte. Ticăloși prăpădiți! mai exclama ea.

— Ai dreptate.

— Bănuiesc că ai acceptat, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Nu pot să fac nicio înțelegere, fără acordul tău. Ni s-a dat timp până mâine dimineață, să ne hotărâm.

Apare din nou în discuție chestiunea anulării procesului. Vom avea dreptul la apel, dacă judecătorul Hale ia vreo

decizie împotriva noastră. Ar putea dura în jur de un an, dar avem o șansă să luptăm. Nici despre asta nu vreau să discut acum cu ea.

Stăm o vreme fără să scoatem un cuvânt, mulțumindu-ne amândoi să reflectăm și să așteptăm. Încerc să-mi adun gândurile. Dumnezeu știe ce-o fi în capul ei. Biata femeie!

Își strivește țigara într-o scrumieră și zice:

— Hai să stăm de vorbă cu Donny Ray.

O urmez prin salonașul întunecos, până într-un hol mic. Ușa camerei lui Donny Ray e închisă. Pe ea e un anunț cu FUMATUL INTERZIS. Bate ușor și intrăm. Încăperea e ordonată și curată. Miroase a medicamente. Într-un colț, se învârte un ventilator. Fereastra cu plasa de sârmă e deschisă. La picioarele patului, se află un televizor și lângă el, aproape de pernă, o măsuță plină de flaconașe cu picături și cu tablete.

Donny Ray zace țeapăn ca o scândură, cu un cearșaf înfășurat strâns pe lângă trupul lui firav. Surâde larg când mă vede și îmi face semn să mă așez lângă el. Îi urmez invitația. Dot se așază pe partea cealaltă.

Încearcă să-și mențină surâsul pe buze, străduindu-se să mă convingă că se simte bine, că astăzi starea lui s-a ameliorat. E doar puțin obosit. Glasul îi e scăzut și chinuit, abia i se aud cuvintele. Ascultă cu atenție, când îi povestesc despre audierea de ieri și despre oferta respectivă. Dot își ridică mâna dreapta.

— Și-o să-și mărească oferta? mă întrebă el.

E o chestiune pe care am dezbătut-o ieri, cu Deck, în timpul mesei de prânz. Marele Profit a făcut un salt remarcabil de la zero, la șaptezeci și cinci de mii de dolari. Amândoi am ajuns la concluzia că ar fi dispuși să ajungă chiar la o sută de mii, dar n-aș îndrăzni să mă arăt atât de optimist în fața clienților mei.

— Mă îndoiesc, rostesc eu. Dar am putea încerca. Ce-avem de pierdut? Eventual, au să ne refuze, și-atât.

— Și ție cât îți revine?

Îi explic că ne-am învoit pentru o treime. Se uită la mama

lui și zice:

— Asta înseamnă cincizeci de mii pentru tine și tata.

— Și ce să facem noi cu cincizeci de mii de dolari? Îl întreabă ea.

— Să plățiți toate ratele la casă. Să vă cumpărați o mașină nouă. Să puneți deoparte, pentru bătrânețe.

— N-am nevoie de banii lor afurisiți.

Donny Ray închide ochii și ațipește puțin. Rămân cu privirile pironite la flacoanele cu medicamente. Când se trezește, mă ia de braț și încearcă să mă strângă, apoi îmi spune:

— Vrei să te-nțelegi cu ei, Rudy? O parte din bani sunt ai tăi.

— Nu, nu vreau să mă-nțeleg cu ei, spun eu hotărât.

Mă uit la el, apoi la ea. Amândoi mă ascultă cu atenție.

— Nu ne-ar oferi banii ăștia, dacă n-ar fi îngrijorați. Vreau să dau în vileag toate matrapazlâcurile lor.

Avocatul are datoria să-i dea clientului său sfatul cel mai bun, indiferent de situația sa financiară. Nu mă îndoiesc că i-aș fi putut convinge pe cei din familia Black să accepte înțelegerea. Cu puțin efort, i-aș lămurii că judecătorul Hale e gata-gata să ne tragă preșul de sub picioare, că banii sunt ca și primiți, dar dacă nu ne hotărâm, îi pierdem. Le-aș putea zugrăvi o imagine apocaliptică și oamenii aceștia atât de încercați m-ar crede cu ușurință.

Ar fi ușor. Și m-aș trezi cu douăzeci și cinci de mii de dolari, un onorariu la care nici nu visam. Dar îmi înfrâng tentația. M-am luptat cu ea în dimineața aceasta, în hamac, și m-am împăcat cu mine însumi.

În situația de față, îmi vine să dau naibii profesia asta a mea. Decât să-mi vând clienții, mai bine renunț.

Îi las pe amândoi în camera băiatului, sperând din tot sufletul că mâine nu voi veni cu vestea că procesul a fost respins.

În apropierea spitalului Sfântul Petru, mai sunt încă patru unități de acest gen. Apoi o facultate de medicină, una de

stomatologie și nenumărate cabinete medicale. Comunitatea doctorilor din Memphis s-a strâns aici, în vreo șase blocuri, între bulevardele Union și Madison. Pe acesta din urmă, se ridică o clădire cu opt niveluri, chiar în fața spitalului Sfântul Petru, cunoscută sub numele de Policlinica Peabody. Între această clădire și Spitalul Sfântul Petru există un tunel suspendat pe deasupra străzii, astfel încât doctorii să poată alerga acolo când e nevoie. În interior, nu sunt decât medici și unul dintre ei se numește Dr. Eric Craggdale, chirurg ortoped. Cabinetul lui e la etajul doi.

Ieri, am dat o serie de telefoane anonime la cabinetul său și am aflat ce voiam. Acum aștept în holul uriaș de la etajul întâi, și urmăresc parcare din jurul policlinicii. La unsprezece fără douăzeci, zăresc un Volkswagen broscuță vechi, venind dinspre bulevardul Madison și parcând în mulțimea de automobile. Din el, coboară Kelly.

E singură, așa cum mă și așteptam. L-am sunat pe soțul ei la lucru, acum o oră, l-am cerut la telefon și când a venit, i-am închis. Abia îi vad creștetul capului, când se chinuie să iasă din mașină. E în cârje și începe să țopăie printre automobile, îndreptându-se spre policlinică.

Urc un etaj cu liftul și traversez bulevardul Madison prin tubul de sticlă de deasupra. Sunt agitat, dar nu mă grăbesc.

Sala de așteptare e aglomerată. Ea stă cu spatele la perete, răsfoind o revistă. I-au schimbat ghipsul, ca să poată merge. Scaunul din dreapta ei e liber și mă așez, înainte ca ea să-și dea seama că sunt eu.

Întâi rămâne uluită, apoi însă, îmi surâde, fericită că mă vede. Își rotește privirile împrejur. Nu se uită nimeni la noi.

— Prefă-te că-ți citești revista, îi șoptesc eu, în timp ce răsfoiesc un număr din *National Geographic*.

Ea ridică revista *Vogue*, acoperindu-și fața și mă întrebă:

— Ce cauți aici?

— Mă supără spatele.

Clatină din cap și se uită în jur. Doamna de lângă ea ar

dori să se uite la noi, dar nu poate, pentru că are gâtul în ghips. Nici eu, nici ea nu cunoaștem pe nimeni de-aici, așa că de ce să ne facem griji?

— Și la ce doctor te tratezi? mă întrebă ea.

— La Craggdale, îi răspund.

— Foarte ciudat.

Kelly Riker era frumoasă și în spital, când purta halatul acela simplu, și avea obrazul învinețit. Acum, mi-e imposibil să-mi iau ochii de la ea. Poartă o cămașă albă de bumbac, ușor scrobită, genul acela pe care fetele le împrumută de la prietenii lor, de dragul de a le purta, și pantaloni scurți, kaki. Părul negru îi acoperă umerii.

— E bun? o întreb eu.

— E și el un doctor.

— L-ai mai văzut până acum?

— Încetează, Rudy. N-am chef să discut despre asta.

Cred c-ar trebui să pleci.

Vocea îi e calmă, dar fermă.

— Știi, m-am gândit mult la tine și la ceea ce-ar trebui să fac eu.

Mă opresc, pentru că pe lângă noi trece un bărbat într-un cărucior cu roțile.

— Și?

— Și încă nu știu.

— Cred că ar fi bine să pleci.

— Nu vorbești serios, nu-i așa?

— Ba da.

— Nu, nu-i adevărat. Vrei să-ți fiu în preajmă, să iau legătura cu tine, să te sun din când în când, așa încât data viitoare când o să-ți mai rupă oasele, să ai pe cineva care să fie alături de tine. Asta vrei.

— N-o să mai fie așa.

— De unde știi?

— Pentru că s-a schimbat. Încearcă să se lase de băutura. Mi-a promis că n-o să mai dea în mine.

— Și tu îl crezi?

— Da, îl cred.

— Ți-a mai promis și înainte.

— De ce nu pleci? Și nu mă mai suna, bine? Îmi îngreunezi situația.

— De ce crezi asta?

Șovăie o clipă, apoi pune revista în poală și se uită la mine.

— Pentru că am reușit să mă gândesc mai puțin la tine, pe măsură ce trece timpul.

Îmi place s-aud că s-a gândit la mine. Îmi vâr mâna în buzunar și scot o carte de vizită cu vechea mea adresă pe ea, de care se interesează atâta guvernul Statelor Unite. Îi scriu numărul de telefon pe spate și i-o dau.

— Facem o înțelegere. Nu te mai caut. Dacă ai nevoie de mine, mă suni acasă. Dacă-ți mai face vreun rău, anunță-mă.

Într-o clipă ia cartea de vizită. O sărut repede pe obraz, apoi părăsesc sala de așteptare.

La etajul cinci din aceeași clădire e o secție mare de oncologie. Doctorul Walter Kord e medicul curant al lui Donny Ray, adică în această fază a bolii îi dă câteva pastile și alte medicamente și așteaptă să moară. Kord este cel care i-a prescris primul tratament cu citostatice și a făcut analizele prin care a stabilit că Ron Black e un donator perfect pentru transplantul de măduvă al fratelui său geamăn. El va fi unul dintre martorii-cheie la proces, presupunând că ajungem cu cazul până acolo.

Îi las o scrisoare de trei pagini la secretară. Aș dori să stau de vorbă cu el când mă poate primi și, preferabil, fără să mă taxeze. De regulă, doctorii nu suportă avocații și de câte ori accepta să stea de vorbă cu noi, ne costă scump. Dar Kord și cu mine suntem de aceeași parte a baricadei și n-am nimic de pierdut, încercând să deschid dialogul cu el.

Trec cu inima cât un purice pe strada aceasta din zona dură a orașului, neatent la circulație și încercând zadarnic să citesc numerele decolorate și cojite de deasupra ușilor.

Clădirile arată de parcă ar fi fost cândva părăsite, iar acum sunt din nou repopulate. Au două sau trei niveluri, se prelungesc mult în spate, iar fațadele sunt din cărămidă și sticlă. Majoritatea sunt lipite unele de altele, câteva sunt despărțite prin niște alei înguste. Multe dintre ele au scânduri la ferestre și vreo două au ars în întregime cu ani în urmă. Trec pe lângă două restaurante, unul din ele cu mese pe trotuar, dar fără clienți, apoi pe lângă o curățătorie și-o florărie.

Magazinul de antichități, Comoara din Adâncuri, se află la un colț și e o clădire curățică din cărămidă vopsită în cenușiu-închis, cu tende roșii deasupra ferestrelor. Are două niveluri. Îmi ridic ochii și presupun că mi-am găsit noua mea casă.

Pentru că nu dau de altă ușă, intru în magazinul de antichități, în holul micuț, văd un șir de scări cu o luminiță la capătul lor.

Deck mă așteaptă mândru.

— Ei, ce părere ai? se repede el, înainte să apuc să mă uit la ceva. Patru încăperi, aproximativ trei sute de metri pătrați, plus toaleta. Nu-i rău deloc! zice el, bătându-mă ușor pe umăr.

Apoi țopăie, se răsucește și deschide brațele larg:

— M-am gândit că aici va fi recepția, poate o folosim pentru secretară când om angaja una. Nu-i nevoie decât să dăm o dată cu vopsea. Peste tot sunt dușumele, rostește el, tropăind din picioare, ca și cum nu le-aș vedea. Pereții au patru metri, sunt tencuiți și ușor de vopsit.

Îmi face semn să-l urmez. Intrăm pe o ușă deschisă, într-un hol scurt.

— Câte o încăpere, de-o parte și de alta. Asta de-aici e mai mare, așa că m-am gândit c-o vrei tu.

Intru în noul meu birou și sunt plăcut surprins. E mare, cinci pe cinci, cu o fereastră care dă în stradă. E gol și curat, cu dușumele frumoase.

— Iată și a treia încăpere. M-am gândit s-o folosim ca sală de ședințe. Eu voi lucra aici, dar promit să nu te

deranjez.

Se străduiește cât poate să-mi fie pe plac și aproape că mi se face milă de el.

— Liniștește-te, Deck, îmi plac birourile. Ai făcut treabă bună.

— Și-acolo, e toaleta. Va trebui să facem curățenie și să vopsim; poate e nevoie și de un instalator, zice el, dându-se înapoi spre ieșire. Ce părere ai?

— O să fie bine, Deck. Cine-i proprietarul?

— Negustorul ăla de boarfe, de jos. El și nevastă-sa. Că veni vorba, au niște chestii de care s-ar putea să avem nevoie: mese, scaune, lămpi, până și fișete, pentru dosare. Nu sunt scumpe, arată bine și se potrivesc cu schema decorativă de-aici. În plus, ne lasă să le plătim lunar. Sunt fericiți că mai au pe cineva în clădire. Cred c-au fost jefuiți de vreo două ori.

— Sună încurajator.

— Mda. Trebuie să avem mare grija pe-aici.

Îmi înmânează niște mostre de vopsele de la Sherwin-Williams.

— Cred c-ar fi bine să alegem culoarea albă. E mai ușor de aplicat și nici nu ne costă prea mult. Mâine vin și cei de la telefoane. Cu electricitatea s-a rezolvat. Ia uită-te la asta.

Lângă fereastră, e o masă de plăci aglomerate pe care se află niște hârtii împrăștiate și un mic televizor alb-negru, la mijloc.

Deck a fost deja la tipografie. Îmi înmânează tot felul de pliante cu firma noastră. Pe fiecare, e scris numele meu la mijloc, cu litere mari, și-al lui, într-un colț.

— Le-am făcut la un atelier tipografic de pe strada asta. La un preț foarte convenabil. Durează cam două zile până le tipăresc pe toate. Aș face comandă pentru cinci sute de bucăți, plus plicurile, îți place vreuna dintre ele?

— Am să le studiez diseară.

— Când vrei să zugrăvim?

— Păi, cred c-am putea...

— După părerea mea, dacă tragem tare, terminăm într-o

zi; și dacă dăm numai o dată. Am să procur vopselele și tot ce mai trebuie în după-amiaza aceasta și încerc să-ncep treaba. Mâine mă poți ajuta?

— Sigur că da.

— Trebuie să mai stabilim câte ceva. Ce-ai zice să ne luăm un fax? Ți-am spus, mâine vine băiatul de la telefoane. Copiatorul îl luăm mai târziu. Pentru moment, mă duc eu o dată pe zi și fac copii. Dar vom avea nevoie de un robot care să răspundă la apelurile telefonice și unul bun costă optzeci de dolari. Dacă vrei, mă ocup eu de asta. Și mai trebuie să ne deschidem un cont la bancă. Cunosc un director de la First Trust, care zice că ne dă treizeci de cecuri gratuit în fiecare lună, plus doi la sută dobândă, la banii noștri. Nici că se putea mai bine. Avem nevoie de cecuri, pentru că trebuie să plătim niște taxe, înțelegi?

Se uită brusc la ceas.

— Hei, aproape că uitam!

Apasă pe un buton al televizorului.

— Au fost emise mandatele de arestare acum o oră, evocându-se o sută și ceva de capete de acuzare împotriva lui Bruiser, Bennie „Prince” Thomas, Willie McSwane și alții.

Știrile de la amiază sunt în plină desfășurare și prima imagine pe care o vedem este cea a fostelor noastre birouri. Ușile din față sunt păzite de polițiști. Nu sunt încă sigilate. Reporterul explică cum că angajații firmei pot să intre și să iasă, dar nu au voie să scoată nimic de-acolo. Următoarele imagini sunt de la Vixens, un club topless descoperit tot de agenții federali.

— Mandatul de arestare precizează că Bruiser și Thomas au fost implicați în trei asemenea localuri, zice Deck.

Reporterul vine ca un ecou, să confirme acest lucru. Apoi sunt prezentate niște imagini de arhivă cu fostul nostru șef, fâțâindu-se pe un coridor de tribunal, în timpul unui proces mai vechi. Au fost emise mandatele de arestare, dar nici urmă de domnul Stone sau de domnul Thomas. I se ia un interviu agentului care se ocupă de investigație. Acesta e de părere că au plecat din zonă. Se face o cercetare

minuțioasă.

— Fugi, Bruiser, fugi! zice Deck.

Povestea e savuroasă pentru că sunt implicați o serie de mahări locali, un avocat fulminant, mai mulți polițiști din Memphis și afacerile porno. Mai e condimentată serios de fuga celor doi. E clar că Prince și Bruiser și-au luat tălpășița și asta-i înnebunește pe reporteri. Urmează niște imagini cu arestarea polițiștilor, cu alt club deocheat, de data aceasta cu dansatoare de strip-tease filmate de la coapse în jos, apoi procurorul general al Statelor Unite care se adresează țării prin mass-media, prezentând capetele de acuzare.

Una dintre imagini îmi frânge inima. Au închis localul Yogi's, au ferecat clanțele ușilor cu lanțuri și și-au postat gardieni la intrare. Spun că acesta a fost cartierul general al lui Prince Thomas, omul-cheie, și agenții federali au rămas surprinși că n-au găsit bani lichizi, când au pătruns azi-noapte, cu forța, în local.

— Fugi, Prince, fugi! îmi zic eu.

Relatările acestea ocupă aproape tot timpul rezervat știrilor de la amiază.

— Mă întreb unde-or fi, zice Deck, oprind televizorul.

Ne gândim în liniște la asta vreo câteva secunde.

— Ce-i acolo? îl întreb eu, arătând spre o cutie de lângă masa de la perete.

— Dosarele mele.

— Ceva interesant?

— Destul ca să ne plătim taxele două luni de zile. Câteva accidente minore de mașină. Litigii între muncitori și patron. Mai am și un caz de omor, pe care l-am luat de la Bruiser. De fapt, nu i l-am luat, mi l-a dat el săptămână trecută și mi-a spus să verific niște polițe de asigurare. A rămas la mine în birou și-acum e-aici.

Bănuiesc că mai sunt ceva dosare pe care Deck le-a sustras din biroul lui Bruiser, dar nu voi pune întrebări.

— Crezi că agenții federali o să dorească să stea de vorbă cu noi? întreb eu.

— M-am gândit și eu la asta. Noi nu știm nimic și nici n-

- JOHN GRISHAM -

am scos vreun dosar care i-ar putea interesa pe ei. Așa că de ce să ne facem griji?

— Mi-e cam teamă.

— Și mie.

25

Știu că Deck s-a străduit din greu să-și controleze entuziasmul zilele acestea. Ideea de a avea propriul său birou și de a-și păstra jumătate din venituri fără licență e teribil de incitantă. Dacă nu-i stau în cale, într-o săptămână va aranja birourile cum nu se poate mai bine. N-am văzut în viața mea atâta energie. Poate e cam precipitat, dar îl las în pace.

Totuși, când sună telefonul înainte de răsăritul soarelui și îi aud vocea mi-e greu, o secundă, să fiu drăguț cu el.

— Ai văzut ziarele? mă întreabă vioi.

— Dormeam

— Îmi pare rău. Nici n-o să-ți vină să crezi. Bruiser și Prince sunt pe prima pagină.

— Nu mai puteai aștepta vreo oră să-mi dai vestea? îl întreb.

Sunt absolut hotărât să-l fac să renunțe la obiceiul acesta atât de barbar.

— Dacă ai chef să te trezești la patru, n-am nimic împotriva. Dar să nu mă mai suni înainte de șapte. Ba nu, înainte de opt.

— Iartă-mă, dar mai e ceva.

— Ce?

— Ghici, cine-a murit azi-noapte?

Acu' alta! De unde să știu eu cine-a murit în tot Memphisul asta mare?

— Mă dau bătut, spun eu tăios.

— Harvey Hale.

— Harvey Hale?

— Exact. A dat ortu' popii. A făcut atac de cord și-a căzut lângă piscină.

— Judecătorul Hale?

— Chiar el. Amicul tău.

Stau pe marginea patului și încerc să-mi limpezesc creierul.

— Nu-mi vine să cred.

— Da, îmi dau seama cât ești de uluit. Scrie frumos pe prima pagină. Are o poză grozavă, în robă neagră. Foarte distins. Ce imbecil!

— Câți ani avea? Îl întreb eu, ca și cum ar avea vreo importanță.

— Șaizeci și doi. E judecător de unsprezece ani. Are ceva activitate. Scrie tot în ziar. Trebuie să-l vezi.

— Da, o să mă uit, Deck. Pe curând.

În dimineața aceasta, ziarul pare ceva mai greu și sunt sigur că jumătate din el e dedicat isprăvilor lui Bruiser Stone și Prince Thomas. Articole peste articole. N-au fost văzuți de nimeni.

Răsfoiesc repede prima parte și caut la „Anunțuri”, unde mă întâmpină fotografia mai veche a judecătorului Harvey Hale. Citesc cuvintele triste ale colegilor, inclusiv ale vechiului său prieten și coleg de cameră, Leo F. Drummond.

Îmi trezește în mod special interesul speculația cu privire la cel care îl va înlocui. Guvernatorul va numi un succesor interimar, până la următoarele alegeri. Ținutul e jumătate alb, jumătate negru, dar numai nouăsprezece dintre judecătorii teritoriali sunt oameni de culoare. Unii sunt nemulțumiți de aceasta proporție. Anul trecut, când s-a pensionat un judecător bătrân, s-au făcut eforturi mari ca să fie înlocuit de un negru. Dar nu s-a întâmplat așa.

Demn de reținut e faptul că principalul candidat de anul trecut a fost noua mea cunoștință, Tyrone Kipler, partenerul de la firma lui Booker care și-a făcut studiile la Harvard, cel care ne-a ținut prelegerea de drept constituțional când ne pregăteam pentru examenul de admitere în barou. Deși judecătorul Hale n-a murit de douăsprezece ore, balanța înclină, spune articolul, spre Kipler ca interimar. Sunt citate și cuvintele primarului din Memphis, un negru vorbăreț, care spune că atât el, cât și alți mahări vor lupta din răspuțeri să-l numească pe Kipler.

Guvernatorul n-a fost în oraș, așa că nu i s-au putut lua interviuri, dar e democrat și își dorește să fie reales, anul viitor. De data aceasta o să se conformeze părerii generale.

La nouă fix, sunt la Registratura generală, răsfoind dosarul *Black contra Marele Profit*. Răsuflu ușurat. Onorata instanță, Hale, n-a semnat, înainte de moartea sa neașteptată, un ordin prin care să-mi anuleze cazul. Am rămas în joc.

Pe ușa sălii lui de judecată, se află o coroniță. Ce impresionant!

Sun la Tinley Britt de la un telefon public, îl cer pe Leo F. Drummond și, spre surpriza mea, îi aud glasul după câteva minute. Îmi exprim compasiunea pentru pierderea prietenului său și îi spun că clienții mei nu îi acceptă oferta. Pare surprins, dar nu se lansează în discuții. Din fericire, are multe pe cap în momentul acesta.

— Cred că e greșeală, Rudy, spune el liniștit, ca și cum ar fi realmente de partea mea.

— S-ar putea, dar așa au hotărât clienții mei. Eu n-am niciun amestec.

— O, foarte bine. Atunci, va fi război - zice el monoton și trist.

Nu se avântă să-mi ofere o sumă mai mare.

Am vorbit de două ori la telefon cu Booker, de când am primit rezultatele la examenul de admitere în barou. Așa cum mă așteptam, se preface că pentru el nu e decât o amânare minoră. La fel, că e foarte fericit pentru mine.

Mă așteaptă deja la o masă din spatele bufetului unde ne-am dat întâlnire. Ne salutăm, de parca nu ne-am fi văzut de luni de zile. Comandăm ceai și gumbo, fără să ne uităm la meniu. Copiii sunt bine. Charlene, la fel.

Se îmbărbătează că, oricum, s-ar putea să treacă examenul data viitoare. N-am observat că fusese și acum foarte aproape? Nu i-a lipsit decât un punct. A făcut contestație și comisia îi recorectează acum lucrările.

Marvin Shankle a primit vestea destul de dur. Dacă nu trece data viitoare, îl înlocuiește. Booker nu-și poate ascunde panica, când vorbește de Shankle.

— Ce mai face Tyrone Kipler? Îl întreb eu.

După părerea lui Booker, numirea lui în postul de judecător e ca și făcută. Kipler a stat în dimineața aceasta de vorbă cu guvernatorul și totul a decurs bine. Singurul impediment ar fi de ordin financiar. Ca partener la firma lui Shankle, câștigă între o sută douăzeci și cinci și o sută cincizeci de mii de dolari pe an. Salariul de judecător e numai de nouăzeci de mii. Kipler are nevastă și copii, dar Shankle îl vrea în postul de judecător.

Booker își amintește de cazul Black. De fapt, și-i amintește pe Dot și pe Buddy de la prima noastră întâlnire la Grădina cu Chiparoși. Îl pun la curent cu ceea ce s-a mai întâmplat. Începe să râdă, când îi spun că dosarul e la Curtea Teritorială numărul opt și că așteaptă doar confirmarea judecătorului ca să intre pe rol. Îi povestesc lui Booker prima mea experiență din biroul răposatului Hale, de acum trei zile, și despre cum m-au „jucat” el și fostul lui coleg de cameră de la Yale, Drummond. Booker ascultă atent când îi spun de Donny Ray, de fratele lui geamăn și de transplantul care nu s-a mai putut face, din cauza Marelui Profit.

Ascultă zâmbind.

— Nicio problemă, zice el de câteva ori. Dacă Tyrone obține numirea, va ști totul despre cazul Black.

— Așadar, poți să stai de vorba cu el?

— Să stau de vorbă? Pai, o să-i țin o adevărată predică. Oricum, nu-i poate înghiți pe cei de la Trent & Brent și urăște societățile de asigurare. Le dă mereu în judecată. De unde își aleg ei, de obicei, prada? Cumva din rândul clasei albe de mijloc?

— De peste tot.

— Așa e, ai dreptate. O să-mi facă plăcere să stau de vorbă cu Tyrone despre asta. Iar el mă va asculta.

Ne sosesc supele și ne punem puțin Tabasco. Booker își

toarnă ceva mai mult ca mine. Îi povestesc de noile birouri, dar nu și de partenerul meu. Îmi pune o mulțime de întrebări, în legătură cu vechea firmă la care am lucrat. Tot orașul vuieste de Bruiser și de Prince.

Îi spun tot ce știu, înfrumusețând situația pe ici, pe colo.

26

În epoca aceasta, când sălile de tribunal gem de lume și judecătorii nu-și mai văd capul de treaba, răposatul Harvey Hale a lăsat în urma sa o situație extrem de clară și bine organizată. Există anumite motive întemeiate, în acest sens. Mai întâi, era o persoană leneșă și prefera să joace golf. În al doilea rând, se grăbea totdeauna să anuleze dosarele reclamanților, dacă acestea îi încălcau principiile prin care își dovedea atașamentul față de societățile de asigurări și de marile corporații. Din acest motiv, majoritatea avocaților reclamanți îl evitau.

Există unele căi prin care se poate face și asta. Mici șmecherii folosite de avocații unși cu toate alifiile care sunt în relații bune cu funcționarii de la registratură. N-am să înțeleg niciodată cum se face că Bruiser, un avocat cu peste douăzeci de ani vechime, care știa toate mișmașurile, m-a lăsat să înregistrez dosarul, fără să ridice un deget, ca să nu ajungă la Harvey Hale. Aceasta e încă o chestiune pe care vreau s-o discut cu el, dacă mai vine vreodată acasă.

Dar Hale s-a dus și viața se arată iar cinstită cu mine. Tyron Kipler va moșteni curând o seamă de dosare care-și așteaptă rezolvarea.

Ca urmare a criticilor aduse atât de nespecialiști, cât și de avocați, de curând au fost schimbate regulile de procedură, cu scopul de a grăbi luarea deciziilor în justiție. Au crescut sancțiunile pentru urmărirea penale neîntemeiate. Au fost impuse termene obligatorii pentru acțiunile dinaintea proceselor propriu-zise. Judecătorii au fost investiți cu mai multă autoritate în cazul litigiilor dificile și au fost încurajați să negocieze mai mult, pentru împăcarea părților. Au fost implementate o mulțime de legi și de regulamente, toate în efortul de a simplifica sistemul în legislația civilă.

În această masă de reguli noi, exista o procedură

cunoscută sub numele de „făgașul rapid”, menită să pună pe rol anumite procese înaintea altora. Termenul de „făgașul rapid” a intrat imediat în jargonul nostru legal. Părțile implicate pot cere ca dosarul lor să fie pus pe făgașul rapid, dar nu li se aprobă decât foarte rar. Ce acuzat își dorește să ajungă cât mai repede la tribunal? Așadar, judecătorul are autoritatea să uzeze de aceasta procedură după propria voință. Se recurge de obicei la asta când lucrurile sunt clare și bine definite, dar disputate aprins, și nu se așteaptă decât decizia juraților.

O dată ce *Black contra Marele Profit* este singurul meu caz adevărat, aș vrea să urmeze făgașul rapid. Îi explic toate acestea și lui Booker, într-o dimineață, când ne luăm cafeaua împreună. El îi spune apoi lui Kipler. Așa merg lucrurile în justiție.

La o zi după ce guvernatorul îl numește pe Tyrone Kipler, acesta mă cheamă la biroul lui – același pe care l-am vizitat nu cu mult timp în urmă, pe când era ocupat de Harvey Hale. Acum, arată altfel. Cărțile și însemnările lui Hale urmează să fie împachetate. Rafturile prăfuite sunt goale. Draperiile sunt date la o parte. Au scos până și biroul fostului judecător. Așa că stăm de vorbă așezați pe scaune pliante.

Kipler are sub patruzeci de ani, vorbește blând și nu clipește niciodată. E incredibil de inteligent și toată lumea e convinsă că va ajunge judecător federal cine știe pe unde. Îi mulțumesc că m-a ajutat să trec examenul de admitere în barou.

Stăm de vorbă de una, de alta. Spune lucruri frumoase despre judecătorul Harvey Hale, dar îl uimește puținătatea dosarelor puse pe rol. A trecut deja în revistă fiecare caz și a ales câteva pentru rezolvare rapidă. E gata de acțiune.

— Și ești de părere că dosarul *Black* ar trebui să treacă pe făgașul rapid? zice el rar, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Da, domnule judecător. Lucrurile sunt clare. Nu implică mulți martori.

— Câte depoziții?

Încă nu am depus-o nici pe prima.

— Nu știu exact. Mai puțin de zece.

— Vei avea necazuri cu documentația, spune el. Așa se întâmplă cu societățile de asigurări. Am dat câteva în judecată și nu prezintă niciodată toate documentele. O să treacă ceva timp, până ne vor pune la dispoziție toate actele pe care noi avem dreptul să le vedem.

Îmi place cum spune „noi”. Și nu-i nimic ilegal în asta. Printre alte roluri ale sale, judecătorul îl are și pe acela de sprijinitor. E datoria lui să ajute părțile în cursul obținerii dovezilor, înainte de proces. Kipler pare să fie ușor de partea noastră. Presupun însă că nici asta nu e ilegal - Drummond și Hale au mers mână în mână ani de zile.

— Înaintează o moțiune prin care să ceri trecerea cazului pe făgașul rapid, spune el, notându-și ceva în agenda juridică. Pârâțul va refuza. Și-atunci, programăm o înfățișare. Dacă partea adversă nu spune ceva foarte convingător, voi aproba moțiunea. Voi acorda patru luni de cercetare; e destul pentru toate depozițiile, procurarea documentelor, a interogatoriilor scrise etc., etc. După ce se termină, pornim procesul.

Inspir adânc și înghit în sec. Mi se pare cumplit de repede. Mă înspăimântă ideea că voi da ochi atât de curând cu Leo E Drummond și acoliții lui în sala de judecată, în fața unui juriu.

— Vom fi gata, rostesc eu, fără măcar să știu ce-am de făcut.

Sper că vorbele mele au fost mai hotărâte decât ceea ce simt.

Mai stăm puțin de vorbă, apoi plec. Îmi spune să-l sun, dacă am ceva de întrebat.

Sunt gata-gata să-i telefonez, după numai o oră. Întorcându-mă la birou, găsesc un plic voluminos de la Tinley Britt. Leo F. Drummond nu și-a pierdut vremea cu jelitul prietenului său. Mașina de fabricat moțiuni lucrează

din plin.

A înaintat o moțiune, privitor la siguranța plăților - o palmă ușoară pe care mi-o dă mie și clienților mei. Fiind săraci, Drummond pretinde că e îngrijorat în legătura cu posibilitățile noastre de a plăti. Acest lucru *s-ar putea* întâmpla într-o bună zi, dacă, până la urmă, pierdem procesul și judecătorul hotărăște să acoperim cheltuielile de judecată. A mai înaintat o moțiune, în care i se cere judecătorului să ne sancționeze pe mine și pe clienții mei că am înregistrat un proces atât de inutil.

Prima moțiune nu e decât poză. A doua e răutăcioasă. Amândouă sunt însoțite de expuneri lungi, frumos scrise și anotate cu trimiteri la bibliografia de rigoare.

În timp ce le citesc cu atenție pentru a doua oară, îmi dau seama clar că Drummond le-a emis ca să demonstreze ceva. Nu reiese mai nimic din niciuna din ele și cred că scopul lor este să-mi arate câte acte pot emite cei de la Trent & Brent cu armata lor de oameni, într-un timp atât de scurt, și asta fără să fie vorba de procesul propriu-zis. O dată ce fiecare parte e obligată să răspundă moțiunilor și cum n-am acceptat înțelegerea, Drummond vrea să-mi spună că mă va îneca în hârtii.

Telefoanele nu au fost încă puse în funcțiune. Deck e undeva, în centru. Nici nu-mi vine să mă gândesc pe unde mișună. Am destul timp să mă joc de-a moțiunile. Sunt motivat de gândul la bietul meu client și la felul în care a fost tras pe sfoară. Sunt singurul avocat pe care îl are Donny Ray și nu mă pot opri nici cu o mare de hârtii.

Mi-am luat obiceiul să îl sun pe Donny Ray în fiecare după-amiază, pe la cinci. Acum câteva săptămâni, când i-am telefonat prima dată, Dot mi-a spus ce mult s-a bucurat, așa că de atunci am încercat s-o fac zilnic. Discutăm despre tot felul de lucruri, niciodată însă despre boala lui sau despre proces. Încerc să țin minte câte ceva amuzant din ziua respectivă și să-i povestesc și lui. Știu că aceste convorbiri au devenit o parte importantă a vieții lui

ce se stinge.

În după-amiaza aceasta pare puternic. Îmi spune că s-a dat jos din pat și a stat în pridvor, că i-ar plăcea să meargă undeva vreo câteva ore, să scape de casă și de părinții lui.

La șapte, mă duc după el. Luăm cina la o rotiserie din împrejurimi. Unii se uită lung la el, dar pare să nu bage în seamă. Discutăm despre copilăria lui, povești amuzante de pe vremea când străzile din Granger erau pline de bande de puști. Râdem puțin, probabil el o face pentru prima oară de luni de zile. Dar conversația îl obosește. Abia se atinge de mâncare.

Îndată ce se întunecă, ne ducem într-un parc de lângă bălci unde se joacă două partide de base-ball pe două terenuri apropiate. Mă uit cu atenție, în timp ce mă îndrept spre parcare. Caut o echipă cu tricouri galbene.

Parcăm pe un dâmb cu iarbă, sub un arbore, în dreapta, la o oarecare depărtare de linia unuia din terenuri. Nu e nimeni prin apropiere. Scot două scaune pliante din portbagaj, pe care le-am luat cu împrumut din garajul domnișoarei Birdie și îl ajut pe Donny Ray să se așeze. Poate să meargă singur și e hotărât să se descurce cu cât mai puțin sprijin posibil. E sfârșitul verii, iar temperatura după lăsarea întunericului oscilează încă în jurul valorii de treizeci și două de grade. Aproape că văd umiditatea din aer. Cămașa mi s-a lipit de spate. Fanionul din centrul terenului nu flutură niciun pic.

Stadionul e frumos și nivelat, iar gazonul din jur e des și proaspăt tuns. Terenul nu e acoperit cu iarbă. Peste tot, răcoritoare, peluze, arbitri, o tabelă de scor luminată și un chioșc între cele două terenuri. E campionatul de grupa A, iar echipele sunt formate din jucători foarte buni. Cel puțin, asta e părerea lor.

Partida se joacă între PFX Freight, cu tricouri galbene, și Army Surplus, în tricouri verzi, pe care scrie *Pușcașii*, după cum sunt porecliți membrii acestui club. Și e o treabă serioasă. Vorbesc, se împing ca nebunii, se încurajează unii pe alții urlând și din când în când se aruncă asupra

jucătorilor adversi. Plonjează, se-aruncă cu capul înainte, se ceartă cu arbitrii, își azvârle crosele, când fac câte-un *out*.

Am jucat și eu în colegiu, dar n-am avut niciodată vreo atracție deosebită pentru sport. Se pare că singurul țel e să arunci mingea peste gard, prin orice mijloace. Nimic altceva nu contează. Din când în când, se mai întâmplă și asta și eroul se umflă în pene, de nu-i mai ajungi cu prăjina la nas. Aproape toți jucătorii abia au împlinit douăzeci de ani, sunt în formă destul de bună, extrem de țăntoși și împopoțonați peste măsura; mânuși și cotiere, benzi late la încheieturi, tuș de pleoape întins pe obraji.

Majoritatea acestor tineri așteaptă să fie descoperiți. Încă mai visează.

Sunt și câțiva jucători mai în vârstă, cu burtă, și mai puțin iuți. Par ridicoli când încearcă să țăpăie și să se avânte după mingea. Aproape auzi cum le pocnesc mușchii, încordându-se. Dar aceștia sunt și mai îndârjiți decât cei tineri. Au ceva de demonstrat.

Eu și Donny Ray nu vorbim prea mult. Îi cumpăr floricele de porumb și sifon de la chioșcul dintre cele două terenuri. Îmi mulțumește întruna că l-am adus aici.

Atenția mea e concentrată asupra unuia dintre jucătorii de la PFX. E rapid și bine făcut, se mișcă ușor, cu pasiune și îi tot înjură pe adversari. Repriza s-a terminat și îl văd cum se duce spre lojă și îi spune ceva fetei lui. Kelly surâde, îi văd gropițele și dinții de-aici, iar Cliff izbucnește în hohote. O sărută rapid pe gură și pornește în fugă spre echipa lui, care se pregătește să lovească.

Parcă sunt doi porumbei îndrăgostiți. El o iubește la nebunie și vrea ca partenerii lui să vadă când o sărută. Parcă nu se mai satură unul de altul.

Ea se apleacă peste gard, cu cârjele alături. Ghipsul de la gleznă i s-a micșorat și mai mult. E singură, departe de mulțimea de gură-cască și de fani. Nu are cum să mă vadă aici, unde stau, pe partea cealaltă a terenului. Port și o șapcă, pentru orice eventualitate.

Mă întreb cum ar reacționa, dacă m-ar recunoaște.

Probabil că nu m-ar băga în seamă.

Ar trebui să mă bucur că pare fericită, sănătoasă și că se înțelege cu soțul ei. Se pare că n-a mai luat bătaie și-mi pare bine. Mi se face rău când mă gândesc cum a lovit-o cu crosa. Paradoxal însă, ea nu va fi a mea atâta timp cât el e la locul lui.

Mă urăsc pentru un asemenea gând. Cliff trebuie să arunce mingea. Îi reușește o lovitură atât de bună, încât începe să sară în sus de bucurie și îi strigă ceva lui Kelly. E un atlet înnăscut, mai bun decât oricare dintre cei de pe teren. Nici nu-mi vine să mă gândesc ce-aș face dacă s-ar repezi cu crosa la mine.

Poate s-a lăsat de băutură și, în felul acesta, nu va mai fi violent. Poate e timpul să bat în retragere.

După vreo oră, Donny Ray vrea să se culce. Pornim spre casă și discutăm despre depoziția lui. Am înaintat astăzi o moțiune prin care cer să mi se aprobe interogatoriul care va fi folosit la proces, cât mai curând posibil. Clientul meu nu va mai rezista multă vreme la o ședința de două ore, cu niște avocați pisălogi, așa că trebuie să accelerăm lucrurile.

— Cred că e cazul să ne cam grăbim, spune el blând, când intrăm pe aleea casei lui.

27

Scena ar putea fi de-a dreptul comică, dacă n-aș fi atât de neliniștit. Sunt convins că un observator neutru ar gusta umorul, dar nimeni nu zâmbeste acum în sala de judecată. Mai ales eu.

Sunt singur la masa mea de consiliu, cu teancul de moțiuni și de expuneri aranjate frumos în fața mea. Notele și referințele urgente sunt așezate pe două agende juridice, la îndemână, plasate acolo strategic. Deck stă jos în spatele meu, nu la masă, unde mi-ar putea fi de ajutor, ci pe un scaun așezat dincolo de bară, la cel puțin un metru depărtare, așa că cei din jur au impresia că sunt singur.

Mă simt foarte izolat.

Dincolo de culoarul din mijloc, masa apărării e destul de aglomerată. Leo F. Drummond stă în centru, desigur, cu fața la instanță. Lângă el, asociații, câte doi de-o parte și de alta. Drummond are șaiszeci de ani, absolvent al Facultății de Drept din Yale, cu o experiență de treizeci și șase de ani în procese. T. Pierce Morehouse are treizeci și nouă de ani, facultatea tot la Yale, unul dintre partenerii de la Trent & Brent și paisprezece ani experiență. B. Dewey Clay Hill al Treilea are treizeci și unu de ani, a terminat la Universitatea din Columbia, nu e încă partener, șase ani experiență. M. Alec Plunk Junior, douăzeci și opt de ani, doi ani de practică și face prima lui incursiune în cazul acesta pentru că, sunt sigur, a terminat facultatea la Harvard. Judecătorul Tyrone Kipler, care prezidează întrunirea, a studiat tot la Harvard. Kipler e negru. Și Plunk la fel. Avocații negri educați la Harvard sunt foarte rari la Memphis. Din întâmplare, Trent & Brent are unul dintre ei și iată-l aici, cu siguranță să încerce să facă un aranjament cu onorata instanță. Și dacă lucrurile vor decurge așa cum mă aștept, într-o bună zi vom avea și un juriu lângă ei. Jumătate din cei înscriși pe listele electorale în ținutul acesta sunt negri, așa că presupun că juriul va fi jumi-juma.

M. Alec Plunk Junior va fi de folos, speră ei, să trezească un sentiment de armonie și încredere în inima unora dintre jurați.

Dacă din juriu ar face parte, din întâmplare, o cambodgiancă, n-am nicio îndoială că Trent & Brent ar scotoci până-n străfunduri să găsească și ei una, pe care ar aduce-o la proces.

Al cincilea membru al echipei care reprezintă Marele Profit este Brandon Fuller Grone, din păcate pentru el, și în mod cu totul inexplicabil, fără numere și fără inițiale. Nu înțeleg de ce nu-și zice B. Fuller Grone, ca orice avocat de firmă mare. Are douăzeci și șapte de ani, a terminat Universitatea de Stat din Memphis, acum doi ani, ca șef de promoție și a lăsat amintiri puternice. Era deja o legendă când am început eu studiile și m-am îndopat cu cursurile lui, la examenele din anul întâi.

Fără să punem la socoteală cei doi ani ai lui M. Alec Plunk Junior pe care i-a petrecut ucenicind la un judecător federal, în jurul mesei apărării s-au strâns cincizeci și opt de ani de experiență.

Eu mi-am primit licența cu mai puțin de o lună în urmă. Personalul meu a picat examenul de admitere în barou de șase ori.

Am făcut toate aceste socoteli azi-noapte, târziu, în timp ce scotoceam prin biblioteca de la facultatea din Memphis, un loc de care, se pare, nu mă pot despărți. Firma de avocatură a lui Rudy Baylor deține impresionantul număr de șaptesprezece cărți de drept total inutile, rămase din școală.

În spatele avocaților stau doi tipi cu înfățișare anemică. Presupun că sunt funcționari executivi de la Marele Profit. Unul mi-e cunoscut. Mi se pare că a fost aici și data trecută, când cu moțiunea de anulare. Atunci nu i-am dat prea mare atenție și nici acum tipii aceștia nu mă prea interesează. Am și-așa destule pe cap.

Sunt destul de tensionat, dar dacă ar sta în fața mea judecătorul Harvey Hale, aș fi la pământ. De fapt, poate nici

n-aș mai fi aici.

Dar situația e alta. Cel care prezidează ședința e Onorabilul Tyrone Kipler. Mi-a spus ieri, la telefon, într-una dintre numeroasele noastre convorbiri din ultima vreme, că aceasta va fi prima lui zi în funcția de judecător. A semnat câteva dispoziții, a mai făcut niște treburi de rutină, dar aceasta este prima confruntare pe care o arbitrează.

După o zi de la jurământul său, Drummond a înaintat o moțiune, ca acest caz să fie mutat la Curtea Federală. Susține că Bobby Ott, agentul care a vândut polița familiei Black, a fost inclus pe lista acuzaților, pe motive total greșite. Noi credem că Ott locuiește încă în Tennessee. El este pârâtul. Familia Black, locuitori în Tennessee, reprezintă reclamantul. Trebuie să existe o diversitate completă de cetățenie, ca să fie aplicata jurisdicția federală. Ott contrazice diversitatea pentru că, pretindem noi, el locuiește aici și, numai și numai din acest motiv, cazul nu poate fi federal. Drummond a înaintat o expunere imensă, ca să-și susțină argumentația cum că Ott nu trebuie să fie acuzat.

Câtă vreme aici s-a aflat Harvey Hale, Curtea Teritorială a fost locul perfect pentru căutarea dreptății. Îndată însă ce cazul a fost preluat de Kipler, adevărul și justiția nu mai pot fi găsite decât la Curtea Federală. Lucrul cel mai uimitor în legătura cu moțiunea lui Drummond a fost timpul de expunere a ei. Kipler a luat-o ca pe un afront personal. I-am dat dreptate, în acest sens, pentru că era în favoarea mea.

Suntem cu toții gata să argumentăm moțiunile. În afară de cererea de mutare a cazului, Drummond mai are și moțiunea de siguranță a costurilor și pe cea cu sancțiunile. Aceasta din urmă m-a înfierbântat puternic, așa că am conceput și eu o moțiune de sancționare, pretinzând că moțiunea lui e frivolă și dovedește rea-voință. Bătălia dintre moțiuni devine o chestiune separată, în majoritatea proceselor, după părerea lui Deck, și mai bine n-o începi. Sunt destul de precaut cu sfaturile juridice ale partenerului meu. Își cunoaște limitele și el. Îi place să spună adesea:

„Oricine poate să frigă un păstrăv. Artă e să fii în stare să prinzi afurisitul ăsta de pește”.

Drummond se îndreaptă hotărât spre podium și își prezintă moțiunea de siguranță a plății, o chestiune minoră. Estimează că taxa va putea ajunge până la o mie de dolari, dacă se ajunge la proces și, ei bine, la naiba, el e pur și simplu îngrijorat că nici eu, nici clienții mei nu vom fi capabili să ne descurcam, în cazul în care pierdem și suntem puși la plată.

— Dați-mi voie să vă întrerup o clipă, domnule Drummond, zice judecătorul Kipler gânditor.

Își măsoară cuvintele și continuă:

— Am citit moțiunea dumneavoastră și expunerea de motive.

Le ridică din fața lui și le flutură spre Drummond:

— Vorbiți de patru minute și-mi spuneți exact ce scrie aici, negru pe alb. Aveți ceva nou de adăugat?

— Știți, onorată instanță, am dreptul să...

— Da sau nu, domnule Drummond? Știu să citesc foarte bine și pe deasupra mai și înțeleg. Iar dumneavoastră, trebuie să adaug, scrieți excelent. Dar dacă nu aveți nimic de adăugat, atunci de ce ne aflăm aici?

Sunt sigur că niciodată nu i s-a mai întâmplat una ca asta marelui Leo Drummond, dar se comportă ca și cum ar fi obișnuit.

— Pur și simplu, am vrut să vin în ajutorul instanței, domnule judecător, zice el zâmbind.

— Se respinge, rostește Kipler egal. Mai departe.

Drummond merge mai departe, fără să piardă niciun amănunt:

— Prea bine. Următoarea noastră moțiune se referă la sancțiuni. Susținem că...

— Se respinge, zice Kipler.

— N-am înțeles, vă rog.

— Se respinge.

Deck forfotește în spatele meu. Toate cele patru capete de la masa de vizavi se pleacă la unison, în timp ce se

consemnează amar aceasta întâmplare. Presupun că toți au scris cu litere mari SE RESPINGE.

— Fiecare parte a cerut sancțiuni. Resping ambele moțiuni, zice Kipler uitându-se drept în ochii lui Drummond.

Mi s-a dat astfel și mie puțin peste nas.

E o treabă serioasă să-i tai macaroana în timpul dezbaterilor unui avocat care vorbește pentru trei sute cincizeci de dolari pe oră. Drummond se uită chiorâș la Kipler, care pare deosebit de satisfăcut.

Dar Drummond are pielea groasă. Nu va lăsa niciodată să se vadă că îl irită un amărât de judecător teritorial.

— Prea bine, atunci. Să trecem mai departe. Aș dori să vă prezint cererea noastră de mutare a acestui caz la Tribunalul federal.

— Să ne lămurim, zice Kipler. Mai întâi, de ce n-ați încercat acest lucru la audierea preliminară, cu judecătorul Hale?

Drummond e pregătit pentru aceasta întrebare:

— Onorata instanță, cazul era nou și noi investigam, încă, în ce măsură era implicat Bobby Ott în această problemă. Acum că am avut mai mult timp, suntem de părere că Ott a fost acuzat numai ca să se evite jurisdicția federală.

— Așadar, dumneavoastră ați vrut de la început ca acest caz să fie judecat la Tribunalul federal?

— Da, domnule judecător.

— Chiar și pe vremea lui Harvey Hale?

— Exact, onorată instanță, spune Drummond cu sinceritate.

Pe chipul lui Kipler se citește clar că nu crede o iotă. Și nici ceilalți din sală nu par mai convinși. Acesta este însă un detaliu minor și Kipler și-a exprimat părerea.

Drummond îi dă înainte cu pledoaria lui dezlănată. A trecut prin fața a sute de judecători și nu se teme de ei. O să mai curgă multă apă pe fluviu, până când nu mă voi mai simți intimidat de tipii aceia în robe negre.

Avocatul vorbește vreo zece minute și, în timp ce

Încearcă să atingă anumite puncte deja prezentate în expunere, Kipler îl întrerupe:

— Domnule Drummond, iertați-mă, dar vă aduceți aminte că v-am întrebat numai cu câteva minute în urmă, dacă aveți ceva nou?

Drummond încremenește cu gura deschisă, holbându-se la judecător.

— Vă amintiți? întreabă Kipler. Nu sunt nici cincisprezece minute de atunci.

— Am crezut că suntem aici ca să ne argumentăm moțiunile, zice Drummond tranșant.

Vocea lui calmă începe să scârțâie.

— O, sigur că da. Dacă aveți ceva nou de adăugat sau de clarificat vreo chestiune, atunci aș fi fericit să vă ascult. Dar dumneavoastră nu faceți decât să repetați ceea ce țin eu în mână.

Arunc o privire în stânga mea și surprind imaginea câtorva chipuri îngrozitor de grave. Eroul lor e la pământ. Nu-i deloc plăcut.

Mă șochează că băieții ăștia din partea cealaltă a culoarului iau această problemă mult mai în serios decât ar fi normal. Am stat în preajma multor avocați, vara trecută, când am ucenicit la firma aceea de litigii și cazurile semănau mult între ele. Muncești din greu, încasezi un onorariu serios, dar obții rezultatele din mers. Te-așteaptă mereu încă vreo zece cazuri pe care trebuie să le rezolvi.

Simt că prin sufletele celor din stânga trece o adiere de panică, evident, nu din cauza mea. În litigiile cu societățile de asigurări, e o procedură obișnuită ca firma acuzată să angajeze doi avocați. Se prezintă totdeauna amândoi la proces. Și asta, indiferent de caz, de fapte, de rezultat, de muncă.

Dar cinci? Asta mi se pare peste puterile mele. Ceva se întâmplă. Tipii sunt speriați.

— Se respinge cererea dumneavoastră de mutare a cazului la Curtea Federală, domnule Drummond. Procesul va fi judecat aici, spune Kipler ferm, semnând deja.

Cuvintele lui nu sunt primite cu entuziasm de cealaltă parte a culoarului, deși încearcă cu toții să ascundă acest lucru.

— Altceva? Întreabă Kipler.

— Nu, onorată instanță.

Drummond își strânge documentele și coboară de pe podium. Îl privesc cu coada ochiului. Se îndreaptă spre masa apărării și se uită o clipă la cei doi funcționari de la asigurări. În ochi i se citește, fără niciun dubiu, frica. Mi se face pielea de găină.

Kipler schimbă macazul:

— Acum, acuzarea mai are două moțiuni. Prima se referă la trecerea cazului pe făgaș rapid, a doua, la grăbirea interogatoriului lui Donny Ray Black. Cele două sunt, într-un fel, legate, așa că ar fi bine să mi le prezinți deodată.

Sar în picioare.

— Sigur, onorată instanță.

Ca și cum eu aș fi sugerat altceva!

— Vă puteți limita la zece minute?

Luând în considerație carnagiul la care tocmai am fost martor, adopt imediat o altă strategie.

— Onorată instanță, expunerile mele cuprind tot ce-am avut de zis. Nu cred că am să vă spun vreo noutate.

Kipler îmi zâmbește cald. Ce avocat tânăr și deștept! Apoi, pornește îndată să atace apărarea:

— Domnule Drummond, ați obiectat în legătură cu trecerea cazului pe făgașul rapid. Din ce motive?

Masa apărării se animează dintr-o dată. În sfârșit, se ridică T. Pierce Morehouse, aranjându-și cravata.

— Onorată instanță, permiteți-mi să-mi exprim părerea că acest caz necesită o oarecare perioadă de pregătire. După părerea noastră, trecerea lui pe făgașul rapid va împovăra ambele părți.

Morehouse vorbește rar, alegându-și cuvintele cu precauție.

— Prostii! zice Kipler, uitându-se lung la el.

— Poftim?

— Am spus, prostii. Să vă întreb ceva, domnule Morehouse. Ați acceptat vreodată trecerea vreunui caz pe făgașul rapid, ca avocat al apărării?

Morehouse ezită și se mută de pe un picior pe altul.

— Păi... sigur, onorată instanță.

— Prea bine. Dați-mi numele cazului și tribunalul la care s-a judecat.

Morehouse se uită disperat la B. Dewey Clay Hill al Treilea care, la rândul lui, își întoarce privirile spre M. Alec Plunk Junior. Domnul Drummond refuză să-și ridice ochii, preferând să și-i fixeze pe filele unui dosar important.

— Onorată instanță, cred că va trebui să vă caut mai târziu, în aceasta chestiune.

— Sunați-mă pe la trei, după-masă. Dacă nu dați niciun semn, vă telefonez eu. Sunt foarte nerăbdător să aflu despre cazul acela pe care l-ați trecut pe făgașul rapid.

T. Pierce se îndoiaie din talie și expiră de parcă ar fi fost lovit în plex. Parcă aud zumzetul computerelor de la Trent & Brent în miez de noapte, căutând zadarnic cazul cu pricina.

— Da, onorată instanță, zice el slab.

— Trecerea pe făgașul rapid e la discreția mea, în exclusivitate, după cum știți. Această moțiune a acuzării se admite. Apărarea trebuie să dea răspuns în șapte zile. Apoi, va începe cercetarea, care va dura o sută douăzeci de zile, începând cu ziua de azi.

Aceste cuvinte animă puternic masa apărării. Hârțiile trec dintr-o mână în alta. Drummond și ai lui șușotesc și se încruntă unul la altul. Cei doi de la asigurări se chircesc și se apleacă dincolo de bară. Situația devine aproape comică.

T. Pierce Morehouse se ghemuiește pe scaunul de piele și își încrucișează brațele, în așteptarea următoarei moțiuni.

— Ultima moțiune se referă la expedierea depoziției lui Donny Ray Black, zice judecătorul, uitându-se fix la masa apărării. Doar nu vă veți opune, adaugă el. Care dintre

dumneavoastră, domnilor, doriți să răspundeți?

La această moțiune, am inclus și un raport de două pagini semnat de doctorul Walter Kord, în care acesta spune în termeni foarte clari că Donny Ray nu mai are mult de trăit. Răspunsul lui Drummond a fost o seamă de mișmașuri aiurite, din care reiese clar că a fost prea ocupat ca să se mai gândească și la asta. T. Pierce își desface încet brațele, vrea să zică ceva, dar intervine Kipler.

— Să nu-mi spuneți că știți mai bine în ce stare se afla băiatul, decât doctorul lui.

— Nu, domnule, zice T. Pierce.

— De asemenea, nu-mi spuneți că vă opuneți realmente acestei moțiuni.

E evident felul în care onorata instanță are de gând să pună problema, așa că T. Pierce începe s-o scalde.

— Nu e decât o chestiune de planificare, domnule judecător. N-am apucat nici măcar să ne redactăm răspunsul.

— Știu exact care va fi răspunsul dumneavoastră. Nicio surpriză, în această privință. Ați avut destul timp să redactați multe altele. Acum, fixați-mi o dată.

Își întoarce brusc privirile spre mine.

— Domnule Baylor?

— Oricând, onorată instanță. În orice zi, zic eu zâmbind. Ce bine e să nu mai ai alta treabă!

Cei cinci avocați de la masa apărării își răsfoiesc agendele negre, de parcă vor să se pună de acord asupra unei zile când vor fi liberi cu toții.

— Agenda mea de lucru e completă, onorata instanță, zice Drummond, fără să se ridice.

Viața unui avocat important gravitează în jurul unui singur lucru: calendarul proceselor. Drummond nu face decât să-i spună judecătorului și mie, cu aroganță, că în viitorul apropiat va fi prea ocupat să-și facă griji din pricina unei depoziții.

Cei patru lachei ai săi se încrunta cu toții, dau din cap și își scarpină bărbiile la unison, pentru că și programul lor e

foarte încărcat și nu pot fi liberi cu toții în același timp.

— Aveți o copie a raportului doctorului Kord? întreabă Kipler.

— Da, răspunde Drummond.

— L-ați citit?

— Da, l-am citit.

— Puneți la îndoială validitatea acestuia?

— Păi, știți...

— Vă rog să răspundeți prin da sau nu, domnule Drummond. Puneți la îndoială valabilitatea acestui document?

— Nu.

— Așadar acest tânăr va muri curând. Sunteți de acord că avem nevoie de mărturia lui, așa încât, într-o bună zi, juriul să vadă și să audă ce are el de zis?

— Bineînțeles, onorată instanță. Numai că, pentru moment, programul meu...

— Ce spuneți de joia viitoare? îl întrerupe Kipler.

La masa apărării se lasă o liniște mormântală.

— Pentru mine, e perfect, onorată instanță, dau eu cu gura.

Nimeni nu mă bagă în seamă.

— De azi într-o săptămână, spune Kipler urmărindu-i cu suspiciune.

În sfârșit, Drummond găsește ce căuta în dosar și studiază hârtia din mâinile lui.

— Luni încep un proces la Curtea Federală, onorată instanță. Aceasta este dispoziția pentru audierea preliminară, dacă vreți să-l vedeți. Estimez că va dura două săptămâni.

— Unde?

— Aici, în Memphis.

— Sunt șanse să vă înțelegeți?

— Foarte puțin probabil.

Kipler se uita o clipă la programul lui:

— Ce părere aveți de sâmbăta viitoare?

— Mie-mi convine, adaug eu din nou.

Nici acum nu mă bagă nimeni în seamă.

— Sâmbătă?

— Da, pe douăzeci și nouă.

Drummond se uită la T. Pierce și e clar că următoarea scuză îi aparține. Acesta se ridică încet, cu agenda lui neagră în mână, de parcă ar fi de aur și zice:

— Îmi pare rău, onorata instanță. Plec din oraș, la sfârșitul acela de săptămână.

— De ce?

— La nuntă.

— Nunta dumneavoastră?

— Nu, a surorii mele.

Din punct de vedere strategic, e în avantajul lor să amâne depoziția până când moare Donny Ray, ca juriul să nu-i vadă chipul emaciat și să nu-i audă glasul chinuit. Și am sentimentul că cei cinci își vor găsi scuze să nu fie liberi cu toții, nici până mor eu de bătrânețe.

Judecătorul Kipler își dă seama foarte bine.

— Depoziția se stabilește pentru sâmbătă, douăzeci și nouă, spune el. Îmi pare rău că deranjează apărarea, dar sunteți destui, ca să vă puteți descurca. Nu contează dacă lipsește unul sau doi dintre dumneavoastră.

Închide o carte, se apleacă și se sprijină în coate, rânjește spre avocații Marelui Profit și zice:

— Ei, mai e ceva?

Felul în care mârâie la ei e aproape sadic, deși el nu e o persoană meschină. Le-a respins cinci dintre cele șase moțiuni prezentate, dar argumentele lui au fost solide. Tipul mi se pare perfect. Și știu că mai sunt zile de la Dumnezeu pe care le voi petrece în sala aceasta, voi asculta alte moțiuni și depoziții și sunt sigur că mi se va da și mie peste nas.

Drummond se ridică în picioare, dă din umeri, uitându-se la foile împrăștiate pe masă. Sunt sigur că-i vine să spună: „N-am de ce să vă mulțumesc, domnule judecător” sau „De ce nu-i dați acum reclamantului un milion de dolari?”. Dar, ca de obicei, se comportă reținut, ca un avocat cu

experiență ce este.

— Nu, onorată instanță. Asta-i tot, pentru moment, zice el, ca și cum Kipler l-ar fi ajutat imens.

— Domnule Baylor? mă întrebă și pe mine.

— Nu, domnule judecător, îi răspund eu zâmbind.

Pentru o zi, ajunge. I-am făcut praf pe barosanii ăștia la prima mea încăierare legală și nu vreau să-mi forțez norocul. Împreună cu Tyrone aici de față le-am cam tras șuturi.

— Prea bine, atunci, zice el, lovind ușor cu ciocănelul în masă. Ședința ia sfârșit. Și dumneavoastră, domnule Morehouse, nu uitați să mă sunați, ca să-mi spuneți despre cazul acela mai vechi când ați cerut trecerea pe făgașul rapid.

T. Pierce mârâie încurcat.

28

Prima luna de afaceri cu Deck s-a soldat cu niște rezultate uimitoare. Am strâns o mie două sute de dolari din onorarii - patru sute de la Jimmy Monk, un hoț de magazine pe care Deck l-a adus repede în fața Tribunalului municipal, două sute dintr-un caz dubios de care partenerul meu a făcut rost prin nu știu ce metode obscure și cinci sute în urma rezolvării dosarului cu compensația pentru un muncitor, pe care Deck l-a subtilizat din biroul lui Bruiser, în ziua când ne-am luat tălpășița. Diferența de o sută de dolari i-am luat din redactarea unui testament pentru o pereche de vârstă mijlocie care a nimerit întâmplător în biroul nostru. Voiau să cumpere antichități și au luat-o greșit pe scări. M-au găsit moțând la biroul meu. A fost o vizită plăcută. Din vorbă-n vorbă, am ajuns să le fac testamentul. Mi-au plătit în numerar, ceea ce eu i-am raportat neîntârziat lui Deck, contabilul nostru. Primul meu onorariu a fost obținut în mod cinstit.

Am cheltuit cinci sute pe chirie, patru sute pe rechizite și pe cărți de vizită, vreo cinci sute cincizeci pe racorduri și izolații, opt sute pe instalarea sistemului telefonic împreună cu prima taxă lunară, trei sute prima rată pentru birouri și alt mobilier procurat de la proprietar, două sute la barou, trei sute pe tot felul de mărunțișuri greu de precizat, șapte sute cincizeci pe un fax, patru sute pentru montare și pentru prima taxă lunară a unui computer ieftin și cincizeci de dolari pentru o reclamă într-un restaurant local.

Am cheltuit în total patru mii două sute de dolari. Din fericire, cea mai mare parte a acestei sume s-a dus pe obiecte pe care nu vom mai da bani de acum înainte. Deck a calculat totul la centimă. Prevede că luna viitoare vom avea de plată nouă sute de dolari. Se preface că e extrem de mulțumit de cum ne merg treburile.

E greu să nu fii contaminat de entuziasmul lui. Pur și simplu, locuiește la birou. E necăsătorit, departe de copii și

trăiește într-un oraș străin. Nu mi-l pot imagina distrându-se prea mult. Singura lui plăcere, de care mi-a vorbit în trecut, sunt cazinourile din Mississippi.

Vine la muncă cam cu o oră după mine și își petrece dimineața la birou, la telefon, sunând pe cine știe cine. Sunt sigur că cerșește cazuri, caută rapoarte despre accidente sau urzește câte ceva cu oamenii lui. Mă întrebă mereu dacă n-am ceva de bătut la mașină. Ne-am dat seama că e cel mai bun dactilograf dintre noi doi și e gata oricând să-mi scrie scrisorile sau actele. Se repede să răspundă la telefon, se duce după cafea, mătură, are grijă să facă copiile la tipografie. Deck n-are orgolii și vrea să mă facă fericit.

Nu studiază pentru examenul de admitere în barou. Am adus o dată vorba, dar el a schimbat imediat subiectul.

Spre sfârșitul dimineții, de obicei plănuiește să plece pe undeva să se ocupe de vreo afacere misterioasă. Sunt sigur că are tot felul de surse, probabil falimente sau ceva pe la Tribunalul municipal, unde găsește persoane care au nevoie de avocați. Nu discutăm despre aceste lucruri. Spre seară, își face rondul prin spitale.

Nu ne-au trebuit decât câteva zile până când ne-am separat fiecare în biroul său și ne-am stabilit îndatoririle. Deck e de părere că ar trebui să-mi petrec cea mai mare parte a zilei hoinărind prin nenumăratele săli de tribunal, căutând clienți. Simt că e dezamăgit, din cauză că m-am liniștit. S-a saturat de întrebările pe care i le pun cu privire la etică și la strategie. Lumea în care se învârte el e dură, plină de o mulțime de avocați înfomețați care știu cum să lupte pentru existență. Dacă nu-ți miști fundul din birou toată ziua, vei muri de foame. Nu-ți poți atrage cazurile bune rugându-te să vină ele la tine.

Pe de altă parte, Deck are nevoie de mine. Eu am licență și pot practica dreptul. Împărțim noi banii în mod egal, dar nu e un parteneriat cinstit. Își dă seama că nu e de neînlocuit, din acest motiv face toată corvoada cu dragă inimă. Pe Deck nu-l deranjează deloc să alerge după

ambulanțe, să bântuie prin tribunalele federale sau să se ascundă prin spitale, la urgență, pentru că îi convine un aranjament prin care ia cincizeci la sută. Oricum, n-ar putea găsi un aranjament mai bun nicăieri.

Nu trebuie decât să pui mâna pe ceva baban. Cuvintele acestea le auzi adesea în meseria noastră. Un caz măreț și poți să ieși din afaceri. Acesta e unul dintre motivele pentru care avocații se dau atâta peste cap, de aceea publică reclame colorate prin ziare și pe afișiere, pe autobuze și dau telefoane cerșind clienți. Te ții de nas, nu ții cont de duhoarea faptelor tale, te faci că nu vezi disprețul și snobismul avocaților de la firmele mari. Pentru că nu e nevoie decât să pui mâna pe un singur caz.

Deck e hotărât să găsească așa ceva, pentru mica noastră firmă.

În timp ce el umblă de colo-colo prin Memphis, eu reușesc să fac câte ceva. În jurul Memphisului, exista cinci așezări urbane mai mici și fiecare dintre ele are câte un tribunal municipal, unde se obișnuiește să fie numiți avocați tineri care să-i reprezinte pe acuzați în procesele penale. Judecătorii și procurorii sunt tot tineri și lucrează cu jumătate de normă. Majoritatea au absolvit Universitatea de Stat din Memphis, majoritatea lucrează pentru mai puțin de cinci sute de dolari pe lună. Au birouri de avocatură prin mahalale și își petrec câteva ore pe săptămână împărțind dreptatea printre răufăcători. Am trecut pe la acești colegi, le-am zâmbit și le-am captat bunăvoința, le-am spus că am nevoie de lucru la tribunalele lor și rezultatul a fost destul de indecis. Am fost numit să reprezint șase amărâți, acuzați de tot felul de delictе, de la deținere de droguri la furturi minore și la perturbarea liniștii publice. Voi fi plătit cu maximum o sută de dolari pentru fiecare caz și toate trebuie să fie rezolvate în timp de două luni. Voi pierde cam patru ore pentru fiecare caz, în discuțiile cu clienții, cu negocierile cu procurorii și cu drumurile la tribunal. Aceasta înseamnă douăzeci și cinci de dolari pe oră, fără a mai pune la socoteală taxele.

Dar cel puțin am o preocupare și un oarecare câștig. Întâlnesc oameni, împart cărți de vizită și le spun noilor mei clienți să le povestească prietenilor lor că eu, Rudy Baylor, pot să le rezolv problemele juridice. Mă cutremur când mă gândesc ce probleme ar putea avea amicii lor. Numai mizerie: divorțuri, insolvabilitate și alte delikte penale. Viață de avocat.

Deck vrea să ne facem publicitate când ne vom putea permite. E de părere că ar trebui să ne declaram specialiști în vătămare corporală și să apărem la televiziunea prin cablu, unde să ne prezentăm spoturile dimineața devreme, ca să prindem clasa muncitoare la micul dejun, înainte să fie mutilați. A mai depistat și un post al negrilor cu muzica rap, nu că s-ar da în vânt după așa ceva, dar este foarte popular și, să nu-ți vină să crezi, încă nu s-a băgat niciun avocat cu asemenea reclame. Ce mai găselniță: avocați rapperi!

Să ne-ajute Dumnezeu!

Îmi place să pierd vremea pe la Registratura generală, să flirtez cu funcționarele, tatonând în dreapta și-n stânga. Dosarele juridice sunt publice și indicele lor sunt computerizate. Îndată ce am învățat să lucrez cu computerul, am depistat vechile cazuri de care s-a ocupat Leo F. Drummond. Ultimul datează de acum optsprezece luni, iar cel mai vechi, de opt ani. N-a mai reprezentat niciodată Marele Profit, dar a apărat tot felul de societăți de asigurări. De fiecare dată a ajuns la proces și a obținut verdicte favorabile clienților lui.

În ultimele trei săptămâni, mi-am petrecut multe ore studiind aceste dosare, scriind pagini întregi de notițe și făcând sute de copii. Tot de aici mi-am pregătit o listă lungă de interogatorii, întrebări scrise pe care și le trimit reciproc cele două părți în conflict, așteptând răspunsul tot în scris și sub jurământ. Există nenumărate moduri de a aborda aceste chestionare și m-am trezit că mi-l concep pe al meu după modelul lui. Am mai făcut, tot ca în dosarele

acelea, o listă de documente pe care să le solicit Marelui Profit. În câteva cazuri, adversarii lui Drummond au fost foarte buni, în altele însă, destul de jalnici. Indiferent de situație, el a reușit să iasă totdeauna deasupra.

Îi studiez pladoariile, expunerile, moțiunile, rezultatele cercetărilor scrise și răspunsurile primite de la reclamanți. Îi citesc depozițiile, noaptea, în pat. Învăț pe de rost cererile lui preliminară proceselor. Îi studiez până și scrisorile adresate tribunalului.

După o lună de șoșele și momenele, reușesc până la urmă să-l conving pe Deck să facă o călătorie rapidă în Atlanta. A stat două zile acolo băgându-și nasul peste tot. A dormit două nopți prin moteluri ieftine. Excursia a avut un caracter strict profesional.

Astăzi s-a întors cu vestea pe care o așteptam. Averea domnișoarei Birdie depășește puțin patruzeci și două de mii de dolari. Cel de-al doilea soț al său l-a moștenit, într-adevăr, pe un frate de-al lui nebun, din Florida, dar partea lui a fost de mai puțin de un milion de dolari. Înainte să se căsătorească cu domnișoara Birdie, Anthony Murdine a mai avut două neveste care i-au făcut șase copii. Aceștia, împreună cu avocații și cu fiscul i-au devorat aproape întreaga avere. Domnișoara Birdie a primit patruzeci de mii și, din motive necunoscute, i-a lăsat în păstrare la o bancă mare din Georgia. După cinci ani de investiții curajoase, suma i-a crescut cu aproximativ două mii de dolari.

Numai o parte a dosarului a fost pus la secret, așa că Deck a putut să-și bage nasul și să tragă de limbă destule persoane, ca să afle ce voia.

— Îmi pare rău, zice el, după ce-mi prezintă descoperirile făcute și îmi dă câteva copii de-ale hotărârilor judecătorești.

Sunt dezamăgit, dar nu surprins.

Inițial, s-a stabilit ca depoziția lui Donny Ray să aibă loc la noul nostru sediu, ceea ce mi-a creat o stare de

puternică emoție. Nu că eu și Deck am lucra în mizerie, dar birourile sunt mici și practic goale. Nu avem nici perdele la ferestre. Apa de la toaletă nu funcționează decât din când în când.

Nu mi-e rușine de biroul meu. De fapt, e chiar pitoresc. Un birou modest, de început, pentru un tânăr vultur al legii în ascensiune. Numai că băieții de la Trent & Brent au să strâmbe din nas. Sunt obișnuiți cu luxul și mă gândesc cu groază că va trebui să le suport snobismul, când vor poposi aici, în mahala. Nu avem scaune suficiente, ca să le înghesuim în jurul mesei de ședințe.

Vineri, cu o zi înainte de depoziție, Dot îmi spune că Donny Ray nu se mai poate scula din pat, așa că nu are cum să mai plece de acasă. Și-a făcut prea multe griji în legătură cu declarația lui și asta l-a epuizat. Dacă Donny Ray nu mai poate părăsi casa, atunci e clar unde va fi dată depoziția. Îl sun pe Drummond care îmi spune că nu poate fi de acord să luăm declarația acasă la clientul meu. Zice că legea e lege, așa că va trebui să amânăm totul și să-i anunț și pe ceilalți. Îi pare extrem de rău că s-a întâmplat așa. Sigur, lui i-ar plăcea să amânăm depoziția până după funeralii. Îi închid telefonul și îl sun pe judecătorul Kipler. După câteva minute, acesta îl caută pe Drummond și după câteva schimburi de replici se stabilește că depoziția va avea loc acasă la Dot și Buddy Black. Ciudat, Kipler plănuiește să fie și el de față. E un lucru extrem de neobișnuit, dar are motivele lui. Donny Ray e grav bolnav și asta s-ar putea să fie ultima noastră șansă să-l mai audiem. Din acest motiv, timpul reprezintă ceva hotărâtor acum. În timpul depozitiilor, se întâmplă să izbucnească scandaluri uriașe și atunci e căutat judecătorul la telefon, ca să tempereze spiritele. În asemenea situații, dacă judecătorul nu e găsit și dacă disputa nu se clarifică atunci întâlnirea se amână și se reprogamează. Kipler bănuiește că Drummond et Co. vor încerca să întrerupă procedura, începând o dispută fără rost, apoi vor pleca de-acolo în trombă.

Dar dacă Kipler e de față, depoziția se va desfășura fără incidente. Va admite sau va respinge obiecțiile și nu-l va lăsa pe Drummond să miște. În plus, zice el, e sâmbătă și nu are altceva de făcut.

De asemenea, cred că se teme și pentru mine, fiindcă sunt la prima mea depoziție. Are motive serioase să fie îngrijorat.

Vineri noaptea, n-am închis un ochi, încercând să-mi imaginez cum am putea lua depoziția acasă la familia Black. Acolo e întuneric, umezeală și lumina foarte proastă, ceea ce e problematic, pentru că mărturia lui Donny Ray va fi trasă pe bandă video. Juriul trebuie să vadă cât de jalnic arată. În casă nu există instalație de aer condiționat și temperatura se ridică până la treizeci și cinci de grade. Mi-e greu să-mi imaginez cinci sau șase avocați și un judecător, împreună cu o grefieră și un operator la Donny Ray, așezați undeva, cât de cât confortabil.

Am avut coșmaruri cu Dot înăbușindu-ne în nori de fum albăstrui și cu Buddy aruncând la sticle goale de gin în fereastră. N-am dormit nici trei ore.

Sosesc la familia Black cu o oră înainte de depoziție. Casa pare mai mică și mai încinsă ca de obicei. Donny Ray stă în pat. Are moralul ceva mai ridicat și pretinde că e gata de confruntare. Am discutat ore întregi despre momentul acesta, iar cu o săptămână în urmă i-am dat o listă completă a întrebărilor mele și alta cu cele pe care cred că i le va pune Drummond. Spune că e pregătit și îl simt nerăbdător și ușor agitat. Dot fierbe cafea și spală pereții. Trebuie să vină un grup de avocați și un judecător la ea, în vizită. Donny Ray îmi spune că a făcut toată noaptea curățenie. Buddy trece și el prin salon, tocmai când mut o canapea. E spălat și curat. Cămașa imaculată nu-i atârână din pantaloni. Nu-mi dau seama cât o fi trebuit Dot să-l înjure și să țipe ca să obțină un asemenea efect.

Clienții mei încearcă să fie prezentabili. Sunt mândru de ei.

Deck sosește cu tot felul de echipamente. A împrumutat

o cameră video veche de la un prieten. E de cel puțin trei ori mai mare decât modelele actuale. Mă asigură însă că va funcționa cum trebuie. E prima oară când îi întâlnește pe soții Black. Se uită cu toții neîncredători la el, mai ales Buddy care are sarcina să ștergă praful de pe o măsuță de cafea. Deck inspectează salonașul, camera de zi și bucătăria și îmi șoptește că nu e destul loc. Aduce un trepied în salonaș, se împiedică de o etajeră cu reviste, ceea ce-l face pe Buddy să se uite urât la el.

În cameră au fost înghesuie măsuțe și taburete și alte mobile de pe la începutul anilor șazeci, pline de tot felul de bibelouri ieftine. E din ce în ce mai cald.

Sosește judecătorul Kipler, face cunoștință cu toți, începe să transpire și după un minut rostește:

— Hai să mergem puțin afară.

Leșim pe ușa de la bucătărie pe terasa pavată cu cărămidă. Lângă gardul din spate, în partea opusă automobilului lui Buddy, se află un stejar plantat probabil când a fost terminată casa. E tare plăcut să stai la umbra lui. Eu și Deck îl urmărim pe Kipler prin iarba proaspăt cosită, dar negreblată. Când trece prin fața Fairlane-ului lui Buddy cu pisicile pe parbriz, judecătorul se uită la automobil.

— Ce-ar fi să stăm aici? mă întreabă el, în momentul în care ajungem sub copac.

De-a lungul gardului e un rând de tufe atât de des, încât nu te poate zări nimeni de pe lotul vecin. În centrul acestui desiș sălbatic cresc patru pini înalți care blochează dimineața pătrunderea razelor solare dinspre răsărit, ceea ce face din zona aceasta de sub stejar un loc plăcut. Cel puțin deocamdată. E destulă lumină.

— Mie-mi place, spun eu, deși, în experiența mea extrem de limitată, n-am auzit niciodată de vreo depozitie în aer liber.

Rostesc repede în gând o rugăciune, mulțumind pentru prezența judecătorului Kipler aici.

— Avem cablu destul? întreabă el.

— Da. Am adus cablu de rezervă, spune Deck,

învârtindu-se deja prin iarbă. Are treizeci de metri.

Întregul lot are mai puțin de douăzeci și cinci de metri lățime și aproximativ treizeci de metri lungime. Grădina din față e mai mare decât cea din spate, așa că terasa nu e prea departe. Și nici automobilul. E chiar foarte aproape. Gheare, pisica de pază, stă cocoțată maiestuos pe capotă, urmărindu-ne precaută.

— Hai să aducem niște scaune, spune Kipler, preluând comanda.

Își suflecă mânecile. Dot, judecătorul și cu mine aducem cele patru scaune din bucătărie, în timp ce Deck se luptă cu cablul de rezervă și cu echipamentul. Buddy a dispărut. Dot ne permite să-i folosim mobilierul de pe terasă, apoi găsește într-o magazie trei scaune de grădină pătate și mucegăite.

Din cauza efortului, în câteva minute atât Kipler cât și eu suntem learcă de sudoare. Pe lângă asta, am și atras atenția. Câțiva vecini și-au făcut apariția din bârlogul lor și ne cercetează curioși. Ce caută bărbatul acela negru în ginși, care cară scaune sub stejarul familiei Black? Dar creatura aceea mică, cu cap mare, care se luptă cu un cablu electric, și se tot împiedică în el? Ce se întâmplă aici?

Cu câteva minute înainte de ora nouă, sosesc două grefiere. Din nefericire, le deschide Buddy. Sunt gata-gata să plece. Noroc că le salvează Dot și le conduce prin casă spre grădina din spate. Bine că poartă pantaloni și nu fustă. Încep să discut cu Deck despre echipament și despre alimentarea electrică.

Drummond sosește împreună cu echipa lui la nouă fix. N-a adus decât doi avocați cu el, pe B. Dewey Clay Hill al Treilea și pe Brandon Fuller Grone, care sunt îmbrăcați ca doi gemeni: sacouri bleumarin, cămăși albe de bumbac, pantaloni kaki scrobiți, pantofi sport. Numai cravatele nu le sunt la fel. Drummond nici nu și-a pus cravată.

Ne găsim în grădina din spate și par uimiți de peisaj. În momentul acesta, Kipler și cu mine suntem uzi learcă și murim de căldură, dar nu ne pasă ce gândesc ei despre noi.

— Numai trei? întreb eu, numărându-i.

Dar echipa apărării nu pare amuzată.

— Așezați-vă aici, zice Onorabilul, arătând spre trei scaune de bucătărie. Aveți grijă la cabluri.

Deck și-a înșirat sârmele în jurul stejarului, iar Grone pare cel mai înfricoșat de posibilitatea electrocutării.

Dot și cu mine îl cărăm pe Donny Ray din pat, prin casă, până în grădină. E extrem de slăbit și încearcă din răsuputeri să se țină pe picioare. Când ne apropiem de stejar, mă uit atent la Leo Drummond care îl vede pe Donny Ray pentru prima oară. Chipul lui îngâmfat rămâne imobil și-mi vine să-i arunc în față ceva de genul: „Uită-te bine, Drummond. Ca să vezi ce-au făcut clienții tăi.” Dar nu e vina lui Drummond. Hotărârea de a respinge cererea a fost luată de cineva încă necunoscut, de la Marele Profit, cu mult înainte ca Drummond să afle de asta. Numai că el este persoana cea mai la îndemână, asupra căreia pot să-mi revărs toată ura.

Îl așezăm pe Donny Ray într-un balansoar plin de perne. Dot le aranjează și le potrivește, fără să se grăbească, ca să fie sigură că fiul ei stă cât mai confortabil cu puțință. Băiatul respiră greu și fața îi e plină de transpirație. Arată mai rău ca oricând.

Îl prezint politicos celor de față: judecătorului Kipler, celor două grefiere, lui Deck, lui Drummond și celor doi de la Trent & Brent. E prea slăbit ca să le întindă mâna, așa că nu face decât să dea din cap și se străduiește să surâdă.

Îndreptăm camera de luat vederi spre chipul lui. Obiectivul e la aproape un metru și jumătate depărtare. Deck încearcă să focalizeze imaginea. Una din grefiere a studiat operatoria și caută să-l dea la o parte pe Deck, să se ocupe ea de filmare. Nu va fi înregistrat decât Donny Ray. Se vor auzi și vocile celorlalți, dar juriul nu va vedea decât chipul lui.

Kipler mă pune în dreapta băiatului, iar pe Drummond, în stânga. Judecătorul însuși se așază lângă mine. Luăm loc cu toții și ne îndreptăm scaunele spre martor. Dot stă în

picioare, la vreo doi metri în spatele camerei video, urmărind fiecare mișcare a fiului ei. Vecinii mor de curiozitate și se apleacă peste gardul de lanțuri de la nici șase metri depărtare. De la un radio de pe stradă se revarsă glasul puternic al lui Conway Twitty, dar, deocamdată, nu deranjează. E sâmbătă dimineața și prin împrejurimi răsună ecoul mașinilor de tuns iarba și tufișurile.

Donny Ray ia o gură de apă și încearcă să nu-i bage în seamă pe cei patru avocați și pe judecătorul care îl fixează cu privirea. Scopul acestei depoziții este foarte clar: trebuie ca juriul s-o audă chiar din gura lui; iar în momentul în care va începe procesul, el nu va mai fi. Trebuie să le trezească mila. Nu cu mulți ani în urmă, depoziția lui ar fi fost prezentată într-o manieră normală. Întrebările și răspunsurile ar fi fost înregistrate de o grefieră care le-ar fi bătut apoi frumos la mașină, iar la proces le-am fi citit juriului. Dar și-a făcut apariția tehnologia. Acum, multe depoziții, mai ales cele ale martorilor muribunzi, sunt înregistrate pe bandă video. La sugestia lui Kipler, depoziția lui Donny Ray va fi și stenografiată, după procedura standard. Lucrul acesta va permite ambelor părți, precum și judecătorului, să se refere repede la ea, fără să fie nevoie să se mai uite la toată banda video.

Costul acestei depoziții depinde de mărimea ei. Grefierile stabilesc suma în funcție de numărul de pagini, așa că Deck m-a sfătuit să-mi pun întrebările cu eficiență. Noi suntem cei care am cerut înregistrarea, prin urmare, vom și plăti. După părerea lui, va trebui să dăm vreo patru sute de dolari. Orice litigiu te costă.

Kipler îl întreabă pe Donny Ray dacă e gata să răspundă, apoi le instruiește pe grefiere cum să-l pună să jure. El promite să spună adevărul. O dată ce e martorul meu, iar înregistrarea se va constitui în probă, situația va fi de cu totul altă natură decât în cazul expedițiilor deșucheate în căutare de clienți. Examinarea mea directă trebuie să se conformeze preceptelor unei mărturii. Sunt într-o stare de

nervi cumplită, dar mă liniștește mult prezența lui Kipler.

Îl întreb pe Donny Ray numele, adresa, data nașterii, câteva lucruri despre părinții și familia lui. Chestiuni de bază, ușoare și pentru el și pentru mine. Răspunde rar, uitându-se la aparatul de filmat, exact cum l-am instruit. Cunoaște fiecare întrebare pe care i-o voi pune eu, precum și mare parte dintre cele pe care s-ar putea să i le adreseze Drummond. Stă cu spatele la trunchiul stejarului - un fundal frumos. Din când în când, își tamponează fruntea cu o batistă și nu ia în seamă privirile curioase ale micului nostru grup.

Deși nu i-am spus să încerce să pară cât mai bolnav și mai slăbit, aceasta este, cert, impresia generală. Sau, poate, Donny Ray nu mai are decât câteva zile de trăit.

Drummond, Grone și Hill își țin agendele juridice pe genunchi, la numai câțiva centimetri în fața mea, încercând să nu piardă niciun cuvânt rostit de băiat. Mă întreb ce onorariu or cere pentru depozitiile luate sâmbăta. Nu trece mult, și vestoanele bleumarin sunt scoase, iar cravatele desfăcute.

Deodată, în timpul unei pauze mai lungi, ușa din spate se deschide și pe terasă apare Buddy, clătinându-se. Și-a schimbat cămașa, acum poartă un pulover de casă roșu, pătat, și ține în mână o pungă sinistră, de hârtie. Încerc să mă concentrez asupra martorului, dar nu mă pot abține să-l urmăresc pe Buddy cu coada ochiului cum traversează curtea, aruncându-ne priviri suspicioase. Știu exact unde se duce.

Portiera din față a Fairlane-ului este deschisă, iar el se așază pe locul șoferului, în timp ce pisicile sar dinăuntru pe toate ferestrele. Chipul lui Dot se crispează și se uită neliniștită la mine. Dau repede din cap, ca și cum i-aș zice: „Lasă-l în pace. E inofensiv”. Îi vine să-l omoare.

Vorbesc cu Donny Ray despre anii de școală, despre serviciu, despre faptul că nu a plecat niciodată de acasă, că nu a figurat pe listele electorale ca votant, că nu a avut necazuri cu legea. Nu e nici pe departe atât de dificil pe cât

Îmi imaginam azi-noapte, pe când mă legănam în hamac. Vorbesc ca un adevărat avocat.

Îi pun o serie de întrebări pe care le-am pregătit îndelung cu el despre boală și despre tratamentul ce i-a fost refuzat. O fac cu mare atenție, pentru că nu e în stare să repete nimic din ceea ce i-a spus doctorul și nici să speculeze sau să-și exprime vreo idee în aceasta privință. Ar suna a improvizație. Partea aceasta va fi completată de alți martori, la proces. Cel puțin, așa sper. Ochii lui Drummond scapără. Soarbe fiecare răspuns, îl analizează repede, apoi așteaptă ceea ce urmează. E absolut imperturbabil.

Puterile fizice și mentale ale lui Donny Ray au și ele o limită. Apoi mai depinde și de cât vrea juriul să vadă. Termin în douăzeci de minute, fără ca partea adversă să-mi adreseze vreo obiecțiune. Deck îmi face cu ochiul cum că aș fi cel mai grozav.

Se prezintă apoi Leo Drummond, pentru înregistrare, și explică pe cine reprezintă și cât de mult regretă că se află aici. Nu i se adresează lui Donny Ray, ci, mai degrabă, juriului. Are un glas dulce și condescendent, ca un om copleșit de milă.

Doar câteva chestiuni. Îl întrebă pe Donny Ray cu blândețe dacă a părăsit vreodată domiciliul, fie și numai pentru o săptămână sau o lună, ca să locuiască în altă parte. O dată ce a trecut de optsprezece ani, le-ar plăcea să audă că a plecat de acasă. În felul acesta, polița părinților lui n-ar mai fi valabilă și pentru el.

Donny Ray răspunde invariabil, politicos și chinuit: „Nu, domnule”.

Drummond face referiri scurte la alte feluri de acoperiri, cum ar fi polițe medicale achiziționate personal sau prin contract de angajare la vreo companie oarecare. Donny Ray răspunde la fel: „Nu, domnule”.

Situația e cam ciudată, dar Drummond a trecut prin multe. Nu încapă nicio îndoială că a luat mii de depoziții la viața lui și știe să fie atent la ceea ce spune. Jurații vor percepe și cea mai mică urmă de duritate în atitudinea sa

față de tânărul acesta muribund. De fapt, e o ocazie minunată ca Drummond să intre puțin pe sub pielea juriului, dovedind că se simte realmente impresionat de bietul Donny Ray. În plus, știe că nu are de aflat cine știe ce informații importante. Și-atunci, de ce să-l chinuiască?

Drummond termină în mai puțin de zece minute. Eu nu mai am nicio întrebare. Depoziția s-a terminat. Așa zice Kipler. Dot îi șterge repede fața fiului său cu o cârpă umedă. Acesta se uita interogativ la mine, iar eu îi fac un semn cum că a ieșit excelent. Avocații apărării își strâng în liniște sacourile și servietele și se scuză. Abia așteaptă să plece. Eu, la fel. Judecătorul Kipler începe să care scaunele în casă, uitându-se la Buddy, în timp ce trece pe lângă automobil. Gheare s-a cocoțat în mijlocul capotei, gata de atac. Sper că nu fie vărsare de sânge. Dot și cu mine îl conducem pe Donny Ray spre casă. Când să trecem pragul, mă uit în stânga. Deck îi lămurește pe cei de lângă gard, le împarte cărțile mele de vizită, ca un băiat de gașcă ce e.

29

Deschid ușa apartamentului meu și dau peste o femeie care răsfoiește o revistă. Când mă vede, tresare puternic și o scapă din mână. Rămâne cu gura căscată.

— Cine ești? aproape că urlă ea.

Nu pare să fie o hoată.

— Eu locuiesc aici. Cine naiba ești dumneata?

— O, Doamne! zice ea, gâfâind exagerat și ducându-și mâna la inimă.

— Ce cauți aici? întreb eu din nou, furios de-a dreptul.

— Sunt soția lui Delbert.

— Cine naiba e Delbert? Și cum ai intrat aici?

— Da' dumneata cine ești?

— Sunt Rudy. Și locuiesc aici. E reședința mea.

Își rotește ochii în jur, de parcă ar spune: „Grozavă reședință, n-am ce zice!”

— Birdie mi-a dat cheia și mi-a permis s-arunc o privire.

— Nu-i adevărat!

— Ba da!

Scoate repede o cheie din buzunarul pantalonilor ei strâmți și mi-o flutură pe la nas. Închid ochii și-mi vine s-o strâng de gât pe domnișoara Birdie.

— Mă cheamă Vera și sunt din Florida. Am venit în vizită pe la Birdie doar câteva zile.

Acum îmi amintesc. Delbert este fiul cel mic al domnișoarei Birdsong, cel pe care nu l-a mai văzut de trei ani, nu sună și nu scrie niciodată. Nu-mi amintesc dacă Vera e cea despre care domnișoara Birdie spune că e o târfă, dar termenul i se potrivește de minune. Are în jur de cincizeci de ani și pielea tăbăcită, de bronz, a celor care adoră soarele Floridei; buze portocalii, strălucitoare, pe un chip arămiu, îngust; brațele ofilite. Pantaloni scurți, strânși peste niște picioare lungi, subțiri și fleșcăite, generos bronzate. Sandale galbene, oribile.

— N-ai niciun drept să intri aici, rostesc eu, încercând să-

mi păstrez cumpătul.

— Hai sictir!

Când trece pe lângă mine, mă izbește un miros de parfum ieftin, amestecat cu ulei de nucă de cocos.

— Birdie vrea să vorbească cu dumneata, pufnește ea și iese.

O aud cum tropăie cu sandalele pe scări.

Domnișoara Birdie stă pe canapea cu brațele încrucișate, holbându-se la altă vechitură idioată, fără să-i bage în seamă pe cei din jur. Vera scotocește prin frigider. La masa din bucătărie, stă altă creatură întunecată, un bărbat cu părul făcut permanent, prost vopsit, cu favoriți la Elvis. Poartă ochelari cu ramă de aur. La ambele încheieturi, brățări din același metal. Un filfizon tipic.

— Dumneata trebuie să fii avocatul, zice el, în timp ce închid ușa.

În fața lui, pe masă, se află niște hârtii pe care, se pare, le-a studiat până acum.

— Mă numesc Rudy Baylor, zic eu, stând în picioare la celalalt capăt al mesei.

— Eu sunt Delbert Birdsong, mezinul lui Birdie.

Are spre șazeci de ani și încearcă cu disperare să pară de patruzeci.

— Încântat de cunoștință.

— Da, într-adevăr, e o mare plăcere.

Îmi face semn spre un scaun.

— la loc.

— De ce?

Oamenii aceștia sunt aici de câteva ore. Atmosfera din încăpere e foarte încărcată. De unde mă aflu, văd ceafa domnișoarei Birdie. Nu-mi dau seama dacă ne ascultă pe noi sau e atentă la televizorul dat încet.

— Pur și simplu, încerc să fiu amabil, zice Delbert, ca și cum el ar fi stăpânul casei.

Vera nu găsește nimic în frigider, așa că se hotărăște să ni se alăture.

— A urlat la mine, miorlăie ea. A zis să ies din

apartamentu' ăla al lui. Ca un mitocan.

— Așa e? mă întreabă Delbert.

— La naiba! Bineînțeles că-i așa. E reședința mea și vă rog pe amândoi să nu mai intrați la mine.

Își smucește umerii, în semn că știe el cum e cu legea.

— E a mamei mele, zice el.

— Întâmplător, e și proprietărea mea. Plătesc o chirie lunară.

— Cât?

— Asta nu-i treaba dumitale, domnule! Nu-mi amintesc să-ți fi văzut numele în cartea de imobil.

— După părerea mea, merită vreo patru-cinci sute de dolari pe lună.

— Bun. Alte păreri?

— Da, ești un șmecheraș!

— Altceva? Soția dumitale mi-a spus că domnișoara Birdie vrea să mă vadă.

Rostesc aceste cuvinte suficient de tare, ca să fiu auzit de domnișoara Birdie, dar ea nici nu se clinește.

Vera se așază pe un scaun pe care și-l trage brusc alături de Delbert. Se uită semnificativ unul la altul. Rupe colțul unei foi de hârtie, apoi el își potrivește ochelarii. Ridică ochii spre mine și zice:

— Ți-ai băgat nasul în testamentul maică-mii, nu-i așa?

— Asta mă interesează pe mine și pe domnișoara Birdie.

Mă uit pe masă și recunosc testamentul. Mi se pare că e cel pregătit de avocatul ei dinainte. Asta mă dă peste cap, pentru că domnișoara Birdie a susținut totdeauna că niciunul din fiii ei nu știe de bani. Iar din testament reiese clar că e vorba de vreo douăzeci de milioane de dolari. Acum, Delbert a aflat totul. Citește documentul acesta de câteva ore. După câte îmi amintesc, la paragraful trei scrie că lui îi revin două milioane.

Ceea ce mă îngrijorează însă și mai mult e modalitatea prin care Delbert a pus mâna pe acest testament. Domnișoara Birdie nu i l-ar fi dat niciodată de bunăvoie.

— Ești, într-adevăr, un șmecheraș, zice el. Te mai miri de

ce oamenii urăsc avocații. Trec și eu pe-acasă, să văd ce mai face mama și mă trezesc că stă cu un pârlit de avocat. Cum să nu intru la bănuielei?

Tot ce se poate!

— Eu locuiesc în apartamentul acela, îi răspund. E reședința mea și ați găsit-o încuiată. Dacă mai intrați, chem poliția.

Deodată îmi amintesc că am și eu o copie a testamentului domnișoarei Birdie, într-un dosar de sub pat. N-aveau cum să dea de el. Mi se face rău la gândul că aș fi vinovat că s-a descoperit documentul acela confidențial. Nici nu-i de mirare că domnișoara Birdie nu-mi acordă nicio atenție.

Habar n-am ce-a scris ea în testamentele anterioare, ca să-mi dau seama dacă Delbert și Vera sunt fericiți la gândul că vor fi milionari, sau dacă îi supără că nu primesc mai mult. Iar eu n-am cum, pentru nimic în lume, să le spun adevărul. Ca să fiu sincer, nici nu vreau.

La amenințarea mea cu poliția, Delbert pufnește disprețuitor.

— Te întreb din nou, zice el, încercând fără succes să îl imite pe Brando în *Nașul*, ai pregătit alt testament pentru mama?

— E mama dumitale. Întreab-o.

— Nu vrea să ne spună nimic, se amesteca și Vera.

— Foarte bine. Atunci, nici eu nu am nimic de zis. E vorba de ceva strict confidențial.

Delbert nu prea înțelege ce vreau să zic și nu îl duce mintea să pună problema altfel. Nu pricepe decât că s-ar putea să încalce legea.

— Băiete, sper să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, zice el cât mai fioros posibil.

Mă pregătesc să plec.

— Domnișoară Birdie! strig eu.

O clipă, nici nu mișcă. Apoi, se ridică încet și dă televizorul mai tare.

Foarte bine! Întind degetul spre cei doi:

— Dacă vă mai apropiați de apartamentul meu, chem poliția. Ați înțeles?

Delbert râde forțat, după care începe și Vera să chicotească. Ies trântind ușa.

Nu știu dacă mi-au cotrobăit prin dosarele de sub pat. Testamentul domnișoarei Birdie e acolo, așa cum l-am lăsat, cred. Nu m-am uitat la el de câteva săptămâni. Totul pare în ordine.

Încui ușa și sprijin un scaun sub clanță.

Mi-am luat obiceiul să mă duc devreme la birou, pe la șapte și jumătate; nu că aș avea cine știe cât de lucru sau că m-ar copleși procesele și audiențele, ci pentru că îmi place să-mi savurez cafeaua în liniște și singurătate. Lucrez cel puțin o oră pe zi la cazul Black. Eu și Deck încercăm să ne evităm cât mai mult la birou, dar uneori e greu. Pe măsură ce trece vremea, telefonul sună tot mai des.

Îmi place tihna acestui loc înainte să înceapă activitatea zilnică.

Luni, Deck sosește târziu, aproape de zece. Sporovăim vreo câteva minute. Vrea să luăm prânzul devreme. Spune că e vorba de ceva important.

Plecăm pe la unsprezece. O luăm pe jos, spre un local vegetarian, la câteva străzi depărtare. În fundul încăperii se vede o tejghea mică. Comandăm pizza și ceai de portocale. Deck e foarte agitat. Mușchii feței îi zvâcnesc mai tare ca de obicei și tresare, uitându-se în jur, la cel mai mic zgomot.

— Trebuie să-ți spun neapărat ceva, zice el, aproape șoptit.

Stăm într-un separeu. La celelalte șase mese, nu mai e niciun client.

— Nu ne-aude nimeni, Deck, zic eu, încercând să-l liniștesc. Care-i treaba?

— Sâmbătă, am plecat din oraș, imediat după depozitie. Am luat avionul la Dallas, apoi la Las Vegas, unde am tras la hotelul Pacific.

Nemaipomenit! Iar a făcut-o lată cu jocurile și cu

băutura. E lefter.

— Ieri dimineață, m-am sculat, am vorbit cu Bruiser la telefon și mi-a spus să plec, pentru că m-au urmărit băieții de la FBI. Am fost filat tot drumul. M-a pus să-ți spun că nu te scapă nici pe tine din ochi pentru că ești singurul care a lucrat și pentru Bruiser și pentru Prince.

Iau o înghițitură de ceai, să-mi ud gura uscată.

— Tu știi... unde e Bruiser? rostesc eu mai tare decât îmi propusesem.

Oricum, nu e nimeni în local.

— Nu, nu știi, zice el, rotindu-și ochii prin încăpere.

— Păi, e la Vegas?

— Mă îndoiesc. Cred că m-a trimis la Las Vegas, ca să-i deruteze pe polițiști. Bruiser n-ar face imprudența să stea acolo.

Rămân cu privirea pierdută. Mintea mi-o ia razna. Îmi vin pe limbă o mie de întrebări, dar nu le pot rosti pe toate deodată. Aș dori să aflu multe. Pe de altă parte, nici nu vreau să știu anumite lucruri. Ne uităm, o clipă, unul la altul.

Cinstit, credeam că Bruiser și Prince sunt la Singapore sau în Australia și că o să li se piardă urma.

— De ce a luat legătura cu tine? îl întreb eu precaut.

Își mușcă buzele și e gata să izbucnească în plâns. Îi văd vârfurile celor patru dinți de castor. Se scarpină în cap minute în șir. Timpul a încremenit, parcă.

— Păi, zice el și mai încet, se pare că le-au rămas aici niște bani. Și vor să-i ia.

— Vor?

— După toate aparențele, au rămas împreună, nu-i așa?

— Cam așa. Și vor să le faci tu acest serviciu?

— Ei, n-am intrat în amănunte. Dar se pare că vor ca *noi doi* să-i ajutam pe *ei* să-și recupereze banii.

— Noi doi?

— Da.

— Tu și cu mine?

— Da.

— De câți bani e vorba?

— Nu mi-a spus, dar trebuie să-ți imaginezi că e vorba de foarte mulți. Altfel, nu și-ar mai face ei probleme.

— Și unde sunt banii?

— N-a specificat. Mi-a spus doar că sunt bani lichizi, ascunși undeva, în siguranță.

— Și vrea ca noi să-i luăm de-acolo?

— Exact. Uite ce cred eu: banii se află undeva, în oraș, probabil foarte aproape de noi. FBI-ul nu i-a descoperit încă și nici nu cred c-o să dea vreodată de ei. Bruiser și Prince au încredere în noi. În plus, acum ne aflăm, oarecum, în legalitate, avem o firmă adevărată, nu suntem doi tâlhari la drumul mare care să pună laba pe banii lor. Vor să încercăm „marfa” într-un camion, s-o ducem la ei și cu asta, basta! Toată lumea e fericită.

Mi-e imposibil să-mi dau seama din ceea ce-mi povestește Deck cât e speculație și cât i-a spus Bruiser. Nici nu vreau să știu. Și totuși, sunt curios.

— Și ce iese la afacerea asta?

— N-am ajuns chiar așa departe. Bănuiesc însă că destul de mult. Oameni ne facem!

Și-a și făcut planul!

— Nici nu mă gândesc, Deck. Las-o baltă!

— Da, știu, zice el trist, predând armele la prima somație.

— E prea riscant.

— Mda, asta cam așa e.

— Acum, pare grozav, dar putem intra la pușcărie.

— Sigur că da. Dar trebuia să-ți spun, face el, fluturându-și mâna, ca și cum nici lui nu i-ar fi trecut prin minte să facă una ca asta.

Chelnerul ne pune în față o farfurie cu un terci negricios de fulgi de porumb. Așteptăm să se depărteze.

Fără îndoiala, m-am gândit că sunt singura persoana care a lucrat pentru amândoi fugarii, dar, ca să fiu sincer, nici n-am visat vreodată că mă urmăresc cei de la FBI. Mi-a trecut orice poftă de mâncare și îmi simt gura iască. Tresar

la orice zgomot.

Cădem amândoi pe gânduri și rămânem cu ochii pironiți la câte un obiect de pe masă. Nu scoatem un cuvânt până ni se aduce pizza și mâncăm în liniște. Aș vrea să cunosc amănunte. Cum a luat Bruiser legătura cu Deck? Cine i-a plătit călătoria la Las Vegas? E prima oară când stau de vorbă, de la plecarea celor doi? Vor mai lua legătura vreodată? Ce-l mai interesează pe Bruiser de mine?

În învălmășeala aceasta, îmi încolțesc două gânduri. Întâi, dacă Bruiser a fost ajutat să știe fiecare mișcare a lui Deck la Las Vegas și să afle că a fost urmărit tot timpul de polițiști, atunci nu-i o problemă pentru el să-și angajeze oameni, ca să-i aducă banii de la Memphis. De ce să se mai încurce cu noi? Pentru că puțin îi pasă dacă suntem prinși. Asta e! Al doilea, băieții de la FBI nu s-au ostenit să mă interogheze, pentru că nu vor să intru în alertă. A fost mai simplu să mă urmărească așa, pentru că nu mi-am dat seama.

Și încă ceva. În mod sigur, omulețul acesta din fața mea a vrut să deschidă discuția despre bani, la modul cel mai serios. Deck știe mai mult decât mi-a spus și când a început povestea asta, a făcut-o cu un scop.

Nu sunt chiar așa prost, încât să-mi închipui că renunță el ușor.

Am ajuns să-mi fie frică să mai citesc corespondența. Ca de obicei, Deck se duce s-o ia după masa de prânz și o aduce la birou. E și un plic voluminos de la băieții ăia buni, de la Tinley Britt. Îl deschid, ținându-mi răsuflarea. E vorba de schița de cercetare preliminară a lui Drummond, un set de interogatorii, o serie de documente pe care mi le solicită, precum și alte acte de care are nevoie.

Acestea din urmă obligă, într-un mod desăvârșit, partea adversă să admită sau să nege anumite fapte prezentate în scris, în răstimp de trei zile. Dacă nu le resping acum, toate aceste acte vor rămâne valabile până la sfârșit. Scrisoarea mai conține și o notă prin care mi se cere să le iau depoziții

lui Dot și lui Buddy la mine, la birou, în două săptămâni. În mod normal, avocații stabilesc la telefon, de comun acord, locul, data și ora întâlnirii. Aceasta se cheamă curtoazie profesională, nu-ți ia mai mult de cinci minute și simplifică lucrurile. Evident, Drummond fie că a uitat de bunele maniere, fie că a adoptat o strategie dură. Indiferent ce-ar fi, sunt hotărât să schimb data și locul. Nu că așa avea realmente ceva împotriva, dar așa, din principiu.

Remarcabil, plicul nu conține nicio moțiune! Să vedem ce-o să fie mâine.

La cercetările scrise, se răspunde în treizeci de zile, timp în care se pot depune materialele la dosar. Eu mi-am terminat aproape toate documentele, așa că plicul acesta de la Drummond mă face să mă pun iar pe treabă. Sunt hotărât să-i demonstrez domnului Mare-Sculă că sunt în stare să mă joc de-a hârtiile. Există două posibilități: fie să-l impresionez, fie să-i confirm că se ia la întrecere cu un avocat care nu are nimic altceva de făcut.

S-a întunecat binisor, când trag pe alee. Lângă Cadillacul domnișoarei Birdie, mai sunt două automobile străine, Pontiac, cu eticheta societății de închiriere Avis lipită de barele din spate. Ocolesc casa în vârful picioarelor și aud niște voci. Sper să ajung la mine în apartament fără să fiu zărit.

Am stat până târziu la birou, mai ales pentru ca am vrut să-i evit pe Delbert și pe Vera. Poate am noroc. Sunt amândoi pe terasă cu domnișoara Birdie și beau ceai. Și mai e cineva cu ei.

— Uite c-a venit, zice Delbert tare, îndată ce mă vede.

Mă opresc și îmi îndrept ochii spre terasă.

— Hai încoa', Rudy!

E mai degrabă un ordin, decât o invitație.

Se ridică încet, în timp ce mă apropiu, și bărbatul străin face același lucru. Delbert mi-l arată cu degetul:

— Rudy, el e fratele meu, Randolph.

Ne strângem mâinile.

— Soția mea, June, zice el, făcând un semn spre altă

uscătura de genul Verei, aceasta însă cu părul decolorat.

Dau din cap. Ea îmi aruncă o privire languroasă.

— Bună seara, domnișoara Birdie, rostesc eu politicoș, făcând un semn spre proprietăreașă mea.

— Bună, Rudy, zice ea dulce.

Stă lângă Delbert pe canapeaua de nuiete.

— la loc, face Randolph, arătându-mi un scaun liber.

— Nu, mulțumesc, îi răspund eu. Vreau să mă duc la mine în apartament, să văd dacă și-a mai băgat nasul cineva.

În timp ce rostesc acestea, mă uit la Vera. Sta jos în spatele canapelei, departe de ceilalți, probabil că nu-i place să fie în preajma cumnatei sale.

June are patruzeci-patruzeci și cinci de ani. Soțul ei, dacă mi-aduc bine aminte, are șaiszeci. Acum știu că ei îi zicea „târfă” domnișoara Birdie. E a treia soție a lui Randolph, cea care cere bani întruna.

— N-am fost la tine în apartament, zice Delbert morocănos.

Spre deosebire de fratele lui, filfizonul, Randolph îmbătrânește cu demnitate. Nu e gras, nu și-a făcut părul permanent, nu și l-a vopsit și nici nu e încărcat de aur. Poartă o cămașă sport, bermude, șosete și teniși albi. La fel ca toți ceilalți, e bronzat. Poate trece ușor drept un director de firmă mare, ieșit la pensie, care s-a pricopsit cu o nevestică de plastic.

— Cât vei sta aici, Rudy? mă întrebă el.

— N-am știut că s-ar pune problema să plec.

— Nici n-am spus asta. Sunt doar curios. Mama zice că n-ați făcut contract de închiriere, așa că întreb și eu.

— De ce?

Lucrurile iau o întorsătură rapidă. Până acum, domnișoara Birdie n-a pus problema contractului de închiriere.

— Pentru că, de acum încolo, o ajut eu pe mama să-și conducă treburile. Chiria e foarte mică.

— Asta fără doar și poate, adaugă June.

— Nu v-ați plâns până acum, domnișoara Birdie. Nu-i așa? o întreb eu.

— Păi, nu, zice ea, ezitând, de parcă ar fi avut de gând s-o facă, dar nu și-a găsit timp.

Aș putea aduce în discuție chestiunea îngrășământului, văruiatul și plivitul, dar sunt hotărât să nu mă cert cu idioții ăștia.

— Ei, vedeți? zic eu. Dacă proprietărea e mulțumită, de ce vă faceți probleme?

— Nu vrem să profite nimeni de mama, zice Delbert.

— Ei, și tu, Delbert... zice Randolph.

— Cine profită de ea? întreb eu.

— Păi, nimeni, dar...

— Ceea ce încearcă fratele meu să zică, intervine Randolph, este că acum s-au schimbat lucrurile. Suntem aici, ca s-o ajutăm pe mama și ne interesează treburile ei. Asta-i tot.

În timp ce Randolph vorbește, eu o urmăresc pe domnișoara Birdie. Are fața radioasă. Fiii ei sunt aici, își fac griji pentru ea, pun întrebări, dau ordine, ca să-și protejeze mama. Deși le disprețuiește, fără îndoială, pe nurorile sale, domnișoara Birdie e o femeie foarte mulțumită în momentul de față.

— Bun, zic eu. Nu vreau decât să mă lăsați în pace. Și să nu mai intrați la mine în casă.

Fac stânga-mprejur și plec repede, lăsându-i cu toate întrebările pe care și le plănuiseră în aer. Mă încui, mănânc un sandwich și îi ascult pe întuneric cum vorbesc în depărtare.

Încerc în câteva minute să-mi explic această reuniune de familie. Ieri, la un moment dat, au sosit Delbert și Vera din Florida, probabil că nu voi afla niciodată de ce. Într-un fel sau altul, au găsit ultimul testament al domnișoarei Birdie, au văzut că are de lăsat în jur de douăzeci de milioane și au devenit dintr-o dată interesați de bunăstarea ei. Au aflat că locuiește cu un avocat și lucrul acesta i-a pus pe gânduri. Delbert l-a chemat pe Randolph care locuiește tot în

- JOHN GRISHAM -

Florida, acesta s-a grăbit să vina, târând-o după el și pe nevestica lui. Au frecat-o toată ziua pe mama lor cu o mie și una de probleme posibile și au ajuns acum la concluzia că sunt protectorii ei.

Ca să fiu sincer, nu-mi pasă. Nu mă pot abține să nu râd de toată adunătura aceea. Mă întreb cât o să le ia ca să afle adevărul.

Pentru moment, domnișoara Birdie e fericită. Iar eu mă bucur pentru ea.

30

Sosesc devreme la întâlnirea pe care mi-am fixat-o, la ora nouă, cu doctorul Walter Kord. Nu-mi face nicio plăcere. Aștept o oră, citind fișele medicale ale lui Donny Ray, pe care le știu deja pe de rost. Sala de așteptare se umple de pacienți canceroși. Încerc să mă uit la ei. La zece, vine să mă ia o asistentă. O urmez printr-un labirint nesfârșit, până într-o încăpere fără ferestre. Cum poate, oare, să-și aleagă un doctor tocmai oncologia, dintre atâtea specialități medicale? Bănuiesc că cineva trebuie să se ocupe și de asta.

La urma urmei, de ce-și aleg atâția să facă dreptul?

Mă așez pe un scaun cu dosarul în brațe și mai aștept un sfert de oră. Aud voci pe hol, apoi se deschide ușa. Intră repede un bărbat tânăr de vreo treizeci și cinci de ani.

— Domnul Baylor? zice el, întinzându-mi mâna.

I-o strâng, în timp ce mă ridic în picioare.

— Da.

— Walter Kord. Sunt tare ocupat. Putem să rezolvăm totul în cinci minute?

— Cred că da.

— Să ne grăbim, dacă e posibil. Am foarte mulți pacienți, zice el, reușind să schițeze un zâmbet.

Îmi dau foarte bine seama cât de mult îi urăsc doctorii pe avocați. Din anumite motive, nici nu-i condamn.

— Vă mulțumesc pentru raport. A mers foarte bine. I-am luat deja depoziția lui Donny Ray.

— Minunat.

E cu vreo zece centimetri mai înalt și se uită la mine de sus, ca la un prost.

Scrâșnesc din dinți și zic:

— Avem nevoie de mărturia dumneavoastră.

Reacționează tipic. Ca toți doctorii, nu suportă sălile de tribunal. Ca să le evite, sunt uneori de acord să dea mărturii scrise care să fie folosite în locul audierii directe.

Nici nu concep să vină personal la tribunal. Și când nu se prezintă, avocații sunt obligați să recurgă la procedee mai puțin plăcute - citațiile. Oamenii legii au autoritatea de a convoca pe oricine, inclusiv pe doctori. Din punctul acesta de vedere, avocații sunt mai puternici decât medicii. Ceea ce întărește și mai abitir ura celor din urmă.

— Sunt foarte ocupat, zice el.

— Știu. N-o faceți pentru mine, ci pentru Donny Ray.

Se încruntă și suflă greu, ca și cum l-ar copleși o povară fizică.

— Cer cinci sute de dolari pe oră.

Nu mă șochează. Mă așteptam la asta. În timpul facultății, am auzit tot felul de povești despre medici care pretindeau chiar mai mult. Dar eu am venit aici ca să cerșesc.

— Nu-mi pot permite atât, domnule doctor. Mi-am deschis biroul de avocatură numai cu șase săptămâni în urmă și abia am ce mânca. E singurul meu caz serios.

Ulucitor cât de mult poate face adevărul. Tipul ăsta câștigă, probabil, un milion pe an și l-am dezarmat pe loc cu candoarea mea. Îi citesc compasiunea în priviri. Ezită o secundă, poate se gândește la Donny Ray și e frustrat că nu l-a putut ajuta; sau, poate, îi e milă de mine. Cine știe?

— Am să vă trimit o notă de plată, bine? Îmi dați banii când puteți.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

— Luați legătura cu secretara mea și stabiliți o întâlnire. Am putea s-o facem aici?

— Bineînțeles.

— Bun. Trebuie să fug.

Când mă întorc la firmă, îl găsesc pe Deck în biroul lui, cu o clientă. E o femeie între două vârste, solidă, îmbrăcată frumos. El îmi face semn cu mâna, când trec prin fața ușii. Mă prezintă doamnei Madge Dresser care vrea să divorțeze. Se vede că a plâns, iar când mă aplec peste birou, Deck îmi strecoară o agendă juridică deschisă, în

care scrie: „Are bani”.

Petrecem o oră cu Madge. Povestea ei e sordidă. Băntură, bătaii, alte femei, jocuri de noroc, copii răi, iar ea n-a greșit cu nimic. A intentat divorț cu doi ani în urmă și soțul ei a tras un glonț în fereastra avocatului care o reprezenta. Tipul se joacă cu armele de foc și e periculos. În timp ce ne povestește toate acestea, îi arunc câte o privire lui Deck. Dar el nici nu se gândește să se uite la mine.

Ne plătește șase sute de dolari bani gheață și promite să ne mai dea. Mâine vom înregistra dosarul de divorț. A nimerit pe mâini bune, la firma lui Rudy Baylor, o asigură Deck.

La câteva clipe după plecarea ei, sună telefonul. Mă caută un bărbat, iar eu mă prezint.

— Da, Rudy, sunt Roger Rice, avocat. Nu cred că ne-am cunoscut până acum.

Când îmi căutam de lucru, i-am întâlnit pe aproape toți avocații din Memphis, dar nu-mi amintesc de Roger Rice.

— Nu, nici eu nu cred. Sunt nou.

— Da. Da, am fost nevoit să întreb de numărul dumitale de telefon la informații. Ascultă, sunt în plină ședință cu doi frați, Randolph și Delbert Birdsong și cu mama lor, Birdie. Înțeleg că-i cunoști.

Parcă o văd pe domnișoara Birdie stând acolo, între fiii ei, rânjind tâmp și zicând întruna: „Ce drăguț!”

— Sigur că da. O cunosc pe domnișoara Birdie foarte bine, zic eu, ca și cum aș fi așteptat telefonul lui toată ziua.

— De fapt, ei sunt în încăperea alăturată. M-am strecurat puțin în sala de ședințe, ca să putem sta de vorbă. Lucrez la testamentul ei și, cum să-ți spun, e vorba de o grămadă de bani. Mi-au spus că ai încercat și dumneata să i-l faci.

— Așa e. I-am prezentat o versiune schițată acum câteva luni, dar, ca să fiu sincer, n-a prea mai avut chef s-o semneze.

— De ce?

E destul de prietenos, își face meseria și nu-i vina lui că

au apelat la el.

Așa că-i prezint repede dorința domnișoarei Birdie de a-și lăsa întreaga avere reverendului Kenneth Chandler.

— Are, într-adevăr, banii aceștia? mă întrebă el.

Pur și simplu, nu pot să-i spun adevărul. Ar fi un gest total lipsit de etică să divulg informații despre domnișoara Birdie, fără consimțământul ei prealabil. Iar ceea ce vrea Rice să știe eu am aflat prin mijloace dubioase, deși nu le-aș numi ilegale. Sunt cu mâinile legate.

— Ea ce ți-a spus?

— Nu mare lucru. Ceva despre o avere din Atlanta, niște bani lăsați de cel de-al doilea soț, dar când încerc să-i cer amănunte, dă din colț în colț.

Cunosc stilul!

— De ce vrea un testament nou? întreb eu.

— Ca să lase tot ce are celor din familie - copii și nepoți. Nu vreau să știu decât dacă are, într-adevăr, banii aceștia.

— Nu pot să-ți spun cu siguranță. Exista un dosar autentificat, în Atlanta, care a fost închis. Atât am putut afla.

Nu e satisfăcut și eu nu mai am ce-i spune. Îi promit că-i voi trimite prin fax numele avocatului din Atlanta și numărul lui de telefon.

După ora nouă, când ajung acasă, zăresc pe alee și mai multe mașini închiriate. Sunt obligat să parchez în stradă și asta chiar că mă scoate din sărite. Mă strecor prin întuneric și trec neobservat pe lângă petrecerea care are loc pe terasă.

Trebuie să fie nepoții. Stau, fără să aprind lumina, la fereastra salonașului meu, mănânc plăcinta cu carne de pui și ascult. Disting glasurile lui Delbert și al lui Randolph. Din când în când, pâcla e sfâșiată de cotcodăcitul domnișoarei Birdie. Celelalte voci sunt mai tinere.

Probabil că telefonul a sunat ca la poliție. Vino urgent! E blindată! Ne gândeam noi că păsărica asta bătrână are ceva mălai, dar nu ne așteptam chiar la o avere. S-au sunat

unii pe alții și astfel s-a adunat tot familionul. Vino iute! Ți-a trecut numele în testament și în dreptul lui scrie „un milion”. Se gândește să și-l refacă, așa că trebuie să schimbăm macazul. E timpul s-o iubim pe bunicuța.

31

Urmând sfatul judecătorului Kipler și sub oblăduirea lui directă, ne strângem în sala lui de tribunal, pentru depoziția lui Dot. După ce Drummond a decis să aibă loc în biroul meu, fără să mă consulte, am refuzat și data și locul propus de el. A intervenit Kipler, l-a sunat pe Drummond și chestiunea s-a rezolvat în câteva secunde.

Când l-am audiat pe Donny Ray, toți l-au văzut foarte bine pe Buddy cum stă în automobilul acela. Le-am explicat atât lui Kipler, cât și lui Drummond, că nu cred să-l putem face să ne dea vreo depoziție. Nu e zdravăn, ca s-o citez pe Dot. Bietul om e inofensiv și habar n-are de porcăria cu asigurările. În dosar, nu există nicio atestare cum că Buddy ar fi implicat, fie și pe departe. Nu l-am auzit niciodată rostind o frază de la cap la coadă. Nu mi-l pot închipui rezistând la stresul unei depoziții mai lungi. S-ar putea să-și iasă din fire și să stâlcească în bătaie vreo câțiva avocați.

Dot îl lasă acasă. Ieri mi-am petrecut câteva ore cu ea, pregătind-o pentru întrebările lui Drummond. Va veni și la proces, așa că depoziția aceasta nu se va constitui în mărturie. Va fi doar un act din perioada cercetării preliminare. Întâi o va aborda Drummond, îi va pune, în principiu, orice întrebare și va avea mână liberă să intre în orice amănunte. Va dura ore întregi.

Kipler vrea să asiste și acum. Ne strângem în jurul unei mese din fața barei. El îi dirijează pe operatorul video și pe grefieră. E fiul lui și procedează cum îi place.

Cred cinstit că se teme ca nu cumva Drummond să mă calce în picioare, dacă mă lasă singur. Frecușurile dintre ei doi sunt atât de profunde, încât abia se pot uita unul la altul. Din punctul meu de vedere, e minunat.

În timp ce se așază singură în capul mesei, bietei Dot îi tremură mâinile. Sunt alături de ea și probabil asta o neliniștește și mai mult. S-a îmbrăcat cu cea mai bună bluză a ei de bumbac și cu blugii cei noi. l-am spus că nu

trebuie să se gătească, pentru că banda video nu va fi arătată juriului. Totuși, la proces, va fi important pentru ea să poarte rochie. Dumnezeu știe ce-o să facem cu Buddy.

Kipler stă de aceeași parte a mesei cu mine, dar cât mai departe posibil, lângă camera video. În față se află Drummond și doar trei dintre asistenții săi – B. Dewey Clay Hill al Treilea, M. Alec Plunk Junior și Brandon Fuller Grone.

Deck e undeva, pe hol, încercând să vâneze niscaiva clienți naivi. A zis că s-ar putea să treacă pe-aici mai târziu.

Așadar, pe Dot o fixează cinci avocați și un judecător, în clipa când ridică brațul drept și jură să spună adevărul. Și mie mi-ar tremura mâinile. Drummond zâmbește, arătându-și dinții strălucitori, se prezintă – asta pentru înregistrare – și se pierde, în primele cinci minute, într-o explicație călduroasă a scopului acestei depoziții. Căutăm adevărul. Nu va încerca s-o încurce sau s-o zăpăcească. E liberă să se consulte cu avocatul ei minunat etc., etc. Nu se grăbește. Timpul se scurge în ticăitul ceasului de pe perete.

Prima oră e dedicată trecutului familial. Ca de obicei, Drummond e pregătit fără cusur. Trece încet de la un subiect la altul – studii, angajări, domiciliu, pasiuni – și pune niște întrebări la care nici n-am visat. Majoritatea sunt niște nimicuri inofensive, dar așa procedează avocații buni la depozițiile din cercetările preliminare. Întrebi, scotocești, ciugulești, mai faci săpături; cine știe, poate descoperi ceva. Bineînțeles, poți să descoperi un amănunt savuros, cum ar fi, de exemplu, că persoana respectivă a rămas gravidă în adolescență, informație de care nu te poți folosi la proces, fiind nerelevantă. Dar regulamentul permite tot felul de absurdități, iar clientul îl plătește pe avocat cu o grămadă de bani, ca să scormonească în negurile trecutului.

Kipler anunță o pauză, iar Dot o șterge rapid pe hol. Nici n-apucă bine să iasă pe ușă, că-și și proptește o țigară în gură. Ne ghemuim amândoi lângă o țâșnitoare.

— Te descurci bine, îi spun, fără să exagerez.

— Ticălosul ăla are de gând să mă-ntrebe și de viața mea

sexuală? mârâie ea.

— Tot ce e posibil.

O clipă, îmi apare în minte imaginea lui Dot, făcând dragoste cu soțul ei în pat și-aproape că-mi vine să-mi cer scuze. Pufăie rapid, de parcă ar fi ultima țigară.

— Nu poți să-l oprești?

— Dacă întrece măsura, am s-o fac. Dar are dreptul să te întrebe aproape orice.

— Lichea iscoditoare!

A doua oră trece la fel de anevoie ca prima. Drummond intră în domeniul financiar al familiei Black și aflăm despre cum și-au cumpărat casa, automobilele, inclusiv pe cel din curte, precum și obiectele mai valoroase din gospodărie. Kipler se satură de subiectul acesta și îl îndeamnă pe Drummond să treacă la altceva. Aflăm astfel o mulțime de lucruri despre Buddy, despre rănilor din război, despre slujbele și pensia lui. Apoi, despre pasiunile pe care le are și despre felul cum își petrece zilele.

Kipler îi atrage tăios atenția lui Drummond să încerce să afle ceva relevant.

Dot ne informează că trebuie să mergă la toaletă. I-am spus să procedeze astfel ori de câte ori se simte obosită. Trage trei țigări pe hol, una după alta, în timp ce sporovăim, iar eu mă tot feresc de fumul pe care mi-l suflă în față.

Pe la mijlocul celei de-a treia ore, ajungem, în sfârșit, la reclamația noastră. Mi-am pregătit copii ale fiecărui document din dosar, inclusiv ale fișelor medicale. Le-am aranjat frumos, teanc, pe masă. Kipler le-a văzut deja. Ne aflăm în situația rară și de invidiat de a avea documente foarte bune. Nu vrem să ascundem nimic. Drummond le poate vedea pe toate.

După spusele lui Kipler și ale lui Deck, nu e neobișnuit, în astfel de cazuri, ca reprezentanții societăților de asigurări să le ascundă câte ceva propriilor lor avocați. De fapt, e o procedură destul de comună, mai ales când respectivele instituții au rufe mult prea murdare, pe care ar prefera să le

ardă.

În timpul cursului de procedură penală de anul trecut, am studiat uluiți cazuri peste cazuri în care numeroase societăți aflate în culpă au fost puse la zid numai pentru că au încercat să ascundă documente față de propriii avocați.

Pe măsură ce ne apropiem de capitolul acte, devin tot mai nerăbdător. Kipler, la fel. Drummond mi-a cerut deja aceste documente când și-a pus programul de cercetare la dosar, dar mai am o săptămână până la termen. Vreau să-i urmăresc reacțiile, când o să vadă Scrisoarea cea Proastă. Kipler, la fel.

Presupun că el a citit deja aproape tot, dacă nu chiar tot, din ceea ce se află pe masă, în fața lui Dot. El și-a procurat documentele de la clientul său, eu pe ale mele, de la familia Black. Bănuim însă că multe sunt la fel. De fapt, am pus și eu o cerere scrisă la dosar prin care îi solicit aceleași acte. Când îmi va da răspuns, îmi va trimite copiile a ceea ce eu am deja de trei luni. Procesiunea hârtiilor.

Mai târziu, dacă lucrurile vor merge așa cum am plănuțit, voi intra în posesia unui teanc proaspăt de acte, de la birourile centrale din Cleveland.

Începem cu cererea și cu polița de asigurare. Dot i le înmânează lui Drummond care se uită repede peste ele, apoi i le dă lui Hill; acesta i le pasează lui Plunk și ajunge, în sfârșit, la Grone. Durează ceva până când măscăriciiăștia răsfoiesc fiecare pagină. Sunt în posesia cererii și a afurisei aceleia de polițe, de luni de zile. Dar timpul înseamnă bani.

Când termină, greșiera le pune ca probă la depoziția lui Dot.

Următorul document e prima scrisoare de refuz care trece și ea pe la toată lumea. La fel se întâmplă și cu celelalte.

Încerc cu disperare să nu adorm.

Urmează Scrisoarea cea Proastă. Am instruit-o pe Dot să i-o înmâneze pur și simplu lui Drummond, fără să comenteze conținutul. Nu vreau să-l pregătesc dinainte, în

cazul în care n-o știe. Pentru Dot, e un moment dificil, pentru că scrisoarea te face să ți se urce sângele la cap. Drummond o ia și o citește:

Stimată doamnă Black,

Compania noastră a refuzat, în scris, de șapte ori până acum onorarea pretenției dumneavoastră. Vă aducem la cunoștință refuzul nostru pentru a opta și ultima oară. Trag concluzia că sunteți proastă, proastă, proastă!

Deoarece și-a petrecut ultimii treizeci de ani prin tribunale, Drummond este un actor superb. Îmi dau seama pe loc că n-a văzut niciodată această scrisoare. Clientul lui n-a inclus-o în dosar. Are un șoc puternic. Maxilarul îi cade abia perceptibil și rămâne ușor cu gura căscată. Trei riduri adânci de pe frunte i se unesc instantaneu. Ochii îi scapără sălbatic. O mai citește o dată.

Apoi, face ceva ce va regreta mai târziu. Își ridică ochii de pe scrisoare și se uită la mine. Eu, bineînțeles, îl fixez cu genul acela de privire zeflemitoare care parcă spune: „Te-am prins, barosane!”

De parcă n-ar fi fost de ajuns, își adâncește chinul, uitându-se la Kipler. Onorata instanță îi urmărește fiecare mișcare a mușchilor feței, fiecare clipire și reușește să-i surprindă reacția. Drummond e uluit.

Își revine frumos, dar răul s-a produs. Îi dă scrisoarea lui Hill care moțăie și nu știe că șeful lui îi înmânează o bomba. Ne uităm și la el câteva secunde, până când explodează.

— Hai să întrerupem înregistrarea, zice Kipler.

Stenografa se oprește, iar operatorul își închide camera de luat vederi.

— Domnule Drummond, mi-e foarte clar că n-ați mai văzut până acum această scrisoare. Și am presimțirea că nu e nici primul, nici ultimul document pe care clientul dumneavoastră încearcă să-l ascundă. Am dat în judecată

destule societăți de asigurări, ca să știu că asemenea acte se fac pierdute.

Kipler se apleacă în față și întinde degetul spre Drummond.

— Dacă vă mai prind pe dumneavoastră sau pe clientul dumneavoastră că ascundeți documentele reclamantului, vă sancționez. Voi impune penalizări severe care vor include costuri și onorarii defalcate pe ore, ce se vor ridica până la suma pe care o solicitați dumneavoastră clientului. Înțelegeți ce vă spun?

Numai pe calea aceasta a sancțiunilor voi câștiga și eu vreodată două sute cincizeci de dolari pe oră.

Drummond și echipa lui sunt încă amețiți. Îmi imaginez cum va fi primită această scrisoare de membrii juriului. Sunt sigur că și ei se gândesc la același lucru.

— Mă acuzați că ascund documente, domnule judecător?

— Încă nu, zice Kipler, în continuare cu degetul îndreptat spre el. Deocamdată, vă atrag doar atenția.

— Cred că ar trebui să vă retrageți din acest caz, domnule judecător.

— E o motiune?

— Da, domnule.

— Se respinge. Altceva?

Drummond își răsfoiește hârtiile și mai omoară câteva secunde. Tensiunea devine apăsătoare. Biata Dot a rămas stană de piatră. Probabil crede că ea a provocat asemenea scânteii. Eu însumi am cam încremenit.

— Revenim la înregistrare, zice Kipler, fără să-l slăbească pe Drummond din ochi.

Se mai pun vreo două întrebări la care Dot răspunde pe dată, se mai trec câteva documente din mână în mână, ca pe bandă rulantă. Luăm o pauză de masă la douăsprezece și jumătate și ne întoarcem după o oră. Dot e epuizată.

Kipler îl instruieste destul de sever pe Drummond să grăbească lucrurile. Acesta își dă toată silința, dar e dificil. Face asta de-atâta timp și-a câștigat atâția bani, încât ar putea, literalmente, să pună întrebări la nesfârșit. Clienta

mea adoptă o strategie adorabilă. Le explică tuturor, fără să se consemneze, că are probleme cu vezica, nu ceva serios, știți, dar, la naiba, are aproape șaiszeci de ani. În orice caz, pe măsură ce trece timpul, trebuie să se ducă tot mai des la toaletă. Bineînțeles, Drummond îi pune vreo douăzeci de întrebări în legătură cu vezica, dar, până la urmă, Kipler i-o reteză. Așadar, din sfert în sfert de oră, Dot se scuză și iese din sală. Nu se grăbește.

Sunt sigur că nu are nimic cu vezica și că se ascunde prin vreun cotlon, unde fumează ca un turc. Aceasta strategie îi permite să-și mai tragă sufletul și să-l scoată din sărite pe Drummond.

La trei și jumătate, după mai bine de șase ore de când am început, Kipler declară depozitia terminată.

Pentru prima oară în mai bine de două săptămâni, toate mașinile închiriate au dispărut. Cadillacul domnișoarei Birdie a rămas singur. Parchez în spatele lui, pe vechiul meu loc și ocolesc casa. Nu dau de nimeni.

În sfârșit, au plecat cu toții. N-am mai vorbit cu domnișoara Birdie din ziua în care a venit Delbert și avem multe să ne spunem. Nu sunt supărat, pur și simplu, vreau să stăm puțin de vorbă.

Ajung la scara ce duce la apartamentul meu, când aud o voce. Nu e domnișoara Birdie.

— Rudy, ai o clipa liberă?

E Randolph care se ridică dintr-un balansoar de pe terasă. Îmi pun servieta și haina pe trepte și mă îndrept spre el.

— Ia loc, zice Randolph. Trebuie să stăm de vorbă.

Pare să fie într-o dispoziție minunată.

— Unde e domnișoara Birdie? întreb eu.

În casă, luminile sunt stinse.

— Păi... a plecat, pentru un timp. Vrea să stea puțin cu noi, în Florida. A luat avionul azi-dimineață.

— Și când se întoarce? întreb.

Bineînțeles, nu-i treaba mea, dar nu mă pot abține.

— Nu știu. S-ar putea să nu se mai întoarcă. Uite ce-i, eu și Delbert ne vom ocupa de-acum încolo de treburile ei. Am cam neglijat-o în ultima vreme, dar acum vrem să ne îngrijim noi de toate. Și am dori să rămâi aici. De fapt, îți propunem un târg. Stai aici, ai grijă de casă, te ocupi de cele necesare și nu mai plătești nicio chirie.

— Adică, ce înseamnă să mă ocup de cele necesare?

— Întreținere generală, nimic dificil. Mama zice că ai fost un grădinar excelent în vara asta. Faci același lucru ca până acum. Am aranjat să ne fie reexpediată toată corespondența, așa că nu-i nicio problemă. Dacă intervine ceva serios, sună-mă. E un târg minunat, Rudy.

Asta cam așa e.

— Sunt de acord, zic eu.

— Bun. Mamei îi place mult de tine. Zice că ești un tânăr cumsecade în care poți să ai încredere. Chiar dacă ești avocat. Ha, ha, ha!

— Și mașina ei?

— Mâine plec cu ea în Florida.

Îmi înmânează un plic mare.

— Ai aici cheile casei, numărul de telefon al agentului de asigurare etc., etc. Plus adresa și telefonul meu.

— Unde va sta?

— Cu noi, lângă Tampa. Avem o căsuță frumoasă, cu o cameră pentru musafiri. Vom avea grijă de ea. Doi dintre copiii mei locuiesc în apropiere, așa că n-o să fie singură.

Parcă-i văd dându-se peste cap care mai de care, să-i fie bunicuței de folos. Au s-o răsfete din tot sufletul o vreme, pentru că speră să nu trăiască prea mult. Abia așteaptă să moară, ca să fie bogați. Mi-e greu să nu rânjesc.

— Bun, zic eu. S-a simțit tare singură, până acum.

— Ține mult la tine, Rudy. Ai fost bun cu ea.

Glasul îi e blând și sincer și mă cuprinde tristețea.

Ne strângem mâinile călduros și ne luăm la revedere.

Mă legăn în hamac, vânez țânțari și mă uit la lună. Mă îndoiesc serios c-am s-o mai văd vreodată pe domnișoara

Birdie și mă simt ciudat de singur, ca atunci când pierzi un prieten. Oamenii ăștia au să țină laba pe ea până moare, asigurându-se că nu mai poate să se tot joace de-a testamentul. Am o ușoară remușcare că știu adevărul în legătura cu averea ei, dar e un secret pe care nu îl pot împărtăși nimănui.

În același timp, surâd, gândindu-mă la soarta ei. A plecat din casa aceasta veche, singuratică și acum e înconjurată de familie. Domnișoara Birdie a devenit dintr-o dată centrul atenției, o poziție care îi convine de minune. Mă gândesc la atitudinea ei de la Grădina cu Chiparoși, la felul în care manevra mulțimea, dirija cântecele, își ținea discursurile, îi cocolea pe Bosco și pe alți babalâci. Are o inimă de aur, dar e moartă să i se dea atenție.

Sper ca soarele să-i facă bine. Mă rog să fie fericită, și mă întreb cine îi va lua locul la Grădina cu Chiparoși.

32

Bănuiesc că Booker are vești bune, o dată ce a ales restaurantul acesta de lux. Masa e plină de argintărie. Șervețelele sunt din pânză de in. Probabil că plata o suportă vreun client.

Sosește cu un sfert de oră întârziere, ceea ce nu-l caracterizează deloc, dar e foarte ocupat în ultima vreme. Primele cuvinte pe care le rostește sunt:

— L-am luat!

Bem apă minerală, în timp ce el îmi relatează animat despre contestația depusă la comisia de examinare. Lucrările lui au fost notate din nou, i-au fost acordate încă trei puncte, iar acum a devenit un avocat în carne și oase. Nu l-am văzut niciodată zâmbind atât. Doar încă doi colegi de-ai noștri au mai reușit o asemenea performanță. Sara Plankmore n-a fost printre ei. Booker a auzit un zvon cum că a avut un punctaj mizerabil și că slujba ei de la Procuratura Generală a SUA ar putea fi în pericol.

Comand o sticlă de șampanie, împotriva voinței lui, și îi spun chelnerului să-mi dea mie nota de plată pentru ea. N-ai cum să fii strâns la pungă în asemenea situații.

Ni se aduce mâncarea. Feliile de somon sunt incredibil de subțiri, dar atât de frumos aranjate, încât înainte să ne apucăm de mâncat, le privim cu admirație. În ultima vreme, Shankle l-a pus pe Booker să alerge în toate părțile, câte cincisprezece ore pe zi, dar Charlene este o femeie extrem de răbdătoare. Își dă seama că trebuie să facă sacrificii acum, la început, ca să culeagă roadele mai târziu. Pentru moment, îmi pare bine că n-am soție și copii.

Discutăm despre Kipler care a stat puțin de vorbă cu Shankle și astfel a mai transpirat câte ceva. Avocaților le e foarte greu să țină un secret. Shankle i-a aruncat lui Booker în treacăt că i-a spus Kipler cum că puștiul, adică eu, are un caz care ar putea valora milioane. E clar, judecătorul e convins că am reușit să-i încolțesc pe cei de la Marele Profit

și nu trebuie decât să aștept hotărârea juriului cu privire la despăgubire. Kipler e hotărât să mă țină pe picioare până atunci.

Bârfa aceasta mă unge la suflet.

Booker mă întreabă ce cazuri mai am. Se pare că Kipler și-a dat seama că nu prea am mare lucru de făcut.

În timp ce mâncăm plăcintă cu brânză, Booker zice că are niște dosare peste care ar vrea să mă uit. Îmi dă amănunte: al doilea mare furnizor de mobilă din Memphis, firma Ruffin, patronată de oameni de culoare, are puncte de desfacere în tot orașul. Lumea știe de ea de la televizor. Seara târziu își face publicitate cu fel de fel de oferte pentru care nu trebuie să pui banii jos de la început. Booker zice că au un venit de opt milioane pe an, iar Marvin Shankle îi reprezintă ca firmă de avocatură. Și-au mărit creditele și au o mulțime de rău-platnici. E normal, în astfel de afaceri. Firma Shankle e copleșită de numărul mare de dosare prin care se solicită plata de la cei care au întârziat. Booker mă întreabă dacă nu vreau să mă ocup de câteva dintre ele.

Încasarea datoriilor nu e marele vis al studenților inteligenți care se înghesuie la drept. Pârâții sunt oameni amărâți, care și-au cumpărat pentru început mobilă ieftină. Clientul nu-și vrea marfa înapoi, ci banii. În majoritatea cazurilor, pârâțul nu dă un răspuns oficial și nici nu apare la tribunal. Așa că avocatul trebuie să-i atace avutul personal sau salariul. Lucrul acesta poate fi periculos. Cu trei ani în urmă, un avocat din Memphis a fost rănit de un tânăr furios căruia i se făcuseră rețineri din salariu.

Ca să meargă treaba, trebuie să ai o grămadă de dosare, pentru că fiecare caz luat în parte nu valorează mai mult de câteva sute de dolari. Legea permite recuperarea cheltuielilor.

E o treabă murdară, dar Booker îmi oferă aceasta posibilitate, pentru că se pot storce ceva onorarii. Modeste, e drept, dar dacă ai mai multe dosare, îți ajunge să-ți completezi veniturile și să ai bani de coșniță.

— Îți pot trimite vreo cincizeci, zice el, împreună cu formularele necesare. Și te pot ajuta să pui prima tranșă la registratura. Există un sistem special.

— Și care e taxa, așa, în medie?

— Greu de precizat, pentru că în unele cazuri nu obții nimic. Unii au plecat din oraș, alții sunt insolvabili. În medie însă, vreo sută de dolari de dosar.

O sută ori cincizeci înseamnă cinci mii de dolari.

— Rezolvarea unei tranșe de dosare durează patru luni, îmi explică el. Și, dacă vrei, îți trimit câte douăzeci pe lună. Înregistrează-le pe toate la același tribunal, la același judecător și astfel nu apari decât o dată în fața instanței. Nouăzeci la sută e birocrație.

— Bine. O fac, îi răspund. Mai aveți ceva de care vreți să scăpați?

— Poate. Mai caut.

Ne sosește cafeaua și discuția alunecă spre subiectul preferat al avocaților: bârfa despre confrăți. Noi îi forfecăm pe colegii de facultate, despre cum au pornit-o la drum, în lumea reală.

Booker a revenit la viață.

Deck se poate strecura printr-o ușă abia întredeschisă, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Mereu procedează așa. Stau la birou adâncit în gânduri sau cufundat într-unul dintre puținele mele dosare, când mă trezesc cu Deck. Aș prefera să bată la ușă, dar nu-mi vine să-i dau peste nas.

Acum, la fel, îmi apare brusc în față, cu un teanc de corespondență în brațe. Observă imediat grămada de dosare noi de pe birou.

— Ce-s astea? mă întrebă.

— Muncă.

la un dosar.

— Ruffin?

— Da, domnule. Am devenit reprezentanții legali ai celui de-al doilea furnizor de mobilă din Memphis.

— Sunt dosare de încasări, rostește el dezgustat, de

parcă s-ar fi murdărit pe mâini.

Și asta vine din partea unui om care nu visează decât noi catastrofe fluviale!

— E muncă cinstită, Deck.

— Îți bați cuie-n talpă.

— Atunci, du-te și vânează ambulante.

Îmi lasă corespondența pe birou și dispare la fel cum a venit. Inspir adânc și desfac un plic mare, de la Trent & Brent. Scot un teanc de acte, gros de cel puțin cinci centimetri. Drummond îmi răspunde la interogatorii, îmi respinge cererile de confirmare și îmi pune la dispoziție copiile solicitate. Am nevoie de ore întregi să le cercetez pe toate și-apoi să-mi dau seama de ceea ce nu mi-a trimis.

De mare importanță sunt răspunsurile la interogatoriile mele. Îmi trebuie depoziția unui purtător de cuvânt al pârlatului și el îmi indică un domn pe nume Jack Underhall, de la sediul corporației din Cleveland. Am mai cerut titlurile oficiale și adresele mai multor angajați de la Marele Profit ale căror nume le-am întâlnit în mod repetat în actele lui Dot.

Mă folosesc de un formular pus la dispoziție de judecătorul Kipler și pregătesc o notă prin care solicit depozițiile a șase persoane. Fixez data peste o săptămână, știind sigur că Drummond se va opune. Tot astfel mi-a făcut și cu depoziția lui Dot. Asta-i jocul! O să dea fuga la Kipler, care îl va primi cu multă răceală.

Am de gând să-mi petrec vreo două zile la Cleveland, la sediul general al corporației. Nu că mi-ar face cine știe ce plăcere, dar n-am de ales. O să mă cam coste - e vorba de drum, de cazare, de mâncare și de plata grefierilor. Încă n-am discutat chestiunea cu Deck. Ca să fiu sincer, am așteptat să-și termine un caz cu un accident de automobil.

Am început al treilea dosar cu acte în cazul Black. Țin toată documentația într-o cutie de carton de lângă birou. Mă uit la hârtii de câteva ori pe zi și mă tot întreb dacă știu la ce m-am înhămat. Cine sunt eu, ca să visez la o victorie uriașă și să-l umilesc pe marele Leo F. Drummond? N-am

deschis niciodată gura până acum în fața unui juriu.

Acum o oră, Donny Ray s-a simțit prea slăbit, ca să poată vorbi la telefon, așa că pornesc spre locuința lor din Granger. Suntem la sfârșitul lui septembrie și nu-mi amintesc data exactă, dar diagnosticul de leucemie a fost pus cu mai bine de un an în urmă. Dot îmi deschide cu ochii înroșiți.

— Cred că nu mai are mult, îmi spune ea printre suspine.

Nu-mi închipuiam că e posibil să arate mai rău decât îl știam. Dar chipul îi e și mai palid, iar trupul mai fragil. Doarme cu lumina stinsă. Soarele a coborât mult spre apus și umbrele se întind în forme geometrice pe cearșaful și patul lui îngust. Televizorul e oprit. În încăpere domnește liniștea.

— Astăzi n-a pus nimic în gură, îmi șoptește ea, uitându-se în jos spre chipul lui.

— Dureri?

— Nu prea. I-am făcut două injecții.

— Am să stau și eu un pic aici, șoptesc, așezându-mă pe un scaun pliant.

Dot iese din cameră. O aud suspinând pe hol.

Poate a și murit. Îmi concentrez privirile asupra pieptului lui, încercând zadarnic să detectez o mișcare. În încăpere se lasă întunericul. Aprind o veioză de pe noptieră și el se mișcă ușor. Deschide o clipă ochii, apoi îi închide la loc.

Așa mor cei neasigurați. E strigător la cer că într-o societate plină de medici bogați, de spitale strălucitoare, de aparatură sofisticată și de câștigători ai premiului Nobel, Donny Ray Black este lăsat să moară ca un câine, fără să i se acorde îngrijire.

Putea să fie salvat. Prin lege, se afla la adăpostul, găunos cum era, oferit de Marele Profit care trebuia să intre în acțiune îndată ce boala aceasta teribilă se declanșase. Când s-a stabilit diagnosticul, era acoperit de o poliță pentru care părinții lui au plătit bani grei. Prin lege deci, Marele Profit avea obligația contractuală să-i acorde tratament medical.

Într-o bună zi, curând, sper eu, mă voi întâlni cu persoana vinovată de această moarte. S-ar putea să fie vreun mototol care a îndeplinit niște ordine; vreun vicepreședinte care s-a supus indicațiilor venite de sus. Ce n-aș da să-i fac acum o fotografie lui Donny Ray, și-apoi să i-o arăt persoanei respective, când ne vom întâlni.

Tușește, se mișcă puțin și cred că vrea să-mi arate că n-a murit. Sting lumina și stau așa, pe întuneric.

Sunt singur și neputincios, mi-e teamă, nu știu ce să fac, dar dreptatea e de partea mea. Dacă familia Black nu iese învingătoare în procesul acesta, atunci sistemul nostru nu are nimic comun cu justiția.

Undeva, în depărtare, se aprinde o lumină pe stradă și pe fereastră pătrunde o rază piezișă până pe pieptul lui Donny Ray, care acum se mișcă ușor. Cred că încearcă să se trezească.

Nu prea o să mai am ocazia să stau în încăperea aceasta. Mă uit lung la silueta lui osoasă, abia conturată prin cearșafuri și jur să mă răzbun.

33

Judecătorul se așază mânios în jilțul lui, fluturându-și roba neagră. E Ziua Moțiunilor, rezervată expunerilor și ciondănelilor nesfârșite.

Noi intrăm primii, pentru că judecătorul Kipler e întors pe dos. Am depus o notă la dosar prin care cer ca prezentarea depozițiilor celor șase angajați de la Marele Profit să înceapă luna viitoare, la Cleveland. Drummond s-a opus, pentru că, bineînțeles, nu e disponibil. Are un program imuabil. Nu numai el, dar și respectivii deponenți sunt mult prea ocupați ca să fie deranjați. Absolut toți!

Kipler a aranjat o teleconferință cu Drummond și cu mine și lucrurile au mers prost. Cel puțin, din punctul de vedere al apărării. Drummond are obligații la tribunal și, ca să demonstreze, a trimis prin fax citațiile respective. Ceea ce l-a scos pe judecător din sărite a fost afirmația lui cum că nu poate să-și piardă trei zile la Cleveland decât peste două luni. Mai mult, cei șase angajați sunt niște persoane foarte ocupate și vor fi necesare chiar câteva luni de zile, până când se vor putea aduna cu toții în același loc.

Kipler a fost cel care a pus la cale această audiere, așa că nu-i e greu să-l facă praf pe Drummond. Unde mai pui că totul va fi înregistrat. În ultimele patru zile, am tot stat de vorba cu judecătorul, așa că știu precis ce se va întâmpla. O să fie urât de tot. Eu nu voi avea mare lucru de zis.

— Consemnați, îi spune Kipler scurt grefierii, iar mutații de dincolo de bară se precipită, aplecându-se asupra agendelor lor juridice.

Astăzi sunt prezenți patru.

— La dosarul numărul 214668, *Black contra Marele Profit*, reclamantul a propus ca depozițiile reprezentantului corporației și ale altor cinci angajați ai pârâtului să fie luate luna viitoare, pe cinci octombrie, la sediul din Cleveland, Ohio. Consiliul apărării, nici nu mă mir, s-a opus, pe motivul că se produce o suprapunere în programul pe care îl au

deja Așa e, domnule Drummond?

Acesta se ridică agale.

— Da, domnule. Am pus deja la dispoziția curții o copie a citației la o audiere preliminară, la tribunalul federal, pentru luni. Conduc apărarea și în cazul acela.

Drummond și Kipler au avut deja două altercații furtunoase în aceasta problemă, dar acum important e să se consemneze ceea ce spun.

— Știți, onorată instanță, sunt extrem de prins în probleme. S-ar putea...

— Mi se pare că ați propus termenul peste două luni. Așa este? Întrebă Kipler șocat, vrând să spună că niciun avocat nu poate fi atât de ocupat.

— Da, domnule. Două luni.

— Până atunci, aveți procese?

— Procese, depoziții, moțiuni, apeluri. Vă voi pune programul meu la dispoziție, cu multă plăcere.

— Cred că ar fi ultimul lucru pe care mi l-aș dori, domnule Drummond, zice Kipler. Iată ce vom face, și vă rog să ascultați cu atenție, pentru că voi emite un ordin scris, în aceasta privință. Vă amintesc, domnule, că acest caz a fost pus pe făgașul rapid, iar în tribunalul meu aceasta înseamnă fără întârziere. Așadar, depozițiile vor fi luate luna viitoare, la prima oră, în Cleveland.

Drummond se cufundă în scaunul lui și începe să mângălească ceva în agendă.

— Iar dacă nu veți putea participa, îmi pare rău. În ultimă instanță, mai aveți patru avocați - Morehouse, Plunk, Hill și Grone - cu mult mai multă experiență decât domnul Baylor care, mi se pare, și-a luat licența în vara aceasta. Îmi dau seama că nu vreți să trimiteți numai un om la Cleveland. Sunt sigur că puteți aranja să disponibilizați destui avocați care să vă reprezinte clientul în mod onorabil.

Cuvintele lui străpung atmosfera. Avocații din spatele meu nu mișcă. Cred că mulți dintre ei așteaptă de ani de zile clipa aceasta.

— În plus, cei șase angajați puși pe listă vor sta la

dispoziția domnului Baylor cât hotărăște el. Aceasta corporație a cerut permisiunea să facă afaceri în Tennessee. Prin urmare, cazul în speță se află sub jurisdicția mea și le solicit oficial celor șase să-și dea tot concursul.

Drummond și acoliții lui se cufundă mai mult în scaunele lor și scriu tot mai precipitat.

— Încă ceva, reclamantul a solicitat anumite dosare și documente, continuă Kipler, apoi se oprește o clipă cu ochii la masa apărării. Ascultați-mă bine, domnule Drummond. Vă rog, fără aranjamente, când e vorba de acte. Insist asupra unei deschideri și a unei colaborări totale. Luni și marți voi sta numai lângă telefon, iar dacă domnul Baylor mă sună și-mi spune că nu primește documentele la care are dreptul, atunci voi interveni și mă voi asigura că le va obține. Ați înțeles?

— Da, domnule, zice Drummond.

— Îl puteți lămuri pe clientul dumneavoastră să se conformeze?

— Cred că da.

Kipler se mai înseninează puțin și își trage sufletul. În continuare, în sală nu mișcă nimeni.

— Gândindu-mă mai bine, domnule Drummond, cred că aș vrea să vă văd programul de care vorbeați. Bineînțeles, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Drummond s-a oferit să i-l prezinte cu numai câteva minute înainte, așa că nu are cum să mai dea înapoi. Caietul cu pricina e gros, legat în piele și reprezintă jurnalul unui om foarte ocupat. Are un caracter personal și bănuiesc că Drummond nu s-a gândit serios să i-l arate judecătorului.

Îl duce bățos la bară, i-l oferă lui Kipler și așteaptă. Acesta răsfoiește rapid foile, fără să citească. Caută zilele libere. Drummond se foiește pe lângă podiumul din mijlocul sălii.

— Observ că nu v-ați planificat nimic pentru săptămâna care începe pe opt februarie.

Drummond se apropie și se uită în caietul său, în timp ce

Kipler îl întoarce spre el. Dă din cap afirmativ, fără să zică nimic. Judecătorul îi înmânează jurnalul, iar avocatul se întoarce la locul lui.

— S-a hotărât, astfel, ca judecarea acestui caz să aibă loc pe data de opt februarie, declară domnul judecător.

Înghit în sec, inspir adânc și încerc să-mi păstrez cumpătul. Patru luni pare mult, e destulă vreme până atunci, dar nu și pentru cineva care n-a pledat nici măcar într-un proces de mâna a șaptea. Am citit dosarul de zeci de ori. Am învățat pe de rost regulile de procedură și de probatoriu. Am studiat cărți fără număr despre cum se face cercetarea preliminară, despre cum se abordează juriul, cum se interoghează martorii și cum se câștigă procesele, dar nu-mi pot imagina niciun pic cum vor decurge lucrurile, pe opt februarie, în sala aceasta de tribunal.

Kipler ne permite să plecăm, iar eu îmi strâng repede hârtoagele și ies, sub privirile insistente ale galeriei de avocați care își așteaptă rândul. Cine-o fi puștiul ăsta?

Deși nu mi-a mărturisit-o niciodată, știu că amicii cei mai apropiați ai lui Deck sunt doi detectivi particulari pe care i-a cunoscut pe când lucra pentru Bruiser. Unul din ei, Butch, e fost polițist și împărtășește pasiunea lui Deck pentru cazinouri. Se duc o dată sau de două ori pe săptămână la Tunica, să facă un pocher sau un *vingt-et-un*.

Dumnezeu știe cum, Butch a dat de Bobby Ott, agentul care a vândut polița familiei Black. L-a descoperit în închisoarea Corecțională a Comitatului Shelby, unde ispășește zece luni pentru greșeli contabile. La o cercetare mai profundă, s-a dovedit că Ott a divorțat de curând și că e insolubil.

Deck și-a exprimat dezamăgirea că a pierdut o asemenea plească. Ott are niște probleme cu legea cum nu se poate mai atrăgătoare. Ce-ar mai fi câștigat el din asta!

După ce sunt controlat minuțios de un gardian solid, mă ia în primire un tânăr oarecare, salariat al închisorii

corecționale, și mă conduce într-o încăpere pătrată, de la intrarea în clădire. Sus, în fiecare colț, se văd camerele de luat vederi. În mijloc, un perete despărțitor. Vom sta, deci, de vorbă printr-un paravan, lucru care nu mă deranjează. Sper să fie o vizită foarte scurtă. După cinci minute, apare și Ott, de partea cealaltă. Are în jur de patruzeci de ani, e ușor supraponderal, poartă ochelari cu ramă metalică subțire, e tuns marinărește și îmbrăcat în salopetă bleumarin de pușcăriaș. Se uită cercetător la mine, în timp ce se așază dincolo de paravan. Gardianul pleacă și rămânem singuri.

Îi strecor printr-o fantă cartea mea de vizită.

— Mă numesc Rudy Baylor și sunt avocat.

Oare de ce cuvintele mele sună atât de amenințător?

Mă întâmpină bine, se străduiește chiar să zâmbească. Bărbatul acesta și-a câștigat pâinea bătând din ușă în ușă și vânzând polițe de asigurare săracilor, așa că, în ciuda ghinionului său, e genul de om prietenos care știe cum să-și croiască drum spre inimile celor din jur.

— Încântat de cunoștință, rostește el din obișnuință. Ce te aduce la mine?

— Asta, zic eu, scoțând o copie a acțiunii de judecată și strecurându-i-o prin fanta din paravan. E vorba de un proces intentat în numele unor foști clienți de-ai dumitale.

— Care dintre ei? întrebă Ott, luând acțiunea și uitându-se pe prima foaie unde e scrisă somația.

— Dot și Buddy Black, împreună cu fiul lor, Donny Ray.

— Marele Profit, nu-i așa? zice el.

Deck mi-a explicat că mulți din acești agenți reprezintă diverse companii.

— Pot să citesc?

— Bineînțeles. Ești unul dintre pârâți. Te rog.

Glasul și mișcările îi sunt chibzuite. Fără niciun gest în plus. Citește foarte rar, întorcând paginile cu mare rețineră. Bietul om! A trecut printr-un divorț, și-a pierdut avutul, stă la închisoare pentru delikte de drept comun și-am apărut și eu cu acțiunea aceasta, să-i pun în cârcă încă zece

milioane.

Dar nu pare să-și dea seama. Termină de citit și pune hârtiile pe masă, în fața lui.

— Știi că sunt sub protecția tribunalului datornicilor, nu-i așa? rostește el.

— Da, știu.

Nu-i chiar așa. Conform documentelor, a fost declarat insolubil în martie, deci cu două luni înaintea mea, așa că acum a ieșit de sub protecție. Nu totdeauna îți păstrezi statutul acesta, mai ales când a trecut o anumită perioadă de timp, dar o las baltă. Tipul e la blană, ca un refugiat. Nu mai are nimic de pierdut.

— Am fost obligați să te includem printre pârâți, pentru că dumneata ai vândut polița.

— O, știu. Îți faci datoria.

— Așa e. Când ieși de-aici?

— Peste optsprezece zile. De ce?

— S-ar putea să am nevoie de depoziția dumitale.

— Mi-o iei aici?

— Poate.

— De ce atâta grabă? Lasă-mă să ies și ți-o dau pe urmă.

— Să mă mai gândesc.

Vizita aceasta e un fel de scurtă vacanță pentru el, așa că nu moare de nerăbdare să plece. Sporovăim vreo câteva minute despre viața în închisoare. Încep să-mi îndrept privirile către ușă.

N-am urcat până acum la etajul casei domnișoarei Birdie și constat că e la fel de prăfuit și de mucegăit ca parterul. Deschid ușa fiecărei încăperi, aprind lumina, mă uit repede în jur, apoi sting becul și închid. Dușumeaua de pe hol scârțâie sub pașii mei. Văd un șir de scări care duc la etajul doi, dar mi-e cam frică să urc.

Casa e mult mai mare decât credeam. Și mult mai solitară. Cum o fi putut trăi singură aici? Mă cuprinde remușcarea că n-am stat mai mult împreună, că n-am urmărit alături de ea melodramele și slujbele la televizor,

că n-am mâncat mai multe sandvișuri cu carne de curcan și n-am băut mai multă cafea solubilă preparată de ea.

Nici la parter nu dau de vreun hoț, așa că încui ușa care dă spre terasă. Acum, că a plecat, îi simt lipsa. Nu-mi amintesc să mă fi simțit grozav în prezența ei, dar era bine când o știam acolo, în casa mare, gata să mă servească. Acum sunt singur.

În bucătărie, mă uit lung la telefon. E un model vechi, cu disc, și-abia mă abțin să n-o sun pe Kelly. Dacă răspunde ea, găsesc eu ceva să-i spun. Dacă răspunde el, închid. Apelul poate fi depistat, dar eu nu locuiesc în casa aceasta.

Mă gândesc la ea din ce în ce mai mult. Simt nevoia acută s-o văd.

34

Sunt cu Deck în dubița lui și ne îndreptăm spre autogară. E duminică dimineața devreme. E senin și frumos. Toamna își arată primele semne în aer. Din fericire, câteva luni vom scăpa de pâclă. Memphisul e un oraș tare plăcut în octombrie.

Un bilet de avion dus-întors la Cleveland costă aproape șapte sute de dolari. Ne-am făcut socoteala că o cameră la un motel ieftin, dar în care să te simți cât de cât în siguranță, costă în jur de patruzeci de dolari pe noapte. Pe mâncare, nu voi cheltui mare lucru. Noi suntem cei care cerem depozițiile, așa că noi plătim. Cea mai ieftină grefieră cu care am aranjat în Cleveland îmi cere o sută de dolari, afară de taxa de doi dolari pe pagina dactilografiată. Iar astfel de depoziții pot depăși o sută de foi, dacă nu și mai mult. Ne-ar plăcea să le înregistrăm și pe video, dar nici nu poate fi vorba.

La fel și călătoria cu avionul. Biroul de avocatură al lui Rudy Baylor nu-și poate permite una ca asta. N-aș risca, în niciun caz, să pornesc cu Toyota la drum. Dacă mă lasă cine știe pe unde, trebuie să amân depozițiile. Deck s-a oferit să-mi dea dubița, dar nu m-aș baza nici pe ea la un drum de peste o mie cinci sute de kilometri.

Cu cursa *Greyhound* e ceva mai sigur, deși cumplit de plictisitor. Într-un târziu, ajungi și la destinație. Nu prea m-a încântat ideea, dar ce să fac? Nu sunt, oricum, foarte grăbit. Mai pot și eu admira peisajul. Apoi, economisim bani frumoși. Sunt o mulțime de motive care pledează în favoarea alegerii mele.

Deck conduce și vorbește puțin. Cred că se cam jenează că nu ne putem permite mai mult. Și știe că ar fi fost bine să vină și el. Mă voi confrunta cu niște martori ostili și cu o mulțime de documente necunoscute pe care va trebui să le conspectez rapid. Ar fi fost bine să mai am pe cineva alături.

Ne luăm rămas-bun în parcare de lângă stație. Îmi promite că va avea grija de birou și că se va ocupa de treburi. Nici nu mă îndoiesc că-și va da toată silința. Pleacă în direcția Spitalului Sfântul Petru.

N-am mai călătorit niciodată cu *Greyhound*. Autogara e mică, dar curată, plină de călători duminicali. Majoritatea sunt bătrâni sau negri. Descopăr ghișeul potrivit și-mi iau biletul rezervat dinainte. Firma mea a plătit o sută treizeci și nouă de dolari pentru el.

Autobuzul pleacă la timp, la opt fix, și se îndreaptă spre Arkansas, în vest, apoi spre Saint Louis, în nord. Din fericire, reușesc să stau singur și să scap de cicăleala vreunui vecin.

Autobuzul e aproape plin. Au rămas doar două-trei locuri libere. Ajungem la Saint Louis în șase ore, la Indianapolis, pe la șapte seara, iar la Cleveland, la unsprezece. Asta înseamnă cincisprezece ore în autobuz. Depozițiile încep mâine dimineața, la nouă.

Sunt sigur că adversarii mei de la Trent & Brent mai dorm încă. Se vor trezi și li se va servi un mic dejun delicios, apoi își vor citi ziarul pe terasă, cu soțiile lor. Vreo doi se vor duce, poate, la biserică. În jur de ora cinci, soțiile îi vor duce la aeroport unde îi vor săruta de rămas-bun, iar ei își vor ocupa locurile la clasa întâi. După o oră, vor ateriza în Cleveland și vor fi întâmpinați de cine știe ce mahăr de la Marele Profit care îi va conduce, fără îndoială, la cel mai luxos hotel din oraș. După o cină savuroasă cu vin și cu alte băuturi fine, se vor strânge într-o sală de ședințe numai pluș, în care vor complota împotriva mea până seara târziu. La ora când eu mă voi caza la Motelul 6, ei se vor retrage în camere, plini de proștețime, gata de luptă.

Sediul Marele Profit se află într-o suburbie populată a Clevelandului. Îi spun șoferului că vreau să trag la un motel ieftin din apropiere, iar el știe exact unde să mă ducă. Oprește în față la Plaza Inn. Lângă el e un local McDonald,

iar peste strada, unul aparținând firmei Blockbuster Video. Numai mărunțișuri – dughene, baruri, reclame luminoase, centre comerciale, moteluri ieftine. Cu siguranță, prin apropiere se află și o promenadă. Pare o zonă sigură.

Camere sunt cu duiumul. Plătesc treizeci și doi de dolari pentru o noapte. Cer chitanța, după cum m-a instruit Deck.

Mă bag în pat la două minute după miezul nopții și rămân cu ochii în tavan. Printre altele, îmi dau seama că, afară de funcționarul de la recepție, nu mai știe nimeni pe lume unde mă aflu.

Bineînțeles, nu pot adormi.

Încă din clipa în care am început să urăsc Marele Profit, mi-am făcut o imagine mentală a sediului lor. Parcă vedeam o clădire modernă, înaltă, cu ferestre lucitoare, cu o fântână arteziană în față, cu pavilioane pentru drapele și numele firmei, în bronz, la intrare.

Dar nu e chiar așa. Găsesc ușor clădirea, pentru că adresa e scrisă cu litere mari pe fațada de beton: Baker Gap Road 5550. Dar numele de Marele Profit nu se vede niciunde. Nu tu fântâni arteziene, nu tu drapele, doar un grup de clădiri de câte cinci etaje, înghesuite una într-alta. Totul e foarte modern și incredibil de urât. Fațada e din ciment alb, iar ferestrele sunt negre.

Din fericire, văd firma pe ușă și intru într-un holșor în care se află câteva plante în ghivece de plastic înșirate de-a lungul unui perete, iar în față, o recepționeră drăguță. Are o cască șic care îi înconjoară maxilarul și se termina cu un microfon. Pe peretele din spatele ei, sunt scrise numele a trei companii: Grupul PinnConn, Baza de agrement nautic Lacurile verzi și Asigurări pe viață Marele Profit. Care cui aparține? Fiecare își are siglele sale gravate în bronz.

— Mă numesc Rudy Baylor și am întâlnire cu un domn Paul Moyer, zic eu politico.

— Un moment, vă rog.

Apasă pe un buton, așteaptă, apoi zice zâmbind în continuare:

— Domnule Moyer, vă caută un domn, Baylor.

Se pare că biroul lui nu e departe, pentru că nu trece niciun minut și îl văd venind numai miere, cu mâinile întinse. Îl urmez după colț, până la lift. E aproape la fel de tânăr ca mine, vorbește întruna, fără să spună ceva. Ieșim la etajul al treilea și mă simt de pe acum pierdut în oroarea aceasta arhitectonică. Podelele sunt carpetate, luminile slabe, iar pe pereți atârnă tablouri. Moyer sporovăiește neîntrerupt, în timp ce pășim pe coridor. Deschide o ușă masivă și mă conduce înauntru, la locul meu.

Bun venit la Fortuna 500! E o sală spațioasă, cu o masă oblongă strălucitoare în mijloc, în jurul căreia se afla cel puțin cincizeci de scaune din piele. La vreun metru de centrul mesei, atârnă un candelabru sclipitor. În stânga, într-un colț, un bar. În dreapta, un platou cu fursecuri și cornuri, înconjurat de vreo opt conspiratori în costume închise la culoare, cu cămăși albe, cravate în dungii și pantofi negri. Opt la unu. Tremurul nervos pe care îl simțeam în măruntaie s-a transformat într-un adevărat cutremur. Unde-i acum Tyrone Kipler? Am atâta nevoie de el! În clipa aceasta, și prezența lui Deck ar fi încurajatoare.

Patru dintre ei sunt amicii mei de la Trent & Brent. Unul dintre ceilalți mi-e cunoscut de la audierile din Memphis; pe trei însă, îi văd pentru prima oară. În clipa în care îmi dau seama că am intrat, își ridică privirile cu toții. Pentru moment, încetează orice activitate. Nimeni nu mai bea, nu mai mănâncă și nu mai spune nimic. Stau și se holbează pur și simplu la mine. Am întrerupt o conversație foarte serioasă.

Primul care își revine e T. Pierce Morehouse.

— Rudy, poștește înauntru, zice el, fără tragere de inimă însă.

Dau din cap în semn de salut către M. Alec Plunk Junior și către Brandon Fuller Grone, apoi întind mâna spre ceilalți patru, în timp ce Morehouse le scuipează numele printre dinți. Le uit de cum le-aud. Cel pe care l-am întâlnit la hărțuielile din sala de judecată a lui Kipler este Jack Underhall, unul

dintre juriștii de la Marele Profit care a fost de asemenea desemnat ca purtător de cuvânt al corporației.

Adversarii mei par odihniți, proaspeți. Au dormit bine, după un zbor rapid și-o cină plăcută. Sunt dichisiți și hainele lor par scoase acum din dulap, nu dintr-un geamantan. Eu am ochii înroșiți și oboșiți, iar cămașa mi-e șifonată. Dar am lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Sosește grefiera și T. Pierce ne conduce în capul mesei. După o scurtă chibzuială, ne indică unde să ne așezam, lăsând ultimul scaun liber pentru martori. Mă așez cuminte la locul meu și încerc să trag scaunul mai aproape de masă. Fac un adevărat efort, pentru că e greu ca plumbul. În fața mea, la cel puțin trei metri, cei patru băieți de la Trent & Brent își deschid servietele cu cât mai mult zgomot. Se aud pocnete, clicuri, fâșâituri. În câteva secunde, masa se umple de teancuri de hârtii.

Cei patru reprezentanți ai corporației se foiesc în spatele grefierii, fără să știe exact ce au de făcut în clipa următoare și așteaptă un semn de la T. Pierce. După ce-și aranjează hârtiile, acesta zice:

— Rudy, ne-am gândit să începem cu purtătorul de cuvânt al corporației, Jack Underhall.

Anticipam acest lucru și m-am hotărât să mă opun:

— Nu, nu cred că e bine așa, zic eu cam precipitat.

Încerc cu disperare să par imperturbabil, în ciuda faptului că mă aflu pe teren străin și sunt înconjurat de dușmani. Am mai multe motive pentru care să nu începem cu purtătorul de cuvânt al corporației și unul dintre ele este, fără îndoială, că nu vreau să le fac pe plac. Sunt depozițiile mele, îmi repet eu întruna.

— Poftim? face Pierce.

— Ai auzit foarte bine. Eu vreau să începem cu Jackie Lemancyzk, funcționara care se ocupă de cererile asiguraților, înainte însă, vreau dosarul.

Miezul oricărui caz de rea-credință este dosarul cu cereri - o colecție de scrisori și de documente păstrate de un

responsabil, la sediul companiei. Acest dosar reprezintă o uluitoare relatare istorică a celor trași pe sfoară. Am dreptul să-l văd. De altfel, trebuia să-l fi primit deja de zece zile. Drummond și-a declinat răspunderea, zicând că clientul său e vinovat de întârziere. Kipler a emis un ordin expres prin care acest dosar trebuie să-mi fie prezentat astăzi, la prima oră.

— Cred că cel mai bine ar fi să începem cu domnul Underhall, zice Pierce, cu jumătate de gură.

— Nu mă interesează ce crezi dumneata, zic eu iritat și indignat. Cred și eu că-mi dă mâna, o dată ce Kipler e de partea mea. Să-l sunăm pe judecător? Întreb eu batjocoritor, ca un cocoș înfumurat.

Deși Kipler nu e aici, prezența lui domină și acum. Ordinul lui sună clar cum că toți cei șase martori pe care i-am cerut trebuie să se prezinte la mine astăzi, la ora nouă. Ordinea rămâne la alegerea mea. Îmi vor sta la dispoziție, până când le spun eu. Ordinul menționează și faptul că pot cere depozitii suplimentare, dacă voi considera necesar, în urma eventualelor descoperiri pe care le voi face. Abia așteptam să-i ameninț cu telefonul acesta.

— Păi... știi... avem o problema cu Jackie Lemancyzk, zice T. Pierce, uitându-se neliniștit la cei patru pârâți care se tot dau înapoi spre ușă. Se uita cu toții în pământ, foindu-se și tresărind. T. Pierce stă la masă în fața mea, frământându-se.

— Ce problema? Întreb eu.

— Nu mai lucrează aici.

Rămân cu gura căscată. Sunt realmente uluit și o secundă nu știu ce să zic. Mă uit lung la el și încerc să-mi adun gândurile.

— Când a plecat?

— Săptămâna trecută.

— Mai exact, în ce zi? Joi ne-am întâlnit la tribunal. Atunci știai?

— Nu. A plecat sâmbătă.

— A fost data afară?

— Și-a dat demisia.

— Unde e acum?

— Nu mai e salariată acestei firme, înțelegi? N-o putem chema ca martor.

Îmi studiez o clipă hârtiile, să mai găsesc un nume.

— Bun. Atunci să-l chemăm pe Tony Krick, tot de la petiții.

Altă frământare, alte tresăriri.

— Și el a plecat, zice T. Pierce. A fost dat afară.

Încă o lovitură în plex. Sunt amețit de-atâtea gânduri și nu știu ce să fac mai întâi.

Marele Profit și-a concediat oamenii, numai ca să nu stea de vorba cu mine.

— Ce coincidența! zic eu, la pământ.

Plunk, Hill și Grone refuză să-și ridice ochii din agendele lor. Nu-mi pot imagina ce scriu ei acolo.

— Clientul nostru face reduceri periodice de personal, zice T. Pierce, reușind să rămână serios.

— Dar Richard Pellrod, expert în examinarea cererilor? Nu-i așa că a fost concediat și el?

— Nu. E aici.

— Și Russell Krokitt?

— Domnul Krokitt ne-a părăsit pentru o altă firmă.

— Așadar, n-a fost concediat.

— Nu.

— Și-a dat demisia, la fel ca Jackie Lemancyzk.

— Corect.

Russell Krokitt era inspector șef la serviciul care se ocupa de examinarea cererilor de la persoanele asigurate pe vremea când a redactat Scrisoarea cea Proastă. Cu toată neliniștea și spaima cu care am pornit în aceasta călătorie, abia așteptam depunerea lui.

— Dar Everett Lufkin, vicepreședinte la același serviciu? A fost și el redus?

— Nu. E aici.

Se lasă o liniște incredibil de lungă, în timp ce fiecare își face de lucru. Acțiunea mea a provocat un adevărat măcel.

Scriu atent în agendă, înșiruiind lucrurile pe care le mai am de făcut.

— Unde este dosarul? întreb eu.

T. Pierce se întinde în spate și ia un teanc de hârtii. Mi le împinge peste masă. Sunt copiate frumos și prinse în benzi elastice late.

— Sunt puse în ordine cronologică? întreb.

Așa a ordonat Kipler.

— Cred că da, zice T. Pierce, uitându-se ocrotitor la cei patru pârâți.

Dosarul are peste zece centimetri grosime. Fără să mă ating de benzile elastice, rostesc:

— Am nevoie de oră. Apoi, continuiam.

— Sigur că da, spune T. Pierce. E alături o sală mică de ședințe.

Se ridică și întinde mâna spre peretele din spatele meu. Îi urmez pe el și pe Jack Pârâțul, într-o încăpere alăturată. Se retrag repede și mă lasă singur. Mă așez la masă și încep imediat să umblu prin hârtii.

După o oră, intru din nou în sala de consiliu. Sunt cu toții la cafea și lânchezesc în discuții mărunte.

— Trebuie să-l sunăm pe judecător, zic eu și T. Pierce devine atent. De-acolo, adaug, arătând spre mica încăpere de alături.

Formez numărul de la biroul lui Kipler. T. Pierce ascultă de la alt receptor. Judecătorul răspunde imediat. Ne prezentăm și îl salutăm.

— Am întâmpinat niște dificultăți, domnule judecător, zic eu, dornic să încep conversația pe un ton potrivit.

— Ce fel de dificultăți? mă întreabă el.

T. Pierce ascultă și privește în jos, fără nicio expresie.

— Păi, dintre cei șase martori specificați în nota mea, și la ordinul dumneavoastră, trei s-au făcut nevăzuți, așa, pe neașteptate. Fie și-au dat demisia, fie au fost dați afară. În orice caz, nu mai sunt aici. Aceasta s-a întâmplat la sfârșitul săptămânii.

— Care dintre ei?

Sunt sigur că are dosarul în față și se uită la nume.

— Jackie Lemancyzk, Tony Krick și Rusell Krokitt. Pellrod, Lufkin și Underhall, purtătorul de cuvânt, au supraviețuit în mod miraculos acestui carnagiu.

— Dar dosarul?

— L-am primit și m-am uitat prin el.

— Și?

— Cel puțin unul dintre documente lipsește, zic eu, uitându-mă atent la T. Pierce.

Acesta se încruntă la mine, de parcă nu-i vine să creadă.

— Care anume? întrebă Kipler.

— Scrisoarea cea Proastă. Nu e în dosar. N-am avut însă timp să mă uit prin toate.

Avocații Marelui Profit au văzut Scrisoarea cea Proastă pentru prima oară săptămâna trecută. Exemplarul pe care i l-a înmânat Dot lui Drummond în timpul depoziției sale era marcat de trei ori cu specificația „COPIE”. Am făcut-o intenționat, astfel încât, dacă apare mai târziu, să știm și noi de unde. Originalul este păstrat sub cheie, în siguranță, în dosarele mele. Ar fi fost prea riscant pentru Drummond și acoliții săi să expediez copia lor marcată Marelui Profit, ca să fie pusă mai târziu în dosar.

— E-adevărat, Pierce? întrebă Kipler răstit.

— Îmi pare rău, domnule judecător, dar nu știu. M-am uitat și eu prin dosar, dar știți... tot ce e posibil. N-am controlat chiar tot.

— Sunteți amândoi în aceeași încăpere? întrebă Kipler.

— Da, domnule, răspundem noi la unison.

— Bun. Pierce, părăsește încăperea. Rudy, rămâi la telefon.

T. Pierce vrea să zică ceva, dar se răzgândește. Pune receptorul jos, complet zăpăcit și pleacă.

— Da, domnule judecător. Acum sunt singur, spun eu.

— Cum e atmosfera? mă întrebă.

— Destul de tensionată.

— Nici nu mă mir. Iată ce am de gând să fac; prin faptul

că înlătură martorii și ascund documente mi-au oferit posibilitatea să dau ordin ca toate depozițiile să fie luate aici. Am puteri depline în această privință și ei își merită pedeapsa. Sunt de părere să nu mai ieși nicio depoziție, afară de cea a lui Underhall. Pune-i toate întrebările posibile, dar încearcă să-l încolțești, în legătură cu dispariția martorilor. Aruncă toată vina pe el. După ce termini, întoarce-te acasă. Voi da dispoziție să facem o audiere la sfârșitul săptămânii, ca să lămurim lucrurile. Ia și dosarul cu garanție de emisiune.

Îmi notez totul, cu viteză.

— Dă-mi-l acum pe Pierce, zice el. Și fă-l praf!

Jack Underhall e un bărbat scund și bine legat, cu vorba și mustața scurte. Mă lămurește asupra companiei. Marele Profit este proprietatea corporației PinnConn care are niște patroni puternici. Îl întreb pe larg despre afilierile și conexiunile dintre cele trei companii care își au sediul aici și totul devine confuz. Discutăm o oră despre structura corporației, despre produse, vânzări, piețe, secțiuni, personal - toate interesante până la un punct, dar inutile, în cea mai mare parte. Îmi arată două cereri de demisie ale martorilor care lipsesc și mă asigură că plecarea lor nu are absolut nimic comun cu cazul acesta.

Îl perpelesc vreo trei ore, apoi mă las păgubaș. Mă consolasem cu gândul că voi petrece cel puțin trei zile la Cleveland, închis într-o încăpere cu băieții de la Trent & Brent, trecând de la un martor ostil la altul și înotând noaptea printr-o mare de documente.

Dar plec de aici înainte de ora două, ca să nu mă mai întorc niciodată, încărcat de documentația pe care i-o voi da lui Deck să mi-o pună în ordine, și sigur pe mine acum, când știu că acești ticăloși vor fi nevoiți să vină pe domeniul *meu*, să-și prezinte depozițiile în sala *mea* de judecată, în prezența judecătorului *meu*.

Călătoria cu autobuzul înapoi, la Memphis, îmi pare mult mai rapidă.

35

Deck are o carte de vizită pe care scrie că e *paraavocat*, o specie cu totul nouă pentru mine. Bântuie pe coridoarele din Tribunalul municipal și vânează răufăcători mărunți care așteaptă să apară pentru prima dată în fața judecătorului. Abordează un tip speriat, cu o hârtie în mână și își face numărul. Deck numește această activitate „atac vulturesc în două faze” – un aranjament minor practicat de mulți dintre avocații străzii care mișună pe la Tribunalul municipal. Mi-a făcut și mie o dată invitația să vin cu el, dar l-am refuzat.

Inițial, Derrick Dogan a fost ținta „atacului vulturesc în două faze”, dar toată treaba a căzut când acesta l-a întrebat pe Deck, „Ce naiba mai e și paraavocatul?”, la care asociatul meu nu a răspuns, pare-se, mulțumitor, așa că a fost nevoit să-și ia tălpășița. Dar Dogan a păstrat cartea de vizită. Ceva mai târziu, a doua zi, a fost accidentat de un adolescent care conducea cu viteză. După douăzeci și patru de ore de când Dogan l-a respins pe Deck la Tribunalul municipal, l-a sunat din salonul său de la Sfântul Petru. În momentul acela, eram la birou, unde triam o încrengătură stufoasă de documente. După câteva minute, goneam spre spital. Dogan voia să stea de vorba cu un avocat adevărat, nu cu un paraavocat.

Aceasta este o vizită oarecum legitimă, la spital. În cazul meu, prima de acest fel. Îl găsim pe Dogan singur, cu piciorul, coastele și încheietura mâinii rupte. Și plin de tăieturi pe față. E tânăr, în jur de douăzeci de ani și nu poartă verighetă. Îmi iau sarcina în serios, ca un adevărat avocat, îi debitez refrenul binecunoscut, cum că să nu ia legătura cu societățile de asigurări și să nu stea de vorbă cu nimeni. E o chestiune numai între noi, și firma noastră se ocupă de cele mai multe accidente de automobil din

oraș. Deck surâde. Am învățat bine lecția.

Dogan semnează contractul și o autorizație medicală care ne va permite să-i studiem fișa. Are dureri serioase, așa că nu stăm prea mult. Avem numele lui pe contract. Ne luăm rămas bun și îi promitem că revenim a doua zi.

Până la amiază, Deck a stat deja de vorbă cu tatăl tânărului și a făcut o copie a raportului accidentului. Sunt asigurați la State Farm. Fără prea mult entuziasm, tatăl îi oferă lui Deck informația că polița respectivă nu oferă mai mult de douăzeci și cinci de mii de dolari. Și el și fiul său regretă mult acest lucru. Nicio problemă, zice Deck, foarte mulțumit că accidentul acesta a avut loc.

O treime din douăzeci și cinci de mii de dolari înseamnă opt mii și ceva. Luăm masa de prânz la un local pe nume Dux, un restaurant minunat din Peabody. Eu beau vin, iar Deck mănâncă ceva dulce. E momentul cel mai măreț din istoria firmei noastre. Ne numărăm și ne cheltuim banii aici timp de trei ore.

În joia din aceeași săptămână cu vizita mea la Cleveland, intrăm în sala de judecată a lui Kipler la cinci și jumătate după-amiaza. Domnul judecător și-a ales momentul în așa fel, încât marele Leo F. Drummond să poată alerga înapoi, după o zi lungă petrecută la tribunal, și să mai primească o șmotruială bună. Toată echipa apărării e prezentă. Sunt cu toții foarte importanți, deși lumea știe că sunt în găleată. Juristul Marelui Profit, Jack Underhall, e și el prezent. Ceilalți reprezentanți ai societății au preferat însă să stea acasă, la Cleveland. Îi înțeleg foarte bine.

— V-am atras atenția asupra documentelor, domnule Drummond, îl ceartă domnul judecător de la înălțimea scaunului de judecată.

Nici n-au trecut bine cinci minute de când ne-a convocat aici, că Drummond a și început să sângereze.

— Credeam că am fost destul de clar. V-am și scris, în acest sens. Și acum, ce s-a întâmplat?

Probabil că Drummond nu are nicio vină. Clientul lui îi

joacă feste și presupun că i-a muștruluit deja pe cei din Cleveland. Leo Drummond e un orgolios așa că nu poate să se lase umilit. Aproape că mi-e milă de el. În momentul de față are un proces de milioane de dolari la curtea federală, probabil că nu doarme mai mult de trei ore pe noapte, iar acum se vede obligat să apere acțiunile supărătoare ale clientului sau capricios.

Chiar că e gata-gata să-mi fie milă de el.

— Nu există nicio scuză, domnule judecător, zice el cu o sinceritate convingătoare.

— Când ați aflat că cei trei martori nu mai lucrează pentru clientul dumneavoastră?

— Duminică după-amiază.

— Ați încercat să-l anunțați pe avocatul acuzării?

— Da. Dar n-am putut da de el. Am sunat până și la companiile aeriene, dar fără niciun rezultat.

Trebuia să sune la *Greyhound!* Kipler dă din cap și pare dezgustat. O face teatral și exagerat.

— Luați loc, domnule Drummond, zice el.

Eu n-am rostit încă niciun cuvânt.

— Iată cum vom proceda, domnilor, spune judecătorul. De luni într-o săptămână, ne vom strânge aici, pentru depoziții. Se vor prezenta următorii, la dispoziția reclamantului: Richard Pellrod, expert superior în rezolvarea cererilor de asigurare; Everett Lufkin, vicepreședinte la același departament; Kermit Aldy, vicepreședinte la secțiunea de garanție de emisiune; Bradford Barnes, vicepreședinte administrativ și M. Wilfred Keely, funcționar superior.

Kipler mi-a cerut o listă a celor pe care vreau să-i chestionez.

Parcă tot aerul din încăperea trece prin plămâniilor celor de la masa apărării.

— Nu admit scuze, întâzieri sau amânări. Vor veni aici bineînțeles pe cheltuiala lor. Vor sta la dispoziția reclamantului până când va hotărî acesta. Toate cheltuielile, inclusiv taxele de stenografiere și de copiere

vor fi suportate tot de Marele Profit. Hai să acordăm trei zile pentru aceste depoziii. În plus, reclamantul va trebui să primească toate copiile documentelor până cel târziu miercurea viitoare, cu cinci zile înainte de luarea depozitiilor. Acestea vor fi scrise ordonat și puse în ordine cronologică. Nerespectarea acestor indicații va atrage după sine sancțiuni grave. Și fiindcă a venit vorba de sancțiuni! Dispun ca pârâtul să-i plătească domnului Baylor costul călătoriei la Cleveland. Doamne Baylor, cât costă un bilet de avion dus-întors la Cleveland.

— Șapte sute de dolari, răspund eu sincer.

— La clasa întâi sau a doua?

— La clasa a doua.

— Doamne Drummond, firma dumneavoastră a trimis patru avocați la Cleveland. Au călătorit cu clasa întâi sau cu a doua?

Drummond îi arunca o privire lui T. Pierce, care se ghemuiește ca un copil prins cu ocaua mică, apoi zice:

— Cu clasa întâi.

— Așa mă gândeam și eu. Cât costă un bilet la clasa întâi?

— O mie trei sute.

— Și cât ați cheltuit pe masă și casă, doamne Baylor?

Adevărul e că nu mai mult de patruzeci de dolari. Dar ar fi cumplit de jenant să recunosc acest lucru în public. Ce rău îmi pare că n-am stat într-un apartament de lux!

— Vreo șazeci de dolari, zic eu exagerând puțin, fără să devin însă lacom.

Sunt sigur că ei au stat în camere de o sută cincizeci de dolari pe noapte.

Kipler scrie sumele cât se poate de teatral.

— Și cât timp ați pierdut cu călătoria? Câte două ore la dus și la întors?

— Cam așa, zic eu.

— La două sute pe oră, aceasta înseamnă opt sute de dolari. Alte cheltuieli?

— Două sute cincizeci de dolari grefierii.

Scrie și această sumă, calculează, verifică și zice:

— Solicit pârâtului să plătească domnului Baylor suma de două mii patru sute zece dolari drept sancțiuni, în termen de cinci zile. Dacă domnul Baylor nu primește acești bani în timpul convenit, suma se va dubla în fiecare zi, până când va fi primit cecul respectiv. Ați înțeles, domnule Drummond?

Nu mă pot abține și zâmbesc.

Drummond se ridică încet, se apleacă ușor din talie și întinde brațele.

— Mă opun, rostește el.

Fierbe, dar se controlează.

— Să se consemneze. Clientul dumneavoastră are cinci zile la dispoziție.

— Nu exista dovezi că domnul Baylor a călătorit la clasa întâi.

Avocatul apărării trebuie să se opună totdeauna. Cârçoteala e trăsătura lui caracteristică. Uneori, e chiar indicată. Dar pentru clientul lui banii aceștia sunt o nimica toată, așa că Drummond ar trebui să-și dea seama că nu ajunge niciunde cu atitudinea lui.

— În mod clar, călătoria dus-întors la Cleveland valorează o mie trei sute de dolari, domnule Drummond. Din acest motiv îl pun pe clientul dumneavoastră să plătească atât.

— Domnul Baylor nu e plătit cu ora, zice el, în replică.

— Vreți să insinuați că timpul domniei sale nu are nicio valoare?

— Nu.

Ceea ce vrea el să spună e că nu sunt decât un pierde-vară, un avocat al străzii, și că timpul meu nu are valoare așa ca în cazul acoliților săi.

— Atunci, îi veți plăti două sute pe oră. Considerați-vă norocoși. Mă gândeam să vă taxez pentru fiecare oră petrecută la Cleveland.

Și cu asta, discuțiile sunt încheiate.

Drummond își flutură brațele neputincios și se așază. Kipler se uită în jos. După numai câteva luni în aceasta

poziție, a devenit spaima marilor firme. A dat rapid tot felul de sancțiuni și bârfele și-au făcut îndată apariția prin cercurile legale. Nici nu-i greu!

— Altceva? mârâie el în direcția lor.

— Nu, domnule, zic eu tare, ca să nu uite lumea că mai sunt și eu pe aici.

Toți cei din grupul de la masa apărării dau din cap nemulțumiți, iar Kipler bate cu ciocănelul în masă. Eu îmi strâng repede hârtiile și părăsesc sala de tribunal.

La cină, mănânc un sandviș cu slănină împreună cu Dot. Soarele coboară încet în grădina lor din spate, dincolo de automobilul în care stă Buddy și refuză să vină să mănânce. Dot îmi spune că își petrece tot mai mult timp acolo, din cauza lui Donny Ray. Acesta mai are de trăit doar câteva zile, iar Buddy și-a găsit refugiul în automobilul acela și în băutură. În fiecare dimineață stă câteva minute cu fiul lui, apoi părăsește încăperea cu ochii în lacrimi și încearcă să evite pe toata lumea.

În plus, dacă e cineva pe la el, refuză să intre în casă. Mie îmi convine. Și lui Dot, la fel. Vorbim despre proces, despre acțiunile Marelui Profit și despre cinstea incredibilă a judecătorului Tyrone Kipler, dar ea și-a pierdut interesul. Femeia energică pe care am întâlnit-o acum șase luni la Grădina cu Chiparoși a cam renunțat la luptă. Atunci, credea cinstit că orice avocat i-ar fi putut obliga pe cei de la Marele Profit să plătească. Mai era timp pentru un miracol. Acum, i-a pierit orice speranță.

Dot își va reproșa mereu moartea lui Donny Ray. Mi-a spus de nenumărate ori că trebuia să se fi dus la un avocat, imediat după primul refuz al societății de asigurări. În loc să procedeze astfel, a preferat să-și scrie singură scrisorile. Am convingerea că Marele Profit s-ar fi conformat rapid, dacă ar fi fost amenințată cu procesul, și i-ar fi trimis banii de tratament. Cred acest lucru din două motive: întâi, pentru că n-au avut dreptate și ei știu acest lucru. Și, în al doilea rând, s-au oferit să plătească șaptezeci și cinci de

mii de dolari, ca să închidă dosarul, la puțina vreme după ce i-am dat în judecată, deși nu sunt decât un novice. Sunt speriați. La fel și avocații lor. Da, sigur, băieții din Cleveland sunt tare speriați.

Dot mă servește cu o ceașcă de cafea decofeinizată, apoi pleacă să vadă ce face soțul ei. Îmi iau ceașca și pornesc spre camera lui Donny Ray. Doarme sub cearșafuri, ghemuit pe partea dreaptă. Încăperea e luminată doar de o veioză dintr-un colț. Mă așez acolo, cu spatele la fereastra deschisă, și simt un vânt ușor, răcoros. De afară nu se aude niciun zgomot, iar camera pare încremenită.

Testamentul său e un document simplu, care constă doar din două paragrafe. Lasă tot ce are mamei sale. I l-am scris acum o săptămână. Nu datorează și nu posedă nimic, iar testamentul e ceva inutil. Dar asta l-a făcut să se simtă mai bine. Și-a exprimat dorința și în legătura cu funeraliile sale. Dot a făcut toate aranjamentele. Vrea ca eu să fiu unul dintre cei care îi poartă sicriul.

Iau aceeași carte pe care o citesc, cu intermitențe, de două luni. În ea sunt patru romane condensate. E veche de vreo treizeci de ani și e printre puținele cărți din casa aceasta. O las mereu în același loc și citesc câteva pasaje de câte ori vin aici.

Geme și tresare ușor. Mă întreb ce-o să facă Dot când, într-o dimineață, o să intre, iar el nu se va mai trezi.

Când vin să stau cu Donny Ray, ne lasă singuri. O aud cum spală vasele. Cred că acum Buddy e în casă. Citesc o oră, aruncând din când în când câte o privire spre Donny Ray. Dacă se trezește, poate stăm de vorba puțin sau aprind televizorul. Depinde ce vrea el.

Aud o voce străină în salon, apoi bate cineva la ușa care se deschide încetisor. Îmi trebuie vreo câteva secunde să-l recunosc pe tânărul care intră. E doctorul Kord și face o vizită la domiciliu. Îmi strânge mâna și vorbește blând la picioarele patului, apoi face trei pași spre fereastră.

— Am avut drum prin apropiere, zice el în șoaptă, de parcă ar trece prin zonă tot timpul.

— Luați loc, zic eu, arătându-i singurul scaun liber din încăpere.

Stăm cu spatele la fereastră și genunchii ni se ating, în timp ce ne uităm la băiatul acesta muribund.

— De când ești aici? mă întrebă el.

— De vreo două ore. Am luat cina cu Dot.

— S-a trezit vreun pic?

— Nu.

Stăm în semiîntineric și simțim o briză ușoară mângâindu-ne ceafa. Viața noastră se derulează sub semnul ceasornicelor, dar în clipa de față timpul nu mai are niciun sens.

— M-am tot gândit, zice doctorul Kord, abia auzit. În legătură cu procesul. Știi cumva când o să aibă loc?

— Pe opt februarie.

— S-a stabilit sigur?

— Așa se pare.

— Nu crezi că ar fi mai util dacă aș veni să depun mărturie în carne și oase decât să dau o depoziție înregistrată video?

— Cum să nu.

Kord își practică meseria de câțiva ani. Știe cum decurg lucrurile la tribunal. Se apleacă, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

— Atunci, să renunțam la depoziție. Am să vin personal și fără plata.

— Sunteți foarte generos.

— Nicio problemă. Măcar atât să fac și eu.

Cădem amândoi pe gânduri. În afară de faptul că se aude un zgomot ușor din bucătărie, casa e cufundată în liniște. Kord nu e genul de om pe care să-l deranjeze lipsa de conversație.

— Știi ce fac eu? întrebă el într-un târziu.

— Ce?

— Le pun oamenilor diagnosticul, apoi îi pregătesc să moară.

— De ce v-ați ales oncologia?

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Da, sigur.

— E nevoie de oncologi. Înțelegeți, nu-i așa? E mai puțină înghesuială decât la alte specialități.

— Cred că cineva trebuie s-o facă și pe-asta.

— De fapt, nu-i chiar așa de rău. Îmi iubesc meseria, zice el, apoi se oprește o clipă și se uită la pacientul lui. E o situație cumplită. Să te uiți la un pacient cum se prăpădește, fără să fie tratat. Dacă transplantul de măduvă n-ar fi atât de scump, poate am fi putut face ceva. Eu m-am arătat dispus să-mi pun la dispoziție timpul și energia, dar procedura costă încă două sute de mii de dolari. Niciun spital, nicio clinică din țară nu-și poate permite să piardă atâtia bani.

— Asta vă face să urâți societățile de asigurări, nu-i așa?

— Da, așa e.

După o pauză lungă, rostește:

— Hai să-i facem praf.

— Încerc.

— Ești căsătorit? mă întreabă el, îndreptându-și spatele și uitându-se la ceas.

— Nu. Dumneavoastră?

— Nu. Sunt divorțat. Hai la o bere.

— Hai. Unde?

— Știi barul La Stridia lui Murphy?

— Cum să nu!

— Ne întâlnim acolo.

Trecem în vârful picioarelor pe lângă Donny Ray, ne luăm rămas bun de la Dot care se leagănă în balansoarul din pridvor și fumează.

Întâmplător, dormeam la trei și douăzeci noaptea, când sună telefonul. Fie că Donny Ray a murit, fie că s-a prăbușit vreun avion și Deck se grăbește să se prezinte la fața locului. Cine m-ar mai putea suna la o asemenea oră?

— Rudy! țâșnește un glas cunoscut, de la celălalt capăt al firului.

— Domnișoara Birdie! exclam eu, ridicându-mă în capul oaselor și bâjbâind să aprind lumina.

— Iartă-mă că te sun la o asemenea oră.

— Nu-i nimic. Ce mai faceți?

— Păi, sunt tare răi cu mine.

Închid ochii, inspir adânc și mă întind pe spate. Nu mă surprinde deloc.

— Cine e rău? întreb eu, așa, ca să mă aflu în treabă.

În clipa de față, nu știu ce-aș putea spune.

— June e cea mai rea, zice ea, de parcă ar fi făcut un clasament. Nu mă vrea în casa ei.

— Stați cu Randolph și cu June?

— Da. Și e îngrozitor. Mi-e frică să și mănânc.

— De ce?

— Pentru că mi-ar putea pune otravă.

— Fiți serioasă, domnișoară Birdie.

— Vorbesc serios. Așteaptă cu toții să mor, să știi. Am semnat un testament nou la Memphis, prin care le las tot ce vor ei. Când am venit aici, la Tampa, vreo câteva zile s-au purtat foarte frumos. Nepoții m-au vizitat mereu. Mi-au adus flori și ciocolată. Apoi, Delbert m-a dus la doctor, pentru un control. Le-a spus că sunt sănătoasă tun. Cred că se așteptau la altceva. Se pare că au rămas tare dezamăgiți de ceea ce le-a spus medicul, că s-au schimbat peste noapte. June s-a transformat iar într-o târfuliță, iar Randolph și-a reluat jocul de golf și nu mai trece pe-acasă. Delbert e cu cursele de ogari. Vera n-o înghite pe June și viceversa. Nepoții care nu au serviciu și-au pus coada pe spinare și s-au făcut nevăzuți.

— Și de ce mă sunați la ora asta, domnișoara Birdie?

— Pentru că, știi, sunt nevoită să mă ascund, ca să pot telefona. Ieri, June mi-a interzis să mă mai ating de el. M-am dus apoi la Randolph și el a zis că pot să telefonez de două ori pe zi. Mi-e dor de casa mea, Rudy. Înțelegi?

— Da, domnișoara Birdie.

— Nu mai pot sta mult pe-aici. M-au îngrămădit într-o cămăruță din spate, cu o baie mică de tot. Eu sunt

obișnuită să am spațiu, Rudy.

— Da, domnișoară Birdie.

Așteaptă să-i propun să vin după ea, dar n-am acum timp pentru așa ceva. Nu-i nicio lună de când a plecat. Așa-i trebuie!

— Și Randolph mă bate la cap să-i dau procura mea să se ocupe de tot, în numele meu. Ce părere ai?

— Eu unul nu sfătuiesc pe nimeni să semneze așa ceva, domnișoara Birdie. Nu e o idee prea bună.

N-am avut niciodată vreun client cu asemenea probleme, dar în cazul ei ar fi un dezastru.

Bietul Randolph! Se face praf să pună laba pe cele douăzeci de milioane de dolari. Ce-ar face, dacă ar ști adevărul? Domnișoarei Birdie i se pare că situația de acum e albastră. Dar când or afla totul?

— Păi, nu știi... zice ea și glasul i se stinge.

— Nu semnați, domnișoara Birdie.

— Încă ceva. Ieri, Delbert... stai că vine cineva. Trebuie să plec.

Îmi trânteste telefonul în nas. Parcă o văd pe June cum o biciuiește pe domnișoara Birdie cu o curea, că vorbește la telefon fără încuviințarea ei!

Conversația aceasta nu face parte dintre evenimentele importante. Mi se pare chiar comică. Dacă domnișoara Birdie vrea să se întoarcă acasă, atunci am să mă duc după ea.

Până la urmă, reușesc să adorm din nou.

36

Formez numărul de la închisoarea corecțională și o cer pe aceeași doamnă cu care am vorbit când l-am vizitat prima dată pe Ott. Regulamentul cere ca toate vizitele să fie aranjate prin ea. Vreau să mai stau o dată de vorbă cu el, înainte să-i luăm depoziția.

O aud ridicând receptorul.

— Bobby Ott nu mai e la noi, zice ea.

— Poftim?!

— A fost eliberat acum trei zile.

— Păi, mi-a spus acum o săptămână că mai are de stat optsprezece zile.

— Îmi pare rău, dar a plecat.

— Unde? întreb eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Cred că glumiți! zice ea și-mi închide.

Ott s-a făcut nevăzut. M-a mințit. Am avut noroc că l-am găsit prima dată, iar acum se ascunde din nou.

Primesc telefonul de care mă temeam atât, într-o sâmbătă dimineața, în timp ce stau pe terasa domnișoarei Birdie, de parcă eu aș fi stăpânul, și îmi sorb cafeaua, citind ziarul. E o zi frumoasă. Dot îmi spune că l-a găsit acum o oră. S-a culcat aseară și nu s-a mai trezit. În cuvintele ei, se simte o ușoară urmă de ușurare.

— Acum îi e mai bine, acolo, spune ea de câteva ori.

Îmi exprim durerea și îi promit că voi veni după-amiază pe la ea.

Traversez curtea din spate, spre hamac, unde mă sprijin de un stejar și îmi șterg lacrimile de pe obraji. Mă așez pe marginea hamacului, îmi plec fruntea și spun ultima rugăciune dintre multele pe care le-am rostit pentru Donny Ray.

Îl sun pe judecătorul Kipler acasă, ca să-i anunț moartea clientului meu. Funeraliile vor avea loc mâine, la ora două,

cea ce constituie o problemă. Dimineața încep depozițiile, la ora nouă, și vor ține aproape o săptămână. Sunt sigur că suita din Cleveland e deja aici. S-au strâns, probabil, cu toții în biroul lui Drummond și fac repetiție cum să se comporte în fața camerelor de luat vederi. Doar știu cât e de meticulos adversarul meu.

Kipler îmi cere să fiu oricum la tribunal, la ora nouă, că va rezolva treaba la fața locului. Îi spun că sunt pregătit. Nici nu s-ar putea altfel. Mi-am bătut la mașină toate întrebările posibile pe care să le pun martorilor, iar judecătorul mi-a făcut și el câteva sugestii. S-a uitat și Deck peste ele.

Kipler îmi dă să înțeleg că s-ar putea să amâne depozițiile de mâine, pentru că mai are încă două audieri importante.

Fie ce-o fi. Acum nu-mi mai pasă de nimic.

Când ajung la familia Black, văd că toți vecinii au venit să-l jelească pe Donny Ray. Mașinile stau parcate bară la bară pe stradă și pe alee. Grădinița din față și pridvorul sunt pline de bătrâni. Zâmbesc și dau din cap, făcându-mi loc prin mulțime. Intru și o găsesc pe Dot lângă frigider. Casa e înțesată de oameni. Pe mesele din bucătărie, se afla platouri cu plăcintă și cu pui fripți.

Ne îmbrățișăm duios. Îmi exprim părerea de rău, iar ea îmi mulțumește că am venit. Are ochii roșii, dar simt că nu mai poate plânge. Face un semn cu mâna spre mâncare și îmi spune să mă servesc. O înconjoară un grup de vecine.

Mi se face dintr-o dată foame. Îmi umplu o farfurie de carton cu pui, cu fasole la cuptor și cu salată de varză, apoi ies pe terasa micuță, să mănânc în liniște. Din fericire, Buddy nu e în mașina lui. Probabil că Dot l-a încuiat la el în dormitor ca să nu o mai deranjeze. Mănânc încet, ascultând sporovăielile șoptite care străbat prin fereastra de la bucătărie. După ce termin, mă duc și-mi umplu iar farfuria, după care mă ascund din nou pe terasă.

Curând, se apropie de mine un tânăr care îmi pare foarte

cunoscut.

— Sunt Ron Black, zice el, așezându-se pe un scaun lângă mine. Geamănul.

È suplu, nu prea înalt, dar bine făcut.

— Îmi pare bine, zic eu.

— Așadar, dumneata ești avocatul.

Ține în mână o cutie de cola.

— Da, eu sunt. Rudy Baylor. Îmi pare tare rău de fratele tău.

— Mulțumesc.

Acum îmi dau seama de cât de puțin mi-au vorbit Dot și Donny Ray despre Ron. A plecat de acasă imediat după terminarea liceului, s-a stabilit departe și a păstrat distanța. Într-o oarecare măsură, îl înțeleg.

Nu prea are chef de vorbă. Îi scoți cuvintele cu cleștele din gură, dar ajungem și la subiectul transplantului. Îmi confirmă ceea ce știam deja, anume că a fost gata să-i doneze măduvă fratelui său, ca să-l salveze. Doctorul Kord i-a spus că e perfect compatibil. Va fi necesar să spună lucrul acesta și în fața juriului, peste câteva luni, iar el se arată dornic s-o facă. Îmi pune câteva întrebări în legătura cu procesul, dar nu pare curios în privința banilor.

Sunt sigur că e îndurerat, dar reușește să-și țină cumpătul. Aduc vorba despre copilăria lor, în speranța că voi auzi câteva povești duioase, amintiri despre șotiile și farsele pe care și le-au jucat cei doi gemeni unul altuia. Nici vorbă de-așa ceva. A crescut în casa aceasta și e clar că nu are cine știe ce amintiri plăcute din trecut.

Funeraliile sunt programate pentru mâine, la ora două, și sunt sigur că, pe la cinci, Ron va fi deja în avion spre Huston.

Lumea vine și pleacă, dar mâncarea pare neatinsă. Mănânc două prăjituri cu ciocolată, în timp ce Ron bea suc. După două ore, mă simt epuizat, așa că mă scuz și plec.

Luni, în jurul lui Drummond, s-au adunat un grup de bărbați cu fețe severe, îmbrăcați în costume de culoare

închisă.

Sunt pregătit. Tremur, mi se înmoaie genunchii și simt că leșin, dar am scris întrebările și aștept să le pun. Chiar și în condițiile acestea voi fi în stare să citesc și să-i fac să-mi răspundă.

E amuzant să-i văd pe mahării ăștia cum le tremură izmenele de frică. Îmi închipui cum s-au burzului și ne-au înjurat, atât pe Drummond, cât și pe mine și pe Kipler, auzind că trebuie să se prezinte aici, în masă. Și nu numai să depună mărturie, ci să mai și aștepte ore și zile întregi, ca să fie interogați de mine!

Kipler ia loc în jilțul lui și ne strigă primii. Depozițiile vor fi scrise într-o sală alăturată, care e liberă săptămâna aceasta. Astfel domnul judecător poate să bage capul din când în când, ca să-l pună pe Drummond la punct. Ne cheamă în față pe amândoi, pentru că are să ne comunice ceva.

Eu iau loc în dreapta, iar patru dintre băieții de la Trent & Brent se așază în stânga.

— Nu e nevoie să consemnați, îi spune Kipler grefierei. Audiența aceasta nu intra în plan.

— Domnule Drummond, ați aflat că Donny Ray a murit ieri dimineața?

— Nu, domnule, răspunde Drummond cu gravitate. Îmi pare rău.

— Funeraliile au loc în după-amiaza aceasta, așa că sunt unele probleme. Domnul Baylor aici, de față, e unul dintre cei care poartă sicriul. De fapt, și acum ar trebui să fie alături de familia îndoliată.

Drummond se ridică și se uită la mine, apoi la Kipler.

— Așa că vom amâna depozițiile. Chemați-i, vă rog, pe oamenii dumneavoastră, luna viitoare, la aceeași oră și în același loc.

Kipler se uita la Drummond, așteptând să se opună.

Cei cinci bărbați importanți de la Marele Profit vor fi obligați să-și refacă programul și să vină înapoi, la Memphis, săptămâna viitoare.

— De ce nu începem mâine? întrebă Drummond, pe bună dreptate uimit.

— Eu conduc acest tribunal, domnule Drummond. Mă ocup de bunul mers al perioadei de cercetare și sunt hotărât să controlez și procesul.

— Dar, domnule judecător, dacă nu vă supărați, nu că vreau să intrăm în polemică, însă prezența dumneavoastră nu este absolut necesară la depoziții. Acești cinci domni au făcut sacrificii enorme, ca să vină aici. S-ar putea ca săptămâna viitoare să nu mai fie în măsură s-o facă.

Este exact ceea ce voia Kipler să audă.

— O, nu vă faceți griji, domnule Drummond. Vor fi aici, luna viitoare, la prima oră.

— Cu tot respectul, vă spun că nu e cinstit.

— Nu e cinstit? Aceste depoziții ar fi putut fi luate la Cleveland, acum două săptămâni, domnule Drummond. Dar clientul dumneavoastră s-a apucat să umble cu tot felul de dedesubturi.

În asemenea situații, un judecător are puteri nelimitate, așa că nu se poate face apel. Kipler îi pedepsește pe Drummond și pe cei de la Marele Profit și, după părerea mea, cam sare peste cal. Nu mai sunt decât câteva luni până la proces, iar judecătorul arată deja de partea cui e. Îi și spune avocatului acestuia celebru că el va fi cel care va prezida procesul.

Mie îmi convine de minune.

Donny Ray își găsește locul de odihnă într-un cimitir din spatele unei biserițe de țară. Pentru că fac parte dintre cei opt purtători de sicriu, mi se spune să stau în picioare, în spatele scaunelor pe care s-au așezat cei din familie. Afară e răcoare și înnorat, o zi potrivită pentru funeralii.

Ultima înmormântare la care am participat a fost cea a tatălui meu, și încerc cu disperare să nu mă gândesc la ea.

Mulțimea se înghesuie încet sub bolta vișinie, în timp ce tânărul pastor citește versete din Biblie. Privirile mi s-au lipit parcă de sicriul cenușiu, acoperit cu flori. O aud pe Dot

plângând ușor. Îl văd pe Buddy lângă Ron. Îmi întorc privirile, încercând să evaderez cu gândul din locul acesta și să visez la ceva mai plăcut.

Deck e un pachet de nervi, în clipa când mă întorc la serviciu. Pe o masă, stă amicul lui, Butch, detectivul particular, arătându-și bicepsii imenși prin jerseul mulat. E genul de bărbat pietros, cu obraji roșii și cizme cu vârful ascuțit, căruia îi place băutura. Deck ne face cunoștință, se prefacă că e un client, apoi îmi întinde o hârtie pe care a mâzgălit următorul mesaj: „Nu spune nimic important!”

— Cum a fost înmormântarea? mă întreabă Deck, luându-mă de braț și conducându-mă până la masa pe care stă Butch.

— Ca toate înmormântările, răspund eu, uitându-mă absent la cei doi bărbați.

— Cei din familie ce fac? mă întreabă Deck.

— Cred că bine.

Butch desface repede carcasa receptorului și îmi face semn să mă uit înăuntru.

— Cred că-i mai bine pentru băiat, nu-i așa? zice Deck, în timp ce eu mă uit în receptor.

Butch îmi arată un dispozitiv mic și negru, lipit în interior. Stau și mă uit, fără să-mi vină a crede.

— Nu ești de părere că pentru băiat a fost o ușurare? insistă Deck tare și îmi dă un ghiont.

— Da, sigur. A scăpat de necazuri. Și totuși, e foarte trist.

Ne uităm cum Butch montează telefonul la loc cu îndemânare, apoi ridică din umeri, ca și cum ar spune că de acum încolo știm ce avem de făcut.

— Hai să coborâm, să luăm niște cafea, zice Deck.

— Da, e o idee bună, zic eu, cu un nod în gât.

Când ajungem pe trotuar, mă opresc și mă uit la ei:

— Ce naiba se-ntâmplă?

— Hai s-o luam pe aici, spune Deck, arătând în josul străzii.

La două străzi depărtare, se află o cafenea drăguță. Ne

îndreptăm într-acolo, fără să rostim un cuvânt. Ne pitim într-un colț, de parcă am fi urmăriți de cine știe ce tâlhari.

Deck își dă drumul. El și cu mine am fost îngrijorați că suntem urmăriți de băieții de la biroul federal, încă de la dispariția lui Bruiser și a lui Prince. Ne-am așteptat să ne pună măcar câteva întrebări. Am discutat adesea despre FBI, dar n-am știut că i-a mărturisit totul și lui Butch. Eu, unul, n-aș avea atâta încredere în el.

Butch a trecut acum o oră pe la biroul nostru și Deck l-a rugat să ne controleze telefoanele. Detectivul mărturisește că nu e expert în microfoane ascunse, dar că a mai văzut și el câte ceva. E ușor să le detectezi. A găsit microfoane identice în toate trei telefoanele. Au fost gata-gata să mai caute, dar au așteptat să vin eu.

— Mai sunt și altele? întreb.

— Da, mai pot fi microfoane mici, plasate prin încăperi, ca să detecteze tot ce nu pot surprinde cele din telefoane, zice Butcher. Nu-i prea greu. Avem nevoie de o oglindă care mărește imaginea.

Lui Deck îi tremură mâinile puternic. Mă întreb dacă nu cumva a stat de vorba cu Bruiser de la aceste telefoane.

— Și dacă găsim mai multe? întreb eu.

Nici nu ne-am atins de cafea.

— Din punct de vedere legal, ai voie să le scoți din funcțiune, îmi explică Butch. Sau va trebui să fiți atenți la ce spuneți. Vedeți și voi cum vă exprimați.

— Și dacă le scoatem de-acolo?

— Atunci cei de la FBI au să-și dea seama că le-ați descoperit. Au să vă bănuiască și mai mult și se vor folosi de alte mijloace de supraveghere. După părerea mea, cel mai bine e să vă comportați ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ușor de zis!

Deck își șterge fruntea și refuză să mă privească în ochi. Mă neliniștește.

— Îl cunoști pe Bruiser Stone? îl întreb eu pe Butch.

— Bineînțeles. Am lucrat cu el, în câteva cazuri. Nu mă

surprinde deloc.

— Bun, zic eu și mă uit la Deck. Ai vorbit la telefon cu Bruiser de la noi, de la birou?

— Nu, zice el. N-am vorbit cu el de când a dispărut.

Cu minciuna aceasta, mă face atent să nu mă dau de gol în fața lui Butch.

— Aș vrea să știu dacă mai sunt și alte microfoane ascunse, rostesc eu. Sunt curios cât ne pot asculta.

— Va trebui să „periem” toate încăperile.

— Atunci, la treabă.

— De acord. Vom începe cu mesele, cu birourile și cu scaunele. Ne uităm prin coșurile de gunoi, prin cărți, prin ceasuri și perforatoare – peste tot. Microfoanele acestea pot fi mai mici decât o stafidă.

— Își vor da seama că scotocim? Întreabă Deck speriat de moarte.

— Nu. Voi o să stați de vorbă despre diverse chestiuni de-ale voastre. Eu n-am să zic nimic, așa că nu-și vor da seama că sunt acolo. Dacă descoperiți ceva, faceți un semn cu mâna.

Luam cafeaua cu noi la birou – un loc care a devenit dintr-o dată bântuit parcă de stafii. Deck și cu mine începem o conversație banală despre cazul lui Derrick Dogan, în timp ce răsturnăm mesele și scaunele. Orice persoană care e în stare să gândească își va da seama că vorbim ca să ne aflăm în treabă și să ascundem ceva.

Mișunăm peste tot, în patru labe. Răsturnăm coșurile de hârtii și cercetăm dosarele. Examinăm gurile de aerisire și încălzirea și ne uităm prin crăpăturile podelei. E prima dată când sunt fericit că avem atât de puțin mobilier.

Scotocim patru ore și nu găsim nimic. Numai telefoanele ne-au fost violate. Îl invităm pe Butch la o porție de spaghete, la un bistro de pe strada noastră.

E miezul nopții și stau întins în pat, fără nicio speranță că aș mai putea adormi. Citesc ziarul de dimineață și mă uit din când în când la telefon. N-aveau cum – îmi zic eu de o

mie de ori - să-mi bage și aici microfoane. Toată după-amiaza și toată seara mi s-a părut că văd umbre și-aud voci. Am tresărit la orice zgomot. Mi s-a făcut de câteva ori pielea de găină. Nu pot nici să mănânc. Știu că sunt urmărit, dar mă întreb cât de mult.

Și până unde vor să ajungă.

Citesc tot ce scrie în ziar, cu excepția listei de studenți admiși la facultate. Sara Plankmore Wilcox a născut ieri o fetiță de trei kilograme o sută șaiszeci de grame. Bravo ei! Eu n-o mai urăsc. De când a murit Donny Ray, am devenit mai îngăduitor cu toată lumea. Bineînțeles, cu excepția lui Drummond și a clientului său scârbos. PFX Freight e neînvinsă în acest tur la Campionatului.

Mă întreb dacă o duce și pe ea la toate meciurile.

Mă uit în fiecare zi la rubrica „Procese”. Dau mare atenție anunțurilor de divorț, deși mi-am cam pierdut optimismul. Studiez și pagina de arestări, să văd dacă Cliff Riker n-a fost din nou ridicat de poliție, pentru că și-a bătut nevasta.

37

Documentele acoperă patru mese pliante împrumutate, puse una lângă alta, în sala de primire, din fața birourilor noastre. Sunt puse teanc, ordonat, în ordine cronologică, marcate, numerotate, indexate și chiar computerizate.

Și memorate. Am studiat aceste foi de hârtie atât de mult, încât știu ce scrie pe fiecare dintre ele. Documentele pe care mi le-a dat Dot au în total 221 de pagini. De exemplu, polița va fi singurul act luat în considerație la proces, dar are treizeci de pagini. Documentele puse la dispoziție de Marele Profit au un total de șapte sute patruzeci și opt de pagini, unele reprezentând duplicate ale celor deținute de familia Black.

Și Deck și-a petrecut nenumărate ore cu hârțogăraia. A scris o analiză detaliată a dosarului de cereri. Și munca la computer a căzut, în cea mai mare parte, tot în spinarea lui. Mă va asista la depoziții. Treaba lui e să țină documentele în ordine și să mi le găsească repede pe cele de care am nevoie.

Nu se omoară după munca aceasta, dar e dornic să-mi facă pe plac. E convins că i-am prins pe cei de la Marele Profit cu mâța-n sac, dar consideră că acest caz nu valorează atâta efort. Mă tem că nu prea are încredere în talentul meu de avocat. Știe că orice jurat dintre cei doisprezece care vor fi aleși va considera suma de cincizeci de mii de dolari o adevărată avere.

Duminică seara târziu, beau o bere în biroul meu și trec în revistă de nenumărate ori documentele de pe mese. Ceva lipsește. Deck e sigur că Jackie Lemancyzk, funcționara de la petiții, nu avea autoritatea să respingă o cerere. Și-a făcut treaba, apoi a trimis dosarul pentru a fi aprobat. Există un oarecare drum de la cerere la semnarea ei. Un circuit al hârțiilor. În acest fel, se pierde orice urmă.

Trebuie să fi existat o schemă prin care s-a refuzat aprobarea cererii lui Donny Ray și, probabil, a altora. Or,

tocmai acest lucru trebuie să-l descoperim.

După îndelungi deliberări și discuții cu membrii firmei mele, m-am hotărât să începem audierea depozițiilor cu M. Wilfred Keeley. M-am gândit s-o iau de sus în jos. E un tip de vreo cincizeci de ani, genul de om plăcut și binevoitor care îmi zâmbeste cald până și mie. Ba chiar îmi mulțumește că i-am permis să fie primul. Trebuie neapărat să se întoarcă acasă, la birou.

O oră, mă învârt în jurul cozii. Stau la masa mea, îmbrăcat în ginși, pulover, pantofi sport și șosete albe. M-am gândit că ar fi un contrast plăcut cu umbrele întunecate și severe atât de impunătoare, de pe partea cealaltă a mesei. Deck a fost de părere că sunt lipsit de respect.

În a doua oră, Keeley îmi înmânează o dare de seamă financiară, așa că o vreme discutăm despre bani. Deck caută repede întrebările și mi le dă să le citesc. Drummond face un schimb de hârtii cu trei dintre acoliții lui, dar par cu toții foarte plictisiți. În sala alăturată, Kipler conduce o nouă Zi a Moțiunilor.

Keeley cunoaște amănunte în legătură cu alte procese ale Marelui Profit, din toată țara. Mai vorbim și despre ele puțin: nume, tribunale, alți avocați, situații asemănătoare. N-a fost obligat să dea depoziții în niciunul dintre ele. Abia aștept să stau de vorba și cu alți avocați care au dat societatea Marele Profit în judecată. Vom putea face comparație între documente și strategii.

Partea cea mai interesantă din activitatea la o societate de asigurări nu o reprezintă vânzarea polițelor și rezolvarea cererilor, ci primele de asigurare și investițiile. Keeley știe mai multe despre investiții, zice că de acolo a început și și-a croit drumul până sus. Nu prea poate să-mi dea amănunte despre cereri.

O dată ce nu plătesc aceste depoziții, nici nu mă grăbesc. Pun o mie de întrebări inutile, tatonând și trăgând la întâmplare. Drummond pare plictisit și câteodată chiar frustrat, dar el a scris o carte despre cum se iau depozițiile

și timpul se scurge și pentru el. Din când în când, ar vrea să obiecteze, dar știe că voi da imediat fuga în sala de alături, că judecătorul Kipler va fi de partea mea și îl va admonesta.

După ora douăsprezece, îi mai pun o mie de întrebări, și când în sfârșit, la cinci și jumătate, pun punct întâlnirii din acea zi, mă simt și eu epuizat. Zâmbetul lui Keeley a dispărut îndată după prânz, dar era hotărât să-mi răspundă atâta timp cât întreb. Îmi mulțumește din nou că l-am luat primul și că îl las să plece, fără să-i mai pun întrebări. Se întoarce imediat la Cleveland.

Lucrurile încep să treneze puțin marți, în parte pentru că m-am cam săturat să-mi pierd vremea, dar și pentru că martorii nu știu sau nu își amintesc mare lucru. Încep cu Everett Lufkin, vicepreședinte la petiții, un bărbat care n-ar scoate o vorbă în plus față de ceea ce îl întreb. Îl pun să se uite la niște documente și recunoaște, pe la mijlocul dimineții, că politica companiei sale recurge la ceea ce se numește „post-aprobare a cererii”, o practică odioasă, dar nu ilegală. Când o persoană asigurată pune o cerere la dosar, primul funcționar care se ocupa de ea solicită toate fișele medicale din ultimii cinci ani. În cazul nostru, Marele Profit a obținut de la medicul familiei Black fișa prin care se dovedea că Donny Ray suferise de o banală gripă în ultimii cinci ani. Dot nu trecuse această răceală pe cerere. Gripa nu avea nimic de-a face cu leucemia, dar Marele Profit și-a bazat unul dintre refuzurile inițiale pe faptul că aceasta constituia o condiție preexistentă.

În clipa aceasta, îmi vine să-i înfig un cuțit în inimă și nici n-ar fi greu. Dar nu e înțelept. Lufkin va depune mărturie la proces și e bine să-mi păstrez forțele până atunci. Sunt avocați cărora le place să-și epuizeze repertoriul la depoziții, dar eu știu, din vasta mea experiență, că e bine să păstrezi partea cea mai bună pentru juriu. De fapt, am citit într-o carte. Plus că aceasta este strategia adoptată de Jonathan Lake.

Kermit Aldy, vicepreședinte al departamentului de garantare a polițelor, e la fel de închis și de necomunicativ ca Lufkin. Funcționarii din acest sector preiau și revizuiesc cererea de la agentul de asigurări și iau decizia în legătură cu aprobarea sau respingerea ei. Chiar pentru sume mici, se pun în mișcare o mulțime de hârtii, iar Aldy pare omul ideal pentru o asemenea muncă. Îl termin în mai puțin de două ore, aparent fără să las urme adânci.

Bradford Barnes este vicepreședinte la administrație și am nevoie de o oră ca să-mi dau seama cu ce se ocupă exact. E miercuri și e încă devreme. M-am săturat de oamenii ăștia. Mi se face greață când îi văd pe băieții de la Trent & Brent stând acolo, la masa apărării, îmbrăcați în aceleași costume închise la culoare, cu aceeași expresie importantă afișată de atâtea luni de zile. O disprețuiesc până și pe grefieră. Barnes nu știe nimic. Oricât aș încerca, nu-l pot atinge. Nu va depune mărturie la proces, pentru că habar n-are pe ce lume se află.

Miercuri după-amiază, convoc ultimul martor, pe Richard Pellrod, funcționar superior la petiții, care a scris cel puțin două scrisori de răspuns familiei Black. Stă pe hol de luni, așa că mă urăște. Latră la mine când îmi răspunde la primele întrebări, așa că mă înviorează. Îi arăt propriile scrisori de refuz și începe să dea din colț în colț. Îmi spune că transplanturile de măduvă sunt încă ceva experimental, așa că nu te poți baza pe ele, ca metodă serioasă de tratament. Numai că el a respins o dată cererea pe motivul că Donny Ray ar fi ascuns o condiție preexistentă. Dă vina pe altcineva. Minte ca un ticălos și mă hotărâsc să-l fac să sufere. Îmi iau un teanc de documente și le trec în revistă unul câte unul. Îl pun să mi-l explice pe fiecare și îl acuz întruna. La urma-urmei, el avea sarcina s-o supravegheze pe Jackie Lemancyzk care „nu mai lucrează la noi”. Zice că bănuiește că s-a mutat în orașul ei natal, undeva, în Indiana de Sud. Din când în când, îl biciuiesc cu întrebări legate de plecarea ei și asta îl irită puternic. Tot mai multe documente. Schimbări de situație. Sunt neobosit. Pot să

Întreb orice oricând, fără să-și dea seama ce am de gând. După patru ore de interogatoriu nonstop, solicită o pauză.

Îl terminăm pe Pellrod miercuri seara la șapte și cu el încheiem seria depozițiilor reprezentanților societății de asigurări. Trei zile, șaptesprezece ore și, probabil, o mie de pagini de mărturie. Aceste depoziții, la fel ca orice document, vor fi citite de zeci de ori.

În timp ce băieții lui își pregătesc servietele, Drummond mă trage într-o parte:

— Frumoasa treaba, Rudy, zice el pe un ton scăzut, ca și cum ar fi realmente impresionat de performanța mea, dar nu vrea să se audă.

— Mulțumesc.

Inspiră adânc. Am obosit să ne tot uităm unul la altul.

— Așadar, cine ne-a rămas? mă întrebă el.

— Eu am terminat, zic, fără să mă mai pot gândi la cineva care ar mai putea fi chemat.

— Dar doctorul Kord?

— El o să depună mărturie la proces.

Aceasta îl surprinde. Mă studiază atent, întrebându-se, fără îndoială, cum de-mi permit să chem un doctor să depună personal mărturie în fața juriului.

— Și ce va spune?

— Că Ron Black era un donator perfect pentru fratele lui geamăn. Transplantul de măduvă a devenit un tratament de rutină. Băiatul putea fi salvat. Clientul dumneavoastră l-a omorât.

Primește lovitura cu demnitate și e clar că vorbele mele nu îl surprind.

— Probabil că îi vom lua și noi o depoziție, spune el.

— Cinci sute pe oră.

— Da, știu. Uite ce-i, Rudy. Vrei să mergem să bem ceva? Aș avea ceva de discutat cu tine.

— Ce?

În clipa aceasta, nu mă pot gândi la ceva mai rău decât să beau un păhărel cu Drummond.

— Afaceri. Posibilități de înțelegere, aranjamente. Ai putea da o fugă, la mine, la birou, să zicem, într-un sfert de oră? E după colț, știi?

Cuvântul „aranjamente” nu suna rău. Plus că mi-am dorit totdeauna să le vad birourile.

— Dar nu pot să stau decât foarte puțin, zic eu, de parcă m-ar aștepta cine știe ce femei frumoase.

— Bineînțeles. Hai să mergem.

Îi spun lui Deck să mă aștepte la colț și plec pe jos împreună cu Drummond spre cea mai înaltă clădire din Memphis, care se află la numai trei străzi depărtare. În timp ce urcăm la etajul treizeci și nouă, discutăm despre vreme. Încăperile sunt numai alamă și marmură, pline de oameni, de parcă am fi în miezul zilei. E o întreprindere perfect pusă la punct. Mă uit după vechiul meu „prieten”, Loyd Beck, gangsterul de la Brodnax și Speer, sperând din tot sufletul să nu-mi apară în cale.

Biroul lui Drummond e frumos aranjat, dar nu foarte mare. Chiria în această clădire e cea mai mare din oraș și spațiul se folosește cu eficiență.

— Ce bei? mă întrebă el, aruncându-și servieta și sacoul pe birou.

Nu mă dau în vânt după băuturile tari, iar acum sunt atât de obosit, încât mă tem că m-ar doborî chiar și un păhărel.

— Numai o cola, zic eu, dezamăgindu-l o clipă.

Își pune niște whisky cu apă dintr-un băruleț din colțul încăperii.

Se aude o bătaie în ușă și, spre marea mea surpriză, își face apariția domnul M. Wilfred Keeley. Nu ne-am văzut de când l-am perpelit luni, opt ore. Se preface că e încântat să mă vadă din nou. Ne strângem mâinile și ne salutăm ca niște vechi prieteni. Se duce la bar și își pregătește singur o băutură.

Stăm cu toții la o măsuță rotundă dintr-un colț și ei doi mai sorb câte o gură de whisky. Dacă Keeley s-a întors aici atât de repede, înseamnă că sunt hotărâți să facă o înțelegere cu mine. Sunt numai urechi.

Luna trecută, am câștigat șase sute de dolari din cazurile mele. Drummond face cel puțin un milion pe an. Keeley conduce o întreprindere cu venituri anuale de miliarde și are probabil un salariu mai mare ca avocatul său. Și ei vor să discute afaceri cu mine.

— Judecătorul Kipler mă îngrijorează foarte mult, zice Drummond brutal.

— N-am văzut în viața mea așa ceva, adaugă repede Keeley.

Drummond e recunoscut pentru preparativele sale impecabile și sunt sigur că micul duet a fost repetat bine înainte.

— Ca să fiu sincer, Rudy, mi-e teamă de ce-o să facă la proces, spune Drummond.

— Suntem luați pe sus, pur și simplu, zice Keeley, clătînând neîncrezător din cap.

Kipler constituie un motiv serios de îngrijorare pentru ei, dar e clar că le țâțâie fundul c-au fost prinși cu mâța-n sac. Au ucis un tânăr și crima aceasta a lor e pe cale să fie demascată. Îmi propun să mă port frumos, să văd ce vor de fapt. Sorb câte o înghițitură la unison, apoi Drummond zice:

— Am vrea să încheiem povestea asta, Rudy. Cu apărarea stăm bine, crede-mă. Dacă jocul e arbitrat cinstit, suntem gata și mâine. N-am pierdut niciun proces, în unsprezece ani. Îmi place lupta la tribunal. Dar judecătorul acesta e atât de paradoxal, încât mi se face frică.

— Cât? i-o retez eu.

Încep să se foiască de parcă i-ar fi apucat dintr-o dată, pe amândoi, durerile hemoroidale. După ce trece momentul penibil, Drummond rostește:

— Dublăm suma. O sută cincizeci de mii de dolari. Tu primești cincizeci de mii, iar clientul tău...

— Știu și eu să fac socoteala, i-o retez eu.

E treaba mea ce onorariu am cerut. Știe că sunt lefter și că cincizeci de mii înseamnă o avere pentru mine. Cincizeci de mii de dolari!

— Și ce să fac eu cu oferta asta a dumneavoastră?

întreb.

Schimbă priviri uluite.

— Clientul meu a murit. Mama lui l-a îngropat săptămâna trecută și acum așteptați de la mine să-i spun că e rost de ceva mai mulți bani?

— Din punct de vedere etic, ești obligat să-i spui...

— Nu mă învață dumneata pe mine ce e etica, Leo. Am să-i spun. Îi voi transmite oferta dumitale și pun pariu că va refuza.

— Ne pare tare rău de moartea băiatului, zice Keeley trist.

— Da, văd că sunteți zdrobit, domnule Keeley. Am să transmit condoleanțele dumneavoastră familiei.

— Uite ce-i, Rudy, noi ne dăm toata silința să aranjăm lucrurile, zice Drummond.

— Ați ales un moment foarte nepotrivit.

Se lasă tăcerea, și sorbim cu toții din pahare. Drummond e primul care începe să zâmbească.

— Și ce-ar vrea doamna aceea? Spune-mi, Rudy, ce-ar putea s-o facă fericita?

— Nimic.

— Nimic?

— Nu mai aveți ce face. Băiatul a murit și n-aveți nicio putere, în aceasta privință.

— Păi, atunci de ce mai facem procesul?

— Ca să se afle ce-ați făcut.

Cei doi se foiesc din nou, cu chipurile chinuite, apoi mai beau câte o gură de whisky.

— Vrea să vă dea de gol și-apoi să vă zdrobească, zic eu.

— Suntem prea mari, zice Keeley cu îngâmfare.

— Om trăi și-om vedea, zic eu, luându-mi servieta. Nu e nevoie să mă conduceți, mă descurc, adaug și îi las acolo, la masă.

38

Încet-încet, în birourile noastre se acumulează dovezi ale activității noastre, oricât ar fi ea de neînsemnată și de puțin lucrativă. Din loc în loc, așteaptă teacuri de dosare subțiri, așezate cât mai ostentativ, ca să fie văzute de eventualii clienți. Mai am și vreo zece cazuri penale, toate delictе serioase de tâlhărie. Deck pretinde că are treizeci de dosare în curs, deși numărul acesta pare un pic cam mare.

Acum telefonul sună și mai mult. Îți trebuie multă stăpânire să vorbești când știi că se află un microfon în receptor și mă lupt cu asta în fiecare zi. Mă obsedează gândul că, înainte ca telefoanele noastre să fie ascultate, a fost nevoie de un ordin de la procuratura care să permită un astfel de abuz. Cu siguranță că și-a dat acordul un judecător, așa că există un element de legitimitate în toată afacerea.

Camera de primire din față e încă plină de mese închiriate, acoperite de documentele cazului Black și prezența lor dă impresia unei activități cu adevărat monumentale în curs de desfășurare.

Măcar aici totul dă impresia de activitate. Pentru că după mai multe luni, venitul nostru nu depășește suma mizeră de o mie șase sute de dolari pe lună. Brut e de trei mii două sute, dar Deck și cu mine împărțim cheltuielile care ajung până la o mie cinci sute de dolari, fără taxe și întreținere.

De bine, de rău, supraviețuim. Cel mai bun client al nostru este Derrick Dogan, și dacă putem să-i rezolvăm cazul pentru douăzeci și cinci de mii de dolari - limita poliției prin care a fost asigurat - atunci vom răsufla și noi mai ușurați. Sperăm s-o facem înainte de Crăciun, deși nu prea văd de ce. Nici Deck, nici eu nu avem pe nimeni cu care să ne cheltuim banii.

Îmi voi petrece sărbătorile lucrând la cazul Black. Până în februarie nu mai e mult.

Correspondența de astăzi nu conține nimic deosebit, cu două excepții. În primul rând, cei de la Trent & Brent nu mi-au trimis niciun plic. Asta se întâmplă atât de rar, încât poate fi considerat un eveniment. A doua surpriză mă șochează până într-atât, încât trebuie să fac câțiva pași prin încăpere, ca să-mi adun gândurile.

Plicul e mare, pătrat, cu numele și adresa mea scrise de mână. Înăuntru se află o invitație tipărită, pentru a participa la o uluitoare vânzare de lănțișoare, brățări și coliere de aur, într-un magazin de bijuterii local, înainte de Crăciun. E genul de corespondență la care nici nu mă uit înainte de a o arunca la coș. Dar acest plic are adresa mea scrisă de mână, așa că nu procedez ca de obicei.

Jos, sub orarul magazinului, e scris caligrafic un nume: Kelly Riker. Niciun mesaj. Nimic. Doar un nume.

Mă plimb pe străduța respectivă vreo oră și mă uit la copiii care patinează pe un patinoar acoperit. Grupuri de adolescenți alunecă de la un capăt la altul al terenului. Cumpăr un platou cu mâncare chinezească fierbinte și mănânc pe promenada de lângă patinoar.

Magazinul de bijuterii este unul dintre multele aflate sub acest acoperiș. Am văzut-o de cum am trecut prin față.

Intru în urma a doi tineri și mă apropii de teigheaua lungă, cu vitrină, unde Kelly Riker servește un cumpărător. Ridică ochii, mă vede și surâde. Mă depărtez degajat câțiva pași și mă sprijin cu coatele de teighea, uitându-mă la lanțurile strălucitoare de aur, groase de un deget. Magazinul e aglomerat. Vreo șase angajați sporovăiesc și scot tot felul de articole din niște cutii.

— Doriți ceva, domnule? zice ea, la numai jumătate de metru de mine.

O privesc și mi se înmoaie genunchii. Ne zâmbim cât să nu bată la ochi.

— Deocamdată, mă uit, spun, sperând că nu se uită nimeni la noi. Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Excelent.

— Vreți să vă arăt ceva? Acestea sunt de vânzare.

Întinde degetul spre niște lanțuri numai bune pentru filfizoni.

— Frumos, exclam eu, apoi cobor vocea. Putem sta de vorbă?

— Nu aici, îmi spune ea, aplecându-se mai aproape de mine.

Mă mângâie o boare de parfum. Ea descuie caseta și scoate un lanț de vreo douăzeci de centimetri. Îl ține în mână, ca și cum mi l-ar arăta și zice:

— La capătul complexului, e un cinematograf. Cumpără un bilet la filmul cu Eddie Murphy. Așază-te la mijlocul rândului din spate. Sunt acolo, în treizeci de minute.

— Eddie Murphy? întreb eu, luând lanțul și admirându-l.

— Frumos, nu-i așa?

— E tot ce mi-aș putea dori. Foarte frumos. Dar aș vrea să mă mai uit.

Îmi ia lănișorul și zice ca o vânzătoare perfectă:

— Mai poftiți pe la noi.

Îmi simt genunchii topiți, în timp ce plutesc prin complex. Știa că voi veni și și-a făcut planul - cinematograful, filmul, locul și rândul. Beau o cafea lângă un Moș Crăciun ocupat și încerc să-mi imaginez ce-mi va spune, ce gânduri are. Cumpăr biletul în ultimul moment, ca să amân cât mai mult calvarul de a mă uita la film.

Nu sunt nici cincizeci de persoane în sală. În față, stau niște puști prea mici pentru un astfel de film, care chicotesc la fiecare obscenitate. Și încă vreo câteva suflete triste răsfirate în întuneric. Rândul din spate e gol.

Sosește cu câteva minute întârziere și se așază lângă mine. Stă picior peste picior și fusta i s-a ridicat vreo câțiva centimetri deasupra genunchilor. Nu pot să nu mă uit.

— Vii des pe-aici? zice ea, făcându-mă să râd.

Nu pare neliniștită. Eu tremur tot.

— Nu e pericolos? întreb.

— În ce sens?

- Mă refer la soțul tău.
- În seara asta a ieșit cu băieții.
- Bea din nou?
- Da.

Asta are niște implicații enorme.

- Dar nu prea mult, zice ea, după o clipă de gândire.
- Deci, nu te-a mai...
- Nu. Hai să vorbim despre altceva.
- Iartă-mă, dar mi-e teamă pentru tine.
- De ce ți-e teamă pentru mine?
- Pentru că mă gândesc tot timpul la tine. Tu, nu? Ne uităm la ecran, fără să vedem nimic.
- Tot timpul, zice ea și simt că mi se oprește inima.

Pe ecran, o fată și un băiat își scot precipitați hainele de pe ei. Se aruncă în pat, pernele și cearșafurile zboară prin aer, se îmbrățișează cu foc și se iubesc. În timpul acesta, Kelly se strânge lângă mine și își strecoară brațul pe spatele meu. Până se schimbă scena, nu mai scoate niciun cuvânt. Apoi încep și eu să respir din nou.

— Când ai început să lucrezi? o întreb.

— Acum două săptămâni. Avem nevoie de ceva bani în plus pentru Crăciun.

Probabil că va câștiga mai mult ca mine, în această perioadă.

— Îți dă voie să lucrezi?

— Aș prefera să nu vorbesc despre el.

— Și despre ce ai vrea să vorbim?

— Cum merge cu avocatura?

— Sunt tare ocupat. Am un proces mare, în februarie.

— Deci, îți merge bine, nu-i așa?

— Am de luptat, dar încet-încet mă pun pe picioare. La început, avocații mor de foame, însă dacă au noroc, se umplu de bani.

— Și dacă n-au noroc?

— Mor, în continuare, de foame. Aș prefera să nu discutăm despre avocați.

— Bun. Cliff vrea să avem un copil.

— Și asta o să rezolve ceva?

— Nu știu.

— N-o face, Kelly, zic eu cu o patimă care mă sperie.

Ne uităm unul la altul și ne strângem mâinile.

Cum de mă aflu eu aici, într-o sală întunecată, giugiulindu-mă cu o femeie măritată? Asta-i întrebarea zilei. Și ce se va întâmpla, dacă apare deodată Cliff și mă prinde cu nevastă-sa? Pe care din noi îl omoară întâi?

— Mi-a spus să nu mai iau anticoncepționale.

— Și l-ai ascultat?

— Nu. Dar mi-e teamă de ceea ce se va întâmpla, când o să vadă că nu rămân gravidă. Doar știe că s-a mai întâmplat, știi și tu când. Și încă foarte repede.

— E trupul tău.

— Și mi-l dorește întruna. Îl obsedează sexul.

— Uite ce-i... știi, aș prefera să vorbim despre altceva, bine?

— Bine. Am cam luat-o razna.

— Da, cam așa e.

Ne lăsăm mâinile și ne uităm la film câteva momente. Se întoarce puțin și se sprijină în cot. Aproape că ni se ating obraji.

— N-am vrut decât să te văd, Rudy, zice ea șoptit.

— Ești fericită? o întreb, atingându-i obrazul cu dosul palmei.

Cum să fie?

Clătina din cap.

— Nu. Nu tocmai.

— Și ce-aș putea eu să fac?

— Nimic.

Își mușcă buzele și cred că i s-au umezit ochii.

— Trebuie să iei o hotărâre, îi spun.

— Da?

— Fie să mă uiți, fie să dai divorț.

— Credeam că ești prietenul meu.

— Și eu, la fel. Dar nu-i așa. E mai mult decât prietenie și-o știm amândoi.

Ne mai uităm câteva clipe la film.

— Trebuie să plec, zice ea. Pauza mea e pe sfârșite. Iartă-mă că te-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat, Kelly. Sunt fericit că te văd. Dar n-am de gând să mă fofilez așa. Dai divorț sau mă uiți.

— Nu pot să te uit.

— Atunci, hai să facem dosarul de divorț. Putem și mâine. Te-ajut să scapi de idiotul ăla și-apoi suntem fericiți.

Se apleacă, mă sărută pe obraz și pleacă.

Fără să mă consulte în prealabil, Deck își scoate telefonul din biroul lui și i-l duce lui Butch, apoi pleacă amândoi la o cunoștință de-a lor care a lucrat, cândva, în armată. După părerea acestui tip, microfonul ascuns în telefon nu seamănă deloc cu cele folosite de FBI sau de alte agenții similare. Acesta are o calitate îndoielnică, e fabricat în Cehoslovacia și are o rază scurtă de acțiune. Se ascultă, deci, de undeva din apropiere. E aproape sigur că n-a fost implantat de polițiști.

Îl ascult, în timp ce îmi beau cafeaua, cu o săptămână înainte de Ziua Recunoștinței.

— Altcineva ne ascultă, zice Deck precipitat.

Sunt atât de uluit, încât nici nu pot reacționa.

— Cine ar putea fi? Întreabă Butch.

— De unde naiba să știu? rostesc eu tăios.

Tipul ăsta n-are niciun drept să-mi pună astfel de întrebări. După ce va pleca, am să-l iau pe Deck la rost că l-a lăsat să-și bage nasul atâta. Mă uit la partenerul meu care însă evită să mă privească și tresare, așteptând să ne atace cineva.

— Oricum, n-au fost cei de la FBI, conchide Butch sigur pe el.

— Mulțumesc.

Plătim cafeaua și ne întoarcem la birou. Butch mai controlează o dată telefoanele. Microfoanele sunt la locul lor. Întrebarea este cine ne ascultă.

Mă duc în biroul meu, mă încui și-mi fac de lucru,

așteptând să plece Butch. Poate reușesc să concep vreun plan strălucit. În sfârșit, Deck îmi bate puternic în ușă, ca să-l aud.

Discutăm despre micul meu plan. Deck pleacă în centru, la tribunal. După o jumătate de oră, mă sună și mă anunța că a făcut rost de câțiva clienți. Fictivi, bineînțeles. Îmi spune că a sunat doar așa, să vadă ce se mai întâmpla pe la birou și mă întreabă dacă n-am nevoie de ceva din oraș. Mai stăm puțin de vorbă, apoi zic:

— Ia ghicește, cine vrea să se înțeleagă cu noi?

— Cine?

— Dot Black.

— Dot Black? întreabă el, făcând pe neîncrezătorul.

Deck are ceva talent actoricesc.

— Da, am trecut pe la ea în dimineața aceasta, i-am dus o tartă cu fructe și mi-a spus că nu crede că mai are putere să treacă printr-un proces, așa că ar fi bine să ne înțelegem.

— Cât vrea?

— A zis o sută șazeci de mii. S-a gândit bine și, o dată ce oferta lor e de o sută cincizeci de mii de dolari, crede că pentru ea va fi o mică victorie, dacă îi plătesc mai mult decât vor ei. Are impresia că se pricepe la negocieri. Am încercat să-i explic anumite lucruri, dar știi cât e de încăpățânată.

— Nu face una ca asta, Rudy. Căzul acesta valorează o avere.

— Știu. Kipler crede că vom obține o sumă foarte mare, dar știi cum e, din punct de vedere etic, trebuie să iau legătura cu Drummond și să încerc să ne înțelegem. Așa vrea clienta mea.

— Nu face una ca asta. O sută șazeci e o nimica toată.

Deck vorbește foarte convingător și mă trezesc rânjind. Simt cum socotește ce parte i s-ar cuveni din o sută șazeci de mii.

— Și crezi că vor accepta să plătească o sută șazeci de mii? întreabă el.

— Nu știu. Am avut impresia că o sută cincizeci e suma cea mai mare pe care ne-o oferă. Dar nu m-am gândit serios.

Dacă Marele Profit vrea să plătească o sută cincizeci de mii, atunci mai aruncă ei încă zece mii, fără probleme.

— Stăm de vorbă când vin, spune el.

— Bun.

Închide și peste treizeci de minute se așază în fața mea, la birou.

A doua zi dimineța, la noua fără cinci, sună telefonul. Deck înșfacă receptorul la el în birou, apoi aleargă la mine.

— E Drummond, spune el.

Mica noastră firmă a încropit patruzeci de dolari și a cumpărat un aparat de înregistrare de la Radio Shack. E conectat la telefonul meu. Sperăm din tot sufletul să nu afecteze microfonul dinăuntru. Butch e de părere că nu-i nicio problemă.

— Alo, zic eu, încercând să mă stăpânesc.

— Rudy, sunt Leo Drummond, îmi spune el cu căldură. Ce mai faci?

Din punct de vedere etic, ar trebui să-i spun că această convorbire va fi înregistrată, ca să-i dau o șansă. Dar, din motive lesne de înțeles, am hotărât împreună cu Deck să n-o fac. N-are niciun rost. Ce mai contează etica între parteneri?

— Bine, domnule Drummond. Dumneata?

— Bine și eu. Ascultă, va trebui să ne punem de acord, în legătură cu depoziția doctorului Kord. Am discutat cu secretara lui. Ce-ai zice de douăsprezece decembrie? La zece, la el la cabinet.

Cred că depoziția lui Kord va fi ultima, numai dacă Drummond nu se mai gândește la altcineva care să aibă vreo legătură cât de depărtată cu acest caz. E ciudat că mă sună el pe mine să stabilim data și, pe deasupra, să mă mai întrebe și dacă îmi convine.

— Îmi convine, zic eu.

Deck se foiește pe lângă biroul meu nerăbdător.

— Bun. Nu va dura prea mult. Cel puțin, așa sper eu. E de-a dreptul scandalos cât cere.

Acum suntem colegi, nu-i așa? Avocați împotriva doctorilor!

— Într-adevăr, scandalos.

— Da, asta e. Știi, Rudy, de fapt ce vrea clientul meu?

— Ce?

— Păi, nu vor să-și piardă o săptămână întreagă în Memphis, cu procesul. Oamenii aceștia sunt persoane importante, cu funcții, și nu le convine din niciun punct de vedere. Au orgoliu și cariere de apărat. Vor o înțelegere și mi-au spus să-ți transmit acest lucru. E vorba să negociem, nu să impunem niște condiții, înțelegi?

— Da, zic eu și-i fac cu ochiul lui Deck.

— Expertul tău spune că un transplant de măduvă costă între o sută cincizeci de mii și două sute de mii de dolari, iar noi nu avem nimic împotriva, în legătură cu suma. Asta presupunând că clientul meu ar fi de vină. Hai să zicem, prin absurd, că-i așa. În acest caz, clientul meu ar fi dispus să plătească în jur de o sută șaptezeci și cinci de mii.

— Dacă zici dumneata...

— Ei, atunci noi atât oferim, dacă ne înțelegem pe loc. O sută șaptezeci și cinci de mii de dolari! Și terminăm cu depozitiile. Îți trimit un cec într-o săptămână.

— Nu cred că-mi convine.

— Uite ce-i, Rudy. Băiatul acela nu mai poate fi readus la viața nici cu miliarde de dolari. Trebuie să-l faci pe clientul tău să priceapă. Cred că și ea vrea să ne înțelegem. Vine o vreme când avocatul trebuie să se comporte ca atare și să preia sarcinile care-i revin. Amărâta aia bătrână nici nu știe ce-o așteaptă la proces.

— Am să stau de vorbă cu ea.

— Sun-o chiar acum. Mai stau o oră la birou. Sun-o.

Ce șarlă! Probabil că mă poate asculta direct de la telefonul lui. Ce i-ar mai plăcea să tragă cu urechea!

— Vă caut eu, domnule Drummond. Vă doresc o zi bună.

Pun receptorul jos, dau banda de la capăt și o ascult tare. Deck se tolănește într-un scaun cu gura căscată, arătându-și cei patru dinți lucitori.

— Ei ne-au pus microfoane la telefon, zice el sincer uluit, după ce se termină banda.

Ne uităm lung la casetofon, ca și cum ar fi foarte clar. Câteva minute nici nu pot să mă mișc, atât sunt de șocat. Nimic nu se mișcă. Nimic nu merge. Deodată, sună telefonul, dar niciunul din noi nu îndrăznește să se atingă de el. Aparatul acesta ne umple de spaimă.

— Cred c-ar trebui să-i spunem lui Kipler, zic eu într-un târziu, rostind cuvintele cu multă greutate.

— Nu cred, spune Deck, scoțându-și ochelarii și ștergându-și ochii.

— De ce nu?

— Ia să ne gândim puțin. Știm că Drummond și/sau clientul lui ne-au pus telefonul, sub observație. Oricum, Drummond știe, pentru că l-am prins. Dar e imposibil să fim absolut siguri, să-l prindem în flagrant.

— O să nege până-n pânzele albe.

— Exact. Așa că ce-o să facă Kipler? Să-l acuze fără dovezi solide? Să-l mai perpelească?

— S-a obișnuit și cu asta deja.

— Și n-o să aibă nicio influență asupra procesului. N-ai cum să le spui juraților că domnul Drummond și clientul lui au jucat necinstit în timpul cercetării preliminare.

Ne uităm la casetofon, rumegând totul în liniște și încercând să găsim o cale în ceață. Anul trecut, am aflat la cursul de etică cum a fost pedepsit un avocat, numai pentru că a înregistrat convorbirea cu un confrate. Sunt vinovat, dar păcatul meu pare minuscul, în comparație cu fapta josnică a lui Drummond. Necazul e că aș putea fi pus la zid, dacă s-ar afla de banda asta. Drummond n-ar fi niciodată acuzat, pentru că nu se poate demonstra nimic. În ce măsură e și el implicat? O fi fost ideea lui să ni se asculte telefoanele? Sau se folosește, pur și simplu, de informațiile furate de clientul lui?

Nici asta n-o s-o știm niciodată. Și, într-un fel, nici nu are vreo importanță. Iar el știe foarte bine.

— Putem să folosim totul în avantajul nostru, zic eu.

— La asta mă gândeam și eu.

— Dar trebuie să avem mare grijă, să nu se prindă.

— Da, să ne folosim de chestia asta la proces. Trebuie să așteptăm momentul potrivit, când să-i lovim pe ticăloșii ăștia.

Începem să rânjim amândoi deodată. După două zile, îl sun pe Drummond și îi comunic vestea trista că clienta mea nu are nevoie de banii lui scârboși. Îi mărturisesc că se comportă cam ciudat în ultima vreme. Ba se teme să mai apară la tribunal, ba abia așteaptă procesul. În perioada aceasta, vrea să lupte.

Nu bănuiește absolut nimic. Revine la vechea tehnică dură, amenințându-mă că oferta nu va mai fi repetată și că procesul va fi o treabă murdară, cu un sfârșit amar. Bineînțeles, cei care trag cu urechea la Cleveland sunt mulțumiți de comportamentul lui. Mă întreb în cât timp ajunge banda la ei.

Banii ar trebui acceptați. Lui Dot și lui Buddy le vor reveni peste o sută de mii de dolari - o sumă pe care nici nu vor fi în stare s-o cheltuiască. Avocatul lor va primi vreo șaizeci de mii - o adevărată plească. Dar banii nu înseamnă nimic pentru familia Black. N-au avut niciodată și nici nu mai visează să se îmbogățească acum. Dot nu vrea decât să se afle oficial ce i-a făcut Marele Profit fiului ei. Vrea o judecată care să-i dea dreptate, să se spună clar că Donny Ray a murit din cauza societății de asigurări.

În ceea ce mă privește, mă surprinde cât de indiferent sunt la bani. Da, mă tentează, dar nu mă fac praf. Oricum, nu mor de foame. Sunt tânăr și voi mai avea și alte cazuri.

Și sunt sigur de un lucru: dacă Marele Profit e atât de speriat încât să-mi pună telefoanele sub ascultare, înseamnă că are de ascuns secrete cumplite. Oricât de tracasat aș fi, mă trezesc visând la proces.

Booker și Charlene mă invită să-mi petrec Ziua Recunoștinței împreună cu clanul Kane. Bunica lui locuiește într-o căsuța din sudul Memphisului și e clar că face mâncare de o săptămână. Afară e frig și umezeală, așa că suntem obligați să rămânem în casa toată după-amiaza. Sunt cel puțin cincizeci de persoane între șase luni și optzeci de ani, eu fiind singura față albă printre ei. Mâncăm ore întregi. Bărbații se înghesuie în salon, să se uite la tot felul de meciuri la televizor. Booker și cu mine mâncăm plăcintă cu pecan și bem cafea, sprijiniți de capota unui automobil, în garaj, tremurând de frig și sporovăind. Mă întrebă de viața mea amoroasă și îl asigur că, pentru moment, e inexistentă. Afacerile îmi merg bine. El îmi spune că muncește douăzeci și patru de ore pe zi. Charlene mai vrea un copil, dar e greu să mai rămână gravidă, când el e mereu plecat.

Viață de avocat hăituit.

39

Știam că-i vom primi prin poștă și pasul greu al lui Deck îmi confirmă vestea cea mare. Intră în biroul meu, fluturând un plic:

— I-am primit! I-am primit! Suntem bogați!

Desface plicul, scoate cu grijă cecul dinăuntru și mi-l pune ușor pe birou. Îl admirăm amândoi. Douăzeci și cinci de mii de dolari, de la State Farm! E Crăciunul!

Pentru că Derrick Dogan mai e încă în cârje, ne grăbim să ajungem la el acasă, să perfectăm hârtiile. Semnează unde îi spunem și împărțim banii. El obține 16.667 de dolari, iar noi, 8.333. Deck a vrut să-l mai taxeze pentru diverse cheltuieli – copii, taxe poștale, telefoane și alte mărunțișuri pe care le pun avocații în cârca clientului, dar eu am zis nu.

Ne luăm rămas-bun de la el, îi dorim însănătoșire grabnică și încercăm să ne arătăm regretul pentru ceea ce i s-a întâmplat, dar e destul de greu.

Ne hotărâm să luăm fiecare câte trei mii de dolari, iar restul să lăsam la firmă, având în vedere lunile „subțiri” care ne așteaptă. Tot pe cheltuiala firmei, luăm masa la un restaurant de lux din estul orașului. Avem acum o carte de credit emisă de o bancă oarecare, impresionată de statutul meu de avocat. Ca să evităm insolabilitatea, am hotărât împreună cu Deck să nu ne folosim de cartea de credit, decât în situații deosebite și cu acordul amândurora.

Îmi ridic cei trei mii de dolari și îmi cumpăr o mașină. Nu e nouă, dar am visat la ea încă de când am făcut înțelegerea cu Dogan. E un Volvo DL din 1984, albastru, cu patru viteze și supraalimentare, într-o stare foarte bună, cu numai două sute de mii de kilometri la bord. Pentru un Volvo asta nu înseamnă prea mult. Primul și ultimul proprietar a fost un bancher care s-a declarat foarte mulțumit de performanțele acestui automobil.

Am cochetat cu ideea de a-mi cumpăra o mașină nouă,

dar nu suport ideea să intru în datorii.

E primul meu automobil cumpărat de când sunt avocat. Vând Toyota pe trei sute de dolari și de banii aceștia îmi cumpăr un telefon de mașină. Încet-încet, Rudy Baylor se pune pe picioare.

Încă de câteva săptămâni, m-am hotărât să nu-mi petrec Crăciunul în oraș. Amintirile de anul trecut încă mă dor. Voi fi singur, așa că-mi va fi mai ușor dacă plec. Deck mi-a propus vag să petrecem împreună, dar nu mi-a dat detalii. I-am spus că mă voi duce, probabil, la mama.

Când nu călătoresc în rulota lor, mama și Hank își parchează jucăria în spatele căsuței lui din Toledo. N-am văzut niciodată nici casa, nici mașina și nu-mi voi petrece Crăciunul cu Hank. Mama m-a sunat după Ziua Recunoștinței și m-a invitat cu jumătate de gură să vin să-mi petrec sărbătorile cu ei. Am refuzat, spunându-i că sunt prea ocupat. Le voi trimite o felicitare.

Mama nu mi-e nesuferită, dar pur și simplu am încetat să mai stăm de vorbă. Ruptura s-a produs treptat, nu ca în cazul certurilor furtunoase și greu de uitat.

După câte îmi spune Deck, tribunalul ia vacanță din 15 decembrie, până după Anul Nou. Nu se planifică, în această perioadă, nici procese, nici audieri. Avocații și firmele lor se țin numai de petreceri la birou și de dejunuri cu angajații. Un moment minunat pentru mine să plec din oraș.

Pun documentația cazului Black în portbagajul mașinuței mele lucitoare, împreună cu câteva haine, și-o pornesc la drum. Hoinăresc fără niciun țel pe șosele cu două benzi, înspre nord-vest, până dau de zăpadă, în Kansas și Nebraska. Dorm în moteluri ieftine, mănânc gustări și admir toate peisajele posibile. Câmpiile din nord au fost bântuite de viscol. Drumurile sunt străjuite de troiene înalte. Preriile albe par niște grămezi de nori cumulus căzuți pe pământ.

Singurătatea șoselelor mă înviorează.

Ajung, în sfârșit, la Madison, Wisconsin, pe 23 decembrie. Găsesc un hotel mic, cu un bufet plăcut, în care se servesc mâncăruri calde, și pornesc pe străzile din centru, intrând din magazin în magazin, ca tot omul. Sunt anumite lucruri la care nu pot renunța de Crăciun.

Stau pe o bancă înghețată dintr-un parc, cu zăpada sub picioare și ascult un cor viguros de colindători. În momentul acesta, nimeni pe lume nu știe unde mă aflu. Nici în ce oraș, nici în ce stat. Libertatea aceasta îmi dă aripi.

După ce-mi iau cina și beau câteva paharele la barul hotelului, îl sun pe Max Leuberg. Și-a reluat postul lui de profesor de drept la universitatea de aici și îl sun cam o dată pe lună, ca să-i cer câte-un sfat. I-am trimis copii după toate documentele relevante, împreună cu cererile, cercetările și majoritatea depozițiilor. Pachetul pe care i l-am pus la poștă cântărea aproape șapte kilograme și expedierea lui m-a costat treizeci de dolari. Deck a fost de acord.

Max pare sincer fericit că sunt la Madison. Pentru că e evreu, Crăciunul nu prea contează pentru el. Alaltăieri, mi-a spus la telefon că e o perioadă excelentă pentru muncă. Îmi dă indicații unde îl pot găsi.

A doua zi dimineața, la ora nouă, temperatura e de minus unsprezece grade, iar eu mă îndrept spre facultatea de drept. E deschisă, dar peste tot e pustiu. Leuberg mă așteaptă în biroul său cu o cafea fierbinte. Vorbim vreo oră despre Memphis și de lucrurile care i-au plăcut acolo. Printre ele, în niciun caz facultatea de drept. Biroul lui de aici seamănă foarte bine cu cel de la Memphis, dezordonat, fără rafturi, cu afișe politice provocatoare lipite pe pereți. El e cum îl știu: părul des zbârlit, îmbrăcat în ginși și cu pantofi sport albi în picioare. Poartă șosete, asta numai pentru că zăpada e de treizeci de centimetri. E expansiv și plin de energie.

Îl urmez pe coridor, până la o sală mică de seminar, cu o masă lungă la mijloc. Are cheia de la această încăpere. Dosarul pe care i l-am trimis e întins pe masă. Stăm pe

scaune, unul în fața celuilalt, iar el mai toarnă niște cafea dintr-un termos. Știe că până la proces nu mai sunt decât șase săptămâni.

— Ai avut oferte de înțelegere?

— Da, mai multe. Au ajuns la o sută șaptezeci și cinci de mii, dar clienta mea nu e de acord.

— Cam neobișnuit, dar nu mă surprinde.

— Cum de nu te surprinde?

— Pentru că i-ai încolțit. Sunt foarte descoperiți, Rudy. Este unul dintre cazurile de rea-credință cele mai grozave din câte cunosc. Și, crede-mă, am văzut mii.

— Și mai e ceva.

Îi povestesc despre cum am descoperit că Drummond mi-a pus telefonul sub observație.

— Am mai auzit așa ceva, zice el, într-un caz din Florida; dar avocatul reclamantului nu și-a controlat telefonul, până după proces. A devenit bănuitor, pentru că apărarea părea că știe tot ce face și ce gândește. Dar în cazul tău, e altceva!

— Cred că sunt morți de frică, zic eu.

— Sunt înspăimântați, dar să nu ne ambalăm prea tare. Sunt pe teren prielnic acolo. În districtul vostru, lumea nu prea dă doi bani pe daune punitive.

— Așadar, ce propui?

— Ia banii și fugi.

— Nu pot. Și nu vreau. Nici clienta mea nu e dispusă să facă una ca asta.

— Bun. E timpul să-i aducem pe oamenii ăia în secolul douăzeci. Unde ți-e casetofonul?

Sare de pe scaun și începe să țopăie prin încăpere. Se apropie de o tablă și profesorul din el e gata să țină o prelegere. Scot un casetofon din servietă și îl pun pe masă. Stau cu pixul în mână, gata de scris.

Max își dă drumul și timp de o oră mâzgălesc hârtiile plin de zel și îi pun întrebări. Îmi vorbește despre martorii mei și-ai lor, despre documente și diverse strategii. Max a studiat tot ce i-am trimis. Jubilează la gândul că-i voi face

praf pe ticăloșii aceia.

— Păstrează ce-i mai bun la urmă, zice profesorul. Pune banda cu mărturia bietului băiat muribund. Bănuiesc că arată jalnic.

— Cum nu se poate mai rău.

— Excelent! E imaginea cea mai puternică cu care trebuie să rămână juriul. După asta, în trei zile ai terminat.

— Și-apoi?

— Apoi, dă-te la o parte și urmărește-i să vezi cum se explică.

Se oprește brusc și ia ceva de pe masă. Îmi dă hârtia.

— Ce-i asta?

— E o nouă poliță emisă luna trecută de Marele Profit, pentru unul dintre studenții mei. I-am plătit-o eu și o vom anula în ianuarie. Am vrut doar să văd cum se exprimă acum. Ghicește ce-au exclus de pe listă.

— Transplanturile de măduva osoasă.

— Toate transplanturile, inclusiv pe cele de măduvă osoasă. Păstrează-o și folosește-o la proces. Cred că ar fi bine să-i întrebi de ce și-au schimbat polițele la câteva luni după ce li s-a intentat acest proces. Și de ce exclud transplantul de măduvă. Și dacă asta nu era prevăzut în polița familiei Black, de ce n-au plătit când li s-a cerut? Frumoasă treabă, Rudy. La naiba, trebuie să vin și eu la procesul ăsta!

— Te rog.

Ce bine m-aș simți să mai am un prieten lângă mine, în afară de Deck, ca să mă consult cu el.

Max mai are niște probleme în legătură cu dosarul nostru de cereri, așa că ne pierdem curând printre hârtii. Îmi car cele patru cutii cu acte din portbagaj până în sala de seminar și pe la amiază încăperea arată ca un câmp de bătălie.

Energia lui e contagioasă. În timpul mesei de prânz, îmi ține o prelegere despre contabilitatea în societățile de asigurări. O dată ce nu sunt obligați să se supună legilor federale antitrust, și-au format propriile lor metode. Practic,

nicio gardă financiară nu înțelege ce se întâmplă pe terenul financiar al unei societăți de asigurări. Nici nu trebuie înțeleși, pentru că nu vor ca restul lumii să știe ce fac ei. Dar Max are niște informații.

Marele Profit valorează între patru sute și cinci sute de milioane de dolari, din care jumătate ascunși în rezerve și surplusuri. Acest lucru trebuie explicat juriului.

Nu îndrăznesc să-i propun o grozăvie ca aceea să lucrăm în ziua de Crăciun, dar Max e crai pe plai. Soția lui a plecat în vizită la rude, la New York. Nu are nimic altceva de făcut și vrea din tot sufletul să terminăm și celelalte două cutii cu acte.

Umplu trei agende juridice cu notițe și vreo șase casete în care își dau cu părerea în diverse probleme. Când îmi spune, în sfârșit, că am terminat, mă simt epuizat. E douăzeci și cinci decembrie, seara târziu. Mă ajută să-mi împachetez hârtiile și să car cutiile la mașina. Ninge iar, cu fulgi grei.

Ne luăm rămas bun în fața facultății de drept. N-am cuvinte să-i mulțumesc. Îmi dorește succes, mă pune să-i promit că îl voi suna cel puțin o dată pe săptămână până la proces și în fiecare zi, în timpul acestuia. Îmi spune din nou că s-ar putea să dea o fugă, să asiste și el.

Îi fac semn cu mâna printre fulgii de zăpadă.

Îmi ia trei zile să-mi croiesc drum până la Spartanburg, Carolina de Sud. Automobilul meu se descurcă minunat pe drum, mai ales pe gheața și zăpada din Midwest. Îl sun la un moment dat pe Deck de la telefonul meu din mașină. La birou, e liniște, îmi spune el. Nu m-a căutat nimeni.

Mi-am petrecut ultimii trei ani și jumătate studiind să-mi iau diploma de avocat, lucrând, din când în când, la Yogi's. Am avut foarte puțin timp liber. Călătoria aceasta pe bani puțini prin țară le-ar putea părea unora plictisitoare, dar pentru mine e o vacanță de lux. Îmi limpezește creierul și sufletul și îmi permite să mă gândesc și la altceva, decât la avocatură. Am scăpat de niște poveri, una dintre ele fiind

Sara Plunkmore. Am alungat orice ranchiună. Viața e prea scurtă, ca să mă apuc să disprețuiesc oamenii, numai pentru că nu s-au comportat altfel. Păcatele strigătoare la cer ale lui Loyd Beck și Barry X. Lancaster le iert undeva prin vestul Virginiei. Jur să nu mă mai gândesc și să nu-mi mai fac griji în legătură cu domnișoara Birdie și cu familia ei mizerabilă. Își pot rezolva problemele și fără mine.

Parcurg kilometri întregi gândindu-mă la Kelly Riker, la dinții aceia perfecți, la picioarele ei bronzate și la vocea dulce.

Când mă întorc la problemele de drept, mă concentrez la procesul care se conturează tot mai clar. În biroul meu, nu există decât un dosar care merită să se apropie de tribunal, așa că și eu mă gândesc numai la el. Exersez felul în care voi începe să mă adresez juriului. Îi perpelesc pe ticăloșii de la Marele Profit. Aproape că mă apucă plânsul, în timp ce îmi spun pledoaria finală.

Șoferii care trec pe lângă mine îmi aruncă priviri curioase, dar ce-mi pasă mie? Nu mă cunoaște nimeni.

Am stat de vorbă cu patru avocați care au avut procese sau sunt în curs să dea în judecată Marele Profit. Primii trei nu m-au ajutat cu nimic. Al patrulea avocat e din Spartanburg. Îl cheamă Cooper Jackson și cazul lui are ceva ciudat. N-a putut să-mi spună la telefon (vorbea de acasă). Dar mi-a spus că pot să trec pe la el, pe la birou, ca să-mi pună dosarul la dispoziție.

Îl găsesc în clădirea unei bănci din centrul orașului - o firmă cu șase avocați, în cabinete moderne. L-am sunat ieri, din mașină, pe când eram prin Carolina de Nord și mi-a spus că astăzi e disponibil. Lucrurile se mișcă mai încet în preajma Crăciunului, mi-a spus el.

E un bărbat solid, cu pieptul lat și picioare groase. Are barba neagră și ochii ca antracitul, strălucitori și expresivi. Are patruzeci și șase de ani și îmi spune că lucrează pe sistem *cota litis*. Înainte să-mi povestească tărașenia cu societatea de asigurări, se duce să verifice dacă ușa e bine închisă.

Nu are voie să-mi spună ceea ce s-a întâmplat. A încheiat o înțelegere cu Marele Profit și a semnat, atât el, cât și clientul lui un pact secret prin care se prevăd sancțiuni severe, în cazul în care se descoperă termenii acestui contract. Nu-i plac lucrurile de genul acesta, dar nu sunt neobișnuite. A făcut acum un an dosarul de urmărire penală pentru o doamnă care avea nevoie de o operație de sinus. Marele Profit i-a refuzat cererea pe motivul că mai avusese o intervenție chirurgicală de chist ovarian, cu cinci ani înainte de cumpărarea poliței. Chistul acela constituia o condiție preexistentă, după cum era scris în scrisoarea de refuz. Solicitarea era de unsprezece mii de dolari. Doamna a mai trimis câteva cereri care i-au fost, la rândul-le, refuzate, așa că l-a angajat pe Cooper Jackson. Acesta s-a dus de patru ori la Cleveland cu avionul personal și a luat opt depoziții.

— Sunt cei mai opaci și mai lunecoși tipi pe care i-am întâlnit în viața mea, zice el, referindu-se la salariații societății de asigurări.

Lui Jackson îi plac procesele grele și se pretează la orice joc, fără limite. Așa a făcut și în cazul acesta, până când, dintr-o dată, Marele Profit a cerut să ajungă la o înțelegere.

— Și-aici urmează partea confidențială, îmi spune el, simțind o adevărată plăcere la gândul că violează înțelegerea cu ticăloșii aceia și că-și varsă tot focul.

Pun pariu că a mai povestit asta de o sută de ori.

— Ne-au plătit unsprezece mii, plus două sute de mii de dolari, ca să-i lăsăm în pace.

Clipește, așteptând să reacționez. Asta da, înțelegere! Marele Profit a plătit cu vârf și îndesat. Nici nu-i de mirare că a cerut atâta discreție.

— Uluitor! zic eu.

— Da, într-adevăr. Eu, unul, n-am vrut să închei înțelegerea aceea, dar biata mea clientă avea nevoie de bani. Sunt sigur că am fi obținut un verdict pe cinste.

Îmi mai spune niște povești vânătorești, ca să mă asigure că a făcut bani frumoși la viața lui, apoi îl urmez într-o

Încăpere mică, fără ferestre, plină de rafturi, pe care se află niște cutii de carton identice. Îmi arată trei dintre ele, apoi se întinde cu trupul lui masiv spre rafturi.

— Uite aici toată schema solicitărilor, zice el, atingând una dintre cutii ca și cum înăuntru s-ar afla cine știe ce mister. Cererea de despăgubire ajunge în mâinile unui funcționar mărunț. Lucrătorii din acest compartiment sunt cel mai puțin pregătiți în domeniu și cel mai prost plătiți. Așa e în toate societățile de asigurări. Crema lucrează în compartimentul de investiții, nu la cereri sau garanții.

Așadar, acest funcționar mărunț face un rezumat al cererii și începe procesul de garantare ulterioară a cererii. Trimite între timp o scrisoare de refuz solicitantului. Sunt sigur că și tu ești în posesia unui astfel de document. După aceea, funcționarul solicită fișele medicale pe cinci ani, pe care le trece în revistă. Asiguratul primește atunci altă scrisoare de genul: „Cererea se refuza, până la noi cercetări”. Și de-aici începe comedia. Funcționarul trimite dosarul la secțiunea de solicitări de garanție, iar cei de acolo dau un răspuns de genul: „Nu onorați această cerere, până nu aprobăm noi”. Corespondența între cele două departamente continuă, începe să se strângă un munte de hârtii, memorii, clauze, sub-clauze. Departamentele cu pricina intră într-un adevărat război. Vreau să reții faptul că, deși cele două compartimente aparțin aceleiași companii, salariații nici nu se cunosc între ei. Și nu știu nimic din ceea ce fac ceilalți. Bineînțeles că toată treaba e intenționată. Între timp, clientul e bombardat cu scrisori, când de la unii, când de la ceilalți. Până la urmă, renunță, făcându-le astfel pe plac celor de la asigurări. Statistic, doar unul din douăzeci și cinci apelează la serviciul unui avocat.

Îmi readuc în minte documente și fragmente de depoziții, în timp ce îl ascult și-mi cade fisa.

— Cum poți demonstra asta? îl întreb eu.

Lovește ușor cu palma una din cutii.

— Totul e-aici. Majoritatea documentelor nu-ți sunt de

niciun folos. Dar am manualele.

— Pai, le am și eu.

— Poți să cercetezi toate materialele. Sunt aranjate perfect. Am un asistent extraordinar; de fapt, am doi.

O fi, dar eu, Rudy Baylor, am un *paraavocat!*

Mă lasă acolo cu materialele și eu mă reped la manuale. Unul se referă la solicitări, celălalt, la garanții. La prima vedere, par identice cu cele pe care le-am primit și eu, pentru cercetare. Procedurile sunt aranjate pe secțiuni. Încep cu o tablă de materii și se termină cu un glosar. Nu sunt decât niște instrucțiuni pentru conțopiști.

Deodată, observ ceva diferit. La sfârșitul manualului pentru solicitări, există o secțiune U, care lipsește din exemplarul meu. Citesc cu atenție și încep să înțeleg. Și în manualul pentru garanții se află o secțiune U. E cealaltă jumătate a schemei, așa cum mi-a povestit Cooper Jackson. Dacă le citești pe amândouă, observi că cele două secțiuni se îndrumă una pe cealaltă să respingă solicitarea, pe motiv că e necesară o mai amplă studiere a problemei. Își plimbă dosarul de la unul la altul, cu instrucțiuni precise să nu dea curs cererii asiguratului, până la instrucțiuni ulterioare.

Acestea însă nu se mai trimit niciodată. Niciunul din cele două compartimente nu poate plăti polița, fără avizul celuilalt.

Ambele secțiuni U dau indicații precise despre fiecare mișcare a documentelor, mai ales pentru o eventuală prezentare a lor, dacă într-o bună zi se solicită acest lucru. Atunci vor demonstra cât de mult au muncit și-au cercetat, până să refuze respectiva cerere.

Niciunul din volumele mele nu conține secțiunea U. A fost scoasa cu bună-știință, înainte de a-mi fi trimise. Ei – escrocii din Cleveland și, probabil, avocații lor din Memphis – mi-au ascuns deliberat acest capitol. Asta înseamnă, ca să mă exprim eufemistic, o cercetare într-un picior!

Îmi revin repede din uluială și mă trezesc râzând la gândul că voi flutura cele două secțiuni pe sub nasul

juriului, la proces.

Mă uit ore întregi și prin celelalte hârtii, dar nu-mi pot lua ochii de la manuale.

Lui Cooper îi place să bea votcă la el în birou, dar numai după ora șase după-amiază. Mă invită și pe mine la un păhărel, își scoate sticla dintr-un frigider mic dintr-o debara ce ține loc de bar. Bea fără apă sau gheață. Sorb și eu o înghițitură și simt cum mă arde până în măruntaie.

După ce-și termină primul pahar dintr-o dușcă, zice:

— Sunt sigur că ai copii după investigațiile care s-au făcut în legătură cu Marele Profit.

Habar n-am de-așa ceva și nu-i ascund.

— Nu, nu tocmai.

— Trebuie să le studiezi și pe acestea. Am trimis un raport la Procuratura Generală din Carolina de Sud, la un fost coleg de-al meu, și în momentul de față se fac investigații. La fel, și în Georgia. Însărcinatul cu probleme de asigurări din Florida a pornit o anchetă oficială. Se pare că au fost respinse un număr considerabil de cereri într-o perioadă scurtă de timp.

Cu luni în urmă, pe când mai eram încă student la facultatea de drept, Max Leuberg a zis ceva despre un dosar înaintat la Departamentul General al Asigurărilor. Mi-a spus și că nu are mari sorți de izbândă, pentru că respectiva instituție lucrează mână în mână cu societățile de asigurări.

Nu știu de ce, simt că-mi scapă ceva. În fond, e primul meu caz de rea-credință.

— Se vorbește despre o acțiune de clasă, știai? zice el cu ochii strălucitori și clipind la mine neîncrezător.

Știe foarte bine că habar n-am de nicio acțiune de clasă.

— Unde?

— E vorba de niște avocați din Raleigh. Au vreo câteva reclamații în cazuri mărunte de rea-credință împotriva Marelui Profit, dar deocamdată așteaptă. Compania aceasta mai trebuie să primească vreo câteva lovituri. Bănuiesc că uneltesc ceva.

— Câte polițe exista?

Am pus această întrebare și în cursul cercetării, dar n-am primit încă niciun răspuns.

— Ceva mai puțin de o sută de mii. Dacă presupunem că în zece la sută pe an din acestea se fac solicitări de zece la sută, înseamnă zece mii. Să zicem că resping jumătate. Deci, cinci mii. Solicitarea medie e de zece mii. Dacă înmulțim zece mii cu cinci mii, iese cincizeci de milioane de dolari. Să presupunem că ei cheltuiesc zece milioane, ca să aranjeze diverse înțelegeri, în puținele procese care li se intentează. Prin acest mic tertip, pun mâna pe patruzeci de milioane, după care, în anul următor, onorează eventual toate cererile. Apoi, trec iar la metoda respingerii. Clocesc altă schemă. Au un venit atât de mare, încât își permit să-și bată joc de toată lumea.

Mă uit lung la el și zic:

— Poți demonstra acest lucru?

— Nu. E doar o bănuială. Și probabil că e imposibil de demonstrat, pentru că asta i-ar incrimina serios. Societatea aceasta face o mulțime de prostii, dar nu sunt atât de tâmpiți, încât să lase urme scrise.

Sunt gata-gata să-i spun despre Scrisoarea cea Proastă, dar mă răzgândesc. E și el prins în jocul acesta, așa că are nevoie de orice informație.

— Faci parte din vreun grup de avocați pledanți? mă întrebă el.

— Nu. Abia am început practica acum câteva luni.

— Eu sunt implicat destul de mult. Suntem o rețea de avocați cărora le place să dea în judecata societățile de asigurări. Ținem mereu legătura unii cu alții. Bârfim mult. Tot auzim că Marele Profit a făcut ba una, ba alta. Cred că au cam exagerat cu respingerea cererilor. Toată lumea așteaptă un mare proces, ca să-i demaște. Un verdict măreț înseamnă începutul sfârșitului pentru ei.

— Nu pot spune nimic sigur în legătură cu verdictul, dar îți garantez că procesul va avea loc.

Îmi spune că ar putea să-și convoace tovarășii, să adune

și să compare datele, să pună zvonurile cap la cap și să vadă ce se mai întâmplă prin țară. Și că, probabil, va veni și el la Memphis, în februarie, ca să asiste la proces. Un verdict mare, zice el, va rupe barajul.

Îmi petrec jumătate din ziua următoare cercetând dosarele lui Jackson, apoi îi mulțumesc și plec. Insistă să ținem legătura. Are presimțirea că vor veni să asiste la proces o mulțime de avocați.

Oare de ce mă sperie acest lucru?

Reușesc să ajung la Memphis în douăsprezece ore. În timp ce-mi scot bagajele din automobil în spatele casei întunecate a domnișoarei Birdie, începe să ningă ușor. Mâine e Anul Nou.

40

La mijlocul lunii ianuarie, are loc înfățișarea preliminară, în sala de judecată a lui Kipler. Ne aranjează în jurul mesei apărării și își postează un aprod la ușă, ca să interzică intrarea și ieșirea diverșilor avocați. Stă la un capăt, fără robă, încadrat de secretară și de grefieră. Eu mă aflu în dreapta lui, cu spatele la sală, iar în fața mea s-a așezat întreaga apărare. E prima oară când îl întâlnesc pe Drummond, după depoziția lui Kord, din 12 decembrie și fac eforturi serioase să mă comport civilizată. De fiecare dată când ridic receptorul telefonului de la birou, îmi apare în fața ochilor imaginea grangurelui acestuia bine îmbrăcat, manierat și foarte respectat, ascultându-mi toate conversațiile.

Ambele părți au trimis citații înainte de proces, așa că astăzi vom descâlci ițele. Ultima citație va fi un fel de plan al procesului.

Pe Kipler l-a surprins foarte puțin când a văzut manualele împrumutate de la Cooper Jackson. Le-a confruntat atent cu cele pe care mi le-a pus Drummond la dispoziție. După părerea lui, nu e indicat să-l pun acum în gardă pe Drummond că știu de tănuirea acestor documente. Nu încalc niciun regulament, dacă aștept până la proces, când pot să dezvălui totul în fața juriului.

Ar trebui să fie o lovitură. Îl las în pielea goală în fața juriului și îl urmăresc cum încearcă să se acopere.

Abordăm chestiunea martorilor. Am pus pe listă aproape toate numele care au vreo legătură cu acest caz.

— Jackie Lemancyzk nu mai lucrează pentru clientul meu, zice Drummond.

— Știți unde e acum? mă întrebă Kipler pe mine.

— Nu.

Spun adevărul. Am sunat la Cleveland de o sută de ori și n-am dat de nicio urmă. L-am lămurit până și pe Butch să încerce s-o găsească la telefon, fără mai mult succes, însă.

— Dumneavoastră? îl întreabă judecătorul pe Drummond.

— Nu.

— Așadar, acest martor e sub semnul întrebării.

— Da.

Lui Drummond și lui T. Pierce Morehouse situația li se pare amuzantă pentru că rânjesc unul la altul. Le-arăt eu, dacă reușesc s-o găesc și s-o aduc să depună mărturie. Dar mai bine să nu-mi fac visuri.

— Dar Bobby Ott? întreabă Kipler.

— Alt semn de întrebare, zic eu.

Ambele părți pot să facă lista celor la care se așteaptă să vină la proces. Ott nu pare sigur, dar am dreptul să-l chem ca martor. L-am pus pe Butch și pe urmele lui.

Punem în discuție experții. Eu nu am decât doi: pe doctorul Kord și pe Randall Gaskin, administratorul clinicii de oncologie. Drummond a pus numai unul pe listă, un oarecare doctor Milton Jiffy din Syracuse. Am hotărât să nu i iau depoziție, din două motive. Mai întâi, ar fi prea scump să călătoresc până acolo și, mai ales, pentru că știu ce-ar spune. Va da mărturie că transplanturile de măduvă sunt o chestiune experimentală, așa că nu constituie o metodă rezonabilă. Walter Kord știe de el și mă va ajuta să-mi pregătesc interogatoriul.

Kipler se îndoiește că Jiffy va veni să depună mărturie.

Discutăm despre documente vreo oră. Drummond îl asigură pe judecător că nu au ascuns nimic. Pare foarte convingător, dar eu știu că minte. Și Kipler, la fel.

— Dar cum rămâne cu cererea pe care v-a făcut-o reclamantul, în legătura cu numărul total de polițe din ultimii doi ani, cu numărul de solicitări înregistrate în această perioadă și cu numărul cererilor respinse?

Drummond inspiră adânc și se uită în jos uimit.

— Lucrăm și la acestea, domnule judecător, vă rog să mă credeți. Dar trebuie să culegem informații de pe la oficii răspândite în toată țara. Clientul meu are treizeci și una de filiale statale, șaptesprezece districtuale, cinci regionale și

e foarte greu să...

— Dar clientul dumneavoastră n-are computere? îl întrerupe Kipler.

Nemulțumire totală.

— Bineînțeles că are, dar nu-i așa de simplu, să apeși pe o tastă și gata, apare rezultatul.

— Procesul începe în trei săptămâni, domnule Drummond. Vreau informațiile cât mai curând.

— Încercăm, domnule judecător. Îi spun acest lucru clientului meu în fiecare zi.

— Faceți totul să obțineți aceste informații! insistă Kipler, îndreptându-și chiar degetul spre marele Leo F. Drummond.

Morehouse, Hill, Plunk și Grone se fac mici cu toții, dar continuă să scrie cu înverșunare.

Abordăm chestiuni mai delicate. Cădem de acord să rezervăm acestui proces două săptămâni, deși Kipler mi-a mărturisit că va face tot posibilul să se termine în cinci zile. Sfârșim discuția în două ore.

— Și-acum, domnilor, ce-mi puteți spune despre negocierile în vederea înțelegerii părților?

Bineînțeles, i-am spus că ultima lor oferta a fost de o sută șaptezeci și cinci de mii de dolari. Mai știe și că lui Dot Black nici nu-i pasă de asta. Nu vrea niciun ban. Vrea sânge.

— Care a fost oferta dumneavoastră cea mai mare, domnule Drummond?

Cei cinci schimba priviri satisfăcute, de parcă ar urma ceva dramatic.

— Păi, domnule judecător, am fost autorizat de clientul meu în dimineața aceasta să oferim două sute de mii de dolari, rostește Drummond, făcând un efort nereușit să joace teatru.

— Domnule Baylor?

— Îmi pare rău. Clienta mea mi-a dat instrucțiuni să nu accept nicio înțelegere.

— Indiferent de sumă?

— Exact. Vrea să vadă jurații în boxa aceea și vrea să

arate lumii întregi ce s-a întâmplat fiului ei.

Stupoare și uluire de partea cealaltă a mesei. N-am văzut în viața mea atâtea capete clătînându-se. Până și judecătorul se preface a fi uimit.

N-am prea stat de vorbă cu Dot de la funeralii. Scurtele dialoguri pe care le-am încercat n-au decurs prea bine. E îndurerată și furioasă, lucru absolut de înțeles. Învinuiește Marele Profit, sistemul, doctorii, avocații, uneori și pe mine, de moartea lui Donny Ray. Iar eu o înțeleg și din acest punct de vedere. N-are nevoie de banii lor. Vrea dreptate. Așa cum mi-a spus din verandă, la ultima vizita pe care i-am făcut-o: „Vreau să-i văd pe escrocii ăia pe brânci!”

— E strigător la cer, zice Drummond dramatic.

— O să fie proces, Leo. Pregățiți-vă.

Kipler indică un dosar și secretara i-l dă imediat. Ne întinde câte o listă, lui Drummond și mie.

— Acestea sunt numele și adresele potențialilor jurați. Nouăzeci și doi, mi se pare, deși sunt sigur că vreo câțiva s-au mutat.

Iau lista înfrigurat și încep să citesc numele. Sunt un milion de oameni în districtul acesta. Chiar m-oi fi așteptat să cunosc vreunul? Numai necunoscuți.

— Vom alege juriul cu o săptămână înainte de proces, așa că să fiți pregătiți pentru întâi februarie. Puteți să vă interesați de trecutul fiecăruia, dar, bineînțeles, orice contact direct reprezintă o încălcare a legii.

— Unde sunt fișele cu chestionarele? întrebă Drummond.

Fiecare jurat posibil completează o fișă, cu date de bază, cum ar fi vârsta, rasa, sexul, locul de muncă, funcția și nivelul studiilor. De cele mai multe ori, acestea sunt singurele informații pe care le are un avocat despre respectivul jurat, în momentul în care începe selecția.

— Acum lucrăm la ele. Mâine vor fi trimise prin poștă. Altceva?

— Nimic, domnule, zic eu.

Drummond clatină din cap.

— Vreau informațiile acelea în legătură cu polițele și cu solicitările, cât mai curând, domnule Drummond.

— Încercăm, domnule judecător.

Mănânc singur la prânz, la o ospătărie de lângă birourile noastre. Fasole neagră, pilaf și ceai de plante. De câte ori vin aici, mă simt mai sănătos. Mănânc încet, mestecând fasolea pe îndelete, cu ochii la cele nouăzeci și două de nume de pe listă. Drummond care are resurse nelimitate se va folosi de o întreagă echipă de investigatori. Vor afla totul despre oamenii aceștia. Le vor fotografia în taină casele și automobilele, vor afla dacă au avut necazuri cu legea, vor obține rapoarte despre conturile lor la bancă și despre locurile lor de muncă. Vor scotoci prin mizeria unor posibile divorțuri, cazuri de insolvabilitate sau a unor acuzații penale. Vor afla până și cât au plătit pentru casele lor. Singura interdicție constă în abordarea directă sau prin intermediar.

În clipa când ne vom strânge cu toții la tribunal să-i alegem pe cei doisprezece, Drummond și acoliții săi vor avea dosarul complet al fiecăruia. Documentația nu va fi analizată numai de el și de tovarășii săi, ci și de o echipă de consilieri; profesioniști în probleme de jurați. Această specie este ceva relativ nou în istoria jurisprudenței americane. E vorba de avocați cu oarecare talent și experiență în studierea naturii umane. Mai sunt însă și psihiatri și psihologi. Bântuie prin tribunale și își vând îngrozitor de scump talentele celor care își permit să le cumpere.

Când eram la facultate, am auzit că Jonathan Lake și-a angajat un astfel de consilier cu opt mii de dolari. Decizia juriului i-a adus un profit de câteva milioane, așa că suma plătită expertului respectiv a fost o bagatelă.

Consilierii în probleme de jurați ai lui Drummond se vor afla în sală în momentul în care se va face alegerea. Îi vor studia pe oamenii aceia cu discreție, se vor uita la chipurile și la îmbrăcămintea lor, le vor urmări mișcările și gesturile și Dumnezeu mai știe ce.

- JOHN GRISHAM -

Eu, pe de altă parte, îl am pe Deck, care are felul lui de a caracteriza oamenii. Le vom da câte o listă lui Butch și lui Booker și oricui altcuiva care ar putea recunoaște un nume de pe listă. Vom da niște telefoane, poate vom mai căuta și niște adrese, dar treaba noastră e mult mai grea. În cele mai multe cazuri, ne vom lua după înfățișare.

41

Mă duc la complex de cel puțin trei ori pe săptămână, în ultimul timp, de obicei, pe la vremea cinei. Îmi am propria masă pe promenadă, lângă balustrada patinoarului, unde mănânc specialități chinezești de pui și mă uit la copiii care patinează jos. E un loc foarte bun și pentru că sunt ferit de privirile trecătorilor, așa că nu voi fi descoperit. Ea n-a trecut decât o dată prin apropiere, singură, și, după cum mi s-a părut, fără o țintă precisă. Atunci mi-am dorit cu disperare să mă strecor alături de ea, s-o iau de mână și să intrăm într-un magazin drăguț unde să ne putem ascunde printre rafturi, să stăm de vorba.

Acesta este cel mai mare complex din zonă. Uneori e destul de aglomerat. Mă uit la oamenii care se îngheșuie unul într-altul și mă întreb dacă printre ei se află și vreun membru al juriului. Cum să găsesc nouăzeci și doi de oameni dintr-un milion?

Imposibil. Am să scot tot ce se poate din ceea ce-mi stă la îndemână. Deck și cu mine am făcut niște cartonașe cu însemnări de pe chestionarele juriului, pe care le țin tot timpul la mine.

În seara aceasta stau aici, pe promenadă, uitându-mă din când în când la oamenii care se plimba pe alee. Scot un cartonaș din teancul meu: R. C. Badley, scris cu litere mari. Vârsta, patruzeci și șapte, bărbat alb, instalator, are liceul, locuiește în suburbia de sud-est a Memphisului. Mă uit la cartonaș să-mi verific memoria. Merge. Am citit fișele acestea de-atâtea ori, încât m-am săturat de oamenii ăștia. Le-am pus numele pe un perete din biroul meu, în fața căruia stau cam o oră pe zi studiindu-le, deși le-am învățat pe de rost. Următorul cartonaș: Lionel Barton, vârsta, douăzeci și patru, bărbat negru, student la fără frecvență, vânzător într-un magazin de piese auto, locuiește într-un apartament din sudul Memphisului.

Idealul meu de jurat este tânăr, negru, care să aibă cel

puțin liceul. Se știe că genul acesta de oameni e favorabil reclamanților. E alături de cei umili și nu are încredere în corporațiile albe ale Americii. Are dreptate.

Am păreri contradictorii în ceea ce privește bărbații și femeile. La prima vedere, femeile sunt mai strânse la pungă, pentru că ele lucrează direct cu bugetul familiei. Nu se avântă să acorde sume mari de bani, știind că nu vor fi înscrise pe cecurile lor personale. Dar Max Leuberg înclină să prefere femeile în acest caz, pentru că sunt mame. Toate înțeleg durerea pierderii unui copil. Se vor pune în pielea lui Dot și dacă îmi fac bine datoria să le influențez cum trebuie, vor încerca să-i zdrobească pe cei de la Marele Profit. Cred că Leuberg are dreptate.

Prin urmare, dacă ar fi după mine, aș alege douăsprezece femei negre, de preferință toate cu copii.

Bineînțeles, Deck are altă părere. El se teme de negri, pentru că Memphisul e atât de polarizat, din punct de vedere rasial. Reclamant alb, pârât alb, toată lumea implicată e albă, cu excepția judecătorului. Ce treabă au negrii cu noi?

Clasificarea juraților după rasă, clasă, educație și vârstă e un exemplu de gândire eronată. Realitatea este că nimeni nu poate prevedea ce se va întâmpla la deliberările juriului. Am citit toate cărțile din bibliotecă despre alegerea juriului și sunt la fel de derutat ca înainte.

Un singur gen de jurat trebuie neapărat evitat: bărbatul alb, cu funcție executivă în marile corporații. Tipii aceștia sunt catastrofați în stabilirea daunelor punitive a celor nedreptățiți. Au tendința să ceară bani pentru timpul pe care îl pierd la deliberări. Sunt educați, puternici, organizați și puțin le pasă de avocați. Din fericire, sunt prea ocupați să accepte sarcina de jurat. Pe lista mea, n-am găsit decât cinci și sunt sigur că vor inventa o mie de scuze ca să scape. Pe de altă parte, Kipler le-ar face greutăți. Sunt ferm convins că nici judecătorul nu-și dorește asemenea persoane. Am simțământul că și el vrea cât mai multe chipuri negre în loja juriului.

Cu siguranță, dacă voi continua să-mi practic meseria, într-o bună zi, am să descopăr vreun truc murdar, dar în momentul de față mi-e greu să-mi imaginez ceva mai compromițător. Săptămâni întregi m-am gândit la lucrul acesta și, până la urmă, acum câteva zile, i-am spus și lui Deck, care și-a ieșit din minți.

Dacă Drummond și banda lui vor să-mi asculte telefonul, atunci hai să le umplem urechile. Așteptam până spre seară. Sunt la birou. Deck s-a dus după colț, la un telefon public. Mă sună. Am repetat scena de nenumărate ori. Am scris, chiar, replicile.

— Rudy, sunt Deck. În sfârșit l-am găsit pe Dean Goodlow.

Goodlow e un bărbat alb, de treizeci și nouă de ani, are colegiul și e proprietarul unei curățătorii de covoare. L-am notat cu zero pe lista noastră - un jurat pe care în niciun caz nu ni-l dorim. Drummond ar muri de plăcere să fie ales.

— Unde? îl întreb eu.

— L-am prins la birou. A fost plecat din oraș o săptămână. E un tip grozav. Ne-am înșelat amarnic în ceea ce-l privește. Nu iubește deloc societățile de asigurări, zice că se ceartă tot timpul cu ei și că ar trebui puși la punct. I-am povestit despre cazul nostru și să-l fi văzut ce s-a enervat! O să fie un jurat excelent!

Informația lui Deck e cam trasă de păr, dar pentru un neavizat pare reală. Cred că citește ce are de spus.

— Ce surpriză! zic eu sigur pe mine, rostind clar fiecare silabă.

Vreau că Drummond să înțeleagă foarte bine.

Ideea cu abordarea juraților înainte de a fi aleși, de către avocați e incredibilă, aproape fantastică. Ne-am cam făcut griji ca nu cumva Drummond să-și dea seama de trucul acesta grosolan. Dar cui să-i treacă prin minte că avocatul advers ar putea trage cu urechea la telefonul celuilalt? Ne-am gândit că Drummond va cădea în capcană și pentru că se gândește că sunt un începător neexperimentat, iar Deck

nu-i decât un umil paraavocat. Atât ne duce pe noi mintea!

— A fost greu să-l abordezi? întreb eu.

— Puțin. I-am vorbit la fel ca celorlalți. I-am spus că nu sunt decât un tip care face investigații, nu avocat. Și dacă nu vor mărturisi nimănui despre discuția noastră, atunci nu-i nicio problemă.

— Bun. Deci, ești de părere că Goodlow e de partea noastră.

— Fără doar și poate. Trebuie să punem mâna pe el.

Foșnesc niște hârtii lângă receptor.

— Cine a mai rămas pe lista ta? întreb eu tare.

— Ia să văd.

Îl aud și pe el foșnindu-și hârtiile, la celălalt capăt al firului. Suntem o adevărată echipa!

— Am stat de vorbă cu Dermont King, Jan DeCell, Lawrence Perotti, Hilda Hinds și RaTilda Browning.

Cu excepția RaTildei Browning, toți ceilalți sunt albi pe care nu-i vrem în juriu. Dacă le întinăm numele cum trebuie, atunci Drummond va face tot ce-i stă în putință să scape de ei.

— Ce zici de Dermont King? întreb.

— Bun. A aruncat o dată pe ușă un agent de asigurări. I-aș da nota nouă, pe lista noastră.

— Dar Perotti?

— Un tip pe cinste. Nu-i venea să creadă că o societate de asigurări a ucis un om. E cu noi.

— Jan DeCell?

Își foșnește din nou hârtiile.

— Să vedem. O doamnă foarte drăguță, nu prea vorbărează. Cred că s-a cam temut că nu e corect ce facem sau ceva de genul asta. Am discutat despre societățile de asigurări și i-am spus că Marele Profit valorează patru sute de milioane. Cred că va fi alături de noi. Dă-i un cinc.

Abia mă abțin să nu izbucnesc în râs. Strâng receptorul tare în mână.

— Dar despre RaTilda Browning, ce-ai aflat?

— O negresă radicală. Nu ține cu albi. M-a dat pe ușă

afară. Lucrează la o bancă de negri. N-o să ne dea o para chioară.

Urmează o pauză lungă, în care Deck își foșnește hârtiile.

— Tu ce-ai aflat? mă întreabă într-un târziu.

— Am găsit-o pe Esther Samuelson acasă, acum vreo oră. O doamnă tare plăcută, de vreo șaizeci de ani. Am stat mult de vorbă despre Dot și cât de îngrozitor este să-ți pierzi un copil. E cu noi.

Răposatul soț al lui Esther Samuelson a fost funcționar superior la Camera de Comerț ani întregi. Mi-a spus Marvin Shankle. Nu cred că ar fi bună în niciun proces. Drummond o să facă din ea ce vrea.

— După aceea, l-am găsit pe Nathan Butts la el, la birou. A rămas cam surprins că sunt avocat în cazul acesta, dar s-a abținut. Urăște societățile de asigurări.

Cred că lui Drummond i s-a oprit respirația. Numai gândul că eu, avocatul, și nu trimisul meu, mă apuc să mișun pe la potențialii jurați, ajunge ca să-i provoace un stop cardiac. Dar și-a dat seama că e cu mâinile legate. Orice reacție din partea lui l-ar da de gol că îmi ascultă telefonul. Ar zbura imediat din barou. Probabil că ar fi chiar condamnat.

Singura lui soluție este să rămână liniștit și să încerce să-i evite pe oamenii ăștia despre care vorbesc.

— Mai avem câțiva, spun eu. Hai să-i abordăm până la zece, după care ne întâlnim aici.

— Bine, zice Deck obosit.

Acum își joacă rolul ceva mai bine. Terminăm convorbirea și după vreo cincisprezece minute, sună telefonul.

— Cu Rudy Baylor, vă rog.

— La telefon.

— Sunt Billy Porter. Ați trecut astăzi pe la magazin.

Billy Porter e un bărbat alb, poarta cravată și la serviciu și conduce un atelier auto din vestul orașului. Nu l-am cotate prea bine pe lista noastră. Nu-l vrem în juriu.

— Da, domnule Porter. Vă mulțumesc că m-ați sunat.

De fapt, e Butch. A fost de acord să ne ajute în farsa noastră. E împreună cu Deck, înghesuindu-se, probabil, într-o cabină telefonică, încercând să-și țină râsul. Butch s-a dus la atelierul auto, ca să fie mai convingător, și a vorbit cu Porter despre un set de cauciucuri. Încearcă din răspuțeri să-i imite vocea. Oricum, nu se vor mai întâlni vreodată.

— Ce doriți? întreabă hotărât Bill/Butch.

I-am spus să pară respingător, apoi să-și revină.

— Da, e vorba de proces, știți, cel pentru care ați primit citație. Eu sunt unul dintre avocați.

— E legal să stăm de vorbă?

— Bineînțeles, dar să nu spuneți nimănui despre asta. Știți, eu o reprezint pe doamna aceea al cărui fiu a fost ucis de o societate de asigurări, care se numește Marele Profit.

— Ucis?

— Da. Băiatul avea nevoie de o operație, dar societatea respectivă i-a făcut o porcărie și nu i-a plătit tratamentul. A murit acum aproape trei luni, de leucemie. De aceea i-am dat în judecată. Avem mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Porter.

— Îngrozitor!

— E cazul cel mai cumplit pe care l-am întâlnit vreodată și, credeți-mă, am văzut o groază în viața mea. Și sunt vinovați ca dracu', domnule Porter, vă rog să mă iertați că mă exprim așa. Ne-au oferit deja două sute de mii de dolari, ca să ne înțelegem, dar noi cerem cu mult mai mult. Noi vrem o despăgubire punitivă, așa că avem nevoie de ajutor.

— Și voi fi ales? Știți, nu prea pot lipsi de la lucru.

— Voi alege doisprezece oameni din șaptezeci, asta-i tot ce vă pot spune. Vă rog să încercați să ne ajutați.

— Bine, voi face tot posibilul. Dar aș prefera să nu particip, înțelegeți?

— Da, domnule. Vă mulțumesc.

Deck vine la birou, unde mănncăm câte un sandviș. Pleacă

de două ori în seara aceasta și mă sună de fiecare dată. Mai vehiculăm vreo câteva nume ale unor oameni asupra cărora am convenit dinainte și care abia așteaptă să-i pedepsească pe cei de la Marele Profit. Dăm impresia că umblăm amândoi pe străzi, încâlcind niște principii etice pentru care am putea zbura pentru totdeauna din barou. Și toată tărășenia aceasta lunecoasă are loc chiar cu o seară înainte de întrunirea pentru alegerea juriului!

Dintre toți acei oameni necunoscuți care se vor prezenta la examinare, noi am reușit să „aranjăm” o treime. Și i-am ales cu grijă, pe cei de care ne temem cel mai mult.

Pun pariu că Leo Drummond nu pune geană pe geană în noaptea asta.

42

Primele impresii sunt hotărâtoare. Jurații sosesc între opt și jumătate și nouă. Intră nervoși pe ușile acelea duble de lemn, apoi o iau pe culoarul dintre bănci, uitându-se lung, holbându-se chiar împrejur. Pentru mulți, e prima vizită pe care o fac într-un tribunal. Stau împreună cu Dot la un capăt al mesei noastre, uitându-ne cum se umplu lojele cu jurați. Stăm cu spatele la bară. Nu am în față decât o agendă juridică. Deck stă pe un scaun de lângă boxa juriului, departe de noi. Dot și cu mine vorbim în șoaptă, încercând să zâmbim. În stomacul meu se zbat mii de fluturi înnebuniți.

Prin contrast, dincolo de culoar, masa apărării e înconjurată de cinci bărbați serioși în costume negre, cu teancuri întregi de hârtii în față.

Mă gândesc la lupta dintre David și Goliath care începe acum. Primul lucru pe care îl vede juriul la mine este că sunt singur, neînarmat și neajutorat. Biata mea clientă e pipirie și amărâtă. Nu suntem potriviți cu bogătașii din partea cealaltă.

Acum, după terminarea cercetărilor, observ ce inutil e să ai cinci avocați în apărare. Și încă ce avocați! Mă uimește că Drummond nu-și dă seama cât de amenințători arată în fața juriului. Imediat se poate bănui că clientul său e vinovat de ceva. Altfel, de ce să folosească cinci avocați, împotriva unui debutant?

În dimineața aceasta au refuzat să stea de vorbă cu mine. Păstrăm distanța, dar rânjetele și pufniturile disprețuitoare îmi dovedesc că au aflat de „contactul” meu direct cu jurații. Sunt șocați și dezgustați și nu știu ce atitudine să ia. Cu excepția furtului de bani de la un client, abordarea potențialilor jurați reprezintă, probabil, cel mai grav păcat pe care îl poate comite un avocat. Are aceeași gravitate cu aceea a punerii sub observație a telefonului adversarului. Arată ca niște proști în încercarea lor de a

părea indignați.

Un funcționar îi îndrumă și îi așază la întâmplare în fața noastră. Din nouăzeci și doi de oameni câți au fost înscriși pe listă, s-au prezentat numai șaiszeci și unu. Pe unii poate nu i-au găsit. Doi au murit. Câțiva pretind că sunt bolnavi. Trei s-au scuzat pe motive de vârstă. Kipler i-a mai absolvit pe câțiva din considerente personale. În timp ce aprodul le strigă numele, eu iau notițe. Mă simt de parcă i-aș cunoaște pe oamenii aceștia de luni de zile. Numărul șase e Billy Porter, directorul de la atelierul auto, care m-a sunat, chipurile, aseară. Sunt curios să văd ce-o să-i facă Drummond.

Din partea Marelui Profit s-au prezentat Jack Underhall și Kermit Aldy. S-au așezat în spatele lui Drummond și a echipei sale. În ochii juraților se oglindesc șapte chipuri severe. Înviorați-vă, băieți! Eu îmi păstrez o expresie senină pe față.

Intră Kipler și se ridică toată lumea. Declară ședința deschisă. Le urează bun venit posibililor jurați și le ține un scurt discurs asupra sarcinilor care le revin și asupra importanței de a fi un bun cetățean. Apoi îi întrebă dacă vrea să fie cineva absolvit de sarcină pe motive serioase și se ridică vreo câteva mâini. Îi instruește să se apropie pe rând de bară și să-și rostească scuzele cu voce scăzută. Patru dintre cei cinci înalți funcționari din corporații îi spun judecătorului păsul în șoaptă. Nu mă surprinde deloc că le aprobă să plece.

Operațiunea aceasta durează, dar ni se dă astfel posibilitatea să studiem grupul din fața noastră. După cum s-au așezat, probabil că nu vom trece de rândul al treilea, adică de treizeci și șase de oameni. Iar noi avem nevoie numai de doisprezece jurați, plus două rezerve.

În bănci, chiar în spatele mesei apărării, observ două persoane străine bine îmbrăcate. Presupun că sunt consilieri în materie de jurați. Nu-i pierd din ochi pe oamenii din fața noastră. Mă întreb ce impact a avut micul nostru complot asupra studiului lor psihologic. Ha, ha, ha! N-au

mai avut în viața lor de-a face cu doi ticăloși care cu o seară înainte de alegerea juriului, umblau să încerce să-i influențeze pe posibiii membri.

Domnul judecător mai scuză vreo șase, așa că au rămas cincizeci. După aceea, face o scurtă prezentare a cazului nostru și a celor două părți în conflict. Buddy nu e în sală. Buddy e în Fairlane, acasă la el.

Kipler începe apoi să pună întrebări serioase. Îi somează pe jurați să ridice mâna, dacă au ceva de răspuns. Cunoaște cineva vreuna din părți, pe avocați, sau pe martori? Au polițe de la Marele Profit? Sunt implicați în vreun conflict legal? Au dat vreodată în judecată o societate de asigurări?

Câțiva răspund. Ridică mâna, apoi se ridică ei înșiși și îi vorbesc judecătorului. Sunt emoționați, dar după ce iau cuvântul câțiva, gheața e spartă. Cineva face o remarcă hazlie și toată lumea se înviorează. Din când în când, îmi spun că locul meu este aici, că sunt avocat și sunt în stare să mă descurc. Bineînțeles, nu-mi rămâne decât să deschid gura.

Kipler mi-a dat o listă a întrebărilor sale și va afla orice doresc eu să știu. Nu-i nimic ilegal în asta. I-a dat aceeași lista și lui Drummond.

Îmi fac notițe, mă uit la oameni, ascult cu atenție tot ce se spune. Deck face același lucru. Nu e frumos, dar îmi pare foarte bine că jurații nu știu că el e cu mine.

Partea cu întrebările e plictisitoare. După două ore, Kipler termină. Mi se pune iar un nod în gât. E timpul ca Rudy Baylor să-și spună primul cuvânt într-un proces adevărat. Va fi o înfățișare scurtă.

Mă ridic, mă duc la bară, le surâd cald și rostesc cuvintele pe care le-am repetat de o mie de ori:

— Bună dimineața. Mă numesc Rudy Baylor și reprezint familia Black.

Până aici e bine. După două ore de pisălogeală, oamenii așteaptă și altceva. Îi privesc cald, cu sinceritate.

— Până acum, domnul judecător Kipler v-a pus o mulțime

de întrebări importante. A abordat toate aspectele care mă interesau și pe mine, așa că nu voi pierde vremea. De fapt, nu am decât o singură întrebare. Se gândește cineva dintre dumneavoastră că ar avea vreun motiv pentru care nu ar putea face parte din acest juriu, în cazul de față?

Nici nu mă așteptam sa mi se răspundă. Se tot uită la mine de două ore și eu nu vreau decât să-i salut, să le mai zâmbesc puțin și s-o scurtez cât pot de mult. Puține lucruri sunt mai rele pe lumea asta decât un avocat vorbă-lungă. În plus, am simțământul că Drummond îi va plictisi destul.

— Vă mulțumesc, zic eu surâzând, apoi mă întorc spre bară și rostesc cu voce puternică: Efectivul de jurați mi se pare foarte bun, domnule judecător.

Mă întorc apoi la locul meu și o bat ușor pe umăr pe Dot, în timp ce mă așez.

Drummond se ridică repede în picioare. Încearcă să pară calm și afabil, dar clocotește. Se prezintă și începe să vorbească despre clientul său și de faptul că Marele Profit este o companie mare cu un bilanț financiar pozitiv. Acesta nu este un motiv pentru care să fie pedepsită, nu-i așa? Va influența lucrul acesta pe vreunul dintre dumneavoastră? Se apucă să argumenteze motivele pentru care susține inutilitatea acestui caz. Riscă să fie oprit. Nu știu sigur dacă n-ar trebui să mă opun. Mi-am jurat să n-o fac decât atunci când sunt sigur că am dreptate. Șirul acesta de întrebări e foarte eficient. Dulceața glasului său cerșește încrederea. Părul grizonat inspiră înțelepciune și experiență.

Se mai ocupă de încă două chestiuni, fără vreo reacție din partea juriului. Pregătește terenul. Deodată, pornește la atac.

— Vă voi pune acum cea mai importantă întrebare din ziua de astăzi, zice el cu gravitate. Vă rog să mă ascultați cu multă atenție. Este absolut hotărâtor ceea ce vă întreb.

Urmează o pauză lungă, teatrală. Inspiră adânc.

— A fost cineva dintre dumneavoastră contactat în legătură cu acest caz?

Cei prezenți rămân perfect nemișcați, în vreme ce

cuvintele lui plutesc prin sală și ajung la urechile oamenilor. Sună mai degrabă a acuzație decât a întrebare. Arunc o privire spre masa apărării. Hill și Plunk se uită lung la mine. Morehouse și Grone îi urmăresc pe jurați.

Drummond rămâne stană de piatră vreo câteva secunde, gata să se repeadă la prima persoană care va avea destul curaj să ridice mâna și să zică: „Da, avocatul reclamantului a trecut aseară pe la mine!” Drummond știe că asta urmează, e foarte sigur! Va descoperi adevărul, ne va da de gol, pe mine și pe partenerul meu paraavocat, va cere să fiu admonestat, sancționat și, în ultima instanță, dat afară din barou. Cazul va fi amânat ani întregi. Asta se va întâmpla acum!

Dar curând îi cad umerii. Oftează adânc. Țștia nu sunt decât o gloată de mincinoși prăpădiți!

— Este un lucru foarte important, zice el. Trebuie să știm.

În glas îi tremură disperarea.

Nimic. Nicio mișcare. Dar toți se uita fix la Drummond, iar el îi face să se simtă jenați. Așa, mai departe, barosane!

— Sa vă întreb altfel, zice el cu glas înghețat. A avut cineva dintre dumneavoastră vreo discuție cu domnul Baylor sau cu domnul Deck aici, de față?

Mă ridic în picioare.

— Mă opun, domnule judecător! E o absurditate!

Kipler e gata-gata să sară peste bară.

— Se aprobă. Ce faceți dumneavoastră aici, domnule Drummond?

Kipler urlă direct în microfon de se zguduie pereții.

Drummond se întoarce spre bară.

— Domnule judecător, avem motive să credem că acest efectiv de jurați a fost abordat.

— Da, și mă acuzați pe mine! zic eu mânios.

— Nu înțeleg ce vreți să faceți, domnule Drummond, zice Kipler.

— Poate ar fi bine să discutăm în birou, zice Drummond, fixându-mă cu privirea.

— Să mergem, atunci, i-o retez eu, arătându-mă gata de

luptă.

— O scurtă pauză, îi spune Kipler aprodului sau.

Mă așez împreună cu Drummond în fața judecătorului. Ceilalți avocați de la Trent & Brent stau în spatele nostru. Kipler e foarte contrariat.

— Ați face bine să-mi expuneți motivele, îi spune el lui Drummond.

— Acest efectiv de jurați a fost corupt, zice avocatul.

— De unde știți?

— Nu pot să vă spun. Dar știu foarte sigur.

— Nu vă jucați cu mine. Vreau dovezi.

— Nu pot să spun, domnule judecător, pentru că sunt informații confidențiale.

— Prostii! Spuneți-mi!

— E-adevărat, domnule judecător!

— Mă acuzați pe mine? Îl întreb eu.

— Da.

— Cred că nu sunteți în toate mințile!

— Aveți un comportament cam ciudat, domnule Drummond, zice judecătorul.

— Cred că pot dovedi totul, zice el bățos.

— Cum?

— Lăsați-mă să interoghez efectivul. Adevărul va ieși la lumină.

— Până acum, nici n-au mișcat.

— Păi, abia am început.

Kipler reflectează un moment. După ce se termină procesul, am să-i povestesc tot.

— Aș dori să vorbesc cu fiecare jurat în parte, zice Drummond.

Lucrul acesta nu se face, de obicei, dar e la discreția judecătorului.

— Ce zici de asta, Rudy?

— N-am nimic împotriva.

Personal, abia aștept să-l văd pe Drummond cum îi pune la frigare pe cei așa-zis compromiși.

— N-am nimic de ascuns.

Vreo doi rahați din spatele nostru tușesc semnificativ.

— Foarte bine. E cazul dumneavoastră. Numai să nu săriți peste cal.

— Ce naiba ați făcut acolo? mă întrebă Dot când mă întorc lângă ea, la masă.

— Chestiuni avocățești, îi șoptesc eu.

Drummond se apropie de bară. Jurații îl privesc cu foarte multă suspiciune.

— Așa cum vă spuneam, e foarte important să spuneți dacă ați fost contactați de cineva și dacă ați vorbit despre cazul acesta. Vă rog să ridicați mâna, dacă s-a întâmplat așa ceva.

Parcă e un învățător la clasa întâi. Nu ridică nimeni mâna.

— E o chestiune foarte serioasă, atunci când un juriu este contactat de un avocat implicat în cazul respectiv, direct sau prin intermediari. De fapt, repercusiunile pot fi deosebit de severe, atât pentru cel care a făcut-o, cât și pentru juratul respectiv, dacă nu raportează.

Tonul este deosebit de amenințător. Nu se ridică nicio mână. Nu mișcă nimeni. Nu sunt decât niște oameni care nu mai au mult până se vor enerva puternic.

Se mișcă de pe un picior pe altul, își freacă bărbia și se repede la Billy Porter.

— Domnule Porter, zice el, cu voce gravă, făcându-l pe Billy să încremenească.

Omul se ridică, dă din cap și obrajii i se fac roșii ca focul.

— Domnule Porter, vă voi pune o întrebare directă. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați răspunde sincer.

— Dacă îmi veți pune o întrebare cinstită, vă voi răspunde la fel, zice Porter mânios.

E genul de om care se enervează repede. După mine, l-aș lăsa în plata Domnului.

Drummond se oprește o clipă, apoi atacă mai departe:

— Da, domnule Porter. Ați avut sau nu o conversație

telefonică, aseară, cu domnul Rudy Baylor?

Mă ridic, îmi desfac brațele, mă uit fără nicio expresie la Drummond de parcă aș fi complet nevinovat, iar el și-a ieșit din minți. Dar nu rostesc niciun cuvânt.

— La naiba! Bineînțeles că nu! zice Porter și obrajii i se îmbujorează și mai tare.

Drummond se apleacă peste balustradă, strângând puternic bara groasă de mahon cu mâinile. Se uită fix la Billy Porter, care stă în rândul din față, la niciun metru și jumătate de el.

— Sunteți sigur, domnule Porter? îl somează el.

— La naiba! Sunt foarte sigur!

— Eu cred că ați stat de vorbă, zice Drummond, pierzându-și controlul.

Înainte să apuc să mă opun și Kipler să-l pună la punct, domnul Porter țâșnește de pe locul său și se aruncă asupra marelui Leo E Drummond.

— Pe mine să nu mă faci mincinos, licheaua naibii! strigă Porter, apucându-l pe Drummond de beregată.

Drummond cade peste balustradă și îi văd pantofii zburând prin aer. Femeile încep să țipe. Jurații sar de la locurile lor. Porter l-a încălecat pe Drummond care se zbate, dă din picioare și încearcă să tragă și el un pumn.

T. Pierce Morehouse și M. Alec Plunk Junior țâșnesc de pe scaunele lor și ajung primii la locul încăierării. Ceilalți îi urmează. Aprodul apare și el repede. Doi dintre bărbații din juriu încearcă să-i despartă.

Rămân la locul meu, desfătându-mă cât pot cu scena din fața ochilor. Kipler ajunge și el acolo, chiar în momentul în care Porter e luat pe sus, iar Drummond se ridică în picioare. Cei doi bătauși au fost despărțiți și nu mai există niciun pericol. Cineva îi găsește pantoful lui Drummond sub o bancă și i-l înapoiază. Leo își scutura hainele, uitându-se cu teamă la Porter. Acesta e pus la punct și așezat la locul lui.

Consilierii în materie de jurați sunt șocați. Modelele lor psihologice computerizate au sărit în aer. Toate teoriile

sofisticate s-au dus naibii. În acest moment, au devenit total inutili.

După o scurtă pauză, Drummond depune o moțiune formală, ca să se renunțe la întregul efectiv de jurați. Kipler refuză.

Domnul Billy Porter e eliberat din juriu și pleacă precum o furtună. Cred că nu s-a răcorit destul cu Drummond. Sper că îl așteaptă la ieșire ca să termine ce-a început.

Ne petrecem începutul după-amiezii în biroul judecătorului discutând componența juriului. Drummond și banda lui îi refuză categoric pe toți cei pe care i-am numit în seara trecută la telefon. Sunt convinși că am ajuns într-un fel sau altul la oamenii aceștia și i-am convins să nu sufle o vorbă. Sunt atât de plini de fiere, încât nici nu se uită la mine.

Rezultatul e juriul viselor mele. Șase negrese, toate mame. Doi negri, unul absolvent de colegiu, celălalt fost șofer de camion, acum șomer. Trei bărbați albi, dintre care doi sindicalști. Celălalt locuiește la numai patru străzi de familia Black. O femeie albă, soția unui important agent de vânzări imobiliare. N-am putut s-o evit, dar nu mă îngrijorează. Pentru obținerea unui verdict, e nevoie de nouă din doisprezece.

Kipler îi convoacă la patru după-amiaza și îi pune să jure. Le spune că procesul va începe peste o săptămână. Nu au voie să vorbească despre caz cu nimeni. Apoi face ceva care mă umple de spaimă, dar după o secundă găsesc ideea formidabilă. Ne cere atât mie, cât și lui Drummond, să facem câteva comentarii, dacă vrem, în fața juriului, fără a fi consemnate, absolut neoficiale. Să le prezentăm cazul pe scurt. Nimic deosebit.

Eu, unul, nu mă așteptam la una ca asta, mai ales pentru că n-am mai auzit așa ceva. În fine, mă scutur de toată frica, și mă prezint în fața lojei juriului. Le povestesc puțin despre Donny Ray, despre poliță și le explic de ce credem

noi că Marele Profit a greșit. Termin în cinci minute.

Drummond se apropie de lojă și până și un orb ar observa neîncrederea pe care a sădit-o în inima celor de-acolo. Își cere scuze pentru incidentul de adineaure, dar dă vina prostește pe Porter. Ce tupeu! Își prezintă versiunea lui în legătură cu faptele, zice că-i pare rău de moartea lui Donny Ray, dar a sugera că clientul lui e vinovat pentru asta e o aberație.

Îi urmăresc pe băieții de la Trent & Brent și văd cât sunt de speriați. Toate faptele îi incriminează. Juriul e al reclamantului. Judecătorul le e dușman. Iar steaua lor nu numai că și-a pierdut orice credibilitate în fața juriului, dar a și încasat-o zdravăn.

Kipler ne dă drumul și jurații pleacă acasă.

43

La șase zile după alegerea juriului și cu patru înainte de începerea procesului, Deck primește un telefon la birou de la un avocat din Cleveland, care vrea să discute cu mine. Intru imediat la bănuieli, pentru că nu cunosc nici măcar un avocat din Cleveland și nu stau de vorbă cu tipul decât până îi aflu numele. Asta îmi ia vreo zece secunde, apoi întrerup convorbirea chiar în mijlocul frazei și încep să boscorodesc cum că am fi fost deconectați. Mereu se întâmplă așa, în ultima vreme, îi spun eu lui Deck, destul de tare, ca să se audă în receptor. Scoatem din priză toate cele trei telefoane din birou și alerg în stradă spre mașină. Butch mi-a controlat telefonul din mașina și n-a găsit niciun microfon. Sun la informații, apoi îl caut pe avocatul din Cleveland.

Se dovedește a fi o conversație extrem de importantă.

Se numește Peter Corsa. Specialitatea lui este legislația muncii și discriminările de angajare de toate felurile și o reprezintă pe o tânăra doamna, Jackie Lemancyzk. A ajuns la biroul lui după ce a fost concediata de la Marele Profit fără vreun motiv aparent, și încearcă acum să obțină o despăgubire. Contrar celor aflate de mine, doamna Lemancyzk nu a plecat din Cleveland. Stă într-un apartament nou, iar telefonul ei e dat la secret.

Îi povestesc lui Corsa că am dat zeci de telefoane la Cleveland, dar n-am reușit s-o găsim pe Jackie Lemancyzk. Richard Pellrod, unul dintre băieții de-acolo, mi-a spus că s-a întors la ea acasă, undeva, în Indiana de sud.

— Nu-i adevărat, zice Corsa. N-a părăsit niciodată Clevelandul, deși s-a tot ascuns.

Începe să-mi povestească o istorie scandaloasă, iar Corsa nu sare peste niciun amănunt.

Clienta lui a avut legături sexuale cu mai mulți dintre șefii ei de la Marele Profit. Mă asigură că e foarte drăguță. Promovarea și salariul ei depindeau de cât de dispusă se

arăta să cadă la așternut. La un moment dat, a ajuns expert principal la departamentul de cereri, singura femeie care a atins această poziție, dar a fost retrogradată când a rupt relațiile cu vicepreședintele respectivului compartiment, Everett Lufkin. Acesta s-a dovedit a nu fi decât o nevăstuică cu înclinații spre perversiuni sexuale.

Sunt de acord că tipul nu e decât o nevăstuică. L-am ținut pentru depoziție patru ore și săptămâna viitoare am să-l încolțesc în boxa martorilor.

Procesul lor va avea ca obiect hărțuirea sexuală și alte practici legate de asta, dar ea știe și o mulțime de lucruri despre rufele murdare de la departamentul cereri. S-a culcat cu vicepreședintele de acolo! Corsa prevede că se vor intenta o mulțime de procese.

În final, arunc marea întrebare:

— Vrea să vină la procesul meu?

Nu știe. Poate. Numai că e tare speriată. Oamenii aceia au bani. Acum e sub îngrijire medicală. Se simte extrem de deprimată.

E de acord să vorbesc cu ea la telefon și stabilim o convorbire pentru diseară târziu, de la mine de-acasă. Îi spun că nu e bine să mă mai sune la birou.

Mi-e imposibil să mă mai gândesc la altceva decât la proces. Când Deck nu e la birou, mă plimb încolo și-ncoace vorbind singur, spunându-le juraților cât de ticăloși sunt cei de la Marele Profit, interogându-le oamenii, punându-le întrebări blânde lui Dot și lui Ron și doctorului Kord, susținându-mi pledoaria finală, încă mi-e greu să cer juriului un verdict de zece milioane daune punitive. Poate dacă aș avea cincizeci de ani, aș fi judecat sute de cazuri și-aș ști ce naiba fac, atunci poate aș avea dreptul să cer juriului atâta bănet. Dar pentru un novice care a terminat facultatea doar de nouă luni, așa ceva pare ridicol.

Cu toate acestea, am s-o fac. Am să cer acești bani la mine în birou, în mașina și mai ales acasă, la două noaptea, când nu pot să dorm. Le vorbesc acestor doisprezece

oameni, acestor douăsprezece chipuri cărora le pot atribui acum și un nume, iar oamenii aceștia minunat de cinștiți mă ascultă, dau din cap și abia așteaptă să ajungă în sala de judecată, să-mi facă dreptate.

Sunt foarte aproape de adevăr, gata să-i distrug pe cei de la Marele Profit la tribunal și fac eforturi mari să-mi controlez aceste gânduri. Fir-ar să fie, mi-e cumplit de greu! Faptele, juriul, judecătorul și, pe de altă parte, adversarii. E vorba de o mulțime de bani.

N-are cum să meargă totul ca pe roate.

Vorbesc cu Jackie Lemancyzk o oră. Are momente când e puternică și plină de forță, altele când abia își poate aduna gândurile. N-a vrut să se culce cu toți bărbații aceia, îmi spune ea mereu, dar a fost singura cale prin care putea să avanseze. E divorțată și are doi copii. E de acord să vina la Memphis. Mă ofer să-i plătesc avionul și celelalte cheltuieli. Reușesc să-i spun toate acestea calm, sigur pe mine, de parcă firma mea ar fi plină de bani. Mă face să-i promit că, dacă depune mărturie, cei de la Marele Profit să nu știe nimic, până în momentul apariției sale.

E speriată de moarte. Cred că o surpriză ca asta ar fi minunată.

La sfârșit de săptămână, ne mutam efectiv la birou. Nu ne ducem acasă decât să tragem câte un pui de somn, după care ne întoarcem la firmă să mai lucrăm.

Rarele mele momente de relaxare se datorează lui Tyrone Kipler. Îi mulțumesc în gând de o mie de ori că a ales juriul cu o săptămână înainte de proces și că mi-a permis să le adresez câteva remarci fără pregătire. Pentru mine, juriul constituia marea necunoscută, un element de care mă temeam foarte mult. Acum le știu numele și chipurile și-am stat de vorbă cu ei, fără agenda juridică în mână. Le sunt simpatic. Și nu-l pot înghiți pe adversarul meu.

Oricât de experimentat aș fi, cred din toată inima că

judecătorul Kipler mă va salva de mine însumi.

Pe la miezul nopții, duminică, îmi iau la revedere de la Deck. Când ies de la birou, începe să ningă ușor. La Memphis, o ninsoare ușoară înseamnă închiderea școlilor și a firmelor de stat pentru o săptămână. Primăria nu dispune de pluguri de zăpadă. În secret, îmi doresc să ningă. Poate se amână înfățișarea de mâine. Pe de altă parte însă, vreau să se termine odată.

Când ajung acasă, zăpada s-a oprit. Beau două beri calde și mă rog să adorm.

— Aveți probleme preliminare? ne întreabă Kipler.

Stau alături de Drummond. Ne uităm amândoi la domnul judecător. Am ochii înroșiți după o noapte albă, mă doare capul și mă gândesc la o mie de lucruri deodată.

Mă surprinde când îl văd pe Drummond la fel de obosit. Pentru un tip care își petrece viața prin tribunale, arată îngrozitor de prăbușit. Foarte bine. Sper că a lucrat și el toată duminica.

— Nu mă pot gândi la nimic, zic eu.

Nu-i nicio surpriză. La micile ședințe de genul acesta, rareori am de adăugat ceva.

Drummond dă și el din cap, în semn că nu.

— Am putea să cădem de acord asupra costului unui transplant de măduvă? ne întreabă Kipler. Dacă da, îl putem elimina pe Gaskin ca martor. Se pare că suma este de o sută șaptezeci și cinci de mii de dolari.

— N-am nimic împotriva, zic eu.

Avocații apărării câștigă mai mult, dacă se fixează o sumă mai mică, dar Drummond n-are niciun interes, în acest caz.

— Mi se pare rezonabil, rostește el indiferent.

— Aceasta înseamnă *da*? întreabă Kipler tăios.

— Da.

— Mulțumesc. Și ce părere aveți despre celelalte costuri? Ar mai fi vorba de douăzeci și cinci de mii de dolari. Am putea cădea de acord că solicitarea s-a ridicat la o sumă

aproximativa de două sute de mii? Ce ziceți?

Nu-l slăbește pe Drummond din ochi.

— N-am nimic împotrivă, zic eu și sunt sigur că asta îl scoate din sărite pe adversarul meu.

— Da, spune Drummond.

Kipler scrie ceva în agenda lui juridică.

— Vă mulțumesc. Mai aveți ceva de adăugat, înainte să începem? Poate vă gândiți la o înțelegere.

— Domnule judecător, zic eu cu fermitate. În numele clientei mele, accept o înțelegere pentru un milion două sute de mii de dolari.

Am plănuit acest lucru cu mult înainte.

Avocații apărării se prefac că sunt șocați și uimiți oricare ar fi propunerea adversarilor, așa că toți cei prezenți încep să clatine din cap și să tușească. Aud chiar niște chicote din spate.

— Asta-i treaba ta, zice Drummond acru.

Fără nicio îndoială, Leo nu se mai poate stăpâni. La începutul acestui caz, era un adevărat domn, care se comporta ca atare, atât la tribunal, cât și în viața de zi cu zi. Acum se comportă ca un boboc din anul întâi.

— Aveți vreo contrapropunere, domnule Drummond? Întrebă Kipler.

— Oferta noastră rămâne de două sute de mii de dolari.

— Foarte bine. Hai să ne punem pe treabă. Aveți cincisprezece minute, ca să vă faceți pledoaria introductivă. Bineînțeles, puteți să vă limitați la și mai puțin.

Mi-am planificat pledoaria aceasta de zeci de ori, la șase minute și jumătate.

Sunt poftiți jurații, onorata instanță le urează bun venit, le dă câteva instrucțiuni, apoi mă invită să iau cuvântul.

Dacă sunt pus des în astfel de situații, am să-mi dezvolt un adevărat talent actoricesc. Dar să lăsăm asta. În clipa de față, trebuie să mă descurc cu pledoaria. Țin în mână o agendă juridică, mă uit din când în când la notițe și povestesc juriului despre cazul meu. Stau în picioare lângă

podium, sperând că arăt ca un adevărat avocat în costumul meu nou, cenușiu. Situația îmi e atât de favorabilă, încât nu consider necesar să înfloresc faptele. E vorba de o poliță, rata a fost plătită săptămânal, Donny Ray era asigurat, s-a îmbolnăvit, după care a fost tras pe sfoară. Motivele morții lui sunt clare. Dumneavoastră, jurații, va trebui să faceți cunoștința cu Donny Ray, dar asta numai prin intermediul casetei video, pentru că băiatul a murit. Scopul acestui proces nu este numai să obținem de la Marele Profit suma pe care o datorează clientului meu, ci și să-i pedepsim pentru răul pe care l-au făcut. E vorba de o corporație foarte bogată care își scoate banii din rate, dar refuză să plătească atunci când i se cere. După depozițiile martorilor, mă voi întoarce, ca să vă rog pe dumneavoastră, jurații, să aprobați plata unei sume mari de bani prin care să-i pedepsim pe cei de la Marele Profit.

E foarte important să plantez aceste semințe în sufletul lor încă de la început. Vreau să știe că vizăm o sumă mare și că Marele Profit merită să fie pedepsită.

Pledoaria se derulează bine. Nu mă bâlbâi, nu tremur și nici nu sunt întrerupt de Drummond. Prevăd că Leo n-o să-și miște fundul de pe scaun cât va ține procesul, de teama admonestărilor lui Kipler în fața juriului.

Îmi reiau locul alături de Dot. Suntem absolut singuri la masa noastră lungă.

Drummond se îndreaptă încrezător spre juriu, ținând în mână o copie a poliței. Rostește dramatic:

— Iată polița cumpărată de domnul și doamna Black.

La aceste cuvinte, o ridică, să fie văzută de toată lumea.

— Niciunde în aceasta polița nu scrie că Marele Profit trebuie să plătească pentru un transplant.

Face o pauză mai lungă, ca lumea să perceapă clar ceea ce-a spus. Juriul nu îl simpatizează, dar cuvintele lui atrag atenția.

— Aceasta poliță costă optsprezece dolari pe săptămână, nu se refera la transplantul de măduvă și, cu toate acestea, reclamantul solicită clientului meu două sute de mii de

dolari, probabil că vă dați seama de ce. Clientul meu a refuzat, nu pentru că ar fi avut ceva împotriva lui Donny Ray Black. Nu a fost o chestiune de viață și de moarte, ci de ceea ce e scris în poliță.

Flutură teatral documentele.

— Și nu numai că vor două sute de mii de dolari, dar l-a dat în judecată pe clientul meu, cerând despăgubiri punitive în valoare de zece milioane. Ei le numesc despăgubiri punitive. Eu le-aș zice ridicole. Aceasta e lăcomie, pur și simplu.

Și-a ales o cale cam riscantă. În poliță sunt excluse transplanturile de organe, dar nu se specifică cel de măduvă. Cei care au conceput-o, l-au omis, din greșeală. Noua poliță pe care mi-a dat-o Max Leuberg exclude și transplantul de măduvă.

Strategia apărării începe să se contureze. În loc să pedaleze cu grijă pe faptul că niște incompetenți oarecare de la respectiva companie au făcut o greșeală, Drummond nu acceptă nimic. Va pretinde că transplanturile de măduvă nu sunt lucruri serioase, că reprezintă medicină populară, în niciun caz un tratament de rutină pentru vindecarea leucemiei acute.

Vorbește ca un doctor despre greutatea de a găsi un donator - unul la un milion, în unele cazuri - și-apoi, despre faptul că succesul operației e problematic. La fiecare două fraze, repeta: „Nu e trecut în poliță”.

Se hotărăște să-mi forțeze mâna. A doua oară când folosește cuvântul „lăcomie”, sar în picioare și mă opun. Pledoariile de la începutul proceselor nu se argumentează. Acest lucru este lăsat la final. Are voie să spună juriului numai despre lucrurile care vor fi demonstrate prin probe clare.

Dragul de Kipler rostește:

— Se admite.

Primul punct e al meu.

— Îmi pare rău, onorată instanță, zice Drummond cu sinceritate.

Începe să vorbească despre martorii săi, cine sunt și ce vor spune. Își pierde suflul și-ar face bine să termine în zece minute. Dar nu se lasă până când judecătorul îl anunță că sfertul de oră a expirat. Atunci mulțumește juriului.

— Să poftească primul martor al domnului Baylor, zice Kipler.

Nici n-am timp să-mi dau seama că mi-e frică.

Dot Black se îndreaptă emoționată spre boxa martorilor, jură și se așază, apoi se uită la jurați. E îmbrăcată într-o rochie de bumbac, uzată, dar curată.

Am scris toată mărturia. I-am dat-o cu o săptămână în urmă și am trecut-o în revistă de zece ori. Eu îi pun întrebarea; ea îmi răspunde. E moartă de frică, iar vorbele ei sună ca învățate pe de rost. I-am spus că e normal să fie emoționată. La urma urmei, să țină seama că jurații sunt și ei oameni.

Numele, soțul, familia, locuri de muncă, polița, viața cu Donny Ray înainte de boala, în timpul bolii, până la moarte. Se șterge de câteva ori la ochi, dar reușește să-și păstreze cumpătul. I-am spus că ar fi bine să nu plângă. Toată lumea poate să-și închipuie durerea pe care o încearcă.

Le povestește juraților despre frustrarea ei, ca mamă, în momentul în care și-a dat seama că nu-i poate oferi fiului ei îngrijirea medicală corespunzătoare. Le-a scris și le-a telefonat celor de la Marele Profit de nenumărate ori. Le-a scris primarului, senatorilor și membrilor Congresului, fără speranță, însă. I-a cicălit pe cei de pe la spitale să-i acorde asistență medicală gratuită. Și-a organizat prietenii și cunoștințele să încerce să facă rost de bani, dar totul a eșuat lamentabil. Confirmă polița și cererea de despăgubire, îmi răspunde la întrebări, despre cum a cumpărat-o și despre vizitele săptămânale ale lui Bobby Ott care venea să încaseze ratele.

Ajungem apoi la partea frumoasă. Îi înmânez primele șapte scrisori de refuz și Dot le citește juriului. Sună mai rău decât îmi închipuiam. Refuz categoric, fără nicio

explicație. Departamentul cereri respinge solicitarea pe motivul că trebuie confirmarea celor de la garanții. Și viceversa. Refuz, invocându-se condițiile preexistente, tot de la cereri. Refuz de la garanții, pe motivul că Donny Ray nu mai era în întreținerea părinților. Refuz de la cereri, pe motivul că transplanturile de măduvă nu sunt trecute în poliță și că, oricum, o asemenea practică e la stadiul de experiment, așa că nu reprezintă o metodă acceptabilă de tratament.

Jurații îi sorb cuvintele. Toată treaba începe să pută.

Apoi, Scrisoarea cea Proastă. În timp ce Dot o citește, mă uit intens la chipurile juraților. Mulți rămân stană de piatră. Alții clipesc fără să le vina să creadă. Câțiva își îndreaptă privirile spre masa apărării, unde, ciudat, toți avocații se uită preocupați în jos, meditănd.

După ce termină, în sală se lasă o liniște grea.

— Te rog s-o mai citești o dată, zic eu.

— Mă opun, zice Drummond, care sare repede în picioare.

— Se respinge, i-o retează Kipler.

Dot o mai citește o dată, acum cu mai multă convingere. Aici consider eu să-mi întrerup șirul întrebărilor. Urmează Drummond. Ar fi o mare greșeală din partea lui să se poarte dur cu ea, chiar m-ar surprinde, dacă ar face-o.

Începe vag cu întrebări despre posibile asigurări anterioare și la cum a ajuns să cumpere această poliță. La ce s-a gândit când a achiziționat-o. Dot nu și-a dorit decât să-și pună familia la adăpost. Atât. Și tot asta i-a făgăduit și agentul. I-a promis, cumva, că i se va asigura și vreun transplant?

— Nu m-am gândit la transplant, zice ea. N-am avut niciodată nevoie de așa ceva.

Câțiva jurați zâmbesc, fără însă să râdă cineva cu adevărat.

Drummond încearcă s-o încolțească, întrebând-o dacă nu s-a gândit la transplantul de măduvă. Ea îi spune întruna că nici nu auzise, pe vremea aceea, de așa ceva.

— Așadar, nu ați cerut o poliță specială pentru asta, nu-i așa?

— Nu m-am gândit la aceste lucruri când am achiziționat polița. Nu voiam decât o asigurare completă.

Drummond consideră că a câștigat un punct aici, dar sunt sigur că juriul va uita curând.

— Și de ce ați dat Marele Profit în judecată pentru zece milioane de dolari? o întreabă el.

O asemenea întrebare pusă la începutul procesului poate fi un dezastru, pentru că reclamantul riscă să fie considerat lacom. Despăgubirile sunt de obicei niște sume alese din burtă de avocați, fără amestecul clientului. În orice caz, eu n-am întrebat-o niciodată pe Dot ce daune vrea să cerem.

Dar mă așteptam la o asemenea întrebare, pentru că am studiat vechile procese ale lui Drummond. Dot e pregătită.

— Zece milioane, rostește ea.

— Exact, doamnă Black. L-ați dat în judecată pe clientul meu pentru zece milioane de dolari.

— Numai pentru atât? întreabă ea.

— Poftim?

— Am crezut că pentru mai mult.

— Chiar așa?

— Da. Clientul dumneavoastră deține un miliard de dolari și tot el l-a ucis pe fiul meu. Eu una am avut de gând să-l dau în judecată pentru mult mai mult.

Lui Drummond i se moaie genunchii și începe să se mute de pe un picior pe altul. Continuă totuși să zâmbescă. Ce talent! În loc să se ascundă în dosul unei întrebări inocente sau să se așeze la locul lui, face greșeala și zice:

— Ce aveți de gând să faceți cu banii, dacă juriul va vota verdictul?

Imaginați-vă că trebuie să răspundeți repede la o asemenea întrebare, într-o sala de judecată. Dar Dot e pregătită:

— Am să-i donez Societății Americane de Luptă împotriva Leucemiei. Până la ultima para. N-am nevoie de banii voștri împruțiți!

— Mulțumesc, zice Drummond și se așază repede la masa lui.

În timp ce Dot pleacă din boxa martorilor spre locul ei, vreo doi jurați încep să chicotească. Drummond pălește.

— Cum m-am descurcat? șoptește Dot.

— I-ai lovit unde-i doare, îi răspund eu, tot în șoaptă.

— Trebuie să fumez.

— Ai răbdare, luăm imediat o pauză.

Îl poftesc pe Ron Black. Și el și-a pregătit un scenariu, iar mărturia lui nu durează mai mult de treizeci de minute. Nu ne interesează de la el decât că i s-au făcut testele și că s-a constatat că e un donator perfect. A fost gata de operație oricând. Drummond nu are nicio întrebare. S-a făcut aproape unsprezece și Kipler dă o pauză de zece minute.

Dot se refugiază într-o toaletă, ca să fumeze. I-am atras atenția să nu fumeze în fața juraților. Deck și cu mine stăm ghemuiți la masa noastră și comparăm notele. S-a așezat în spatele meu și a urmărit reacția juraților. Refuzurile companiei de asigurări le-a captat atenția. Scrisoarea cea Proastă i-a înfuriat.

— Menține-i în starea asta, îmi spune el. O asemenea sumă nu se obține decât de la un juriu înfuriat.

Doctorul Walter Kord șochează când se apropie de boxa martorilor. Poartă un sacou sport cadrilat, pantaloni negri, cravată roșie și arată ca un tânăr medic prosper. S-a născut la Memphis, a studiat, la început, în oraș, apoi s-a dus la colegiul din Vanderbilt și la facultatea de medicină din Duke. Recomandări impecabile. Nu e greu să fie considerat expert în oncologie. Îi înmânez fișele medicale ale lui Donny Ray și el prezintă juriului un rezumat al tratamentului pe care i l-a făcut. Kord se exprimă cât mai simplu posibil și, acolo unde e cazul, explică termenii medicali. E doctor și urăște sălile de tribunal, dar se simte sigur pe el și nu îl deranjează prezența juriului.

— Puteți să explicați juriului câte ceva despre această boală, domnule doctor? întreb eu.

— Bineînțeles. Leucemia mieloidă acută, sau LMA, este o

boală care vizează două grupe de vârstă, prima fiind formată din tineri între douăzeci și treizeci de ani, a doua, din oameni bătrâni, de obicei trecuți de șaptezeci de ani. Rasa albă e mai predispusă la LMA, decât celelalte și, din motive necunoscute, evreii o fac cel mai ușor. Bărbații, mai mult decât femeile. În cea mai mare parte, cauza bolii este necunoscută.

Organismul își produce sângele în măduva osoasă. Acolo apare leucemia. Globulele albe, care îndeobște au menirea de-a combate infecțiile, devin maligne și numărul lor crește de o sută de ori față de normal. Într-un asemenea caz, globulele roșii sunt suprimate, iar pacientul capătă o paloare deosebită, e slăbit și anemic. Pe măsură ce globulele albe se înmulțesc haotic, influențează și producția normală a trombocitelor, al treilea tip de celule fabricate de măduva osoasă. Din acest motiv, apar hematoame, sângerări la cea mai ușoară lovitură, precum și dureri de cap. Când Donny Ray s-a prezentat prima oară la mine, se plângea de amețeli, de insuficiență respiratorie, oboseală, febră și alte simptome, ca de gripă.

Când am repetat mărturia, săptămâna trecută, cu doctorul Kord, i-am spus să-i zică Donny Ray, nu domnul Black sau pacientul.

— Și ce-ați făcut? Întreb.

Îmi spun că asta e ușor pentru el.

— Am făcut un test de rutină, cunoscut sub numele de aspirație de măduvă osoasă.

— Puteți da niște explicații juriului?

— Sigur. În cazul lui Donny Ray, proba s-a recoltat din osul șoldului. L-am culcat pe burtă, i-am anesteziat o mică zonă de pe piele, i-am crestat-o puțin și am inserat un ac mare. Acest ac e format de fapt din două părți - cea exterioară este un tub gol, iar cea interioară, unul solid. După ce acul a ajuns în măduvă, acest tub solid a fost scos și s-a atașat o sondă de aspirație.

Dispozitivul acesta acționează ca o seringă. Am extras o cantitate mică de măduvă lichidă. După această operație,

am făcut analizele de rutină, adică măsurarea cantității de globule albe și roșii. Diagnosticul a fost clar de leucemie acută.

— Cât costă un asemenea test? Întreb eu.

— În jur de o mie de dolari.

— Și cum v-a plătit Donny Ray?

— Când a venit prima oară la cabinet, a completat formularele standard și a scris că e acoperit de o poliță medicală emisă de Marele Profit. Subalternii mei au verificat și au constatat că o asemenea poliță există. Așa că am început tratamentul.

Îi înmânez copii ale documentelor respective, iar el le confirmă.

— Ați fost plătit de Marele Profit?

— Nu. Societatea de asigurare ne-a anunțat că solicitarea respectivă a fost respinsă din diverse motive. După șase luni, ne-am oprit. Doamna Black plătește de atunci cincizeci de dolari pe lună.

— Ce tratament i-ați făcut lui Donny Ray?

— I-am aplicat o terapie numită de inducție. S-a internat în spital și i-am plasat un cateter într-o venă mare, de sub claviculă. Prima inducție de citostatice a fost cu ara-C, timp de o săptămână; substanța rămâne în organism douăzeci și patru de ore. În primele trei zile, i-am administrat idarubicin. Se mai numește și „moartea roșie”, pentru că e roșu la culoare și distruge globulele din măduvă. I s-a mai administrat allopurinol, un agent antigută, pentru că atunci când sunt distruse multe celule sanguine, bolnavul riscă să se îmbolnăvească de gută. I s-au făcut perfuzii masive, pentru spălarea rinichilor. I s-au administrat antibiotice și tratamente antifungice, ca să se evite infecțiile. A luat și amphotericin B, împotriva micozelor. Acesta este un medicament foarte toxic, așa că temperatura i-a crescut până la 40°. Cauzează și tremurături necontrolabile, din acest motiv, amphotericina B mai este cunoscută și sub numele de „scutură și te coace”. În ciuda acestui lucru, s-a comportat bine, având o atitudine extrem de pozitivă

pentru un bolnav în stare atât de gravă.

Teoria care stă la baza terapiei de inducție se referă la distrugerea tuturor celulelor din măduva osoasă, ca să se creeze un mediu în care celulele normale să se dezvolte mai repede decât cele leucemice.

— Și acest lucru s-a întâmplat?

— Pentru o scurtă perioadă de timp. Dar noi tratăm fiecare pacient, știind că leucemia va reapărea, cu excepția cazurilor când pacienților li se face un transplant de măduvă.

— Puteți explica juriului, domnule doctor, cum se face un transplant de măduvă?

— Bineînțeles. Nu este o procedură teribil de complicată. După ce pacientul trece prin chimioterapia pe care tocmai am descris-o, și dacă are norocul să găsească un donator cu care să se potrivească din punct de vedere genetic, atunci extragem măduvă de la persoana respectivă și o transfuzăm printr-o sondă respectivului receptor. Ideea este să se transfere de la un pacient la altul o populație întregă de celule de măduvă.

— Ron Black ar fi fost un donator potrivit pentru Donny Ray?

— Absolut sigur. E geamăn monovitelin și acesta este cazul cel mai fericit posibil. Le-am făcut analize amândurora și transplantul ar fi fost foarte ușor. Ar fi reușit cu siguranță.

Drummond țâșnește în picioare.

— Mă opun. Sunt speculații. Doctorul nu poate garanta reușita transplantului.

— Se respinge. Păstrați-vă pentru interogatoriu.

Mai pun câteva întrebări în legătură cu procedura și, în timp ce Kord răspunde, mă uit la jurați. Ascultă cu atenție, dar cred că e momentul să termin.

— Vă mai amintiți, aproximativ, momentul când erați gata să faceți transplantul?

Se uită prin notele sale, deși știe răspunsul.

— Prin august, '91. Acum un an și jumătate.

— Un astfel de transplant mărește șansele de supraviețuire în cazul leucemiei acute?

— Bineînțeles.

— Cu cât?

— Cu optzeci până la nouăzeci la sută.

— Și care sunt șansele de supraviețuire fără transplant?

— Nule.

Mulțumesc martorului. E trecut de douăsprezece și e timpul să plecăm la masă. Kipler ne amână pentru ora unu și jumătate. Deck se oferă să ne aducă niște sandvișuri, iar Kord și cu mine ne pregătim pentru următoarea rundă. Doctorul abia așteaptă să se ia de piept cu Drummond.

Nu voi ști niciodată câți consultanți medicali și-a angajat Drummond, ca să se pună la punct pentru proces. Nu e obligat să ne dezvăluie. Nu are decât un singur expert ca potențial martor. Doctorul Kord m-a asigurat de nenumărate ori că transplantul de măduvă este ceva atât de larg acceptat ca metodă de tratament, încât numai un vraci ar mai susține contrariul. Mi-a dat zeci de articole și de cărți ca să-și motiveze afirmația și poziția cum că ar fi cea mai bună cale de a trata leucemia.

Evident, Drummond a descoperit și el acest lucru. Nefiind medic, nu se ia prea tare de Kord. Confruntarea e scurtă. Principalul lui argument este că prea puțini pacienți beneficiază de transplantul de măduvă, comparativ cu cei cărora nu li se aplică. Mai puțin de cinci la sută, zice doctorul Kord, dar asta numai pentru că e foarte dificil să găsești un donator. Pe plan național, au loc aproximativ șapte mii de transplanturi de măduvă pe an.

Cei norocoși, care găsesc un donator, au mai multe șanse să supraviețuiască. Și Donny Ray a fost printre ei. El a avut un donator.

Kord pare ușor dezamăgit, când vede că Drummond renunță după câteva întrebări. Cum nu mai am nici eu nimic de comentat, martorului i se permite să plece.

Atmosfera devine foarte încărcată, pentru că sunt pe

cale să-mi poftesc următorul martor de la corporație. Drummond m-a întrebat în dimineața aceasta, dar i-am răspuns că nu m-am hotărât încă cine să fie primul. I s-a plâns lui Kipler, care i-a explicat că nu sunt obligat să dezvălui acest lucru, până nu sunt gata cu toate. Martorii sunt sechestrați într-o încăpere specială și așteaptă neliniștiți.

— Domnul Everett Lufkin, anunț eu.

În timp ce unul dintre aprozi iese să-l aducă, cei de la masa apărării încep să lucreze intens, în mare parte absolut degeaba, după părerea mea. Nu fac decât să mâzgălească și să schimbe hârtii între ei.

Lufkin intră în sala de judecată, se uită fioros împrejur, de parcă ar fi fost trezit din hibernare și își îndreaptă cravata. Când trece pe lângă grupul apărării se uită neliniștit la ei, după care își continua drumul spre boxa martorilor.

Se știe că Drummond își antrenează martorii, supunându-i la un interogatoriu brutal, folosindu-se uneori de câte patru-cinci avocați de-ai săi, ca să-l pună la încercare pe respectivul. Totul se înregistrează pe bandă video. Apoi analizează filmul ore întregi împreună cu martorul, lucrând la tehnica și pregătindu-l pentru momentul acesta.

Știu că personalul corporației va fi pregătit impecabil.

Lufkin se uită la mine, apoi la juriu, încearcă să fie calm, dar știe că nu poate răspunde la toate întrebările care urmează. Are vreo cincizeci și cinci de ani, părul grizonat, fruntea îngustă, trăsături plăcute, vocea blândă. Pare un mieluşel. Jackie Lemancyzk mi-a povestit cum a încercat s-o lege, în timpul relațiilor lor sexuale.

Habar n-au că ea va depune mărturie.

Discutăm despre departamentul cereri și despre rolul acestuia în schema de activitate de la Marele Profit. Lucrează la aceasta companie de opt ani și e vicepreședinte de șase, a condus departamentul cu mână de fier, ca un adevărat director serios. Vrea să pară

important în fața juriului și în câteva minute stabilim că trebuie să se ocupe de toate aspectele solicitărilor. Nu studiază chiar toate cererile, dar are responsabilitatea să se ocupe de bunul mers al activității în acest sector. Îl conduc abil într-o discuție plictisitoare despre nimic altceva decât birocrație, apoi, deodată, îl întreb:

— Cine este Jackie Lemancyzk?

Tresare abia perceptibil.

— O fostă funcționară de la departamentul nostru.

— Așadar, a lucrat cu dumneavoastră?

— Da.

— Și când a încetat să mai lucreze la Marele Profit?

Ridică din umeri, ca și cum nu și-ar mai aminti data exactă.

— Nu cumva până pe trei octombrie, anul trecut?

— Cam așa cred.

— Asta înseamnă cu două zile înainte să fie chemată să depună mărturie în acest caz, nu-i așa?

— Realmente, nu-mi amintesc.

Îi înprospătez memoria, arătându-i două documente; primul este scrisoarea ei de demisie, datată trei octombrie, al doilea, nota prin care am convocat-o să depună mărturie în ziua de cinci octombrie. Acum își amintește. Admite fără niciun chef că a plecat de la Marele Profit cu două zile înainte de programarea depoziției.

— Și ea era persoana care se ocupa de cereri, la compania dumneavoastră?

— Așa e.

— Și-ați concediat-o?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci, cum ați scăpat de ea?

— Și-a dat demisia. Scrie aici, în cererea ei.

— Și de ce și-a dat demisia?

Trage cererea mai aproape ca un șmecheraș și citește în fața juriului:

— „Prin aceasta, demisionez din motive personale.”

— Așadar, a fost ideea ei să-și părăsească slujba?

- Așa scrie aici.
  - Câtă vreme a lucrat sub îndrumarea dumneavoastră?
  - Am foarte mulți subalterni. Nu-mi amintesc toate aceste detalii.
  - Deci, nu știți?
  - Nu sunt sigur. Câțiva ani.
  - Ați cunoscut-o bine?
  - Nu tocmai; era doar o funcționară de la cereri, una dintre multele.
- Mâine, ea va depune mărturie că legătura lor murdară a durat trei ani.
- Și sunteți căsătorit, domnule Lufkin?
  - Da, și am o căsnicie fericită.
  - Aveți copii?
  - Da. Doi copii mari.

Îl las acolo un minut și mă duc la masa mea să iau un teanc de acte. E vorba de dosarul cu solicitări al familiei Black și i-l dau lui Lufkin. Se uită prin el fără să se grăbească, apoi zice că i se pare complet. Îl mai întreb o dată dacă nu lipsește ceva.

Ca juriul să înțeleagă mai bine, îl supun unui șir de întrebări aride, la care îmi răspunde scurt, despre cum se mânuiesc hârtiile. Bineînțeles, din asta reiese că Marele Profit face totul perfect.

Apoi ajungem la partea murdară. Îl pun să citească tare, la microfon, primele șapte scrisori de refuz, punându-l să dea explicații pentru fiecare: cine a scris-o, de ce, dacă a urmat indicațiile din manual și la ce capitol din acesta s-a referit, precum și dacă a văzut personal scrisoarea.

Apoi îl pun să citească juriului cererile lui Dot. Toate strigă după ajutor. Fiul ei e pe moarte. N-o aude nimeni? Și îl perpelesc la fiecare scrisoare: pe aceasta, cine a primit-o, ce s-a întâmplat cu ea, manualul ce zice, a văzut-o personal etc.

Juriul pare nerăbdător să ajungă la Scrisoarea cea Proastă, dar, cu siguranța, Lufkin a fost pregătit și pentru ea. O citește juraților, apoi explică monoton, fără nicio

urmă de remușcare, că această scrisoare a fost redactată de o persoana care a părăsit compania. Recunoaște și își cere scuze acum, în fața tuturor, că atât omul acela, cât și compania au greșit.

Îl las să pălăvrăgească. Îi las destulă sfoară, ca să se încurce singur în ea.

— Nu credeți că e cam târziu pentru scuze? îl întrerup eu într-un târziu.

— Poate.

— Băiatul a murit, nu?

— Da.

— Și compania nu și-a cerut scuze în scris, nu-i așa, domnule Lufkin?

— Nu, după câte știu.

— Până acum, nimic, corect?

— Corect.

— După umilele dumneavoastră cunoștințe, Marele Profit și-a cerut vreodată scuze pentru ceva?

— Mă opun, zice Drummond.

— Se admite. Treceți mai departe, domnule Baylor.

Lufkin e în boxa martorilor de aproape două ore. Probabil că juriul s-a săturat de el. Eu unul, da. E timpul să devin câinos.

În mod intenționat, am făcut mare caz de manual, referindu-mă la el, ca la o carte inviolabilă a companiei. Îi înmânez lui Lufkin exemplarul pe care l-am primit în timpul cercetărilor. Îi pun o serie de întrebări la care îmi răspunde prompt, iar la sfârșit afirmă că acestea sunt toate indicațiile, în cazul mânăirii cererilor. Manualul respectiv a fost îmbunătățit, modificat în favoarea clienților, dar aceasta este forma finală.

— Așadar, domnule Lufkin, ziceți că acesta este manualul complet?

Îl mai răsfoiește o dată repede, ca și cum ar cunoaște fiecare secțiune, fiecare cuvântel.

— Da.

— Sunteți sigur?

— Da.

— Și vi s-a cerut să mi-l puneți la dispoziție în timpul cercetării?

— Corect.

— Așadar, la cererea mea, juriștii mi-au furnizat acest manual, nu-i așa?

— Da.

— Dumneavoastră personal ați ales acest exemplar?

— Da.

Inspir adânc și mă îndrept spre masa mea, sub care se află o cutie mică de carton, plină de hârtii și de dosare. Scotocesc puțin prin ea, apoi mă ridic cu mâinile goale și zic:

— Vreți să luați manualul și să-l deschideți la secțiunea U?

Rostind aceste cuvinte, mă uit direct la Jack Underhall, juristul companiei, care stă în spatele lui Drummond. Închide ochii și lasă capul în jos, apoi se sprijină în coate, privind în podea. Alături de el, Kermit Aldy pare să nu mai aibă aer.

Drummond habar n-are.

— Poftim? întrebă Lufkin cu o octavă mai sus.

În timp ce toată lumea se uită la mine, scot exemplarul de la Cooper Jackson și îl pun pe masă. Ochii tuturor se ațintesc asupra acestuia. Arunc o privire spre Kipler care nu mai poate de bucurie.

— Vorbeam de secțiunea U, domnule Lufkin. Răsfoiți manualul și găsiți-o. Aș vrea să discutăm despre ea.

la cartea și o răsfoiește. În clipa aceasta, sunt sigur că și-ar vinde și copiii, numai să se întâmple un miracol și să apară secțiunea U.

Dar minunea nu are loc.

— Nu există nicio secțiune U, zice el trist, aproape incoerent.

— Poftim? zic eu tare. Nu v-am auzit.

— Păi... exemplarul acesta nu are secțiunea U.

A încremenit, pur și simplu, nu atât din cauza lipsei

respectivei secțiuni, cât pentru că a fost prins cu ocaua mică. Se uită disperat la Drummond și la Underhall, ca și cum aceștia ar putea face ceva, cum ar fi să ceară o scurtă pauză!

Leo Drummond habar n-are ce i-a făcut clientul. Au măsluit manualul fără să-i spună și lui. Îi șoptește ceva lui Morehouse. Ce naiba se întâmplă?

Fac un adevărat teatru, când mă apropii de martor cu celălalt manual. În aparență, e la fel ca acela pe care îl ține în mână. Prima pagină are aceeași dată, unde scrie ediție revizuită: 1 ianuarie 1991. Sunt identice, cu excepția faptului că unul din exemplare conține secțiunea U, iar celălalt nu.

— Îl recunoașteți, domnule Lufkin? îl întreb eu, înmânându-i copia bună și luând-i-o pe cealaltă.

— Da.

— Ei bine, despre ce e vorba?

— E un exemplar al manualului de cereri.

— Conține și secțiunea U?

Răsfoiește paginile și dă din cap.

— Vă rog să spuneți, domnule Lufkin. Grefiera nu poate consemna că dați din cap.

— Da, are și secțiunea U.

— Vă mulțumesc. Acum vă rog să-mi spuneți: ați scos dumneavoastră personal aceasta secțiune sau ați dat ordin s-o facă altcineva?

Așază manualul pe zidul care înconjoară boxa martorilor și își încrucișează brațele la piept ostentativ. Se uită fix în podea și așteaptă. Cred că nu mai știe de el. Secundele se scurg și toata lumea vrea un răspuns.

— Răspundeți la întrebare! Iatră Kipler, de la înălțimea poziției sale.

— Nu știu cine-a făcut-o.

— Dar a făcut-o, nu-i așa? zic eu.

— Evident.

— Așadar, recunoașteți că Marele Profit a sustras documente?

— Nu recunosc nimic. Sunt sigur că a fost o greșeală.

— O greșeală? Vă rog să fiți serios, domnule Lufkin. Recunoașteți că cineva de la Marele Profit a sustras secțiunea U din exemplarul meu?

— Nu știu... S-a întâmplat, pur și simplu. Știți cum e...

Mă întorc la masa mea și-mi fac de lucru. Vreau să-l mai țin puțin aici, ca juriul să se umple de ură. El se uită absent în podea, biciuit, înfrânt, dorindu-și să fie oriunde, numai aici, nu.

Pornesc încrezător spre masa apărării și îi dau lui Drummond o copie a secțiunii U. Rânjesc și îi înmânez una și lui Morehouse. După care îi întind și lui Kipler un exemplar. În tot acest timp, nu mă grăbesc, ca juriul să se dezmeticească și să aștepte cu nerăbdare deznodământul.

— Ei bine, domnule Lufkin, să discutăm despre secțiunea U. Să le explicăm și juraților. Vreți să vă uitați puțin, vă rog? la manualul și răsfoiește.

— A intrat în vigoare pe întâi ianuarie, nu-i așa?

— Da.

— Dumneavoastră l-ați conceput?

— Nu.

Eram sigur!

— Bun. Atunci cine?

Altă pauză, timp în care se străduiește să găsească o minciună potrivită.

— Nu știu sigur.

— Nu știți sigur? Parcă ziceați adineauri că dumneavoastră v-ați ocupat direct de asta.

Se uita din nou în pământ, sperând să mă depărtez.

— Bun, zic eu. Să trecem peste primele două paragrafe și să-l citim pe-al treilea.

Acest paragraf îl îndrumă pe funcționarul de la cereri să respingă orice solicitare în timp de trei zile de la primire. Fără excepție. Paragraful patru permite luarea în discuție a unora dintre solicitările primite și recomandă întocmirea unor acte care să prevadă sume mici. Paragraful cinci indică expedierea cererilor care depășesc cinci mii de dolari

la departamentul de garanții, precum și a unei scrisori de refuz către solicitant, cu mențiunea că urmează ca solicitarea să fie analizată de acest al doilea departament al companiei.

Și așa mai departe. Îl pun pe Lufkin să citească, apoi îl frec cu întrebări la care nu poate răspunde. Folosesc des cuvântul „schemă”, mai ales după ce Drummond se opune, iar Kipler îl respinge. Paragraful unsprezece e un glosar serios al unor termeni cifrați, prin care funcționarii semnaleză o reacție hotărâtă a clientului. Se vede clar că „schema” e concepută astfel încât să se mușamalizeze totul. Dacă vreun asigurat amenință că va lua legătura cu un avocat și va intenta proces, dosarul trebuie revizuit imediat. Dacă reclamantul nu e periculos, refuzul rămâne definitiv.

La paragraful optsprezece b, se cere ca funcționarul să completeze un cec în valoarea cerută, pe care să-l trimită la garanții, cu instrucțiuni să nu se acționeze în niciun fel, până la noi dispoziții. Bineînțeles, aceste dispoziții nu mai sosesc niciodată.

— Deci, ce s-a întâmplat cu cecul respectiv? îl întreb eu pe Lufkin.

Nu știe.

Cealaltă jumătate a schemei se referă la departamentul de garanții, și am de gând s-o discut cu alt vicepreședinte, mâine.

Dar nici nu mai contează. Chiar dacă ne-am opri acum, juriul ar face tot ce-aș vrea eu. Și încă nu l-au văzut pe Donny Ray.

Facem o scurtă pauză la patru și jumătate. L-am perpelit pe Lufkin două ore și jumătate și e timpul să termin cu el. În vreme ce mă duc spre toaletă, îl văd pe Drummond invitându-i supărat pe Lufkin și pe Underhall să intre într-o încăpere. Ce n-aș da să aud și eu cum îi muștruluiește!

După douăzeci de minute, Lufkin se prezintă din nou în boxă. Am terminat cu manualele și le-am pus la dispoziția juriului, să le citească atunci când vor.

— Încă vreo două întrebări rapide, zic eu surâzător și înviorat. În 1991, câte solicitări de asistență medicală au fost admise de Marele Profit?

Domnul nevăstuică se uită din nou neputincios la avocatul său. Eu am primit aceste informații cu trei săptămâni în urmă.

— Nu sunt sigur.

— Atunci, câte cereri ați avut în total, în 1991?

— Nu sunt sigur.

— Sunteți vicepreședinte la cereri și nu știți?

— E o societate mare.

— Câte cereri ați respins în 1991?

— Nu știu.

În acest moment, în perfectă cunoștință de cauză, judecătorul Kipler rostește:

— Pentru astăzi, martorul e liber. Ne vom opri aici, astfel încât juriul să poată pleca acasă.

Își ia rămas bun de la jurați, le mulțumește din nou, și le dă niște instrucțiuni. Când trec pe lângă masa noastră, câțiva îmi zâmbesc. Așteptăm să plece, apoi Kipler zice:

— Și-acum, să se consemneze, domnule Drummond. Atât dumneavoastră, cât și clientul dumneavoastră pe care îl reprezentați, ați sfidat curtea. Am insistat ca aceste informații să-i fie furnizate reclamantului cu câteva săptămâni în urmă. Și n-ați făcut-o, cu toate că e vorba de ceva foarte relevant și pertinent. Sunteți pregătit, împreună cu clientul, să fiți reținuți până la primirea acestor informații?

Leo se ridică din nou, obosit peste măsură, îmbătrânit dintr-o dată.

— Onorată instanță, am încercat să obțin aceste informații. Am făcut tot ce mi-a stat în putință.

Bietul Leo! Încearcă din răspuțeri să înțeleagă ce-i cu secțiunea U. Și în clipa de față e foarte sincer. Clientul lui a demonstrat tuturor că ascunde documentele și față de el.

— Domnul Keeley e prin apropiere? întrebă domnul judecător.

— E în camera martorilor, zice Drummond.

— Duceți-vă să-l chemați!

În câteva secunde, aprodul îl pofteste în sală.

Dot s-a săturat. Vrea să facă pipi și să fumeze.

Kipler arată spre boxa martorilor. Îl pune el însuși pe Keeley să jure și îl întreabă dacă firma lui a avut un motiv special pentru care a ascuns aceste informații.

Se bâlbâie, ocolește răspunsul și dă toată vina pe funcționarii mărunți și pe oficiile zonale.

— Înțelegeți conceptul de sfidare a curții? întreabă Kipler.

— Da, poate... Nu chiar.

— E foarte simplu. Compania dumneavoastră a sfidat curtea, domnule Keeley. Am de ales, fie să amendez compania, fie să vă trimit la arest. Ce preferați?

Sunt sigur că au mai pățit-o și alți colegi de-ai lui, dar Keeley știe că arestul de aici înseamnă compania unor vagabonzi de ultima speță.

— Nu vreau să fiu arestat, domnule judecător.

— Așa mă gândeam și eu. Din acest motiv, amendez compania Marele Profit cu suma de zece mii de dolari, pe care va trebui să-i plățiți reclamantului până mâine după-amiază, la ora cinci. Sunați la birou și cereți să vi se trimită un cec special, ați înțeles?

Keeley dă din cap fără să zică nimic.

— Mai mult, dacă informațiile cerute nu vor fi trimise prin fax până mâine dimineață la ora nouă, veți fi băgat la arest, în închisoarea din Memphis, până vă veți conforma cerințelor. Și câtă vreme veți sta acolo, compania dumneavoastră va plăti o amenda de cinci mii de dolari pe zi.

Kipler se întoarce și arată cu degetul spre Drummond.

— V-am atras atenția în mod repetat asupra acestor documente, domnule Drummond. Un asemenea comportament este absolut inacceptabil.

Judecătorul lovește puternic cu ciocănelul în masă și iese.

44

În condiții normale, m-aș simți prost să port o șapcă gri cu albastru, cu un tigru pe ea, îmbrăcat în costum, sprijinit de un perete al sălii de așteptare A, din aeroportul din Memphis. Dar astăzi, lucrul acesta este absolut normal. E târziu, și mor de oboseală, dar adrenalina lucrează intens. Nici că se putea o primă zi de proces mai bună.

Avionul de la Chicago sosește la timp și sunt reperat imediat după șapcă. Se apropie de mine o femeie cu ochelari mari de soare, care mă măsoară din cap până în picioare și zice:

— Domnul Baylor?

— Eu sunt.

Dau mâna cu Jackie Lemanczyk și cu bărbatul care o însoțește. Se prezintă cu numele de Carl. Duce un geamantan cu roțile și amândoi sunt nerăbdători s-o ia din loc. Nu se simt deloc bine în pielea lor.

Discutăm în drum spre hotelul din centrul orașului, la numai șase străzi depărtare de tribunal. Ea stă în față, cu mine. Carl se ghemuiește în spate, fără să spună nimic, dar păzind-o cu devotament. Trec în revistă tot ce s-a întâmplat la tribunal. Nu, categoric, ceilalți nu știu de venirea lui Jackie. Îi tremură mâinile. E speriată și vulnerabilă și se teme până și de umbra ei. În afară de dorința de răzbunare, nu văd ce-ar fi făcut-o să vină aici.

La cererea ei, am făcut rezervarea la hotel pe numele meu. Stăm toți trei în jurul unei măsuțe din camera ei de la etajul cincisprezece și recapitulăm întrebările pe care i le voi pune. Le-am scris în ordine.

Dacă și femeia din fața mea mai e frumoasă, atunci știe să mascheze bine lucrul acesta. Și-a ciopârțit părul și l-a vopsit prost, în roșcat închis. Avocatul ei mi-a spus că e sub tratament și n-am de gând să fiu prea iscoditor. Are ochii injectați și triști și e complet nefardată. E divorțată, are treizeci și unu de ani și doi copii mici și, după cum arată, e

greu să-ți imaginezi că și-a petrecut timpul în așternutul celor de la Marele Profit.

Carl e grijuliu. O mângâie ușor pe braț și își mai dă din când în când cu părerea. Vrea să depună mărturie cât mai repede mâine dimineață, apoi să părăsească imediat orașul.

Îi las pe la miezul nopții.

Marti dimineața, la ora nouă, judecătorul ne cheamă la ordine, dar îi dă instrucțiuni aprodului să nu cheme încă juriul. Îl întreabă pe Drummond dacă au fost primite informațiile cerute. La cinci mii de dolari pe zi, aproape că-mi dolesc să nu le fi trimis!

— Au sosit cu aproape o oră în urmă, domnule judecător, zice el, ușurat. Ne dă, mie și lui Kipler, câte un teanc de documente, gros de peste doi centimetri, schițând chiar un zâmbet.

— Domnule Baylor, aveți nevoie de timp, nu-i așa? mă întreabă judecătorul.

— Dați-mi treizeci de minute, îi răspund eu.

— Bun. Voi pofti juriul la nouă și jumătate.

O șterg repede împreună cu Deck într-o sală mică de ședințe de pe hol și ne apucăm să răsfoim documentele. Așa cum mă așteptam, totul e atât de încifrat, încât pare scris în chinezește. O să-și ceara scuze, desigur.

La nouă și jumătate, intră juriul. Judecătorul Kipler îi salută cu căldură. Raportul nu conține nimic deosebit. Niciunul dintre ei nu a fost deranjat în timpul nopții de cineva care să aibă vreo legătură cu cazul nostru.

— Martorul dumneavoastră, domnule Baylor, zice judecătorul Kipler și astfel începe a doua zi de proces.

— Am dori să continuăm cu domnul Lufkin, zic eu.

Acesta e condus în sală și se duce în boxa martorilor. După eșecul de ieri cu secțiunea U, n-o să mai creadă nimeni nimic din ceea ce va spune. Sunt singur că Drummond l-a pisălogit până la miezul nopții. Pare destul de dărâmat. Îi înmânez informațiile primite și îl întreb dacă

recunoaște documentele.

— E un exemplar imprimat la computer cu diferite informații în legătură cu solicitările celor asigurați.

— Computerul de la Marele Profit?

— Da.

— Când?

— Ieri după-amiază și azi-noapte.

— Sub supravegherea directă a vicepreședintelui?

— Să zicem.

— Bun. Atunci, domnule Lufkin, vă rog să spuneți juriului câte cereri pentru acoperire medicală au fost făcute în 1991?

Ezită, apoi începe să se joace cu foaia. Așteptăm să caute. În sală nu se mai aude decât foșnetul foilor din poala lui Lufkin.

Dumpingul cu documente este tactica preferată a companiilor de asigurare și a avocaților lor. Le place să aștepte până în ultima clipă, dacă se poate, până cu o zi înainte de începerea procesului. Abia atunci trimit tone întregi de hârțoage adversarului. Am reușit să scap de una ca asta, datorita lui Tyrone Kipler.

Iată un mic exemplu. S-au gândit că vor intra aici, în dimineața aceasta, și îmi vor pune în brațe un teanc de hârțoage, pline de tot felul de fleacuri și că au să-mi închidă astfel gura.

— E foarte greu de spus, zice el abia auzit. Dacă mi s-ar da puțin timp...

— Ați avut două luni la dispoziție, zice Kipler tare, în microfonul care funcționează perfect.

Tonul și volumul glasului său te îngheață.

— Acum răspundeți la întrebare.

Cei de la masa apărării încep să se foiască.

— Vreau să știu trei lucruri, domnule Lufkin, spun eu. Numărul total de polițe, numărul de solicitări și numărul cererilor refuzate. Mă refer la anul 1991. Vă rog.

Răsfoiește paginile din nou.

— Dacă îmi amintesc bine, am avut vreo nouăzeci și

șapte de mii de polițe.

— Nu vă puteți uita mai bine acolo și să ne spuneți un număr exact?

E clar că nu are cum. Se preface că e atât de cufundat în date, încât nu-mi poate răspunde la întrebare.

— Și ziceți că sunteți vicepreședinte la cereri? spun eu insinuant.

— Da! îmi răspunde el.

— Să vă întreb ceva, domnule Lufkin. După cunoștințele dumneavoastră, informația pe care o vreau eu se află sau nu în foile acestea?

— Da.

— Atunci, nu-i decât o chestiune de timp să dați de ea.

— Dacă vă țineți gura măcar o secundă, am s-o găsec.

Îmi mârâie aceste cuvinte ca un animal rănit. Atitudinea lui nu-i face niciun serviciu.

— Nu mi se cere să-mi țin gura, domnule Lufkin!

Drummond se ridică și întinde mâinile rugător.

— Domnule judecător, în numele dreptății, martorul nu încearcă decât să găsească informația respectivă.

— Domnule Drummond, martorul a avut două luni la dispoziție ca să culeagă aceste informații. E vicepreședinte și știe să citească niște numere. Intervenția dumneavoastră se respinge.

— Lăsați o clipă foile acelea, domnule Lufkin, zic eu. Într-un an normal, ce procent din polițele existente ajunge la departamentul cereri?

— În medie, opt până la zece procente.

— Și dintre acestea, câte refuzați?

— În jur de zece la sută dintre solicitări sunt respinse, spune el.

Deși îmi răspunde prompt, se vede clar că nu-i face nicio plăcere.

— Și câți dolari sunt solicitați, în medie, pe cerere?

Urmează o pauză lungă. Se gândește. Cred că cedează. Nu vrea decât să scape de aici, să plece din Memphis.

— În medie, cinci mii de dolari pe cerere.

— Unele valorează mai mult de câteva sute de dolari, nu-i așa?

— Da.

— Iar altele, zeci de mii?

— Da.

— Așa că e greu de spus care e media, nu-i așa?

— Da.

— Acum, cifrele pe care mi le-ați oferit sunt tipice pentru industria asigurărilor, sau numai pentru Marele Profit?

— Nu pot să spun nimic despre alte societăți de asigurări.

— Deci, nu știți?

— N-am zis asta.

— Atunci, știți! Vă rog să răspundeți la întrebare.

Umerii îi zvâcnesc ușor. Omul nu mai vrea decât să scape din sala asta.

— Aș zice că asta-i media în industria asigurărilor.

— Mulțumesc.

Fac o pauza teatrală, mă uit prin notele mele o secundă și schimb tactica, făcându-i cu ochiul lui Deck, care părăsește sala.

— Încă vreo două întrebări, domnule Lufkin. I-ați sugerat, cumva, doamnei Jackie Lemancyzk să demisioneze?

— Nu.

— Cum ați califica serviciile pe care le-a adus companiei?

— Așa și-așa.

— Știți de ce a fost retrogradată din funcția de funcționar superior la cereri?

— După câte îmi amintesc, a fost ceva în legătură cu felul în care se purta cu oamenii.

— A primit vreo recompensă finală, când a demisionat?

— Nu. Doar și-a depus demisia.

— Niciun fel de recompensă?

— Nu.

— Vă mulțumesc. Domnule judecător, eu am terminat cu martorul acesta.

Drummond poate să-l interogheze pe Lufkin acum sau să

Îl cheme altă dată. Știe că și una și alta sunt inutile acum, așa că îl va scoate de-aici cât mai repede posibil.

— Domnule judecător, îl vom păstra pe domnul Lufkin pentru mai târziu, zice Drummond.

Nicio surpriză. Juriul nu va mai da ochii cu el niciodată.

— Foarte bine. Chemați-vă următorul martor, domnule Baylor.

Rostesc cât pot de tare:

— Reclamantul cheamă martora Jackie Lemanczyk.

Mă întorc repede, să văd reacția lui Underhall și a lui Aldy. Tocmai voiau să-și spună ceva în șoaptă. Încremenesc când aud numele ei. Ochii le ies din orbite și cască gurile.

Bietul Lufkin e pe la jumătatea drumului spre ușă, în momentul în care aude noutatea. Înțepenește, își rotește ochii sălbatic spre masa apărării, apoi o ia și mai repede din loc spre ieșire.

În timp ce băieții lui Drummond mișună în jurul lui, acesta se ridică în picioare.

— Domnule judecător, putem să venim puțin în față?

Kipler ne face semn să ne apropiem și dă microfonul la o parte. Adversarul meu se preface a fi calm. Sunt sigur că e surprins, dar nu are voie să urle. E gata-gata să izbucnească.

— Domnule judecător, e o surpriză absolută, șuiera el.

Nu vrea ca juriul să-i audă cuvintele sau să-i vadă expresia feței.

— De ce? Întreb eu obraznic. E trecută ca potențial martor, pe lista preliminară.

— Avem dreptul să fim avertizați. Când ai găsit-o?

— Nu știam că s-a pierdut.

— Domnule Baylor, întrebarea e justificată, zice judecătorul, încruntându-se la mine, pentru prima oară în istorie.

Mă uit nevinovat la amândoi, ca și cum aș zice: „Hei, nu sunt decât un boboc. Mai lăsați-mă în pace.”

— E trecută pe lista preliminară, insist eu și, ca să fiu sincer, știm toți trei că va fi primită ca martor.

Poate trebuia să fi informat Curtea, ieri, că femeia a venit în oraș, dar, ce naiba, e primul meu proces!

Jackie intră după Deck în sala de judecată. Underhall și Aldy refuză să se uite la ea. Cei cinci căței de la Trent & Brent îi urmăresc fiecare pas. Arată mult mai curățică decât ieri. Are o rochie largă, albastră, până la genunchi și trupul subțire. Chipul îi e complet diferit. E mult mai drăguță. Jură, se așază pe scaunul martorilor, le aruncă o privire încărcată de ură băieților de la Marele Profit și e gata să depună mărturie. Mă întreb dacă s-a culcat cu Underhall sau cu Aldy. Aseară l-a amintit pe Lufkin și pe încă unul, dar sunt singur că nu mi-a spus întreaga poveste.

Terminăm repede introducerea, apoi pornim la atac.

— Cât ați lucrat pentru Marele Profit?

— Șase ani.

— Și când a încetat angajamentul dumneavoastră?

— Pe trei octombrie.

— Cum?

— Am fost data afară.

— Nu v-ați dat demisia?

— Nu. Am fost dată afară.

— Cine v-a dat afară?

— A fost o conspirație. Everett Lufkin, Kermit Aldy, Jack Underhall și mulți alții.

Face un semn cu capul spre pârâți, și ca la comandă toate capetele se întorc spre băieții de la Marele Profit.

Mă apropii de martoră și îi înmânez cererea de demisie.

— O recunoașteți?

— Da, eu am bătut-o la mașină și am semnat-o, spune ea.

— Scrie că demisionați din motive personale.

— E o minciună. Am fost dată afară, pentru că eram implicată în chestiunea cu Donny Ray Black și pentru că trebuia să depun mărturie în cinci octombrie. Am fost dată afară, ca să poată spune că nu mai lucrez la ei.

— Cine v-a spus să scrieți cererea aceasta?

— Aceiași. A fost o conspirație.

— Ne puteți explica mai bine?

Se uită pentru prima oară la jurați și ei o privesc intens.

Înghite în sec și începe să vorbească.

— În sâmbăta dinaintea datei la care trebuia să se susțină depoziția, am fost chemată la serviciu, unde m-am întâlnit cu Jack Underhall, bărbatul de-acolo, în costum gri. E unul dintre juriștii companiei. Mi-a spus să plec imediat și că am de ales: fie să mă consider data afară și o să plec fără nimic, fie să scriu o cerere de demisie și, în cazul acesta, firma o să-mi ofere zece mii de dolari, bani gheață, numai să-mi țin gura. Și-am fost somată să mă decid acolo, pe loc.

Aseară, mi-a vorbit destul de degajat despre acest lucru; acum însă, în sala de judecată, lucrurile s-au schimbat. Își mușcă buzele, se frământă o clipă, apoi își revine și continuă:

— Sunt singură, am doi copii și o mulțime de taxe de plătit. N-aveam de ales. M-am trezit deodată dată afară de la serviciu. Mi-am scris cererea de demisie, am luat banii și am semnat un angajament că nu voi discuta niciodată cu nimeni despre solicitările asiguraților.

— Nici despre cea a lui Black?

— Mai ales.

— Păi, dacă ați luat banii și ați semnat o înțelegere, de ce-ați venit aici?

— După ce mi-am revenit din șoc, am stat de vorbă cu un avocat. Cu unul foarte bun. M-a asigurat că înțelegerea pe care am semnat-o nu e legală.

— Aveți o copie a acelei înțelegeri?

— Nu. Domnul Underhall nu mi-a dat niciuna. Dar puteți să-l întrebați pe el. Sunt sigură că are originalul.

Mă întorc încet și mă uit lung la Jack Underhall, la fel ca toți cei din sală. Dar, se pare, șireturile au devenit obiectivul lui principal în viață, și se joacă cu ele, parcă nici n-a auzit.

Mă uit la Leo Drummond și pentru prima oară îl văd complet învins. Clientul lui, desigur, nu i-a povestit de

mituirea aceasta și nici despre înțelegerea semnată sub presiune.

— De ce v-ați dus la un avocat?

— Pentru că aveam nevoie de un sfat. Mi se făcuse o nedreptate. Dar, înainte de asta, am fost tratată discriminatoriu, fiind femeie. Am fost hărțuită sexual de diverși șefi de la Marele Profit.

— Cineva dintre cei pe care îi cunoaștem?

— Mă opun, domnule judecător, zice Drummond. Poate e amuzant să auzim poveștile acestea, dar nu au nicio legătură cu procesul nostru.

— Trebuie să vedem până unde s-a putut ajunge. Pentru moment, se respinge. Vă rog să răspundeți la întrebare, doamnă Lemancyzk.

Inspiră adânc și zice:

— Am avut relații sexuale cu Everett Lufkin timp de trei ani. Câtă vreme m-am arătat dispusă să fac ce voia el, mi-a crescut salariul și am fost promovată. Când n-am mai putut, am fost retrogradată de la funcționar superior, la simplu mânător de cereri. Salariul mi-a fost micșorat cu douăzeci la sută. Apoi, Rusell Krokitt, care era pe atunci șef la cereri, dar a fost dat afară o dată cu mine, s-a hotărât și el să aibă o legătură. M-a obligat, pur și simplu, spunându-mi că dacă nu accept rămân fără serviciu. Trebuia să aleg între așternut și șomaj.

— Cei doi bărbați sunt căsătoriți?

— Da, au familie. Erau cunoscuți că se încurcau cu fetele tinere de la cereri. Aș putea să vă dau o mulțime de nume. Și aceștia nu erau singurii mahări care te promovau în schimbul amorului.

Din nou, toate privirile se îndreaptă spre Underhall și spre Aldy.

Mă opresc puțin, ca să caut ceva. Am lăsat-o să-și spună povestea, ca să dau savoare mărturiei.

Mă uit la Jackie și ea își șterge ochii cu o batistă. Pleoapele îi sunt roșii. Juriul e cu ea, ar face moarte de om pentru biata femeie!

— Să vorbim despre dosarul Black, zic eu. V-a fost repartizat.

— Așa e. Prima cerere de la doamna Black mi-a fost repartizată mie. Conform politicii companiei din perioada aceea, i-am trimis o scrisoare de refuz.

— De ce?

— De ce? Pentru că toate solicitările erau la început respinse; cel puțin, așa se întâmpla în 1991.

— Toate solicitările?

— Da. Aceasta era politica noastră; întâi, refuzam orice cerere, apoi le studiam pe cele mai mici care păreau să fie întemeiate. Până la urmă, plăteam unele dintre ele. Dar solicitările mari nu erau niciodată onorate, decât în cazurile în care intervenea vreun avocat.

— De când datează această politică?

— De la întâi ianuarie 1991. A fost un experiment, un fel de schemă.

Dau din cap, ca și cum aș spune: „Dă-i înainte, fetițo!”

— Compania a hotărât să refuze orice solicitare de peste o mie de dolari, timp de douăsprezece luni. N-avea importanță cât de îndreptățită sau nu era, trebuia refuzată. Același lucru s-a întâmplat și cu foarte multe dintre solicitările mai mici, dacă se putea găsi un argument cât de cât solid. Foarte puține dintre solicitările mari au fost plătite și, repet, numai dacă era implicat vreun avocat care să înceapă cu amenințările.

— Câtă vreme a funcționat această politică?

— Douăsprezece luni. A fost un experiment de un an de zile. Nu s-a mai făcut așa ceva în asigurări niciodată, iar conducerea a găsit ideea minunată. Refuzi un an, aduni banii câștigați, scazi din ei plata pentru diverse înțelegeri la tribunal și-ți rămâne o avere.

— Cât de mare?

— Schema a adus un venit net de patruzeci de milioane de dolari.

— De unde știți asta?

— Când stai mai multă vreme în pat cu bărbații ăștia

mizerabili, auzi tot felul de rahaturi. Îți spun de toate. Vorbesc despre neveste, despre munca lor. Nu sunt mândră deloc, înțelegeți? N-am avut nici măcar o clipă de plăcere. N-am fost decât o victimă.

I se înroșesc ochii din nou și vocea îi tremură ușor. Mai fac o pauză, timp în care îmi revizuiesc notițele.

— Și cum a fost tratată cererea familiei Black?

— La început, a fost refuzată, ca toate celelalte. Dar era vorba de o solicitare mare, așa că avea un cod diferit. Când au citit cuvintele „leucemie acută”, toată activitatea mea a început să fie coordonată de Russell Krokitt. La un moment dat, au observat că polița nu excludea transplantul de măduvă. A devenit un dosar serios, din două motive. Mai întâi, valora o grămadă de bani. Iar compania nu avea de gând să-i plătească. Și în al doilea, asiguratul avea o boală mortală.

— Așadar, cei de la departamentul de cereri știau că Donny Ray avea să moară.

— Bineînțeles. Fișele lui medicale erau foarte clare. Îmi aduc aminte că raportul medicului său spunea că lucrurile merg bine cu chimioterapia, dar că leucemia va reveni probabil într-un an și, până la urmă, îi va fi fatală, dacă nu se face transplantul de măduvă.

— Ați arătat cuiva acest raport?

— I l-am arătat lui Russell Krokitt. El i l-a dus șefului său, Everett Lufkin. Undeva, sus, s-a luat decizia ca solicitarea să fie refuzată în continuare.

— Dar dumneavoastră știați ca polița trebuia onorată, nu-i așa?

— Toți știau asta, dar compania plusa.

— Vreți să fiți mai explicită?

— Miza pe faptul că asiguratul nu va consulta un avocat.

— Dumneavoastră știați care era jocul?

— S-a constatat că numai unul din douăzeci și cinci consultă un avocat. Acesta-i singurul motiv pentru care au început acest experiment. Știau că aveau de câștigat. Își vând polițele unor oameni simpli și contează pe ignoranța

acestora.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ați fi primit o scrisoare de la un avocat?

— Atunci, situația s-ar fi schimbat cu totul. Dacă solicitarea ar fi fost de sub cinci mii de dolari și bine argumentată, i-am fi plătit imediat, împreună cu o scrisoare de scuze. Am fi zis că a fost o eroare, cunoașteți dumneavoastră genul acesta de scrisoare. Când solicitarea depășește cinci mii de dolari, trece în mâinile unui șef. Cred însă că în asemenea cazuri, s-a plătit totdeauna. Dacă avocatul respectiv intentase deja proces sau era pe cale s-o facă, compania aranja o negociere confidențială.

— Cât de des se întâmplă așa ceva?

— Nu știu sigur.

Mă depărtez de podium și îi mulțumesc martorei. Apoi mă întorc spre Drummond și îi spun zâmbind:

— E-a dumneavoastră.

Mă așez lângă Dot care suspină mut, cu obrajii și roind de lacrimi. Mereu și-a reproșat că nu și-a căutat mai repede un avocat, iar mărturia aceasta e cumplit de dureroasă. Indiferent de rezultatul acestui proces, nu și-o va ierta niciodată.

Din fericire, o văd plângând și jurații.

Bietul Leo pășește încet, fără să se apropie prea mult de juriu. Nu-mi pot imagina ce-o să întrebe, dar sunt sigur că e făcut praf.

Se prezintă cordial, îi spune lui Jackie că nu s-au cunoscut până acum. Face un efort să le arate astfel juraților că habar n-a avut de venirea ei. Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Nu-i urăște numai pe cei de la Marele Profit, ci și pe avocații care-i reprezintă.

— Este adevărat, doamnă Lemancyzk, că, recent, ați fost trimisă la o anumită instituție, pentru niște probleme?

Îi adresează această întrebare cu foarte multă grijă. Într-un proces, nu pui niciodată întrebări, dacă nu știi sigur răspunsul, dar Leo habar n-are ce urmează. A tras și el cu urechea la niște șoapte disperate, în ultimele cincisprezece

minute.

— Nu! Nu-i adevărat! se zbârlește ea.

— Vă rog să mă iertați. Ați făcut vreun tratament?

— Dar nu m-a trimis nimeni! M-am dus din proprie inițiativă într-o clinică și mi-am văzut de sănătate, timp de două săptămâni. Puteam să plec oricând. Tratamentul trebuia să-mi fie plătit de cei de la Marele Profit, încă douăsprezece luni de la plecarea mea. Bineînțeles, mi-au refuzat solicitarea.

Drummond își roade o unghie, nu-și dezlipește ochii de pe agendă și pare să nu o audă. Mai departe, Leo!

— Și din acest motiv v-ați prezentat aici? Pentru că sunteți supărata pe Marele Profit?

— Îi urăsc pe majoritatea celor care lucrează la Marele Profit. Sunteți mulțumit de răspuns?

— Mărturia dumneavoastră de astăzi e determinată de aceasta ură?

— Nu. Am venit aici pentru că știu adevărul despre cum au fost trași pe sfoara mii de oameni. Lumea trebuie să afle.

Mai bine las-o baltă, Leo!

— Pentru ce ați făcut tratament?

— Încerc să scap de alcoolism și de depresie. În momentul de față, sunt bine. Dar săptămâna viitoare, nu mai știu. Șase ani de zile am fost tratată ca un obiect de clienții dumneavoastră. S-au aruncat asupra mea, pentru că n-aveam bani și eram singură și cu doi copii. Am trecut din birou în birou, ca o cutie de bomboane, numai pentru că aveam un poponeț frumos. M-au făcut să-mi pierd orice urmă de respect pentru propria persoana. Acum îmi iau revanșa, domnule Drummond, încerc să mă salvez și dacă trebuie să mă tratez, am s-o fac fără ezitare. Dar vreau ca clientul dumneavoastră să plătească pentru tot!

— Nu mai am întrebări, onorată instanță.

Drummond se precipită spre masa lui. O conduc pe Jackie până aproape de ușă. Îi mulțumesc de nenumărate ori și îi promit că îl voi suna pe avocatul ei. Deck pleacă cu

ea la aeroport.

E aproape unsprezece și jumătate. Vreau ca jurații să reflecteze asupra mărturiei lui Jackie în timpul mesei de prânz, așa că îl rog pe judecătorul Kipler să ne dea pauză mai devreme. Pun pretextul că trebuie să mai studiez niște date la computer, înainte să chem alți martori.

Amenda de zece mii de dolari a ajuns aici în timp ce ne aflam în sala de judecată. Drummond i-a dat în custodie, împreună cu o moțiune și o explicație de douăzeci de pagini. Se gândește să facă apel împotriva sancțiunii, așa că banii rămân neatinși, într-un cont de la tribunal. Dar pe mine mă frământă alte lucruri acum.

45

Câțiva jurați îmi surâd, în timp ce își reiau locurile, după masa de prânz. Nu au voie să discute despre caz, până când nu le va fi prezentat oficial, dar toată lumea știe că șușotesc despre el, de fiecare dată când părăsesc sala de tribunal. Cu câțiva ani în urmă, doi jurați s-au luat la pumni în legătură cu credibilitatea unui martor oarecare. Acesta urma să fie a doua persoană care depunea mărturie. Judecătorul a anulat atunci procesul și totul a fost luat de la capăt.

Jurații au avut la dispoziție două ore că să digere mărturia lui Jackie. E timpul să le arăt cum pot fi reparate aceste nedreptăți și să aduc în discuție problema banilor.

— Onorata instanță, reclamantul cheamă la bară pe domnul Wilfred Keeley.

Acesta intră imediat, țopăind, nerăbdător să depună mărturia. Pare sigur pe el și prietenos, total diferit de Lufkin, în ciuda tuturor minciunilor sfruntate care s-au spus despre compania lui până acum. E clar că vrea să-i facă pe jurați să creadă că e o persoană responsabilă și de încredere.

Îi pun câteva întrebări generale, arătând că e mahărul numărul unu de la Marele Profit. E de acord din toată inima cu tot ce spun. Apoi îi înmânez o copie a ultimei situații financiare de la compania sa. Se comportă ca și cum o știe pe de rost.

— Puteți să sugerați juriului ce valoare are compania dumneavoastră?

— Ce înțelegeți prin valoare?

— Mă refer la valoarea netă.

— Acesta nu este un concept prea clar.

— Ba da, este. Uitați-vă la situația pe care o aveți în față, adunați veniturile și scădeți datoriile. Apoi spuneți juriului cât vă rămâne. Asta înseamnă valoarea netă.

— Nu e chiar atât de simplu.

Clatin din cap neîncrezător.

— Sunteți de acord că firma dumneavoastră are o valoare netă de aproximativ patru sute cincizeci de milioane de dolari?

Atunci când unul dintre martori a fost prins cu minciuna, cei care urmează trebuie să fie absolut sinceri. Sunt sigur că Drummond l-a bătut destul la cap pe Keeley în acest sens, deși nu i-a fost ușor.

— E o estimare corectă. Sunt de acord.

— Vă mulțumesc. Spuneți-mi acum de câți bani lichizi dispune compania dumneavoastră.

Se pare că nu se așteaptă la aceasta întrebare. Drummond se ridică și se opune, dar Kipler respinge.

— Păi, e greu de spus, zice el pierit.

— Nu se poate, domnule Keeley, doar sunteți directorul. Lucrați la aceasta companie de optsprezece ani. Și ați studiat finanțele. Câți bani lichizi ați obținut?

Răsfoiește paginile înnebunit, iar eu aștept răbdător. În sfârșit, îmi aruncă o sumă și în clipa aceasta îi sunt recunoscător lui Max Leuberg. Iau un document și îl pun să-mi explice ce e cu un anume cont de rezervă. Când i-am dat în judecată pentru zece milioane de dolari, au făcut abstracție de aceasta sumă, pretinzând că e rezerva prin care plătesc solicitările. Așa procedează de fiecare dată, când sunt chemați la tribunal. Sunt banii lor, îi pot investi sau folosi, dar i-au trecut la datorii. Companiile de asigurare procedează totdeauna așa, atunci când sunt urmărite în judecată pentru sume mari, ca să-și păstreze acești bani și să se declare, totodată, falșiți.

Și e perfect în spiritul legii. Își au propriile metode murdare după care se conduc.

Keeley începe să folosească tot felul de termeni financiari pe care nu-i înțelege nimeni. În loc să spună adevărul, îi zăpăcește de tot pe jurați.

Îl mai necăjesc cu încă un cont de rezervă, după care trec la surplusuri. Cele restrictive. Apoi, cele nerestrictive. Îl perpelesc bine și fac impresie bună. Folosindu-mă de

materialele primite de la Leuberg, îl întreb pe Keeley dacă e adevărat că firma lui dispune de o sumă lichidă de patru sute optzeci și cinci de milioane de dolari.

— Aș vrea eu! rostește el, râzând.

Toată lumea își dă seama că râsul lui e cam acru.

— Atunci, câți bani lichizi aveți, domnule Keeley?

— O, nu știu. Aș zice că vreo sută de milioane.

Pentru moment, ajunge. Când îmi voi ține pledoaria finală, am să scriu toate sumele pe tablă și voi explica unde sunt banii.

Îi înmânez o situație cu datele exacte de la departamentul cereri și pare surprins. În timpul prânzului, am luat hotărârea să-l încolțesc pe el și să nu îl mai chem pe Lufkin la raport. Se uită disperat la Drummond, după ajutor, fără speranță, însă. Domnul Keeley, aici de față, este directorul general și ne poate ajuta cu siguranță să descoperim adevărul. Bănuiesc că ei au impresia că îl voi chema pe Lufkin ca să-mi ofere aceste informații. Oricât de mult mi-ar plăcea mie de el, am hotărât să renunț. Nu-i voi da satisfacția să nege ceea ce a declarat Jackie Lemancyzk.

— Recunoașteți aceste situații, domnule Keeley? Compania dumneavoastră mi le-a pus la dispoziție în dimineața aceasta.

— Sigur.

— Bun. Puteți spune juriului câte polițe de asigurare medicale aveți în 1991?

— Păi... nu știu. Stați să văd.

Răsfoiește prin hârtii, scoate una, apoi încă una.

— Numărul de nouăzeci și opt de mii vi se pare corect? Așa, aproximativ.

— Poate. Da, sigur, cred că e corect.

— Și câte dintre aceste polițe au fost solicitate la răscumpărare în 1991?

Răsfoiește iar printre hârtii, calculează murmurând. Situația devine aproape jenantă. Minutele trec și într-un târziu, rostesc:

— Numărul de unsprezece mii patru sute vi se pare

corect? Tot aproximativ.

— Cam așa ceva, dar trebuie să verific și eu.

— Cum veți verifica?

— Păi, trebuie să mai studiez problema.

— Deci, aveți informațiile, da?

— Cred că da.

— Puteți să spuneți juriului câte dintre aceste solicitări au fost refuzate?

— Păi, și asta mai trebuie studiat, zice ridicând foile cu amândouă mâinile.

— Așadar, aveți și aceste informații în documentele dumneavoastră.

— Poate. Da, cred că da.

— Foarte bine. Uitați-vă la paginile unsprezece, optsprezece, treizeci și trei și patruzeci și unu.

Se conformează imediat. Ar face orice, numai să scape. Se aude răsfoitul paginilor.

— Numărul de nouă mii o sută vi se pare corect? Aproximativ.

Rămâne pur și simplu șocat la o asemenea grozăvie.

— Bineînțeles că nu! E absurd!

— Dar nu știți sigur?

— Știu că numărul nu poate fi atât de mare.

— Mulțumesc.

Mă apropiu de martor, îi iau documentele și îi înmânez polița de la Leuberg.

— O recunoașteți?

— Sigur că da, zice el plin de solitudine, bucuros că a scăpat de situația cu solicitările.

— Ce este?

— E o poliță medicală, eliberată de compania mea.

— Când a fost eliberată?

Se uita puțin peste ea.

— În septembrie 1992. Acum cinci luni.

— Vă rog să vă uitați la pagina unsprezece, secțiunea F, paragraful patru, subparagraful c, clauza treisprezece. Ați găsit?

Scrisul e atât de mărunț, încât trebuie să-și apropie polița de nas. Tușesc ușor și mă uit la juriu, plin de umor.

— Am găsit, zice el într-un târziu.

— Bun. Acum, vă rog să citiți.

Citește, strâmbându-se și încruntându-se plictisit. După ce termină, se forțează să zâmbească:

— Am citit.

— Cu ce scop ați introdus aceasta clauză?

— Pentru a exclude anumite practici chirurgicale.

— Adică?

— Adică orice fel de transplant.

— Ați specificat și transplantul de măduvă?

— Da.

Mă apropiu de martor și îi înmânez o copie a poliței familiei Black. Îl pun să citească o anumită secțiune. Scrisul mărunț îi dă de furcă, dar merge înainte voinicește.

— Ce transplanturi sunt excluse din aceasta poliță?

— Toate organele majore: rinichi, ficat, inimă, ochi.

— Dar transplantul de măduvă?

— Nu e pe listă.

— Așadar, nu se specifica excluderea acestuia, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Când ați fost dați în judecată pentru această poliță, domnule Keeley? Vă mai amintiți?

Îi arunca o privire lui Drummond care, bineînțeles, nu-i poate fi de niciun ajutor în momentul de față.

— Pe la mijlocul verii trecute, dacă-mi aduc bine aminte. Să fi fost prin iunie?

— Da, domnule, zic eu. A fost în iunie. Știți când a fost transformat textul poliței, ca să nu mai acopere transplante de măduvă?

— Nu. Nu știu. Nu mă ocup de scrierea polițelor.

— Cine vă scrie polițele? Cine le tipărește atât de mărunț?

— Lucrul acesta se face la departamentul juridic.

— Aha! Mai trebuie să subliniem că aceasta clauză a apărut după ce ați fost dați în judecată?

Mă studiază o clipă, apoi zice:

— Nu. S-ar putea să fi fost schimbată înainte de asta.

— Nu cumva polița a fost schimbată în august 1991, după ce ați fost dați în judecata?

— Nu știu.

Răspunde destul de plictisit. Fie că nu-i pasă ce se întâmplă cu compania lui, fie că minte. Dar pe mine nu mă interesează acest lucru. Am obținut ce-am vrut. Pot să argumentez în fața juriului că noua formulare e o dovadă concludentă a faptului că transplantul de măduva nu era exclus din polița familiei Black. Îi incriminează propriul lor limbaj.

Nu mai am decât o singură chestiune cu Keeley:

— Aveți vreo copie a înțelegerii care s-a făcut cu Jackie Lemancyzk în ziua când a fost concediată?

— Nu.

— Ați văzut acea înțelegere?

— Nu.

— Ați aprobat să i se plătească zece mii de dolari, în numerar?

— Nu. Minte.

— Minte?

— Da, așa am spus.

— Dar Everett Lufkin? Și el a mințit în fața juriului, în legătură cu manualul de la cereri?

Keeley începe să zică ceva, apoi se abține. Niciun răspuns pe care l-ar da nu l-ar pune într-o lumină favorabilă. Jurații știu foarte bine că Lufkin i-a mințit, așa că nu mai poate nega nimic. Cum să recunoască el că unul dintre vicepreședinții săi a ascuns adevărul?

Nu-mi planificasem întrebarea aceasta dinainte. Mi-a venit așa, la moment.

— V-am pus o întrebare, domnule Keeley. A mințit Everett Lufkin în fața juriului, în legătură cu manualul?

— Nu cred că trebuie să răspund la o astfel de întrebare.

— Răspundeți! zice Kipler sever.

Urmează o pauză jenantă, în care Keeley mă fixează cu

privirea. Sala e cufundată în liniște. Toți jurații se uită la el și așteaptă. Adevărul e clar, așa că mă hotărâsc să fac pe băiatul cumsecade.

— Nu puteți să răspundeți la o astfel de întrebare, pentru că n-aveți cum să recunoașteți că unul dintre vicepreședinții dumneavoastră a mințit, nu-i așa?

— Mă opun.

— Se admite.

— Nu mai am nimic de întrebat.

— Nici eu, domnule judecător, zice Drummond.

E clar că vrea să se aștearnă uitarea, până când îi va chema din nou pe tipii aceștia să depună mărturie în apărare. În clipa de față, Drummond își dorește să treacă un timp și să creeze o oarecare distanță între Jackie Lemancyzk și juriu.

Kermit Aldy, vicepreședintele de la garanții, este următorul și ultimul meu martor. Acum nu am nevoie de depoziția lui, ci de timp. E două și jumătate, a doua zi de proces, și voi termina lejer în după-amiaza aceasta. Vreau ca juriul să plece acasă cu gândul la două persoane: Jackie Lemancyzk și Donny Ray Black.

Aldy e speriat și își măsoară cuvintele, de teamă să nu spună mai mult decât e absolut necesar. Nu știu dacă s-a culcat cu Jackie Lemancyzk, dar acum toți cei de la Marele Profit sunt suspecti. Simt că și juriul gândește la fel.

Am săpat destul. Partea de garanții e atât de plictisitoare, încât sunt hotărât să nu mai abordez decât punctele principale, pentru juriu. Aldy e și el plictisitor, așa că trebuie să mă grăbesc. Nu vreau să pierd încrederea juriului.

Urmează partea hazlie. Îi înmânez manualul de la garanții care mi-a fost trimis în perioada de cercetare. Are copertele verzi și seamănă cu cel de la cereri. Nici Aldy, nici Drummond nu știu dacă eu mai am și alt exemplar, cu secțiunea U.

Martorul se uită la el, ca și cum nu l-ar mai fi văzut în

viața lui. Toată lumea știe ce întrebare urmează.

— Manualul acesta e complet?

Răsfoiește încet, nu se grăbește. E clar că a învățat ceva din experiența lui Lufkin. Dacă zice că nu lipsește nimic, iar eu scot exemplarul primit de la Cooper Jackson, atunci e un om mort. Dacă recunoaște că nu e complet, va plăti. Pun pariu că Drummond a optat pentru a doua variantă.

— Păi, să vedem. Pare complet... dar, nu, stați puțin. Lipsește o secțiune de la sfârșit.

— Ar putea fi secțiunea U? Întreb eu neîncrezător.

— Da, așa cred.

Mă prefac uimit.

— De ce să vrea cineva să înlăture secțiunea U din acest manual?

— Nu știu.

— Știți cine a făcut-o, atunci?

— Nu.

— Nici nu mă-ndoiesc. Cine a ales copia aceasta, ca să-mi fie trimisă?

— Să știți că nu-mi amintesc.

— Numai că e clar, nu-i așa, că secțiunea U a fost scoasă, înainte ca manualul să-mi fie trimis.

— Dacă asta vreți să spuneți, într-adevăr, nu se găsește aici.

— Eu sunt în căutarea adevărului, domnule Aldy. Vă rog să mă ajutați. S-a scos sau nu secțiunea U din acest manual, înainte să-mi fie trimis?

— Așa se pare.

— Asta înseamnă da?

— Da. A fost scoasă.

— Sunteți de-acord că manualul acesta este foarte important pentru bunul mers în departamentul dumneavoastră?

— Desigur.

— Înseamnă că îl cunoașteți foarte bine, nu-i așa?

— Da.

— Atunci, vă e ușor să faceți un rezumat, pentru juriu,

nu-i așa?

— O, nu știu. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai uitat prin el.

Încă nu știe dacă am sau nu o copie a acestui manual.

— De ce nu încercați? Spuneți-le juraților ce conține secțiunea U.

Se gândește un moment, apoi explică. Secțiunea cu pricina se ocupă de balanța dintre cereri și garanții. Ambele departamente trebuie să monitorizeze anumite cereri. Se fac o mulțime de acte, până când se constată dacă o solicitare e corectă. Se învârte în jurul cozii, am impresia că începe să creadă că eu nu dețin niciun exemplar cu secțiunea U.

— Așadar, secțiunea U garantează că fiecare solicitare este tratată așa cum se cuvine...

— Da.

Caut sub masă, scot un manual și mă apropiu de martor.

— Atunci, haideți să le explicăm juraților, zic eu, înmânându-i-l.

El se face mic. Drummond încearcă să-și păstreze cumpătul, dar îi este imposibil.

Secțiunea U de la garanții este la fel de murdară, ca și cea de la cereri. E vremea să mă opresc. Schema a fost descoperită în fața juriului și acum pot reflecta cu toții asupra ei.

Drummond nu are întrebări. Kipler ne permite să ne retragem pentru cincisprezece minute, așa încât Deck și cu mine să ne putem aranja aparatele.

Ultimul nostru martor este Donny Ray Black. Aprodul stinge luminile din sală, iar jurații se apleacă în față, nerăbdători să-i vadă chipul pe ecranul de cincizeci de centimetri din fața lor. Depoziția lui durează treizeci și unu de minute. Jurații îi sorb fiecare cuvânt. În loc să mă uit a suta oară la film, mă așez lângă Dot și examinez chipurile celor din boxa juriului. Văd multă milă în ochii lor. Dot își șterge ochii cu dosul palmelor. Spre sfârșit, simt un nod în gât.

Sala de judecată e cufundată în liniște. Ecranul se albește și aprodul se duce să aprindă luminile. În semiîntuneric, răsună plânsul sfâșietor de mamă.

Am pus în fața juriului toate relele posibile. Am câștigat cazul. Nici nu se mai pune problema să pierdem.

Se aprind luminile, iar eu anunț solemn:

— Onorată instanță, reclamantul nu mai are nimic de adăugat.

Juriul s-a retras de mult, iar eu sunt cu Dot în sala goală și discutăm despre mărturiile remarcabile la care am asistat în ultimele două zile. S-a demonstrat clar că ea a avut dreptate, că ei sunt cei care au greșit, dar satisfacția noastră nu mai prea există. Nu-și va putea ierta până întră în mormânt că n-a luptat mai mult atunci când trebuia.

Îmi spune că nu-i mai pasă ce se va întâmpla de acum înainte. I-a ajuns cât a stat la tribunal. Acum vrea să se ducă acasă și să nu se mai întoarcă niciodată aici. Îi explic că una ca asta nu e posibil. Abia am parcurs jumătate din drum. Nu mai durează decât câteva zile.

46

Sunt fascinat să aflu ce va încerca Drummond în apărare. Riscă să cadă și mai rău, dacă mai solicită și alți martori decât ai casei, pentru că le va fi demascată schema și mai mult. Știe că pot oricând să scot secțiunea U de sub masă și să încep cu tot felul de întrebări nedorite. Din câte îmi dau seama, mai sunt multe lucruri murdare de scos la iveală. Singura cale de a le descoperi este prin interogatorii.

Are optsprezece persoane pe lista posibililor martori. Nu mi trece prin minte pe cine va chema întâi. Când am fost eu la conducere, am avut avantajul să știu ce se va întâmpla în clipa următoare, să știu cine va depune mărturie sau ce document va fi analizat. Acum, situația s-a schimbat. Va trebui să reacționez foarte repede.

Târziu, îl sun pe Max Leuberg în Wisconsin și îi relatez cu plăcere evenimentele petrecute în ultimele două zile. Îmi dă câteva sfaturi și câteva idei, în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla mai departe. Se entuziasmează teribil și îmi spune că s-ar putea să mai prindă avionul înapoi.

Mă plimb prin cameră până la trei noaptea, vorbind singur și încercând să-mi imaginez cum va acționa Drummond mai departe.

Sunt plăcut surprins să-l văd pe Cooper Jackson stând în sală la opt și jumătate, când sosesc și eu. Îmi face cunoștință cu încă doi avocați din Raleigh, Carolina de Nord. Au venit aici să asiste la procesul meu. Mă întrebă cum merge treaba. Unul dintre ei a fost și luni aici și a asistat la tragedia cu secțiunea U. Toți trei au câte douăzeci de cazuri împotriva Marelui Profit. Își fac reclamă în ziare și își găsesc astfel de lucru. Au în plan să depună dosarele foarte curând.

Cooper îmi înmânează un jurnal și mă întrebă dacă l-am văzut. E vorba de *The Wall Street Journal*, numărul de ieri, și pe prima pagină e scrisă povestea cu Marele Profit. Le

spun că n-am mai citit nimic de-o săptămână și că nu știu nici măcar în ce zi suntem. Mă înțeleg.

Citesc repede articolul. Se concentrează asupra numărului mare de plângeri împotriva Marelui Profit și asupra refuzurilor nejustificate. Se fac investigații în multe state. Se înregistrează o mulțime de dosare. În paragraful următor, scrie că un anumit proces mărunț din Memphis e urmărit cu interes, pentru că, se pare, va atrage după sine primul mare verdict împotriva Marelui Profit.

Îi arăt articolul lui Kipler în biroul său și nu-și face griji. Îi va întreba pe jurați dacă l-au citit. Li s-a spus că n-au voie să se atingă de ziare, în această perioadă. Ne îndoim că articolul cu pricina ar fi prea cunoscut în rândul echipei noastre.

Apărarea îl pofteste mai întâi pe André Weeks, șef la Comisariatul Asigurărilor din statul Tennessee. E un funcționar superior în departamentul respectiv pe care Drummond l-a mai folosit. Sarcina lui este să aducă guvernul de partea pârâtului.

E un bărbat foarte frumos, de vreo patruzeci de ani, surâzător și cu o expresie cinstită, îmbrăcat într-un costum elegant. În plus, în momentul de față are marele avantaj că nu lucrează la compania incriminată. Drummond îi pune tot felul de întrebări banale, în legătură cu treburile de la oficiul său, încercând să creeze impresia că băieții aceștia țin în frâu întreaga industrie a asigurărilor. O dată ce Marele Profit e bine cotate în statul nostru, înseamnă că nu li se poate reproșa nimic. Altfel, André, aici de față, precum și haita lui de câini de pază ar fi fost imediat alertați.

Drummond are nevoie de timp. Are nevoie de un mic munte de mărturii în care să-i îngroape pe jurați, doar-doar or uita prăpăstiile pe care tocmai le-au auzit. Nu se grăbește. Vorbește rar, se mișcă agale, ca un profesor îmbătrânit. Și e foarte bun. Dacă ar fi fost pus într-o situație diferită, ar fi fost mortal.

Îi înmânează lui Weeks polița familiei Black și pierde o

jumătate de oră ca să convingă juriul că fiecare tip de poliță, dar absolut fiecare, trebuie să fie aprobată de departamentul lor. Se pune accent deosebit pe cuvântul „aprobat”.

Pentru că stau comod pe scaun și nu în picioare, pot să privesc mai ușor în jurul meu. Studiez juriul. Câțiva din grup mă privesc în ochi. Sunt de partea mea. Observ că au apărut câțiva străini în sală, tineri în costum pe care nu i-am mai văzut până acum. Cooper Jackson și amicii lui sunt în rândul din spate, lângă ușă. Sunt mai puțin de cincizeci de spectatori în sală. Cine să-și dorească să asiste la un proces civil?

După o oră și jumătate de mărturie minuțioasă despre mecanismele și reglementările generale ale sistemului de asigurări, jurații nu mai sunt atenți. Dar lui Drummond nu-i pasă. Vrea cu disperare să prelungească procesul până săptămâna viitoare. În final, îl eliberează pe martorul său, înainte de unsprezece, încercând pur și simplu să omoare dimineața. Ne retragem pentru un sfert de oră și e rândul meu să bâjbâi.

Weeks a zis că sunt peste șase sute de societăți de asigurări în statul nostru, că instituția sa are patruzeci și unu de angajați, dintre care numai optsprezece se ocupă de revizuirea polițelor. Estimează că fiecare dintre cele șase sute de companii are cel puțin zece tipuri diferite de polițe în vigoare, așa că ei au aproximativ șase mii înregistrate. Confirmă că aceste polițe sunt mereu modificate și amendate.

Mai facem niște calcule și îmi dau seama că e imposibil pentru un birou să manevreze oceanul de paragrafe scrise mărunț din industria asigurărilor. Îi înmânez polița familiei Black. Pretinde că a citit-o și recunoaște că a făcut-o numai cu ocazia acestui proces. Îl întreb despre cazurile bolnavilor tratați ambulatoriu. Dintr-o dată, polița i se pare prea grea și întoarce repede paginile, sperând să găsească filele respective și să-mi arunce un răspuns. Dar nu poate. Răsfoiește, se încruntă, se strâmbă, până la urmă zice că a

găsit. Răspunde destul de corect, așa că trec mai departe. Îl întreb despre metoda potrivită de schimbare a beneficiarilor acoperiți de o anumită poliță și parcă mi se face milă de el. Se apucă să studieze polița timp îndelungat, în timp ce lumea așteaptă. Jurații par amuzați. Kipler surâde afectat, Drummond fierbe, dar nu poate să facă nimic.

Ne răspunde ceva, n-are importanță cât de corect. Am reușit să demonstrez ceea ce mi-am propus. Îmi pun cele două manuale verzi pe masă, ca și cum aş avea de gând să trec din nou prin ele, împreună cu Weeks. Toată lumea e atentă. Le iau în mână și îl întreb dacă verifică periodic metodele interne de lucru cu cererile, de la companiile de asigurări pe care le coordonează cu atâta zel. Ar vrea să spună da, dar, evident, a auzit despre secțiunea U. Așa că zice nu, ceea ce mă șochează vizibil. Îl bombardez cu câteva întrebări sarcastice, apoi îi dau drumul din cârlig. Răul a fost făcut și interogatoriul s-a înregistrat.

Îl întreb dacă știe că în Florida, Comisariatul Asigurărilor investighează Marele Profit. Nu știe. Dar de cei din Carolina de Sud? Neagă din nou că ar fi la curent. Dar despre cei din Carolina de Nord? Despre asta a auzit el ceva, dar n-a citit cu ochii lui. Kentucky? Georgia? Nu, și nici nu-l interesează ce se întâmplă în alte state. Îi mulțumesc și termin.

Următorul martor al lui Drummond este alt personaj care nu are mare tangență cu Marele Profit. Se numește Payton Reisky și posedă titlul de director executiv și președinte al Alianței Naționale a Asigurărilor. Arată și se comportă ca o persoană foarte importantă. Aflăm repede că face parte dintr-o organizație politică din Washington, fondată de societățile de asigurări, care să le reprezinte la Casa Albă. O adunătură de snobi căptușiți cu parale. Ni se spune că fac o mulțime de lucruri minunate, numai cu scopul de a promova o activitate corectă în domeniul asigurărilor.

Introducerea aceasta se întinde. Începe la unu și jumătate și pe la două suntem convinși că ANA e pe cale să

salveze omenirea. Ce băieți extraordinari!

Reisky și-a petrecut treizeci de ani în domeniu și ne împărtășește din biografia și din realizările lui. Drummond vrea să fie calificat drept expert în domeniul practicilor și procedeele de rezolvare a cererilor. Eu nu am nimic împotriva. I-am studiat mărturia dintr-un alt proces și cred că îl pot manevra ușor. Ar fi nevoie de un vrăjitor care să poată prezenta secțiunea U ca pe un lucru minunat.

Fără nicio influență din partea lui Drummond, ne explică felul în care ar trebui mânuită o astfel de poliță. Avocatul apărării aprobă, dând din cap cu gravitate, de parcă asta ar face praf pe cineva. Ei, ce să mai vorbim? Marele Profit a încurcat puțin lucrurile în acest caz. Poate că a făcut câteva greșeli minore, doar e o companie mare, cu o mulțime de cereri. Dar n-a greșit fundamental.

Esența spuselor lui Reisky este că Marele Profit avea tot dreptul să refuze o asemenea solicitare, având în vedere valoarea ei. Le explică juraților foarte serios că nu e posibil ca o poliță care costă optsprezece dolari pe săptămână să plătească un transplant, care costă două sute de mii de dolari. Scopul debitării unei polițe este să acopere doar cheltuielile de bază, nu toate fleacurile.

Drummond aduce în discuție problema manualelor și a secțiunilor lipsă. După părerea lui Reisky, nu e bine ce s-a întâmplat, dar nici importanță mare nu are! Manualele se schimbă și, de obicei, nici nu sunt băgate în seamă de cei care se ocupă de solicitări, pentru că știu și singuri ce au de făcut. Dar dacă tot s-a făcut atâta tapaj pe tema asta, atunci hai să discutăm problema. Ia plin de solitudine manualele și se apuca să dea explicații. Totul e scris negru pe alb. Totul funcționează impecabil.

De la manuale, trec la numere. Drummond întreabă dacă a avut vreodată șansa să verifice informațiile privitor la polițe, solicitări și refuzuri. Reisky dă serios din cap, apoi ia listele de la Drummond.

Într-adevăr, Marele Profit a avut o proporție cam mare de refuzuri în 1991, dar poate au existat și motive. Nu e un

lucru nemaiauzit în industria asigurărilor. Și nu te poți lua totdeauna după cifre. De fapt, dacă te uiți la ultimii zece ani, rata medie a refuzurilor este ușor sub douăsprezece procente, ceea ce nu depășește media generală. Ne dă cifre peste cifre, până nu mai înțelegem nimic, ceea ce urmărește și Drummond.

Reisky coboară din boxa martorilor și începe să indice ici și colo, pe o hartă multicoloră. Vorbește juriului ca un lector avizat și mă întreb cât de des face acest lucru. Cifrele se încadrează foarte bine în media generală.

Din fericire, Kipler ne dă o pauză la trei și jumătate. Ne strângem pe hol, împreună cu Cooper Jackson și cu amicii lui. Sunt cu toții vechi pledanți și se grăbesc să-mi dea sfaturi. Cădem de acord că Drummond abia așteaptă să vină sfârșitul de săptămână.

Nu rostesc niciun cuvânt în timpul sesiunii de după-amiază. Reisky depune mărturie până târziu, încununându-și expunerea cu cuvinte de laudă, în ceea ce privește felul în care cei de la Marele Profit și-au făcut datoria. Judecând după fețele juraților, sunt cu toții fericiți că s-a terminat. Mă bucur de câteva ore, ca să-mi pregătesc interogatoriul.

Deck și cu mine mâncăm împreună cu Cooper și cu încă trei avocați la un vechi restaurant italian, pe nume Grisanti. Marele John Grisanti, proprietarul său excentric, ne duce într-un separeu, așa-zisul salon al presei. Ne aduce un vin minunat pe care nu l-am comandat și ne spune exact ce-ar trebui să mâncăm.

Vinul e ca un balsam și pentru prima oară după zile întregi reușesc să mă relaxez. Poate voi dormi și eu bine la noapte.

Nota de plată e peste patru sute de dolari și e înșfăcată repede de Cooper Jackson. Doamne ajută! Firma lui Rudy Baylor o fi ea gata-gata să se îmbogățească, dar pentru moment e încă la pământ.

47

Joi dimineața, la numai câteva secunde după ce Payton Reisky se urcă plin de strălucire în boxa martorilor, îi înmânez o copie a Scrisorii celei Proaste și îl pun s-o citească. Apoi, rostesc:

— Acum, vă întreb pe dumneavoastră, ca expert în materie, vi se pare un răspuns cinstit și rezonabil din partea Marelui Profit?

A fost avertizat, oricum.

— Bineînțeles că nu. E oribil.

— E șocant, nu-i așa?

— Într-adevăr. Și înțeleg că autorul scrisorii nu mai lucrează la Marele Profit.

— Cine v-a spus acest lucru? întreb eu bănuitor.

— Păi, nu sunt sigur. Cineva de la companie.

— Și persoana aceea necunoscută v-a spus cumva și de ce nu mai lucrează acolo?

— Nu sunt sigur. Probabil că din cauza acestei scrisori.

— Probabil? Sunteți sigur sau faceți speculații?

— Nu sunt sigur.

— Vă mulțumesc. Persoana aceea necunoscută v-a spus cumva că domnul Krokitt a părăsit compania cu două zile înainte de data când era planificat să dea o depoziție în acest caz?

— Nu.

— Nu știți de ce a plecat, nu-i așa?

— Nu.

— Bun. Credeam că vreți să convingeți juriul că a plecat din cauza acestei scrisori. N-ați încercat să faceți una ca asta, nu-i așa?

— Nu.

— Mulțumesc.

Aseară am hotărât cu toții că nu are niciun rost să-i dăm lui Reisky în cap cu manualele acelea, și asta din mai multe motive. Mai întâi, juriul s-a convins de adevăr, în această

privință. În al doilea rând, prima oară când am prezentat problema, am făcut-o la modul cel mai dramatic cu putință, adică l-am prins pe Lufkin cu mâța-n sac. În al treilea rând, Reisky e iute și va fi greu de pus la zid. În al patrulea, a avut destul timp să se pregătească împotriva atacului și să pară frumos. În al cincilea, va găsi un bun prilej să zăpăcească juriul și mai rău. Și, ceea ce e și mai important, va pierde timpul. Ar fi simplu pentru el să irosească toată ziua cu manualele și cu tot felul de date statistice. Aș omorî o zi și n-aș avea nimic de câștigat în proces.

— Cine vă plătește salariul, domnule Reisky?

— Patronul meu. Alianța Națională a Asigurărilor.

— Cine a fondat ANA?

— Industria asigurărilor.

— Contribuie și Marele Profit la ANA?

— Da.

— Cu cât?

Se uită la Drummond care a și sărit în picioare.

— Mă opun, onorată instanță. Nu e relevant.

— Se respinge. Eu cred că e foarte relevant.

— Cât, domnule Reisky? repet eu plin de solitudine.

E clar că nu vrea să spună și pare încurcat.

— Zece mii de dolari pe an.

— Deci, vă plătesc cu mai mult decât i-au dat lui Donny Ray.

— Mă opun!

— Se admite.

— Îmi cer iertare, onorată instanță. Îmi retrag cuvintele.

— Vă rog să cereți să fie ștearsă înregistrarea, domnule judecător, zice Drummond mânios.

— Așa să fie!

Ne mai tragem sufletul în timp ce se liniștesc spiritele.

— Îmi pare rău, domnule Reisky, zic eu umil, cu o figură spășită. Toți banii dumneavoastră provin de la societățile de asigurări?

— Nu avem alte fonduri.

— Câte societăți de asigurări contribuie la ANA?

- Două sute douăzeci.
- Și care a fost contribuția totală anul trecut?
- Șase milioane de dolari.
- Și folosiți acești bani pentru interesele respectivelor companii?
- Da, facem și asta.
- Sunteți plătit pentru că depuneți mărturie la acest proces?
- Nu.
- Atunci, de ce-ați venit?
- Pentru că am fost contactat de Marele Profit. Am fost rugat să vin și să depun mărturie.

Mă întorc încet și arăt spre Dot Black.

- Și dumneavoastră, domnule Reisky, puteți să vă uitați la doamna Black, în ochii ei, și să-i spuneți că solicitarea fiului său a fost tratată cinstit și competent de Marele Profit?

Ezită o secundă sau două, ca să se uite la Dot, dar n-are încotro. Dă din cap și rostește:

- Da. S-a procedat așa cum trebuie.

Fără îndoială, prevedeam răspunsul. Am vrut să termin mărturia lui Reisky într-un mod cât mai dramatic, dar nu mă așteptam ca efectul să fie plin de umor. Doamna Beverdee Hardaway, o negresă solidă de cincizeci și unu de ani, care are numărul trei în ordinea juraților și stă la mijlocul rândului întâi, izbucnește pur și simplu în râs, auzind răspunsul absurd al lui Reisky. Se vede clar că hohotul ei a fost spontan, pentru că și-l înăbușă rapid. Scrâșnește din dinți, își încleștează maxilarele și se uită speriată în jur, să vadă dacă n-a făcut rău. Trupul îi tresaltă însă ușor, fără să se poată stăpâni.

Spre ghinionul doamnei Hardaway și spre norocul nostru, gestul ei e contagios. Pe domnul Ranson Pelk care stă chiar în spatele ei îl gâdilă ceva. La fel se întâmplă și cu doamna Ella Faye Salter care stă alături de doamna Hardaway. În câteva secunde după izbucnirea ei, întreaga lojă a juriului e scuturată de râs. Unii se uită la doamna Hardaway, ca și

cum ea ar fi sursa acestui incident. Alții îl privesc pe Reisky direct în față și clatină din cap cu o uimire amuzată.

Reisky o ia în serios și are impresia că toată lumea râde de el. Se uită în podea. Drummond se preface că nu observă nimic, deși trebuie să fie foarte jenant. Nu mai poți vedea niciun chip din grupul vajnicilor vulturi de la masa apărării. Și-au băgat cu toții nasurile în dosare și în tratate. Aldy și Underhall își studiază încălțările.

Și lui Kipler îi vine să râdă. Tolerează toată comedia câteva clipe și, în vreme ce începe să-și dea drumul, lovește cu ciocănelul în masă, ca și cum ar oficializa faptul că juriul a răs pur și simplu de mărturia lui Payton Reisky.

Totul se petrece rapid. Răspunsul ridicol, hohotul de râs, chicotele și clatinările din cap nu durează mai mult de câteva secunde. Observ, totuși, câteva expresii forțate printre jurați. Vor să râdă, să-și exprime neîncrederea, să le arate exact ce părere au despre ceea ce s-a spus.

Pe scurt, momentul este superb. Le zâmbesc. Și ei îmi zâmbesc mie. Au crezut absolut tot ce-au spus martorii mei și nimic din cele relatate de ai lui Drummond.

— Nu mai am nimic de întrebat, onorată instanță, rostesc eu dezgustat, ca și cum m-aș fi săturat de ticălosul acesta mincinos.

Drummond e evident surprins. A crezut că am să-i bat la cap pe Reisky cu manualele și cu statistica. Caută prin hârtii, îi șoptește ceva lui T. Prince, apoi se ridică și zice:

— Următorul nostru martor este Richard Pellrod.

Pellrod a fost funcționar superior la cereri, șeful lui Jackie Lemancyzk. În timpul depoziției, a făcut pe nebunul, dar nu mă surprinde că l-au chemat și acum. Vor să arunce cu noroi în Jackie.

Are patruzeci și șase de ani, e de statură mijlocie, cu burtă de băutor de bere, păr puțin, trăsături urâte, tenul pătat și poarta ochelari de tâmpit. Amărâțul ăsta nu are nimic atrăgător, dar nici nu-i pasă. Dacă zice că Jackie Lemancyzk n-a fost decât o târfă care s-a dat la el, pun pariu că juriul va începe din nouă să râdă.

Pellrod e irascibil, cum e de așteptat din partea unei persoane care a lucrat la cereri timp de douăzeci de ani. Cu atitudinea lui foarte apropiată de aceea a unui portărel, nu are cum să-i fie juriului pe plac. E un șobolan de-al corporației de cea mai joasă speță, care nu și-a părăsit vizuina de când se știe.

Și ăsta-i cel mai bun lucru pe care îl au! Nu-i mai pot aduce pe Lufkin, pe Aldy sau pe Keeley, pentru că și-au pierdut credibilitatea în fața juriului. Drummond mai are vreo șase martori de la companie pe lista lui, dar mă îndoiesc că îi va chema pe toți. Ce să mai spună? Că nu exista manualele? Că firma lor nu minte și nu ascunde documentele?

Drummond și Pellrod joacă vreo jumătate de oră după un scenariu bine pregătit, din care reiese că la cereri se muncește pe brânci, că Marele Profit se dă peste cap să-și mulțumească clienții. Jurații cască pe rupte.

Judecătorul Kipler se hotărăște să rupă aceasta plictiseală și zice:

— Domnule avocat, n-am putea merge mai departe?

Drummond pare șocat și jignit:

— Dar, onorată instanță, n-am dreptul să conduc mărturia, așa încât să ajungem la adevăr?

— Cum să nu! Dar aproape tot ce discutați se știe deja. Vă repetați.

Drummond e perplex. Se preface că nu-i vine să creadă, fără mare succes însă, că judecătorul îl bruiază.

— Nu-mi amintesc că i-ați spus vreodată reclamantului că nu se grăbește.

Mai bine tăcea! Nu și-a găsit omul!

— Asta pentru că domnul Baylor a reușit să țină juriul treaz, domnule Drummond. Și-acum, vă rog, treceți mai departe.

Izbucnirea doamnei Hardaway și veselia care a urmat i-a mai destins pe jurați. Acum sunt mai animați, gata să râdă pe socoteala apărării. Drummond se uită la Kipler de parcă i-ar spune că-l aranjează el mai târziu. Dar să ne întoarcem

la Pellrod care stă ca un lingău, cu ochii aproape închiși și capul dat într-o parte. Da, s-au făcut niște greșeli, dar nu de importanța majoră, zice el cu greutate. Și fie că ne vine sau nu să credem, majoritatea se pot pune pe seama lui Jackie Lemancyzk, o tânără foarte dificilă.

Revenind la cazul Black, Pellrod începe să bată câmpii cu documentele, lansându-se într-o perorație plictisitoare.

— Domnule Drummond, îl întrerupe Kipler cu severitate. V-am cerut să treceți mai departe. Documentele acestea sunt puse la dispoziția juriului, pentru a fi examinate. Tot ce s-a spus până acum, am aflat deja din alte mărturii. Vă rog să mergeți mai departe.

Drummond e rănit în amorul propriu. E mereu hărțuit de judecătorul acesta pătinator. Vrea să se reculeagă. Dar nu reușește să joace teatru prea bine.

Încearcă să abordeze o nouă strategie, în ceea ce privește manualele. Pellrod zice că nu sunt decât niște cărți. Nici mai mult, nici mai puțin. El, personal, nu s-a mai uitat prin ele de ani de zile. Se schimbă atât de des, încât funcționarii mai vechi nu le mai consultă deloc. Drummond îi arată secțiunea U și borfașul ăsta afirmă că n-a văzut-o niciodată! Și că pentru el nu are nicio semnificație. Și nici pentru colegii lui. Personal, nu știe nici măcar un funcționar de la cereri care să consulte manualul.

Atunci, cum se lucrează cu solicitările? Pellrod ne lămurește, bineînțeles după indicațiile lui Drummond. Ia exemplul ipotetic al unei cereri și ne trece prin toate canalele pe care le urmează aceasta. Pas cu pas, formular cu formular, memoriu cu memoriu. Pellrod vorbește monoton, plictisindu-i pe jurați de moarte. Lester Days, juratul numărul opt, care stă în ultimul rând, moțâie. Mulți cască, pleoapele sunt grele și toata lumea face eforturi să nu adoarmă.

Desigur, situația aceasta nu poate trece neobservată.

Chiar dacă Pellrod e conștient de somnolența juriului, el nu-și schimbă timbrul și nici modul de a vorbi. Își termină mărturia cu informația alarmantă despre Jackie Lemancyzk

care, zice el, avea probleme cu băutura și, de multe ori, venea la serviciu duhnind. Lipsa de la birou mai mult ca oricine. Se comporta din ce în ce mai rău, așa că era inevitabil să fie dată afară. Cum rămâne cu escapadele ei sexuale?

În aceasta privință, Pellrod și Marele Profit trebuie să fie foarte precauți, pentru că lucrurile vor fi discutate altă dată, într-un proces separat. Tot ceea ce se spune aici va fi înregistrat și păstrat pentru viitor. Așa că, în loc s-o facă târfă, gata să se culce cu oricine, Drummond are înțelepciunea să adopte o altă strategie.

— Vă rog să mă credeți, nu știu nimic despre ce-a zis femeia aceasta, zice Pellrod, câștigând, în felul acesta, puțin în fața juriului.

Mai omoară timpul până spre prânz, când mi se permite să-l abordez eu. Kipler vrea să ne dea pauză de masă, dar îl asigur că nu va dura prea mult. Acceptă, fără niciun chef.

Încep prin a-i înmâna lui Pellrod o copie a scrisorii de refuz concepută de el. A fost al patrulea refuz și spune că solicitarea lui Donny Ray se respinge, pentru că leucemia lui a avut antecedente. Îl pun să o citească juriului și să spună că îi aparține. Îi permit să explice de ce a trimis-o, dar, bineînțeles, nu poate. Scrisoarea a fost o chestiune particulară, între el și Dot; nu trebuia văzută de nimeni altcineva, mai ales de persoanele aici, de față. Vorbește de un formular completat greșit de Jackie Lemancyzk și despre neînțelegerea cu domnul Krok. Într-un cuvânt, toată treaba n-a fost decât o greșală. Și îi pare rău de tot.

— E puțin cam târziu pentru păreri de rău, nu-i așa? Îl întreb eu.

— Da, așa e.

— Când ați trimis această scrisoare, nu știați că vor mai urma încă patru refuzuri?

— Nu.

— Așadar, aceasta trebuia să fie scrisoarea de refuz finală.

— Cred că da.

— Care a fost cauza morții lui Donny Ray Black?

Dă din umeri:

— Leucemia.

— Și în solicitarea lui ce scria?

— Leucemie.

— La ce condiție preexistentă v-ați referit în scrisoarea dumneavoastră?

— La gripă.

— Și când a avut gripa?

— Nu știu sigur.

— Putem lua dosarul, dacă vreți să-l răsfoim împreună.

— Nu, nu e nevoie, zice el, încercând să facă totul, numai să nu revenim la dosar. Cred că pe la cincisprezece-șaisprezece ani.

— Așadar, a avut gripă pe la cincisprezece-șaisprezece ani, înainte de emiterea poliței respective și lucrul acesta nu a fost menționat în cerere.

— Așa este.

— Acum, domnule Pellrod, spuneți-mi, cu experiența dumneavoastră vastă, ați avut vreodată un caz în care gripa să aibă legătură, într-un fel sau altul, cu o leucemie acută, apărută cinci ani mai târziu?

Nu există decât un răspuns, dar pur și simplu nu-l poate rosti.

— Nu cred.

— Aceasta înseamnă *nu*?

— Da, asta înseamnă, nu.

— Așadar, gripa n-a avut nicio legătură cu leucemia, nu-i așa?

— Nu.

— Deci, ați mințit în scrisoarea dumneavoastră, nu-i așa?

Sigur că da! Și-acum, va minți din nou, dacă va afirma că n-a mințit atunci! Juriul își va da seama. E încolțit, dar Drummond a avut timp să lucreze cu el.

— Scrisoarea a fost o greșeală, zice Pellrod.

— O minciună, sau o greșeală?

— O greșeală.

— O greșeală care l-a ajutat pe Donny Ray să moară.

— Mă opun! mârâie Drummond fără să se ridice.

Kipler se gândește o secundă. Mă așteptam la opoziția adversarului meu precum și la o aprobare din partea judecătorului. Dar, spre surprinderea mea, Kipler rostește:

— Se respinge! Răspundeți la întrebare.

— Solicit permisiunea să mă opun la orice întrebare de genul acesta, zice Drummond supărat.

— Am notat. Vă rog să răspundeți la întrebare, domnule Pellrod.

— A fost o greșeală. Asta-i tot ce pot spune.

— Nu o minciună?

— Nu.

— Dar mărturia dumneavoastră în fața acestui juriu? E o minciună sau o greșeală?

— Niciuna, nici alta.

Mă întind și arăt spre Dot Black, apoi mă uit la martor:

— Domnule Pellrod, ca expert în cereri din partea asiguraților, puteți să vă uitați în ochii doamnei Black și să afirmați că solicitarea ei a fost tratată corect și competent în serviciul dumneavoastră? Puteți să faceți asta?

Se foiește, se încruntă și șovăie, uitându-se la Drummond, după ajutor. Își drege glasul și încearcă să pară ofensat, apoi zice:

— Nu cred că mă puteți obliga să fac asta.

— Mulțumesc. Nu mai am întrebări.

Termin în mai puțin de cinci minute și apărarea fierbe. Credeau că după ce am pierdut o zi cu Reisky, vom pierde încă una cu Pellrod. Dar n-am de gând să mă lălâi cu măscăricii ăștia. Vreau să ajung cât mai repede la juriu.

Kipler ne dă două ore libere pentru prânz. Îl trag pe Leo de-o parte și îi înmânez o listă de încă șase martori.

— Ce naiba e asta?

— Șase doctori, toți de aici, gata să vină să depună mărturie împotriva vraciului dumitale!

— Nu e vraci!

— Știi foarte bine că e. E un șarlatan din New York sau

mai știu eu de pe unde. Eu mi-am chemat șase băieți de la noi. Pune-l să spună ce vrea. O să fie amuzant.

— Acești martori nu sunt trecuți pe lista preliminară. Mi-ai făcut o surpriză neplăcută.

— Sunt martori de replică. Du-te și plânge-te judecătorului, bine?

Îl las în picioare, uitându-se lung la lista pe care i-am dat-o.

După prânz, înainte ca judecătorul să ne cheme la ordine, stau de vorbă lângă masa mea cu doctorul Walter Kord și cu doi parteneri de-ai lui. În primul rând din spatele mesei apărării, stă singur domnul Milton Jiffy, vraciul lui Drummond. În vreme ce avocații se pregătesc pentru sesiunea de după-amiază, îl chem pe adversarul meu, ca să-i fac cunoștință cu partenerii lui Kord. E un moment jenant. Drummond e vizibil iritat de prezența lor. Toți trei se așază pe primul rând din spatele meu. Cei cinci băieți, de la Trent & Brent privesc neputincioși.

E introdus juriul, iar Drummond îl pofteste pe Jack Underhall. Jură, se așază și rânjește ca un idiot la jurați. Aceștia s-au tot uitat la el de trei zile încoace și nu înțeleg cum de Drummond își închipuie că va fi crezut de cineva.

Scopul devine clar în câteva momente. E vorba de Jackie Lemancyzk, care a mințit când a spus că a primit zece mii de dolari și că a făcut o înțelegere. A mințit și că a avut legături sexuale cu șefii săi. Chiar și când a afirmat că firma lor i-ar fi respins solicitarea, a mințit. Underhall începe pe un ton blând și până la urmă devine biciuitor și răzbunător. E imposibil să spui lucruri oribile cu zâmbetul pe buze, dar el își dorește din tot sufletul s-o discrediteze.

E o manevră îndrăzneță și riscantă. Faptul că gangsteriiăștia de la corporație acuză pe toată lumea de minciună devine hilar. Au ajuns la concluzia că procesul acesta este mai important decât orice acțiune ulterioară din partea lui Jackie. Drummond preferă să-și piardă orice credibilitate în fața juriului, numai ca să tulbure apele. Crede, probabil, că n-are mare lucru de pierdut, dacă discreditează o femeie

tânăra care nici măcar nu e de față, să se apere.

Activitatea lui Jackie la serviciu lăsa foarte mult de dorit, ne spune Underhall. Obişnuia să bea şi avea dificultăţi cu colegii. Trebuia să se facă ceva. I-au propus să demisioneze, ca să nu-i strice referinţele. Asta nu a avut nicio legătură cu depozitia care urma s-o dea în cazul Black.

Mărturia lui e remarcabil de scurtă. Au sperat că-l pot folosi ca martor fără să le aducă vreun prejudiciu. Nu prea pot să fac mare lucru, dar cred că juraţii îl dispreţuiesc la fel de mult ca mine. La urma urmei, e avocat, nu o persoană cu care să mă iau la pumni.

— Domnule Underhall, compania dumneavoastră păstrează dosarele personale ale salariaţilor? întreb eu politicos.

— Da.

— L-aţi păstrat şi pe al doamnei Jackie Lemancyzk?

— Da.

— Unde e?

— Bănuiesc că la firmă.

— În Cleveland?

— Da, la birou.

— Aşadar, nu-l putem consulta.

— Păi, nu-l am cu mine. Şi nici nu mi s-a spus să-l aduc.

— E consemnată acolo şi evaluarea muncii sale?

— Da.

— Atunci când un salariat primeşte preaviz, sau cere transferul, sau e dat afară, se consemnează şi acest lucru?

— Da.

— Şi în dosarul lui Jackie s-a consemnat asta?

— Bănuiesc că da.

— În dosar există şi o copie a scrisorii ei de demisie?

— Da.

— Numai că trebuie să vă credem pe cuvânt, nu-i așa?

— Nu mi s-a spus să-l aduc aici, domnule Baylor.

Mă uit prin notele mele, apoi îmi dreg glasul.

— Domnule Underhall, aveţi o copie a înţelegerii

semnate de Jackie atunci când i-ați dat banii și ea a promis că nu va spune nimănui?

— Am impresia că nu auziți prea bine.

— Poftim?

— Tocmai am declarat că n-a existat o astfel de înțelegere.

— Vreți să ziceți că-i o aiureală?

Scutură emfatic din cap.

— Nici n-a existat vreodată. Femeia minte.

Mă prefac surprins, apoi pornesc spre masa mea plină de hârtii. O găesc pe cea de care am nevoie, mă uit peste ea cu atenție, în timp ce toată lumea mă privește, apoi mă întorc spre martor. Underhall devine țeapăn și se uita sălbatic la Drummond care nu-și mai poate dezlipi ochii de la hârtia din mâna mea. Nu se așteptaseră la secțiunea U. Și Baylor le-o face din nou! A mai descoperit vreun document ascuns și iar începe cercul!

— Dar Jackie Lemanczyk a spus foarte clar ce-a semnat. Vă amintiți mărturia ei?

Îi flutur hârtia în față.

— Da, am auzit mărturia, zice el pe un ton ceva mai ridicat, rostind cuvintele.

— A zis că i-ați înmânat zece mii de dolari bani lichizi și că ați pus-o să semneze o înțelegere. Vă amintiți?

Mă uit la hârtia mea, ca și cum aş citi din ea. Jackie mi-a spus că suma a fost menționată în primul paragraf al înțelegerii.

— Am auzit-o, zice el, uitându-se la Drummond.

Underhall știe că nu pot avea nicio copie a înțelegerii lor, pentru că a ars originalul. Dar nu poate fi sigur. Se întâmplă lucruri ciudate. Cum de-am putut eu găsi secțiunea U?

Nu poate să recunoască. Dar nici nu poate nega. Dacă o face, iar eu scot vreo copie de cine știe unde, atunci impresia juriului nu mai poate fi schimbată până la verdict. Se foiește, se frământă și fruntea începe să-i transpire.

— Și ziceți că nu aveți nicio copie a înțelegerii dumneavoastră, ca să o arătați juriului, nu-i așa? spun eu,

jucându-mă cu hârtia.

— Nu, n-am. Pentru că nu există.

— Sunteți sigur? Întreb eu, fluturând foaia din nou.

— Da, sunt sigur.

Mă uit lung la el câteva secunde, savurându-i suferința. Jurații sunt atenți. Nici vorbă să-i apuce somnul. Așteaptă căderea ghilotinei. Vor să le arăt înțelegerea aceea și să-l vadă la pământ.

Dar n-am cum să fac una ca asta. Hârtia mea nu are nicio valoare, așa că o arunc pe masă.

— Nu mai am nicio întrebare, zic eu.

Underhall răsuflă extrem de ușurat. Era gata-gata să facă infarct. Sare de pe podium și iese repede din sală.

Drummond cere o pauză de cinci minute. Kipler hotărăște că juriul are nevoie de mai mult și ne expediază pentru un sfert de oră.

Strategia apărării de târăgănare a mărturiilor ca să zăpăcească juriul nu merge deloc. Oamenii au râs de Reisky și-au adormit la Pellrod. Underhall era gata-gata să facă o prostie, numai pentru că Drummond a fost terorizat de ideea că eu aș putea avea o copie a documentului despre care fusese asigurat că nu mai există.

Drummond s-a cam săturat. Va încerca să țină o pledoarie finală tare, să facă ceva de care e sigur. După pauză, anunță că apărarea nu mai are niciun martor de audiat.

Procesul e pe terminate. Kipler planifica pledoariile finale pentru vineri, la ora noua dimineața. Le promite juraților că se vor ocupa de verdict la ora unsprezece.

48

La multă vreme de la plecarea juriului și după ce Drummond cu echipa lui s-au grăbit să ajungă în birourile lor ca să facă, fără îndoială, o analiză a celor petrecute astăzi la tribunal, noi, ceilalți, stăm în jurul mesei și discutăm despre ziua de mâine. Cooper Jackson și cei doi avocați din Raleigh, Hurley și Grunfeld, au grijă să nu facă exces de zel cu sfaturile, dar nu mă deranjează să le aflu părerile. Toți știu că e primul meu proces. Par uimiți de ceea ce-am făcut. Eu, unul, sunt obosit, destul de neliniștit și realist în ceea ce privește procesul. Am fost favorizat de o mulțime de factori: un pârât josnic, dar bogat, un judecător incredibil de binevoitor și tot felul de întâmplări favorabile în timpul înfățișărilor. Pe lângă aceasta, juriul este superb. Mai sunt însă multe de făcut.

După părerea lor, continuarea litigiului nu mi-ar fi favorabilă. Se gândesc că verdictul va viza o sumă de șapte cifre. Jackson era avocat de doisprezece ani, când a obținut primul verdict de un milion.

Îmi povestesc din experiența lor, ca să-mi întărească încrederea. E un mod plăcut de a petrece după-amiaza. Eu și Deck vom lucra toată noaptea, dar în clipa aceasta mă bucur de atmosfera destinsă creată de băieții aceștia care vor din tot sufletul să-i pun la zid pe cei de la Marele Profit.

Jackson e oarecum consternat de veștile primite din Florida. Un avocat de-acolo a sărit peste cal și a intentat patru procese împotriva Marelui Profit, în dimineața aceasta. Ei credeau că tipul li se va alătura, dar se pare că s-a lăcomit și-a pornit singur la drum. Până astăzi, cei trei au nouăsprezece reclamații împotriva Marelui Profit și plănuiesc să pornească acțiunea la începutul săptămânii viitoare.

Vor să mă rețină, să ne invite pe Deck și pe mine la cină, dar noi avem treabă de făcut. Ultimul lucru de care am nevoie în seara asta e să mă îndop cu mâncăruri grele și cu

tot felul de băuturi.

Așa că mâncăm la birou niște sandvișuri și bem cola. Îl așez pe Deck pe un scaun și îmi repet pledoaria finală. Am învățat pe de rost atâtea versiuni, încât mi se amestecă toate în cap. Scriu cu creta, pe o tablă mică, toate cifrele importante. Fac apel la spiritul de dreptate și, cu toate acestea, cer despăgubiri scandalos de mari. Deck mă tot întrerupe și ne certăm ca niște copii.

Niciunul din noi n-a mai ținut o pledoarie finală în fața unui juriu, dar el a asistat la mai multe ca mine, așa că el este expertul. Sunt momente când mă simt invincibil până la aroganță, pentru că mi-a mers totul atât de bine până acum. Deck le observă și are grijă să-mi dea peste picioare. Îmi reamintește întruna că acest caz poate tot atât de bine să fie câștigat sau pierdut mâine dimineață.

În cea mai mare parte a timpului însă, sunt speriat pur și simplu. Îmi pot controla frica, dar o simt permanent. Îmi dă avânt și mă inspiră, dar mă face să merg înainte. Voi fi însă foarte fericit când am să scap de ea.

La zece, stingem luminile și plecăm acasă. Beau o bere în loc de un somnifer ușor și văd că merge. După unsprezece, adorm cu tot felul de viziuni aiurite în cap.

După mai puțin de-o oră, suna telefonul. E o voce tânără de femeie speriată, pe care însă n-o cunosc.

— Nu mă cunoști, dar sunt o prietena de-a lui Kelly, zice ea aproape în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu trezindu-mă repede.

— Kelly are necazuri. Are nevoie de ajutorul dumitale.

— De ce?

— A bătut-o din nou. A venit iar beat acasă, ca de obicei.

— Când?

Mă ridic în picioare lângă pat și încerc să găsesc întrerupătorul.

— Aseară. Are nevoie de ajutorul dumitale, domnule Baylor.

— Unde e?

— E-aici, cu mine. După ce poliția l-a ridicat pe Cliff, s-a dus la o clinică de urgență. Din fericire, nu i-a mai rupt nimic. Am adus-o de-acolo și-acum se ascunde la mine.

— E tare lovită?

— Destul de tare, dar nu i-a rupt niciun os. Doar tăieturi și vânătăi.

O întreb numele și adresa, închid telefonul și mă îmbrac în grabă. Fata stă într-un mare complex cu apartamente de lângă Kelly. Fac câteva ocoluri, până să găsesc clădirea care trebuie.

Robin, prietena lui Kelly, crapă ușa, fără să scoată lanțul, și trebuie să mă identific serios, până îmi dă drumul. Îmi mulțumește că am venit. Și Robin e doar o copilă, probabil divorțată, și nu cred să câștige mult peste salariul minim. Intru în camera de zi, o încăpere mică, cu mobilă de închiriat. Kelly stă pe canapea cu punga de gheață la cap.

Sau cel puțin cred că e Kelly. Ochiul stâng e umflat și închis, și pielea fină din jur a căpătat deja o nuanță violacee. Deasupra ochiului, are un plasture pătat de sânge. Obrajii îi sunt tumefiați. Buza de jos i s-a umflat grotesc. Poartă un tricou lung fără nimic altceva și coapsele îi sunt pline de vânătăi.

Mă aplec și o sărut pe frunte, apoi mă așez pe un taburet în fața ei. Îi și apare o lacrimă pe obrazul drept.

— Îți mulțumesc că ai venit, murmură ea, abia inteligibil, din cauza obrajilor umflați și a buzei rănite.

O bat foarte ușor pe genunchi, iar ea mă mângâie pe mână. În clipa aceasta l-aș omorî. Robin se așază lângă ea și spune:

— Nu are voie să vorbească, înțelegi? Doctorul a zis să se miște cât mai puțin. De data aceasta a luat-o la pumni, pentru că nu și-a găsit crosa.

— Cum s-a întâmplat? o întreb eu pe Robin, fără să-mi iau ochii de la Kelly.

— S-au certat din cauza unei cărți de credit. Au rămas datori după cheltuielile de Crăciun. Apoi, el a băut mult. În

rest...

Îmi povestește fără ezitări și bănuiesc că Robin a fost de față. Nu poartă verighetă.

— S-au luat la bătaie. Ca de obicei, el a învins, iar vecinii au chemat poliția. Pe el l-au arestat, ea s-a dus la spital. Vrei o cola sau altceva?

— Nu, mulțumesc.

— Am adus-o aseară aici și în dimineața asta am fost cu ea la un centru care se ocupă de abuzuri familiale. A stat de vorbă cu un consilier care i-a spus ce să facă și i-a dat niște broșuri. Uite-le acolo, dacă vrei să le citești. Într-un cuvânt, trebuie să bage divorț și s-o ia la sănătoasa cât poate de repede.

— Ți-au făcut fotografii? o întreb eu, mângâind-o în continuare pe genunchi.

Lacrimile încep acum să-i curgă pe ambii obraji.

— Da, i-au făcut o grămadă. Ai ce vedea. Arată-i, Kelly, ce ți-a mai făcut nebunul ala. Doar e avocatul tău și trebuie să vadă.

Kelly se ridică cu ajutorul lui Robin, se întoarce cu spatele și își trage tricoul mai sus de talie. N-are nimic pe dedesubt, nimic în afară de vânătăi. Își ridică tricoul și mai sus. Tot spatele îi e albastru. Își lasă tricoul jos și se așază cu grijă pe canapea.

— A bătut-o cu cureaua, îmi explică Robin. A pus-o pe genunchi și i-a tras de-a ieșit untul din ea.

— Ai o batistă? o întreb eu pe Robin în timp ce îi șterg ușor lacrimile de pe obraz lui Kelly.

— Da, cum să nu!

Îmi dă o cutie mare cu șervețele de hârtie și încep să tamponez obrajii lui Kelly cu mare grijă.

— Ce-ai de gând să faci, Kelly? o întreb eu.

— Ce întrebare! exclamă Robin. Trebuie să dea divorț. Dacă n-o face, o omoară.

— Așa e, Kelly? Vrei să dai divorț?

Dă din cap și zice:

— Da. Cât mai repede posibil.

— Atunci, mă ocup eu, mâine.

Mă strânge ușor de mână și închide ochiul drept.

— Ceea ce aduce în discuție încă o problemă, zice Robin. Nu poate sta aici. Cliff a ieșit de la arest în dimineața aceasta și a început s-o caute pe la prietene. Astăzi nu m-am dus la lucru, ceea ce nu mai pot face și mâine. M-a sunat pe la prânz. I-am spus că nu știu nimic. Peste o oră mi-a telefonat din nou și m-a amenințat. Biata Kelly n-are multe prietene și n-o să treacă mult până s-o găsească. Plus că am o colegă de cameră.

— Nu pot sta aici, zice Kelly încet și timid.

— Și unde te duci? o întreb eu.

Robin s-a gândit și la asta.

— Păi, consilierul cu care am stat de vorbă azi-dimineață a zis că există un fel de adăpost pentru femeile bătute de bărbați, o casă secretă unde se poate ascunde. Acolo te afli în siguranță, pentru că nu te poate găsi nimeni. Problema e că te costă o sută de dolari pe zi și nu poți sta mai mult de o săptămână. Eu nu câștig o sută de dolari pe zi.

— Vrei să mergi acolo? o întreb eu pe Kelly.

Ea aprobă îndurerată.

— Bun. Vin să te iau mâine.

Robin răsuflă ușurată. Dispare în bucătărie și vine cu adresa respectivei case.

— Ia să-ți văd dinții, îi spun eu lui Kelly.

Își deschide gura cât poate de mult și îi văd dinții din față.

— Nu s-au rupt? o întreb.

Clatină din cap. Îi ating plasturele de deasupra ochiului închis.

— Câte copci ai?

— Șase.

Mă apropiu mai mult și îi strâng mâinile.

— Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, înțelegi?

Ea dă din cap și zice:

— Îmi promiți?

— Îți promit.

Robin se așază pe canapea și îmi dă bilețelul cu adresa. Mai are să-mi dea un sfat:

— Uite ce-i, domnule Baylor. Dumneata nu-l cunoști pe Cliff, eu însă da. E nebun, crud și sălbatic atunci când e beat. Trebuie să fii precaut.

— Nu-ți face griji.

— Să știi că e posibil ca acum să stea afară și să pândească.

— Nu mi-e teamă.

Mă ridic și o sărut din nou pe Kelly pe frunte.

— Am să înregistrez divorțul mâine dimineață, apoi vin să te iau. Am un proces foarte greu, dar le rezolv eu pe toate.

Robin mă conduce până la ușă și ne mulțumim reciproc. Închide și aud cum pune lanțul și încuie cu șapte lacăte.

E aproape unu noaptea. Aerul e curat și foarte rece. Nu văd pe nimeni strecurându-se din umbră.

Nici vorbă să mai pot dormi acum, așa că pornesc spre birou. Parchez în curbă, chiar sub fereastra mea și alerg spre ușa din față. După ce se întunecă, zona aceasta nu e prea sigură.

Încui ușile după mine și urc în birou. Oricât de cumplite ar fi lucrurile, un divorț este ceva foarte simplu, cel puțin din punct de vedere juridic. Încep să bat la mașină, lucru la care nu mă prea pricep, dar nu mi se pare un efort, gândindu-mă la scopul pe care îl am. În acest caz, cred din toată inima că sunt pe cale să salvez o viață.

Deck sosește la șapte și mă trezește. După ora patru, am adormit în scaun. Îmi spune că arăt răvășit și obosit. Mă întrebă de ce nu m-am odihnit.

Îi povestesc ce s-a întâmplat și reacționează urât.

— Ai pierdut noaptea pentru un divorț nenorocit? Nu mai ai nici două ore până la pledoaria finală.

— Liniștește-te, Deck. O să fie bine.

— Și ce zâmbești așa încrezător?

— O să-i facem praf, Deck. Marele Profit se prăbușește.

— Nu, nu-i asta! O s-o ai, în sfârșit, pe fata asta, de-aia zâmbești.

— Prostii! Unde mi-e cafeaua?

Deck se strâmbă și tresare întruna. E neliniștit rău.

— Mă duc acum, zice el și pleacă din birou.

Acțiunea de divorț se află pe masa mea, gata să fie înregistrată. Voi trimite un curier cu citația la Cliff la serviciu, ca să fiu sigur că o primește. Trebuie să scriu și o clauză restrictivă, prin care să-i interzic să se mai apropie de ea.

49

Unul dintre marile avantaje atunci când ești începător, este că toată lumea te crede speriat și neliniștit. Juriul știe că nu sunt decât un țânc fără experiență. Așa că nu se așteaptă nimeni la prea mult din partea mea. Nu mi-am dezvoltat încă nici talentul și nici nu sunt obișnuit să țin mari pledoarii.

Ar fi o greșeală să încerc să par ceea ce nu sunt. Poate mai târziu, când îmi va mai albi părul și vocea îmi va deveni mai mieroasă; atunci când voi avea sute de procese la activ, voi fi și eu în stare să stau în fața unui juriu, să țin o pledoarie splendidă. Astăzi însă, nu. Astăzi nu sunt decât Rudy Baylor, un puști neliniștit care cere ajutor prietenilor lui din juriu.

Stau în fața lor crispat și înfricoșat, încercând să mă liniștesc. Știu ce am de spus, pentru că am exersat de o sută de ori. Dar e foarte important să nu pară că mi-am învățat pledoaria pe de rost. Încep prin a spune că aceasta este o zi foarte importantă pentru mine și pentru clienții mei, pentru că e singura lor șansă să li se facă dreptate în conflictul cu Marele Profit. Pentru ei, nu există mâine, nu există o altă șansă să mai apară la tribunal și nici alt juriu care să-i ajute. Îi rog să ia în considerație situația lui Dot și prin ce a trecut ea. Vorbesc puțin și despre Donny Ray, fără însă să devin patetic peste măsură. Le cer juraților să-și imagineze cum e să mori lent și în dureri, știind că ar trebui să ți se aplice un tratament la care ai dreptul. Rostesc cuvintele rar și măsurat, cu multă sinceritate. Tonul mi-e relaxat și mă uit direct la cei doisprezece oameni care îmi sorb cuvintele.

Prezint polița în linii generale, apoi le spun despre transplanturile de măduvă. Scot în evidență faptul că apărarea n-a adus dovezi care să contrazică cele mărturisite de doctorul Kord. Această procedură medicală nu este nicidecum experimentală și este foarte probabil că,

dacă i s-ar fi aplicat, Donny Ray ar fi avut mari șanse să fie salvat.

Vocea mi se mai înviorează, când ajung la partea mai hazlie. Trec repede peste documentele ascunse și peste minciunile celor de la Marele Profit. Ar fi o greșeală să insist acum asupra acestui aspect, când ceea ce s-a întâmplat în cele patru zile mai e încă proaspăt în mințile juraților. Mă folosesc de mărturia lui Jackie Lemanczyk și de datele statistice primite de la Marele Profit și scriu pe tablă niște cifre: numărul polițelor din 1991, numărul de solicitări și, ceea ce este cel mai important, numărul cererilor respinse. Fac totul repede și atât de clar, încât până și un copil de clasa a cincea ar putea reține ceea ce le prezint. Mesajul e concret și nu poate fi combătut. Forțele obscure care controlează activitatea de la Marele Profit au conceput o schemă prin care să respingă orice solicitare legitimă, timp de douăsprezece luni. Așa cum s-a exprimat Jackie, a fost un experiment, cu scopul de a vedea câți bani se strâng într-un an. A fost o decizie lipsită de inimă, la baza căreia a stat lăcomia. Nu s-a gândit nimeni niciun pic la oameni ca Donny Ray.

Vorbind despre bani, iau darea de seamă financiară și explic juriului că o citesc de patru luni și tot nu înțeleg nimic. Asigurările își au propria lor contabilitate, pe care o practică într-un mod ciudat. Dar folosindu-mă de cifrele oferite de companie, constat că e vorba de o mulțime de bani. Adun pe tablă sumele pe care mi le-au pus la dispoziție cu stocul și surplusurile nedistribuite și ajung la un total de patru sute șaptezeci și cinci de milioane de dolari. Valoarea netă recunoscută de ei este de patru sute cincizeci de milioane.

În cel fel ai putea să pedepsești o societate atât de bogata? Când pun această întrebare, ochii tuturor încep să strălucească. Abia așteaptă!

Mă folosesc de un exemplu arhicunoscut de ani de zile. Avocații fac apel la el adesea și-am citit nenumărate versiuni în acest sens. Tocmai pentru că e atât de simplu,

are un efect considerabil. Spun juriului că nu sunt decât un tânăr avocat care a intrat în luptă de pe băncile facultății, că mă chinui să-mi plătesc taxele ca orice începător. Ce se va întâmpla dacă muncesc din greu și nu mă întind prea mult cu cheltuielile, economisesc bani și reușesc să strâng în doi ani zece mii de dolari la bancă? Pentru că am trudit atât, voi dori să-mi pun banii la adăpost. Și dacă se întâmplă ceva, să zicem că-mi pierd cumpătul și pocnesc pe cineva, rupându-i nasul? Bineînțeles, va trebui să plătesc daunele solicitate de victimă, dar voi fi și pedepsit, ca să nu repet fapta aceasta abominabilă. Iar eu nu am decât zece mii de dolari. Cât îmi vor cere, ca să simt? Unu la sută ar însemna o sută de dolari. Asta nu prea m-ar afecta cine știe cât. Dar cinci la sută? Oare o amendă de cinci sute de dolari ar fi de ajuns pentru că am rupt nasul cuiva? Voi suferi destul atunci când completez cecul? Poate da, poate nu. Dar zece la sută? Pun pariu că dacă sunt obligat să plătesc o mie de dolari, se vor întâmpla două lucruri: unu, îmi va părea realmente rău; doi, îmi voi schimba comportamentul.

Cum îi veți pedepsi pe cei de la Marele Profit? La fel cum m-ați pedepsi pe mine sau pe oricare altul. Vă uitați la situația bancară, vedeți de cât dispun și stabiliți o amendă care să-i doară, dar să nu-i falimenteze. Atitudinea va fi aceeași și pentru o corporație bogată. La urma urmei, nici ei nu au alt statut decât noi, ceilalți.

Spun juriului că cel mai bun lucru este să decidă singur. Eu am cerut zece milioane, dar nu mă cramponez de această sumă. Jurații pot hotărî cât vor și nu sunt eu în măsura să sugerez mărimea amenzii.

Le mulțumesc cu un zâmbet că m-au ascultat, apoi le spun că dacă nu-i opresc pe cei de la Marele Profit, următoarea victimă ar putea fi unul dintre ei înșiși. Câțiva dau din cap, alții zâmbesc. Vreo doi studiază numerele de pe tablă.

Mă duc la masa mea. Deck rânjește cu gura până la urechi. Cooper Jackson îmi face un semn de încurajare din

ultimul rând. Mă așez lângă Dot și aștept cu nerăbdare să văd dacă marele Leo F. Drummond reușește să transforme înfrângerea într-o victorie.

Începe cu o scuză stupida în legătură cu ieșirea lui în ziua când a fost ales juriul. Zice că a pornit-o cu stângul și vrea acum să schimbe impresia și să fie crezut. Continuă să se scuze și când începe să vorbească despre clientul lui – una dintre cele mai vechi și mai serioase societăți de asigurări din America. Cu toate acestea, a făcut o greșală în acest caz. Și încă una foarte serioasă. Scrisorile acelea de refuz au fost îngrozitor de lipsite de sensibilitate, de-a dreptul abuzive. Clientul său e de neiertat. Dar societatea are peste șase mii de salariați și e greu să controlezi faptele tuturor acestor oameni și să verifici toata corespondența. Cu toate acestea, nu exista nicio justificare. S-au făcut greșeli.

Face variațiuni pe această temă vreo câteva minute și reușește să demonstreze că acțiunile clientului său au fost pur și simplu accidentale, nicidecum deliberate. Și mișmașurile de la compartimentul cereri, și manualele, și documentele ascunse, și minciunile. Faptele acestea sunt ca un câmp minat pentru Drummond și vrea să îndrepte discuția spre alte domenii.

Recunoaște sincer că solicitarea trebuia onorată, cu toți cei două sute de mii de dolari. E o treabă serioasă și jurații îi sorb cuvintele. Încearcă să-i mai îmblânzească și reușește. Acum, în ceea ce privește daunele, e uluit că eu cer ca Dot să fie despăgubită cu un procent din valoarea netă a Marelui Profit. E de-a dreptul șocant! La ce bun? Din moment ce greșeala a fost recunoscută. Cei care s-au făcut vinovați de aceasta nedreptate au fost dați afară. Marele Profit și-a răscumpărat greșeala.

Așa că la ce-ar duce un verdict de proporții? La nimic, la absolut nimic.

Drummond se lansează cu grijă într-o argumentație despre îmbogățirea nejustificată. Trebuie să se ferească s-o rănească pe Dot, pentru că, implicați va ofensa juriul.

Prezintă câteva fapte, în legătură cu familia Black: unde locuiesc, de când, zona în care stau etc., etc. Prin asta îi prezintă ca pe niște oameni de condiție medie, cu o viață simplă, dar fericită. E foarte generos! Nici Norman Rockwell n-ar picta un tablou mai bun! Parcă văd străzile umbroase și vânzătorii de ziare prietenoși. Cadrul pe care ni-l prezintă e perfect și jurații îl ascultă. Vorbește ba despre cum trăiesc, ba despre cum și-ar dori să trăiască.

De ce-ați vrea dumneavoastră, jurații, să luați bani de la Marele Profit, ca să-i dați familiei Black? Asta ar strica tabloul minunat zugrăvit de el. Le-ar da viețile peste cap. Ar crea o prăpastie între ei și vecinii lor. Într-un cuvânt, i-ar distruge. Și, oare, are cineva dreptul să pretindă suma de bani pe care eu, Rudy Baylor, am propus-o? Bineînțeles că nu! E nedrept și necinstit să iei bani de la o companie numai pentru că are de unde să-i dea.

Se duce și scrie pe tablă suma de 746 \$, spunând juriului că acesta este venitul lunar al familiei Black. Alături, pune suma de 200.000 \$ și socotește șase la sută din ei, adică 12.000 \$. Apoi le spune juraților ce vrea el de fapt, adică să dubleze venitul lunar al familiei Black. Oare nu ne-ar fi tuturor de-ajuns? E ușor. Îi recompensăm cu 200.000 \$ cât ar fi costat transplantul și dacă îi investesc în bonuri cu dobândă de șase la sută, vor primi 1.000 lunar, fără impozit. Marele Profit se angajează chiar să se ocupe de tot.

Ce târg!

A demonstrat destul, ca să meargă. Argumentația este foarte convingătoare și observ pe fețele juraților că se gândesc la ea. Toți studiază sumele scrise pe tablă. Pare un compromis frumos.

În acest moment, mă rog și sper din toata inima să-și amintească toată lumea despre dorința lui Dot de a lăsa totul Societății Americane de Luptă împotriva Leucemiei.

Drummond termină cu un apel la logică și rațiune. Glasul îi devine profund și rostește cuvintele rar. E tot numai sinceritate. Vă rog să luați o hotărâre dreaptă, le cere el,

apoi se așază.

O data ce sunt reclamantul, eu sunt cel care ia ultimul cuvântul. Mi-am păstrat zece minute din jumătatea de oră la care am dreptul, pentru replică, și, în timp ce pornesc spre juriu, surâd. Le spun că sper să fiu și eu în stare, într-o bună zi, să vorbesc așa cum a făcut-o domnul Drummond. Îl laud, subliniind că e un pledant talentat, unul dintre cei mai buni din țară. Ce băiat bun sunt eu!

Am însă de făcut vreo doua comentarii. Mai întâi, Marele Profit recunoaște acum că a greșit și oferă, în schimb, două sute de mii de dolari, ca să facă pace. De ce? Pentru că în momentul de față își rod unghiile, dorindu-și să scape doar cu atât. Apoi, a recunoscut oare domnul Drummond aceste greșeli și a oferit el acești bani, atunci când s-a adresat juriului, luni dimineața? Nu, n-a făcut-o. Și atunci știa tot ce știe acum. De ce n-a recunoscut atunci că a fost o greșală? De ce? Pentru că în momentul acela sperau că jurații nu vor afla adevărul. Și-acum, că s-a aflat totul, au devenit dintr-o data umili, închei, provocând juriul. Zic:

— Dacă tot ce puteți face este să stabiliți o amendă de două sute de mii de dolari, atunci, mai bine lipsă. N-avem nevoie de ei. E suma necesară unei operații care nu se va mai face niciodată. Dacă nu sunteți de părere că Marele Profit merită să fie pedepsită, atunci păstrați-vă cei două sute de mii de dolari și ne retragem cu toții.

Când trec pe lângă loja juraților, mă uit în ochii fiecăruia în parte. N-au să-mi înșele așteptările.

— Vă mulțumesc, rostesc eu și mă așez.

În timp ce judecătorul Kipler le dă ultimele instrucțiuni, sunt cuprins de un sentiment îmbătător de ușurare. Mă relaxez cum n-am făcut-o niciodată. Am scăpat de martori, de documente, moțiuni și expuneri, am scăpat de audieri, de termene și de grijile cu alegerea juriului. Inspir adânc și mă cufund în scaun. Mă simt în stare să dorm zile întregi.

Starea aceasta durează câteva minute, până când juriul se retrage pentru deliberări. E aproape zece și jumătate.

Începe așteptarea.

Urc împreună cu Deck la etajul doi al tribunalului și înregistrez divorțul lui Riker, apoi ne ducem drept în biroul lui Kipler. Judecătorul mă felicită pentru performanța reușită, iar eu îi mulțumesc pentru a suta oară. Eu însă am acum cu totul altceva în minte și îi arăt o copie a acțiunii de divorț. Îi povestesc repede despre Kelly, despre bătași și despre soțul ei nebun și îl rog să emită o hotărâre de urgență, prin care să i se interzică domnului Riker să se apropie de soția lui. Kipler nu poate suporta divorțurile, dar nu mă poate refuza. Această hotărâre este absolut obișnuită în cazurile de abuz în familie. Are încredere în mine și semnează. Nu se aude nimic din partea juriului. S-au retras de un sfert de oră.

Ne întâlnim pe hol cu Butch și îi dăm o copie a acțiunii de divorț și a hotărârii semnate de Kipler doar cu câteva clipe înainte. Acceptă să-i ducă citațiile lui Cliff Riker, la serviciu. Îi repet să facă în așa fel, încât să-l pună pe tip într-o situație jenantă.

Așteptăm o oră în sală. Drummond și banda lui șușotesc alături. Eu, Deck, Cooper Jackson, Hurley și Grunfeld, în cealaltă. Mă amuză când îi văd pe cei de la Marele Profit păstrând distanța între ei și avocații lor, sau viceversa. Underhall, Aldy și Lufkin stau în rândul din spate, cu chipurile mohorâte. Parcă așteaptă plutonul de execuție.

La amiază, li se trimite mâncare juraților și Kipler ne dă liber, până la unu și jumătate. N-aș putea mânca nicio îmbucătură, atât de tare mi s-a contractat stomacul. O sun pe Kelly de la telefonul din mașină, în timp ce mă îndrept spre apartamentul lui Robin. E singură. E îmbrăcată și încălțată din împrumuturi. Nu are nici haine, nici articole de toaletă cu ea. Face un efort să meargă mai repede. O ajut să intre în mașină. Strânge din dinți, dar nu se plânge. Vânățiile de pe față și de pe gât sunt acum mai închise la culoare, în lumina soarelui.

În timp ce ne depărtăm de bloc, ea se uită speriată în jur, ca și cum s-ar aștepta să-l vadă pe Cliff sărind din vreun

tufiș.

— Am înregistrat divorțul, îi spun eu, înmânându-i o copie a acțiunii.

O citește în vreme ce ne deplasăm pe străzile aglomerate.

— Și când o s-o primească? mă întreabă ea.

— Cred că acum.

— O să înnebunească.

— Oricum e nebun.

— Te va căuta.

— Sper. Dar nu cred, pentru că e un laș. Bărbații care își bat soțiile sunt cea mai josnică specie de lași. Nu-ți face griji. Am pistol.

Casa e veche, fără număr și nu se deosebește prin nimic de celelalte de pe strada aceasta. Pajiștea din față e mare și umbrită. Vecinii trebuie să facă un efort, ca să vadă ce se petrece acolo. Opresc la capătul aleii, în spatele a două automobile. O las pe Kelly în mașină și bat la o ușă laterală. O voce din interfon îmi cere să mă identific. Paza e esențială într-un loc ca acesta. Ferestrele sunt complet acoperite cu jaluzele. Curtea din spate e împrejmuțată cu un gard de cel puțin doi metri și jumătate.

Ușa se întredeschide și apare o femeie tânără și voinică. N-am niciun chef de discuții. După cinci zile încordate de proces, sunt foarte iritabil.

— O caut pe Betty Norvelle, zic eu.

— Eu sunt. Unde e Kelly?

Fac semn spre mașină.

— Ad-o înăuntru.

Nu mi-ar fi greu s-o iau în brațe, dar carnea o doare, așa că preferă să meargă. Ne târâm pe alee, apoi urcăm în pridvor. Am simțământul că escortez o bunicuță de nouăzeci de ani. Betty îi zâmbește și ne conduce într-o încăpere mică. E un fel de birou. Ne așezăm unul lângă altul la o masă, în fața lui Betty. Am stat de vorbă cu ea în dimineața aceasta și mi-a cerut o copie de pe acțiunea de

divorț. Se uită repede peste acte. Eu și Kelly ne ținem de mână.

— Așadar, dumneata ești avocatul ei, zice ea, observând intimitatea noastră.

— Da. Și prieten, totodată.

— Și când trebuie să mergi din nou la doctor?

— Peste o săptămână.

— Așadar, nu e nevoie de îngrijire medicală.

— Nu.

— Medicamente?

— Doar niște analgezice.

Actele par în regulă. Am scris un cec de două sute de dolari, plus taxa pentru prima zi.

— Nu suntem o instituție oficială, ne explică Betty. E vorba de un refugiu pentru femeile bătute, a căror viață se află în pericol. Patronul este o persoană particulară, ea însăși o femeie de care s-a abuzat și mai sunt câteva de felul acesta în zonă. Nimeni nu știe de existența noastră. Și-am dori nici să nu se afle. Sunteți amândoi de acord să păstrați secretul?

— Sigur că da.

Aprobam amândoi și Betty scoate un formular pe care îl completăm și semnăm.

— Nu e ceva ilegal, nu-i așa? întreabă Kelly.

E o întrebare legitimă, având în vedere zona dubioasă.

— Nu chiar. Singurul lucru pe care ni l-ar putea face e să ne închidă casa. În cazul acesta, ne-am muta în altă parte. Suntem aici de patru ani și n-a zis nimeni nimic. Știți că se poate sta numai șapte zile?

Îi spunem că da.

— Trebuie să vă gândiți la următorul adăpost.

Mi-ar plăcea s-o duc în apartamentul meu, dar n-am discutat încă despre asta.

— Câte femei sunt aici? întreb eu.

— Astăzi, sunt cinci. Kelly, vei avea propria ta cameră cu baie. Mâncarea e bună, se servește de trei ori pe zi. Poți mânca la tine sau împreună cu ceilalți. Nu asigurăm

Îngrijire medicală și nici sfaturi juridice. Nu ținem ședințe sau întruniri. Tot ce-ți putem oferi este dragoste și protecție. Vei fi în siguranța aici. N-o să te găsească nimeni. Și casa e păzită de un gardian înarmat.

— El poate să vină în vizita? Întrebă Kelly, făcând un semn spre mine.

— Nu poți fi vizitată de mai mult de o persoană o dată. Și asta, cu aprobare. Sună înainte și asigură-te că nu ești urmărit. Îmi pare rău, dar nu poți să stai pe timpul nopții.

— E foarte bine, spun eu.

— Mai aveți vreo întrebare? Dacă nu, o voi conduce pe Kelly să vadă casa. Te așteptăm diseară.

Am înțeles aluzia. Îmi iau rămas-bun de la Kelly și îi promit că voi veni diseară, târziu. Îmi spune să-i aduc o pizza. La urma urmei, e vineri seara.

Când mă depărtez, am sentimentul că am ascuns-o sub pământ.

Sunt acostat pe holul tribunalului de un reporter din Cleveland care vrea să stăm de vorbă despre Marele Profit. Mă întrebă dacă știam că Procuratura Generală din Ohio investighează compania. Nu-i spun nimic. Mă urmează în sală. Nici urmă de Kipler. Toată lumea așteaptă.

Când s-a dus la masă, Butch a trecut și pe la Cliff să-i dea citațiile. Riker l-a înjurat. Butch a protestat, dar i-a propus să se ia la bătaie cu el. Cliff a plecat în grabă. Numele meu e scris pe citații, așa că trebuie să mă feresc.

Mai intră câteva persoane. Se apropie de ora două. Apare și Booker și se așază lângă noi. După o masă copioasă, se întorc și Cooper Jackson cu Hurley și Grunfeld. Au cam tras la măsea. Reporterul s-a așezat în rândul din spate. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu el.

Există multe teorii în legătură cu deliberările juriului. Un verdict rapid se spune că înseamnă favorizarea reclamantului. Când trece prea mult timp, înseamnă că jurații sunt în impas. Ascult toate speculațiile acestea și mă frământ. Ies să beau puțină apă, mă duc la toaletă, apoi la

bufet. Mai bine să mă mișc puțin, decât să stau și să aștept în sală. Stomacul îmi fierbe sălbatic și inima a luat-o razna.

Booker mă cunoaște mai bine ca oricine și mă însoțește. Și el e neliniștit. Ne plimbăm de colo-colo pe hol, omorâm timpul. Și așteptăm. La greu, e bine să fii alături de prieteni. Îi mulțumesc că a venit. Zice că n-ar fi pierdut un astfel de proces pentru nimic în lume.

Pe la trei și jumătate, sunt convins că am pierdut. Trebuia să se ia o decizie rapidă, să nu dureze decât până calculau procentajul respectiv. Poate am fost prea încrezător. Îmi vin în minte poveștile despre verdictele modeste care s-au dat în zona noastră. Sunt pe cale să intru în statistici, să fiu un bun exemplu pentru avocați că la noi e mai bine să accepți înțelegerea cu partea adversă. Timpul trece îngrozitor de încet.

Îmi aud numele strigat de departe. E Deck care îmi face semne disperate din ușa sălii.

— Doamne! zic eu.

— Liniștește-te, spune Booker.

Amândoi o luăm la fugă spre sala de judecată. Inspir adânc, spun repede o rugăciune și intru. Drummond și ceilalți patru sunt la locurile lor. Dot stă singură la masă. Juriul pătrunde în loja lui. Eu mă așez lângă clienta mea. Fețele juraților nu exprimă nimic. După ce se așază toată lumea, judecătorul întreabă:

— A ajuns juriul la un verdict?

Ben Charnes, tânărul negru licențiat care este și conducătorul lor zice:

— Da, onorată instanță.

— L-ați scris pe hârtie, așa cum v-am instruit?

— Da, domnule.

— Vă rog să vă ridicați și să îl citiți.

Charnes se ridică încet. Ține o foaie de hârtie în mâna care îi tremură vizibil. Dar, oricum, nu atât de tare ca mâinile mele. Abia mai respir. Sunt atât de amețit, încât mi-e teamă că leșin. Dot însă e foarte calmă. Ea și-a câștigat bătălia cu Marele Profit. Au recunoscut în fața curții că au

greșit. Nimic nu mai contează pentru ea.

Indiferent care ar fi verdictul, sunt hotărât să nu mă manifest. Așa am fost sfătuit. Mâzgălesc ceva în agendă. Arunc o privire spre stânga și observ că avocații apărării au adoptat aceeași atitudine.

Charnes își drege glasul și citește:

— Noi, juriul, am hotărât despăgubirea reclamantului cu suma de două sute de mii de dolari, pentru daunele suferite.

Face o pauză. Toate privirile sunt ațintite asupra foii de hârtie. Până aici, nicio surpriză. Își drege glasul din nou și continua:

— Și tot noi, juriul, am hotărât ca reclamantul să primească o sumă de cincizeci de milioane de dolari daune morale.

În spatele meu se aude un geamăt și toți cei de la masa apărării înțepenesc. Câteva secunde, nu mișcă nimeni. Bomba a căzut, a explodat, și-acum toată lumea se caută să vadă dacă are vreo rană mortală. Dacă nu, e bine!

Scriu pur și simplu aceste sume la mine în agendă, dar nu se înțelege nimic. Mă încăpățânez să nu zâmbesc, deși pentru asta trebuie să-mi mușc zdravăn buza de jos. Îmi vine să fac o mie de lucruri deodată. Mi-ar plăcea să sar pe masă și să urlu ca un microbist nebun pe stadion. Aș vrea să dau buzna în loja juriului, să le pup picioarele. Îmi vine să țopăi în jurul mesei apărării și să le fac sâc, să sar peste bară și să-l îmbrățișez pe Tyrone Kipler.

Dar îmi păstrez cumpătul și o felicit în șoaptă pe clienta mea. Ea nu zice nimic. Mă uit spre bară și îl văd pe judecător cum citește verdictul scris pe care i l-a înmânat grefiera. Apoi întorc privirile spre juriu. Majoritatea se uită la mine. Mi-e imposibil acum să nu zâmbesc. Dau din cap și le mulțumesc fără cuvinte.

Desenez o cruce pe agenda mea juridică și dedesubt scriu Donny Ray Black. Închid ochii și-mi readuc în minte imaginile mele preferate cu el; îl văd stând pe scaunul pliant în timpul jocului de softball și mâncând floricele de

porumb. E fericit numai pentru că se află acolo. Mi se pune un nod în gât și ochii mi se umplu de lacrimi. Nu trebuia să moară.

— Verdictul pare în ordine, zice Kipler.

Chiar foarte, așa zice eu. Acum, se adresează juriului, le mulțumește pentru serviciul civic pe care și l-au îndeplinit, le spune că-și vor primi cecurile săptămâna viitoare, le cere să nu vorbească cu nimeni despre cazul acesta, apoi le dă drumul. Pornesc spre ușă. Ies din această sală pentru ultima oară. Nu-i voi mai vedea niciodată. În clipa aceasta, i-aș da fiecăruia câte un milion.

Kipler se străduiește să fie serios.

— Vom discuta moțiunile de după proces peste vreo săptămână. Veți fi anunțați în scris de secretara mea. Mai sunt probleme?

Dau doar din cap. Ce-aș mai putea cere? Fără să se ridice în picioare, Leo zice încet:

— Nimic, domnule judecător.

Echipa lui se pune repede pe strâns hârtiile de pe masă, le înghesuie prin serviete și cutii. Abia așteaptă să iasă de aici. E de departe cel mai mare verdict dat vreodată în Tennessee și vor rămâne pentru totdeauna avocații care au luat leapșa. Dacă n-aș fi atât de obosit și de uluit, m-aș duce să dau mâna cu ei. Așa ar fi civilizată din partea mea, dar pur și simplu nu sunt în stare s-o fac. Mi-e mult mai ușor să stau aici, lângă Dot și să mă uit la numele lui Donny Ray scris pe agendă.

Nu sunt încă bogat. Apelul va mai dura un an-doi. Iar verdictul e atât de mare, încât va fi atacat cu vehemență. Așa că mai e de lucru.

În momentul acesta însă, m-am săturat de muncă. Vreau să urc într-un avion și să aterizez pe o plajă.

Kipler lovește cu ciocănelul în masă și astfel procesul ia sfârșit în mod oficial. Mă uit la Dot și îi văd lacrimile pe obraji. O întreb cum se simte. Deck se repede la noi să ne felicite. E palid, dar surâde, arătându-și cei patru dinți strălucitori. Dar toată atenția mea se concentrează asupra

lui Dot. E o femeie dură, care plânge greu, dar acum nu se mai poate abține. O bat ușor pe braț și îi dau un șervețel.

Booker mă strânge de ceafă și-mi spune că mă va căuta săptămâna viitoare. Cooper Jackson, Hurley și Grunfeld se opresc lângă masa mea radiind și nu mai conținesc cu laudele. Trebuie să prindă avionul. Vom sta luni de vorbă. Se apropie și reporterul, dar îi fac semn să se depărteze. Nu-i bag în seamă pe oamenii aceștia, pentru că sunt îngrijorat din pricina clienței mele. I-au cedat nervii și suspină din ce în ce mai tare.

Îi ignor și pe Drummond și pe băieții lui. Se grupează ca oile, și ies repede din sală. Nu ne adresăm niciun cuvânt. Aș vrea să mă fac o muscă, și să aud ce se discută în clipa aceasta între pereții de la Trent & Brent.

Grefiera, funcționarul și aprodul își strâng lucrurile și pleacă. N-a mai rămas nimeni în sală, afară de mine, de Dot și de Deck. Simt nevoia să mă duc la Kipler să-i mulțumesc pentru că mi-a întins o mână și mi-a ușurat munca. O voi face mai târziu. Acum o țin pe Dot de mână, în timp ce ea își varsă tot focul. Deck stă lângă noi și nu zice nimic. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și mă doare inima. Ei nici nu-i pasă de bani. Nu-și vrea decât băiatul înapoi.

Cineva, probabil aprodul, stinge lumina și sala rămâne în semiîntuneric. Nu mișcă niciunul dintre noi. Dot se mai liniștește, își șterge obrazii cu șervețelul și cu degetele.

— Iartă-mă, zice ea răgușit.

Vrea să plece acum, așa că ne ridicăm.

O mângâi ușor pe braț și Deck înghesuie toate materialele noastre în trei serviete.

Părăsim sala întunecată și pășim pe holul de marmură. E vineri după-amiaza, aproape ora cinci, așa că nu e prea mare activitate pe-aici. Niciun aparat de filmat, niciun reporter și nici mulțimi care așteaptă un cuvânt de la avocatul momentului.

De fapt, nu ne bagă nimeni în seamă.

50

În niciun caz, n-am chef să mă duc la birou. Sunt prea obosit și prea amorțit, ca să-mi sărbătoresc victoria în vreun bar oarecare; în plus, singurul meu companion pentru moment e Deck, care nu bea. Oricum, după două pahărele așa intra sigur în comă, așa că mă abțin. Cred că ar fi trebuit să aranjez o petrecere pe cinste, dar când ai de-a face cu un juriu, e greu să-ți mai planifici ceva. Poate mâine. Sunt sigur că până mâine îmi trece șocul și voi fi capabil de o reacție întârziată la acest verdict. Până atunci, am să cobor cu picioarele pe pământ. Mâine vom sărbători.

Îmi iau rămas-bun de la Deck în fața tribunalului, îi spun că sunt mort și îi promit să ne întâlnim mai târziu. Suntem amândoi încă sub influența șocului și-avem nevoie de timp de gândire, în singurătate. Pornesc spre casa doamnei Birdie și mă apuc să controlez fiecare încăpere, ca în fiecare zi. Ce mare lucru s-a întâmplat? O zi ca oricare alta. Stau pe terasă, mă uit spre apartamentul meu și pentru prima oară încep să mă gândesc la bani. Cât va mai trece până când îmi voi cumpăra sau îmi voi construi prima casă frumoasă? Ce automobil nou îmi voi alege? Încerc să alung asemenea gânduri, dar mi-e imposibil. Ce poți face cu șaisprezece milioane și jumătate? Încă nu înțeleg semnificația sumei. Știu că se pot întâmpla o mulțime de lucruri: cazul poate fi rejudecat, verdictul poate fi schimbat și să rămân cu nimic; amenda poate fi redusă drastic de o curte de apel sau anulată cu totul. Știu că toate aceste lucruri îngrozitoare se pot întâmpla, dar pentru moment, banii sunt ai mei.

Visez, în timp ce apune soarele. Aerul e curat, dar foarte răcoros. Poate mâine voi înțelege lucrul colosal pe care l-am făcut. Pentru moment mă încălzește gândul că mi-am vărsat veninul din suflet. Aproape un an de zile, am trăit cu o ură arzătoare împotriva misterioasei entități care este Marele Profit. Am ținut în mine otrava amară împotriva unor

oameni care au pus în mișcare un șir de evenimente ce-au dus până la urma la moartea unui nevinovat. Sper ca Donny Ray să se odihnească în pace. Cu siguranță un înger îi va spune ce s-a întâmplat astăzi.

Cei de Marele Profit au fost demascați și li s-a dovedit vinovăția. Acum nu-i mai urăsc.

Kelly își taie pizza cu o furculiță și mănâncă bucățele mici din ea. Buzele îi sunt încă umflate și-o dor maxilarele și obrazii. Stăm pe patul ei îngust, sprijiniți de perete, cu picioarele întinse și cu cutia de pizza între noi. Ne uităm la un western cu John Wayne, la un televizor Sony așezat pe o comodă din partea cealaltă a camerei.

Are aceiași pantaloni gri cu care era îmbrăcată când am adus-o aici, dar nu e încălțată. I se vede cicatricea de la gleznă, acolo unde i-a rupt-o vara trecută. S-a spălat pe cap și și-a strâns părul într-o coadă de cal. Și-a făcut unghiile cu roșu închis. Încearcă să fie veselă, dar e apăsată de durere și îi e greu să se prefacă. Nu prea vorbim. N-am fost niciodată bătut măr, așa că mi-e greu să-mi închipui cum e după așa ceva. Durerile fizice îmi imaginez cum sunt, dar oroarea mentală, nu. Mă întreb în ce moment s-a hotărât s-o lase în pace și să-și admire opera.

Mai bine să nu mă gândesc la asta. N-am discutat cu ea despre acest subiect și nici nu vreau să-l aduc în discuție. Nicio veste de la Cliff, de când i s-au înmânat citațiile.

A întâlnit aici o doamnă între două vârste cu trei copii, care e atât de traumatizată, încât nu e în stare să termine o frază. Stă în camera de alături. În clădire domnește o liniște mormântală. Kelly nu și-a părăsit încăperea decât o singură dată, ca să stea pe terasa din spate și să respire puțin aer curat. A încercat să citească, dar e greu. Încă nu-și poate deschide ochiul stâng, iar dreptul i se mai tulbură din când în când. Doctorul a zis că nu e nimic grav.

A început de câteva ori să plângă, dar îi promit întruna că e ultima oară când i se mai poate întâmpla așa ceva. Chiar de-ar fi să-l omor pe ticălosul ăla cu mâna mea. Și nu

glumesc deloc. Dacă se mai apropie de ea, mă simt în stare să-i zbor creierii.

Să mă aresteze. Să mă acuze. Să mă dea în judecată. Și să mă aducă în fața unui juriu. Știu eu ce să fac.

Nu-i povestesc de verdictul de astăzi. Mi se pare că sunt la depărtare de zile întregi de tribunalul lui Kipler, aici, lângă ea, uitându-mă la westernul acesta cu John Wayne. Și nici nu-mi doresc să fiu în altă parte.

Ne terminăm pizza și ne strângem mai aproape. Ne ținem de mână ca doi adolescenți. Totuși, trebuie să fiu atent, pentru că e bătută din cap până-n picioare.

Se termină filmul și urmează știrile de la ora zece. Dintr-o dată, devin curios să văd dacă vor da ceva despre cazul Black. După obișnuitele omoruri, violuri și reclame, comentatorul anunță cu gravitate: „Astăzi a avut loc un eveniment istoric într-un tribunal din Memphis. Un juriu a cerut despăgubiri punitive de cincizeci de milioane de dolari, într-un proces civil, intentat societății de asigurări pe viață Marele Profit, din Cleveland, Ohio. Dăm legătura lui Rodney Frate”.

Nu mă pot abține și zâmbesc. Îndată apare Rodney Frate în picioare în fața tribunalului districtual care, bineînțeles, e pustiu de câteva ore. „Arnie, am stat de vorbă cu Pauline MacGregor, funcționarul principal, cam cu o oră în urmă și ea mi-a confirmat că, în după-amiaza aceasta, pe la patru, un juriu din Secțiunea a opta, a judecătorului Tyrone Kipler, a dat un verdict de două sute de mii de dolari daune și cincizeci de milioane amendă. Am stat de vorbă și cu judecătorul Kipler care a refuzat să dea un interviu în fața camerelor de luat vederi, declarând doar că a fost vorba de un proces de rea-credință intentat Marelui Profit. Cam atât a consimțit să declare. A adăugat că e de departe cel mai mare verdict dat vreodată în Tennessee. Am vorbit cu mai mulți avocați din oraș și mi-au declarat cu toții că n-au mai avut așa ceva până acum. Leo F. Drummond, avocatul apărării, a refuzat să comenteze. Pe Rudy Baylor, reprezentantul reclamantului, nu l-am putut contacta.

Arnie, poți să preiei.”

Arnie trece repede la un accident de camion de pe autostrada 55.

— Ai câștigat? mă întreabă ea.

Nu e uimită, dar nu-i vine să creadă.

— Am câștigat.

— Cincizeci de milioane de dolari?

— Da. Dar banii nu sunt încă la bancă.

— Rudy!

Ridic din umeri, ca și cum ar fi fost o zi normală de lucru.

— Am avut noroc, zic.

— Dar abia ai terminat facultatea.

Ce pot să-i spun?

— N-a fost chiar așa greu. Am avut un juriu nemaipomenit și lucrurile au mers ca pe roate.

— Da, vorbești de parcă asta s-ar întâmpla în fiecare zi.

— Aș vrea eu.

la telecomanda și întrerupe sonorul. Vrea să discutăm.

— Modestia asta a ta e prefăcută.

— Ai dreptate. La ora actuală, sunt cel mai mare avocat din lume.

— Așa parcă mai merge, zice ea, încercând să zâmbească.

Aproape că m-am obișnuit cu chipul ei învinețit. Nu mă mai uit lung la rănille ei ca în după-amiaza de azi. Aștept o săptămână și-o să fie iar superbă.

Jur că sunt în stare să-l omor.

— Și cât primești tu din toți banii ăștia? mă întreabă ea.

— Ca să nu mai ocolim subiectul, nu-i așa?

— Sunt curioasă, zice ea cu o voce aproape copilăroasă, ca și cum între doi iubii merge să ne răsfățăm și să chicotim.

— O treime, dar mai e de așteptat.

Se răsuțește spre mine, dar e sfâșiată de durere și geme. O ajut să se așeze pe burtă. Se chinuie să nu plângă și trupul i se crispează. Nu poate dormi pe spate din cauza contuziilor.

O mângâi pe păr și îi șoptesc la ureche, până când mă întrerupe interfonul. Mă cheamă Betty Norvelle, de jos. Timpul meu a expirat.

Kelly mă strânge de mână în timp ce-i sărut obrazul umflat și îi promit că voi reveni mâine. Mă imploră să nu plec.

Avantajele pe care le voi avea din câștigarea unui astfel de verdict la primul meu proces sunt evidente. Singurul inconvenient ar fi că drumul meu nu mai poate fi decât în jos. Orice client va aștepta de-acum înainte de la mine aceeași minune. Dar mă voi gândi la asta mai târziu.

Stau singur la birou, sâmbătă dimineață, așteptând un reporter și pe fotograful lui, când sună telefonul.

— Sunt Cliff Riker, se aude o voce tăioasă, iar eu apăs imediat pe înregistrare.

— Ce dorești?

— Unde e soția mea?

— Ai noroc că nu e la morgă.

— Am să te bușesc bine, bă, Mare Sculă!

— Zi-i mai departe, bătrâne. Înregistrez tot ce spui.

Îmi închide repede, iar eu rămân cu ochii la telefon. E unul nou, ieftin, pe care l-am cumpărat, ca să putem vorbi, din când în când, în timpul procesului, fără să fim ascultați de Drummond.

Îl sun pe Butch acasă și-i spun despre scurta mea convorbire cu domnul Riker. Butch vrea să-și ia revanșa de la puștiul ăsta în urma confruntării pe care a avut-o ieri, când i-a dus citațiile. Cliff l-a făcut în toate felurile, s-a legat până și de mama sa. Faptul că prin apropiere erau doi colegi de muncă de-ai tânărului l-a împiedicat pe Butch să-l umple de sânge. Așa că mi-a spus aseară să-l anunț dacă mă amenință, pentru că vrea să se implice și el. Mi-a mai povestit de un prieten de-al lui, pe nume Rocky, care face pe gorila cu jumătate de normă. Împreună sunt o forță. Îl pun să-mi promită că nu-l va lovi prea rău, ci doar să-l sperie. Butch îmi spune că vrea să-l găsească undeva

singur pe Cliff, să-i zică de telefon și să-l anunțe că ei doi sunt gărzile mele de corp. Dacă mai îndrăznește să mă amenințe o dată, se lasă cu necazuri. Abia aștept. Nu vreau să trăiesc în spaimă.

Asta numește Butch distracție.

Reporterul de la *Memphis Press* sosește la unsprezece. Stăm de vorbă, în timp ce fotograficul consumă un film întreg. Vrea să știe tot despre proces, iar eu îi împuiez capul. Acum o să știe toată lumea. Spun lucruri frumoase despre Drummond, minunate despre Kipler și extraordinare despre juriu.

Îmi promite că va apărea o poveste mare în ziarul de duminică.

Mă foiesc prin birou, citind corespondența și uitându-mă la câteva mesaje care mi-au fost transmise prin telefon săptămâna aceasta. Mi-e imposibil să lucrez și mă tot gândesc la cât de puțini clienți am în momentul de față. Îmi petrec jumătate din timp rememorând procesul și cealaltă jumătate gândindu-mă la viitorul meu alături de Kelly. Ce noroc mai mare să-mi doresc?

Îl sun pe Max Leuberg și îi dau amănunte. Aeroportul O'Hare a fost închis din cauza ceții, așa că n-a putut ajunge la timp în Memphis, ca să asiste la proces. Stăm de vorbă vreo oră.

Întâlnirea noastră de sâmbătă e foarte asemănătoare cu cea de vineri. Doar mâncarea și filmul sunt diferite. Ei îi place mâncarea chinezească, așa că i-am adus o pungă întreagă. Ne uităm la o comedie, stând în aceeași poziție ca aseară și râdem din când în când.

Cu toate acestea, nu ne plictisim deloc. Încet-încet iese din coșmarul ei. Rănile fizice încep să se vindece. Râde ceva mai ușor și mișcărilor îi sunt mai iuți. Ne atingem, fără să exagerăm însă. Din păcate.

Nu mai suportă să stea îmbrăcată în salopeta asta. I-au spălat-o în fiecare zi, dar s-a săturat de ea. Tânjește să fie

- OMUL CARE ADUCE PLOAIA -

iar frumoasă și își vrea hainele. Aranjăm să ne strecurăm la ea acasă și să luăm lucrurile care îi aparțin.

Despre viitor însă, nu spunem nimic.

51

Luni dimineața. Acum, că sunt un om bogat și tihnit, dorm până la nouă, mă îmbrac lejer în pantaloni kaki, cu pantofi sport, fără cravată, și ajung pe la zece la birou. Partenerul meu se ocupă de finalizarea cazului Black și de scoaterea meselor pliante care ne blochează de câteva luni biroul din față. Amândoi rânjim cu gura până la urechi de orice. Nu mai suntem tensionați. Ne-am odihnit și acum nu mai putem de bucurie. Fuge după cafea, apoi ne așezăm amândoi la biroul meu și ne savurăm cea mai frumoasă oră împreună.

Deck mi-a decupat povestea care a apărut ieri în *Memphis Press*, în cazul că am nevoie de încă un exemplar. Îi mulțumesc și îi spun că s-ar putea să am nevoie de el, deși mai am vreo zece acasă. Am ocupat pagina întâi de la secțiunea juridică cu un articol lung, bine scris, despre triumful meu, însoțit de o fotografie mare cu mine, stând la birou. Nu mi-am putut dezlipi ochii de la ea ieri toată ziua. Ziarul acesta a intrat în trei sute de mii de case. O asemenea publicitate nu poate fi plătită în bani.

Primesc și niște faxuri. Vreo doi foști colegi mă felicită și îmi cer, în glumă, bani cu împrumut. Madeline Skinner îmi transmite un mesaj cald, de la facultatea de drept. Și Max Leuberg îmi trimite un articol scurt apărut la Chicago despre verdictul pe care l-am obținut, și altul mai lung, dintr-un ziar din Cleveland. Aici e prezentat cazul Black pe larg, apoi se vorbește despre necazurile tot mai mari ale Marelui Profit. Cel puțin șapte state investighează acum compania și se așteaptă chiar mai mult. Verdictul acesta din Memphis va atrage după sine o mulțime de litigii.

Ha, ha, ha! Ne bucurăm de mizeria pe care am stârnit-o. Râdem când ni-l imaginăm pe M. Wilfred Keeley uitându-se la situațiile financiare și încercând să găsească mai mulți bani. Trebuie să fie ascunși pe undeva, pe-acolo!

Sosește un băiat de la florărie cu un aranjament floral

superb, un dar de felicitare din partea lui Booker și a băieților de la firma lui Marvin Shankle. Mă așteptasem ca telefonul să sune nebunește, să fiu căutat de clienți dornici de o reprezentare legală solidă. Dar încă nu se întâmpla una ca asta. Deck zice că telefonul a sunat de două ori, o dată a fost greșeală. Nu-mi fac însă nicio grijă.

Kipler sună la unsprezece și trec pe telefonul cel nou, ca nu cumva Drummond să ne asculte în continuare. Îmi spune o poveste interesantă, în care aș putea fi implicat și eu. Luni, înainte de începerea procesului, când ne-am adunat cu toții în biroul lui, i-am propus lui Drummond să ne înțelegem pentru un milion două sute de mii. El însă m-a respins cu înfumurare, așa că ne-am prezentat la proces. Evident, Drummond a omis să-i spună clientului despre această întâmplare, iar acum, acesta din urmă pretinde că mi-ar fi luat în serios propunerea și-ar fi plătit. Nu se știe dacă, în acel moment, compania ar fi acceptat cu adevărat, dar în clipa de față un milion două sute de mii pare un fleac față de cincizeci. În orice caz, Marele Profit pretinde că ar fi fost de acord și îl acuză pe avocatul lor, adică pe marele Leo F. Drummond, că a comis o eroare gravă, neanunțându-le oferta mea.

Underhall, juristul companiei, a vorbit toată dimineața la telefon cu Drummond și cu Kipler. Cei de la Marele Profit sunt furioși, se simt umiliți și jigniți și e clar că acum caută un țap ispășitor. La început, Drummond a negat respectiva întâmplare, dar Kipler i-a retezat-o fără drept de apel. În acest punct, începe să fie vorba și despre mine. S-ar putea să aibă nevoie de o declarație din partea mea, în care să relatez faptele așa cum mi le amintesc. Cu plăcere, zic. Scriu chiar acum.

Marele Profit i-a concediat deja pe cei de la Trent & Brent și lucrurile ar putea să meargă și mai rău. Underhall a declarat chiar că se gândesc să acuze firma de lipsă de profesionalism. Implicațiile sunt enorme. Ca toate firmele de avocatură, Trent & Brent are asigurare și pentru asemenea situații, dar are și asta o limită. N-a mai auzit

nimeni de vreo poliță de cincizeci de milioane de dolari. O greșeală atât de mare din partea lui Drummond ar afecta sever finanțele firmei.

La o asemenea veste, nu pot decât să zâmbesc. După ce pun receptorul jos, îi povestesc și lui Deck. Ideea că Trent & Brent e dată în judecată de o societate de asigurări e hilară.

Următorul telefon e de la Jackson Cooper care îmi spune că el și amicii lui au înregistrat procesul la Curtea Federală din Charlotte. Reprezintă peste douăzeci de asigurați păcăliți de Marele Profit în 1991, anul cu schema respectivă. Îmi spune că vrea să vină la mine, la birou, să consulte dosarul, când îmi convine mie. Oricând, zic eu, oricând.

Mănânc de prânz împreună cu Deck, la Moe, un vechi restaurant din centrul orașului, aproape de tribunal, unde se strâng avocații și judecătorii. Surprinz câteva priviri, unii îmi strâng mâna, iar un fost coleg de grupă mă bate prietenește pe spate. Ar fi cazul să mănânc mai des aici.

E luni și ne-am hotărât să pornim la acțiune în seara aceasta, pentru că solul e uscat și temperatura e de vreo cinci grade. Ultimele trei jocuri au fost anulate, din cauza vremii. Ce țicniți mai joacă softball în timpul iernii? Kelly nu mi răspunde. E foarte clar cu ce țicnit avem de-a face. E sigură că vor juca în seara aceasta, pentru că e foarte important pentru ei. Au suferit doua săptămâni fără să joace, fără să facă chefuri cu bere după aceea și fără să se mai poată împăuna cu succesele lor. Cliff n-o să îndrăznească să piardă meciul.

Începe la șapte și, ca să fim siguri, trecem pe la stadion. Într-adevăr, îi vedem pe teren pe jucătorii de la PFX Freight. Pornesc în goană. N-am mai făcut ceva asemănător până acum și sunt destul de agitat. Nu prea vorbim. Suntem amândoi cam speriați. Cu cât ne apropiem mai mult de apartament, cu atât conduc mai repede. Am un pistol calibrul 38 sub scaun și îmi propun să nu mă despart de el.

Dacă n-a schimbat broasca, putem termina treaba în zece minute, zice Kelly. Vrea să-și ia hainele și încă vreo două mărunțișuri. Vom sta maximum zece minute, pentru că s-ar putea să ne vadă vecinii. Cine știe dacă nu-l anunța pe Cliff?

Au trecut cinci zile de când a bătut-o și n-o mai doare chiar așa rău. Poate să meargă fără să mai sufere. Zice că e în stare să-și împacheteze câteva lucruri și să se miște repede. De fapt, am s-o ajut și eu.

Complexul se află cam la un sfert de oră de stadion. Sunt vreo șase blocuri pe trei niveluri, în jurul unui lac artificial și a două terenuri de tenis. După cum scrie pe indicator, sunt patruzeci și opt de apartamente. Din fericire, al ei se află la parter. Nu pot parca lângă ușă, așa că hotărâm să intrăm mai întâi în apartament, strângem lucrurile în liniște, apoi trag mașina în iarbă, le punem în portbagaj și pe-aci ți-e drumul!

Parchez și inspir adânc.

— Ți-e teamă? mă întrebă ea.

— Da.

Bag mâna sub scaun și iau pistolul.

— Liniștește-te. E pe teren. N-ar lipsi pentru nimic în lume.

— Dacă zici tu... Hai!

Ne strecurăm în întuneric, fără să ne întâlnim cu nimeni. Cheia ei se potrivește, deschidem și intrăm. Luminile de pe hol și din bucătărie sunt aprinse, așa că e suficient. Aruncăm hainele pe două scaune din salon. Mesele sunt pline de pungi goale de fulgi de porumb și de cutii de bere. Unele sunt aruncate pe jos. Burlacul Cliff e cam îngălat. Kelly se oprește o clipă, se uită în jur și zice:

— Îmi pare rău.

— Grăbește-te, Kelly! o zoresc eu.

Îmi pun pistolul pe un băruleț îngust care desparte bucătăria de salon. Intrăm în dormitor, unde aprind o veioză. Patul n-a mai fost făcut de zile-ntregi. Alte cutii de bere și un ambalaj de pizza. O revistă *Playboy*. Îmi arată un

sertar de la un scrin de proastă calitate.

— Acolo sunt lucrurile mele, îmi spune.

Vorbim în șoaptă.

Scot fețele de pernă și încep să le umplu cu lenjerie, cu șosete și pijamale. Kelly își scoate hainele din debara. Iau un braț de rochii și de bluze și le arunc pe un scaun din salon. Apoi, mă întorc în dormitor.

— Nu poți să iei chiar totul, zic eu, uitându-mă la debaraua înțesată.

Ea nu spune nimic. Îmi mai pune în brațe niște haine, iar eu le duc în salon. Lucrăm repede, pe tăcute.

Mă simt ca un hoț. Parcă fiecare mișcare face zgomot. Inima îmi sparge pieptul, alergând de colo-colo, din dormitor în salon și invers.

— Ajunge, zic eu până la urmă.

Ea cară o față de pernă plină, iar eu câteva umerase cu rochii. Leșim în salon.

— Hai să ieșim de-aici, spun eu neliniștit.

Se aude un zgomot ușor la ușă. Cineva încearcă să intre. Încremenim și ne uităm unul la altul. Ea face un pas spre ușă, când aceasta se deschide brusc, izbindu-se de perete. În încăperea, dă buzna Cliff Riker.

— Kelly! Am venit, urlă el, văzând-o cum se prăbușește pe un scaun.

Stau chiar în fața lui, la nici trei metri, iar el se mișcă rapid, ca un vârtej, tot ce mai văd e tricoul galben al echipei, ochii roșii și arma lui preferată. De spaimă încremenesc, în vreme ce el își ridică crosa de aluminiu spre capul meu.

— Pui de cățea! răcnește el, rotindu-și crosa spre mine.

Așa încremenit cum sunt, țâșnesc în lături într-o miime de secundă. Aud șuierul crossei prin aer. Îi simt forța. Face țândări un stâlp amărât de lemn de la marginea barului care cade peste niște vase nespălate. Kelly începe să țipe. A vrut să-mi crape țeasta cu crosa și acum trupul lui se învârte, continuând mișcarea de rotație, astfel încât în momentul acesta e cu spatele la mine. Mă arunc ca un

nebun și împing scaunul plin de rochii. Kelly țipă iar undeva, în spatele nostru.

— la pistolul! urlu eu.

Cliff e iute și puternic și reușește să se pună pe picioare, înainte ca eu să mă echilibrez.

— Am să te omor! răcnește el, răsucindu-se și lovind din nou.

Nu nimereste nici de data aceasta. Abia reușesc însă să mă feresc. Lovitura șuieră prin aer, fără să mai distrugă ceva.

— Pui de cătea! grohăie el, rotindu-și crosa în aer.

N-am să-i mai ofer și-a treia șansă, mă hotărâsc eu repede. Înainte să-și ridice crosa, îi aplic un croșeu de dreapta în maxilar. Până să se dezmeticească, îl lovesc sub plex cu piciorul. Aud pocnetul testiculelor, apoi Cliff țipă sfâșietor. Lasă crosa jos, iar eu o apuc repede. Îl lovesc cu putere drept în urechea stângă și zgomotul aproape că-mi face greață. Se aud oasele pârâind. Cade în patru labe și își clatină capul vreo câteva secunde, apoi se uită la mine. Își saltă fruntea și încearcă să se ridice. Ridic crosa spre tavan și lovesc din nou cu sete. Îl nimeresc în moalele capului cu toată forța pe care ți-o dă ura și spaima.

Ridic din nou crosa, dar Kelly mă oprește:

— Ajunge, Rudy!

Mă opresc și mă uit la ea, apoi la Cliff. Zace pe burtă tresărind și gemând. Îl privim amândoi înlemniți. Mișcările devin tot mai slabe. Abia mai zvâcnește din când în când; apoi, vrea să zică ceva, dar nu poate scoate decât un sunet gutural. Încearcă să-și miște capul care sângerează îngrozitor.

— Am să-l omor pe ticălosul asta, Kelly, zic eu respirând greu, încă înspăimântat, încă turbat.

— Nu.

— Ba da. A vrut să ne omoare.

— Dă-mi crosa, zice ea.

— Poftim?

— Dă-mi crosa și pleacă.

Calmul ei mă uluiește. Știe exact ce trebuie făcut.

— Poftim?

Încerc să vorbesc. Mă uit la ea, apoi la el. Îmi ia crosa din mână.

— Eu am mai trecut prin astea. Pleacă. Ascunde-te. N-ai fost aici în seara aceasta. Te sun eu mai târziu.

Nu sunt în stare să fac nimic altceva, decât să mă uit la bărbatul muribund de pe podea.

— Te rog, Rudy, zice ea blând, împingându-mă spre ușa. Te sun mai târziu.

— Bine, bine.

Intru în bucătărie, îmi iau pistolul și vin iar în cameră.

Ne uităm unul la altul, apoi îmi cobor din nou privirea spre podea. Ies. Închid ușa încet în urma mea. Niciun vecin curios. Din apartament nu se aude niciun zgomot. Șovăi. Mi-e greață. Mă strecor afară în întuneric și îmi simt brusc trupul năpădit de sudoare.

Prima mașină a poliției sosește după zece minute. Nu după mult timp vine și-a doua. Apoi, o ambulanță. Stau pitit în automobilul meu din parcare aglomerată, urmărind totul. Infirmierii se precipită să ajungă în apartament. Încă o mașină a poliției, întunericul e sfâșiat de lumini roșii și albastre care atrag mulțimea. Trec câteva minute. Nici urmă de Cliff. Apare un infirmier care se duce și ia ceva din ambulanță. Nu se grăbește.

Kelly e singură înăuntru, speriată și răspunde la sute de întrebări în legătura cu ceea ce s-a întâmplat, în timp ce eu stau aici ca un laș și mă ascund în dosul volanului, sperând că nu mă vede nimeni. De ce-oi fi lăsat-o singură? Oare n-ar fi bine să mă duc s-o salvez? Capul îmi vâjâie sălbatic, mi se încețoșează privirea, iar pâlâpâitul luminilor roșii-albastre mă orbește.

Nu se poate să fi murit. De rănit, l-am rănit, dar nu l-am omorât.

Cred c-am să mă întorc acolo.

Ies din șoc și mă cuprinde spaima. Aș vrea să văd că-l

scot repede pe Cliff pe o targă și se grăbesc să ajungă la spital, să-i dea primul ajutor. Dintr-o dată vreau să-l știu în viață. Așa nebun cum e, prefer să am de-a face cu el viu. Hai, Cliff! Hai, bătrâne! Ridică-te și ieși de-acolo pe picioarele tale!

Doar n-am omorât un om!

Mulțimea se îmbulzește tot mai numeroasă. Un polițist îi dă înapoi.

Am pierdut noțiunea timpului. Sosește o dubă funerară și toți gură-casă începe să comenteze. Cliff nu va pleca cu ambulanța. Cliff va fi dus la morgă.

Crăp puțin portiera și vomit cât pot de încet pe mașina de-alături. Nu m-aude nimeni. Apoi mă șterg la gură și pătrund în mulțime.

— Până la urmă, tot a omorât-o, zice cineva.

Polițiștii intră și ies din apartament. Mă aflu la vreo cincisprezece metri depărtare, pierdut într-o mare de chipuri. Un polițist înconjoară capătul clădirii cu bandă galbenă. Pe geam licărește din când în când un bliț.

Așteptăm. Trebuie s-o văd, dar nu pot face nimic. Alt zvon străbate mulțimea, de data aceasta corect. Cliff e mort. Și ei cred că ea l-a ucis. Ascult cu atenție tot ce se vorbește împrejur, pentru că vreau să știu dacă a văzut cineva vreun străin ieșind din casă, după ce s-au auzit urletele și țipetele. Mă mișc prin mulțime să nu pierd nicio vorbă. Dar nimeni nu zice nimic, în acest sens. Mă retrag din nou pentru câteva secunde și vomit în spatele unor tufe.

La ușa din față se mișcă ceva. Iese un infirmier cu spatele, trăgând o targa. Cadavrul e într-un sac argintiu. Îl cară cu grijă pe trotuar, până la dubită, apoi pleacă. După câteva minute, iese și Kelly încadrată de doi polițiști. Pare atât de neajutorată, mică și speriată. Din fericire nu i-au pus cătușe. A reușit să se schimbe. E îmbrăcată în blugi și într-o jachetă.

O așază pe locul din spate al unei mașini de poliție și pleacă. Mă duc repede spre Volvo și pornesc spre secția de

poliție.

Îl informez pe ofițerul de serviciu că sunt avocat, că am fost anunțat de arestarea clienței mele și că insist să-i fiu alături în timpul interogatoriului. Vorbesc hotărât, iar el sună undeva. Vine după mine alt polițist și mă duce la etaj, unde Kelly sta singură într-un birou de interogatorii. Un detectiv pe nume Smotherton se uită la ea printr-un ecran de sticlă care nu are vizibilitate decât într-un singur sens. Îi înmânez o carte de vizită. Nu vrea să dea mâna cu mine.

— Da' știi că vă deplasați repede, voi, ăștia, zice el cu un dispreț absolut.

— M-a sunat imediat după ce a chemat poliția. Ce-ați găsit?

Ne uităm amândoi la ea. Stă la capătul unei mese lungi și își șterge ochii.

Smotherton mârâie, gândindu-se cât să-mi spună din ceea ce s-a întâmplat.

— L-am găsit pe bărbatu-său mort pe podea, cu fracturi de craniu. Se pare că l-a lovit cu crosa. Nu ne-a spus prea multe, doar că sunt în divorț, că s-a dus pe furiș acasă să-și ia hainele, el a dat peste ea și s-au bătut. Tipu' era beat criță, ea a pus mâna pe crosă și-acum el a ajuns la morgă. Dumneata te ocupi de divorț?

— Da. Am să-ți aduc o copie. Săptămâna trecută judecătorul a emis un ordin prin care îi interzice să se apropie de ea. O bate de ani de zile.

— Am văzut vânătăile. Nu vreau decât să-i pun câteva întrebări, bine?

— Sigur.

Intrăm împreună în încăpere. Kelly e surprinsă când mă vede, dar reușește să-și păstreze cumpătul. Mă apropii și o îmbrățișez ca de la avocat la client. Mai vine un detectiv, ofițerul Hamlet, în haine civile, cu un casetofon. N-am nimic împotriva. După ce-i dă drumul, iau inițiativa:

— Pentru înregistrare, sunt Rudy Baylor, avocatul lui Kelly Riker. Astăzi e luni, cincisprezece februarie, 1993.

Suntem la sediul poliției centrale din Memphis. Am venit aici, pentru că am fost sunat de clienta mea, pe la opt fără un sfert, în seara aceasta. Mi-a spus că a chemat poliția și că are impresia că soțul ei e mort.

Îi fac semn lui Smotherton că poate să înceapă, iar el se uită la mine de parcă m-ar mânca. Polițiștii îi urăsc pe avocații apărării, dar în clipa aceasta, puțin îmi pasă.

Smotherton începe cu câteva întrebări despre Kelly și Cliff – chestiuni de bază, cum ar fi data nașterii, căsătorie, slujbe, copii și-așa mai departe. Ea răspunde răbdătoare, detașată. Fața nu îi mai e umflată, dar e vântată la ochi și sprânceană îi e tot bandajată. E speriată de moarte.

Povestește cum a fost chinuită atât de amănunțit, încât ne face pe toți trei să ne înfiorăm. Smotherton îl trimite pe Hamlet să aducă fișele celor trei arestări ale lui Cliff pentru bătaie. Vorbește despre brutalități de care nu știa nimeni, despre crosa de softball și despre glezna ruptă. I-a tras pumni de multe ori, atunci când nu voia chiar să-i rupă oasele. Ajunge la ultima bătaie și la hotărârea ei să se ascundă și să divorțeze. E perfect credibilă, pentru că spune adevărul. Ceea ce mă îngrijorează sunt minciunile care urmează.

— De ce te-ai dus în seara aceasta acasă? o întreabă Smotherton.

— Ca să-mi iau hainele. Eram sigură că nu e acasă.

— Unde ai stat în ultimele zile?

— Într-un refugiu pentru femeile brutalizate.

— Cum se numește?

— Nu pot să vă spun.

— E-aici în Memphis?

— Da.

— Și cum ai ajuns în seara aceasta acasă?

Îmi sare inima din loc când aud aceasta întrebare, dar ea s-a gândit la toate.

— Cu mașina mea.

— Și ce mașina ai?

— Un Volkswagen Rabbit.

— Unde e acum?

— În parcare din fața blocului.

— Putem să ne uităm la el?

— Nu, până nu îl văd eu mai întâi, zic eu, amintindu-mi dintr-o dată că sunt avocat și nu complice.

Smotherton dă din cap. Dacă privirile ar putea ucide...

— Cum ai intrat în apartament?

— Am descuiat cu cheia mea.

— Ce-ai făcut când ai intrat?

— M-am dus în dormitor și-am început să-mi împachetez lucrurile. Am umplut trei sau patru fețe de pernă și le-am cărat în camera de zi.

— De cât timp erai acolo când a venit domnul Riker?

— De vreo zece minute.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

În momentul acesta, îl întrerup.

— Nu va răspunde până când nu voi sta eu de vorbă cu ea despre aceasta chestiune. Interogatoriul s-a terminat.

Întind mâna și apăs pe butonul roșu de înregistrare. Smotherton fierbe câteva momente, timp în care își revizuieste notițele. Sosește Hamlet cu copiile și le studiază împreună. Eu și Kelly nu ne băgăm în seamă. Totuși, picioarele ni se ating pe sub masă.

Smotherton scrie ceva pe o hârtie și mi-o dă.

— E un caz de omucidere, dar îl voi transfera la departamentul Abuzuri Familiale. Numele procurorii e Morgan Wilson. Se va ocupa ea de toate.

— Dar o rețineți?

— N-avem încotro. Nu pot să-i dau drumul.

— Sub ce motiv?

— Omucidere.

— Poți să-i dai drumul în custodia mea.

— Nu, nu pot, răspunde el nervos. Ce fel de avocat mai ești și dumneata?

— Atunci dați-i drumul pentru lipsă de probe.

— Nu ține, zice el, zâmbindu-i lui Hamlet stingherit. E vorba de un cadavru. Judecătorul trebuie să stabilească o

cauțiune. Cere-i o audiență și e liberă să plece. Eu nu sunt decât un umil detectiv.

— Mă duc la pușcărie? Întreabă Kelly.

— N-avem ce face, conică, zice Smotherton, devenind deodată mult mai drăguț ca până acum. Dacă avocatul dumitale aici, de față, e bun de ceva, atunci o să te elibereze mâine. Asta, dacă îți poți permite să depui cauțiunea. Dar nu pot să te eliberez când vreau.

Mă întind și-o iau de mână.

— Stai liniștită, Kelly. Te scot mâine, cât mai repede posibil.

Dă repede din cap, scrâșnește din dinți și încearcă să-și țină firea.

— Puteți s-o puneți singură în celulă? Întreb eu.

— Uite ce-i, șmecherașule, nu sunt eu șefu-nchisorii, înțelegi? Și cred că ai ceva mai bun de făcut acum decât să stai de vorbă cu ăia de la pușcărie. Le plac și ăloro avocații de nu mai pot!

Nu mă provoca, amice! Am mai crăpat o țeastă în seara asta. Ne aruncăm priviri pline de ură.

— Mulțumesc, zic eu.

— Pentru puțin.

Se ridică împreună cu Hamlet și-o iau greoi spre ușa.

— Ai cinci minute la dispoziție, îmi aruncă el peste umăr, apoi iese trântind ușa.

— Nu face nicio mișcare, șoptesc eu abia auzit. Se uită la noi pe geamul acela. Și probabil că încăperea e plină de microfoane ascunse, așa că ai grijă ce spui.

Dar ea nu zice nimic.

Continuu pe un ton avocățesc:

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat, spun eu sec.

— Ce înseamnă omor prin imprudență?

— Înseamnă mai multe, dar în esență e o crimă fără intenție.

— Cât aș putea lua pentru asta?

— Mai întâi, trebuie să fii condamnată, ceea ce nu se va întâmpla.

— Promiți?

— Promit. Ți-e teamă?

Își șterge ochii încet, apoi cade o vreme pe gânduri.

— Are o familie numeroasă. Și sunt toți ca el. Toți niște bețivi violenți. Mi-e frică de mor de ei.

Nu știi ce să-i spun în legătură cu asta. Și mie mi-e frică de ei.

— N-au cum să mă oblighe să mă duc la înmormântare, nu-i așa?

— Nu.

— Bun.

Vin s-o ridice peste câteva minute. De data aceasta, îi pun cătușe. Mă uit după ea pe coridor. Se opresc în fața unui lift și Kelly se uită pe după unul din polițiști, să mă vadă. Îi fac semn cu mâna, apoi dispare.

52

Când comiți o crimă, faci douăzeci și cinci de greșeli. Dacă îți descoperi zece dintre ele, ești un geniu. Cel puțin așa am auzit eu odată, într-un film. De fapt, n-a fost chiar o crimă, ci un act de autoapărare. Cu toate acestea greșelile încep să iasă la iveală.

Fac pași în jurul biroului meu de la firmă, care e plin de foi de hârtie frumos aranjate. Am făcut schița apartamentului, a cadavrului, a hainelor, pistolul, crosa, cutiile de bere – tot ce-mi pot aminti. Am trecut și poziția mașinii mele, a ei și a camionetei lui, în parcare. Am scris pagini întregi, reconstituindu-mi fiecare pas și fiecare mișcare de-aseară. Presupun că n-am stat în apartamentul acela mai mult de-un sfert de oră, dar pus pe hârtie, mi-a ieșit un mic roman. Câte țipete și urlete s-au putut auzi de-afară? Cred că nu mai mult de patru. Și câți vecini or fi văzut un străin strecurându-se afară, după toată harmalaia aceea? Cine poate ști?

Asta a fost, cred, greșeala numărul unu. Nu trebuia să ies atât de repede. Era mai bine dacă mai așteptam vreo zece minute, ca să-mi dau seama dacă vecinii au auzit ceva. Abia atunci ar fi trebuit să ies în noapte.

Sau poate trebuia să fi chemat poliția, să le spun adevărul. Aveam tot dreptul să fiu acolo, cu Kelly. E clar ca a stat la pândă prin apropiere, deși se presupunea că e în altă parte. Am fost în legitimă apărare, când l-am dezarmat și l-am lovit cu propria lui armă. Având în vedere firea lui violentă și antecedentele, nici un juriu din lume nu m-ar fi condamnat. În plus, martora ar fi sigur de partea mea.

Așa că de ce n-am rămas acolo? Cine mai poate gândi rațional când într-un interval de cincisprezece secunde devine din victimă criminal?

Greșeala numărul doi a fost minciuna cu mașina ei. După ce-am plecat de la poliție, m-am dus în parcare și-am găsit Volkswagenul ei și camioneta lui. Minciuna aceasta o să

țină, numai dacă nu le spune nimeni polițiștilor că mașina ei n-a fost mișcată de-acolo de zile întregi.

Dar dacă Cliff și prietenii lui i-au stricat Volkswagenul, în timp ce ea se ascundea în refugiul acela, iar după câteva ore vin și declară adevărul? Imaginația mea o ia razna.

Cea mai prosteasca greșală, care mă frământă de câteva ore însă, este cea despre telefonul pe care mi l-a dat Kelly, chipurile, după ce a sunat la 911. Aceasta a fost scuza mea că am ajuns atât de repede la poliție. E o minciună incredibil de tâmpită, pentru că nu există nicio înregistrare a convorbirii. Dacă polițiștii controlează convorbirile telefonice, am încurcat-o.

Pe măsură ce trece noaptea, tot mai multe greșeli îmi vin în minte. Din fericire, ele sunt rodul unei minți întunecate de spaimă, pentru că, dacă mă gândesc bine, majoritatea se dovedesc neîntemeiate la o analiză lucidă.

Îl las pe Deck să doarmă până la cinci înainte de a-l trezi. După o oră, sosește și aduce cafeaua. Îi prezint versiunea mea a celor întâmplate și prima lui reacție e minunată.

— Niciun juriu din lume n-o s-o condamne, zice el convins.

— Procesul e una, zic eu, și eliberarea din închisoare, alta.

Ne facem un plan. Am nevoie de documente – copii după rapoartele de arestare, dosare penale, fișe medicale și o copie a primei acțiuni de divorț. Deck abia așteaptă să adune mizeria. La șapte, Deck iese să aducă ziarul și alte cafele.

Știrea e publicată în secțiunea juridică, un articol de trei paragrafe, fără fotografia decedatului. Asta pentru că s-a întâmplat prea târziu, seara trecută. **SOȚIE ARESTATĂ PENTRU OMORÂREA SOȚULUI**, așa sună titlul, dar în Memphis se întâmplă astfel de lucruri de trei ori pe lună. Dacă nu mă uitam în mod special, nici nu l-aș fi văzut.

Îl sun pe Butch și îl trezesc din morți. E un tip nocturn, rămas singur după trei divorțuri și îi place să stea la bar până la închidere. Îi spun că amicul lui, Cliff Riker, a întâlnit

moartea pentru prima oară și, întâmplător, pe a lui însuși. Vine la birou, imediat după opt. Îi spun că vreau să cerceteze prin zona apartamentului și să afle dacă cineva a auzit ceva. Numai să aibă grijă ca nu cumva polițiștii să facă și ei aceleași lucruri. Butch mi-o retează și-mi spune că el e cel care investighează. Știe el ce să facă.

Îl sun pe Booker la birou și îi spun că o clientă de-a mea cu un divorț și-a ucis soțul aseară. E o fată dulce și vreau s-o scot de la arest. Am nevoie de ajutorul lui. Fratele lui Marvin Shankle e judecător specializat în procese penale și vreau să emită un ordin de eliberare cu obligația de a se prezenta la proces, sau să-i stabilească o cauțiune ridicol de mică.

— Ai scăzut de la un verdict de cincizeci de milioane, la un divorț amărât? Întreabă Booker în glumă.

Reușesc să râd. Dac-ar ști el!

Marvin Shankle e plecat din oraș, dar Booker îmi promite că va începe să dea telefoane.

Plec de la birou la opt și jumătate și pornesc repede spre centru. Toată noaptea m-am străduit să nu mi-o închipui pe Kelly la pușcărie.

Intru în Complexul Juridic al ținutului Shelby și mă duc drept la biroul lui Lonnie Shankle. Mi se spune că judecătorul, la fel ca fratele lui, nu e în oraș și nu se va întoarce până spre seară. Dau niște telefoane și încerc să găsesc actele lui Kelly. Aseară a fost arestată împreună cu încă șase persoane și sunt sigur că dosarul ei e tot la poliție.

Mă întâlnesc cu Deck pe hol, la nouă și jumătate. Îmi aduce copiile arestărilor lui Cliff. Îl trimit la poliție să dea de dosarul ei.

Biroul procuraturii ținutului Shelby e la etajul al doilea al complexului. Aici sunt peste șaptezeci de procurori, împărțiți pe cinci secțiuni. La Abuzuri Familiale sunt doi: Morgan Wilson și încă o femeie. Din fericire, Morgan Wilson e la serviciu și trebuie să se întoarcă la birou destul de

repede. Flirtez cu secretara vreo treizeci de minute și, spre surprinderea mea, ține.

Morgan Wilson e o femeie superbă de vreo patruzeci de ani. Îmi strânge mâna puternic și are un zâmbet care parcă spune: „Sunt ocupată de nu-mi vad capul. Spune repede ce-ai de zis.” Biroul ei e îngrozitor de plin de dosare, dar e foarte curat și ordonat. M-apucă oboseala numai când mă uit la cât are de făcut. Ne așezăm, când îi cade fisa.

— Tipul cu cincizeci de milioane? zice ea, cu un zâmbet schimbat acum.

— Eu sunt ăla.

Ridic din umeri. Nu mi-am făcut decât datoria, ca-n orice zi!

— Felicitări!

E vizibil impresionată. Ce-nseamnă gloria! Bănuiesc că face și ea ca orice avocat: calculează în gând o treime din cincizeci de milioane.

Câștigă cel mult patruzeci de mii pe an, așa că vrea să discutăm despre norocul meu. Îi povestesc pe scurt despre proces și cum m-am simțit când am auzit verdictul. Termin repede și-i spun de ce-am venit.

E o bună ascultătoare și își ia multe notițe. Îi dau copiile acțiunilor de divorț și ale rapoartelor de arestare ale lui Cliff, pentru că și-a bătut soția. Îi promit că-i voi aduce și fișele medicale ale lui Kelly, până la sfârșitul zilei. Îi descriu rănile și rupturile de oase de la cele mai cumplite bătăi.

Presupun că toate aceste dosare din jurul meu se referă la bărbați care își bat nevestele, copiii sau iubitele, așa că nu e greu de presupus de partea cui va fi Morgan Wilson.

— Vai de mine! zice ea și nu se referă la Cliff, sunt sigur. Cât e de înaltă?

— Aproape un metru șaiszeci. Și nu cântărește mai mult de patruzeci și șapte de kilograme, cu haine cu tot.

— Cum de l-a bătut de l-a omorât?

În tonul ei nu se citește neîncrederea, ci admirația.

— Era înspăimântată. El venise beat. A reușit să pună mâna pe crosă.

— Bine-a făcut! zice ea și mi se face pielea de găină pe picioare. Și femeia asta e procuror!

— Aș vrea s-o scot de la arest, zic eu.

— Am nevoie de dosar. Trebuie să mă uit peste el. Am să-l sun pe funcționarul de la cauțiuni și-am să-i spun să fixeze o sumă mică. Unde locuiește?

— Într-o casă de refugiu, una dintre acelea secrete și anonime.

— Le știu, sunt foarte bune.

— E în siguranță acolo, dar deocamdată e la pușcărie, sărăcuța, și nici nu i-au trecut bine vânătăile de la ultima bătaie.

Morgan face un semn spre dosarele care ne înconjoară.

— Asta-i viața mea.

Stabilim să ne întâlnim dimineață la ora nouă.

Mă întâlnesc cu Butch și cu Deck la birou, ca să mâncăm un sandviș și să ne facem planul pentru a doua zi. Butch a bătut la ușa fiecărui apartament de lângă cel al familiei Riker și n-a găsit decât o singură persoană căreia i s-a părut că a auzit ceva. Femeia locuiește deasupra și mă îndoiesc că m-a văzut. Bănuiesc că l-a auzit pe băiețel făcând țândări stâlpul acela de lemn, când a izbit prima dată cu crosa. Polițiștii n-au stat de vorba cu ea. Butch a stat pe-acolo vreo trei ore și n-a văzut nici urmă de polițiști. Apartamentul a fost încuiat și sigilat. Se pare că atrage foarte multă lume. La un moment dat, doi bărbați solizi care păreau a fi rude cu Cliff au sosit cu o camionetă plină de colegi de muncă de-ai lui, au oprit acolo fără să îndrăznească să treacă de banda galbenă a poliției, și s-au uitat lung la geamul apartamentului, înjurând și jurând răzburare. Butch mă asigură că erau duri de tot.

A luat legătura și cu un prieten de-al lui de la cauțiuni, care ne va face o favoare și va fixa o sumă de numai cinci la sută, față de zece cât se stabilește de obicei. În felul acesta, am să economisesc și eu niște bani.

Deck și-a petrecut toată dimineața la secția de poliție

adunând la documente în legătura cu arestările lui Cliff și căutând actele lui Kelly. Se înțelege bine cu Smotherton, mai ales pentru că Deck nu-i suportă, la rândul ei, pe avocați. Acum nu mai e decât un investigator, în niciun caz un paraavocat. Smotherton i-a spus că spre prânz au primit niște amenințări cu moartea la adresa lui Kelly.

Mă hotărâsc să mă duc la închisoare să văd ce face. Deck va găsi un judecător, ca să-i semneze cauțiunea. Până atunci, Butch va aranja cu prietenul lui. Când să ieșim din birou, sună telefonul. Deck se repede la el și mi-l pasează apoi.

E Peter Corsa, avocatul lui Jackie Lemanczyk din Cleveland. Am vorbit ultima oară cu el după mărturia ei, când i-am mulțumit din toată inima. Atunci mi-a spus că și el vrea să-i dea în judecată peste câteva zile.

Corsa mă felicita pentru verdictul obținut și-mi spune că e știrea zilei la ei, în ziarul de duminică. Faima mea se răspândește tot mai mult. Apoi mă anunță că se întâmplă lucruri ciudate cu Marele Profit: FBI-ul împreună cu Procuratura Generală din Ohio și cu Departamentul de Stat al Asigurărilor au făcut o percheziție în dimineața aceasta pe la birourile lor și-au început să le ia documentele. În afară de analiștii de la contabilitate, toți salariații au fost trimiși acasă și li s-a spus să nu vina pe-acolo două zile. După cum scriu ziarele, PinnConn, compania-mamă, a dat în bară cu niște acțiuni și a concediat o mulțime de salariați.

Nu prea pot să spun mare lucru. Acum optsprezece ore, am omorât un om și mi-e greu să mă concentrez la altceva. Mai stăm puțin de vorbă, apoi îi mulțumesc. Îmi promite să mă țină la curent.

Îmi ia o oră și jumătate să dau de Kelly în labirintul acela și s-o aduc în sala de vizită. Stăm de-o parte și de alta a unui paravan de sticlă și vorbim la telefon. Îmi spune că par obosit. Eu, că e minunată. E singură în celulă, în siguranță, dar e prea mult zgomot, ca să poată dormi. Abia așteaptă

să iasă. Îi spun că fac tot ce pot. Îi povestesc de vizita pe care i-am făcut-o lui Morgan Wilson. Îi explic cum e treaba cu cauțiunea. Dar nu-i spun nimic de amenințările cu moartea.

Avem atâtea să ne spunem, dar nu aici.

După ce ne luăm rămas-bun, în timp ce părăsesc încăperea, mă strigă un gardian pe nume. Mă întreabă dacă sunt avocatul lui Kelly Riker, apoi îmi înmânează o foaie.

— Sunt înregistrări de la telefonul nostru. Am primit patru apeluri în legătură cu fata, în ultimele două ore.

Nu reușesc să citesc foaia imprimată.

— Ce fel de apeluri?

— Amenințări cu moartea. De la niște nebuni.

Judecătorul Lonnie Shankle sosește la birou la trei și jumătate. Deck și cu mine îl așteptăm. Are o mie de lucruri de făcut, dar Booker i-a telefonat și-a aranjat cu secretara, așa că roțile sunt unse. Îi dau judecătorului un teanc de hârtii, îi spun toată povestea pe scurt și termin cu rugămintea să-mi fixeze o cauțiune mică, pentru că eu, avocatul, trebuie s-o plătesc. Shankle fixează suma la zece mii de dolari. Îi mulțumim și plecăm.

După o jumătate de oră, suntem cu toții la închisoare. Știu că Butch are un pistol prins într-un ham sub braț și bănuiesc că și prietenul lui de la cauțiuni pe care îl cheamă Rick e înarmat. Ne așteptăm la orice.

Îi scriu lui Rick un cec de cinci sute de dolari pentru cauțiune și semnez toate actele. Dacă acuzațiile împotriva ei nu sunt anulate și dacă ea nu se va prezenta la vreuna dintre înfățișări, atunci Rick poate fie să ne ceară restul de nouă mii cinci sute de dolari, fie s-o găsească pe Kelly și s-o bage din nou la pușcărie. L-am lămurit însă că acuzațiile vor fi anulate.

Mie mi se pare că așteptăm un veac, până când o văd venind spre noi fără cătușe, numai zâmbet. O escortăm repede la mașina mea. Le-am spus lui Butch și lui Deck să

ne însoțească puțin, ca să fim siguri.

Îi povestesc lui Kelly despre amenințările cu moartea. Bănuim că e vorba de nebunii din familia lui, și de mitocanii de la el de la serviciu. Nu vorbim mare lucru. Ne îndreptăm spre casa de refugiu. Nu vreau să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat aseară și nici ea nu e pregătită pentru asta.

Marti, la cinci după-amiaza, avocații de la Marele Profit se adresează Curții Federale din Cleveland cu o cerere pentru protecție conform codului falimentului. Peter Corsa sună la birou în timp ce eu mă ocup de Kelly și Deck preia noutățile. Când mă întorc la numai câteva minute, partenerul meu arată ca naiba.

Stăm amândoi cu picioarele pe biroul meu fără să scoatem un cuvânt. Liniștea e perfectă. Niciun cuvânt. Niciun telefon. Niciun zgomot de mașini pe-afară.

Am tot amânat discuția despre cât aveam de gând să-i dau din procesul cu Marele Profit, așa că nu-și poate face socoteala cât a pierdut. Dar știm amândoi că am trecut brusc de la statutul de milionari pe hârtie la cel de sărăcie, aproape insolvabilitate. Visurile noastre deșucheate de ieri ni se par acum prostești.

Mai există însă o rază de speranță. Nu mai departe de săptămâna trecută documentele contabile de la Marele Profit demonstau juriului că își pot permite să cheltuiască cincizeci de milioane de dolari. M. Wilfred Keeley estima că firma are o sută de milioane bani lichizi. Trebuie să existe o urmă de adevăr în asta. Îmi amintesc avertismentele lui Max Leuberg: nu te încrede niciodată într-o societate de asigurări; își au propriile lor legi contabile.

Dar trebuie să existe undeva un milion și pentru noi.

Ca să fiu sincer, nu prea cred asta. Și nici Deck.

Corsa a lăsat numărul lui de telefon de-acasă și până la urmă îmi adun puterile și îl sun. Se scuză că mi-a dat o veste rea și zice că autoritățile legale și financiare de la ei sunt în alertă. E prea devreme să se știe adevărul, dar se pare că cei de la PinnConn au calculat greșit în comerțul cu

valută străină și-au apelat la sume mari de bani de la filiale, printre care și Marele Profit. Lucrurile s-au înrăutățit și PinnConn și-a trimis banii în Europa. Acțiunile companiei sunt controlate de un grup de pirați americani din Singapore. Se pare că toata lumea asta are ceva cu mine!

Toată treaba a degenerat într-o porcărie nemaiauzită. S-ar putea să dureze luni de zile până la clarificarea lucrurilor, dar procuratura a spus la televiziune că vinovații vor fi urmăriți în judecată. Ca și cum asta ne-ar încălzi pe noi!

Corsa mă va suna mâine dimineată.

Îi transmit toate acestea lui Deck, dar știm amândoi că nu sunt speranțe. Tâlharii care-au pus mâna pe bani sunt prea unși cu toate alifiile, ca să fie prinși. Mii de persoane asigurate care au fost trase pe sfoară și nu li s-au onorat polițele vor fi acum păcălite din nou. Ca mine și ca Deck, de altfel. Ca Dot și Buddy. Donny Ray a fost ultimul păcălit. Drummond o să rămână și el cu buzele umflate când o trimite nota de plată pentru servicii legale. Îi spun și lui Deck, dar nu prea ne vine să râdem.

Agenții și ceilalți angajați de la Marele Profit vor rămâne cu buza umflată. La fel și cei ca Jackie Lemancyzk.

Societatea a dat faliment, dar, din anumite motive, simt că eu sunt cel care a pierdut cel mai mult. Și faptul că mai suferă și dușmanii mei nu mă încălzește cu nimic.

Mă gândesc din nou la Donny Ray. Îmi apare în fața ochilor acolo, sub stejar, încercând să fie tare în timpul opoziției. El a plătit ultimul tribut pentru hoțiile Marelui Profit.

Mi-am irosit ultimele șase luni mai ales cu acest caz. Firma noastră a avut un profit mediu de o mie de dolari pe lună, dar ne-am amăgit cu visul comorii pe care o vom scoate din cazul Black. Cu onorariile pe care le vom primi pentru dosarele existente nu rezistăm nici două luni, iar eu n-am de gând să vânez clienți. Deck a pus mâna pe un accident serios de mașină, care însă nu va aduce niciun venit până la ieșirea victimei de sub îngrijire medicală,

ceea ce înseamnă peste vreo șase luni. În cel mai bun caz, vom câștiga douăzeci de mii de dolari.

Sună telefonul. Deck răspunde, ascultă, apoi pune repede receptorul jos.

— Un tip te amenință cu moartea, zice el degajat.

— Țsta nu-i cel mai neplăcut dintre telefoanele pe ziua de azi.

— Mie unuia nu mi-ar părea rău nici dacă m-ar împușca acum, zice el.

La vederea lui Kelly, îmi mai crește inima. Mâncăm iar mâncare chinezească la ea în cameră, cu ușa încuiată și cu pistolul pe scaun, sub haină.

Am atâtea griji pe cap, încât nu prea sunt în stare să port o conversație. Îi povestesc despre Marele Profit, iar ei îi pare rău numai că mă vede atât de dezamăgit. Banii nu înseamnă mare lucru pentru ea.

Ba râdem, ba suntem pe punctul să izbucnim în plâns. Ea e îngrijorată când se gândește la ziua de mâine, la ceea ce ar putea descoperi poliția. E înspăimântată de clanul Riker. Oamenii ăștia învăță să vâneze de la cinci ani. Armele fac parte din viața lor. E înspăimântată la gândul că se va întoarce la pușcărie, cu toate că îi promet că una ca asta nu se va mai întâmpla. Dacă polițiștii și procurorii nu cedează, mă predau. Aduc vorba despre noaptea trecută și ea începe să plângă.

Descui ușa și băjbâi prin casa întunecată până când o găsesc pe Betty Norvelle, uitându-se singură la televizor în salon. Știe tot ce s-a întâmplat noaptea trecută. Îi spun că Kelly e prea tulburată ca să fie lăsată singură. Trebuie să stau cu ea, chiar de-ar fi să dorm pe jos. Dispozițiile sunt foarte clare. Niciun bărbat nu are voie să-și petreacă noaptea în aceasta casă. Dar în cazul de față, Betty face o excepție.

Ne întindem amândoi pe patul îngust, peste cearșafuri și pături și ne strângem în brațe. Noaptea trecută n-am dormit deloc. După-amiaza, am așipit puțin, dar mă simt ca

- OMUL CARE ADUCE PLOAIA -

și cum n-aș fi dormit de-o săptămână. Nu pot s-o strâng prea tare, pentru că mi-e teamă să n-o doară. Mă fură somnul.

53

Căderea Marelui Profit e, desigur, o bombă la Cleveland. Dar celor din Memphis nu prea le pasă. În ziarul de miercuri, nu scrie nimic. Doar o scurtă notiță despre Cliff Riker. La autopsie, s-a descoperit că a murit din cauza unor plăgi multiple, provocate de un obiect contondent. Văduva lui a fost arestată, apoi i s-a dat drumul. Familia lui cere dreptate. Funeraliile vor avea loc mâine, în orașelul din care au fugit el și Kelly.

În timp ce studiez jurnalul împreună cu Deck, sosește un fax de la firma lui Peter Corsa. E vorba de o copie a unui articol de pe prima pagină din ziarul de Cleveland despre ultimele cercetări în scandalul cu PinnConn. Au intrat în scenă cel puțin două mari jurii. Sunt întocmite procese cu carul împotriva companiei respective și a filialelor, mai ales a Marelui Profit al cărui faliment merită un articol separat. Avocații mișună peste tot.

M. Wilfred Keeley a fost reținut ieri după-amiază pe aeroport unde aștepta să se îmbarce într-o cursă spre Londra. Era împreună cu soția lui și pretind că voiau să plece într-o scurtă vacanță. N-au putut însă să numească niciun hotel din Europa, la care urmau să se ducă și unde își rezervaseră locuri.

Se pare că în ultimele două luni companiile acestea au fost prădate pur și simplu. Mai întâi, banii au fost folosiți pentru acoperirea golurilor lăsate de niște investiții neinspirate. Restul a fost trimis prin poștă în toată lumea. Oricum, s-au dus.

Primul telefon pe ziua de azi e de la Leo Drummond. Îmi povestește despre Marele Profit, ca și cum n-aș ști nimic. Vorbim scurt și e greu de precizat care din noi e mai deprimat. Niciunul nu va fi plătit pentru războiul pe care tocmai l-a purtat. Nu zice nimic despre disputa pe care a avut-o cu fostul lui client, în legătură cu oferta mea de înțelegere. O lasă moartă. Marele Profit nu mai e în stare să

facă un proces de incompetență. Verdictul dat în cazul Black nici nu mai contează, așa că nu-l mai poate acuza nimeni pe Drummond că nu și-a făcut datoria. Trent & Brent a scăpat dintr-o mare belea.

Al doilea telefon e de la Roger Rice, noul avocat al domnișoarei Birdie. Mă felicită pentru verdictul obținut. De-ar ști el! Îmi spune că s-a tot gândit la mine, de când mi-a văzut poza în ziarul de duminică. Domnișoara Birdie încearcă să-și schimbe iar testamentul și s-au săturat de ea în Florida. Până la urma, Delbert și Randolph au reușit s-o facă să semneze un document neoficial pe care l-au dus avocatului din Atlanta și i-au cerut să le prezinte situația adevărată a averii mamei lor. Avocații le-au pus tot felul de obstacole, dar frații i-au asaltat vreo două zile. Unul dintre avocați l-a sunat pe Roger Rice și adevărul a ieșit la iveală. Delbert și Randolph l-au somat să le spună dacă mama lor posedă sau nu douăzeci de milioane de dolari. Avocatul nu s-a putut abține și a izbucnit în râs, ceea ce i-a supărat pe băieți. Până la urmă, au ajuns la concluzia că domnișoara Birdie i-a dus de nas și s-au întors în Florida.

Luni noaptea târziu, domnișoara Birdie l-a sunat acasă pe Roger Rice și i-a spus că pleacă spre Memphis. A încercat să-mi telefoneze și mie, dar se pare că sunt foarte ocupat. Domnul Rice i-a spus despre procesul meu și despre verdictul de cincizeci de milioane, ceea ce a entuziasmat-o. „Ce drăguț, a exclamat ea, nu-i rău pentru un ajutor de grădinar.” Pare foarte încântată că mă știe bogat.

În orice caz, Rice vrea să mă avertizeze că poate sosi din clipă în clipă. Îi mulțumesc.

Morgan Wilson a parcurs dosarul Riker în întregime și nu e înclinată să-l trimită în judecată. Totuși, șeful ei, Al Vance, e cam indecis. Mă duc împreună cu ea la el în birou. Vance a fost ales procuror districtual cu mulți ani în urmă și va rămâne fără probleme în postul acesta și de-acum înainte. Are vreo cincizeci de ani. Cândva, și-a făcut visuri mari să urce în ierarhia politică. Dar nu s-a ivit ocazia, așa că s-a

mulțumit să stea pe postul acesta. Are o calitate rară printre procurori: nu-i place publicitatea.

Mă felicită pentru verdict. Ocolesc subiectul cu grație. N-am niciun chef să vorbesc acum despre asta, din motive bine întemeiate. Bănuiesc că în douăzeci și patru de ore se va afla totul despre Marele Profit și aici, în Memphis, și-atunci toată adulația de care mă bucur acum se va duce pe copcă.

— Oamenii aceștia sunt nebuni, zice el, aruncând dosarul pe birou. Au sunat de două ori în dimineața asta. Secretara mea a stat de vorba și cu tatăl și cu fratele lui Riker.

— Ce vor? întreb eu.

— Moarte pentru clienta dumitale. Să nu se mai facă niciun proces și s-o ducem chiar acum pe scaunul electric. A ieșit din arest?

— Da.

— Se ascunde?

— Da.

— Bun. Auzi ce prostie! S-o amenințe! Habar n-au că e împotriva legii. Nu sunt sănătoși.

Suntem toți trei de acord că cei din familia Riker sunt proști și foarte periculoși.

— Morgan nu vrea să trimită dosarul în judecată, continuă Vance.

Morgan aprobă, dând din cap.

— E foarte simplu, domnule Vance, zic eu. Puteți s-o aduceți în fața marelui juriu și, cu puțin noroc, să fie inculpată. Dar dacă ajunge la proces, pierdeți cu siguranță. Am să le flutur juraților pe la nas crosa aceea afurisită și-am să aduc o mie de experți în abuzuri familiale. Voi face din ea un simbol și veți arăta jalnic, în dorința dumneavoastră de-a o condamna. Nu veți obține nici măcar un vot din cele douăsprezece.

Nu mă interesează ce vrea familia lui să facă. Dar dacă vă influențează să faceți proces, o să vă pară rău. Ticăloșiiăștia au să vă urască și mai mult, când o să vadă că pierdeți și noi ieșim basma curată.

— Are dreptate, Al, zice Morgan. E imposibil să fie condamnată.

Al voia oricum să cedeze, încă înainte de-a veni noi la el, dar a vrut să ne știe punctul de vedere. Acceptă să se anuleze orice acuzație. Morgan îmi promite să-mi trimită hotărârea prin fax, ceva mai târziu, înainte de prânz.

Le mulțumesc și plec repede. Dispoziția mi se schimbă rapid. Sunt singur în lift și nu mă pot abține să nu rânjesc uitându-mă în luciul plăcuței de alamă cu butoane pentru etaje. Toate acuzațiile vor fi anulate! Pentru totdeauna!

Alerg, pur și simplu, spre mașina mea din parcare.

Glonțul a fost tras din stradă, a străpuns fereastra din față a biroului, lăsând o gaură perfectă de un centimetru, a trecut apoi printr-un raft și s-a înfipt în perete. Întâmplător, Deck era în biroul din față, când s-a auzit împușcătura. Glonțul a trecut pe la trei metri de el, dar destul ca să-l înspăimânte. N-a fost în stare să se ducă imediat la geam. S-a ascuns sub birou și-a așteptat câteva minute. Apoi a încuiat ușa și a așteptat să vină cineva. Dar n-a venit nimeni. S-a întâmpat pe la zece și jumătate, pe când eu eram la Al Vance. După toate aparențele, nimeni n-a văzut persoana care a tras. Nu vom ști niciodată dacă a mai auzit cineva împușcătura. Oricum, în zona aceasta nu constituie ceva neobișnuit.

Primul telefon pe care l-a dat Deck a fost la Butch, care dormea. În douăzeci de minute, a venit la el, înarmat până-n dinți, și s-a străduit să-l calmeze pe Deck.

Când sosesc eu, îi găsesc examinând orificiul din fereastră. Deck îmi povestește ce s-a întâmpat. Partenerul meu tresare și-n somn, darămite acum! Ne spune că n-are nimic, dar abia mai poate vorbi. Butch zice c-o să stea sub fereastră și-o să-i prindă, dacă mai vin. Are două pistoale și un AK-47 în mașină. Să-i ferească Dumnezeu pe Rikeri, dacă mai îndrăznesc să se apropie!

Nu reușesc să dau de Booker la telefon. E plecat din oraș împreună cu Marvin Shankle, să ia niște depoziții, așa că-i

Ias un mesaj scurt în care-i spun că voi suna mai târziu.

Eu și Deck hotărâm să mâncăm de prânz numai noi doi, departe de toți gură-cască și de gloanțele dușmanilor. Cumpărăm sandvișuri și ne instalăm la masa din bucătăria domnișoarei Birdie. Butch stă în mașina lui parcată pe alee, în spatele automobilului meu. Dacă nu va avea astăzi ocazia să tragă cu automatul, e distrus!

Ieri s-a făcut curățenia generală săptămânală, deci casa e proaspătă și, pentru moment, nu mai miroase a mucegai. E pregătită pentru domnișoara Birdie.

Târgul pe care îl încheiem noi doi e simplu și convenabil. Deck își ia dosarele care-i convin, iar eu iau două mii de dolari, plătibili în timp de nouăzeci de zile. Dacă trebuie, se va asocia cu alt avocat. Poate să renunțe la unele dosare, dacă n-are chef să se ocupe de ele. Pe cele cu firma Ruffin le voi trimite înapoi, lui Booker. N-o să-i placă, dar o să-i treacă lui.

Sortarea dosarelor e o treabă ușoară. Observ cu tristețe că în șase luni n-am avut decât puține cazuri și foarte puțini clienți.

Firma are treizeci și patru de mii de dolari la bancă și câteva taxe serioase de plătit.

Ne punem de acord asupra amănuntelor în timp ce mâncăm. Separarea e ușoară, din punctul de vedere tehnic. Dar nu și din cel uman. Deck n-are niciun viitor. Nu e în stare să treacă examenul de admitere în barou și nici n-are unde să se ducă. Câteva săptămâni, se va ocupa să-mi rezolve dosarele, dar fără un Bruiser sau un Rudy, n-are cum să iasă în față. Amândoi cunoaștem aceste amănunte, dar preferăm să nu le discutăm.

Îmi mărturisește că e lefter.

— Ai jucat? îl întreb eu.

— Da. Cazinourile. Nu pot sta departe de ele.

Acum s-a liniștit, e aproape apatic. Mușcă zdravăn dintr-o murătură și ronțăie zgomotos.

Vara trecută, când am început afacerea, tocmai primisem câte o parte din cazul Van Landel. Ne-au revenit

atunci câte cinci mii cinci sute de dolari și-am pus amândoi câte două mii pentru firmă. Am fost obligat să mai bag mâna în economii de vreo două ori, dar mi-au mai rămas două mii opt sute la bancă, bani pe care i-am putut păstra mâncând pe apucate și strângând cureaua. Nici Deck nu i-a cheltuit. I-a spulberat la masa de joc.

— Aseară am stat de vorbă cu Bruiser, zice el și nu mă surprinde deloc.

— Unde e?

— În Bahamas.

— Prince e cu el?

— Da.

Mă simt ușurat la o asemenea veste bună. Sunt sigur că Deck o știe mai demult.

— Așadar, s-au descurcat, zic eu cu ochii pe fereastră, încercând să mi-i imaginez pe cei doi cu pălării de pai și ochelari de soare. Aici au trăit amândoi în întuneric.

— Da, dar nu știu cum. Sunt întrebări pe care nu le poți pune.

Deck e cufundat în gânduri.

— Banii sunt încă aici, știi...

— Cât?

— Patru milioane. Bani gheață. Atât au pus deoparte din afacerea cu barurile.

— Patru milioane?

— Da. Într-un singur loc. Încuiați în pivnița unui depozit. Aici, în Memphis.

— Și cât îți dau ție pentru asta?

— Zece la sută. Dacă reușesc să-i duc la Miami, Bruiser zice că se descurcă el de-acolo.

— Nu te băga, Deck.

— Nu-i niciun pericol.

— O să te prindă și-o să te bage la pușcărie.

— Mă îndoiesc. Băieții de la Biroul Federal nu ne mai urmăresc. Habar n-au de banii ăștia. Toată lumea presupune că Bruiser și-a luat destul cu el și nu mai are nevoie de bani.

— Păi, crezi că are?

— Nu știi. Dar îi vrea pe ăștia cu orice preț.

— Nu te băga, Deck.

— E o bagatelă. Banii încap într-o dubiță. Bruiser mi-a spus că n-o să-mi ia mai mult de două ore, ca să-i încarc. Apoi mă duc cu dubița la Miami și-aștept să-mi dea instrucțiuni. În două zile, sunt un om bogat.

Glasul i se stinge. N-am nicio îndoială că Deck va încerca să rezolve această problemă. A făcut deja planul cu Bruiser. Cred că n-are rost să-mi mai răcesc gura. Oricum, nu mă ascultă.

Ieșim din casa domnișoarei Birdie și ne ducem la mine în apartament. Deck mă ajută să-mi car niște haine în mașină. Umplu portbagajul și mai pun și pe locul din spate. Nu mă mai întorc la birou, așa că ne luam rămas-bun lângă garaj.

— Te înțeleg foarte bine că pleci, zice el.

— Ai mare grijă, Deck.

Ne îmbrățișăm timp de vreo câteva secunde jenante și mi se pune un nod în gât.

— Ai intrat în istorie, Rudy, să știi.

— Împreună cu tine.

— Da, și cu ce ne-am ales?

— Ne putem da mari.

Ne strângem mâinile. Lui Deck i s-au umezit ochii. Mă uit după el cum pleacă tresărind pe alee și intră în mașină cu Butch. Apoi pleacă.

Îi scriu o epistola lungă domnișoarei Birdie și îi promit că o voi suna mai târziu. O las pe masa din bucătărie, pentru că știu că va fi curând acasă. Mai controlez încăperile o dată, apoi îmi iau rămas-bun de la apartamentul meu. Mă duc la o bancă și îmi lichidez economiile. Teancul de două mii opt sute de dolari mă face să mă simt bine. Îi pun sub covorașul din mașină.

E aproape seară, când mă duc să bat la ușa familiei Black. Îmi deschide Dot și aproape că surâde văzând că sunt eu.

Casa e întunecată și tăcută, încă îndoliată. Mă îndoiesc

că va mai fi vreodată altfel. Buddy zace la pat cu gripă.

În timp ce bem o cafea, îi povestesc că Marele Profit și-a dat sufletul și că, astfel, ea a mai fost păcălită o dată. Dacă nu se întâmplă un miracol în acest dezastru, n-o să vedem o para chioară. Reacția ei mă surprinde.

La baza căderii Marelui Profit stau o mulțime de factori, dar în momentul acesta important este că ea a fost cea care a apăsat pe trăgaci. Ochii îi strălucesc și pe față i se așterne o mulțumire deplină când aude noutățile. I-a scos din circuit. O femeie micuță, simplă, dar hotărâtă din Memphis, Tennessee, i-a adus pe puii aceia de cățea la sapă de lemn.

Mâine se va duce la mormântul lui Donny Ray și îi va povesti totul.

Kelly așteaptă nerăbdătoare în salon cu Betty Norvelle. Ține strâns în mână un geamantan mic de piele pe care l-am cumpărat ieri. Și-a băgat în el câteva articole de toaletă și niște haine primite din partea casei de refugiu. Asta-i toată averea ei.

Semnăm actele și îi mulțumim lui Betty pentru tot. Pornim repede spre automobilul meu, ținându-ne de mâna. După ce urcăm, răsuflu ușurat și pornesc.

Pistolul e la locul lui, sub scaun, dar nu-mi mai e frică.

— Încotro o luăm, draga mea? o întreb eu când ajungem pe șoseaua de centură.

Începem să râdem amândoi, pentru că totul e absolut minunat. N-are nicio importanță unde ne ducem!

— Mi-ar plăcea să văd munții, zice ea.

— Și mie. O luăm spre răsărit sau spre apus?

— Vreau să fie niște munți înalți.

— Atunci, spre apus.

— Vreau să văd zăpada.

— Cred că găsim și din asta!

Se ghemuiește mai aproape de mine și își culcă tâmpla pe umărul meu. Eu o mângâi pe picioare.

Traversam fluviul și intrăm în Arkansas. Memphisul se

pierde la orizont, în spatele nostru. Uluitor cât de puțin ne-am pregătit pentru plecarea aceasta. Până azi-dimineață, nici nu știam că are voie să părăsească orașul. Dar acuzațiile au fost anulate și am, în acest sens, un document semnat de însuși procurorul districtual. Și cauțiunea i-a fost prescrisă în după-amiaza aceasta, la trei.

Ne vom stabili undeva, unde să nu ne găsească nimeni. Nu-mi mai e teamă că sunt urmărit, dar vreau să mă lase toata lumea în pace. Nici nu vreau să aud de Deck și de Bruiser. Și nici despre prăbușirea Marelui Profit. N-am niciun chef să mă mai sune domnișoara Birdie, ca să-mi ceară sfaturi juridice. Nu vreau să mă mai gândesc la moartea lui Cliff și nici la toate necazurile legate de asta. Într-o bună zi, voi sta de vorbă și despre asta cu Kelly. În niciun caz însă, prea curând.

Vom alege un orașel care să aibă și colegiu, pentru că ea vrea să învețe. Nu are decât douăzeci de ani. Nici eu nu sunt decât un puști. Am lăsat în urma câteva poveri serioase și e timpul să ne distrăm. Mi-ar plăcea să predau istoria într-un liceu. Nu cred că-mi va fi greu. La urma-urmei, am șapte ani de facultate.

Sub niciun motiv, indiferent care ar fi acela, nu voi mai avea vreodată de-a face cu legea. N-am să-mi reînnoiesc licența când va expira. Nu mă voi înscrie pe listele de votare, așa că nu mă vor putea înhăța în niciun juriu. Nu voi mai pune în viața mea piciorul într-un tribunal, dacă nu voi fi nevoit.

Râdem și chicotim în timp ce relieful devine tot mai plat și circulația se rărește. Memphisul a rămas la peste treizeci de kilometri în urma noastră. Jur să nu mă mai întorc niciodată acolo.

Cînd Rudy Baylor, proaspăt absolvent al Facultății de Drept, acceptă să-i reprezinte într-un proces pe părinții unui tînar de 22 de ani, condamnat să moară deoarece asigurările refuză să-i plătească tratamentul medical costisitor, el se vede, de fapt, înfruntînd una dintre cele mai mari și profitabile „industrii“ ale Americii – cea a asigurărilor –, dezvăluind o fraudă de multe miliarde și pledînd în unul dintre cele mai importante cazuri din istoria dreptului civil american. Dar ceea ce contează poate chiar mai mult decît acțiunea sînt destinele, personaje, întîmplările ce duc spre marele deznodămînt.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-787-2

www.rao.ro
www.raobooks.com